C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heitz_Markus-3-Pomsta_Trpasliku.PDB

PDB Name: Heitz_Pomsta_Trpasliku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.2.2007
Modification Date: 11.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

POMSTA TRPASLÍKŮ
MARKUS HEITZ

2005

Copyright © 2005 by Piper Verlag GmbH, Muenchen
Translation © Zdeněk Sladovník
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-86354-66-0

Věnováno zvláště těm,
kteří toto věnování čtou.
Neboť bez vás by třetí svazek
nebyl možný.

"Když je někdo větší nebo má delší údy, tak to ještě není všecko. To můžeme vidět na elfech. Já pořád říkám: Když je někdo velkej, snadnějc ho trefiš!"

Bo?ndil (Pruďas) Dvojčepel,
z klanu Vrhačů seker z kmene Druhých

"Tu a tam člověk zaslechne zlomyslné posměšky o trpaslících. Že jsou malého vzrůstu, jsou paličatí, mají velice pokřivený smysl pro humor, pijí pivo, které je černé jako noc, a dokáží ocenit píseň jen tehdy, když zaduní ze stovky hrdel. Navíc raději obětují život, než aby před nepřítelem ustoupili. Vskutku, i já pravím: kdo jednou směl tak jako já pobývat coby host v jejich majestátních síních, ten má právo říct: to všechno je pravda. Tak se jim neposmívejme, jako kdyby trpaslíci byly srandovní děti s dlouhými vousy, ale chvalme je za to, jak znamenitým způsobem nás zachránili před zánikem. A to více než jednou."

Úryvek z desetisvazkového díla
"Můj život a mé jedinečné hrdinské činy.
Paměti Neuvěřitelného Rodaria."

"Optal jsem se trpaslieka jedneho, kterak chtiel by - kdyby trpasliekiem nebyl - na sviet přišieti. Zvoliti siebie mohl miezi drakem mocnym, magusem všiepoznajecim i vlastnym bohem jeho Vraccasiem. Trpasliek premieril mie si pohledem zadivenym, pokýval hlavou i pravil: draka mocneho trpaslieci dávno porazili, anžto on nie jest tu viec. Magusa všiepoznajecieho, i toho trpaslieci porazili, anžto on nie jest tu viec. A Vraccasiem rovnież býti nežiadam, anžto na jeho miestie nic lepšieho stvořiti bych niemohl než trpasliekuov."

vybráno z díla "Spisovaní o národech Skryté země,
vlastnostech a svéráznostech jejich", Ústřední viransiénský
archív, sepsal Tanduweyt, sebral Magistr Folkioricum
M. A. Het v roce 4299. slunečního cyklu

PŘEDMLUVA
Kdo by si to pomyslel: třetí svazek s Tungdilem a jeho přáteli!
Přeji trpaslíkům jejich úspěch a mám radost, že se malí hrdinové setkali a nadále setkávají s takovým velkým ohlasem. Nakonec tak navíc proměnili můj sen ve skutečnost: umožnili mi, abych nadále pracoval pouze jako spisovatel. Malé bytosti, velký vliv.
V nejlepším se má přestat.
V tomto případě tomu tak skutečně bude.
Proč?
Chtěl bych Skryté zemi dopřát čas, aby si v návaznosti na tento román sama upravila vztahy mezi jednotlivými národy. Bez toho, že by se jim někdo díval přes rameno.

Počkejme si, co se z toho za několik let vyvine. Možná jednoho dne opět otevřu bránu do Skryté země a kdo ví, jak to tam bude vypadat a jak si osud s našimi hrdiny pohraje?
Já v této době mířím do Ulldartu, do svého druhého fantasy kontinentu a rozsévám tam mír a neklid.
Můj dík patří mnoha přátelům trpaslíků, kteří se s Tungdilem a jeho druhy smáli a trpěli. A samozřejmě osvědčenému týmu čtenářů, na nichž jsem si román otestoval, v čele s Nicole Schuhmacherovou, Sonjou a Janem Rütherovými a Tanjou Karmannovou. Za předešlou pomoc nelze opomenout Dr. Patricka Müllera a Meike Seweringovou.
Velkou pochvalu a dík vzdávám lektorce Angele Kuepperové, která se o trpaslíky během posledních tří let společně se mnou starala.

Markus Heitz, červenec 2005

DRAMATIS PERSONAE
Kmeny trpaslíků
PRVNÍ
Xamtys II. Vzdorohlavá z klanu Vzdorohlavých z Prvního, Borengarova kmene, nazývaného také jen "První", královna
Balyndis Železný prst z klanu Železných prstů, kovářka
Gla?mbar Ostrá čepel z klanu Lamželezů, válečník a král Pátých
Beldobin Kovadlina z klanu Železných hřebů, posel
Ginsgar Nenásilník z klanu Hřebíkářů z Prvního, Borengarova kmene
Bilandal Světelné kladivo z klanu Kladivounů
Bendelbar Žehadlo z klanu Žehadel
Gondagar Trpká pěst z klanu Trpkých pěstí

DRUZÍ
Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých z Druhého, Bero?nova kmene, nazývaného také jen "Druzí", král Druhých
Bo?ndil Dvojčepel, zvaný též Pruďas, z klanu Vrhačů seker, válečník
Fidelgar Průrazný
Baigar Čtyřručka
Gremdulin Železný skus z klanu Železných skusů
Saphira Železný skus z klanu Železných skusů
Balba Pantok z klanu Skálolibých

TŘETÍ
Tungdil Zlatoruký, válečník a učenec
Balodil, jeho syn
Goda Ohnivá, válečnice
Manon Těžký krok z klanu Smrtelných seker
Malbalor Bělooký z klanu Kostilamů z kmene Třetích, král Třetích
Diemo Smrtelná čepel z klanu Smrtelných čepelí, náčelník stráží
Veltaga a Bandilor, nepřátelé trpaslíků

ČTVRTÍ
Gandogar Stříbrovous z klanu Stříbrovousů ze Čtvrtého, Go?mdilova kmene, nazývaného také jen "Čtvrtí", král Čtvrtých a velkokrál trpasličích kmenů
Bylanta Úzkoprstá z klanu Stříbrovousů, Gandogarova sestra
Ingbar Onyxové oko z klanu Obracečů kamenů, mistr zvedač
Gla?mbli Rubínové oko z klanu Rubínových ok

Tandibur Dolopych z klanu Dolopychů
Sigdal Rubínorudý z klanu Krasokamenů
Feldolin Brousek z klanu Ametystů

SVOBODNÍ TRPASLÍCI
Bramdal Mistrovské ostří, popravčí
Gordislan Perlík, král Zlatotvrze
Lidé
Neuvěřitelný Rodario, herec a mim
Furgas, magistr technicus
Nolik, boháč
Tassia, jeho žena
Gesa, okouzlující matróna
Reimar, dělník
Lambus, kovář z Mifurdanie
Gilspan, hostinský
Ilgar, přisluhovač
Lia, zlodějka pokladů
Franek, zloděj pokladů
Deifrich, hokynář
Kartev, obchodník
Kea, přisluhovačka
Tamás, stavitel
Ove, stavitel
Meinart, velitel urgonské královské gardy
Hakulana, páže oštěpu, velitelka výzvědného oddílu v Idoslânu
Torant, zvěd
Alvaro, velitel tělesné gardy prince Mallena
Kordin, kapitán Mořské peruti
Retar a Algin, rybáři z Weyurnu
Flira, rybářské dítě
Ormardin, rybářské dítě
Talena, žena rybáře
Mendar, kapitán šalupy
Risava, fámula
Dergard, fámulus
Lomostin, fámulus

Princ Mallen z Ida, panovník v království Idoslân
Král Ortger, panovník v království Argon
Král Bruron, panovník v království Gauragar
Královna Umilante, panovnice v království Sangreîn
Královna Wey IV., panovnice v království Weyurn
Královna Isika, panovnice v království Rân Ribastur
Král Nate, panovník v království Tabaîn
Ostatní
Liútasil, kníže z říše elfů Âlandur
Rejalín, vyslankyně říše elfů
Eldrur, vyslanec říše elfů
Irdosîl, vyslanec říše elfů
Antamar, vyslanec říše elfů

Vilanoîl a Tiwalún, elfové z Âlanduru
Esdalân, baron z Jilsbonu z říše Âlandur
Limasar, elfský válečník
Itemara, elfská válečnice
Hui, ohař

Gronsha, skřet
Kamdra, válečnice ubariů
Flagur, kníže ubariů

PROLOG
Skrytá země,
v Šedých horách,
na hranici říše Pátých,
6235. sluneční cyklus, jaro

G
ronsha se zastavil a napínal uši v neuvěřitelně hustých chuchvalcích mlhy, jimiž jeho žluté oci nedokázaly proniknout, přestože patřil k nejlepším zvědům vojska knížete Ushnotze. Přesně vzato patřil k posledním třem nejlepším zvědům knížecího vojska. Bezhlavá těla zbývajících špehů malého průzkumného oddílu ležela poblíž Kamenné brány.
Uslyšel kroky. Hodně kroků.
Rychle vytasil zubatý obouruční meč a připravil se k útoku. On sám i celý oddíl se prostě cítili až příliš v bezpečí, když unikli Kamennou bránou z říše podzemšťanů a prchli před jejich přesilou. Teď se jim ti vousáči přilepili na paty jako tuhé šotčí lejno.
Ne že by z podzemšťanů měl strach. V žilách mu kolovala černá voda, krev Mrtvé země, a zaručovala mu nesmrtelnost - jestli mu někdo nesetne hlavu z krku.
Bohužel jejich protivníci ovládali toto umění docela dobře a vůbec jim nevadilo, že jich je méně než skřetů. Když nedosáhli topůrkem zbraně skřetům až ke krku, zaútočili nejdříve na stehna. A když srazili nepřítele na kolena, nebyl pro ně problém useknout mu hlavu.
V severní říši, v níž údajně neměl být ani jeden podzemšťan, narazili na překvapivě vysoký počet nepřátel. Protože jim hrozila porážka, rozhodl se spolu s dalšími dvěma zvědy, že se pokusí ustoupit přes hranice do Země za horami. Odtamtud možná najdou cestu zpátky a budou moci knížete Ushnotze a celé hlavní vojsko varovat před podzemšťany. Třeba to tak bude snadnější, než kdyby se museli prodírat davy nepřátel, třímajících v ruce sekery.
V Zemi za horami, aspoň podle toho, co se o ní vyprávělo, vládl jeho národ, skřeti. Zatím sice žádné nespatřil, ale proti trošce pomoci by rozhodně nic nenamítal.
"Proti tomu tady je prádelna úplný nic," slyšel bručet jednoho z podzemšťanů. "Jeden by si řek, že tahle mlha pomáhá tý sviňuše."
Gronsha se vztekal, když slyšel, že ho takové nedochůdče, které by vestoje nacpal do malého soudku, nazývá sviňuchou. Prasata sice nechutnala špatně, ale neměla příliš lákavý vzhled. A on byl statný válečník, skoro dvakrát tak velký jako leckterý vousáč. Rozzuřeně napnul mohutné svalstvo - a přitom zavadil zbrojí o skálu!
Nepřátelé ten zvuk zaslechli. "Ha!" vykřikl podzemšťan. "Za moment ho máme."
V tom se zatraceně pleteš, vousáči. Gronsha se rozběhl, aby pronásledovatele setřásl, ale jeho řinčící zbroj nepřátelům prozradila, kde právě je. Nedokázal říct, jak dlouho běžel a kde přesně zrovna stojí. Nebo kde jsou jeho společníci. Postřehl však, že je kolem něho stále větší šero. Že by byl v jeskyni?
Přitiskl se k nejbližší stěně, zatajil dech a napínal uši, jestli ty podzemšťany neuslyší.
"Stůjte!" nařídil jeden z nich těsně vedle něho, zadupal botami a zastavil se. "Slyšíte ho ještě?"
Nikdo mu neodpověděl.

Gronsha se zlomyslně ušklíbl. Zdálo se, že v této podivné husté mlze ztratili podzemšťani orientaci stejně důkladně jako on. Opatrně nasál vzduch a okamžitě ucítil nepřítele podle jeho nezaměnitelného pachu. Potom se rozběhl, obouruční meč držel zvednutý nad hlavou. Nepřítele rozpoltí jediným úderem.
"Bo?ndile?" vyptával se nejistě podzemšťan, který ho slyšel přicházet. Jeho drobný stín se vyloupl z šedé mlhy a Gronsha udeřil. Vůbec nepochyboval, že zvítězí.
"Podívejme se! Alespoň někdo mě slyší," vykřikl podzemšťan vesele, vyhnul se jeho útoku a švihl po něm sekerou.
Ostří zasáhlo Gronshu do pravé půlky zadku. Skřet zaječel a okamžitě znovu zmizel v mlze.
Ne, takový způsob boje Gronsha rozhodně nemiloval. Zatracená mlha! Rozhodl se, že se raději dá na ústup, než aby se v té páře oháněl kolem sebe mečem, a doufal, že bude mít štěstí a někoho zasáhne. Navíc by se taková šťastná rána mohla podařit některému z podzemšťanů dřív než jemu.
Rána na zadku se mu mezitím zavřela. Černá nesmrtelnost, které si předtím zavdal, ho svou mocí uzdravila, přestože se rána nacházela na velice nepříjemném, nečestném místě. Co jiného taky mohl od těch zákeřných, podlých podzemšťanů čekat! Vždyť ti se vždycky vyhýbali poctivému boji a zabarikádovali se ve svých pevnostech a jeskyních. Gronsha se otočil a opatrně kráčel mlhou dále. Za ním se zanedlouho ozval vřískot umírajícího skřeta, který padl v boji s podzemšťany. Otřásl jím až do morku kostí.
Proto mu přišlo nesmírně vhod, že se před ním vyloupl z páry drobný stín, stojící zády k němu. Gronsha dlouho nepřemýšlel, prostě zvedl obouruční meč a udeřil shora přesně doprostřed nepřítelovy helmy. Smrt dostihla podzemšťana tak rychle, že ani neměl čas otevřít ústa a vykřiknout. Krev vytryskla vysokým obloukem z těla ven.
Gronsha se s tím však nespokojil. "Ty podělánej všiváku! Rozcupuju tě na hadry!" Sekal do mrtvoly, dokud se nerozpadla na kusy. Bušil do ní s takovou vervou, že si vůbec neuvědomoval, jaký příšerný randál přitom dělá. Vousatou hlavu dokonce se smíchem odkopl někam do mlhy, tím se chtěl nepřátelům pomstít. Helmu a štít mrtvého podzemšťana si vzal s sebou. Mohou mu ještě prokázat dobré služby.
Právě když zvedal štít, přiskočil k němu další podzemšťan se zvednutou sekerou v ruce. "Tady!" zařval podzemšťan hlasitě. "Tady je! Pojďte sem!"
"Zatracenej červ," ulevil si Gronsha a postavil se tak, aby rána sekerou zasáhla štít. Ostří sjelo po šikmé hraně štítu, klouzalo po ní dál a zasáhlo ho do ramene. Tlustá vrstva loje, kterou si potřel zbroj a která sloužila k tomu, aby zbraně nepřátel neškodně sklouzly po kovovém brnění stranou, tentokrát selhala.
Gronsha uskočil dozadu, ale nemohl se zbavit pocitu, že nepřátelé na něho útočí ze všech stran. Utíkal pryč, nikam nekličkoval, až najednou narazil na stěnu jeskyně. Žula nebyla opracovaná, kdyby se o stěnu odřel, způsobily by mu ostré hrany skály škaredé rány.
Tento objev mu mnoho užitku nepřinesl. Měl pocit, že neustále pobíhá v kruhu. Valící se mlha mu neumožňovala uniknout a podle všeho se nesmírně bavila, když ho tak držela v temnotě. Místo, ve kterém se teď spolu s podzemšťany pohyboval, nemohlo být nic jiného než široce rozvětvená jeskyně.
V rameni mu bušilo, rána pálila. Černá nesmrtelnost léčila rychle, tak rychle, jak jen mohla, ale hojení hrozně bolelo. Opatrně zahýbal paží, která ho způsobně poslechla. Gronsha se na ni musel spolehnout, protože nepřátelé byli pořád ještě někde poblíž. Cítil je, bez ohledu na vlhkou, studenou mlhu, kterou přímo nesnášel. Nejen kvůli tomu, že jí jeho zrak nedokázal proniknout. Čím hlouběji se do ní zamotával, tím méně zvuků slyšel. Dokonce ani jeho zbroj nedělala skoro žádný hluk. Byl obklopen vlhkou, chladnou vatou. Jeskyně v říši skřetů Toboribor na jihovýchodě Skryté země byly vyhřáté a příjemně suché, chodilo se v nich neobyčejně příjemně. Tahle sluj představovala pravý opak. A šel z ní strach.
Šedé závoje mlhy se začaly prudce vlnit, vytvářely iluzi, že se k němu blíží další podzemšťan a chystá se na něho zaútočit. Gronsha se raději přidržoval stěny jeskyně, sunul se podél ní dál a hledal nějaký východ. Třikrát na mlžnou iluzi naletěl a udeřil mečem do prázdna.
Nakonec se Tion a Samusin, bohové jeho národa, nad ním smilovali a ukázali mu cestu: ve stěně se objevila černá díra.
Ze studené, vlhké mlhy však najednou vyskočil podzemšťan a sekl po něm sekerou. "Zemři, ty odporná stvůro!"
Tentokrát byl Gronsha připravený. Odvrátil nepřítelův úder a kopl protivnika do obličeje, takže

podzemšťan zavrávoral, odpotácel se dozadu a zase zmizel v mlze. Přitom plival krev a zuby. "Ty zemřeš první, horská vši!"
Nadešla pravá chvíle na nějakou příhodnou lest. Gronsha se přikrčil, aby vypadal stejně malý jako podzemšťan, nasadil si na hlavu potlučenou helmu mrtvého a zvedl jeho štít. Klátil se hned doprava, hned doleva, napodobil podzemšťanův hlas a vyloudil ze sebe chraplavé zvuky. "Pomoc! Zasáhl mě." Zachrčel a začal úpět. "U Vraccase, pomozte mi…"
"Bendagare? Dostal jsi to?"
"Moje noha," naříkal Gronsha hlasitě a jen s námahou se ovládal. Nesměl se rozesmát, teď ještě ne.
"Vydrž!" zaslechl, jak odněkud starostlivě volá podzemšťanův kamarád. "Hned jsem u tebe." V mlze se objevily obrysy příchozího. "Dávej pozor a buď potichu. Jedna z těch sviňuch tu pořád někde je. Ta…"
Gronsha na nic víc nečekal. Prudce bodl špicí obouručního meče před sebe a vrazil ji podzemšťanovi kroužkovou košilí rovnou do břicha. "Nekecej, vousáči," zasmál se zlomyslně a otočil čepelí v ráně.
Trpaslík zasténal a pokusil se ho seknout, ale Gronsha chytil sekeru za topůrko a vykroutil ji umírajícímu z ruky. "Zakousni se do svý vlastní zbraně," zavrčel a zarazil mu ji přímo do vousatého obličeje.
Podzemšťan spadl na záda a splynul s neproniknutelnou šedí. Tentokrát navždy.
Gronsha přeskočil místo, kam trpaslík dopadl, a pospíchal do mlhou zahaleného tunelu, který ho měl odvést pryč od nepřátel.
Byla to doslova cesta do nejistoty. Nedala se srovnat s žádnou obvyknou výzvědnou výpravou, na jaké byl zvyklý.
Zmocnil se ho neklid. Jsem v Zemi za horami, pomyslel si a po zádech mu přeběhl mráz. Neuměl si vysvětlit, proč se tak chvěje.
V Toboriboru kolovaly hotové legendy o obrovských územích, na kterých prý vládnou skřeti. Každé z nich je údajně nejmíň tak velké jako celá Skrytá země a uživí více příslušníků jejich národa, než kolik hvězd září na noční obloze.
Gronsha považoval tyto pověsti za přehnané. Ale přesto, v Zemi za horami přece museli žít skřeti. Vždyť ze severu došlo před několika tisíci slunečními cykly k prvnímu a dosud jedinému úspěšnému útoku zvenčí.
Samozřejmě, jenom jeho národu mohli všichni děkovat za to, že Severní brána byla proražena. Každý z potomků dávných skřetů znal legendu o onom slavném oběhu slunce, který jim přinesl vítězství nad podzemšťany. Jenom skřeti měli potřebnou sílu, vytrvalost a odvahu. Cyklus za cyklem se tato událost v Toboriboru mohutně oslavovala.
Gronsha by až příliš rád oslavil příští svátek v nově dobyté říši podzemšťanů. Nejraději s hlavou nějakého podzemšťana. S tou by mohli uspořádat soutěž v hodu do dálky, jaká obvykle probíhala během oslav vítězství skřetů a na počest jejich vpádu do Skryté země. K oslavám patřily obrovské spousty jídla a soutěž v říhání by letos nepochybně vyhrál. Místo toho se teď protloukal Zemí za horami a doufal, že mu někdo přijde na pomoc. On sám přišel na svět v jeskyních Toboriboru a o zemi, ze které jeho předkové pocházeli, nic nevěděl. Stejně jako všichni ostatní skřeti v Toboriboru.
Gronsha však doufal, že se nesetká pouze se skřety, ale i s obry, trolly, alfy a všemi dalšími bytostmi, vzývajícími bohy Tiona a Samusina.
"To ještě bejvaly časy," zabručel otráveně. Od porážky jejich spojence maguse Nôd'onna byly pro něho staré dobré časy nenávratně pryč, stejně jako pro knížete Ushnotze, který chtěl založit novou říši. Neustále byli na útěku před vojáky rudokrvých, neměli žádný domov, zbyl jim jen nespravedlivý a slabý kníže.
Gronsha se zatím ještě neodvážil Ushnotzovi vzepřít, zabít ho a uchopit moc. Cítil, že zkušenější skřeti se o to pokusí před ním. Kdo knížete porazí, stane se novým knížetem - tak to u jeho národa vždycky chodilo. Nejlepší z nich získal veškerou moc. To on raději ještě počká. Počká si na svou příležitost.
V jeho situaci byla jedinou dobrou věcí nesmrtelnost, kterou mu věnovala černá voda. Ale nesmrtelnost bez moci je jako kost bez masa.
Čím dál Gronsha pronikal vpřed a čím víc mlha kolem něj řídla, tím víc měnil plán. "Proč bych se vlastně měl vracet a poslouchat Ushnotze?" zeptal se nahlas do prázdnoty a vyřčená slova se dutě odrážela od stěn jeskyně. Třpytivé lišejníky a mechy poskytovaly skřetovým citlivým očím dostatek světla. Viděl teď

skoro stejně dobře jako za prosluněného dne. S tím stoupala i jeho víra v úspěch. "Já se taky hodím na knížete."
Možná se mu podaří sesbírat v Zemi za horami malou armádu a přimět ji, aby zaútočila na Kamennou bránu. Těsně před tím, než uprchli, poškodili spolu s ostatními skřety z jejich oddílu obrovité žulové portály brány a podzemšťani je nebudou moct tak narychlo zabarikádovat. Pár stovek skřetů a bitva s hrstkou obránců bude hned vyhraná. Musel rychle najít spojence a zaútočit, než podzemšťani opraví škody.
Gronsha se ušklíbl. On, nesmrtelný skřet, sám dobude a udrží pevnost podzemšťanů! Vše, co k tomu potřeboval, bylo pár dalších bojovníků. Nesměl si moc vybírat. Přivítal by skoro každého, kdo dokáže udržet zbraň. Teď už nepochyboval: sám Tion si přál, aby odešel do Země za horami.
Jeho oči objevily na stěně jeskyně namalovaný znak. Byla to runa, plná ozdobných kudrlinek, cizí a nějakým prapodivným způsobem z ní odporně čišely stopy trpaslíků. K šikmouchým se tvar té runy vůbec nehodil. "Že by byly ty fousatý neštovice i na tyhle straně hor?" zanadával skřet. Nedokázal poznat, jestli byl kámen opracován před nedávném, nebo před stovkou slunečních cyklů. Opatrnost ale rozhodně byla na místě.
Běžel dál, pokračoval chodbou, která se po chvíli rozdvojila, a po krátkém váhání se vřítil do chodby, z níž proudil teplejší vzduch.
Chodba se zanedlouho rozpadla na celý tucet chodeb. Gronsha byl na okraji hotového bludiště. Označil si cestu, kterou si vybral, velkou skřetí runou, dvěma svislými čárkami, mezi které vyznačil dvě tečky. Vyryl do skály svou runu, aby našel cestu zpátky, kdyby bylo třeba. Po nepříliš dlouhém pochodu se musel znovu rozhodnout, kterým směrem se dá, a to se opakovalo ještě osmkrát.
V jeskyni bylo ticho jako v hrobě.
Gronshovy kroky nezpůsobily sebemenší hluk, zdálo se, že lůj na jeho zbroji pronikl do všech štěrbin a promazal díly brnění, které se při pohybu třely jeden o druhý. Ze stropu neodpadl ani kamínek, žádná kapka vody se nerozpleskla o skálu. V Zemi za horami neexistoval žádný zvuk, žádný život. Nic než on a chodby, jednou vysoké a široké jako vrata od stodoly, jindy zas malé a úzké jako lidská žena.
Pomalu se ho zmocňoval děs.
Gronsha se začal strachy potit. Brzy viděl všude kolem sebe míhající se stíny, které ho neustále obklopovaly, pak se mu zdálo, že se jeho vlastní stín pohybuje sám o sobě. Zakrátko se dostal tak daleko, že by ho potěšil dokonce i smrtelný výkřik nějakého skřeta. Aspoň by konečně něco slyšel.
Nakonec pádil chodbou pryč, nevěděl, před čím ani kam prchá. Tak chtěl uniknout tomu naprostému tichu, až si zapomněl značit cestu. Jeho únava, minulost, nic z toho najednou nehrálo roli.
Chodba po čase vyústila do jeskyně.
Gronsha zůstal stát u vchodu, lapal po dechu, v levém boku ho při každém nadechnutí prudce píchlo. Odhadoval, že jeskyně je dobrých čtyřicet kroků dlouhá a určitě více než sto kroků vysoká. Otvory ve stropu padaly šikmo dovnitř sluneční paprsky, tlusté jako stromy. Málem v něm vzbudily dojem, že se před ním tyčí obrovité světelné sloupy, na nichž celý strop spočívá. Světlo pronikalo černí jeskyně a vytrhávalo ze dna temnoty malé našedivělé skvrny.
Gronsha ztuhl. Byly tam kosti… kolem něho se povalovaly celé haldy kostí. Skřetích kostí!
Buď našel pohřební síň, v níž měly bez jakýchkoliv cavyků a nejmenší úcty zetlít pozůstatky zbabělců, nebo v chodbách a jeskyních žilo něco, co si vybralo jeho národ za potravu.
Skřet opatrně postoupil o několik kroků hlouběji do jeskyně, klekl si a mečem prohrábl jednu z hromádek kostí, ozářenou slunečním světlem.
Na kostech byly skutečně vidět stopy nožů. Někdo si dal tu práci a oškrábal z nich maso, větší kosti byly přelámané, aby se ten někdo dostal k morku. Lebky byly netknuté. Pokud se nemýlil, byly všechny kosti poměrně čerstvé.
Hlasitě vydechl, zvedl se a zavětřil na všechny strany. Bylo možné, že podzemšťani nakonec byli doslova menším zlem.
Utíkal dál, napříč jeskyní a z důvodu, který sám příliš nechápal, si dával pozor, aby se vyhnul skvrnám světla a jasným paprskům. Když dorazil na druhý konec jeskyně, vběhl do dalšího tunelu a s kručícím žaludkem pospíchal dál. Z neustálého utíkání dostal pořádný hlad.

Citlivý nos Gronshu varoval.
Známý pach mu prozradil, že se někde v blízkosti pohybují jiní příslušníci jeho rodu, přestože je ani neviděl, ani neslyšel. Rozčilovalo ho však, že necítí vůni žluklého tuku na zbrojích.
Potom objevil na konci chodby záři malého ohně.
Gronsha se nesnažil jít příliš potichu, protože neměl chuť nechat se prošpikovat šípy přehnaně horlivých stráží. "Haló," houkl do tunelu a skála jakoby trychtýřem přenášela skřetův mocný, hluboký hlas dál. "Já jsem skřet! Z Toboriboru! Potřebuju, abyste mi pomohli proti podzemšťanům, bratři!"
Dva velké, rozložité obrysy vstoupily do štoly a zatemnily jas plamenů. Neurčitý, přitom však známý pach zesílil, stíny obou postav se chodbou rozlétly až k němu. Zatím nedokázal rozpoznat žádné detaily, ale co se týkalo vzrůstu, tak skřeti ze Země za horami v ničem nezaostávali za těmi z jižních končin Skryté země.
Přicházeli k němu, štíhlé oštěpy s krutými háky drželi skloněné k zemi.
Gronsha usuzoval, že se tenké kovové háčky pod velkým tlakem prostě ulomí a uvíznou v těle oběti. Zbraň v něm vzbudila nesmírný respekt.
Třetí skřet za nimi pospíchal s lucernou v ruce a namířil její zář přímo na Gronshu.
Zanedlouho stáli před ním, jedna z nich byla samička, což Gronshu velice překvapilo. Nejen kvůli tomu, že měla nesčetné kroužky v ušních lalůčcích a nezvykle štíhlý nos, čímž okamžitě probudila jeho chtíč, ale i proto, že se jako samička začlenila do stavu válečníků. Něco takového z Toboriboru neznal. Ženské se měly starat o malé spratky a o jídlo. A o válečníky, jako byl on sám, a to hned.
"Nech ruce pěkně v klidu," nařídila mu hrdelním hlasem. Špička kopí se mu zapřela o krk a nasměrovala ho ke stěně. "Takhle zůstaň stát. Bratříčku." Oba zbývající skřeti se rozesmáli.
Gronsha se podivil, když zblízka uviděl, jak vypadají jejich zbroje a helmy. Oni opravdu nepoužívali na pancířích tuk, který by je mnohdy dokázal zachránit! S takovou nikdy žádnou bitvu nevyhrají. Považoval za hloupost, že někdo nepříteli tak ulehčuje práci. Navíc vypadali velice čistě. Alespoň mnohem, mnohem čistěji než on. Byli nezdravě čistí.
Probudila se v něm závist. Nepochyboval o tom, že zbroje pocházejí z nějaké skřetí kovárny. Kvalita kovu a řemeslná zručnost, s jakou byly vyrobeny, však vysoko převyšovaly práce i těch nejlepších kovářů knížete Ushnotze. Je možné, že by proto ani nepoužívali lůj?
"Já jsem Gronsha. Zaveďte mě ke svému knížeti," žádal je panovačně a vypnul tělo. "Je možný, že mě někdo pronásleduje. Bude lepší, když si dáte pozor."
Samice nahlédla do chodby, kterou Gronsha přišel, a vyslala oba válečníky, aby se v ní porozhlédli. "Ty pocházíš z… odkud vlastně jsi?"
"Z Toboriboru."
"Z Toboriboru?" Ani se na něho nepodívala, jenom se rozhlížela, co se děje v chodbě. "Co je to zač?"
"Co by to mělo být?" zavrčel Gronsha podrážděně a zároveň i udiveně. "Je to mocná skřetí říše, daleko na jihu Skryté země."
Teď mu bojovnice přece jen věnovala jeden pohled. Výraz, který se jí objevil v růžových očích, kolísal mezi lhostejností a výsměchem. "Skřetí říše? To je zas jednou radostná zpráva. Jestli leží na jihu, co potom děláš na severu?" Její přízvuk mu působil bolest, mluvila až moc zřetelně a důrazně. Spíš by se dalo říct nafoukaně. "Ty ses někam zaběhl?"
"Velím jednotkám knížete Ushnotze, který je pánem Toboriboru. Jsem tady, abych hledal přátele, kteří nám pomůžou proti podzemšťanům…" mírně zalhal a podle zmatku, který se jí objevil v tváři, pochopil, že mu nerozumí. "Ty nevíš, kdo jsou podzemšťani?" Všechno bylo čím dál zmatenější. "Ach, potom vás provází Tionovo i Samusinovo požehnání, jestli ten mor se sekerama tady u vás není," odfrkl si. Zvedl ruku do výšky boků. "Takhle velicí, když nemají helmu. Říkáme jim vousáči a horský vši, a většinou…"
"Aha, jasně. Znám je," přerušila ho bojovnice. Oba vyslaní skřeti se vrátili mezitím zpět a dali jí znamení, že žádné nebezpečí nehrozí. Nikdo ho nepronásledoval. "My jim říkáme jinak. Je neobvyklé, že jeden z našich bratrů," nesmírně pobaveně zdůraznila právě toto slovo, "se vydal touto cestou a přišel do F?n G?ly."
"Kam?" zeptal se Gronsha.
"Sem."

"Aha, do Země za horami," řekl skřet. "Tak se tomu tady říká u nás."
"Vítej." Vycenila zuby a ukázala mu tesáky, silné a rovnoměrné.
Gronshovi se líbila. Chtěl ji. Až obsadí pevnost, vezme si ji za ženu a zplodí s ní spoustu dětí. Ta určitě ještě nikdy neměla chlapa, který by se mu vyrovnal. On ji umravní a naučí správnému chování, jak se sluší na pořádnou ženskou.
"Smíš mě doprovodit, Gronsho. Zavedu tě k našemu knížeti. Bude mít radost, až uslyší o Toboriboru."
Konečně odtáhla kopí od jeho krku a ukázala k osvětlenému východu z tunelu. "Až po tobě. Bratříčku."
Skřeti se znovu rozesmáli.
Došli do velké jeskyně, která měla zčásti přirozený, zčásti umělý původ. Sto kroků na šířku, dvakrát tolik na délku, vysoká jako nejvyšší věž u Kamenné brány. Prostředkem jeskyně protékal malý potůček, podél něhož byly na pravém i levém břehu postavené černé, pětiboké stany. Ve vzduchu se vznášely nejrůznější pachy: škvařilo se jídlo, někde někdo něco opékal, v železných držácích hořelo a žhnulo uhlí. Gronsha se divil, proč zde chybí pravá vůně jeho národa, které se nic nevyrovná. Ono kořeněné aroma velikosti, síly a nadřazenosti, kterému rudokrví říkají "smrad". Bratři a sestry ze Země za horami tady nemohli dlouho tábořit.
Nedokázal se udržet a ušklíbl se. Když spočítal množství skřetů, kteří se tu shromáždili, dospěl přinejmenším ke dvěma tisícům. Nejmíň. S takovým počtem válečníků zničí všechny podzemšťany.
Jeho průvodkyně ukázala na největší z černých stanů. "Tam dovnitř."
Společně prošli táborem, sledováni zvědavýma očima mnoha skřetů. Gronsha si dával záležet, aby působil impozantním dojmem. Mírně odtáhl ruce od těla, důstojně našlapoval, cenil zuby a koulel očima.
"Přivádím knížeti jednoho phott?ra," zavolala skřetí žena, byla v dobrém rozmaru. "Přichází ze skřetí říše z jakési vzdálené země." Skřeti, kteří postávali poblíž, sklonili hlavy k sobě a začali si něco šeptat, přitom se na cizince stále znovu obdivně dívali. Alespoň tak si Gronsha vykládal jejich pohledy.
"Kdo je phott?r?" vyptával se, přičemž v ničem neslevil ze svého afektovaného chování. Dvě samice po něm vrhaly chlípné pohledy a Gronsha zafuněl co nejhlubším hlasem, aby na ně udělal ještě větší dojem.
"Tak nazýváme takové jako ty. V naší řeči je to vyznamenání."
Gronsha vysunul širokou bradu vpřed. Vyznamenání měl rád.
Když se před vchodem zastavili, popadla ho skřetí žena za rameno. "Buď zdvořilý, Gronsho. Naše chování a zvyky se možná liší od těch vašich." Pak mu do zad uštědřila štulec, který ho postrčil dovnitř, a sama ho následovala.
Gronsha zjistil, že se nachází ve stanu, osvětleném nesčetnými svícny. Čtyři kroky před ním se na kupě pestrobarevných koberců pohodlně rozvaloval rozložitý skřet a jedl. Přes ramena měl přehozený plášť z černého hedvábí, takový by si klidně vzal na sebe i leckterý rudokrvý. Za ním visela na dřevěných stojanech sbírka zbraní, kterou by se dala vybavit menší armáda. Na třech prstech se mu leskly zlaté šperky.
Kníže byl určitě ten největší skřet, jakého kdy Gronsha viděl. Ve srovnání s knížetem působila jeho vlastní postava jako tělo dospívajícího mladíčka. Široký obličej s vysokým, dozadu ubíhajícím čelem zdobil pod nosem tenký knírek. Černé vlasy byly spletené do copu. V knížeti se probudila zvědavost, zarazil se v jídle. "Kamdro, lásko moje. Co mi to tu přinášíš?"
"Urozený kníže Flagure," řekla Kamdra a hluboce se před náčelníkem uklonila, Gronsha ji pak rychle napodobil. "Přivádím vám dárek, Urozený. Přišel chodbou, kterou jsme považovali za mrtvou." Postrčila hosta dopředu. "Jmenuje se Gronsha a nedá se mu moc rozumět. Jeden z těch degenerovaných, Urozený. Ale vyprávěl nám něco o jakési skřetí říši."
Flagur se posadil a položil si ruku na koleno, zatímco druhou pokynul hostovi, aby přistoupil blíž. "No dobrá. Říkáš Gronsha," opakoval zamyšleně a nechal zvuk jeho jména hlasitě zaznít. "Ano, to jim tak odpovídá." Pohled jeho růžových očí byl výrazně tvrdší a přísnější než pohled samičky.
Gronsha se mezitím vzpamatoval z prvního údivu, přestože mu pach odporně sladkých vonných esencí, které se vznášely mezi stěnami stanu, dával co proto. Parfém, čistota, podivná řeč. Tihle skřeti se v žádném případě nechovali jako obyčejní skřeti, a už vůbec ne vůči němu. Jeho pýcha se vzedmula a napřímil se. "Já nejsem žádná věc. A už vůbec ne deg… deleg…"
"Degenerovaný?" pomáhal mu Flagur ochotně.

Gronsha udělal krok vpřed, poraněná pýcha měla za následek, že v něm vzkypěl vztek. "Kníže Flagure, dej mi…" Do krku se mu zaryla žhavá bolest. Zaprskal, otočil se a spatřil Kamdru. Na špičce jejího oštěpu ulpěla krev. Jeho krev "Ty…"
"Nic takového. Knížete budeš oslovovat Urozený a budeš mu vykat, jak se sluší a patří." Pevně svírala zbraň a byla připravená ho okamžitě znovu bodnout. "Já tě naučím našim mravům, phott?re."
Gronsha na ni zavrčel a předstíral, že se podrobuje. Teď už neměl pochyby, vezme si ji za ženu, zlomí její vůli a udělá z ní otrokyni. Otočil se k čekajícímu Flagurovi. "Poskytněte mi pomoc!" opakoval. "Musíme zaútočit na pevnost podzemšťanů…"
"Tím myslí ubariu, Urozený," přeložila jeho slova Kamdra.
"Naše ubariu?"
"Ne, jejich ubariu, Urozený." Hlas skřetí ženy zněl nesmírně pobaveně. "Jak se zdá, žijí i v zemi na druhé straně hor. S phott?rem ale nejspíš nemají nic společného."
Flagur přikývl a najednou z něj vyzařovala dobrá nálada. "To si brzy důkladně prověříme." Kývl na Gronshu. "A ty, povyprávěj mi o té své skřetí říši."
A Gronsha vyprávěl. Hovořil o Toboriboru, o jeskyních, o vojsku knížete Ushnotze, o pevnosti podzemšťanů u Kamenné brány, kterou nebude těžké dobýt, i o oslabených armádách lidí a elfů. Nechal si přinést papír a kousek uhlí, kterým namaloval hrubou mapu Skryté země. Inkoust a pero nechal tam, kde byly. Jeho necvičené ruce by brko jenom polámaly a všude zanechaly černé kaňky.
"Skrytá země je snadná kořist, kníže Flagure," lákal ho. "Vyznám se v ní opravdu dokonále. Dejte mi nejsilnější válečníky a já s nima obsadím pevnost těch podzemšťanů." Gronsha opět pocítil bodnutí do krku a honem hlasitě dodal "Urozený". Ach, s jakou chutí bude lámat Kamdřin odpor.
"Abych tu pevnost pak daroval tvému knížeti?" vysmál se mu Flagur. "To určitě ne."
Gronsha se předklonil, pod zbrojí mu po zádech stékala krev. "Ne. Já jsem si myslel, že vy byste se mohl stát novým knížetem všeckejch skřetů. Jenom si to představte, měl byste pod sebou více než pět tisíc dalších skřetů, Urozený."
Oči skřetího knížete ztvrdly. "Proč by mě měli následovat?"
"Protože já vás budu podporovat."
Flagura přepadl záchvat smíchu. Opovržlivý řehot z něho přímo vytryskl a Kamdra se k němu připojila. Dokonce opomněla potrestat Gronshu za to, že zapomněl říct "Urozený". "No to je skvělé," zařičel kníže. "Řekni mi, jak chceš dosáhnout toho, aby vaši skřeti následovali nového pána? Popleteš jim rozum? To nedokáže ani můj nejlepší mistr run. Ne, když jich má být pět tisíc."
Gronsha překvapeně mlčel a zamrkal očima. "Mistr run?" zeptal se.
Kamdra přemýšlela. "Mistr run umí působit neviditelnými silami," pomáhala mu lépe pochopit neznámé slovo. "Tomu nerozumíš, phott?re."
Gronsha chápal velice dobře. Má co dělat se skřety, kteří mají mezi sebou vlastního maguse. Opravdového maguse!
Teď už považoval za jisté, že se s jejich pomocí bude moci korunovat panovníkem Skryté země. Ale k tomu potřeboval získat vládu nad celým tímto kmenem.
Měl prostý, ale účinný plán. Jakmile se mu naskytne příležitost, zabije Flagura a podle zvyku se nechá vyhlásit novým knížetem. Když porazí toho skřetího obra, nikdo se neodváží pochybovat o jeho převaze.
"Urozený, dostanu vaše válečníky, nebo ne?" zeptal se ještě jednou s důrazem v hlase.
Flagura, který se právě uklidnil, přepadl nový záchvat smíchu, až se nakonec zabořil do koberců a polštářů a lapal po dechu.
Právě na to Gronsha čekal. Vrhl se vpřed a chopil se dýky, její ostří mířilo knížeti přesně na srdce. Rozesmátý Flagur sáhl bleskurychle za sebe, uchopil krátký meč a rozmáchl se jím po útočníkovi. Rána do hrudi byla nesmírně krutá.
Nejenže odmrštila Gronshu ze směru útoku, prosekla mu i zbroj a maso pod ním. Ze skřeta okamžitě vytryskly proudy tmavě zelené krve a Gronsha dopadl na lože vedle Flagura. "Byl jsem si naprosto jistý, že se o to pokusí," ušklíbl se kníže a očistil si zbraň o šaty mrtvého. "Je to jeden z klasických stylů jejich jednání. Čiré násilí. Nic jiného neznají."
Kamdra pro jistotu vrazila Gronshovi kopí do zad tak hluboko, až se háky v těle pevně zachytily, a

odtáhla mrtvolu k východu. "Urozený, byl jste brilantní jako vždy," prohlásila a uklonila se.
Gronsha však nebyl v žádném případě mrtvý. Máchl dýkou za sebe, přesekl násadu kopí a vyskočil na nohy. Otevřená rána na hrudi se zacelila, krev Mrtvé země opět odvedla účinnou práci.
Vrhl dýkou po Kamdře a zasáhl ji do levého ramene. Po třech rychlých krocích se zastavil těsně vedle Flagura. Pak vytrhl z úchytu jeden z mečů a rozpřáhl se jím na knížete, Kníže se po něm ohnal krátkým mečem. Aby Gronsha knížeti dokázal, že nad ním má bezmeznou převahu, nechal ho, aby jej zasáhl do předloktí.
Rána byla hluboká a hodně bolela, strašně moc bolela, ale zahojila se přímo před Flagurovýma očima. Přesně to si Gronsha přál.
"Podívej se, co dokážu!" Gronsha se obrátil ke Kamdře. "No, co je? Vytáhni si moji dýku z ramene a udělej to po mně, jestli to umíš."
Flagur se vrhl stranou, překulil se přes koberce k držákům na stěně stanu a vybral si řemdih, aby se mu lépe bojovalo a nebyl odkázaný pouze na krátký meč. "Má jedno malé tajemství," zabručel nadšeně a v růžových očích se mu zablýsklo. "Nejsi náhodou nesmrtelný, nebo snad ano?"
"Jsem," vykvikl Gronsha, rozčílením mu přeskakoval hlas. Jedna dvě rány a vlastní zásluhou se sám stane knížetem. "Na rozdíl od tebe!"
Jeho soupeř se pousmál jako dravá šelma. "Tak si to prověříme."
Gronsha na Flagura prudce zaútočil, ten uskočil stranou a chtěl ho udeřit řemdihem do zad. Gronsha jeho pohyb očekával, protivníkův úder podběhl a zarazil knížeti meč až po jílec do břicha. "Zemři!" zajásal. "Teď jsem tady novým vládcem já!"
Skřetova radost v mžiku odumřela, protože kníže odhodil zbraně na zem a oběma rukama sevřel Gronshovo hrdlo. Pomalu ho napnutými pažemi zvedal vzhůru, až pod střechu stanu. Vůbec mu nevadilo, že má v těle zaražený meč.
Gronsha kopl do jílce. Nepřítel by správně měl řvát bolestí, ale tenhle sebou ani nehnul.
"Zkusme vyjednávat, Urozený," zachroptěl ve smrtelné hrůze a přestal s pokusy vyprostit se vlastní silou z knížecího svěráku. Utrhl si od opasku láhev na pití. "Kníže, moje tajemství je skrytý v tyhle flašce. Černá nesmrtelnost!"
Prsty ho dále svíraly, skřetova páteř protestovala a skřípěla.
Gronsha odhodil láhev na zem. "U Tionovy tmy, vemte si to! Vemte si to, ale nechte mě žít!" zaječel falsetem. "Já bysem chtěl…" Hlas mu vypověděl, nedostávalo se mu dost vzduchu.
Nesmírný tlak mu najednou zlomil vaz. Nemrtvý život Gronshi, posledního špeha z výzvědného oddílu knížete Ushnotze, zanikl ve Flagurových silných rukou.
Kníže lhostejně odhodil mršinu na zem. "Kamdro, přivolej léčitele a mistra run," pronesl pevným hlasem a opatrně se posadil. Dával si pozor, aby se meč nezabořil do polštářů a nezachytil se v nich. Teprve teď si dovolil projevit slabost a protáhl obličej. Chuť bojovat a zabít v něm pohasla.
"Co s ním uděláme, Urozený?" vyptávala se Kamdra a ukázala na mrtvolu.
Flagur opatrně uchopil krátký meč, uřízl si z lýtka definitivně mrtvého Gronshi pruh masa a opláchl ho v míse s vodou, aby ho očistil od špíny. Pak si ho strčil do úst a začal žvýkat. Mělo jedinečnou chuť.
"Chutná přímo skvěle," konstatoval a vyzval Kamdru, aby si taky vzala kus masa.
Kamdra ho ochutnala a rozšířily se jí oči. "Kdo by to do něj řekl? Smrděl tak, že jsem si myslela, že jeho maso budeme muset máčet ve vodě nejmíň sedm měsíců." Uklonila se a pospíchala ven, aby ke knížeti přivedla léčitele a mistra run.
"Počkej," zavolal za ní kníže. "Pošli našim ubariu zprávu, že máme novinky. Budou celí žhaví, aby se dověděli, co se děje ve Skryté zemi." Kamdra přikývla a odešla.
Flagur se nedokázal ovládnout a snědl další pruh masa z lahůdky, kterou sám složil. S vyhlídkou na takovou kořist se Skrytá země stala pro něho a jeho kmen nesmírně lákavým cílem.
Natáhl ruku po láhvi s pitím, otevřel ji a přičichl k ní. Příšerně páchla, smrad mu pronikl nosem až někam za oči. S odporem vylil obsah láhve do kbelíku na odpadky a hodil tam i láhev.
Meč v břichu mu působil nesmírné bolesti, ale ty přežije. Věřil v pomoc boha Ubara, stvořitele jeho národa.
Svět se mu pomalu začínal rozmazávat před očima. Pohled růžových očí sklouzl ke vchodu do stanu, jímž

vstoupilo dovnitř několik tmavých stínů. Rychle se k němu blížily. Něčí hlas mu zašeptal do ucha.
"Urozený, začínáme. Buďte silný a nechť vám Ubar pomáhá."
"On mi pomůže," procedil Flagur napolo v bezvědomí mezi zuby a napnul svaly. "Dělejte rychle…"

I

Skrytá země,
v Šedých horách
na jižní hranici říše Pátých,
6241. sluneční cyklus, jaro

"K
dyž jsem tu byl naposledy, leželo všechno v troskách, šikmouchý. Ale tohle… tohle bych nikdy nečekal."
Tungdil Zlatoruký pohladil poníka, k němuž právě tiše promlouval. Když projel poslední serpentinou cesty, údivem se zastavil. Zaklonil hlavu dozadu, aby viděl na vrchol pětiboké věže, která se impozantně a nedobytně tyčila do nebes hned vedle horské stezky. "Ne po pouhých pěti slunečních cyklech." Využil krátkého odpočinku, přiložil ke rtům téměř prázdný měch na pití a prolil hrdlem poslední zbytek pálenky. Alkohol ho pálil na rozpraskaných rtech.
Projel kolem stavby, vedle níž by si i obr připadal maličký, a dostal se na plošinu před vchodem do říše Pátých, potomků Giselbarta Železnookého.
Zdálo se mu, že to bylo teprve včera, kdy se s přítelem Bo?ndilem a svou nynější družkou Balyndis vydali v čele dvaceti válečníků na výzvědy. Tehdy procházeli polem trosek, zaplněným starými zříceninami a mechem obrostlými kameny. Většina opevnění, která tu Pátí kdysi vybudovali, byla naprosto zničená.
Tentokrát se mu naskytl úplně jiný pohled, při němž by se srdce každého dítěte kováře rozzářilo pýchou. Místo, kterým právě na poníkovi projel, tehdy zabírala jáma, v níž se utopily části vojska Ushnotzových skřetů. Dnes bylo zasypané a zakryté deskami z černého mramoru. Nápisy ze zlata a vraccasia připomínaly onen slavný boj a vzdávaly čest padlým trpaslíkům. Každičký z nich se stal hrdinou a neustále ožíval v písních, opěvujících slavnou bitvu.
Po zvětralých ruinách, kterými se Tungdil kdysi prodíral, nezbylo ani stopy. Všechny staré kameny byly odklizeny a udělaly místo novým. Kvádry ze světlé žuly a tmavého čediče se bez jakýchkoliv spár či štěrbin pojily jeden ke druhému a vytvářely okrouhlou, dvacet kroků vysokou hradbu v podobě ochranné ruky, umístěné před vlastním vchodem do říše Pátých.
Z hradeb se zvedaly tři věže z černého čediče, z jejichž plošin měli trpaslíci přehled o cestě, strmě se klikatící k pevnosti, a určitě dohlédli na stovku mil do hloubi království Gauragar. Na stožárech povlávaly korouhve Pátých - uzavřený řetěz z vraccasia symbolizující zlatnickou práci a jednotu kmene - a dávaly široko daleko na vědomí, kdo je zde na stráži.
Tungdil cítil, že má obličej skropený vlhkostí. Otočil hlavu a pohlédl k blízkému vodopádu, který hučel a burácel jako před pěti cykly. Bílé kaskády s oblaky jemné vodní tříště se leskly v jarním slunci a zářily jako krystal. Všechno dohromady na něho učinilo ohromující dojem.
Šikmouchý zafrkal, zastavil se před bránou hrůzostrašné, zároveň však překrásné pevnosti a hledal stébla trávy, ale na holé skále nenašel nic, co by se mu zamlouvalo. Netrpělivě zahrabal pravou přední nohou.
"Já vím, že máš hlad. Určitě nás hned pustí dovnitř." Tungdil nedostal v tuto chvíli další příležitost důkladně si prohlédnout nádherné stavby, svědčící o dokonalém stavebním umění kmene Druhých.
Křídla brány, vysoké jako celý dům, se zvolna rozevřela. Železné pláty na vnější straně skýtaly důkladnější ochranu proti beranidlům a jiným obléhacím zařízením.
Ze vchodu vyšel trpaslík, na jehož helmě se třpytily a blýskaly diamanty. Tungdil dobře věděl, kdo si chrání hlavu něčím tak drahocenným. Král Gandogar Stříbrovous z klanu Stříbrovousů z kmene Čtvrtých ho přišel osobně uvítat a dlouhými kroky mu chvátal v ústrety.
"Velkokráli Gandogare," pozdravil ho Tungdil. Poklekl na koleno a sáhl po Ohnivé čepeli, aby ji napřáhl ke králi a po způsobu trpaslíků dokončil pozdrav. Gesto představovalo němé opakování přísahy, že pro

blaho trpaslíků a celé Skryté země nasadí i vlastní život.
Gandogar tomu rychlým posunkem zabránil. Místo toho k němu napřáhl ruku. "Ne, Tungdile Zlatoruký, ty přede mnou nebudeš klečet. Potřes mi rukou, to stačí. Jsi největší hrdina našeho národa. Tvé zásluhy jsou nezměrné. To já bych se měl…"
Tungdil se zvedl, uchopil podanou ruku a přerušil tak velkokrálův chvalozpěv. Jeho kroužková košile, posetá rezavými skvrnami, při trpaslíkově pohybu hlasitě zaskřípěla.
Gandogar zakryl úděs, nakolik to jen dokázal. Tungdil vypadal staře, starší, než ve skutečnosti byl. Hnědé oči se tupě rozhlížely kolem sebe, jako by se za nimi zahnízdila prostoduchost. Obličej měl nateklý, hnědé vousy a vlasy visely splihle dolů. Bylo vidět, že o ně vůbec nedbá, zčásti je měl úplně slepené. Za to rozhodně nemohla jenom dlouhá cesta. "To já bych se měl před tebou poklonit," dokončil načatou větu.
"Nechval mě tak," pousmál se Tungdil. "Přivádíš mě do rozpaků." Potřásli si rukama. Z někdejších rivalů se stali důvěrní přátelé.
"Pojďme dovnitř, abys mohl na vlastní oči vidět, co dokázali ti nejlepší z kmenů Prvních, Druhých a Čtvrtých." Gandogar doufal, že nedal své zděšení příliš okatě najevo, a pokynem ruky Tungdila vyzval, aby vstoupil dovnitř. "Až po tobě, Tungdile."
"Co je s Třetími, velkokráli? Co vzniklo jejich přispěním?" vyptával se Tungdil. Při řeči uchopil poníka za otěže a vedl ho za sebou dovnitř.
"Vedle tvého přispění, které to vše vlastně umožnilo?" opáčil Gandogar. Nebylo pro něj snadné vidět ve zpustlém Tungdilovi trpaslíka, jakého si pamatoval z doby před pěti cykly. Když dítě kováře nechá zrezivět kroužkovou košili, je to velice zlé znamení. Nu což, určitě se naskytne příležitost, aby se ho na to zeptal. Ale ne teď. Sejmul helmu, zpod níž se vyhrnuly ven dlouhé, tmavohnědé vlasy. "Třetí dělají to, co umí nejlépe: cvičí nás v boji. A jsou v tom neuvěřitelně dobří." Usmál se. "Pojď. Máme tu pro tebe překvapení."
Prošli bránou.
Na druhé straně čekalo na Tungdila dojemné přivítání. Trpaslice a trpaslíci každého věku lemovali cestu až ke vstupu do hory. Díval se do rozradostnělých, rozesmátých tváří. Měli z jeho návštěvy radost, s jásotem oslavovali jeho příchod, tleskali. Podél cesty a na věžích a hradbách stáli hudebníci. Na Tungdilovu počest se rozezněly křivé rohy a flétny, trpaslíci bušili do štítů a udávali písni takt. Panovalo nepopsatelné nadšení, které platilo jen a jen jemu a lichotky ho zalévaly jako tekuté zlato.
"Všude se rychle rozkřiklo, že nás navštívíš," prohodil Gandogar s úšklebkem. Měl radost, jak Tungdila zaskočili. "Toužili po největším hrdinovi národa trpaslíků."
"U Vraccase!" Tungdil byl dojatý, v krku mu vyschlo a něco ho tam zašimralo. "Jeden by řekl, že se vracím jako vítěz z bitvy." Očima přelétl rozradostnělo tváře mužů, žen a dětí, kteří si nedali vzít příležitost připravit mu srdečné uvítání. A to přesto, že žil pět cyklů v odloučení ve štole svého pěstouna. Na druhé straně nebylo pět cyklů pro trpaslíka žádná dlouhá doba.
Zamával jim a kráčel špalírem bok po boku s velkokrálem. "Děkuji," volal vesele. "Děkuji vám všem!" Potlesk zabouřil ještě víc, trpaslíci vyvolávali Tungdilovo jméno.
Přitom z toho snadno mohl být pochod uličkou hanby. Neboť trpaslíkova žena Balyndis byla předtím manželkou Gla?mbara Ostré čepele z klanu Lamželezů z Borengarova kmene. A Gla?mbar Ostrá čepel nebyl nyní nikdo menší než král Pátých.
Setkat se s ním tváří v tvář představovalo pro Tungdila nejtěžší stránku jeho návštěvy. Obyvatelé Šedých hor mu podle všeho odpustili, že žije s Balyndis, ale musely jich hned být takové davy? Statečně se na ně usmíval a vydechl si, když vstoupili do obrovské chodby, vedoucí do vnitřních prostor masivu.
Gandogar zůstal stát u vchodu. Postřehl, že Tungdilova radost uprostřed všeho toho radostného zmatku nebyla úplně nezkalená. "Jak se cítíš?"
Trpaslík si dal s odpovědí na čas. "Zvláštně. Na jedné straně mé srdce zpívá, jako když železo zvoní na kovadlině pod úderem kovářova kladiva. Na druhé straně…" Zarazil se, zamyšleně se odmlčel a pak si odkašlal. "Řekl bych, že už nejsem zvyklý mít kolem sebe tolik trpaslíků, Gandogare." Omluvně se usmál, zvedl ruku a smutněji mávl. "Obvykle bývá vedle mě jenom jedna trpaslice."
"Rozumím ti. Aspoň zčásti," připustil Gandogar. "Je pro mě záhadou, jak tak můžeš žít, když se straníš

naší společnosti. Mít kolem sebe spoustu cizích tváří dokáže kdekomu nahnat strach." Mrkl na Tungdila.
"Já vím, o čem mluvím. Moje žena má ohromně velký klan. Z jejich rodinných oslav mám vždycky strach."
Tungdil se rozesmál. Mezitím převzal jeden z trpaslíků otěže jeho věrného poníka a slíbil, že mu bude věnována nejlepší péče. Tungdil kráčel s velkokrálem chodbami, průchody a síněmi dál a dál, hudba a volání trpaslíků postupně slábly.
Tungdil si vybavoval v paměti minulé události… Tady tehdy se svými přáteli nenašel nic než prach a sviňstvo. Po zničení kmene Pátých zde v horách vládly po celé stovky cyklů stvůry boha Tiona.
S tím už byl konec. Dorazil sem mocný oddíl, složený z trpaslíků ze všech kmenů. Ten se zde usadil a po vítězství nad skřety vnesl do jeskyní nový ruch. V Šedých horách tepal život, Tungdil zaslechl pronikavý smích dětských hlasů. Ten zvuk ho krutě zabolel.
"Nespokojili jsme se s pouhou opravou škod, které bestie na skále a v obrovské řadě místností napáchaly," zaslechl z vedlejší chodby mužský hlas. Pak odtamtud vystoupil trpaslík, doprovázený řadou dalších. "Stvořili jsme nové haly. Nové síně pro naše potomstvo, které spatří světlo vycházejícího slunce nad Dračím jazykem, Velkou čepelí a nad jinými vrcholky."
Tungdil si okamžitě dokázal trpaslíkovu mohutnou postavu a hlas správně zařadit, přál si ale, aby se s ním mohl setkat až mnohem později. "Zdravím tě, králi Gla?mbare Ostrá čepeli," pronesl a mírně se uklonil. S údivem zjistil, že za trpaslíkem stojí trpaslice ve vyšívaných hnědých šatech a drží v náručí novorozeně. "Smím ti blahopřát k potomkovi?"
Gla?mbar, větší a statnější než Gandogar, si rukou přejel po hustých černých vousech. "Děkuji, Tungdile Zlatoruký. Buď vítán v mém království." Ukázal na dítě. "To jsou opravdoví Pátí. My ostatní dáváme pozor na to, aby nikdo nezpochybňoval jejich práva, dokud se sami nebudou moci bránit." Natáhl ruku, kovové plátky královy pečlivě vypracované zbroje zacinkaly, jak se o sebe třely. "Vidím ti na tváři, že máš starosti, Tungdile. To, co se stalo v minulosti, budiž zapomenuto. Mé srdce si našlo jinou a já k tobě nechovám žádnou zášť. Ani k tobě, ani k Balyndis. Vyřiď jí to hned, jak se k ní vrátíš."
Navzdory nesčetným dobrodružstvím, která během svého krátkého života zažil a při nichž leckdy jen se štěstím vyvázl z nebezpečných situací, pocítil Tungdil jen málokdy takovou úlevu jako právě teď. Oběma rukama sevřel královy prsty a divoce jimi potřásal, až ho Gandogar musel zabrzdit. "Dost, dost už, příteli. Gla?mbar bude tu ruku ještě potřebovat," zasmál se dobromyslně. Věděl, co se mezi nimi v minulosti odehrálo.
Rychlý pohled do Gla?mbarovy tváře Gandogarovi naznačil, že král Pátých žasne nad Tungdilovým neupraveným vzhledem stejně jako on. Takhle nevypadá žádný hrdina. I když žil dlouhou dobu v ústraní.
"Bohužel už nepotřebuji ruce k boji," pokračoval Gla?mbar po krátké chvilce odmlky. "U Severního průsmyku zavládl klid."
"Buď rád, králi Gla?mbare," odvětil Tungdil. Cítil se, jako by z něho spadlo několikatunové olověné závaží. Po více než přátelském přijetí ho slova odpuštění někdejšího rivala zbavila alespoň dvou starostí. Přesto si připomínal, že nesmí nikomu příliš důvěřovat. Bez odpovídajících činů, které by pádně doložily slova odpuštění, se zpočátku bude mít na pozoru. "Ruce tě určitě budou už brzy bolet od kolébání dětí."
"Pojďte dál. Provedu vás tady a ukážu vám krásy vzkvétající říše trpaslíků." Gandogar, Gla?mbar a Tungdil kráčeli společně vedle sebe a procházeli si pevnost.
Každý kmen se do ní navěky zapsal svým řemeslným uměním. Kameníci Druhých zde provedli dokonalé opravy a vyhloubili ve skále nové příbytky, sály, sloupy, mosty a schodiště. Všechny se vyznačovaly přesností, vzbuzující nesmírný obdiv.
Kováři Prvních korunovali práci kameníků výztužemi, zdobenými mřížemi, tepanými dvířky a nábytkem, svícny a jinými věcmi, které dokázali vyrobit z nejrůznějších kovů.
Čtvrtí dotáhli umění ostatních k naprosté dokonalosti tím, že vybrousili diamanty a drahokamy. Ty se na všech místech postaraly o důkladný třpyt.
Spolu s mistrovskými nástěnnými malbami ze zlata, vraccasia a jiných ušlechtilých kovů, které zde zbyly po vyhlazeném kmeni Pátých, stvořili noví obyvatelé Šedých hor říši, jejíž krása daleko převyšovala všechny ostatní. V ní se spojilo to nejlepší ze všech trpasličích říší v jediný celek.
Gla?mbar se kochal údivem, zrcadlícím se ve velkých očích vysoce postavených hostů. "Vidíte, celé

Šedé hory se staly jediným velkým pokladem. A mimořádně zdatní válečníci z kmene Třetích nás učí nové způsoby boje, abychom uměli ochránit své bohatství a Skrytou zemi," zakončil prohlídku a zavedl je do poradní haly.
Tungdil si velice dobře pamatoval neobvyklý sál, který se svou konstrukcí podobal divadlu. Měl kruhovou základní plochu, měřící v průměru dvacet kroků. Stěny se pak svisle zvedly do výšky jednoho kroku a pokračovaly v pravém úhlu asi tak čtyři kroky dozadu. Tím vznikla široká římsa a za ní se stěny opět zvedly svisle nahoru.
Na tomto místě navrhl, aby se Gla?mbar stal králem. Tady se vzdal svých vlastních nároků. Jak by to dnes vypadalo, kdybych se sám stal králem Pátých? kladl si v duchu otázku, zatímco si prohlížel prázdné lavice. Lépe, nebo hůře?
Dnes se o ničem nehlasovalo. Místo toho na ně čekali náčelníci klanů, aby společně s hosty pojedli. Seděli u dlouhé tabule uprostřed nejnižšího patra, na níž se vršily lahůdky připravené podle receptů ze všech trpasličích říší.
Když tři hlavní osoby vstoupily dovnitř, přestali se přítomní tiše bavit a zvedli se ze židlí. Poklekli na koleno, sklonili hlavu, pozvedli zbraně a drželi je před sebou. Byla to němá přísaha, že jsou pro velkokrále připraveni dát tělo i život.
"Zvedněte se a jezte," pronesl Gandogar a přešel ke svému místu na horním konci dlouhé tabule. "Necháme si chutnat. Po dlouhé cestě mám hlad a žízeň. Promluvíme si až později." Tungdil se mu posadil po levici, Gla?mbar po pravé ruce. Hostina začala, hudebníci začali hrát.
Tungdil se zaradoval a dopřál si laskominy, na které měl jeho jazýček chuť: silně kořeněné želé z kořínků, kozí maso, houby kimpa, nakyslý sýr s bylinkami a kouřící knedlíky z mouky z hlíz. Mouka představovala mimořádnou změnu ve srovnání s jídly v Lot-Ionanově štole, protože za prvé ani on, ani Balyndis nebyli mistry vyspělého kuchařského umění, za druhé pak měl Tungdil v oblibě lidská jídla, naproti tomu Balyndis dávala přednost tradičním trpasličím pokrmům. Kompromisy obvykle neměly valnou chuť.
Otřel si prsty o umolousané vousy. Hostina ho tak nadchla, že si ani nevšiml zděšených výrazů v obličejích náčelníků klanů. Hluboce je zasáhlo, když viděli, jak sešle vypadá.
Gandogar mu podal džbán piva. "Ochutnej. Něco takového doma nemáš, že ne?"
Ačkoliv velkokrál otázku určitě nemyslel nepřátelsky, trefil se přesně do slabého místa v brnění, za kterým Tungdil skrýval své city. Výraz v obličeji mu ztvrdnul. "Jsem spokojen s tím, co dostávám." Vzal si kousek pečeně, zabořil zuby do kozího masa, hnědočervená omáčka mu jako pramínky krve stékala do dlouhých, slepených vousů na tváři. Nevrle odseknutí usvědčovalo trpaslíkova slova ze lži.
"Máte už potomky?" vyptával se Gla?mbar, aniž by tušil, že zasáhl další jizvu. "Kdo ví, kdy budeme potřebovat další hrdiny, a kdyby vaše děti…"
Tungdil zprudka odhodil kus masa na talíř, otřel si ústa rukávem kroužkové košile a vhrkl do sebe džbán piva. Pak hned kývl na jednoho z trpaslíků, aby mu dolil. "Jestli je na to teď vhodná chvíle, pověz mi, proč jsi mne nechal povolat, velkokráli Gandogare," řekl a změnil tím téma hovoru tak jednoznačně, že by to pochopil i největší trouba.
Gla?mbar s Gandogarem si vyměnili rychlé pohledy. "Jak jsem před chvílí poznamenal, zavládl všude velký klid, Tungdile," odpověděl král a pokračoval v jídle. "To mě dost zaráží."
"Právem," navázal na jeho slova Gandogar. "Během posledního slunečního cyklu čelíme v Hnědých horách neustálému přívalu skřetů, kteří se vší silou snaží prodrat průsmyky do Skryté země, jako by měli v patách všechny síly dobra." Někdo mu podal zákusek. "Ale u Kamenné brány je klid jako v hrobce."
"Poslední čtyři cykly jsme mohli nechat brány dokořán a nic by se nestalo," doplnil ho Gla?mbar.
Tungdil okamžitě poznal, jaký zákusek se podává, a hned si pro sebe jeden objednal. Byl to sladký, světlý krém, jaký jedl u Svobodných ve Zlatotvrzi. V domě trpaslice Myr, která se dopustila zrady a zaplatila za ni životem. Kterou miloval.
Výběr zákusku byla chyba. Hned první lžička v něm vyvolala vzpomínky. Ty však měly hořkou příchuť a zkazily mu chuť hned na jazyku. Opět se natáhl pro pivo.
"To je opravdu neobvyklé," spíš zašeptal, než řekl. Odkašlal si a násilím zapudil výjevy z minulosti. Bylo zapotřebí hodně piva, aby dokázal takové obrázky spolknout, a ještě víc, když jim chtěl zabránit, aby se

vynořily. "Vyslali jste zvědy?"
"Ne," odpověděl Gla?mbar. "Nechtěli jsme budit spící obry, dokud opevnění na této i na druhé straně nebudou úplně opravená a ještě dále rozšířená."
"Proto jsi tady. Uvažovali jsme o vyslání malé jednotky a mysleli jsme přitom i na tebe, Tungdile Zlatoruký," Gandogar se opět ujal slova. "Ty už jsi v Zemi za horami jednou byl, jak jsem se doslechl." Ukázal rukou na hrdinovu sekeru, položenou vedle židle. "Vlastníš Ohnivou čepek která porazí všechno, s čím by ses mohl setkat. Pro takovou výpravu jsi nejlepším vůdcem."
Tungdil od sebe odsunul plně naložené talíře a požádal o třetí džbán piva. Jako nejlepší způsob zahnání hladu zvolil ječný mok. Tak jako již tolikrát během posledních cyklů. "Ano, velkokráli, už jsem byl v Zemi za horami. Asi tak jeden sluneční oběh. Byla tam mlha, v boji se skřety jsem ztratil tři válečníky a v jakési jeskyni jsem objevil runu, kterou jsem nedokázal rozluštit. Za tu cestu to nestálo." Hodil do sebe pivo a přidušeně si odříhl. "Musíš připustit, že moje zkušenosti nejsou nijak velké."
"Přesto potřebujeme mít jistotu, co se tam děje." Velkokrálův hlas nenaznačoval, že by se smířil s odmítnutím, ani s náznakem zdráhání. "Chtěl bych, abys zítra vyrazil ke Kamenné bráně, zavedl do Země za horami skupinu těch nejlepších válečníků a porozhlédl se, jestli je tam všechno v pořádku."
Tungdil si právě přiložil k ústům čtvrtý džbán piva, ale pomalu zase sklonil ruku. "Je tam mlha, velkokráli. Mlhu znáš. Kolik druhů šedi ti mám popsat, až se vrátím?"
"Počkej, co tam uvidíš, Tungdile Zlatoruký." Gla?mbar dojídal zákusek a záměrně jedl velice pomalu. "Možná se budeš muset velkokráli omluvit, jestli zjistíš, že se na druhé straně srocují nestvůry a že se to tam jimi přímo hemží."
Tungdil se nejprve plně věnoval pivu a až pak se zadíval na Gla?mbara. On ho tedy chce poslat do Země za horami. Možná to s usmířením nemyslel až tak vážně, jak předtím předstíral. V duchu si za své podezřívavé myšlenky vynadal do šotků.
Zaklel a položil pivo na stůl. "Promiň mi můj nepatřičný tón, velkokráli Gandogare," pronesl mírněji a méně hlasitě. "Do Severního průsmyku samozřejmě půjdu." Pak se obrátil na Gla?mbara: "Měl bych dokonce i radost, kdybych tam narazil na Tionovy stvůry. Kdybych měl v boji nalézt smrt, vůbec by mi to nevadilo! Protože…" Pevně stiskl rty. "Promiňte, jsem příliš unavený, a tak nejsem dobrým společníkem." Vstal, uklonil se oběma panovníkům, sáhl po džbánu a odešel ze sálu.
Trpaslíci ho sledovali pohledem, přitom mlčeli a žvýkali. Žádný nepromluvil, nikdo z nich nechtěl dát nahlas najevo, že se nad někdejším hrdinou vznáší spousta pochybností.
Gandogar si ustaraně prohlížel plné talíře, které Tungdil nechal ležet na místě. "Něco ho změnilo."
"Co ho změnilo?" dodal Gla?mbar. "Cit mi říká, že s tím má něco společného Balyndis."
"U Kamenné brány se setká s někým, s kým si o tom může promluvit. S někým, kdo má k němu blíže než my dva." Gandogar si dal doušek piva, zatímco Gla?mbar se na něho udiveně zahleděl.
"On taky přijde?"
"Ne," z útrob džbánu dutě zazněl velkokrálův hlas. Gandogar zamžoural přes okraj, odložil pohár, zakomíhal s ním, aby spláchl usazenou pěnu, a nalil si zbytek piva do hrdla. "On už je tu, můj milý Gla?mbare."

Skrytá země,
v Rudých horách na východní hranici
říše Druhých,
6241. sluneční cyklus, jaro

F
idelgar Průrazný, trpaslík s vytrénovanou postavou a světlými vousy, se posadil, vytáhl z batohu malou kovovou krabičku a postavil ji před sebe na kamenný stůl. Dokončil první část obhlídky a dopřál si krátký odpočinek v rozlehlé jeskyni, jejíž vysoký strop byl podepřen několika sloupy. Tady trpaslíci kdysi usazovali důlní vozíky na koleje, ale v těchto oběžích byla potřeba vozíků velice malá. Fidelgar měl za úkol kontrolovat chodby a trasy se táhly pořádně daleko.
Baigar Čtyřručka, který pomocí kladiva a malých háčků něco opravoval na převráceném vozíku, k němu

vzhlédl. Hnědé vousy si rozdělil do dvou copů a přehodil přes ramena na záda, aby mu nespadly do žhavých uhlíků ve výhni. Vedle něho stála malá kovárna, jakou obvykle používali podomní řemeslníci.
"Tak co, všecko v klidu?" zeptal se ho a zvědavě si prohlížel krabičku.
"Jo, jenom jsem porazil čtyři skřety a jednoho trolla," odpověděl Fidelgar s úšklebkem a vytáhl dva pohárky a láhev s pitím, na níž byl vyražen symbol označující zlato. "Ne, vůbec nic se nestalo."
Teď i Baigar odložil kladivo a háčky a s neskrývanou zvědavostí popošel blíž. "Copak sis to přinesl?"
"Novinku ze Zlatotvrze." Fidelgar pohladil prsty okraje krabičky, otevřel uzávěr a opatrně nadzvedl kryt. Z krabičky vyrazila vůně koření a pálenky. Baigar uvnitř zahlédl hnědé válečky, asi prst dlouhé a stejně tak široké. "Kuřácké rolky."
"Ze Zlatotvrze? Z jednoho z měst, kde žijí Svobodní?"
"Právě odtamtud. Byl tu od nich jeden kupec a přinesl je sem. Prostě jsem si je musel koupit." Vytáhl jednu kuřáckou rolku a strčil ji Baigarovi pod nos. "Srolované listy tabáku, naložené v koření. Nebo se to koření přidá mezi ně."
Baigar k rolce přičichl a přitom mu vousy sklouzly zpátky na hruď. "To se z toho kousek uřeže a nacpe do dýmky?"
"Ne. Žádnou dýmku už nepotřebuješ. Svobodní si vymysleli něco, co šetří čas." Fidelgar vstal, přešel k výhni a kleštěmi uchopil kousek žhavého uhlí. Jeden konec kuřácké rolky strčil do pusy, druhý přidržel u žhavého uhlíku. Tabák zapraskal a začal hořet. "Pak už jenom potahuješ jako z dýmky," zahuhňal vysvětlení. Rychle několikrát za sebou zabafal a s požitkem přivřel oči. Tabák voněl výborně, po vanilce, medu a dalších, neznámých látkách.
"No tak to je skvělý nápad." Baigar si rovněž vzal jednu rolku a napodobil druhého trpaslíka. Kouř trochu víc škrábal, byl silnější než z dýmky. A měl mnohem větší účinek. Málem z něho dostal závrať.
"Nikdy bych nevěřil, že nám obchodování se Svobodnýma přinese tolik výhod." Zamával doutnající rolkou. "A tím nemyslím jenom tady to. Řekněme jenom maso z gogula. A říká se, že jejich léčivé bylinky prý jsou fakt velká pomoc."
Fidelgar si zasunul kuřáckou rolku do koutku úst a otevřel láhev. Z ní nalil do pohárků trochu čiré kapaliny. "A taky mají Zlototvrzní zlatou vodu. To je nějaký likér s nádechem lístkového zlata."
Povzbudivě na Baigara kývl. "Chutná skvěle."
"Lístkové zlato? V likéru?" Baigar usrkl a převaloval v puse tenoučké plátky. "Chutná to jako…"
Zamlaskal a hledal vhodné slovo. "Zlato… Nijak jinak se ta dokonalá chuť nedá popsat." Šťastně si povzdechl. "To je neuvěřitelný! Cítím, jak mi protéká v žilách a zahání únavu a mizernou náladu. To je doslova lék."
"Zlato, nebo ten likér?" Fidelgar se zašklebil. "Podle toho, jaký likér na to vezmou a jaké zlato použijí, tak to pokaždé chutná trochu jinak. Nikde jinde nás zlato víc nepotěší, nemám pravdu?" Dopřál si další hlt a opět potáhl z kuřácké rolky. Potom se rozhlédl kolem sebe. "Ani bych nevěřil, jaký je tu klid a mír."
Baigar bafal a snažil se vyfukovat kouř v kroužcích. "Seš si jistý? Nikde nejsou žádní horští šotci?"
"Copak bych tu jinak seděl a pokuřoval si?" Fidelgar se podíval k rozbitému vozíku, na němž Baigar pracoval. "Pověz, proč opravuješ ten vozík, když už tunely nepoužíváme?"
"Protože jeden nikdy neví," odpověděl Baigar. "Kromě toho je používáme. Cestují v nich stavební čety, které odstraňují škody. A proč ty stojíš na stráži, když už ve Skryté zemi nejsou žádné stvůry?"
"Protože jeden nikdy neví," opáčil Fidelgar se smíchem. Ukázal na čtyři tunely, do kterých vedly koleje. "Je to hrozná škoda. Právě teď, když mezi kmeny vládne taková jednota, jsou podzemní cesty pořád ještě zničené. Ať je prokleté celé to zemětřesení, které na nás Hvězda zkoušky seslala!"
"Neměj strach. Vraccas je nám nakloněn." Baigar potřásl hlavou. "Jsme na nejlepší cestě, nejdůležitější tratě budou brzy opravené. Právě včera odklidila stavební četa půl míle závalu v jednom z hlavních tunelů." Povzdechl si. "Suť je jeden problém. Bohužel je stejně zlé, když koleje, zprohýbané popadanými kameny, musejí nahrazovat novými nebo vykovat nové koleje přímo na místě." Ukázal kladivem na vozík. "Když musí vozíky jet po takových šikmých tratích, zbortí se na nich osy. Stavební čety to dělají pořád. A to pro mě znamená další práci."
"Jo, to ještě bývaly časy, když se dalo cestovat rychlostí větru z jedné trpasličí říše do druhé," rozplýval se Fidelgar a vydechl dokonalý kroužek dýmu. Bylo vidět, že v tom má větší cvik než Baigar. "Vozíky

letěly po kolejích, vítr ti profukoval vlasy a vousy a lechtal tě až v žaludku."
"Ty už jsi v nich někdy jel?" vyptával se ho Baigar s údivem.
"Ano. Byl jsem u toho, když královna Xamtys II. vyrazila do říše Druhých a my bojovali s Nôd'onnovými hordami. To byla panečku bitva!" Foukl na rudě zářící špičku rolky, aby mu tabák nevyhasl. "Vidím to před očima, jako by to bylo včera, když jsme…"
Baigar najednou prudce zvedl ruku. "Ticho!" Natáhl uši k černým vstupům do tunelů. "Zdálo se mi, že něco slyším." Vyndal kuřáckou rolku z úst a položil ji na kamenný stůl.
"To je možné. Tam venku je určitě nějaká stavební četa a…"
Uslyšeli děsivý křik, který k nim dolehl z levého kraje čtyř tunelů.
Fidelgar v něm vycítil smrt. Nějaký trpaslík právě přišel o život. Hned poté zazněl další výkřik, pak se tunelem rozeznělo panické volání. "Pojď se mnou!" Zasunul si kuřáckou rolku do koutku úst. Byla drahá a nechtěl o ni zbytečně přijít tím, že by ji hodil do ohně a rolka se rozpadla na popel. Spěšně popadl štít a sekeru a rozběhl se ke štole.
Baigar uchopil brašnu s nářadím, dvě hořící pochodně a pospíchal za ním. Dříve by si okamžitě pomyslel, že je přepadli skřeti, tentokrát ho jen napadlo, že se stala nějaká nehoda.
Vběhli do dokonale rovné chodby, která měla za úkol poskytnout vozíkům na konci jízdy dost času na brždění, aby se nevřítily do haly v plné rychlosti.
Křik se k nim přibližoval a mísil se s řinčením a rachotem mechanických částí nějakých zařízení. Hluk Baigarovi připomínal známé zvuky točících se navijáků, rychle rotujících ozubených kol a vířících lopatek trpasličích mlýnů na drcení kamení. Takovou směsici zvuků ještě nikdy neslyšel.
V dálce před sebou rozeznali podivnou tančící záři, v níž se tyčila monstrózní bytost a kompletně zaplňovala celou chodbu. Stvoření kolem sebe prudce máchalo nesčetnými lesklými paňáty a bronzově zbarvenými pažemi, zatímco se ji trpaslíci ze stavební čety zoufale snažili zastavit. Ale jejich krompáče si s kůží té nestvůry nedokázaly poradit. Násady se lámaly jako párátka.
Každý trpaslík, kterého pařát zasáhl, spustil řev a ryčel, jako by ho na nože brali. Někteří odletěli tunelem několik kroků daleko a zůstali nehybně ležet.
"Vraccasi, stůj při nás! Co to je?!" Fidelgar zděšeně přihlížel, jak se mohutný pařát zavrtává do těla jednoho trpaslíka a na zádech z něho zase vystupuje ven. Potom se paže stáhla a přivlekla zmítajícího se nešťastníka blíže, až se ocitl na dosah dalších syčících pařátů. Trpaslík byl zaživa rozcupován na kousky.
Ze stavební čety zůstal naživu jen jeden těžce raněný trpaslík. Ležel na zemi, sténal a snažil se odplazit do bezpečí. Monstrum mezitím postupovalo dále vpřed.
"Alespoň toho musíme zachránit," pronesl Baigar a upíral pohled na zraněného trpaslíka. Neváhal ani na okamžik a rozběhl se k němu.
Když se dostali k obrovskému monstru blíž, poznali trpaslíci, že se mýlili. Nestáli tváří v tvář stvoření z masa a kostí, ale nějaké věci, která vypadala jako kosočtverec. Sunula se vpřed špičkou dopředu.
Kůže té věci se skládala z plátů železného pancíře, navzájem spojených nýty. Dva kroky dlouhé paže byly rovněž zhotoveny z kovu. Na koncích měly čepele, ale vedle nich spatřili i ozubené čelisti, které v nepravidelných intervalech chňapaly před sebe a se zařinčením se svíraly. Jak se ta nestvůra pohybuje vpřed, trpaslíci neviděli. Zvědavým pohledům i cíleným útokům stála v cestě železná suknice.
"To není žádná bestie," zaječel Baigar tupě a zíral na krev obětí, odkapávající z povrchu té věci, z čepelí a z pařátů a stékající na zem. Všiml si, že na plátech jsou nakreslené runy, a když je rozluštil, ochromil mu děs všechny údy. Doufal, že to setkání přežije, aby o tom stačil podat zprávu královně.
"Dávej pozor!" Fidelgar ho za rukáv strhl dozadu, jeden z pařátů ho minul jen o chlup. Baigar klopýtavě couval. "Musíme odsud honem vypadnout. Dělej, chyť ho." Trpaslíci zvedli raněného na nohy a podepřeli ho.
Monstrum hlasitě zasyčelo a vychrlilo na ně proud horké páry, páchnoucí po oleji. Zápach jim znemožnil dýchání. Rozkašlali se a pozpátku táhli zraněného kamaráda pryč, co nejdál od toho oživlého stroje, který se za nimi hnal.
Bestii ani nenapadlo vzdát se pronásledování, místo toho zabořila krvavé spáry do opravárenského vozíku, v němž byla pojízdná kovárna a nářadí na opravy, a bez okolků ho odsunula na kolejích dále dozadu.

"Drž ho," vykřikl Fidelgar, skočil do vozíku a pevně zatáhl brzdu.
Postup děsivého protivníka se okamžitě zpomalil, vozík se však stále pohyboval. Nestvůra měla nesmírnou sílu.
"Náskok, který máme, nám musí stačit," vydechl Fidelgar, seskočil z vozíku a vrátil se zpět k Baigarovi a zraněnému trpaslíkovi. Pospíchali tunelem tak rychle, jak jen dokázali.
Když se dostali do haly, hned se od nich Baigar oddělil. Fidelgar mu dal svoji kuřáckou rolku.
"Přehradím chodbu ještě jedním vozíkem," vysvětloval Baigar svůj plán. "Ty rychle zaveď raněného k léčiteli a zavolej další stráže." Připevnil vozík železným hákem k řetězu, vedoucímu k velkému kladkostroji. Protože spuštění parního stroje, kterým obvykle zvedali těžké náklady, by trvalo moc dlouho, musel se spolehnout na sílu svých svalů. Opřel se do nouzového navijáku, řetěz se s cinkáním navíjel a pak se napnul.
"Řekni jim, aby si s sebou vzali dlouhé železné tyče," zavolal za Fidelgarem.
Strážný vlekl raněného ven z haly. "Co jim mám říct, když se budou ptát, co je to za nestvůru?"
"Řekni jim, že to je nová zákeřná lest Třetích," odpověděl mu Baigar.
Fidelgar tomu nemohl uvěřit. "Jak je to…"
"Vyluštil jsem trpasličí runy, které vyryli té stvůře do pancéřového šatu." Baigar se celý zpotil námahou, pomocí kladkostroje se mu ale podařilo vozík zvednout. "Poraženi, ne však zničeni, přinášíme zkázu," citoval stísněně. "To můžou být jenom Třetí. Vyřiď to královně, kdybych přišel o život." Když tlačil na koleje vozík, vznášející se těsně nad zemí, rýsovaly se mu na hrudi a na pažích mohutné svaly.
Byl nejvyšší čas. Z chodby zaznělo zasyčení, z východu z tunelu se vyvalil bílý oblak oznamující, že se smrtící nepřítel opět blíží.
"Dělej!" houkl Baigar. "Nevím, jestli se to dá zadržet!" Připravil se, aby mohl spustit vozík na zem.
"Vraccas tě ochraňuj!" Fidelgar přikývl, přehodil si raněného přes rameno a rozběhl se pryč.
V celém životě se ještě nikdy nepohyboval rychleji a poprvé vnímal rozlehlost trpasličí říše jako nevýhodu. Hlasitým voláním na sebe upozorňoval ostatní. Trpaslíci nechali stát běžnou práci a rychle sahali po zbraních, takže brzy kolem sebe shromáždil padesátku bojovníků. Zraněného předal do péče jiným a pospíchal s průvodci zpět do haly.
Přesto přišli příliš pozdě. Převrácené vozíky ležely v tunelu šikmo přes koleje a zabarikádovaly celý vchod. Zabránily nestvůře, aby pronikla do sálu, který ležel za nimi, a tím i do říše Prvních.
Statečného Baigara však nenašli - jenom kus jeho nohy, cár haleny a krví zmáčenou kuřáckou rolku. Mezi roztrhanými pozůstatky ostatních trpaslíků, které nacházeli všude na stropě, na stěnách i na zemi, z něho nic víc neobjevili.
Fidelgar se zahleděl do ponuré štoly, ale nic v ní nespatřil.
Jejich nový nepřítel se dal na ústup a pravděpodobně číhal v některé z chodeb. Třetí po více než pěti cyklech znovu vyhlásili svým bratrům a sestrám válku. Královna se o tom dozví z jeho úst, přesně jak si to Baigar přál.

Skrytá země,
v Šedých horách na severní hranici
říše Pátých,
6241. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil se vydal na cestu Gla?mbarovým královstvím ke Kamenné bráně a putoval stejnou trasou jako posledně. Tehdy s ním šli i Balyndis a Bo?ndil.
Krása, kterou viděl všude kolem sebe, odvedla jeho myšlenky od obvyklého hloubání, od nespokojenosti, která se mu vplížila do mysli. Nezbavila ho však bolesti, neboť ta číhala jako zlomyslné zvíře v koutku trpaslíkovy hlavy a až příliš často vyrážela na povrch, zabodávala své dlouhé ostré drápy do Tungdilových zranitelných útrob, do duše. Od onoho prokletého dne ho nespokojenost a bolest provázely na každém kroku.
O trošku rozptýlení ho připravil každý výbuch dětského smíchu, který cestou zaslechl. Veselý zvuk se mu

zabodával do srdce, rozdíral ránu v duši a ta začala znovu krvácet, dokud Tungdil proud bolesti nevysušil pivem. Bohužel ty až příliš tekuté zátky nikdy nevydržely moc dlouho, proto jim musel znovu a znovu pomáhat. A tak se v něm zrodil návyk.
Tungdil se lehce potácel, když došel k obrovské bráně se dvěma gigantickými křídly, která byla jednou jedinkrát zdolána, a to zradou. Jinak by odolávala útokům stvůr celé tisíce cyklů.
Nyní jim měla opět vzdorovat. Kameníci opravili poškozená místa, pět závor bylo zpátky na místě a pohnuly se pouze tehdy, když byla vyslovena tajná slova.
"Ještě kdybys tak měl jedno oko a zpíval, myslel bysem si, že tu jde Bavragor Perlík," pronesl za ním dunivý hlas a nenadále ho vytrhl ze zamyšlení.
"Hlas mrtvého hovoří o jiném mrtvém?" odvětil Tungdil a prudce se otočil, až příliš rychle, takže se nedokázal udržet na nohách. Dvě mocné paže ho popadly a zabránily pádu.
"Copak takhle vypadá mrtvej, učenej?"
Tungdil si pohledem změřil svalnatého, podsaditého trpaslíka, který stál před ním. Dlouhé černé vlasy byly na obou stranách vyholené a padaly mu jako cop na záda, vousy stejné barvy sahaly až k přezce na opasku. Kroužková košile, kožená halena, vysoké boty a helma z něho vytvářely dokonalého válečníka. Vraní zobák - druh válečného kladiva, který měl na boku trn dlouhý jako ruka - spočíval na skále hned vedle bojovníka, rukojeť se mu opírala o bok.
"Bo?ndil?!" zašeptal Tungdil nevěřícně. "Bo?ndil Dvojčepel!" vykřikl pak radostně a přitiskl přítele na hruď. Neviděl ho už celých pět cyklů. Nestyděl se za slzy a hlasité popotahování vedle ucha mu prozradilo, že ani tak otrlý válečník, jakým je jeho přítel, nedokáže zatajit, co cítí.
"Naposledy jsme se viděli u Vysoké brány u hrobu mého bratra Boëndala," Bo?ndil plakal radostí.
"A i tehdy jsme si s nářkem leželi v náručí," doplnil Tungdil a poklepal mu na rameno. "Bo?ndile! Tak strašně jsi mi chyběl!" Pustil přítele, se kterým prožil neuvěřitelná dobrodružství, věci dobré i špatné, smutné i krásné.
Dvojče si setřelo slzavé perly z vousu, po kterém se koulely jako po péřové dece. "Pořád ještě si ho pravidelně mastím," pronesl Bo?ndil a celý jen zářil. "Učenej, tys mi chyběl." Tungdil pátral po nějaké známce šílenství, které ve válečníkovi dřímalo a tu a tam z něho vyrazilo ven. Ale pohled Bo?ndilových hnědých očí již nebyl nepřítomný, ale vřelý a srdečný. "Jednou jsi mi řekl, že smrt mění i živé." Poklepal Tungdilovi na kroužkovou košili. "Jestli to ale s tebou jako živým půjde takhle dál, přinese ti ta změna smrt," škádlil ho. "Že by pivo, který Balyndis vaří, bylo tak hrozně moc dobrý?"
"Pivo nám přiváží jeden obchodník a není ani zdaleka tak dobré jako to, co vaří trpaslíci. Má sice stejný účinek, ale příští ráno z něho bolí hlava." Tungdil mu neměl narážky na přílišnou plnost své postavy nijak za zlé.
Husté obočí jeho přítele se však vyčítavě zvedlo vzhůru. "Jinejma slovama: stal se z tebe ochlasta jako Bavragor," shrnul výsledek svého pozorování. Cítil štiplavý pach potu, všiml si slepených vlasů a zestárlého obličeje. "Něco tě pořádně sebralo, ty tlustej hrdino. Co se stalo?"
"Vidíme se po pěti cyklech a ty mi hned děláš kázání," zabručel na něho Tungdil. "Raději mi povyprávěj, co tě zahnalo pryč od Vysoké brány." Rozhlédl se po okolí a zpozoroval oddíl válečníků, kteří nastoupili ve sluneční záři do řad a chystali se absolvovat bojová cvičení.
"Nic mě nezahnalo ani nevypudilo. Už nejsem celej žhavěj do bitvy, žár mi v žilách vyhasl. Jsem tu, protože mě velkokrál poprosil, abysem tě doprovodil. Někdo přece na tebe musí dávat pozor." Pohladil rukojeť vraního zobáku. "A uctít památku mýho bratra. Na rozdíl ode mě se tomu trnu stýská po boji. Chce se zabořit nějaký tý sviňuše do pupku."
Před řadami válečníků pobíhal sem tam jeden Třetí, černé tetování na obličeji prozrazovalo jeho původ a mistrovské ovládaní řemesla. Před několika málo cykly by Třetí ještě stál na bitevním poli tváří v tvář těm, kterým nyní velel. Nyní se však nespoutaná nenávist vytratila. Ani zdaleka už nevládla všude.
Bo?ndil sledoval Tungdilův pohled. "Taky se tomu pořád ještě divím," přiznal se. "Když pominu některý výjimky," položil příteli ruku na rameno, "jsou u mě Třetí zapsaní hodně špatně, stejně jako dřív. Nedokážu zapomenout, že několik z nich přísahalo, že nás naše vlastní krev vyhladí do posledního. Bojím se jejich zákeřnosti."
"Ano. Ale zbyla jich jenom hrstka, není jich celý kmen jako za Lorimbasových časů. Ti zaslepení

vymřou," prohlásil Tungdil s vírou v hlase. "To jsou moji lidé?" Popošel ke skupině bojovníků a Bo?ndil kráčel za ním.
Třetí si všiml, že se ti dva k němu blíží, a otočil se k nim. "Zdravím vás, Tungdile Zlatoruký a Bo?ndile Dvojčepeli," uklonil se. "Já jsem Manon Těžký krok z klanu Smrtelných čepelí. Ti tady, to jsou dva tucty válečníků, které jsem připravil na výpravu do Země za horami." Trpaslíkovy hnědé oči na ně hleděly s upřímným přesvědčením. "Ničeho se neleknou."
Bo?ndil se přátelsky rozesmál. "Ale, ale, věř mi, Manone, vždycky se něco najde, čeho se válečník lekne." Přehodil si zbraň přes rameno. "Což ovšem neznamená, že se to nedá porazit."
Manon se vyzývavě ušklíbl. "Pak ti moji muži dokážou, že existují trpaslíci, kteří neznají strach."
"Určitě nenajdeme nic jiného než sutiny a rozvalené kameny," poznamenal Tungdil klidně. "Kdy můžeme vyrazit?"
"Hned, jak budeš chtít," odpověděl Manon.
"Tak tedy zítra za úsvitu," rozhodl Tungdil a odešel k věži, vystoupal po schodech nahoru až na vrcholek a došel na ochoz nad branami. Bo?ndil mu zůstal po boku.
Spolu se zahleděli do Země za horami, která se v této pozdní době před nimi rozprostírala v naprostém jasu. Před bránou ležela opuštěná rovina, na které se dříve v pravidelných intervalech shromažďovaly stvůry a bestie a pokoušely se vzít hradby útokem.
"Ani bych nevěřil, že toho nechaly," pronesl Tungdil polohlasně a těšil se z chladného vánku, který ho ovíval a odfoukával mu z hlavy účinky piva. Vzduch byl ledově chladný, čistý, nebylo v něm ani stopy po zápachu nestvůr. "Teď už si jenom prastaré hory připomínají neustálé útoky a valící se armády Tionových zplozenců."
"Asi za to může ta Hvězda zkoušky," usuzoval jeho přítel. "Jak se zdá, nezničila jenom zlo ve Skrytý zemi, ale měla účinek i za hranicema, až za horama." Povzdechl si. "Jenom si to představ, učenej, jakej by byl všude klid a mír." Tón hlasu napovídal, že se tomu sám neodvažuje věřit.
"Pamatuji se na ten den." Magická vlna světla, která se po eoîlově kouzlu převalila přes Skrytou zemi, spálila veškeré zlo na popel a jeho energii polapila do jednoho jediného diamantu. Každý, kdo by tento artefakt vlastnil a dokázal jeho magickou moc využít, by se stal nejmocnější bytostí, jaká kdy žila. Trpaslíci pro jistotu vyhotovili přesné napodobeniny diamantu a rozdělili je do všech království. I Tungdil vlastnil jeden kámen, ačkoliv nevěděl, jestli je pravý, nebo falešný. Jeden kámen se však ztratil. Zeptal se na něj Bo?ndila.
"To je nevysvětlitelná záhada. Kámen, který měla dostat královna Isika z Rân Ribasturu, zmizel. Dodnes nikdo neví, co se s ním stalo," odpověděl trpaslík. "Nenašel se ani posel, ani eskorta, která měla diamant chránit. Diamant se nikdy nikde neobjevil." Zahleděl se k vrcholku Dračího jazyka, zahalenému v mracích. Horské srázy zářily v zapadajícím slunci malebnou tmavě rudou barvou. Stíny se prodlužovaly a vánek se stával každým okamžikem ledovější a ledovější. "Veškeré pátrání k ničemu nevedlo."
"To bylo před pěti cykly," přemítal Tungdil a otřásl se chladem. "Pokusil se potom někdo ukradnout některý z ostatních kamenů?"
"O ničem takovým nevím," odpověděl Bo?ndil a potřásl hlavou. Černý cop se mu na zádech rozhoupal jako dlouhé lano. "Ve Skrytý zemi už není žádnej magus ani maga, a tak tu není nikdo, kdo by mohl tu moc nějak využít."
"Až na malou hrstku fámulů, kteří chodili do učení ke zrádci Nôd'onnovi," upřesnil Tungdil.
"Ti nemají žádnou moc. Říká se, že eoîl vysušil pramen magie a neprodyšně ho uzavřel. Odkud by fámulové brali sílu? A navíc ještě nebylo jejich vzdělání u konce. Co by asi tak mohli dokázat, učenej?"
Tungdil si ušetřil odpověď. Vyrostl u maguse Lot-Ionana a v jeho škole, znal schopnosti fámulů. Ale protože se po dlouhou dobu nic nedělo, připojil se k víře svého přítele. Ani jemu nesvědčilo příliš mnoho černých myšlenek. "Pojďme dolů. U Severního průsmyku na sebe nechá jaro ještě dlouho čekat." Vrhl pohled k majestátným horským hřebenům, kde vítr sfoukával ze skal sníh a nasazoval horám bílé čepičky. "Těším se na teplé pivo s medovinou."
Sešli po schodech dolů.
"Jak se daří Balyndis?" zeptal se Tungdila Bo?ndil, když vyšli z věže a blížili se k podzemní štole. "Co dělá nejlepší kovářka ve Skryté zemi?"

"Drží smutek," odpověděl Tungdil zahořkle a tak odmítavě, že se válečník neodvážil dále vyptávat. Prozatím. Mlčky kráčeli vedle sebe a mířili ke svým pokojům.
"Pst! Tungdile Zlatoruký!" ozvalo se najednou tiše z pootevřených dveří. "Máš chviličku čas?"
Bo?ndil svraštil čelo. "Co to má znamenat, takový tajnůstkaření?" Popošel dopředu, rozrazil dveře, ruku měl přiloženou k rukojeti vraního zobáku, který držel přehozený přes rameno. "Ukaž se, jestli máš poctivý úmysly!" Něčí ženský hlas vyděšeně vyjekl, žena si dvojčete předtím nevšimla. "Můžeš vejít, učenej. Ta je neškodná," prohodil Bo?ndil na půl úst.
Tungdil ho obešel a vstoupil do místnosti, v níž stála neznámá trpaslice. Měla na sobě prosté šaty a určitě prožila už nejméně tři sta slunečních cyklů. "Co bys chtěla?"
Žena před ním sklonila prošedivělou hlavu. "Odpusť mi, že jsem tě oslovila, ale… je to pravda, co jsem slyšela? Že půjdeš do Země za horami?"
"To není žádné tajemství."
"Já jsem Saphira Železný skus." Zaváhala a sklopila oči k zemi. "Smím tě požádat o laskavost?"
"Má ti snad přinýst ze Země za horama něco na památku?" utrousil Bo?ndil posměšně.
"Mého syna, jestli ho najdete," vyrazila ze sebe trpaslice a zoufale uchopila Tungdila za pravou ruku. "Prosím tě, měj oči otevřené a rozhlížej se po něm! Jmenuje se Gremdulin Železný skus a je z klanu Železných skusů. Je asi tak velký jako ty, nosí helmu se zlatým měsíčkem na čele.
"Já myslel, že jste tam žádné zvědy neposílali, nebo ano?" podivil se Tungdil, v němž se probudila zvědavost. Zároveň vzplála i semínka nedůvěry. Vůbec by se nedivil, kdyby ho Gla?mbar nechal vběhnout do pasti, možná by to byla svým způsobem opožděná pomsta za to, že pro sebe získal Balyndis a povznesl se nad všechny hranice trpasličích zvyklostí.
"Gremdulin nebyl zvěd, stál na stráži u brány," odpověděla Saphira tiše a všemožně se snažila ovládnout. "Jeho přátelé mi vyprávěli, že prý zaslechl nějaký podezřelý zvuk a chtěl se po něm poohlédnout."
"U brány?" vmísil se do hovoru Bo?ndil.
"Ne. Přicházel prý zvenčí, až z nějakého místa za bránou. Syn zaslechl, že se tam valí kameny nebo něco takového." Oči jí zvlhly. "To je to poslední, co o něm vědí."
Tungdilovo srdce ženin příběh dojal, ale neotřásl jím. Vždyť toho trpaslíka, o něhož šlo, ani neznal. "Kdy se to stalo?"
"Před půlkou cyklu," vzlykala trpaslice. "Jsem si jistá, Tungdile Zlatoruky, že ho unesly Tionovy stvůry. Jestli ho může někdo osvobodit, tak jenom ty." Políbila mu ruku. "Prosím tě, při Vraccassovi! Zachraň ho, jestli budeš moct!" Vyhrkly jí slzy, klesla před ním na kolena.
Bo?ndil litoval ukvapených slov, která mu předtím vylétla z úst. Neprávem ji podezříval, že se chce na jeho přítele obrátit s nějakým směšným přáním. "Budeme mít oči otevřený, milá Saphiro," zabručel přátelsky. "Odpusť mi moje slova."
Tungdil jí pomohl na nohy. "Vstaň. Není důvodu, abys přede mnou klečela a prosila mě o pomoc. Udělám to, co by udělal každý trpaslík."
Saphira se na něho usmála a setřela si slzy z ochmýřených tváří. "Vraccas ti žehnej, Tungdile Zlatoruký!" Vytáhla z kapsy zlatý amulet a zavěsila mu ho kolem krku. "Ten patří mému synovi. Pozná, že jsem tě poslala. A kdybyste ho nenašli, nechej si ho jako dík, že ses o to pokusil. Gremdulin by byl hrdý, že takový hrdina jako ty nosí jeho šperk."
Tungdil si prohlížel přívěsek, znázorňující stříbrný měsíc před zlatým horským hřebenem. "Děkuji ti. Jak je možné, že ho král nenechal hledat?"
Saphiřiny oči dštily oheň. "Nechal ho hledat, půl oběhu. Našli jeho štít vedle hluboké skalní průrvy a řekli si, že se určitě zřítil dolů."
"A proč si seš tak jistá, že se to nestalo?" Bo?ndil si ji zkoumavě prohlížel. "Ne, aby sis myslela, že mu přeju smrt."
"Matka cítí, když její dítě zemře." Slabě se usmála. "Ale on nezemřel. Já vím, že žije a čeká na pomoc."
Tungdil sebou při jejích slovech trhnul, jako by ho probodl alfský šíp. Odvrátil se od trpaslice. "Věř jejímu citu," bylo vše, co Bo?ndilovi řekl, pak vyšel z místnosti ven. Na prahu se ještě jednou otočil. "Syna ti přivedeme. Živého nebo mrtvého."
* * *

Příštího rána opustila malá skupinka bezpečí trpasličí říše a vydala se k Severnímu průsmyku, který je přivítal rezavým vichrem. Poryvy větru vyloudily na skalních útesech mnohohlasý nápěv a Tungdil si nebyl jistý, jestli se vítr trpaslíkům vysmívá, neboje chce varovat.
"Vítr má výhodu, že odvane mlhu," prohodil nezřetelně Bo?ndil, zachumlaný do šálu, který si omotal kolem obličeje. Vykukovaly mu z něho jen oči, i když se obával, že mu v té zimě zmrznou a stanou se z nich malé ledové balónky.
"Jenom tady venku," upřesnil Tungdil. "Hned jak se dostaneme do chodeb, tak na nás ta proklatá pára bude čekat. Tím jsem si docela jistý." Chvíli mlčel a díval se ke skalním stěnám. "Zajímalo by mě, co asi chtějí ty stvůry udělat s chudákem Gremdulinem."
"Dovědět se od něho heslo," odhadoval Bo?ndil. "Zdá se, že se sviňuchy stávají pořád mazanější. Ale jejich čin jim nepomůže. Slova, který otevírají závory, zná jenom král a dva z jeho nejbližších důvěrníků."
"To by se od nich dalo čekat." Tungdil ukázal na strmé svahy. "Znáš nějakou bytost, co neumí lítat a dokáže přitom překonat tyhle stěny? A jestli to byli skřeti, proč se jich tam nevyšplhalo víc, nedobyli hradby a nespustili ostatním lana?" Trpaslíkovy hnědé oči pátravě přejížděly po šedi, tu a tam zkrášlené sněhem. "Bo?ndile, mám pocit, že tady něco nesedí."
"Nový dobrodružství, učenej?" ušklíbl se Bo?ndil. "Stejně jako dřív."
"Ne," odporoval Tungdil a potřásl hlavou. Pak si dal z koženého měchu hlt pálenky. "Ne, ne jako dřív. Už nikdy to nebude stejné jako předtím. Na to je příliš mnoho našich přátel a společníků mrtvých." Zrychlil krok a postavil se do čela skupinky.
Manon se přitočil k Bo?ndilovi. "Byl Tungdil Zlatoruký vždycky… takový?" vyptával se opatrně.
"Co tím myslíš?" zadunělo dvojče.
"Nechápej mě ve zlém. Určitě bude dobrým vůdcem, ale… Válečníci se nepřestávají divit. Slyšeli jsme o jeho činech hodně příběhů. I o tom, jak vypadá." Opatrně se podíval po Tungdilovi. Nebylo pro něho lehké vyslovit, co si jeho lidé myslí. "Jeho vzhled nesouhlasí s představou, jakou si o hrdinovi udělali. A povídá se… o jeho chování, když večeřel s velkokrálem. Prý je pořád opilý." Manon zavrtal pohled do země. "Mým válečníkům se zdá, že pomluvy, které se mu šíří za zády, se opírají o pravdu."
To nejsou jediní, pomyslel si Bo?ndil v duchu. "Udělej s nimi pořádek," nařídil nevrle. "Ať se jim nepráší od huby jako pradlenám. Uvidíš, že Tungdil je pořád ještě hrdina." Mohl jenom doufat, že těmito slovy ze sebe neudělá lháře. Němě prosil o pomoc, aby se z jeho přítele opět stal takový trpaslík, jakým by měl být. Jak ho Vraccas stvořil.
Manon přikývl a zařadil se zpátky na své místo v zástupu.
Po více než polovině oběhu vstoupili do chodby, která se po první stovce kroků zahalila do mlhy.
"Jsme asi na správným místě," zachechtal se Bo?ndil. "Přesně na to si vzpomínám." Začichal v oparu. "To je ono: vlhko, chlad, je to tu odporný."
"Chybějí už jenom skřeti, aby to bylo jako minule," prohodil Tungdil polohlasně a pokynul svým průvodcům, aby si připravili zbraně. "Dávejte pozor. V téhle máčce uvidíte nepřítele teprve tehdy, až se před vámi vynoří. A buďte potichu. Čím větší randál budete dělat, tím líp budou protivníci vědět, kde právě jste."
Vnořili se do mlhy. Tungdilovy a Bo?ndilovy vzpomínky ožívaly. "Byly tu tři sviňuchy," zašeptal Pruďas. "Dvě jsme vyřídili, ale jedna nám utekla, pamatuješ si to ještě?"
Jak by mohl zapomenout na pohled na zmrzačené mrtvoly trpaslíků. Skřet před tím, než jim unikl, příšerným způsobem řádil mezi jeho společníky. "Buď zticha!"
"Možná je ten skřet pořád ještě tady, ne?" zabručel Bo?ndil a otočil hlavu stranou. Přítelův dech byl prosáklý alkoholem a kysele páchl. "No, že bysem nakonec přeci jenom dostal chuť na nějakej boj?"
"Bo?ndile!" okřikl Tungdil přítele. "Zmlkni už konečně!"
"No dobrá. Už nic neříkám. Do doby, než najdeme toho skřeta." Zatočil vraním zobákem kolem osy. Zmocnilo se ho napětí, to mu dlouho chybělo.
S mučivou pomalostí se prodírali mlhou, která jim zmáčela vousy i vlasy a vytvářela na zbrojích drobné kapičky. V šedi, jež je obklopovala, napínali trpaslíci uši, a přesto neslyšeli nic než kroky nejbližšího společníka před sebou a za sebou. Nestvůry nebylo vidět, ale to jim pochod nijak neulehčilo.
"Bude ta polívka někdy mít nějakej konec? Byl bysem raději, kdyby na nás zaútočili a já si moh udělat

vraním zobákem pořádek, než takový plížení," postěžoval si Bo?ndil po chvíli.
"Viděl jsi nějakého skřeta?" zeptal se ho Tungdil mrzutě. Šel jako stín rovnou vedle něho.
"Ne, proč?"
"Tak proč teda mluvíš?"
Pruďas opět zmlkl a zaslechl, jak si Tungdil dopřává hluboký doušek z láhve s pitím, ucítil pálenku.
Cesta je po téměř nekonečném putování zavedla do jeskyně, jak zjistili ohmatáváním stěn. Tungdil znovu našel runu, na kterou narazil minule, a brzy nato objevili chodbu, vedoucí hlouběji do Země za horami.
Nikdo se neodvážil zvednout hlas. Nyní se skutečné nacházeli na místě, na kterém ještě nikdo z národa trpaslíků nikdy nebyl.
Mlha zčistajasna prořídla, jako by ji někdo za ohybem chodby odstřihl jako mokrý šedý šátek a zahodil.
Všude panovalo ticho. Vyvolávalo v nich stísněné pocity, které se nedaly utlumit. Trpaslíci zanedlouho vášnivě toužili po jakémkoliv zvuku, jen aby se v chodbách konečně objevila nějaká známka života. Bylo jim úplně jedno, jestli jim bude nakloněn přátelsky, nebo nepřátelsky.
"To je bludiště." Manon zvýšil hlas. "Je tu pořád víc rozcestí."
"Já vím," odpověděl Tungdil. "A někdo tu byl před námi." Ukázal na škrábanec ve stěně, kterého si jinak nikdo z nich nevšiml. "Runa skřetů ze Skryté země. Znamená gr a už nějakou dobu podle ní jdeme."
"Jsme na stopě tý sviňuchy, co nám tehdy utekla!" Bo?ndil skrytě kývl na Manona, jako by tím chtěl říct: Vidíš? Je to dobrý vůdce. "Kam nás asi zavede?"
Tungdil pokrčil rameny a šel dál. Runy byly brzy naškrábány do skály čím dál lajdáčtěji, pak se stopa úplně ztratila. Tungdil vedl skupinku dál a nechával za sebou vlastní značky.
"Jeskyně," pronesl za posledním ohybem a ukázal před sebe. Paprsky světla dopadaly šikmo shora a osvětlovaly zem posetou kostmi. Opatrně vstoupili dovnitř.
"Ohó, tady kdosi ty sviňuchy přímo nesnášel," prohodil Pruďas s pohledem upřeným na jejich pozůstatky. Dřepl si, aby ten nález důkladněji prozkoumal. "Někdo je vykostil. Ta potvora, co tady to udělala, se mi líbí," ušklíbl se a plivl na kosti. "Jak se zdá, jsou už dost starý."
"To by mohlo být vysvětlení, proč přestali s útoky na bránu," dodal Manon, zvedl jednu stehenní kost a prohlížel si na ní stopy nože.
"Těch sviňuch je tolik, že se přece nedají všechny sežrat," zapochyboval nahlas Bo?ndil.
Manon si prohlížel obrovskou jeskyni a strčil ruku do paprsku světla. "A co když je to nějaká veliká nestvůra? Třeba drak?"
"Tomu nevěřím," odporoval Tungdil. "Našli bychom tu po něm stopy. Hluboké rýhy ve skále, kousky staré rohoviny, vylámané zuby nebo něco podobného." Objevil východ z jeskyně. "Navíc by se užšími chodbami nikdy neprotáhl."
"Dříve existovali i malí draci," podotkl Manon uvážlivě.
"Já vím. Znám knihy i obrázky draků. Všechny jsem je přečetl." Tungdil dal Třetímu pocítit, že on je mezi nimi ten učený. "A proto draky vylučuji." Otočil se a šel dál.
Ostatní ho následovali do další chodby, až se nakonec dostali do další jeskyně, kterou protékal potůček. Trpaslíci se rozptýlili a pozorně si prohlíželi okolí.
Podle stop na zemi tady kdysi byl tábor. Hodně velký tábor.
Podle počtu ohnišť usuzoval Bo?ndil nejméně na dva tisíce tvorů. "Nějakou dobu tady žili," prohlásil, jak si prohlížel škrábance na podlaze jeskyně. "A není to tak dávno, co odsud zmizeli." Rukavicí prohrábl popel. "Je studený, ale není moc starý."
"Otázkou je: byli to skřeti, nebo ti, kteří považovali naše nejhorší nepřátele za potravu?" Tungdil ukázal na široký, přírodou vytvořený tunel. "Tam tudy. Podívejme se, jestli nenajdeme nějaké další známky, kde by mohli být."
Šli dále, neustále připraveni k boji a napnutí do krajnosti. To, že nějaké nestvůře zachutnali skřeti, ani zdaleka nemuselo znamenat, že bude považovat trpaslíky za přátele.
Tunel skončil před hromadou kamení, která jim přehradila další cestu.
Tungdil si prohlížel strop, pak se zahleděl na úlomky skály před sebou. "Ty nepocházejí seshora. Někdo je tu záměrně naházel na sebe, aby chodbu zavřel." Podíval se na Bo?ndila. "Nejspíš tím ta armáda, která tábořila v jeskyni za námi, kryla svůj ústup."

"Nebo chtěli zabránit, aby tuto cestu používaly další stvůry," dodal Manon.
"Všecko je to víc než podivný," usoudil Pruďas. "Dřív to bývalo jednodušší, že, učenej? Přišly sviňuchy, my jsme je porazili a tím byla celá věc vyřízená." Posadil se na skalní výklenek, sundal si helmu a prohrábl si vlasy. Pak se poškrábal na hlavě a rozpustil si vlasy na ramena, byl právě jeden ze zřídkavých dnů, kdy je nosil volně, a vypadal při tom velmi nezvykle. "Teď jsme stejně chytří jako předtím."
"Až na skutečnost, že víme, že někdo má hrozně rád skřety k večeři," nadhodil Manon. "Já zůstanu u draka. Jsme tady v Zemi za horami…"
"Ne. Zádní už neexistují. Nebo aspoň nedovolí, aby je někdo viděl." Tungdil se také posadil a nařídil krátký oddych, trpaslíci se najedli a odpočinuli si. "A drak by si rozhodně nepřidělával práci s vykosťováním kořisti." Šaty se mu přilepily na tělo, nesmírně se potil. Nebyl už zvyklý na námahu dlouhého pochodu.
"Ty bestie jsou chytrý. Sviňuchu by nevzaly do huby ani za nic," zasmál se Bo?ndil a zakousl se do chleba s páchnoucím sýrem. Oči mu najednou ulpěly na hromadě kamení, před kterou Tungdil seděl. "Neblýská se tam něco?" Vyskočil, prohledal suť - a něco našel. "Opravdu…" Okamžitě nařídil pěti válečníkům, aby k němu přišli a hromadu prohrabali. Sám byl příliš unavený.
Trvalo dlouho, než ten předmět uvolnili, byl úplně zasypaný. Vždycky když uvolnili velké kusy kamení, sesypala se na ně dolů další suť a hrozně se při tom prášilo. Nakonec válečníci podali Tungdilovi zploštělou helmu. Helmu se zlatým měsíčkem na čele, na okraji byl přilepený chumáč černých vlasů a zaschlá krev.
"Tak tady jsme asi našli jejího syna," prohodil Pruďas tiše.
Tungdil zasunul helmu do batohu. "Našli jsme jeho helmu. Ne trpaslíka. Neudělej stejnou chybu jako pátrací četa, kterou vyslal král. Mohli ji sem položit, aby ji někdo našel a myslel si, že je trpaslík mrtvý."
"Proč by někdo dělal něco takovýho?"
"No právě. Proč? Skřeti by se určitě tak nenamáhali. Musel to být nějaký rozumný tvor," stál si na svém Tungdil.
Pruďas se opřel zády o skálu a podíval se na haldu kamení. "Chceš je všechny odházet, abysme to vypátrali najisto?"
Tungdil odmítl. "Ne. Jsem si jistý, že by to byla zbytečná námaha. My…"
Všichni zaslechli pronikavé zařinčení, které k nim dolehlo z tunelu. Nějaký železný předmět prudce udeřil o kámen.
"Asi přece jenom nejsme sami," zašeptal Bo?ndil a nacpal si jídlo zpátky do batohu.
"Pojďme se tam podívat," souhlasil Tungdil a nařídil ostatním, aby vyrazili.
Jak se co nejtišeji plížili tunelem zpátky do jeskyně, zaslechli ten zvuk znovu. A blížili se k němu.
Tungdil, Bo?ndil a Manon opatrně vykoukli z chodby ven. Na první pohled nebylo nic vidět. Jeskyně před nimi byla prázdná a opuštěná. Ve vzduchu se třpytil prach a na zemi, téměř uprostřed, ležela hromádka kamení, která tam předtím nebyla.
"Nějakej duch?" zašeptal Pruďas Tungdilovi.
"Jsme sice v Zemi za horami, kde to neznáme, ale až tak daleko bych ve svých úvahách nešel," odpověděl Tungdil rozvážně. "Ať je to, kdo je to, tak se…"
"Tam nahoře!" vykřikl Manon a upozornil je na postavu, velkou jako oni, která se vznášela pod stropem jeskyně.
"Kdo to může být?" zeptal se ho Tungdil.
Pruďas zvedl hlavu. "U všech bohů, co dělá tam nahoře?"
Trpaslík se podle všeho vytáhl nahoru řetězem pomocí kladkostroje, zakotveného ve skále. Teď tam seděl v pohyblivé kožené houpačce a oháněl se tlustou železnou tyčí, dlouhou jako jeho ruka.
Manon potřásl hlavou. "K nám nepatří. Já o žádné takové výpravě nevím a je mi záhadou, co tam nahoře provádí a jaký to má účel. Nebo jak se tam vůbec dostal."
Cizinec přiložil tyč ke skále, vytáhl od opasku kladivo a vší silou do tyče udeřil, aby se špice zabořila co nejhlouběji. Pod úderem se odlomily velké kusy kamení a s rachotem dopadly na zem. Všude vířil žulový prach. Už věděli, odkud suť pochází.
Bo?ndil zaklel. "Podívejte se na strop," vykřikl poplašeně. "Je plnej prasklin!"

"Jak může tyč způsobit takovou škodu?" pousmál se Manon nevěřícně.
"Falešná žula," vysvětloval Pruďas. "Já jsem Druhej, a i když mi opracovávání kamene nikdy zvlášť dobře nešlo, znám jeho vlastnosti líp než Třetí." Ukázal na místo na podlaze, kde ležela hromada úlomků. "Vidíte, jak praská a jak se z něho práší, když dopadne na zem? Vypadá jako žula, ale ani zdaleka není tak tvrdej. Čím je starší, tím je pórovitější."
"Ten chlapík právě dělá všechno pro to, aby se jeskyně zřítila, a to schválně!" Tungdil se otočil. "Všichni ven, jinak se už odsud nikdy nevrátíme!" Ostatní ho rychle následovali.
Trpaslík, který dále pracoval ve vzdušných výškách, si všiml nežádoucí návštěvy a zdvojnásobil úsilí. Poslední tvrdý úder a ze skály se vylomil obrovský kámen, velký jako dům. Roztříštil se na podlaze a šedý oblak prachu se vznesl až ke stropu.
Neznámý trpaslík okamžitě sklouzl po řetěze dolů a zmizel v suché prašné mlze. Jako temný přízrak se mihl před Tungdilem a jeho kašlajícími společníky, jen aby se co nejrychleji dostal do spásného tunelu.
Nad nimi započalo obrovské dílo zkázy. Nejsnáze se to dalo přirovnat ke klenbě, ze které nějaký šílenec odstranil poslední kámen, právě ten, který o všem rozhoduje. Teď tam nezůstalo nic, co by zachytilo tíhu stropu a přesměrovalo ji na vnější stěny jeskyně.
Další kusy se řítily dolů, pohřbily pod sebou dva válečníky a těžké pláty kamene je rozdrtily jako měkký sýr kashti. Obě helmy se odkutálely k botám ostatních trpaslíků, jeden voják o ně zakopl a kamarád ho na poslední chvíli zachytil a zvedl na nohy. Takovým projektilům by neodolala sebevětší stvůra, pod vahou kamene by nejspíš padl na kolena i dospělý drak.
Jemná žulová moučka se trpaslíkům usazovala v plících a v nose a znemožňovala jim, aby se pořádně nadechli. Skála se jim chvěla pod nohama, šířilo se jí praskání a dunění. Hora tímto způsobem hlasitě vykřičela bolest nad tou zkázou.
"Ten bastard!" zařval Manon mezi záchvaty kašle a vyřítil se kolem Tungdila a Bo?ndila vpřed. Chtěl dohnat trpaslíka, který měl zánik jeskyně na svědomí. "Já ho zabiju!"
Tungdil nepochyboval o tom, že svá slova myslí vážně. Třetí ztratil bez jakéhokoliv důvodu dva ze svých lidí.
"Manone, ne!" chtěl za ním zavolat, ale ze zaprášeného hrdla se mu vydralo pouze zachrčení. Tak mu nezbylo nic jiného, než aby se za ním rozběhl a zabránil vraždě.
V chodbě, kterou utíkali, nebyla oblaka špíny, a tak měli dokonalý přehled. Spěchali tunelem jeden za druhým, jako perličky navlečené na šňůrce, vpředu cizí trpaslík, za ním Manon a na konci Tungdil, který víc a víc zaostával. Jeho tělo nebylo na takovou námahu zvyklé.
"Stůj!" vysoukal ze sebe a vyplivl na zem šedý chuchvalec hlenů, z nichž by byla vynikající malta.
"Manone, počkej! Může tě snadno zavléct do pasti." Klusal za nimi a právě tehdy se k němu připojil Bo?ndil a zbytek jejich skupiny. "Ten se ale rozpálil!"
Když dorazili do jeskyně, v níž našli skřeti kosti, zahlédli, jak Manon rychle mizí ve východu po levé straně. Předtím si té díry nikdo z nich nevšiml.
Štvanice pokračovala.
Píchání v boku se stalo přímo nesnesitelným. Tungdil lapal po dechu a v plících mu pískalo jako v děravém varném kotli. Dokonce i postarší Pruďas, který se už zřekl bitev a tím i tělesné námahy, měl větší výdrž než on. "Utíkejte dál," Tungdil hlasitě zafuněl a přešel do kroku. "Já dojdu za váma. Jenom vás zdržuju."
"Není nutný, učenej," podotkl Bo?ndil a ukázal na rozcestí.
Ležel tam Manon. V levici svíral vytaženou zbraň, pod okem se mu skvěla ošklivá tržná rána. Pruďas s Tungdilem k němu poklekli a ostatní válečníci je jistili. Po trpaslíkovi, kterého pronásledovali, nebylo nikde ani stopy.
Tungdil zatajil dech a přiložil ruku k tepně na krku. "Není mrtvý," prohlásil s úlevou a oddechl si.
Bo?ndil popadl do ruky kamennou kuličku, velkou jako oko, potřísněnou krví Třetího. "Někdo ho srazil ranou z praku," konstatoval.
"Zmizte!" zaduněl z chodby mocný hlas. "Tady není nic, co by stálo za objevení." Rozpoznali, že v chodbě někdo stojí. Vypadal jako trpaslík, na těle však neměl nic kromě bederní roušky a nad ní kroužkovou košili. V pravici držel těžké kladivo. Díky kouři z pochodní nebylo možné rozeznat jeho

obličej.
Tungdil se zvedl a postavil se do čela celé skupiny, zatímco se dva válečníci dále starali o Manona. "Kdo jsi? A proč jsi tu jeskyni…"
Za postavou se vztyčil velký, hranatý stín, který zaplnil celou chodbu. Ozubená kola hlasitě klapala a drnčela, mechanické díly se třely o sebe. Monstrum se k nim se skřípěním blížilo.
"Tak už konečně zmizte!" zaječel na ně neznámý, hodil pochodeň na zem a oběma rukama po nich mrštil kladivem.
Jeden z válečníků nastavil těžké zbrani štít, od něho se kladivo odrazilo a narazilo do nízkého stropu. Okamžitě se opakovalo to, co se stalo předtím v jeskyni. Na skalnatou podlahu s duněním dopadaly velké úlomky falešné žuly a strop chodby popraskal v délce několika kroků.
"Zpátky! Kdybychom tu chtěli něco podniknout, bylo by to příliš nebezpečné." Tungdil zklamaně sevřel pěst. Tajemství Země za horami se jim tentokrát nepodaří odhalit.
Bo?ndil a tři válečníci popadli bezvědomého Manona a utíkali jako o život. Smrtelnému kamennému dešti neunikli všichni. Dva válečníci zůstali pohřbeni pod falešnou žulou, zbytek se s vypětím všech sil prodral do jeskyně s kostmi. Všichni kašlali a lapali po dechu. Tunel za nimi se zbortil a vyplivl obrovskou fontánu prachu, který trpaslíky zasypal.
Nezůstalo však jen při tom.
Hora se vztekle zachvěla, jako by se třásla hněvem nad tím, co se jí právě stalo, a chtěla potrestat všechny, kteří se v ní v tuto chvíli nacházeli. Nad hlavami se jim ozývalo praskání a skřípění, úlomky stropu padaly na zem.
"Co jsme udělali, že jsme vzbudili Vraccasův hněv? Tahle jeskyně tu už dlouho nebude," usuzoval Pruďas a ustaraně se podíval na sípějícího Tungdila. "Můžeš ještě?"
"Asi musím," zasténal Tungdil, vzepřel se na rukách a kolenou a lapal po dechu. "Neměl jsem v plánu tady skončit." Pomyslel na podivné obrysy, které zahlédl za postavou v chodbě. "Co to bylo, ta věc, kterou měl za sebou?"
"Já nevím. Ať to byl, kdo chtěl, kdyby se chodba nezřítila, tak by tu věc na nás poštval." Bo?ndil si protřepal vousy, které se kvůli spoustě prachu zbarvily do šeda. "Ty seš učenej, Tungdile. Viděl jsi už někdy něco takovýho?"
V protilehlé části jeskyně praskly velké části stěny, úlomky kamene létaly jako střely stovky kroků daleko a ranily jednoho z válečníků ve tváři. Z rány mu vytryskla krev.
Tungdil neodpověděl, ale dal znamení, aby vyrazili. Nic už najednou nebylo nad slunce jasné.
Chvátali chodbou zpět do mlhy, zatímco se jim skála otřásala pod nohama a stále se nechtěla uklidnit.
Tungdil byl přesvědčen, že hora má všem nesmírně za zlé, že v ní tak řádili a zničili jeskyně.
Oni však jejímu hněvu unikli, nakonec dorazili do Severního průsmyku a v silném mrazu se vydali na cestu domů. Mlha vytvářela na helmách, kroužkových košilích, štítech a vousech jinovatku a zbarvila trpaslíky doběla.
Když konečně došli až k bráně, už tam na ně čekali.

II

Skrytá země,
království Gauragar,
6241. sluneční cyklus, jaro

"M
ísto! Místo pro císaře všech herců!" vykřikoval pestře oblečený vyvolávač a jednou rukou bušil do bubnu, připevněného na břiše. Pak přiložil k ústům trubku a zahlaholil melodii, vzdáleně připomínající hymnu gauragarského království. Halasně se prodíral davem, který mu zvědavě dělal místo a hodlal se přesvědčit, jak takový vysoce urozený muž vypadá.
Za vyvolávačem se pyšně nesl muž. Měl na sobě oblek, který nepochybně stál celé jmění, nápadný modrý klobouk se třemi pery a stříbrem obitou vycházkovou hůl. Knírek pod nosem skvěle doplňoval

aristokratické rysy a dlouhé tmavohnědé vlasy mu spadaly až na límec kabátu. Majestátně kynul na všechny strany. Aby svá gesta ještě víc zvýraznil, přivázal si k prstenu na prostředníku bílý šáteček, který se třepetal a povlával jako miniaturní prapor.
"Bohové nechť vás mají v lásce a obdaří vás polibky, milí a drazí obyvatelé Bouřova!" volal napravo i nalevo a odvážně se usmál na půvabnou mladou ženu. "A zejména tebe, překrásné dítě. Kdyby tě nechtěli políbit, zavolej mě a já s nesmírnou radostí převezmu jejich úkol." Dívčina tvář se zbarvila do ruda a lidé stojící poblíž se dali do smíchu.
Když došel doprostřed tržiště, vyskočil muž na okraj kulaté kašny.
"Pojďte ke mně, veleváženi spectatores! Pojďte sem a následujte mne do kočovného Curiosa těch nejpodivnějších dobrodružství, jaká kdy Skrytá země viděla. Budete mít pocit, že jste přímo ve středu dění!" lákal dav. Přitom vytrvale pobíhal po celém hrazení kašny, až se mu rozcinkaly naleštěné přezky na botách. "Boj se skřety, s eoîlem a avatary, děsivá hrůznost Nesmrtelných, kteří vládli Dsôn Balsuru, to všechno spatříte na vlastní oči. Hrdiny i padouchy, smrt i lásku. Já, Neuvěřitelný Rodario, kterého lidé občas nazývali Rodario Neuvěřitelný, milenec magy Andôkai blahé paměti, vám povyprávím o těch nejodvážnějších činech. Také vám prozradím další důvod, proč se Andôkai říkalo ‚Bouřlivá'." Několik mužů se té uštěpačné narážce zasmálo. "Bojoval jsem proti eoîlovi bok po boku s Tungdilem Zlatorukým," zašermoval vycházkovou holí, "dokud ta mlžná bytost neležela před námi mrtvá!" Vzpřímil se a rozpřáhl ruce. "Neboť já, veleváženi spectatores, jsem tyto události sám zažil! Může snad existovat pravdivější a čestnější vypravěč, než jsem já?" Z rukou mu vystřelily zelené a namodralé plamínky a lidé začali vyděšeně křičet. "To bylo jen na ukázku!" slíbil jim muž, sklonil se a zadíval se na jednoho chlapečka. "Budeš si muset držet ruce před očima, mladý muži, aby ti během představení nevypadly z důlků," zašeptal s příslibem hrůzy v hlase.
Chlapec zbledl a přitiskl se k matce, která mu se smíchem prohrábla vlasy.
Rodario odpálil další nálož plamenů do tmavnoucí oblohy, která jemu i všem obyvatelům městečka slibovala jarní nečas. K náladě ve stanu by se troška hromů a blesků určitě nesmírně hodila. "Dávejte pozor: prvních dvacet spectatores obdrží pohár vína zdarma, a k tomu skleničku, v níž je cár eoîlovy mlhoviny! Dobře si ho prohlédněte a třeste se! Ale neodvažte se vytáhnout zátku, protože jinak…"
Hrozbu nedořekl, místo ní se mu v obličeji objevil varovný, tajnůstkářský výraz.
Hercovy modré oči letmo přelétly dav, který mu okouzleně visel na rtech. Jako vždy to dokázal, slovy, šarmem a lákavou nabídkou si je zcela získal. Stejně jako v každém jiném městečku hledal v davu známou tvář, a tak jako po celých pět cyklů ji ani tentokrát nikde neobjevil.
Nakonec upoutala Rodariovu pozornost jistá překrásná žena. Stála ve druhé řadě a dívala se na něj. Tím mu zvedla náladu do nebeských výšin a zapudila klíčící pocit zklamání.
Mohlo jí být něco málo přes dvacet, byla urostlá a vypadala velice přitažlivě. Všechno na ní sedělo, měla na správných místech to, co k ženské patří, i když na jeho vkus by jí slušel trochu hlubší výstřih. Dlouhé světlé vlasy měla volně rozpuštěné, obličej úzký a výrazný, zelené oči se pozorně rozhlížely. Přiřadil by ji k vznešeným dámám - kdyby neměla v ruce koš s prádlem a na těle obnošené šaty.
V obličeji se jí odrážela podivná touha, zdálo se mu, že ani tak netouží po něm jako po muži, ale mnohem víc ji láká to, co dělá. Rodario věděl, co taková touha znamená. On sám stál před mnoha a mnoha cykly se stejným výrazem v tváři před vchodem do divadla a nic si nepřál vášnivěji, než aby mohl stát na jevišti. K tomu nakonec došlo.
Považoval její touhu za božské znamení. Podlehl citu, seskočil z okraje kašny a přistál přímo před ní. Poté se hluboce uklonil a díky svým nesmírně zručným prstům a pečlivé přípravě vykouzlil jakoby z ničeho černozelenou papírovou květinu.
"Ukažte ji dnes večer u vchodu a nebudete muset platit," prohodil s úsměvem, pozvedl obočí a oblažil ji svým pověstným svůdným pohledem, jemuž ještě nikdy žádná neodolala. "Prozraďte mi své jméno, krásko z Bouřova."
Žena zaváhala a pak si květ vzala. Ale v tom se před ni prodral nějaký mladík, vytrhl jí dar z ruky a hodil ho na zem. "Nech si ty svý lichotky pro sebe, chvastoune," varoval Rodaria jednoznačně a rozdrtil papír nohou.
"Není od vás hezké, že se mi pletete do hovoru, milý pane," pronesl Rodario roztomile.

"To nebyl žádnej hovor, ty nafoukanče! Házels po mojí ženě zamilovánýma očima," odvětil muž rozhněvaně a strčil herci sevřenou pěst pod nos. "Udělej to ještě jednou a hned budeš mít pořádnou fialku pod okem. Ale ne z papíru."
"Ne?" Rodario se v mžiku předklonil a předstíral, že vytahuje muži něco z ucha. Mezi prsty se mu objevila - k nesmírnému pobavení spectatores - další papírová květina. "Přitom byste u sebe ještě jednu měl." Podal květ ženě. "Tady, nejmilostivější paní. S vřelými pozdravy od vašeho manžela. Dostalo se mu nesmírného požehnání, protože ne každému rostou květiny z hlavy. Zdá se mi, že ta špína za jeho ušima je přímo úporná - chtěl jsem říct úrodná."
Muž vztekle sáhl po květině dříve, než ji mohla žena vzít, a hodil do špíny na zemi i ji. "To stačí!" vykřikl rozzuřeně. "Za to zaplatíš!"
Rodario okamžitě předvedl, že mu z otevřených úst něco vytahuje, a zvedl do výše minci. "Ale za co? Vždyť jste tak bohatý, že vám leze zlato až z krku."
Teď se lidé začali celé podívané hlasitě smát, ozývaly se různé výkřiky a jásot. Muž se samozřejmě stal středem výsměchu. To si s ohledem na svou čest nemohl nechat líbit.
"Strčím ti ji do tý tvý napudrovaný prdele!" zaryčel a zaútočil.
Rodario se prudkému útoku elegantně vyhnul a hbitě mu strčil mezi nohy vycházkovou hůl. Muž dopadl na hrazení kašny a setrvačností přistál až ve vodě. Děti se smály a tleskaly a ani dospělí diváci se nedokázali déle ovládnout.
Muž se vynořil z vody a prskal kolem sebe. Rodario mu podal konec vycházkové hole a pomohl mu ven. "Pojďte ven a zapomeňte na náš maličký spor," nabídl. "Zaplatím vám rundu, co vy na to?"
Zneuctěný nešťastník si vytíral vodu z očí. Rozhodně nevypadal klidněji než před chvílí. S hlasitým řevem se vrhl na herce, jenž se znovu projevil jako mrštný protivník.
Muž přistál v prachu, který se mu okamžitě nalepil na mokré šaty. Prsty se zaryly do špíny. "Já tě zabiju, ty nafoukanej…"
Rodario se sklonil a dělal mu něco za uchem. "Ve vodě semena pučí jedna radost. Podívejte, tady máte ještě něco." Najednou držel v ruce třetí květinu a hodil ji ženě. Dav se smál stále hlasitěji. "To by už stačilo, dobrý muži." Narovnal se. "Nechtěl bych, abyste se zranil jenom proto, že se neumíte ovládat."
Muž se zvedl, pěnil vzteky, přejel si rukou ušpiněný obličej a odkráčel. V mokrých botách mu čvachtalo a nechával za sebou loužičky. Cestou popadl manželku za zápěstí a vlekl ji za sebou pryč.
Nešťastný pohled na rozloučenou, který žena na Rodaria vrhla, byl tím nejhlasitějším ze všech němých volání o pomoc, jaká kdy slyšel. Ulička se za nimi zavřela, manželé zmizeli herci z dohledu.
"Vida, vida, tady vidíte, co se stane, když si někdo něco začne s hrdinou!" zahlaholil rozzářeně a opět se uklonil. "Přijďte dnes večer na představení a nechte se unášet tím, co vám se svým souborem předvedu. Do té doby žijte blaze." Zamával kloboukem jako šlechtic a nacvičeným pootočením ramene dal najevo, že představení skončilo.
Obyvatelé městečka mu ještě jednou zatleskali a nanovo se vydali za svými pochůzkami po tržišti.
Rodario zamrkal na vyvolávače. "To byl dobrý výkon, Giso. Ještě se párkrát projdi uličkami a dělej pořádný randál. Aby každý věděl, kdo přijel do Bouřova na návštěvu."
Muž se ušklíbl. "Po tomhle divadýlku se ta novina bude šířit rychleji než prd ve větru."
"To není zrovna hezké přirovnání, ale sedí," poznamenal Rodario a zamířil ke stánku, kde se čepovalo víno. Dal si nalít pohár, ochutnal a přikývl. "Vynikající materiál hodný císaře! Přineste mi sud toho vína k cestě, která vede z tohoto maličkého, nádherného městečka na jih. Tam jsme si postavili stany," vysvětlil a předal obchodníkovi hromádku mincí krále Brurona. "Stačí to na zaplacení?"
"Naprosto, pane," uklonil se prodavač a přepočítal peníze. U herců člověk nikdy nevěděl, co ho čeká. Dal si dokonce námahu a sloupl z jedné mince tenkou vrstvu stříbra, aby prověřil, jestli se nenachytal na postříbřené olovo. Teprve potom mince shrábnul.
Rodario se ušklíbl a opřel o výčepní pult, který představovalo prkno, položené na dva sudy s vínem. "Nevěříte mi?"
"Ne," odpověděl obchodník přátelsky. "Vy jste taky chtěl moje víno nejdříve ochutnat, než jste si ho objednal celý sud, nebo snad ne?" Dolil mu pohár. "Tu máte. Tenhle doušek a příští džbánek vám daruju jako přídavek."

"Jste až moc laskavý, můj milý," usmál se herec a znovu se rozhlédl. Potají doufal, že ještě jednou spatří tu neznámou ženu. "Pokud jste sledoval můj malý výstup, mohl byste mi možná říct, kdo byl ten můj nešťastný protivník?" vyptával se a kývl na mladíka, který pobíhal kolem s plným tácem drobných lahůdek u břicha a prodával je kolemjdoucím: čerstvé tenké krajíce černého chleba s tvarohem, šunkou a vrstvou roztaveného sýra. Bezpodmínečně si musel dát něco k jídlu, jinak by na něho mělo víno hrozný účinek. Nechtěl stát před spectatores a opilecky koktat, a už vůbec nehodlal spadnout opilý z jeviště, což již postihlo nejednoho herce. Kousek voňavého pečiva změnil za čtvrťák bez otálení majitele. Rodario si prohlížel, co koupil, a přitom vzpomínal na jednoho velice dobrého přítele, který takové krajíce přímo miloval.
"To se rozumí samo sebou, že vím, kdo to je." Obchodník s vínem přiložil džbánek k sudu, naplnil ho a zabránil, aby Rodariovy myšlenky ovládla melancholie. "To byl Nolik, syn Leslanga, nejbohatšího muže v Bouřově. Společně s otcem je majitelem kamenolomu, ve kterém se těží nejlepší mramor v Gauragaru. Je osobním přítelem krále Brurona."
"A přesto se ten muž vůbec neumí chovat." Rodario se zakousl do chleba. "Dopustí, aby se jeho žena dřela jako nějaká pradlena?"
Obchodník se krátce rozhlédl kolem sebe, než pokračoval v řeči. "Nolik je špatný člověk. Nevím, jak se mu podařilo dobýt Tassiino srdce. Určitě tam nebylo něco v pořádku."
"Ohó, copak se muž dokáže vyznat v ženách? Třeba má zlatou povahu, na rozdíl od vystupování, kdo ví?" Rodario protočil panenky. "Ten chleba je vy-ni-ka-jí-cí," chválil s plnou pusou a převaloval sousto zleva doprava, "ale příliš horký!" Zahasil ho vínem a slastně si povzdechl.
Muž se rozesmál tak hlasitě, až se lidé stojící poblíž na ně zadívali. "Nolik a zlatá povaha? Ne, to určitě ne." Tišeji dodal: "Tassiina rodina měla u jeho otce dluhy. Musím ještě něco naznačovat?"
"Ne." Rodario dožvýkal poslední sousto, uchopil džbánek a pohár a vydal se dál. "Nezapomeňte na moje víno!" Zvedl obě ukořistěné nádoby. "Ty dostanete zpátky dnes večer, až mi dodáte víno," uklidňoval obchodníka.
Rodario miloval procházky v centru nejrušnějšího dění, protože to znamenalo život. Smrti už měl víc než dost, hrdinství sem, hrdinství tam. Byl herec, nadaný mim a excelentní obšťastňovatel žen, jakému nebylo ve Skryté zemi rovno. A pro oba úkoly potřeboval kolem sebe lidi schopné vnímat dary, jimiž ho bohové obšťastnili.
Důvod, proč opustil divadlo v Poristě, byl poněkud jiný: hledal v davu jeden obličej. Furgasův.
Přítele, s nímž tak dlouho společně táhl Skrytou zemí, se po smrti jeho družky Narmory zmocnilo zoufalství a od vítězství nad eoîlem a rozhovoru s Tungdilem ho nikdo nedokázal vypátrat.
To se přihodilo před pěti cykly.
Od té doby objížděl Rodario všechna království ve Skryté zemi a v každém městě, vesnici i osadě, do které zajel, dělal jedno a totéž: vyptával se lidí na Furgase a ukazoval jim jeho podobiznu, kterou si nechal zhotovit. Bez úspěchu.
Ale on se prostě nevzdal. Ani v Bouřově, kde nesklidil nic než potřesení hlavou, když v hospodách, na tržišti a strážným u brány ukazoval nakreslenou tvář přítele.
Rodario měl o nezvěstného přítele vážné obavy. K tomu přistupovaly starosti s množstvím aparátů, které Furgas vymyslel a Rodario je během představení nosil na těle: vrhače semínek plavuní, jimiž vytvářel ohnivé koule, malé kapsičky z černé kůže, ve kterých čekaly papírové květy, dokud na ně nepřijde řada, a mnoho dalších pytlíků a skleniček, v nichž se skrývaly různé prášky. Byly to dokonale vykoumané vynálezy, které z něho dělaly před zraky diváků maguse a umožňovaly jedinečnou podívanou. Obával se dne, kdy se mu jeho pomůcky definitivně pokazí. Doposud dokázal menší závady vždycky nějak zalátat, ale tomu jednou nepochybně bude konec.
Rodario se vrátil s obvyklým pocitem skleslosti, který se mu však zatím vždy podařilo překonat, do tábora své společnosti a na jevišti se zbavoval smutku, jenž mu ležel na duši. Jeho lidé ho milovali a považovali ho za herce s neutuchající dobrou náladou. Nedokázali prohlédnout mužovu fasádu.
Představení skončilo naprostým triumfem a kolosální bouřkou, která znovu dokázala, podle čeho dostal Bouřov jméno, a jen tak mimochodem vystavila tvrdé zkoušce podpěrná lana stanu pro diváky. Plátěné stěny se kymácely sem tam a vyvolávaly v lidech, sedících uvnitř ve stanu, pocit, že se ocitli v něčích

rozbouřených střevech. Jakmile dozněl potlesk, diváci se rozběhli domů, zpátky do města a pod ochranu svých bezpečných domů. Eoîlova mlhovina šla dřív taky lépe na odbyt.
Rodario se stáhl do malého obytného vozu, pomalovaného mysticky působícími znaky, v němž se obvykle připravoval na vystoupení a kde počítal po představení tržbu. Na toaletním stolku kočovného herce se navršila hromádka mincí. I drůbež dělala kuřince, jimiž si mohl přihnojit život.
Stále ještě měl na sobě róbu, kterou nosil tehdy v Poristě jako domnělý magus Rodario Neuvěřitelný. To, co tenkrát mělo zmást nepřítele, upadlo na úroveň rekvizity. Už se ale aspoň odlíčil a odložil aparáty, připevněné na těle.
Nalil si víno, upil a zadíval se do zrcadla. Jeho rysy vypadaly ve světle lamp výrazně starší. "Každá vráska znamená jeden cyklus starostí." Pozvedl sklenici k Furgasově podobizně. "Ať se ti vede dobře, starý příteli, než tě najdu. Kdo by se tak mohl rovnat tvému mistrovství?" Vhrkl do sebe víno a v první chvíli naprosto ignoroval hlasité bušení na dveře.
"Spím," houkl otráveně, když bušení nepřestávalo.
"Výborně! Tak to tu pro tebe mám jednu noční můru, ty licoměrný lichotníku," uslyšel mužský hlas.
Dveře vyletěly z pantů, s rámusem dopadly na prkna podlahy a zvířily oblak prachu. Na prahu stál Nolik, za ním se odrážely obrysy dalších dvou mužů. Všichni drželi v ruce pořádné klacky.
"A hned jsem zase vzhůru, můj až příliš silný příteli. Co vás tak popohání? Vždyť já bych vám ty dveře určitě otevřel." Rodario vyskočil a sáhl po meči. "To je opravdová zbraň, Noliku," varoval ho a shrnul si vlasy z obličeje. "Nenuťte mě, aby se napila vaší krve."
"Dokonce i teď mluví nabubřele, a to už opona dávno spadla." Nolik se zasmál a vstoupil do vozu, oba jeho průvodci mu kráčeli v patách. Nolik otevřel první skříň, kterou měl po ruce, a vyházel z ní šaty na zem. "Kde je?" zeptal se.
"Dnešní tržba?" Rodario pozvedl meč. "Já si myslel, že jste neskutečně bohatý, nebo ne? Že by po vašem mramoru přestala být poptávka?"
Muži rozrazili druhou skříň, z ní se na podlahu vyhrnuly kelímky, lahvičky a pytlíky. Rozbily se nebo praskly a substance se na zemi začaly mísit. "Však ty víš, co myslím," zasyčel Nolik a popošel o krok dopředu. Botama drtil drahocenné ingredience na výrobu eoîlovy mlhoviny.
Rodario namířil meč na mužovu hruď. "Dobrý muži, za škodu, kterou jste mi ve své drzosti způsobil, zaplatíte. A u všech Tionových zplozenců, tak mi už konečně řekněte, co po mně se svými urozenými, duševně omezenými přáteli chcete."
"Tassiu."
"Svou manželku?" herec se rozesmál. "Aha, už rozumím. Ona vám utekla a vy si teď myslíte, že jsem ji u sebe ukryl."
Nolik zůstal stát. "No jasně. Vždycky měla v hlavě plno vzdušnejch zámků a tys jí mazal med kolem huby a znovu jsi v ní probudil starou vášeň. Dnes v noci byla postel prázdná."
Rodario se zašklebil a přejel pohledem po mužích, kteří Nolika doprovázeli. "Tak se vraťte zpátky a miliskujte se s těmito dvěma nádhernými stvořeními. Kdybych já byl vaší ženou, utekl bych už dávno. A teď jděte!"
Nikdo jeho výzvu neuposlechl. Nolik sáhl po zámku truhly, ale herec ho udeřil plochou stranou meče přes prsty. Muž rychle uskočil dozadu.
"Jestli v tomhle voze ještě na něco sáhnete, budete muset v budoucnu používat druhou ruku, abyste si utřel prdel," zasyčel Rodario a snažil se vypadat velice, velice nebezpečně.
"Dejte mu, co se do něho vejde, rozmašírujte ho na cimprcampr," nařídil Nolik, přitom chrlil nadávky a držel si zarudlé prsty. "Až to uděláte, tak mu celou boudu rozebereme na prkýnka."
Oba muži se váhavě protáhli kolem svého vůdce. Byli to silní chlapi, zřejmě dělníci z kamenolomu, kteří snadno uzvedli kusy kamene těžké jako vůz. Jedna rána dřevěným prknem a bude na zemi ležet mrtvý. Okamžitě přišel první útok.
Rodario odrazil kyj, který pak s duněním dopadl na bočnici postele a rozbil ji na kusy. Pod troskami se objevily dámské šaty - a v nich vězela k hercovu neskonalému údivu Tassia.
Žena sklouzla dozadu ke stěně vozu a skryla hlavu v dlaních. Krátký pohled na její tvář stačil, aby si Rodario všiml monoklu kolem pravého oka.

"Ohó, pan Nolik není jenom přitroublý, ale je to také zbabělé prase," poznamenal roztomile. "Kdybyste byl hovnem, tak smrdíte tak mocně, že by každému na místě upadl nos." Nečekaně udělal výpad a poranil prvního z útočníků na stehně. "Ale vy, pane Noliku, jste ještě míň než hovno." Rodario ledabyle hovořil dál a zaháněl přitom návštěvníky dozadu. Tentokrát zasáhl meč paži druhého muže. Oba se pak okamžitě otočili a vyběhli ven do bouřky.
Nolik se podíval přes rameno, aby zjistil, kam se jeho lidé poděli, pak zahodil obušek. "Přestaňme už s tím," pronesl normálně, vztek se mu z hlasu vypařil jako pára nad hrncem. "Tassio, vstaň. Je na čase, abychom mu všechno vysvětlili."
Žena se zvedla, uchopila plátěný pytel, ve kterém měla nejspíš uložené to nejpotřebnější, a postavila se vedle manžela. "Promiňte nám to malé divadélko, pane Rodario," řekla pevným hlasem. "Jsem ráda, že se vám nic nestalo, ale ty dva, které jste zahnal na útěk, potřebujeme jako nic netušící svědky."
Rodario už nerozuměl vůbec ničemu, ochotně však sklonil meč. "Vy dva jste tedy právě předvedli dost názorně malé divadélko, ano?" vyptával se opatrně. "A jak se ten kus přesně jmenuje?"
"Ztrať ženu, a neztrať přitom tvář," odpověděl Nolik a ukázal na Tassiu. "Byl to její nápad."
Žena postoupila dopředu a sklonila světlovlasou hlavu. "Promiňte nám," poprosila ho ještě jednou. "Nolik a já se nemilujeme a nikdy jsme se nemilovali. Jeho otec mě pro něho koupil jako protihodnotu za dluhy, které u něho měla moje rodina."
"Já jsem v ní žádné zalíbení nenašel. Ani v žádné jiné ženě," vysvětloval Nolik dále. "Nikdo z nás z toho není šťastný, ale museli jsme otci i celému městu něco předstírat, dokud se nenaskytne vhodná příležitost a nenajdeme východisko, které se nám bude hodit." Kývl na herce. "Vy a vaše Curiosum pro nás znamenáte záchranu, pane Rodario, pokud nám budete ochoten pomoci."
"Roztomilý plán," usoudil Rodario a pokynul jim, aby se posadili. Sám mezitím zavřel dveře a uvelebil se na rozbité posteli. Zatím si ještě nebyl jistý, jestli může těm dvěma a jejich slovům věřit. Celá historka zněla velice odvážně, skoro jako divadelní hra. "Jak to teď bude pokračovat?"
Tassia se nadechla. "Souhlasíte?"
Rodario si dal s odpovědí na čas. Nedůvěra bojovala s touhou a ochotou pouštět se do dobrodružství. Kdyby byla Tassia ošklivá jako weyurnská krůta u rybníka, řekl by zřejmě ne. Takhle však zvítězila žádostivost. "Jak bych mohl tak nadanou herečku nechat uniknout nebo ji uvrhnout do neštěstí, vážená Tassio?" odvětil s úsměvem. "Máte v sobě něco, co z vás udělá na jevišti mimořádně vzácnou, zářící hvězdu." Podal jí ruku. "Dohodnuto?"
"Z celého srdce!" zajásala Tassia a plácla si s ním.
Nolik následoval jejího příkladu. "Dál to bude pokračovat takhle: řeknu otci, že jste mě porazil a donutil, abych si vzal peníze a Tassiu pustil," navrhl. "Peníze mám u sebe, tak vás to nebude nic stát. Já budu zase volný, dám naši svatbu prohlásit za neplatnou a ona si může jít po svých. Otec se bude rozčilovat, ale brzy se zase uklidní." Zvedl pytlík se zlaťáky. "Tenhle pohled ho usmíří. I když to jsou jeho vlastní peníze."
Rodario se plácl do stehen, císařsky se bavil. "Hned o tom napíšu hru." Podíval se na Nolika. "Abych byl upřímný, hodně jste mě zmátl. Víte, že máte ve městě špatnou pověst? Váš čin však mluví spíš pro vás než proti vám."
Muž sevřel ústa. "Ne, já jsem špatný člověk, pane Rodario. Ten monokl, který jsem Tassii udělal, je pravý. Věčně dostávám záchvaty vzteku. V tomto případě mám větší prospěch z toho, že Tassia odejde pryč, než kdyby tu zůstala." Odkráčel ke dveřím a vyšel do deště, už se ani jednou neohlédl.
Žena ho sledovala pohledem. "Všechno nejlepší," zavolala za ním. Nolik zvedl ruku a pokračoval v cestě do Bouřova.
"Tak, Tassio," pronesl Rodario a podíval se na ni. "Vítejte v souboru Curiosa. Vy jste se odmalička chtěla stát herečkou. Jak k tomu došlo?" Poklepal na postel a žena se posadila vedle něho.
"To vám nedokážu říct. Ta touha je prostě ve mně." Zahleděla se do hercových hnědých očí, zvedla pravou ruku a pohladila ho po tváři. Přitom jí sklouzl šál z ramen a odkryl pohled na obnaženou pleť. "Stejně tak mě to táhlo k vám," přiznala se šeptem. "Viděla jsem vás na hrazení kašny, před stříkající vodou, za vámi temné mraky, a hned jsem byla ztracená. Vypadal jste v těch šatech jako bůh a vaše žertíky byly pro mě něčím posvátným." Její půvabná tvář se přiblížila těsně k hercově obličeji. "Jste ten

nejpohotovější, nejhezčí a nejatraktivnější muž, jakého jsem kdy potkala, pane Rodario." Předklonila se a lehce pootevřela ústa.
Rodario polkl, pohlédl na její dokonalou hnědou pleť a měl chuť ji políbit. A rád by s ní dělal i jiné věci, v nichž se skvěle vyznal. Kdyby se jeho touha naplnila ještě této noci, přišlo by mu to velice vhod.
Najednou žena couvla hlavou zpátky, odsunula se od něho a ušklíbla se. "Jaká jsem byla?"
"Jak to? Copak už jsme něco dělali?" opáčil Rodario udiveně a přisunul se k ní.
"Myslím tu malou nepřipravenou milostnou scénku, pane Rodario." Odsunula se stranou a nevinně se usmála jako malé dítě, které si právě nacpalo kapsy sladkostmi a svalovalo na někoho jiného vinu za to, že zmizely. "Vy jste ji asi bral všemi deseti. To nebylo těžké poznat podle toho, jak jste na moje slova reagoval."
Rodario měl pocit, že si z něho Tassia utahuje. Ani zdaleka se nechovala tak, jak doufal. Hned se s tím však vyrovnal a údiv nad lehkostí, s jakou ho převezla, se změnil v hlasitý smích. "Patří vám má nejhlubší úcta, nejmilejší Tassio!" Uklonil se, uchopil ji za ruku a vtiskl na ni vlhký polibek. "Předvedla jste se naprosto bravurně. Skoro se mi zdá, že k vám budu muset jít do učení. Znamenitě jste mi předstírala přízeň." Vstal a vzal ji za ruku. "Pojďte, ukážu vám, kde můžete strávit noc. V Gesině voze je ještě jedna postel prázdná. Gesa je ta okouzlující matróna, která se nám stará o koně. O vaší mzdě a ostatních věcech si promluvíme zítra."
"S radostí," poděkovala mu Tassia. Při odchodu vrhla pohled na Furgasův obraz. "Co je s tím mužem?" vyptávala se.
"To je jeden velice dobrý přítel, který mi moc chybí. Patřil kdysi k naší společnosti a je mistrem svého oboru," odpověděl Rodario a popošel k ní, aby jí byl co nejblíže. Jedno se jí tím druhým hereckým výstupem večera nepochybně podařilo: nová žačka ukradla Rodariovi další kousíček srdce. "Viděla jste ho?"
"Možná ano. Nejsem si jistá," řekla Tassia k hercovu velkému údivu a potřásla hlavou.
Rodario vzal obraz a podal jí ho do ruky. "Pořádně si ho prohlédněte." Zmocnilo se ho vzrušení. Vzrušení a potlačovaná radost.
Tassia si vzala brk, otevřela kalamář a ponořila špičku brka do inkoustu. Několika tahy podobiznu změnila. Z knírku pod nosem se stal krátký, černý plnovous, vlasy byly najednou delší. "Určitě byl mnohem hubenější než na obrázku," usoudila a zvedla obrázek výše. "Je to on. Jel kolem mě podél břehu poblíž kamenolomu, na místě, kde obvykle peru prádlo. Chtěl vědět, kde přesně je, a já jsem mu to vysvětlila."
Rodario ji rozrušeně popadl za ramena. "Kdy to bylo? Co ještě říkal?" V duchu děkoval Palandiell za osudovou náhodu, že narazil právě na Tassiu. "Je to hrozně důležité! Kam měl namířeno?"
"Moc dlouho se mnou nemluvil. Ale na očích mu bylo vidět, že je velice smutný." Pokusila se oživit si v paměti jejich setkání. "Muselo to být někdy před čtyřmi cykly. Když jsem ho viděla, cítila jsem k němu soucit. Nikdy jsem ještě neviděla v mužském obličeji tolik duševní bolesti. Utrpení mu vyrylo do tváře hluboké vrásky. Proto si ho tak dobře pamatuji." Podívala se na Rodaria. "Jel s velkým povozem, přes korbu byla přehozená plachta a pod ní něco rachotilo a skřípalo. Myslela jsem si, že je to nějaký vetešník." Někde blízko udeřil do země blesk. Doprovázel ho ohlušující, děs nahánějící rámus. Tassia sebou trhla a v hrůze se pevně přivinula k Rodariovi. Herec ji okamžitě konejšivě sevřel do náruče.
Tassia bohužel vydržela v objetí jen chvilku a zase se od něho odtáhla. "Promiňte. To ta bouřka," pronesla tiše.
"To je v pořádku," přikývl Rodario a litoval, že ji k sobě nemůže tisknout déle. "Vyprávějte, prosím, co bylo dál."
"Váš přítel napájel koně. Řekla jsem mu, kde je, a on se hned začal dívat kolem sebe trochu spokojeněji. Potom jsem se ho zeptala, jestli má nějaké pánvičky, ale on se rozesmál a řekl, že tím mi nemůže posloužit. Potřebuje své věci ve Weyurnu, v…" Zapřemýšlela. "Myslím, že říkal… v Mafidině?"
"V Mifurdanii," opravil ji Rodario šťastně. "Dlouhou dobu jsme tam měli divadlo." Konečně, konečně se dočkal náznaku toho, kde by jeho přítel mohl být. Z toho jasně vyplynulo, kde se Curiosum zastaví příště. Cesta vedla zpátky, ke kořenům jejich úspěchů. "Neříkal, co tam má v plánu?"
"Obchodovat," odpověděla Tassia. "Pak jel dál." Potlačila zívnutí, což Rodariovi neušlo. "Proč jste se od

sebe odloučili, když je to váš přítel?"
"Ach, duchové spánku vás už mají ve své moci, Tassio. Jak se to všechno seběhlo, vám povyprávím později." Vzal ženě tašku z ruky. "Já vám ji odnesu."
Hercův vůz se zakymácel pod mohutným náporem větru. Déšť hlasitě bubnoval na stěny. Kdyby vystrčili nohu před dveře, budou hned oba promočeni na kost.
Rodario mrkl na Tassiu. "No dobrá, tak prostě budete spát tady. Podělíme se o tu rozbitou postel," nabídl a žena s úsměvem souhlasila. Za chviličku vklouzli pod deku a ve tmě poslouchali, jak venku řádí síly přírody. Zanedlouho ucítil Rodario na hrudi ruku.
"Když jsem předtím říkala, že jste pohotový, hezký a žádoucí, tak bohužel jedna věc nebyla pravda," zašeptala mu žena do ucha a Rodario slyšel, že si svléká šaty.
"Dávejte si pozor, co řeknete teď," usmál se tiše a spokojeně. Jeho šarm tedy přece jen měl žádoucí účinek. Dokonce i v nejhlubší tmě a beze slov. Tassia ho políbila na tvář. Rodaria přepadl pocit, že ta žena je všechno možné, jenom ne ztělesnění nevinnosti.
"Nejste ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy potkala," zašeptala žena a přitiskla se k němu. Cítil její teplé tělo a vůni vlasů. "O obou dalších věcech jsem říkala pravdu."
"K nim můžete doplnit i nejvytrvalejší" zasmál se Rodario a políbil ji na ústa. Zase si ho nějaká žena vybrala, aby ji udělal šťastnou. Takové služby vykonával s velkou radostí.

Skrytá země,
království Tabaîn,
dvě míle na jih od hlavního města Zlatoklasy,
6241. sluneční cyklus, jaro

P
okud mělo království Tabaîn nějaké dva charakteristické rysy, díky kterým jste je nemohli zaměnit za žádné jiné, pak to byla zdánlivě nekonečná pole s obilím, která ve slunečním svitu zářila sytě žlutou barvou, a robustní domky, postavené z kamenných kvádrů. Všechny kvádry byly dlouhé jako průměrně vysoký člověk, vysoké jako dítě a široké jako napřažená ruka.
"Vypadá to jako vrstva lístkového zlata, do které nadělal nějaký nepozorný řemeslník díry," poznamenal princ Mallen z Idoslânu, když se ze hřbetu koně rozhlížel po okolí. Díval se na zem, která se před ním rozkládala. Byla rovná jako deska, jen tu a tam jste mohli spatřit několik kopečků. Nebyly vyšší než deset, dvacet kroků, ale obyvatelé střední a jižní části království jim z neznalosti říkali hory. Nikdo z nich pořádné hory nikdy neviděl, nemluvě o tom, že nikdy nenavštívili žádné jiné království.
"Ta země je jako stvořená pro naši těžkou jízdu, ta by ji v mžiku dobyla. Přehnala by se královstvím jako bouře a vyřítila se na ně jako jeden z jejich pověstných uragánů," prohodil zasněně Alvaro, princův průvodce a velitel tělesné gardy svého pána. Všiml si, že se princ po něm úkosem podíval. "Samozřejmě to nemyslím vážně, můj princi," dodal rychle a v rozpacích si odkašlal.
"Tobě neuniklo, jak tady stavějí domy a hrady, že ne, Alvaro?" Princ Mallen se natočil doleva a ukázal k jejich cíli, k městu Zlatoklasy a královské pevnosti. Dílce princovy drahocenné, těžké zbroje se znakem rodu Ido se třely o sebe a vydávaly kovový zvuk. "Jak bychom je dobyli? Není tu jediný strom, abychom sestavili dobývací žebříky, není tu ani kus kamene, abychom mohli nabíjet katapulty. Ach, ovšem, a není tady ani žádné dřevo, ze kterého bychom ty katapulty sestavili." Poklepal koni na krk, aby ho uklidnil. "A já to samozřejmě taky nemyslím vážně," ušklíbl se a zasadil Alvarovi štulec do zad. "Jen ať si král Nate tu svou placatou zem klidně nechá." Pobídl koně do cvalu a celý průvod se dal do pohybu. Zanedlouho dojedou do Zlatoklasů, kam je král Nate pozval na návštěvu.
Alvara ještě trápilo špatné svědomí kvůli předchozí poznámce. "Můj princi, odpusťte mi ta slova." Jel vedle Mallena a hledal vhodný výraz. "Já jsem byl vedený k tomu, abych se měřil se skřety a s jinými nestvůrami a bránil milovaný Idoslân proti jejich hordám, ale teď…" Omluvně pokrčil rameny, až mu zařinčelo brnění, "…nemají chlapi jako já co dělat. Z nečinnosti a zahálky se rodí válečnické nápady, princi."
Mallen odepnul od opasku starobylou helmu, nasadil si ji na blonďatou hlavu a pevně ji utáhl řemínky. "Já

vím, co máš na mysli. Mnoho bojovníků teď má pocit, že najednou k ničemu nejsou."
"Přísahám u Palandiell, že to je pravda," odfrkl si Alvaro s úlevou, když viděl, že mu princ rozumí. "Lupiči a lapkové, to pro nás opravdu není žádná výzva. Bojoval jsem proti Nôd'onnovi, proti avatarům i skřetům, kteří pustošili Skrytou zemi." Poklepal si o pancíř. "A teď můj meč rezaví v pochvě, mně roste bříško a ruce brzo nebudou vědět, jak se mají pohybovat." Povzdechl si. "Je skvělé, že Skrytá země, a především Idoslân už nepotřebují žádné válečníky. Ale pro našince je to těžké."
"Za to můžeš se mnou jezdit na cesty a vidět hodně nových věcí," pousmál se Mallen. Užíval si slunečních paprsků a nasával vůni prohřáté půdy a klasů, dozrávajících v září nebeského tělesa. Nad loukou kroužili dva dravci a pátrali po kořisti. "To bys dříve nemohl. Kvůli skřetům, kteří ti teď tak chybí."
"Máte pravdu, princi. Jsem sobec a nemám pravdu."
Cesta, kterou se průvod čtyřiceti jezdců a čtyř vozů ubíral, je vedla až přehnaně širokou silnicí uprostřed polí s obilím přímo ke Zlatoklasům. Město se krčilo u země, dokonce i pevnost budila dojem, že ji schválně postavili poněkud menší.
Muži obdivovali pole obtěžkaná úrodou. Byl na nich jen ozimý ječmen, který již v tuto chvíli sliboval bohatou sklizeň. Letní obilí, které zaplní stodoly a sýpky až ke stropu a vedle Tabaînu poskytne obživu i dalším královstvím, sedláci teprve zasejí. Pokud nepřijde nějaká ničivá bouře, kterou byla tato plochá země pověstná.
"Za to, že tady řádí hrozné bouře, jakým se žádné jiné ve Skryté zemi nevyrovnají, nejspíš může charakter krajiny. Ani v horách, kde bydlí trpaslíci, ani v království Urgon neznají takové vichřice, které dokáží smést všechno, co na zemi najdou," řekl Mallen. "Obyčejný dům by na místě odnesly. A mrtvoly nešťastníků, které taková pořádná bouře zastihla, se pak nikdy nenašly."
Alvaro se podíval nahoru k zářivě modré obloze. "Doufejme, že my se podobnému divadlu vyhneme."
Vjeli do Zlatoklasů, jejichž brány se jim otevřely dokořán. Za nimi lemovaly ulice hlavního města stovky lidí. Někteří jim mávali vlajkami a praporky, jiní rozhazovali na počest urozených hostů z oken a střech okvětní lístky. Do radostného volání se mísily zvuky veselé hudby, na jakou nebyly uši návštěvníků zvyklé.
Mallen si všiml, že ani jeden dům ve městě nemá více než dvě patra, a i takové byly velkou zvláštností a okamžitě padly člověku do oka. Aby obyvatelé narušili šedou barvu kamenů, tak některé z kvádrů natřeli. Mnozí lidé si to zjednodušili ještě víc a ozdobili zdi domů různě širokými pruhy látky.
"Je to krásné, když jsme někde vítáni," podotkl Alvaro, jemuž se viditelně zamlouvalo, že je středem pozornosti.
Přiblížila se k nim skupinka dívek a chlapců v bělostných šatech a s věnci ze zlatých klasů. Přišli nabídnout důstojníkům občerstvení: víno a různé plody, z nichž byly vyřezány figurky jezdců. Byly přesně tak velké, aby se vešly do úst.
"Tomu říkám přivítání," zářil Alvaro. "Netoužím po ničem jiném, princi, než jezdit s vámi po Skryté zemi."
Mallen ochutnal víno a byl překvapen, že je tak lehké. Vína z Idoslânu byla známá sytou rubínovou červení, příchutí mírně připomínající dřevo a tím, že jsou těžká. Naproti tomu v Tabaînu uměli vylisovat mok, který se dal pít rychleji než voda. K neustálému popíjení přímo sváděl.
Když se objevila ozbrojená eskorta, aby je doprovodila do pevnosti, stáhla se princova družina kousek dozadu. Další překvapení na sebe nedalo dlouho čekat.
"Oni tu pevnost opravdu zabudovali do země. Ty hradby bychom snadno dokázali přeskočit," zašeptal Alvaro princi, když si celou stavbu důkladněji prohlédli. Hradby sahaly nanejvýš pět kroků vysoko, za nimi se rozkládal dvůr, do něhož právě sjížděli po rampě do hloubky deseti kroků. Rampa byla pro koně hodně příkrá.
"Po tvém skoku bychom padali hodně hluboko," vysmál se Alvarovi princ. Na některých místech v hradbách postřehl kamenné výstupky. Byly příliš symetrické, než aby se daly považovat za chybu stavitelů. Zeptá se na ně krále Nateho později.
Když dojeli do dvora, sesedli z koní a následovali králova rádce do paláce. Díky hrubým, strohým zdem působilo královo sídlo tristním dojmem, vypadalo jako neforemná krabice.
Tento dojem však zmizel hned po prvních krocích uvnitř paláce. Na stěnách, stropech i podlahách vládla nádhera, která krásnými tvary přitahovala pohled návštěvníka. Zvuk kroků tlumily koberce, po nichž byla

radost chodit, překrásné krajinomalby na stěnách vytvářely pocit, že nejste v budově z tlustých, šedých zdí, ale že se procházíte nekonečným polem obilných klasů.
Chodby nikde nezabočovaly za roh v ostrém úhlu, místo toho se více či méně roztodivně stáčely. Žádný sál, kterým procházeli, neměl hranatý tvar. Vnitřek paláce byl doladěn do podoby mistrovského díla stavitelského umění, které lahodilo oku i duchu návštěvníka.
Král Nate s prořídlými vlasy barvy obilných klasů a očima zelenýma jako svěží tráva je přivítal s rozevřenou náručí v trůnním sále. Oba vládci se pevně objali. "Tak jste po všech těch cyklech konečně dokázal přijet až do Zlatoklasů a navštívit mě," radoval se Nate. "Jak se vám líbí obilnice Skryté země, princi Mallene?"
"Vaše země je souměrná jako rysy krásné ženy," odpověděl Mallen diplomaticky a přistoupil ke králi Natemu, který ho uváděl k tabuli. Byl na ní bohatý výběr ovoce, zeleniny a masa, k tomu se podávaly všechny možné druhy chleba.
"Klidně řekněte, že se vám zdá příliš plochá," zasmál se hostitel a ukázal na křeslo po pravici, místo po levé ruce zůstalo prázdné. "Má však tu výhodu, že se vaše koně nemusejí nijak zvlášť namáhat, nemám pravdu?"
Mallen a Alvaro se rozesmáli. "Dopřejte nám chviličku, abychom ze sebe smyli prach cest…" požádal princ, ale Nate pokynem ruky odmítl.
"Ne, jen v klidu nechtě prach na brnění. Přinášíte mi tím do paláce kousek mojí říše a proti tomu sotva mohu něco namítat," prohlásil král šibalsky. "Posilněte se teď se mnou, potom na vás bude čekat horká koupel a postel."
"Když na tom trváte, králi," přikývl Mallen a v žaludku mu zakručelo. Pozvání mu přišlo právě vhod. Služebnictvo jim okamžitě naplnilo talíře, k pití se podávalo víno a nejlepší voda z nejhlubší studny v Tabaînu.
"Připravil jsem pro vás devět velice pestrých oběhů," oznámil Nate a na muže svého věku se zdatně krmil. "Doprovodíte mne k různým statkům, kde vám ukážu, jak tady obděláváme pole. Uvidíte takové ovocné sady, až vám budou oči přecházet."
Alvaro se na prince při jídle ušklíbl a Mallen okamžitě věděl, co mu tím chce jeho bojovný společník říct: "Tak dřevo na katapulty a dobývací žebříky bychom přece jenom měli."
"Kromě toho se dnes večer koná velký maškarní bál, na který jsem pozval všechny šlechtice z naší říše. Trnou nedočkavostí, aby se seznámili s hrdinou, který již nejednou zachránil zemi před silami zla, princi."
Mallen zvedl ruku, aby naznačil, že s jeho slovy nesouhlasí. "Ne, králi Nate. Zde je na místě skromnost. Jistě, já a mí vojáci jsme přispěli svým dílem. Ale největší chvála patří kmenům trpaslíků. Bez jejich neotřesitelné vytrvalosti, silných paží a víry v dobro bychom my dva u tohoto stolu neseděli. Trpaslíci přinesli v minulosti velké oběti."
"Ani netušíte, jakou máte pravdu, princi Mallene," zazněl od vchodu měkký ženský hlas. Stála tam elfka ve splývavém, světle zeleném a žlutém hávu a čekala na znamení, aby se k nim směla připojit.
Princ a Alvaro se na sebe zmateně podívali. Setkat se tváří v tvář s elfy jinde než v jejich říši Âlandur byla krajně nezvyklá věc a doposud tak bylo možné potkat leda bojovníky.
"Připojte se k nám, Rejalín," zvolal Nate a sloužící odsunul křeslo po králově levici. Teď už bylo jasné, komu bylo to místo určeno. "Dělejte nám společnost."
"Velice ráda, králi Nate." Elfka přišla blíž, každý její pohyb byl symfonií vybrané vznešenosti, jaká byla pro zbytek obyvatel Skryté země zcela nedosažitelná. Rejalín si spletla dlouhé světlé vlasy tak, že jí kolem hlavy vytvářely věnec, v němž se třpytily drobounké šperky. Už teď ji Mallen obdivoval, a když se mírně předklonila a přivítala se s ním slovy: "Zdravím vás, princi Mallene z Idoslânu," téměř úplně propadl jejímu kouzlu. Žádná žena, již znal, neměla tak krásné modrozelené oči.
"Rejalín patří ke družině z Âlanduru, kterou ke mně vyslal kníže Liútasil," vysvětloval král, zatímco si elfka pochutnávala na ovoci. Proces přijímání potravy, sám o sobě téměř nechutný, se v jejím podání změnil v představení plné dokonalé elegance.
Elfka zvedla hlavu a usmála se na Alvara i na Mallena. "Je na čase, aby si náš národ do budoucna nenechával své obšírné vědomosti jen pro sebe. Kníže Liútasil se rozhodl, že tyto vědomosti předá i ostatním panovníkům a panovnicím. Pokud se ukáže, že si to zaslouží."

Alvaro sklopil vidličku, kterou si právě chtěl vložit do úst, a vyzývavě se na Rejalín zadíval. "Tak? Nejdříve se musí ukázat, že si zasloužíme, aby se nám dostalo daru elfů?" Složil ruce v klín a zahleděl se na ně. "Co je tedy podle vás nutné, abychom byli zahrnuti do okruhu vyvolených?"
Rejalín si utrhla kuličku z trsu raných hroznů, který si naložila na talíř. "To nesmím říct," odvětila přátelsky melodickým, uklidňujícím hlasem, při kterém by i na výsost rozzuřený skřet zapomněl útočit. "Rozhlížíme se, zkoumáme beze slov a pak předložíme knížeti naše názory a soudy."
"Pak mi řekněte, Rejalín, jak je možné, že jeden z největších hrdinů Skryté země," přitom ukázal na svého pána, "se dosud nedočkal návštěvy žádného poselstva elfů?" Číhavě vyčkával, jestli neuslyší nesprávné, urážlivé slůvko.
Rejalín se nepustila na tenký led, ale obdařila Mallena dlouhým pohledem, který se velice blížil k výrazu, jaký mají zamilované ženy vyhrazený pro své milé. "Určitě k vám přijeli, princi Mallene, nejspíš v době, kdy jste se již vydal na cestu do Tabaînu," elfka oslovila přímo vládce a potrestala válečníka tím, že ho nebrala na vědomí. "Určitě na vás doma čeká poselstvo mých bratrů a sester. Z Âlanduru je do Idoslânu pořádný kus cesty." Usmála se a princ bez rozmyšlení opětoval její přátelské gesto.
Alvaro se však ještě ani zdaleka nevzdával. "Ty znalosti vašeho národa," vyptával se dál, "o co má vlastně jít? Jak se dělá hezčí hudba?"
"Pokrok," odsekla Rejalín. Nenatočila se k Alvarovi, ale dále spoutávala pohledem prince Mallena. "Týká se všech oblastí lidského života. I umění." Krátce sklopila oči, pak se na válečníka podívala. "Váš tón není moc přátelský, pane Alvaro."
Válečník se zapřel v křesle. "Byl bych nesmírně šťastný, kdybych viděl vaši překrásnou tvář v bitvě u Poristy. Ale jak víme, elfové dali přednost tomu, že zůstali ve svém lese."
"Bojovali jsme proti alfům, pane Alvaro," opravila ho elfka ostřeji než dřív, což válečník komentoval úšklebkem. Konečně se přestala ovládat.
"Jistě že jste bojovali proti alfům. My všichni jsme bojovali u Dsôn Balsuru proti alfům a skoro všichni proti avatarům," přisadil si. "Přispěli jsme svým dílem, abychom chránili Âlandur proti vašim zlým příbuzným, ale jak jste za to Skryté zemi poděkovali? To je mi záhadou, kterou si nedokážu vysvětlit."
Sáhl po poháru a pozvedl ho na její počest. "Buďte tou první, kdo to dokáže. Prosím vás, Rejalín."
Mallen po něm loupl zlým pohledem. "Přestaň s tím, Alvaro! Vždyť to přece musí být naprosto jasné i tobě: elfové by u Poristy museli bojovat na jedné straně spolu s alfy. To by se nikdy nepodařilo. Spíše se spřátelí oheň s vodou. Jedni by útočili na druhé a vítězem by se stali avataři."
Rejalín se uklonila. "Vidím, že jste rozumnější než váš přítel, princi Mallene z Idoslânu. Bylo by to naprosto to samé, jako kdyby někdo po vás žádal, abyste jeden oběh poté, co skřeti zničili vaše hlavní město a pobili v něm všechny obyvatele, bojoval po jejich boku. Když předtím před vašima očima zneuctili těla vašich žen a dětí, a pak je navíc i sežrali."
"Nevěřila byste tomu, ale kdybych tím mohl porazit ještě silnějšího nepřítele, tak bych to udělal. Vždyť by se později našlo dost příležitostí, abychom skřety zničili," odporoval Alvaro tvrdošíjně. "Chybí vám míra, Rejalín, neumíte zvážit správný okamžik, kdy se mají některé věci udělat, nebo nechat být. Nejlepším příkladem je to, že jste se tu objevila: po více než pěti cyklech vašeho knížete napadlo, že by se s námi mohl podělit o vědomosti. Po pěti cyklech!"
"Tak už dost," okřikl Alvara Mallen. "Omlouvám se za něho, králi Nate," pronesl omluvně. "Je to válečník, který touží po boji a v pokojné chvilce neví, co si počít s mečem." Povstal. "Vzdálíme se do svých pokojů, uvolníme se při koupeli a odpočatější se k vám vrátíme."
"Budiž vám odpuštěno," odvětil Nate. Rejalín přikývla a věnovala princi další hluboký pohled. "Dám vám do pokojů přinést masky, abyste si mohli vybrat."
Mallen naznačil úklonu a spolu s důstojníkem odešel ze sálu. Mlčky kráčeli vedle sebe a neprohodili ani slovo, ani když došli ke svým pokojům a rozešli se. Diskuse mezi Rejalín a Alvarem vyvolala u obou mužů nepříjemné pocity.
* * *
K večeru to přišlo.
Nestačilo, že maškarní bál začal velice brzy. Během chvilky modrá obloha potemněla, a když se princ Mallen probudil, viděl jen souvislý temný závoj, který se táhl, kam až oko dohlédlo.

Z okna pokoje, ležícího nad úrovní ochozů na hradbách pevnosti, rozeznával různě šedé odstíny mraků, do nichž se mísila černá, rychle táhnoucí oblaka plná vody. Dešťová clona sahala od mraků až k zemi a napájela krajinu kolem Zlatoklasů vlhkostí.
Vítr znatelně zesílil. Z mírného vánku se stala malá bouře, která se nemohla rozhodnout, jestli má přidat, nebo ubrat na síle. Na obzoru se zablesklo a až dlouho poté zaslechl Mallen tupé dunění.
Ozvalo se zaklepání na dveře. "Promiňte, princi. Čekají na nás," zavolal Alvaro z chodby. "Nasoukejte se do kostýmu a pojďme."
"Hned," odpověděl Mallen a prohlížel si nabídku masek, kterou mu dal Nate přinést. Na první pohled bohužel nenašel nic, co by mu padlo do oka. Nehodlal se zamaskovat ani za fantastickou bytost z modrých šátků a drátěné kostry, ani za obrovitý klas. A už vůbec se mu nechtělo tahat na sobě oděv ze zlata, který vážil víc než celá zbroj.
Rozhodl se, že si na sobě nechá zbroj, k tomu si vybral škrabošku přes oči z bílých a černých per, osázenou rubíny. Pak šel ke dveřím a otevřel.
Zarazil se, chvíli na Alvara upřeně zíral a pak se nahlas rozesmál.
Důstojník se nasoukal do pestrého kostýmu šotka, falešný nos ze zmačkaného papíru a bláznovská čepička s rolničkami dávaly jasně najevo, v jaké masce se odvažuje jít na ples, přesněji řečeno: musí se odvážit jít. "Neměl jsem si z čeho vybrat," brblal Alvaro. "Vsadím se, že se mi král Nate tímhle způsobem chtěl pomstít za spor s Rejalín." Závistivě se zadíval na svého pána. "Za co půjdete vy?"
"Za svého otce. Nosíval tuhle zbroj a na obrazech se mu vzrůstem docela podobám," odvětil Mallen. Nedokázal se ovládnout a znovu se ušklíbl. "Jestli se dnes večer bude dávat nějaká cena, můžeš si být jistý, že ode mne dostaneš hlas."
"Jste až příliš laskav, princi." Alvaro čekal, dokud jeho pán nevyjde z pokoje ven, a kráčel pak těsně za ním. "Chtěl jsem se vám omluvit za to, co jsem říkal," prohlásil nakonec. "Ale nemohl jsem jinak. Víte, že proti elfům nic nemám. Dokud mi ale nedají jiné vysvětlení než to, které jste Rejalín laskavě nabídl vy sám, tak si na ně nepřestanu dávat pozor."
"Už se k tomu nevracejme," přešel to Mallen a poklepal mu na rameno. "Je ti odpuštěno, pokud s tím v budoucnu v mé přítomnosti znovu nezačneš. Jinak smíš svobodně vyjádřit, co si myslíš." Věděl, že mnoho veteránů z armády sdílí Alvarův názor. Kdyby jim zakázal, aby ho směli vyslovit nahlas, jen by tím přiživil výhrady, které měla k elfům většina vojáků.
"Děkuji vám, princi," uklonil se Alvaro. Došli na schodiště vedoucí dolů do slavnostního sálu, kde se již shromáždili hosté. Prapodivné kostýmy hýřily barvami, mnohé byly velice odvážné. V sále se hemžily zvířecí postavy stejně jako fantastická stvoření, muži z Idoslânu mezi nimi rozeznali dokonce i dva skřety a jednoho alfa.
"To se ale Rejalín nebude líbit," utrousil Alvaro s úšklebkem a ukázal na alfa.
"Teď se ta tvoje zlomyslnost k šotkovi moc hodí," pokáral ho Mallen. "Dávej si pozor, aby se ti maškaráda nepřilepila na tvář, abys ji nemusel nosit pořád."
Sešli po schodech dolů a vyvolávač ohlásil návštěvníkům, kdo se k nim blíží. Zazněl mohutný potlesk, před hrdinou a zároveň princem se lidé ukláněli s dvojnásobnou radostí.
Mallen se přistihl, že hledá v davu Rejalín. Našel ji u vchodu. Měla na sobě šaty, jaké dokáží utkat pouze elfové. Vypadaly, že jsou ušité ze samých stříbrných vláken a třpytivých hvězd. Spolu s nazdobeným věncem vlasů budila dojem, že před nimi stojí oživlý hvězdný obraz elfské bohyně, jež sestoupila z noční oblohy dolů ke smrtelníkům.
Rejalín se na něho usmála a stejně jako on se uklonila.
Pro prince se celý svět proměnil ve strnulou kulisu, od té chvíle měl oči jen pro ni. Dokonce i když se před ním vynořil král Nate v kostýmu maguse a vítal ho na plese, díval se mu přes hlavu, jen aby elfku neztratil z očí. Její dokonalosti se nemohlo nic vyrovnat, ani křišťálové příbory, ryzí zlato na stěnách, ani překrásné obrazy na stropě sálu… Vedle ní se všechno rázem stalo škaredé, šedé, prostoduché.
"Princi Mallene, slyšíte mě?" snažil se upoutat jeho pozornost král Nate. "Řekl jsem, že budete mít možnost obdivovat ten diamant."
Teď se od ní přece jen musel odpoutat. "Jaký diamant?" ptal se roztržitě, pak mu to došlo. "Ohó, Vy myslíte ten diamant?"

Nate na něho vědoucně zamrkal. "Ten diamant je to jediné, co se může měřit s dokonalou souměrností Rejalín."
Mallen se za ní znovu poohlédl, ale elfka mu ve svátečním shonu zmizela. Zklamalo ho to. Podíval se na Nateho. "Vy chcete ten kámen ukázat? Proč?"
"Bojíte se nebezpečí, princi Mallene?" podivil se král. "V tomto sále jsou pouze osoby, kterým naprosto důvěřuji. Nikdo by se neodvážil vztáhnout ruku na můj majetek." Zvedl pravici a na blízkém balkónu si králova znamení povšimli. Tichá hudba zmlkla, zazněly fanfáry a obrátily pozornost všech přítomných k vládci Tabaînu. Nate vystoupal po schůdcích k trůnu. "Mí přátelé a věrní! Nechť si vichry venku burácejí, my si nenecháme ničím zkazit oslavu na počest prince Mallena, vládce Idoslânu a hrdiny četných bitev na záchranu naší vlasti." Dav nadšeně tleskal. Nate ukázal na Rejalín, která se objevila vedle Mallena. "A rovněž národ z Âlanduru nás poctil přítomností a vyslal sem tuto zářivou, moudrou krásku. Rejalín je mým hostem a rokuje se mnou o tom, jak nám mohou být poznatky obou našich říší vzájemně ku prospěchu." Návštěvníci opět mohutně zatleskali.
"Oslepující krása slouží většinou k tomu, aby zamaskovala neviditelnou vadu," prohodil Alvaro polohlasem. Jeden z návštěvníků, oblečený jako skřet, k němu otočil hlavu.
Král Nate dal znamení strážím u vchodu. Dveře se rozevřely a sloužící přinášel za zvuků slavnostní hymny Tabaînu sametový polštář s diamantem. Lidé zatajili dech. Kámen vstřebával světlo nesčetných svícnů a žhnul chladným žárem.
"Dnes se tu sešli lidé a elfové. Proto bych chtěl doplnit paletu národů Skryté země tím, že zopakuji slova Gandogara Stříbrovousa, velkokrále trpasličího národa, s nimiž mi tento dar předával." Nate si odkašlal. "Tak, jak se tento a třináct ostatních kamenů sobě podobají, v takovém souladu by v budoucnu měly být naše myšlenky, a tak by měla bít naše srdce ku prospěchu vlasti. Kdyby někdy někdo pochyboval o naší pospolitosti, ať se na ten kámen podívá a vzpomene si." Uchopil diamant do obou rukou a zvedl ho vysoko nad hlavu. "Mějme tato slova v paměti! Za Tabaîn! Za Skrytou zemi!"
Zaznělo hlasité volání slávy, panovníkova řeč strhla všechny přítomné. Pouze Alvaro protáhl koutky úst. Měl pocit, že králova slova byla namířena proti němu.
"Není důležité, že se tak krásně třpytí," prohodil Mallen k Rejalín. "Je to koneckonců mrtvá věc a nikdy se nevyrovná vašemu živému lesku." Pozvedl ruku. "Prokážete mi tu čest a zatančíte si se mnou?"
Elfka přikývla a položila mu levici přes ruku. "Budete mi muset ukázat, jak se to dělá. Neznám taneční kroky vašich tanců."
Princ ji odvedl do středu sálu a na všechno kolem sebe zapomněl. "Prostě mne následujte, Rejalín."
Nate přistoupil k Alvarovi, který mrzutě pozoroval svého pána, pohrouženého v myšlenkách na elfku. "Doufám, že jste pochopil moje slova, Alvaro?" ujišťoval se král a držel mu kámen před očima. "Všeobecná shoda, to je to, co potřebujeme ze všeho nejvíc."
Důstojník se uklonil. "Zajisté, králi Nate." Pohlédl na diamant. "Vy však víte, že jenom jeden ze čtrnácti kamenů je ten pravý," pronesl tiše, takže ho nikdo jiný neslyšel. "A tak to bývá i s falešnou krásou. Leckdo se jí dá omámit," lítostivě se zahleděl na taneční parket, "naproti tomu jiní ji hned rozpoznají."
Král Nate sevřel diamant v ruce, zmocnila se ho zlost. "Alvaro, vy jste neuznalý, nepoučitelný válečník, který nedokáže rozeznat dobro, i když vám tancuje přímo před nosem! Ten šotčí kostým vám opravdu padne jako ulitý."
"Vidět na vás kostým moudrého maguse se zase zdá poněkud přehnané," opáčil Alvaro nebojácně. "Já svobodně říkám, co si myslím, a říkám to i do očí mocných této země." Poklepal si prsty na hruď. "Protože já, králi Nate, jsem za tuto zemi bojoval. V první řadě, muž proti muži. Těm neuznalým, nepoučitelným válečníkům, jako jsem já, vděčíte za to, že máte královský titul." Hodil pohledem po hostovi v kostýmu alfa. "Promiňte, já se připojím k ostatním stvůrám. I já znám některé moudrosti našeho lidu: tomu nejhoršímu vždycky zabránila nedůvěra, nikoliv důvěra." Alvaro se s bušícím srdcem uklonil před panovníkem, protože si byl dobře vědom nehoráznosti svých slov.
V tom se rozletěly dveře na balustrádě slavnostního sálu, mocný závan větru uhasil většinu svící, pouze svícny, které byly chráněné sklem, statečně odolaly.
Do místnosti se přivalila nějaká skřípějící věc, od níž odletovalo plno jisker, a hrnula se po schodech dolů. Při každém poskoku se ozvalo řinčení a rachocení. Podobala se dvěma košům se žhavým uhlím,

přikovaným k sobě, ovšem s tím rozdílem, že uvnitř nebyla hořící polena, ale jakási postava. Kamenná podlaha sálu praskala pod prudkostí nárazů a tíhou konstrukce.
Hosté s řevem pádili ke krajům sálu a uvolnili místo strážím, které se sklopenými halapartnami postoupily vpřed, aby chránily krále.
Koule, zhotovená ze železných, dva prsty širokých pásů, se jednoduše převalila skrz řady stráží a přejela přitom dva muže. Polámala jim kosti, až to hlasitě křuplo. Muži zůstali ležet na podlaze a svíjeli se bolestí.
Pozoruhodný výtvor se před zraky vyděšených hostí zastavil. Ozvalo se klepnutí, uzávěry se otevřely a kovové pásy se shrnuly a poskládaly zrůdě uvnitř koule na zádech jako železný batoh.
Stvůra, která se předtím dala rozeznat jen velice nejasně, se nyní zjevila vyděšeným hostům v plné kráse. Šklebila se a cenila zuby. Byla vysoká a široká jako skřet, kůže se jí šedě leskla a byla protkána pruhy černého a tmavě zeleného slizu. Obličej se vyznačoval děsivým půvabem a souměrností, jakou lidé znali z historek o úplně jiném národě - o alfech. Zpod dlouhých černých vlasů vyčnívaly špičaté uši, a když zrůda zařvala a vytasila obrovitý meč, předvedla hostům ostré, mohutné čelisti.
"Zůstaňte, kde jste!" Mallen odstrčil Rejalín za sebe a rozběhl se králi Natemu na pomoc. Princ ani na moment nezapochyboval o tom, že nestvůra touží po diamantu. Po onom diamantu.
Spěchal do čela gardy, která sklopila oštěpy a rozmístila se před panovníkem. Někdo mu narychlo podal štít.
Princ si cizí stvůru prohlédl důkladněji. Místo kalhot měla na sobě nesmírně pohyblivé chrániče nohou, které jí propůjčovaly zdání, že spodní část těla tvoří jen a jen železo. Hruď, paže a krk byly chráněny kovovými pláty zdobenými runami, připevněnými - Mallen sotva věřil vlastním očím - ke kůži a svalům tlustým drátem.
"Kámen!" nařídilo stvoření průzračným hlasem a natáhlo k Natemu ruku. Prsty se blýskaly v záři světel, pak v nich něco cvaklo a rozevřely se. Mallen zahlédl množství drobných čepů a tenké nýty, jimiž byl kov neoddělitelně spojen s tělem.
"U Palandiell! Jak mohlo vzniknout něco tak hrozného?" ptal se Alvaro, jenž se objevil princi po boku a držel meč, který vzal zraněnému strážci. "Ať to je, co chce, vždyť to přece musí být mrtvý, princi. Vidíte, co má na zádech?"
Mallen se podíval pozorněji. Nebyl to batoh, ale něco jako bedna. Na místě ji drželo šest dlouhých tyčí, procházejících celou šířkou těla, jejich konce vystupovaly vpředu hrudníkem ven a byly zajištěny příčnými železnými pásy, aby nemohly pod tíhou železa na zádech vyklouznout ven. Takové mučení nemohla žádná živá bytost přežít.
"Kámen!" opakovala stvůra panovačně a postoupila o krok dopředu. Železná bota dopadla na kamennou desku v podlaze a deska praskla. Runy se rozzářily hrůzu nahánějící zelenou barvou - všechny až na jednu. Mallen by si jí jinak nevšiml, a přitom se od ostatních zřetelně lišila: měla podobu elfských run!
"Co jsi zač?" zeptal se král Nate a neohroženě skrýval diamant v ruce. "Na co ten kámen chceš?"
Mallen se otočil k Rejalín, která strnule stála na tanečním parketu, bledá jako stěna, a zírala na to monstrum. V jejích očích četl poznání. Co to má znamenat? přemítal.
Monstrum najednou vyskočilo do výšky. Bez viditelné námahy se přeneslo přes řady vojáků a přistálo vedle Nateho, mramorová podlaha se pod ním rozdrtila na kousky. Než mohl někdo něco udělat, stvůra krále popadla a vyrvala mu diamant z ruky. Nate přitom přišel o tři prsty. S křikem se zhroutil k zemi, krev se mu valila po ruce a smáčela drahý oděv.
Alvaro s Mallenem zaútočili, jeden zprava, druhý zleva.
Nestvůra zaryčela a odvrátila Alvarův úder holou rukou. Runy na její zbroji zeleně zazářily. Stvůra zlomila důstojníkovu čepel tak hladce, jako by byla z tenoučkého dřeva. Potom kopla Alvara prudce do prsou a voják odletěl jako vystřelený z praku. Vrazil do přibíhajících strážných a tři z nich smetl k zemi.
Mallen si myslel, že alespoň jeho útok bude mít úspěch, ale protivník se s neuvěřitelnou rychlostí k němu obrátil a princovo ostří narazilo do hrudního pancíře. Meč se odrazil, rána neměla žádný účinek.
Stvůra odpověděla, její ocelová pěst zasvištěla vzduchem.
Mallen se přikrčil a pěst místo obličeje rozdrtila štít. Princ si udělal představu, jak se asi cítí zeď, když do ní naráží beranidlo. I když měl na sobě těžkou zbroj, rána ho nadzvedla, princ ztratil půdu pod nohama a

odletěl vzduchem na dva kroky dozadu. Tvrdě narazil do zdi a před očima se mu zatmělo.
"Na co čekáte?" zařval. "Má ten kámen! Nenechte ho s ním uniknout!" Odhodil rozdrcený štít stranou a znovu zaútočil.
Vojáci se probrali ze strnulosti a doufali, že jejich přesila bude stačit.
Bytost se kolem sebe rozháněla ukořistěným mečem a srazila jednoho z mužů k zemi. Lesk run zesílil, zdálo se, že jí magická znamení dodávají nesmírnou sílu. Jednou rukou popadla oběť za nohu a s řevem mužem bušila do vojáků, kteří se lidské zbrani zděšeně vyhýbali. Tím se monstru otevřela mezera, kterou okamžitě uprchlo pryč. Mělo, po čem toužilo. Zkrvavená mrtvola nešťastného strážného zůstala ležet na podlaze, hrůzostrašně zpřelámaná a zohavená.
Před schodištěm se monstru postavil do cesty Alvaro. Předklonil se a namířil na bestii meč, který svíral v natažené ruce. "Tvář elfa, tělo skřeta a na zbroji magické runy z Dsôn Balsuru: Co ses zač?" dostal ze sebe mezi záchvaty kašle.
Mallen se rozběhl příšeře do zad, pět gardistů pádilo za ním. Doufal, že se jim podaří získat kámen zpět. Alvaro věděl, že bestii sám neporazí. Chtěl princi dopřát čas, aby mohl zaútočit zezadu.
Nestvůra však až příliš dobře chápala, co má důstojník v úmyslu. Letmo se podívala přes rameno na pronásledovatele, vycenila zuby, pustila meč a vyběhla kolem Alvara ven.
"Stůj!" Důstojník zvedl meč a chtěl udeřit.
Děsivé stvoření se levou rukou dotklo Alvarovy hlavy, runy se rozzářily a vyletěl z nich pronikavý záblesk, který všechny přítomné v sále oslepil.
Když Mallen aspoň trochu prohlédl, byl útočník pryč. Rejalín klečela vedle Alvara a držela ho za hlavu. Důstojníkovi tryskal z krku proud krve, který se nedal zastavit.
Stráže vyběhly po schodech nahoru a venku se rozhlížely, jestli monstrum někde nezahlédnou. Mallen zatím poklekl vedle těžce raněného přítele. "Ne, milý příteli! Nedovol své duši, aby tě opustila!" Strhl z něho falešnou masku šotka, uchopil ho za ruku a pevně ji stiskl. Snažil se skrývat zděšení, aby na něm Alvaro nepoznal, jak těžce ho to monstrum zranilo. Více než cokoliv jiného bude potřebovat víru a naději. "Zapřísahám tě!"
Alvaro se snažil něco říct, jeho oči neustále sklouzávaly k elfce, ale plival krev a nesrozumitelně chroptěl. Nakonec důstojníkovo tělo zvláčnělo, oči se převrátily a vytratilo se z nich všechno živé.
Mallenovi se z očí vyřinuly slzy. Nestyděl se za ně. Přišel o muže, s nímž vyjížděl bok po boku do beznadějných bitev, a přesto se živí vrátili zpátky. To, co nedokázaly meče skřetů, zvládlo neznámé monstrum jediným pohybem ruky. "Tady vidíš, co máš z toho, žes toužil po boji," pronesl tiše a zavřel mrtvému oči. "Nikdy na tebe nezapomeneme. Tvá smrt rozhodně nezůstane nepomstěna." Kývl na Rejalín, která se na něho soucitně dívala. "Je pravda to, co říkal?"
"Co máte na mysli, princi Mallene?" Elfka opatrně položila důstojníkovu hlavu na podlahu a s odporem si prohlížela krev, která jí ulpěla na prstech. Mallen usoudil, že asi poprvé ve svém pokojném životě plném umění a poezie pohlédla do tváře násilné smrti.
"Alvaro poznal, že runy na zbroji té zrůdy jsou alfské runy. I já jsem měl dojem, že je odněkud znám. Podobaly se runám, které jsem viděl u jejich vojska v Poristě. Co mi k tomu můžete říct?"
Elfka se vyhnula princovu pohledu.
Mallen pustil ruku mrtvého. "Mám dojem, že jsem na zbroji té stvůry rozpoznal i jednu elfskou runu, nebo snad ne?"
"Zmýlil jste se."
Navzdory všem zvyklostem dvornosti a úcty ji pevně chytil za paži a mírným tlakem elfku donutil, aby se mu podívala do očí. "Rejalín! Co o tom víte?"
"Nic," řekla nepřátelsky a vytrhla se mu. "Stála jsem příliš daleko a na té obludě jsem odtamtud nic pořádně neviděla."
"Lžete! Vaše oči se rozšířily ú…"
"Vy se odvažujete obvinit mne, Rejalín z Âlanduru, ze lži?" Prudce se zvedla. "Měla jsem to vědět hned. Jste neotesaný klacek, jako skoro každý člověk, se kterým jsem se dosud setkala," procedila opovržlivě. "Obávám se, že vaše říše bude potřebovat více než důkladnou kontrolu, než budete moci okusit něco z našich znalostí."

Mallena se zmocnil pocit, jako by z elfky právě spadla maska zakrývající její skutečnou povahu. V návalu hněvu ukázala, co si o něm a o lidech obecně opravdu myslí. Obdiv, který k ní do té doby pociťoval, dostal hluboké trhliny. "Jeden z diamantů byl právě uloupen a vy nemáte jiné starosti?"
"Je to jen jeden ze čtrnácti."
"Je to druhý ze čtrnácti," opravil ji princ a i on vstal. "Rejalín, vy mi řeknete, co o…"
Elfka se k němu prostě otočila zády a odešla ke králi Natemu.
Princ šel za ní. Náhle se mu postavili do cesty oba návštěvníci v kostýmech skřetů. "Rejalín se s vámi nechce déle bavit, princi Mallene z Idoslânu," ozvalo se zpod jedné papírové masky. Muž zvedl ruku a masku si shrnul, pod ní se objevil obličej elfa, který se na něho přátelsky, avšak chladně usmál. "Raději se chce postarat o svého hostitele a podívat se, jestli se znalosti elfů dokáží vypořádat s jeho zraněním."
"Znalosti, které si vy teprve budete muset zasloužit. Běžte hledat diamant," řekl druhý elf a i on si svlékl nasazenou skřetí hlavu. "Až s vámi Rejalín bude chtít mluvit o tom, co se tu právě přihodilo, dáme vám vědět."
Mallen je odstrčil stranou, elfové ho však předběhli a zabránili mu jít dál. Princ se zastavil, ruka s mečem se zvedla, ale králova předchozí slova o jednotě národů ho nabádala k rozvaze. "Vyřiďte Rejalín, že očekávám vysvětlení a že uvědomím ostatní královské domy Skryté země jak o této události, tak i o elfčině prapodivném chování. Pokud mi na mou žádost nehodlá nic vysvětlovat, bude tak určitě muset učinit na příkaz knížete Liútasila."
"Ovšem, princi Mallene," přikývl pravý elf arogantně. "Vyřídíme jí to."
Princ zasunul zbraň do pochvy, přivolal k sobě několik vojáků a nařídil jim, aby odnesli tělo mrtvého přítele ven ze slavnostního sálu.
Když ho vojáci položili na nosítka a vynášeli po schodech nahoru, uvědomil si princ jednu věc: monstrum zranilo Alvara na hlavě, ne na krku, kde měl tu ránu. Nikdo jiný přitom nebyl v jeho blízkosti. Nikdo kromě elfky.
Mallenovi začala vrtat hlavou neuvěřitelná myšlenka. Zastavil se na balkónu a podíval se na Rejalín, která se starala o krále Nateho. Že by se mu pomstila za urážku, nebo snad byl Alvaro ve svých slovech během oběda až příliš blízko pravdě? uvažoval. Ale jaká pravda to jen mohla být?
Kouzlo neuvěřitelně krásné ženy se najednou beze zbytku rozplynulo. Od této chvíle se k ní bude chovat s maximální nedůvěrou a obezřetností.
K ní i ke všem elfům.

III

Skrytá země,
v Šedých horách u severní hranice
říše Pátých,
6241. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil s Bo?ndilem stáli v místnosti vyhrazené pro velkokrále a netrpělivě čekali na Gandogarův příchod. Prach ze Země za horami je svědil na kůži a usadil se jim ve vousech, ale nic jim v tom setkání nemohlo zabránit, dokonce ani káď s vodou. Museli se sejít co nejrychleji. Bylo zapotřebí projednat mnoho věcí.
"Viděls, jak brečela, když jsme jí přinesli helmu jejího syna?" zeptal se Bo?ndil a při řeči naléval vodu do džbánů. Výjimečně měl na vodu větší chuť než na pivo - na rozdíl od Tungdila, který už jeden džbánek černého piva vyprázdnil.
"Bylo lepší, aby se smířila s vědomím, že je její syn mrtvý," trval na svém Tungdil.
"Ale ty sám jsi přece říkal, že by právě tak mohl pořád ještě žít a že nevěříš znamením, který bijou do očí."
"Nejlepší by bylo, kdyby se nám během jednoho oběhu podařilo jejího syna najít a přivést jí ho živého zpátky. Takhle v nejistotě by se ale jenom trápila."
Pruďas chvíli mlčel. "A kdo si myslíš, že byl ten, co jsme ho potkali? A ta podivná věc za ním?"

"Mohl to být převlečený šotek," nadhodil Tungdil bez velkého přemýšlení a napil se. "Nebo trpaslík."
"Nebo třeba podskalan?"
Tuto otázku si Tungdil na zpáteční cestě od Kamenné brány také neustále kladl.
Pravdou bylo, že na skalních stěnách narazili na nečitelné runy. Oba dva, on i Bo?ndil, dospěli s ohledem na jejich dokonalé provedení a cit, s jakým byly vyryty do skály, k názoru, že to jsou trpasličí runy. Další skutečností bylo, že se ve starých záznamech vyskytovaly zprávy o příbuzných národa trpaslíků, žijících za pásem hor, které obepínaly Skrytou zemi. Právě oni vykovali první Ohnivou čepel, mistrovsky se vyznali v kovářské práci a milovali rozžhavené uhlí a výheň. Bohužel stejně tak souhlasilo, že dosud nikdy nikdo ani jednoho z těch druhých trpaslíků nespatřil na vlastní oči. "Já nevím," povzdechl si Tungdil upřímně. "Ale jestli to byl jeden z nich, tak aspoň víme, že nejsou zrovna našimi přáteli."
Válečníkovi naskákaly na čele vrásky a hrozivě stáhl obočí. "Myslíš si, že mají spadený na naše poklady?" Postavil pohár na stůl a na zkoušku si přejel prstem po ostří ostruhy na vraním zobáku. "Jen ať si to zkusí," zabručel zarytě.
"Počkejme, kvůli čemu nás chtěl Gandogar mít zase rychle u sebe," uklidňoval ho Tungdil. "Toho, který na nás čekal při návratu u brány, musel poslat chviličku potom, co jsme vyrazili."
"Nemůže to být nic špatnýho," domýšlelo se dvojče bez větších starostí. "Jinak by strážím u bran vyhlásili poplach."
Dveře se otevřely a Gandogar vstoupil dovnitř. Za ním vešli tři elfové. Ve svých jemně tkaných oděvech a světlých barvách vypadali, jako by se ocitli na nesprávném místě. Tungdil měl pocit, že se dokonce ani jejich šaty nehodí k tlumeným odstínům hnědi a k tmavějším barvám, jakým dávaly děti božského kováře zpravidla přednost, a že elfové svým zjevem vyvolávají zbytečný neklid.
Když ale důkladněji zauvažoval, tak to, co ho zneklidňovalo, nebyly šaty. Byli to elfové samotní. Nic proti nim neměl, bylo v tom něco jiného. Způsob života tohoto národa, počínaje stavbami a konče oděním nebo jazykem, se v Âlanduru skloubil v dokonalý celek. Naproti tomu zde v horách působila jejich přítomnost vyzývavým, falešným tónem, jako vyčnívající soprán v harmonickém hlubokém sboru trpasličích hlasů.
Jak mohl soudit podle Bo?ndilova výrazu, měl jeho přítel naprosto stejné pocity. "Tak je to přece jenom něco zlýho," zabručel při pohledu na elfy napůl vážně, napůl v žertu. "Něžný elfátka."
"Vida, tak hrdinové se nám vrátili," pozdravil je Gandogar přátelsky a podal jim ruku. "Udělalo ti radost, že ses znovu setkal se starým přítelem, Tungdile?"
"Tohle překvapení se ti opravdu podařilo, Gandogare," usmál se Tungdil.
Gandogar ustoupil kousek stranou. "To jsou Eldrur, Irdosîl a Antamar. Poslal je k nám kníže Liútasil. Ne jako posly, ale jako družinu, která má připravit půdu pro novou etapu soužití našich národů, které se k sobě donedávna chovaly nepřátelsky." Představil elfům oba trpaslíky.
Elfové se Tungdilovi i Pruďasovi uklonili. Tento výraz úcty by před deseti cykly nepochybně odbyli mnohem nenápadněji, pokud by ho úplně nevynechali. Navíc byli předem varováni, že Tungdil vypadá zpustle, jinak by se jim v obličeji zřetelně odrazilo opovržení.
Bo?ndil se nedokázal udržet. "No to ať mi někdo vrazí rozpálenej kus uhlí do kalhot!" ujelo mu se smíchem. "Trpaslíci a…" chyběl jen vlásek a málem by řekl šikmouší, "…elfové by chtěli spolu žít pod jednou střechou?" Šťouchl Tungdila do boku. "Co na to říká tvoje moudrost, učenej?"
Eldrur se k němu přidal a také se rozesmál. "Možná se vám to zdá podivné, Bo?ndile Dvojčepeli, ale náš kníže si myslí, že k tomu mělo dojít už dávno. Potřeboval však takovou dobu, aby i ty poslední pochybovače v našich řadách přesvědčil o velkoleposti úzké vzájemné pospolitosti." Rozhlédl se kolem sebe. "Nechtěl bych jít tak daleko a tvrdit, že se k vám přistěhujeme natrvalo. Pobudeme tady příštích sto oběhů, stejně jako ve všech ostatních trpaslicích říších, abychom se o vašem národu a kultuře dověděli něco víc."
"To zní, jako byste byli špióni," utrousil Pruďas. "Chcete vypátrat, podle jakých receptur vyrábíme to naše slavný železo a ocel, nemám pravdu?" Mrkl na Tungdila.
"Ne, právě naopak. My jsme ti, kdo se přišli podělit o své vědomosti. Bez nějaké protislužby, avšak jsem si jist, že váš národ," Eldrur se obrátil na Gandogara, "naši velkorysost odmění. Tím nemám na mysli žádné cennosti nebo podobné věci, ale poznatky a znalosti vašich předků."

"Ohó, tak žádní špióni, ale vyděrači," zašeptal Bo?ndil pobaveně. "I když se vyjadřují poněkud květnatě."
"Skrytá země konečně sroste v jeden celek," prohlásil Tungdil. Olízl si vysušené rty a zatoužil po dalším pivu. "Zdá se, že to nastává ve správný okamžik, protože jsme při výletu do Země za horami spatřili pár věcí, o kterých si musíme povyprávět."
Elfové si mezi sebou rychle vyměnili pohledy. "Velkokrál něco takového již naznačil. Takže jste opět dokázal, že máte odvahu, Tungdile Zlatoruký," vzdal mu Eldrur úctu.
"Já jsem ho o to požádal," upřesnil Gandogar a kývl ke kulatému stolu uprostřed místnosti, na němž stálo pár drobností k snědku. Slovo "drobnosti" přitom bylo nutno chápat tak, jak si je vykládají trpaslíci, což dokládala jídla z klasické kuchyně. Vařené plátky hub se jazykům elfů ještě docela zamlouvaly, ale kořeněný sýr nebo zákusek z vnitřností larev gogula podrobovaly jejich dobrou vůli tvrdé zkoušce. Tungdil měl největší radost ze soudku černého piva.
"Larvy jsme získali z měst Svobodných a sami je zpracováváme," vysvětloval pyšně velkokrál, který nepostřehl zaražené výrazy v tvářích hostů, neboť se plně věnoval bělavému krému. "Už jenom za to, že jsi otevřel brány do světa obchodu, si zasloužíš vyznamenání," řekl Tungdilovi, kterému rovněž velice chutnalo. Vyhýbal se však pokrmům, které mu příliš připomínaly pobyt ve městě Svobodných a Myr.
"Zastavila nás trpaslice a poprosila nás, abychom se porozhlédli po jejím ztraceném synovi Gremdulinovi," začal Tungdil se zprávou o cestě do Země za horami, přitom vyprázdnil další džbánek piva a pak ještě jeden, až mu dal Pruďas znamení, že mu těžkne jazyk a není mu moc dobře rozumět. "V jedné jeskyni jsme našli spoustu skřetích kostí, ty stvůry tam někdo povraždil po stovkách. A zrovna když jsme chtěli jeskyni dále propátrat, vběhl nám do cesty neznámý trpaslík a způsobil, že se půlka hory zřítila. Měl u sebe pozoruhodný stroj, něco takového jsem ještě nikdy neviděl…" Udělal několik gest, aby lépe popsal jeho rozměry. "Když jsme unikli sprše kamenů, utíkali jsme rovnou zpátky k bráně," rychle zakončil řeč. Na poslední chvíli se mu podařilo udělat z mlaskavého říhnutí hluboký výdech, ale i to elfům stačilo, aby sebou trhli.
"Vsadím se, že litují, že jsou u nás," pošeptal mu Bo?ndil zvesela. "Koukni se, jak mají špičky uší svěšený dolů. Já je trochu rozveselím, povyprávím jim ten vtip, jak se potkají trpaslík se skřetem."
Gandogar přimhouřil oko nad ne příliš zdvořilým chováním obou hrdinů. "Tungdilova slova ve mně vzbuzují dojem, že se zvenčí blíží nějaké nové, dosud neznámé nebezpečí," pronesl ustaraně, aby ho všichni slyšeli. "Slyšel váš lid někdy o takových strojích, o jakých se Tungdil zmínil?"
Eldrur s odpovědí váhal, jeho hnědé oči se upřeně zahleděly na Tungdilův prázdný džbán. "Promiňte mi má otevřená slova, ale můžeme věřit tomu, co zde vyprávěl? Není vyloučeno, že poněkud přehání?" Podíval se na Pruďase. "Bylo to opravdu tak, Bo?ndile Dvojčepeli, nebo jste měl cestou stejnou žízeň, jako má teď váš přítel?"
Před Boëndalovou smrtí by tato přátelským tónem vyslovená urážka donutila Bo?ndila přeskočit stůl, popadnout elfa za uši a vlastnoručně ho utopit v polévce. Zbylé dva elfy by mezitím rozsekal sekerou na kousky.
Avšak i Pruďasovy vášně vychladly, prokletí žhavé krve bylo zlomeno. "Odpovím vám takhle, příteli elfe: I kdyby byl nějaký trpaslík tak opilý, že si nedokáže zavázat tkaničky od bot, ani tehdy mu nepřejde přes rty lež." Bo?ndilův úsměv byl ostrý jako čepel sekery.
Eldrur si uvědomil, že udělal chybu, a uklonil se. "Promiňte mi, Tungdile Zlatoruký."
Tungdil nad tím jenom mávl rukou. Přestože zůstal navenek klidný, elfova slova ho sžírala. Teď už to došlo tak daleko, že pochybují i o jeho zprávách! Podíval se na sebe, uviděl mohutné břicho, kroužkovou košili, do níž byl nacpaný jako špekáček, potřísněnou zbytky jídla a prachem, potom pohlédl na zástup prázdných džbánů, které stály před ním na stole. Kam jsem to až dopracoval? ptal se sám sebe zdrceně - a natáhl ruku a chopil se dalšího džbánu s pivem.
"Ne, o takových věcech jsem ještě nikdy neslyšel, velkokráli Gandogare," promluvil Eldrur. "Nekolovaly svého času pověsti o kmenu trpaslíků, kterým ostatní říkali podskalané? Možná…"
Dveře se otevřely, dovnitř se vřítil uřícený a propocený posel. "Promiňte, že ruším. Jmenuji se Beldobin Kovadlina z klanu Železných hřebů." Uklonil se velkokráli. "Velkokráli Gandogare, přináším zprávu od své královny, Xamtys Druhé," vyhrkl bez dechu. "Musíte si ji okamžitě přečíst. V Rudých horách se dějí

příšerné věci."
Kožené pouzdro změnilo majitele, Gandogar zlomil pečeť, vytáhl z pouzdra papír, očima přelétl řádky a pak zvedl hlavu. "Přátelé, tady jsme dostali řešení naší hádanky." Hlasitě přečetl obsah zprávy:

Vážený velkokráli Gandogare,

obávám se, že jsme podcenili výdrž našich nepřátel.
Po více než pěti cyklech klidu znovu povstali, aby do našich řad vnesli smrt a zkázu, a to zcela novým způsobem, se kterým nikdo nepočítal.
Já jsem v poslední době ztratila vinou jakéhosi zvláštního stroje padesát čtyři dobrých dělníků a deset válečníků. Ten stroj neustále projíždí našimi tunely a útočí na všechno, co potká. Má čelisti, ostří a další smrtelné zbraně, kterými seká a bodá. Přiložila jsem ti nákres, kdyby se náhodou takový stroj objevil i u tebe nebo u Pátých, kde se v současnosti zdržuješ.
Stroj zcela zastavil naše úsilí o zprovoznění tunelů, protože se nikdo neodváží strčit nos do některé z chodeb. Já ten strach naprosto chápu. Dosud se nám nepodařilo najít proti tomu stroji zbraň, protože vždycky udeří příliš rychle a nečekaně. Nemůžeme se na něho připravit. Pasti, které jsme nastražili, nesklaply.
Nic o něm nevíme. Jen to, že je hrozně silný a těžký a zčásti ho pohání pára. Domnívám se, že má podobnou konstrukci jako naše zvedáky, kterými usazujeme důlní vozíky na koleje, ale je menší a pohyblivější.
Runy na jeho pancířích nepřipouštějí žádné pochyby. Je jisté, že za tím vězí nějaký Třetí: poraženi, ale ne zničeni, přinášíme zkázu!
Nechtěla bych, abychom volali k odpovědnosti za skutek malé skupinky, nebo dokonce jen nějakého jednotlivce, všechny Třetí, kteří žijí v našich řadách. Je však nutno se jich zeptat, koho považují za schopného zkonstruovat takový stroj.
Rozeslala jsem varování do všech trpasličích říší, protože nevím, jestli se to nebezpečí zaměřilo pouze na nás, nebo jestli - Vraccas nechť tomu zabrání - existují i další obdobné stroje.
Mělo by se svolat shromáždění všech trpasličích kmenů, na němž bychom tuto záležitost projednali.

Vraccas nechť ti žehná a chrání tě, velkokráli Gandogare

Královna Xamtys Druhá Vzdorohlavá
z klanu Vzdorohlavých z Druhého, Borengarova kmene

"Tady to máme! Teď se vysvětlilo, co nás to vlastně potkalo. Ta postava v monstru byl Třetí," vykřikl Pruďas hlasitě a udeřil do stolu, až příbory poskočily. "Objevili jsme jejich tábor v Zemi za horama!"
Tungdil zafuněl, měl daleko k tomu, aby se cítil dobře. Pil pivo příliš rychle. "Proč by si měli dělat takovou práci s vyhrabáním tunelu někam ven a posílat stroje ze Země za horami do našich tunelů?" zahuhňal a odříhl si.
"Protože tam mohou pracovat naprosto nerušeně. Je to pro ně lepší než na kterémkoliv místě ve Skryté zemi," dal Gandogar dvojčeti za pravdu.
"To by vysvětlovalo, proč pobořili tunely a haly, o kterých jste hovořili," zamíchal se do hovoru Eldrur. "Chtěli mít jistotu, že je nikdo nebude moci najít a dopadnout." Rozvíjel domněnky obou trpaslíků, kteří se vyjádřili před ním. "Myslím si, že sedí někde v Zemi za horami, nedaleko od hranic, a odtamtud proti vám vysílají ty stroje."
Gandogar odložil dopis na stůl. "Xamtys navrhla dobrou věc. Svolám shromáždění. Ať všechny kmeny včetně Svobodných rozhodnou, co podnikneme. V podstatě bychom museli vyrazit Severním průsmykem a hledat místo, kde ten zločinec nebo zločinci sestavují svoje stroje."
"Přinejmenším jednoho jsme viděli," přisadil si Bo?ndil a zaťal pěsti. "Ach, kdybysme jenom byli kapánek rychlejší… Kdo ví? Možná jsme nakonec mohli udělat tomu řádění přítrž rychleji, než by se nám kdy snilo."

Tungdil nebyl déle schopen sledovat, o čem se mluví, místnost se s ním točila a stáhl se mu žaludek. "Musím odejít," zamumlal nezřetelně, zvedl se a kymácel se k východu. Bo?ndil mu šel v patách a podepřel ho dříve, než ho u dveří zradily nohy. "Pusť mě," odmítl jeho pomoc Tungdil. "Můžu jít sám." Vytrhl se, vypotácel se ven a zmizel.
Pruďas se za ním zarmouceně díval. Svého přítele takřka nepoznával. Povzdechl si a vrátil se ke stolu, kde na něho čekali elfové s pokrčenými nosy a Gandogar s nepřátelským výrazem v tváři. "To ta horečka, kterou si cestou uhnal," přispěchal s výmluvou. "Tu a tam mu úplně zamlží rozum."
Irdosîl se na něho usmál. V elfových bystrých očích se dalo vyčíst, že trpaslíkovi nevěří ani slovo, ale ušetřil ho trapné chvilky, kdyby ho usvědčil ze lži. Vždyť trpaslíci přece údajně nikdy nelžou.
"Tak to tedy uděláme takhle," prohlásil velkokrál. "Ještě dnes vyrazí na cestu pozvání na shromáždění kmenů." Obrátil se k elfům. "Jste srdečně zváni, abyste se našeho shromáždění zúčastnili."
Bo?ndil otevřel pusu a chtěl něco podotknout. Rozmyslel si to však a místo toho si do úst zasunul kousek jídla. Gandogarova otevřenost se mu vůbec nezamlouvala. Dovolit šikmouchým, aby se seznámili se životem a zvyklostmi trpaslíků, byla jedna věc, ale mít je na nejdůležitějším shromáždění považoval přece jen za příliš silný tabák. "Řekni nám, velkokráli, kdo z nás půjde do Âlanduru?" prohodil uvolněně a mrkl na Eldrura.
"Tomu nerozumím, Bo?ndile," odsekl Gandogar podrážděně. "Co tím myslíš?"
"Návštěvu někoho z našeho národa v Âlanduru. Přátelé elfové jsou na návštěvě u všech národů Skryté země, alespoň pokud jsem jejich slova správně pochopil," začal válečník zeširoka. "Takže určitě předpokládají, že přinejmenším my, děti božského kováře, vyšleme nějaké poselstvo do Âlanduru, abychom jim oplatili prokázanou čest."
Eldrur se neúspěšně pokusil o úsměv. "Bo?ndile Dvojčepeli, kníže Liútasil na tom netrvá, protože dobře ví, že se váš národ necítí právě nejlíp, když musí delší dobu žít pod širou oblohou nebo v lesích."
Pruďas si překřížil ruce na prsou a zakryl jimi černý vous. "O to jsme se nesázeli, příteli elfe. Co dokážeš snášet ty, totiž žít v podzemí, to určitě zvládneme stejně dobře i my. Já se nějakých stromů nebojím."
Gandogar se ušklíbl, pochopil. "To je výborný návrh, Bo?ndile. Proč ty sám nepřevezmeš tento nanejvýš zodpovědný úkol?"
"Já?" Takto si válečník výsledek diskuse rozhodně nepředstavoval. "Myslím, že tady jsem více na místě, velkokráli Gandogare. Až potáhneme do Země za horama, budeš mě potřebovat."
"O tom nikdy nebylo pochyb. Ale než sem dorazí všichni zástupci klanů a kmenů, uplyne ještě dlouhá doba," odporoval Gandogar neústupně. "A protože Âlandur odsud není tak daleko, navrhuji, abys vykonal v říši elfů aspoň zdvořilostní návštěvu. Kdo by byl pro takový účel vhodnější než jeden z našich největších hrdinů?"
"Velkokráli, já…" snažil se Bo?ndil velkokrále přemluvit a díval se na něho stejně zaraženě jako Eldrur.
"Už neodmlouvej, Bo?ndile," uzavřel Gandogar přátelsky diskusi. "Vyrazíš s dárky při východu slunce a předáš Liútasilovi mé osobní poděkování za jeho úsilí o výměnu poznatků mezi národy. Nechám tě povolat hned, jakmile se shromáždění ujednotí a my vyrazíme do Země za horami." Zvedl se a kývl na elfy. "Eldrure, buď tak laskav a připrav pro mého vyslance dopis. V něm ve vaší řeči vysvětlíš, co trpaslík u vás chce a že k vám přichází z mého příkazu a s nejvřelejšími doporučeními velkokrále."
"Zajisté, velkokráli Gandogare," uklonil se elf, zatímco Gandogar odcházel z haly a zanechal Bo?ndila s hosty u jídla samotné.
Eldrur si přeměřil pohledem válečníkovu vousatou tvář. Bo?ndil se bez chuti dloubal v jídle. "Teď právě sám sebe proklínáte, nemám pravdu?" nadhodil a s dokonalou přesností uhodl válečníkovy myšlenky.
"Ne." Pruďas usilovně žvýkal kousek houby. "Nejradějc bysem si dal pár facek." Ukázal na vraní zobák. "Touhletou zbraní."
Elfové se rozesmáli. Byl to tichý, nevtíravý a melodický zvuk, spíše vznešený a průzračný sbor hlasů než opravdový smích, který by vycházel od srdce, a navíc byl falešný jako šotčí zlato. "Určitě vás v Âlanduru přivítají jako změnu, jako oživení," prorokoval Eldrur, ale nevypadal při tom nijak šťastně.
"Napiš na ten cár papíru, aby mě kníže hned zase poslal domů," poprosil trpaslík znechuceně.
"Že byste přece jen nedokázali snášet takové utrpení, jak se nám snažíte namluvit?" rýpl si do něj Irdosîl. "Co bych já za to dal, abych mohl být na vašem místě."

"To by nešlo." Pruďas si ho změřil zkoumavým pohledem, pak opět zabořil oči do talíře. "Ty seš na trpaslíka moc velkej," zabručel, odsunul od sebe příbor a vstal.
"Já tím nemyslel, že bych chtěl být trpaslíkem, ale…"
"Neříkej! Tak ty nechceš být trpaslíkem?" Pruďasovo černé obočí se přísně stáhlo. "Takže přece jen něco máš proti našemu národu?" Položil svalnatou ruku na rukojeť vraního zobáku. "Řekni to hezky otevřeně, příteli, aby to už bylo venku."
"Ne, ne!" bránil se Irdosîl rychle. "Myslel jsem tím to, že…"
Eldrur se zasmál. "Dělá si z tebe legraci, Irdosîle, copak sis toho nevšiml?"
Teď se pro změnu ušklíbl Bo?ndil. "Trvalo mu hezky dlouho, než na to přišel." Pomalu zamířil ke dveřím, zbraň přehozenou přes rameno. "Zná někdo z vás tří ten vtip, jak se skřet ptá trpaslíka na cestu?" Elfové potřásli hlavou. "Pak bude na čase, abych do lesů přinesl skutečnej humor." Mrkl na ně a vyšel ven.
Antamar, který dosud nepronesl ani slovo, se zadíval na Eldrura. "To je nepříjemná věc."
"Já vím," odpověděl Eldrur rozladěně. "Ale co jsme mohli dělat?"
"Předtím? Nic." Antamar sklouzl očima z jednoho na druhého. "Ale teď mu napíšeš nějaký vhodný průvodní dopis."
Eldrur přesně pochopil zdůraznění slova vhodný. Nic víc nebylo třeba říkat.
* * *
Tungdil na cestě do svého pokojíku několikrát zabloudil, až ho někdo dovedl k jakési posteli.
Neměl ani potuchy, kde je, ale jeho alkoholem omámená hlava okamžitě objevila na poličce se zásobami láhev pálenky.
Přestože mu žaludek tvrdě vyhrožoval, že svůj obsah zvrátí, trpaslík vstal a popadl láhev. Dychtivě z ní vytáhl zátku a zhluboka se napil.
Sotva mu ostrý nápoj protekl hrdlem, okamžitě se před postelí pozvracel. Jídlo, které předtím snědl, se mohutným tlakem několikrát prodralo vzhůru, takže mu nestačil ani nočník, který v krajní nouzi popadl.
Tungdil se rozkašlal a lapal po dechu. Přitom mu zrak padl na velké stříbrné zrcadlo, v němž se odrážela jeho postava. Viděl se v celé své ubohosti, v jedné ruce láhev, ve druhé nočník, vousy a kroužková košile plné zvratků. Tělo měl tlusté a nateklé, nepěstěné - hotová karikatura hrdiny, jakým kdysi býval.
Trpaslík klesl na kolena, nedokázal hnědé oči odvrátit od obrazu, který mu neúprosně ukazoval, jak hluboko upadl.
"Ne," zašeptal. Mrštil lahví o naleštěné stříbro, láhev se rozbila a polila trpaslíkův obraz alkoholem.
Zhnusený Tungdil na něho nepřestával zírat krví podlitýma očima. "Ne!" zaječel a mrštil po obrazu nočníkem, ale netrefil zrcadlo. "Jdi pryč!" hulákal a rozplakal se. "Jdi pryč, ty vrahu. Tys ho zabil…"
Složil se na kamenných deskách podlahy a oddal se smutku, vzlykal a naříkal, dokud ho nepřemohl spánek.
Proto necítil, jak ho čísi silné ruce popadly, zvedly a odnesly pryč.

Skrytá země,
říše královny Weyurn, Mifurdanie,
6241. sluneční cyklus, konec jara

R
odario seděl v pohodlných, ne příliš drahých šatech na stupínku úzkých schůdků, vedoucích do obytného vozu, a přemýšlel o novém představení, kterým by mohl obšťastnit své spectatores.
S celým souborem tábořil na malém ostrůvku před samotným městem, obklopeným ze všech stran vodou. Po zemětřesení se vodní plochy ve Weyurnu mnohonásobně zvětšily a mnoho obyvatel přišlo o veškerý majetek. Rodariova společnost musela urazit na lodích a kolem ostrůvků větší část cesty než po pevnině, neboť záplavy ušetřily jen malé části Weyurnu. Cesta jim skýtala pozoruhodné výjevy.
Byl nejvyšší čas vyrukovat s novým příběhem o hrdinech, protože ten starý o eoîlovi a avatarech ho už dávno nebavil tolik jako dřív. Měl pocit, že diváci jsou na tom obdobně.
Nebo snad raději nějakou komedii? položil si v duchu otázku. Velevážení spectatores měli větší zálusk na zábavu a vtip, patos a šarvátky na scéně je lákaly mnohem méně. Nastaly dobré, bezstarostné časy, lidé

ve Skryté zemi se chtěli svíjet smíchy a pořádně se pobavit necudnými vtipy na jevišti.
Zamyšleně pozoroval Tassiu, která věšela prádlo na šňůru, napnutou mezi dvěma vozy. Ve slunečních paprscích se její tenký, lněný šat stával na mnoha místech průhledný. Jako kdyby si žena všimla hercova chtivého pohledu, zarazila se, otočila se k němu a zamávala mu.
Rodario zvedl ruku s perem a opětoval její pozdrav. Nebylo sporu, bude v nové hře hrát hlavní roli a přiláká mu do stanu celé zástupy chlapů.
"Ach jo, chlapi," zabručel. Žárlivě přihlížel, jak Reimar, jeden z dělníků, které zaměstnával na stavění stanu, přišel k Tassii s květinou v ruce a podal jí ji. Tassia se vesele zasmála a dala Reimarovi hubičku. Na ústa. A dovolila mu, aby ji chytil rukou kolem pasu.
"Tassio, prosím tě, přišla bys ke mně?" zvolal hlasitěji, než chtěl. "A ty, Reimare, mazej zpátky k práci!"
"Hned přijdu, mistře slova." Tassia přichytila na šňůře košilku, pohladila Reimara po tváři a volným krokem se blížila s prázdným košem pod paží k Rodariovi. "Čím ti mohu posloužit?"
"Potřebuju, abys mi poradila," vymyslel si nazdařbůh záminku. Ve skutečnosti ji chtěl jen dostat pryč od Reimara. Strčil ženě pod nos svoje poznámky. "Co tomu říkáš?"
Tassia si vzala kupku listů a přelétla je pohledem. "To se nedá."
"To se nedá?" opakoval herec zděšeně a vytrhl jí papíry z rukou. "Ale to je..."
"To se nedá přečíst," vysmála se mu Tassia a posadila se mu na klín. "Máš příšerný rukopis. Budeš mi muset vyprávět, co máš v plánu." Rukou prohrábla hercovy dlouhé, tmavohnědé vlasy a pohrávala si s jedním pramínkem. Potom se ušklíbla. "Nebyla to náhodou jenom záminka, že ne?"
"Jen abych tě mohl držet v náručí, ty nejrozkošnější bytosti v celé Skryté zemi," pousmál se neupřímně, přičemž nikdo, kdo ho neznal nejméně deset cyklů, nedokázal u něho poznat rozdíl mezi upřímným a falešným úsměvem.
"Ale ne kvůli tomu, abys zahnal pryč ubohého Reimara, že?" dobírala si ho dál. "Je tak milý. A je silný a má hrozně velké svaly."
"Bohužel se mu v té jeho natvrdlé lebce neuhnízdila ani špetka bystrosti. Pokud jde o jeho móresy, jsou na stejné výši jako u prasete." Rodario si přejel prstem po knírku. "A není pochyb, že vypadám líp než on. Jak vidíš, není pro mě žádným konkurentem."
Tassia ho políbila na čelo. "Občas, můj geniální tvůrce vět a scén, nepotřebuje žena muže s chytrou hlavou a vybranými způsoby," odvětila se zdánlivě nevinným výrazem v očích, kterým říkala vše.
Rodario vyskočil a schválně nechal ženu spadnout na zem. "Ty se mi bavíš za zády s jinými?"
"Chceme přece měřit stejným metrem, můj nejmilejší," zasmála se Tassia a lehla si do trávy. Ruce složila pod blonďatou hlavou. "Slyšela jsem o tobě historky, které víc než zastiňují rozmnožovací pud králičího samce. I já jsem si velice pozorně všimla nadšených žen, postávajících v Mifurdanii u kraje cesty. Doslova tě zbožňovaly." Tassia zavřela oči a natočila líbezný obličej ke slunci. "Nebyly sice nejmladší, ale rozhodně by se nebránily mít nějaké techtle mechtle s Neuvěřitelným Rodariem."
"Je pravda, že… že po mně ženy touží," odkašlal si herec. "Ale od té doby, co tě znám, Tassio, se všechno změnilo."
"Ale, ale, ale!" Žena zvedla ruku a káravě zahrozila ukazováčkem. "Na tvém místě bych na to nedala ruku do ohně, můj milovaný. Nejsem ani slepá, ani hluchá nebo hloupá a neomylně dokážu připsat mnohé noční zvuky jistým aktům."
Rodario se začal potit a nemohlo za to pouze jarní sluníčko. Hrozilo, že jeho útok skončí porážkou na celé čáře. Zničující porážkou. "Já… jsem… se procvičoval v šermu."
"Proto se tvůj vůz tak kymácel?"
"To byly… rychlé uskoky a výpady."
"A kterým mečem, nejdražší?" zeptala se Tassia slaďoučce. "Nebo to snad byla dýka? Nebo kapesní nůž, jaký nosí každý muž u sebe?" Otevřela oči a usmála se na něho. "Hrozně těžko si dokážu představit šerm, při němž zároveň nacvičuješ ženskou roli s velice jednoduchým textem, kdy se jenom tiše sténá a vydechuje Ach, můj Neuvěřitelný Rodario."
Rodario na ni beze slova zíral, otevřel ústa, něco zamumlal a zakoktal, až z něho vyrazil výbuch smíchu.
Tassia se k němu přidala. "Myslím, že ti budu muset postoupit svůj titul," pochválil ji a sedl si vedle ní do čerstvé zeleně.

"Který? Toho, kdo láme srdce, nebo neuvěřitelný!" zaryla si do něho a hodila po něm stéblem trávy.
"Opravdu bych se měl méně rozčilovat kvůli věcem, které jsem po celý život neustále sám dělal," prohodil více sám pro sebe než k ženě. Lehl si do trávy, podepřel si rukou hlavu a s předstíraným soucitem se zadíval na Tassiu. "Ty ubohý, nešťastný chudáčku, tolik toho musíš dohánět, vždyť tvůj manžel zahrnoval přízní chlapečky, a ne ženy."
Tassiina rozverná nálada se vypařila. "To ano," pronesla s třesoucí se bradou a neměla daleko k slzám. "Ach, dělám jenom ostudu, že?" Zabořila obličej do dlaní, ramena se jí rozechvěla. "Je to moje ostuda. Bohové…"
"Přestaň, přestaň!" přerušil ji Rodario. "Začalas bulit moc rychle."
Ženiny vzlyky v mžiku ustaly, podívala se na něho skrz prsty. "Moc rychle?"
"Ten přechod musí být pomalejší, nebo ti to nikdo neuvěří." Odtáhl jí ruce stranou a políbil na čelo. "Jinak, talentem bohatě obdařená Tassio s tělem a tváří svůdné elfské bohyně, se mi tvoje divadýlko velice líbilo. Potřebuješ ale trochu víc cviku."
Žena se rozesmála a převalila se na něho, takže jí mohl nahlížet do výstřihu. "Jednoho dne bude Curiosum patřit mně a ty budeš skákat, jak já budu pískat," vyhrožovala mu v žertu.
"O tom vůbec nepochybuju. Reimara už máš na své straně a bez potíží svedeš i ostatní. Dokonce i starou Gesu," přikývl herec a svalil ji ze sebe. Tassia zapištěla a přistála zadkem v jediné louži na celé louce.
Rodario vstal. "Ale ne, to je mi opravdu líto."
"Pojď a zachraň mě!" nařizovala mu ublíženě.
Ale právě tehdy, právě v tu chvíli osvítila herce inspirace. "Pomož si sama, Tassio, bezpodmínečně si teď musím něco poznamenat." Pospíchal ke schůdkům, kde ležel papír a inkoust. "Záblesky ducha pohasínají strašně rychle. Nemůžu si dovolit takový luxus a nezapsat si je. To se musí udělat hned."
Žena zanadávala, vyškrábala se na nohy, popošla k Rodariovi a nad hlavou mu vykroutila mokrou sukni. "Abys z toho taky něco měl."
"Teď ne, Tassio." Rodario skutečně pracoval. "Právě jsem dostal nápad, bude se hodit do naší nové komedie."
"Opravdu?" Sedla si vedle něho. "O čem bude?" Setřela mu kapky z vlasů a z obličeje.
"O muži a ženě."
"Jak originální."
Rodario se při psaní zarazil a podíval se na ni. "Lépe řečeno, bude o mně a o tobě."
Zdálo se mu, že to Tassii najednou nesmírně zajímá. "Řekla bych, že to nejspíš bude nějaká milostná komedie."
"Přesně tak, má plavovlasá krásko. To, co jsme doposud spolu prožili, bude podkladem hry: muž, žena, jejíž manžel dává přednost mužům, zlý otec, souboj na kordy, vztah plný ohně, vášně, vtip a…"
"A poklad!" skočila mu Tassia do řeči.
Rodariovo pero kmitalo po papíru. "Výborně, výborně," pochválil ji. "Ale kde seženeme poklad?"
Tassii se zablýsklo v očích. "Nebylo by přece špatné, kdybych ho ukradla zlému otci svého bývalého, na chlapečky zaměřeného manžela," navrhla.
Rodario okamžitě pochopil. "Ale ne, Tassio, ne."
"Ale ano," usmála se žena rozpustile.
"Řekni, že tohle není pravda!"
"Ale to je pravda." Vzala ho za ruku, táhla ho ke svému vozu a uvnitř zvedla jedno z prken na podlaze. Pod ním ležel pokrčený kus hadru, ten vytáhla nahoru a rozložila. Rodario si byl zcela jistý, že on tam úkryt neudělal. "Zavři dveře," utrousila žena a čekala, dokud si nebyla jistá, že je nikdo nemůže vidčt. Teprve potom hadr úplně rozbalila.
V rukou se jí něco zlatě zalesklo. Držela v nich náhrdelník z tenkých plátků zlata. Uprostřed se skvěl přívěšek s drahokamem. Třpytil se a zářil ve slunečních paprscích, dopadajících do vozu. Tassia podala řetízek Rodariovi. "Co tomu říkáš? Je to poklad?"
"Ach, můj ty bože," zašeptal herec. "To je… diamant?" S úctou uchopil šperk a otáčel jím v dlaních.
"Ne. Na to byl Nolikův otec moc velký skrblík, i když se ve zlatě přímo koupal. Je to napodobenina z brouseného křišťálu, aspoň jak mi Nolik říkal."

"On ti ten řetízek daroval?"
"To ano." Tassia se zazubila. "Ale nejdříve ho ukradl otci, pak mi ho dal jako odškodnění za to, že se mnou tak špatně zacházel. Ten si ani nevšimne, že mu chybí."
Rodario viděl věc jinak. Soudil, že přívěšek je z ryzího zlata, a takový křišťál měl sám o sobě obrovskou cenu. "Bylo by lepší, kdybychom mu ten řetízek poslali zpátky," řekl.
Tassia mu vzala šperk z ruky. "Nikdy," odporovala neústupně. "Kromě toho potřebujeme ten řetízek pro tvoji hru. A hned do ní můžeš napasovat, jak jsme se o něho pohádali." Pohladila ho po tváři. "Můj nejmilejší, jestli na nás Nolikův otec až doteď svoje lidi nepoštval, tak už to určitě neudělá. Máme za sebou více než tři sta mil a nikde se nás nikdo nepokusil zadržet. Nemusíš se ničeho bát."
Rodario se nechal ukolébat, a navíc se mu velice zamlouvala představa, že do hry zabuduje poklad. "V mojí hře nás navštíví několik zloduchů a budou nám chtít ten řetízek ukrást," ušklíbl se na Tassiu a vlepil jí na ústa vášnivý polibek. "Ach, už to vidím před očima." Zvedl napřaženou ruku a máchl jí doprava a doleva, jako by s ní chtěl kreslit ve vzduchu. "My, obklíčení padouchy, jsme si skrz ně probojovali cestu. Protože ve skutečnosti… je ten řetízek něco mnohem důležitějšího než obyčejný šperk!" Při řeči se neustále rozehříval, myšlenky mu doslova žhnuly, a tak se zvedl a horečně si poznamenával nápady na papír. "No ovšem, samozřejmě! Řetízek je klíč! Krystal toho křišťálu otevírá… tajemnou jeskyni a v ní je komnata, kde je uložená spousta diamantů a drahých šperků." Rodariovy oči nabraly zasněný výraz, herec zaujal jednu ze svých slavných hrdinských póz. "Tassio, já jsem génius! O tom nemůže nikdo pochybovat, ani bohové ne! A na konci tam bude velkolepý souboj! Já sám proti přesile tří, co to říkám, sedmi lotrů!"
"Do souboje se samozřejmě zapojím i já," podotkla Tassia. "Naučíš mě šermovat?"
Rodario se poťouchle ušklíbl. "Jaké šermování myslíš, milovaná?" Sklonil se k ní a pohladil ji po vlasech. "Tenhle kus vzbudí pozornost, vyletí jako kometa." Hercova povznesená nálada najednou prudce opadla. "Potřebujeme Furgase," prohlásil tišeji, zamyšleněji. "Jenom on je schopný přenést moji představu do skutečnosti."
Tassia opět zamotala řetízek do hadru, ukryla ho a postavila se před Rodaria. "Děláš si kvůli němu velké starosti," prohlásila. Udivila ji vážnost, jakou jinak u herce obvykle marně hledala.
Rodario přikývl. "Už pět cyklů ho všude hledám a nikdy jsem se nevzdal, protože jsem skálopevně přesvědčený, že můj přítel ještě někde žije a má hrozné problémy," vysvětlil jí, posadil se a přitáhl ji k sobě na postel. "Ne fyzické, ale duševní. Přišel v bitvě u Poristy o družku i o obě děti. A jak byl v té nejčernější chvilce svého života plný hořkosti, odešel od nás pryč, zmítaný nenávistí a vztekem na všechno živé. Prostě jen tak, vůbec se nerozloučil, ani neřekl, co chce dělat nebo kam se hodlá obrátit."
Tassia ho vzala za ruku a soucitně ji stiskla.
Rodario jí věnoval utrápený úsměv. "Od té doby po něm všude pátrám, a když jsi mi předtím o něm vyprávěla, rozkvetla ve mně naděje, jako když v létě vidíš pole plné kvetoucího máku. I kdybych měl Mifurdanii obrátit vzhůru nohama, budu ho hledat, dokud mi někdo neřekne, kde je."
"Ty ho najdeš," přesvědčovala ho Tassia a s láskou ho pohladila po hřbetu ruky.
Rodario ji políbil na holé rameno. Neprozradil, že má zároveň ze setkání se svým nejlepším přítelem trochu strach. Nedokázal odhadnout, jak se Furgas zachová. Tungdil mu jejich tehdejší rozhovor důkladně popsal a vylíčil Furgase jako muže, jakého on sám vůbec neznal. Někdo kdysi prohlásil, že smrt změní i ty, co zůstanou naživu. Možná už s ním nebude chtít mít nic společného.
"Já ho najdu," zopakoval Tassiina slova. "Všechno ostatní je v rukou bohů."
* * *
Rodario oděný do šatů hodných samozvaného císaře všech herců se o chvíli později procházel s Tassiou uličkami Mifurdanie. Lépe řečeno, šourali se po lávkách mezi domy. Jedny byly dřevěné, jiné kamenné, některé úzké, další zas široké. Weyurnská jezera se totiž rozlila hluboko do města.
"Udělali z nouze ctnost," poznamenal Rodario s obdivem, jak se tak toulali hercovým starým domovem, který před několika cykly srovnaly hordy skřetů zrádce Nôd'onna se zemí. "Město na dřevěných nohách." Ukázal na místo, kde z vody vyčníval zbytek zdi. "Přímo před námi je místo, kde jsme s Tungdilem a jeho trpasličími přáteli unikli brankou v hradbách předtím, než skřeti zaútočili na město."
Stále podrobněji se mu vybavovaly vzpomínky na věci, které se tehdy udaly. "Pojď, ukážu ti, kde stávalo

staré Curiosum."
Proplétali se změtí uliček, které dokonce i Rodariovi připadaly neznámé a cizí. Větší část městečka neměla se starou Mifurdanií nic společného, bylo menší, avšak sevřenější a nepřehlednější než dřív, a uličky měly mnoho ostrých úhlů. Nejednou se znovu ocitli na místě, z něhož vyšli, až konečně došli ke starému náměstí. Lépe řečeno, Rodario měl pocit, že jsou na bývalém náměstí.
Dolehlo na něho zklamání. Z dřevěné stavby nic nezbylo, místo ní se tam tyčil úzký dům, o jehož zdi šplouchaly mělké vlnky.
"Tady už nic nezůstalo," vydechl. "Je mi líto, Tassio, ale…"
"Pan Rodario?" zahalasil za nimi něčí hlas, pak kdosi herce tvrdě udeřil po rameni, až klesl do kolen. Dvě silné paže ho otočily. "Je to on! Bohové, stůjte při Mifurdanii, ten šílenec je zpátky ve městě!"
Herec se díval do široké, vousaté tváře statného muže, asi tak padesát cyklů starého, který mu byl mlhavě povědomý. Tenká halena, špinavá kožená zástěra, předloktí silná jako čtyři topůrka od sekyry, krátké blonďaté vlasy, do nichž se vmísily kousíčky popelu - a pak si vzpomněl. "Lambusi!" zasmál se. "Starý kováři, ty žiješ?!"
"Skřeti mě nedostali, voda mě neodnesla, tak jsem tu zůstal," prohlásil muž vesele a podíval se na Tassiu. "Kdy vás člověk uvidí bez hezký ženský po boku?" zažertoval.
"Až bude mrtvý," zasmála se žena a podala kováři ruku. "Já jsem Tassia, jeho manželka a herečka."
Rodario po ní vrhl více než udivený pohled a protočil panenky, ale Tassia se srdečně usmívala. "Společně vedeme Curiosum."
"No, to je trochu…" namítl Rodario a bránil se novému rozdělení rolí, ucítil však prudké kopnutí do nohy, které ho přimělo k mlčení.
"Ohó, rád slyším, že se slavný Neuvěřitelný Rodario vrací domů. Nějaký to špásování udělá každýmu dobře." Lambus se zasmál. "Mezitím tu lidi zapomněli i na ty vaše eskapády. Manželé, kterejm jste nasadil parohy, vám už určitě dávno prominuli ty představení v cizích postelích." Ušklíbl se. "Nechápu, že jste se najednou usadil. Na druhý straně, u takový ženský bych taky zůstal." Ukázal rukou k výčepu a řekl: "Pojďte, zvu vás na skleničku."
"No, ani já sám tomu nemůžu pořádně uvěřit. Musel jsem být pod obraz, když jsem řekl ano," odpověděl Rodario ledabyle a uštědřil Tassii tvrdé šťouchnutí pod žebra, až zaúpěla. Za to ho kopla do holeně, až se mu tělem rozlila bolest.
Lambus si ničeho nevšiml. Zavedl je do hostince, posadil se k nejbližšímu stolu a objednal vydatné jídlo, karafu vína a vodu.
"Můj přítel se širokou hrudí," představoval mezitím Rodario Tassii kováře, "v minulosti vyrobil pro Curiosum spoustu věcí, od mečů přes železné tyče až po veškeré kovové součástky, které Furgas jako náš magistr technicus potřeboval pro skryté hrátky pod prkny jeviště."
Lambus přikývl. "To byly časy! Magistrova nápaditost mě znovu a znovu překvapovala. Jak někdo může jen tak z ničeho vymyslet takový zařízení, je pro mě záhadou. Bohové vědí, že jsem hodně často stál v kovárně a nadával, protože se mi požadované součástky nepovedlo udělat hned na první pokus." Připili si. "Na staré časy!"
"Na staré časy," připojil se Rodario a Tassia se pousmála.
Kovář vyprázdnil pohár a zvědavě se na herce zahleděl. "No tak, jaký úkol pro mne máte tentokrát? Napadly zas magistra nějaký nový věcičky? Neviděl jsem ho už nejmíň půlku věčnosti."
Rodario potřásl hnědými vlasy. "On už není u mé společnosti. Proto ho hledám."
Lambus pokrčil čelo. "Opravdu? Takže cestuje po zemi s vlastní společností?"
"Jak jste na to přišel?"
"Byl tady. Doprovázelo ho nějaký dítě."
Rodario vzrušením málem přeskočil stůl. "Kdy, milý Lambusi?"
"Tak před půlkou cyklu, hned z počátku podzimu."
"Dále, dále!" dorážel na něho herec a dolil mu víno. "Musím všechno vědět. Kde bydlí, co dělá…"
"Nepatří mu žádný dům. Rozhodně ne v Mifurdanii. Přijel sem člunem, takovým, na jakým se vozí náklady." Lambus zapřemýšlel. "Nakoupil zásoby na zimu, máslo a sádlo, k tomu několik pytlů obilí. Po mně chtěl starý formy, ve kterých jsem pro Curiosum odlíval ozubený kola." Vypadal stále zamyšleněji.

"Protože kupoval tolik potravin, předpokládal jsem, že jsou pro vaši hereckou společnost, že jste se na zimu usadili na jednom z ostrůvků a tam si v klidu nacvičujete novej kus."
"Tomu nerozumím," pronesl Rodario. "Že by opravdu angažoval vlastní herce?"
"Možná už s váma nechtěl mít nic společnýho," mínil Lambus. "Nepohádali jste se? Ale to si u vás dvou nedokážu představit."
Rodario absolutně neměl chuť vyprávět kováři celý příběh. "Nevíš náhodou, na kterém ostrově bydlí?"
Lambus lítostivě pokrčil rameny. "Ne. Kdybyste ho chtěl najít, připravte se na dlouhý hledání. Od tý velký povodně vzniklo a zaniklo tolik ostrovů, že při každým oběhu slunce můžete v těch neklidných vodách objevit něco novýho."
Rodario si povzdechl. Alespoň věděl, že jeho přítel žije. Ovšem nic víc. "Řekl ti něco?"
"No, vlastně ani ne," vymáčkl ze sebe kovář. "Přesněji řečeno, chtěl, abych ho na čtyři tucty oběhů doprovázel," přiznal nakonec. "Nabídl mi stovku weyurnských zlaťáků za podmínky, že svou práci uchovám v tajnosti. Musel jsem odmítnout. Mám ve městě příliš mnoho zákazníků, o který nemůžu jen tak pro nic za nic přijít." Lambus se zadíval stranou, dozadu za Rodaria a Tassii. "Že by vás někdo hledal?"
Rodario a Tassia strnuli, oba napadlo totéž. "Kolik jich je? Jak vypadají?" Rodario se ani neotočil, jen se zeptal. Na obranu měl u sebe jen starou odřenou dýku.
Lambus pokýval hlavou. "Osm. Velcí, statní chlapi, řek bych, že když je třeba, často tahají pořádně těžký věci. Mají na sobě obyčejný šaty a podle jejich kalhot a halen se mi zdá, že nejsou z Weyurnu."
"Tolik k tvému pokladu, který prý nikomu nechybí, má milovaná," zasyčel Rodario na Tassii. "On si ani nevšimne, že ten řetízek chybí," opičil se po ní fistulí.
"Kdo říká, že za to můžu já? Třeba to jsou podvedení manželé z okolí a chtějí ti zpřelámat ten tvůj perořízek," odsekla Tassia neméně vztekle. "Jen se dívejte, ženské, já jsem ten nejvytrvalejší, já jsem Neuvěřitelný," napodobovala ho hlubokým, chlubivým hlasem.
"Ne, milovaná. Nolikův otec nám poštval na krk rváče."
"To právě nacvičujete nějakou hru?" vyptával se Lamus nadšeně. "To se mi fakt líbí."
Rodario se obrátil na kováře. "Lambusi, můj milý, ti muži vzadu nejsou právě naši nejlepší přátelé. Byl bys té dobroty…" Přisunul k němu weyurnský zlaťák.
Kovář přikývl. "Jděte kuchyní. Já je chvilku zdržím, kdyby si vás všimli, pane Rodario."
Oba pomalu vstali, přešli k pultu a hostinský je skutečně nechal projít kuchyní. K jejich údivu na ně venku čekali další dva rváči. Podle obušků, které svírali v ruce, to nebylo těžké poznat.
"To je ona!" vykřikl jeden z nich a rozběhl se k Tassii.
"Vidíš? Tak přece jen tu jsou kvůli tobě," neodpustil si Rodario poznámku a zprudka nakopl muže do rozkroku. Ten zaúpěl a složil se k zemi.
Tassia se vyhnula padajícímu muži a popadla jeho klacek. Bez dlouhého váhání s ním udeřila druhého muže. Toho ženin útok překvapil, takže utržil tvrdou ránu do brady. Muž zavrávoral, a než se stačil vzpamatovat, praštil ho Rodario po hlavě bednou plnou shnilého ovoce. I druhý muž se zhroutil na zem a zůstal nehybně ležet.
"Jsme zatraceně dobré spřežení," zajásal herec a chtěl Tassii políbit, když v tom se rozletěly dveře a z nich se vyhrnuli další čtyři protivníci.
Žena okamžitě pozvedla obušek. "Zmizte! To je můj řetízek!"
"Pryč odsud!" Rodario ji popadl za ruku a táhl za sebou. Společně doběhli za roh a zastavili se u mola, kde cesta končila. Mnohem dříve, než jim bylo milé.
Ale čluny, zakotvené jeden vedle druhého, se nabízely jako kymácivý most, který je dovede na druhou stranu.
"Za mnou!" Rodario skákal a balancoval, zatímco mu lodní skořápky pod nohama tančily a kolíbaly se, jako by ho chtěly svrhnout. Přesto se mu podařilo dostat na druhou stranu na úzký můstek před domem.
"Kde to vázne?"
"Hlavně buď potichu!" Tassia ho s kletbami na rtech následovala. Pro ni byla cesta mnohem obtížnější, protože herec před ní čluny rozkymácel. Roztrhla si dole šaty, aby se mohla na zákeřném podkladu lépe pohybovat.

Rodario zatím přeřízl lano posledního člunu a držel ho v ruce, dokud žena nestála vedle něho. Pak člun mocně odrazil a nechal ho vlnám, aby ho unášely pryč. Mezera mezi čluny a pevným můstkem se teď dala překonat pouze skokem.
Dva z pronásledovatelů, kteří se jim snažili zůstat v patách, spadli z rozkomíhaných člunů do ledové vody. Třetí se právě rozbíhal k mohutnému skoku, kterým by je dostihl. Tassia si však najednou všimla stínu, který na ně zezadu dopadl.
Postarší muž, podle oblečení pocházel zřejmě z Mifurdanie, stál v průchodu do domu a zrovna se chystal vysypat smetí do kanálu, když uviděl Rodaria, stojícího na můstku. "Ty?!" Rozpřáhl se kbelíkem. "Na tebe jsem čekal, zatracenej svůdníku! Vytrhnu ti tu tvoji mužnost z těla!"

Skrytá země,
království Gauragar
6241. sluneční cyklus, konec jara

T
ungdil se zoufale kolébal dopředu a dozadu, přitom měl pocit, že mu praskne hlava. Děsivě mu v ní bušilo, zdálo se, že mu z ní chce mozek vyskočit ušima ven. Hrdlo měl vyschlé a zaprášené, jako kdyby tři cykly pojídal jen písek.
Zaskučel, otevřel ztěžklá víčka a zamžikal do jasného světla. Uviděl, jak se mu na konci paže třesou konečky prstů a těsně pod nimi se míhá štěrk. Ucítil silný pach poníka a zaslechl, že někde poblíž musí dusat ještě alespoň jeden koník.
Když si dal všechno dohromady, dospěl k závěru, že je na cestách. Proti své vůli.
"Kde…" zachrčel a chtěl se zvednout. Přitom sklouzl zvířeti ze hřbetu po hlavě dolů a přistál v prachu. Poník vyděšeně uskočil stranou a nákladní oslík za nimi rozčíleně zaryčel.
"Klid," zabručel Bo?ndil. "On ti nic neudělá. On jenom spadl ze sedla." Nad Tungdilem se vznášel ustaraný obličej, černý vous ho polechtal na nose. "Už ses probral, učenej?"
Tungdil se posadil a oklepal si špínu z kalhot, přitom se rozhlédl a uviděl kolem sebe stromy, keře a trávu. Uvnitř trpasličích hor nic takového nebylo. "Kde to jsem?" Opřel se poníkovi o sedlo a vyškrábal se na nohy, hlava mu přitom málem pukla.
"Seš u mě," vyhnulo se dvojče odpovědi.
"To vidím." Otočil se a zjistil, že Šedé hory jsou už dost daleko za nimi. Pevnost bylo možné rozpoznat již jen v případě, že jste věděli, kde stojí. Pevnostní věž se tyčila k nebesům jako kamenná pochodeň. "Co tu děláme?"
"Byli jsme vysláni na výpravu. Velkokrál nás posílá jako svý poselstvo do Âlanduru," vyrukoval Pruďas s pravdou ven.
"A proč? Jako trest za to, jak jsem se choval?"
"Vlastně… on poslal jenom mě," tančil Bo?ndil kolem horké kaše. "Ale já si myslel, že by bylo lepší, kdybych měl u sebe někoho učenýho, kdo mi s tím u těch šikmo… u elfů trochu pomůže." Vyšvihl se do sedla. "A tak jsem tě vzal s sebou."
"Gandogar neví, že jedu s tebou?"
"Nechal jsem mu zprávu."
"Tys mě unesl?"
"Ne, u Vraccase!" ohradil se Pruďas nervózně. "Našel jsem tě v jedný místnosti, a když jsem se tě zeptal, jestli mě chceš doprovodit, řekls, že jo."
"Nahlas a zřetelně?"
Bo?ndil se zasmál. "Já jsem to rozhodně pochopil jako souhlas." Naznačil mu, aby nasedl na poníka. "Abych pravdu řekl, bude lepší, když trochu změníš vzduch a uvidíš jiný věci. Vykonat obřadnou návštěvu u knížete elfů není zase až tak těžkej úkol. A navíc se oba znáte. Je lepší, když kníže elfů uvidí známou trpasličí tvář." Rychle mu povyprávěl, proč jsou na cestě do Âlanduru. "Hned jak se shromáždění sejde, nechá nás Gandogar zavolat. Takže o nic nepřijdem. Hrdiny jako my potřebujou."
Tungdil se zamyšleně zadíval na Šedé hory a pak na cestu před sebou. "Souhlasím," svolil a neohrabaně

se vydrápal do sedla.
Poníci klusali vedle sebe, Tungdil popíjel vodu z měchu a mlčel, protože ho bolest hlavy naprosto připravila o chuť s někým si povídat.
Až pozdě odpoledne se trochu probral a ožil, přemýšlel nad rozhovorem s velkokrálem a o zážitcích v Zemi za horami. Nedokázal si přesně vzpomenout, co Gandogar a elfové říkali na hromady skřetích kostí, a tak se na to zeptal Pruďase.
Ten se na něho zmateně zadíval. "Neřekli na to jediný slůvko. Eldrur mě pak zastavil a chtěl vědět, kolik sviňuch se stalo obětí hladu tý neznámý bestie." Protáhl obličej a pohodil si černý cop na záda. "Myslíš si, že je Třetí jen tak sežrali?"
Tungdil zahlédl, jak se před nimi vynořila křižovatka a vedle ní hostinec. Ten pro něho znamenal postel a pivo. Nejmíň jedno. "Tady přenocujeme," rozhodl. "Třetí by se skřetího masa ani nedotkli, stejně jako my. Neživili by se jím, ani kdyby jim bylo nejhůř."
"A… co s těma… podskalanama?"
"Bo?ndile, co to najednou plácáš za nesmysly?" podivil se Tungdil. "Něco takového by neudělal žádný trpaslík." Připomněl si Djerůna, tělesného strážce magy Andôkai. Ten byl sám o sobě stvořením zla, a přesto se živil Tionovými a Samusinovými nestvůrami. Vyslovil nahlas, co mu prolétlo hlavou. "Víme, že takových tvorů existuje víc, nejenom Djerůn. Vzpomeň si na toho, kterého k nám poslali avataři, aby zabil Andôkai."
"To by vysvětlovalo, proč se ostatní potvory už neodvažují chodit přes Severní průsmyk," zašklebil se Pruďas. "Jestli se v Zemi za horama uhnízdila před vstupem do Kamenný brány rodinka Djerůnů, nemusíme si už dělat žádný starosti."
Tungdil přikývl. "Jestli za tím vězí Třetí, skoro by nemohli mít lepší výchozí pozici. Ucpali všechny chodby, vyhloubili do našich říší tajné tunely, kterými na nás posílají ty stroje, a Djerůnovi soukmenovci jim zatím drží skřety a ostatní bestie hezky od těla."
Jeho přítel se na dlouhou chvíli odmlčel. "Co si myslíš: pošleme do Země za horama vojsko, aby tam Třetí vyšťáralo?"
"Domnívám se, že král nemá nic jiného na výběr," odpověděl Tungdil a zabrzdil poníka před hostincem, ke kterému patřila veliká stáj. Bylo zřejmé, že křižovatka slouží jako místo, kde si kupci, pocestní i obchodníci s oblibou mění koně.
Přiběhl k nim chlapec a uchopil zvířata za otěže. "Dobrý večer, pánové trpaslíci. Vraccas nechť vás provází," pozdravil způsobně. "Přejete si pro poníky čerstvou trávu a oves a dobré ubytování na noc?"
Bo?ndil mu hodil stříbrňák. "Stačí to, abys na ně dal dobrý pozor a aby se jim dostalo tý nejlepší péče?"
"Jistě, pane trpaslíku!" zajásal hoch šťastně. "Buduje hřebelcovat obzvlášť dlouho, až se jim bude kůže lesknout!" Zavedl poníky pod velký přístřešek a okamžitě se pustil do práce.
Tungdil s Pruďasem vešli do hostince a nestačili se divit, jaké suvenýry tady hostinský nashromáždil. Všechny stěny byly ověšené zbraněmi skřetů a alfů, mezi nimi se houpaly zuby všech možných bestií. Hostinský zarazil do dřevěných trámů hřebíky, na nichž visely na prázdných očních důlcích vyčištěné lebky nestvůr.
"Jen se na to podívej," zamumlal Bo?ndil a kývl do kouta vedle kasy. Tam se protahoval vycpaný skřet v životní velikosti, pravá ruka se zubatým mečem se rozpřahovala k ráně, v levé držel štít, na němž bylo napsáno ZABIL MĚ GILSPAN. Na skřetově zbroji se vyjímal ceník nápojů.
"Lidem a jejich humoru nemusíme vždycky rozumět," poznamenal Tungdil a prošel hojně zaplněným výčepem ke stolu vedle okna, jímž dovnitř padala rudá záře zapadajícího slunce.
Objevil se mladý, šlachovitý muž, kolem pasu měl uvázanou zástěru, na tváři úsměv, jaký by dělal čest i Neuvěřitelnému Rodariovi. "Vítejte, pánové trpaslíci, v Gilspanově lovecké chatě."
Pruďas se zasmál mezi vousy. "Ty seš, ptáčku, Gilspan?"
"No ovšem, pane trpaslíku," odpověděl mladík uraženě.
"Kolik ti bylo, když jsi, jak tvrdíš, zabil tu sviňuchu? Čtyři cykly? Pět?" zasmál se trpaslík přátelsky a zkoumavě štípl mladíka do paže. "Ohó, tvoje svaly jsou dost silný na to, aby unesly plný tác, ale nestačí, abys s nima obstál v boji. Našels toho skřeta mrtvýho někde na bojišti, že?"
První hosté se za nimi začali otáčet. Chtěli si prohlédnout šťourala, který se opovažoval zpochybňovat

odvahu hostinského.
"Zabil jsem ho bodnutím do srdce, pane trpaslíku!"
"Tak, tak, do srdce." Pruďas se podíval na vycpaného skřeta. "A kde má zelenokožec srdce?"
Gilspanova hlava zrudla.
"Nech ho být, Bo?ndile," zasáhl Tungdil. "Přines nám, prosím tě, dvě silná piva, nějakou vydatnou polévku a k ní půl bochníku chleba." Přisunul k muži přes stůl minci. Gilspan ji uraženě strčil do kapsy a odkráčel.
"Kdyby byl takovej chlap, za jakýho se považuje, tak by mě na místě vyzval," zabručel Pruďas. Zašátral po fajfce, nacpal si ji a připálil si svíčkou, stojící na stole. Roztopený vosk skapával na stůl a vytvořil na něm malý rybníček. "Ten tu sviňuchu nikdy nemohl složit, na to vsadím i svý vousy."
Hostinský jim přinesl pivo a neochotně ho postavil na stůl. Ať už to byla náhoda, nebo ne, trocha piva z Bo?ndilova džbánku se vylila a polila mu klín. Gilspan se omluvně, ale neupřímně usmál a spěchal pryč.
"Přines mi karafu pálenky," zavolal za ním Tungdil, přiložil džbánek ke rtům a jedním dlouhým tahem ho vyprázdnil. Hned jak mu přinesli další, se na něj netrpělivě vrhl. Tmavé pivo mu stékalo po vousech, které na několika místech změnily barvu.
"Jak k tomu došlo, učenej?"
Tungdil si otřel ústa a vousy. "Pil jsem moc rychle."
"Já myslel to, že piješ, jako kdyby byl ten starej ochlasta Bavragor tvým mladším bratříčkem," pokračoval Bo?ndil nezvykle ostře. "Vysvětli mi, proč ses tak změnil. A kvůli čemu drží Balyndis smutek."
Tungdil se na sebe zlobil, že mu zas jednou něco nechtěně uklouzlo. "Kvůli Balodilovi."
"Kvůli Balodilovi." Dvojče předklonilo hlavu, až mu černé vousy málem plavaly ve džbánku. "A kdo je Balodil?"
"Náš syn." Tungdil si dal doušek pálenky. "Byl."
Bo?ndil si dal pozor, aby nic neřekl. Tungdilovo chování a útržky vět se postupně začínaly spojovat do jistého obrazu s velice nepěkným motivem.
Gilspan přinesl jídlo. Nikdo z nich se ho nedotkl, přestože pokrm krásně voněl a po dlouhé cestě měli hlad. Nejdříve musela vyjít na světlo minulost.
"Přišel na svět před čtyřmi cykly a korunoval naši lásku," zašeptal Tungdil nepřítomně a upřeně zíral na mihotající se svíčku. "Vzal jsem ho s sebou, když jsem musel jít něco vyřídit, a slíbil jsem Balyndis, že na něho dám pozor. Ale dřevěný můstek přes řeku, přes který jsem vždycky chodíval, při poslední povodni povolil." Vhrkl do sebe další pálenku. "Jsem Tungdil Zlatoruký, učený, porazil jsem Nôd'onna i avatary, pobil jsem stovky skřetů. Tak snad dokážu přejít po rozkývaném můstku na druhou stranu," vysmíval se sám sobě a pohlédl příteli do očí. "Ten starý můstek, Bo?ndile, ten mi to ukázal. On se prostě pod naším vozíkem probořil a my spadli do vody. Kroužková košile mě stahovala ke dnu. Kdyby nebylo prázdného soudku, který mě zespodu nadzvedával, byl bych se utopil." Smích a zábava ve výčepu pohlcovaly jeho slova. "Teď tu před tebou sedím a vyprávím ti o Balodilovi. Co si myslíš, jak ta událost pro něho skončila?" Tentokrát se ani neobtěžoval nalít si pálenku z karafy do poháru a napil se rovnou z láhve. Pak ji postavil na stůl, nabral dech a odříhl si. "Ať jsem hledal, jak chtěl, nenašel jsem ani jeho mrtvolu. Od té doby se nenávidím. Balyndis mi nikdy nedokáže odpustit a já… já jsem přešel na chlast. Budu chlastat, dokud neumřu." Zarazil se. "Ne, budu chlastat, abych umřel. Měl jsem se utopit se synem, než abych takhle prožil zbytek svého dlouhého života. A tak ho teď utápím." S odporem od sebe odsunul jídlo.
"Byla to nehoda, učenej. Ztrouchnivělý dřevo," namítl Bo?ndil, aby z něho sejmul vinu. "Ztrouchnivělý dřevo a kletba bohyně Elrie. Dostihla tě a stáhla tebe, vozík i tvýho syna pod hladinu. Za to nemůžeš."
"Balyndis to taky tvrdí." Tungdil sklopil hlavu. "Ale vždycky, když se na ni podívám, vidím jí v očích němou obžalobu. Obávám se, že naše láska od onoho dne ochladla. Myslí si, že jsem si nevšiml, co ke mně ve skutečnosti cítí - odpor a nenávist, které přede mnou skrývá. V naší štole je chlad jako nikdy předtím. V srdci se mi usadil neblahý pocit, který mi bere chuť dál žít." Přejel si oběma rukama po obličeji. "Teď víš, proč se ze mě stal ten, kým jsem. Jdu do postele, Bo?ndile." Nejistě se zvedl, odpotácel se po schodech nahoru k pokojům a zmizel.
Pruďas si setřel z očí slzy, které potají uronil. Potom se pevně rozhodl, že příteli pomůže a vrátí mu chuť

do života. To se mu může podařit jen jedním způsobem.
"Vraccasi, požehnej nám svým milosrdenstvím. A dopřej ho především Tungdilovi." Zalétl očima ke Gilspanovi, který právě vítal nové hosty a nestydatě ukazoval na vycpaného skřeta, poté mu návštěvníci s uznáním horlivě poklepávali na rameno.
Bo?ndil vstal a vyšel po schodech nahoru. Musí si promluvit s Balyndis, protože si při nejlepší vůli nedokázal představit, že by ji ovládaly pocity, jaké jí Tungdil podsouval.
* * *
Noc značně pokročila.
Gilspan seděl u stolu s posledními hosty a ještě jednou vyprávěl historku o zabitém skřetovi. "A když hordy z Toboriboru táhly v těsné blízkosti našeho statku, popadl jsem zbraň, abych bránil náš domov. Otec byl daleko, ale nechal mi tam dýku. Na ni jsem přísahal, že ochráním matku i všechny lidi na statku." Na důkaz položil dýku na stůl.
"Nic jiného jste neměl?" vydechla dívka, cestující v doprovodu rodičů a snoubence. Mohlo jí být tak šestnáct jar.
"Ne. A skřeti se před náma nezastavili! Přišli večer, celá banda těch odporných oblud, a hledali naše zásoby." Gilspan vyskočil. "Vyšel jsem jejich vůdci vstříc a vyzval ho na souboj. On chytil do ruky meč a já na něho zaútočil dýkou…"
"Ach, vy ale máte odvahu!" dívka nadšeně zatleskala a zbožně se na něho zadívala.
"Říká se, že jim krev Mrtvé země propůjčila nesmrtelnost," odporoval dívčin snoubenec zamračeně.
"To mu nepomohlo," pokračoval Gilspan dále a šermoval dýkou ve vzduchu. "Byl jsem najednou všude, bodal jsem ho, kde se dalo, až jsem mu nakonec vrazil dýku až po rukojeť do srdce a skřet mi padl mrtvý k nohám." Položil nohu na prázdnou židli. "Ostatní pak přede mnou utekli a náš statek byl zachráněn. Protože zemřel předtím, než začala účinkovat Hvězda zkoušky, tak se mi jeho mrtvola zachovala."
Hosté mu zatleskali, ženy před něho přisunuly několik mincí a dívka mu věnovala hedvábný šáteček s vyšitým monogramem.
"Ale jak jste mu dokázal uříznout hlavu, když jste měl jenom dýku?" neustával dorážet žárlivý snoubenec.
"Bodnutí do srdce stačilo, pane."
Snoubenec se podíval na skřeta. "S prominutím, Gilspane, ale vojáci, se kterými jsem mluvil, vždycky tvrdili, že se těm nestvůrám musí urazit hlava, aby byli definitivně mrtvé."
Rozhostilo se ticho. Všichni se podívali na vycpanou stvůru, která na ně cenila zuby. V přítmí místnosti působil její postoj neuvěřitelným dojmem, jako by najednou oživla.
"Nestál jinak, když jsme vešli dovnitř?" zašeptala dívka ustrašeně a přitiskla se ke Gilspanovi. Snoubenec ji uchopil za rameno a přitáhl k sobě.
"Ano," potvrdil dívčin otec a zbledl. "Přísahám při Palandiell, že měl meč napřažený nahoru a nedržel ho před tělem."
"Co to má znamenat? Pohádka pro malý děti, aby dostaly strach? Sám jsem mu vlastnoručně vyrval vnitřnosti z břicha," vyhlásil hostinský a zamířil ke stvůře.
Ozvalo se hlasité zabručení a skřet otočil horní část těla ke Gilspanovi.
Ženy pronikavě zaječely, muži tasili zbraně. "Hostinský, ty idiote!" zařval snoubenec. "Přinesl sis do domu zlo!"
Gilspan najednou přestal světu rozumět. Chtěl něco odseknout, když v tom se skřet s trhnutím vydal k němu, napřáhl ruku s mečem a vrhl se na něj.
Hostinský zaječel a zmizel pod nestvůrou. Pustil dýku a vydrápal se zpod útočníka, skočil pod nejbližší stůl a ryčel jako stará panna, ať mu někdo pomůže.
V patře bouchaly dveře, po schodech dupalo dolů plno bot, lidé přinášeli svítilny, aby bylo ve výčepu lépe vidět.
Skřet zůstal bez hnutí ležet na podlaze a smál se. Smál se a smál… Teprve když se ve výčepu rozsvítilo několik dalších lamp, poznali hosté, že tím, kdo se zmítá smíchy, není nestvůra, ale trpaslík. Stál vedle pokladny a plácal se do stehen, až to dunělo.
Trpaslíkův smích byl nesmírně nakažlivý, v neposlední řadě přinášel úlevu a vědomí, že jim nehrozí žádné

přepadení. A taky je rozesmál údajný hrdina Gilspan, který trčel pod stolem a klepal se strachy.
Bo?ndil si dopřál malý žertík a probudil mrtvou stvůru trochou strkání, bručením a kýváním k životu. "No tak, ptáčku," uchechtl se a sklonil se, aby viděl pod stůl. "Jak to vypadá s tvojí odvahou? Odkud máš toho skřeta?"
"Já…" Bylo zřejmé, že se Gilspan narychlo snaží vymyslet si nějakou novou lež.
"Hej, dobře si rozmysli, koho chceš tahat za nos," varoval ho Pruďas a ukázal mu sevřenou pěst.
"Je koupený. Koupil jsem ho, už před mnoha cykly," přiznal se Gilspan kajícně. "Stejně jako všechny ostatní věci, co visí na stěnách." Když vylézal zpod stolu, hosté se mu vysmívali. "Prokletý trpaslíku!" vynadal mu. "Všechno jsi pokazil!"
"Já? Ty sis to vlastní zbabělostí pokazil sám. Předstíráš, že jsi opravdový muž. Kdybys neváhal a hned se na útočníka vyřítil, tak by tě všichni obdivovali." Bo?ndil kývl na snoubence. "Dával jste dobrý pozor. Opravdu se jim musí urazit hlava, aby jim zlo nemohlo znovu vrátit sílu." Prudce se rozmáchl vraním zobákem a s rozmachem jím projel hlavou nestvůry. Bez odporu přerazil vyschlé obratle a lebka se mu zachytila na špičce dlouhého trnu. "Teď už bude jednou provždy mrtvej." Praštil lebkou o pokladnu a rozdrtil ji, vybledlé kousky se rozlétly daleko do místnosti. "Jistota je jistota," ušklíbl se a přehodil si vraní zobák opět přes rameno.
* * *
Příštího dne pokračovali v cestě do Âlanduru.
Zmatky předešlé noci Tungdila zcela minuly. Ráno vstal, když ho Bo?ndil probudil, a mlčky se připravoval na cestu. Bez snídaně vyrazili dále na jihovýchod.
Poníci neúnavně dusali vpřed a neodbočovali z cesty. Podél ní se táhla vcelku jednotvárná krajina. Celou dobu byla jen mírně zvlněná, podle trpasličích měřítek to byla spíš pahorkatina. Chvíli jeli podél strží, chvíli údolími, pak zase přes výšinu, z níž dohlédli k divočejší severní části Gauragaru. Po hustších lesích pátraly jejich oči marně, byla zde příliš neúrodná a kyselá půda.
Pruďas na čele malého průvodu něco pojedl, Tungdil si vyprosil od hostinského demižónek pálenky a pokračoval tam, kde předchozího večera skončil.
Jeho přítel se ohlédl přes rameno a potřásl nad ním hlavou. "Myslíš, že to bude lepší, když budeš chlastat? Měl sis vzít poučení od Bavragora."
Tungdil ho ignoroval a opět přiložil láhev k rozpraskaným rtům.
"Teď už je toho dost! Balodila tím k životu nevrátíš, učenej!" Bo?ndil otočil poníka. "Koukej, ať má tvůj život nějakej smysl a cti jeho památku. Přestaň se už litovat a zesměšňovat před druhejma."
"Ne, Balodil se tím k životu nevrátí," zamumlal Tungdil. "Říkal jsem ti, že chlastám proto, abych umřel." Říhl a odplivl si, pak znovu zvedl láhev.
"Ty chceš umřít?" Pruďas seskočil ze sedla, popadl překvapeného trpaslíka za límec koženého kabátce, vyčnívající zpod kroužkové košile, a strhl ho na zem. Bezohledně s ním smýkal až k okraji svahu, spadajícího strmě dolů. "Opravdu chceš umřít?" Vztekle mu vytrhl láhev s pálenkou z ruky a mrštil s ní do hloubky pod nimi. Láhev dlouho letěla vzduchem, pak se roztříštila o zem a zanechala na kamenech tmavou skvrnu. "Tak padej za ní!" temně se na něho zamračil. "Udělej za tím svým ubohým životem tečku. Hned tady, na místě, ale přestaň se konečně litovat. I ta nejsprostší stvůra má v sobě více důstojnosti než ty!"
Tungdil nebyl schopen osvobodit se z Bo?ndilova ocelového sevření. Dvojče ho nemilosrdně tlačilo obličejem dolů přes okraj cesty, rovnou nad propast.
Zdola přilétl závan teplého větru a pohladil ho po tváři, jako by ho lákal a chtěl vyzvat, aby skočil.
"Co je, učenej?" ryčel Pruďas vztekle. "Řekls, že chceš umřít! Tak dělej!" Chytil ho za kroužkovou košili a obrovskou silou jím smýkl.
Někde hluboko v srdci se v Tungdilovi probudil odpor. Byl to neurčitý, bezdůvodný odpor, neměl k němu žádný důvod. Nebylo nic, pro co by chtěl dál žít, a přesto se v něm něco zdráhalo vejít do Věčné kovárny. Pokud by se tam pro něho vůbec našlo místo. Zachytil se prsty skrovných chumáčů trávy, odřel si bříška prstů o kámen. Bolest zatlačila omamný účinek alkoholu.
"PUSŤ SE!" zařval mu Bo?ndil do ucha, seč mu hlas stačil. "Já ti to zjednoduším a ušetřím tě, abys nemusel vrážet další peníze do chlastu a do piva." Prudce ho kopl do boku.

Tungdil se zkroutil a ztratil oporu. Horní částí těla přepadl přes okraj propasti. "Ne, ne!" křičel zoufale. "Ty…"
"Řeknu, žes mi zachránil život proti přesile lapků," mluvil Pruďas dále a nevšímal si ho. "Zachovají si tě v paměti jako hrdinu, který zemřel v pravou chvíli, než stačil přijít o poslední zbytek úcty."
Bota znovu zasáhla Tungdila do žeber. Vykřikl a sklouzl ještě kousek níž. Po svahu se hrnuly dolů kamínky a vířila na něm oblaka prachu.
"NE!" Tungdil se s vypětím posledních sil odrazil a přesunul váhu těla dozadu. S hlasitým výkřikem se vrhl zpátky a strhl Bo?ndila s sebou. Společně spadli na pevnou půdu. "Já… jsem… si to… rozmyslel," odfukoval.
"Ale ne," Pruďas se posadil. "A odkud se vzala ta náhlá změna názoru?"
Tungdil se zhluboka nadechl. "To ti neumím říct. Ozval se ve mně nějaký vnitřní hlas a vzepřel se smrti."
"Vnitřní hlas, kterej se jmenuje strach?"
Tungdil pokrčil rameny. "Ne, ne, bylo to něco jiného." Zaposlouchal se do sebe, jako by mu odněkud od srdce měla přijít odpověď. "Řekl bych, že promluvil život."
"Vraccasův hlas," usoudil Bo?ndil, stoupl si a natáhl k Tungdilovi ruku. "Bude tě ještě potřebovat, i Ohnivou čepel. Proti tvému národu stojí nový nepřítel. Možná ti osud určil, abys ho porazil."
Tungdil nechal Pruďase, aby mu pomohl na nohy, pak přešel k okraji srázu a podíval se dolů. Stačil jen jediný, maličký krůček a zbavil by se všech starostí. Zvedl nohu… a opět ucítil, jak se v něm něco vzepřelo.
"Přece jenom furt toužíš po smrti?" zabručel jeho přítel.
"Ne," odpověděl Tungdil s důrazem. "Chtěl jsem si být jistý, že chci opravdu žít." Otočil se od srázu.
Pruďas mu podal poníkovy otěže a Tungdil je sevřel v ruce. "Chceš žít, vím to. Srazil bysem tě dolů, kdyby ses mi vší silou nevzepřel," pronesl vážně. "Je to jedinej způsob, jak zjistit, jestli někdo chce dál žít, nebo ne." Na tváři se mu objevil křivý úsměv. "Věř mi. Sám jsem prodělal úplně stejnou kůru jako teď ty."
"Byl jsi zoufalý po Boëndalově smrti," pochopil Tungdil a pohledem sledoval válečníka, jak se vyšvihl do sedla.
"Když Boëndal zemřel, odešla s ním i půlka mě samotnýho. Možná to byla ta lepší půlka. Ta druhá se utápěla v tupým hloubání, řvaní a smutku. Myslel jsem si, že chci umřít. Někdo mi dal stejnou lekci jako teď já tobě, a já jsem poznal, že bysem radši zůstal u živejch. Vraccas už bude vědět, k čemu je to dobrý." Ušklíbl se a ukázal na cestu. "Ale to, že mě posílá za elfama, mu mám za zlý." Pobídl poníka do klusu.
Tungdil se tiše zasmál. "Máš pravdu. Vraccas bude vědět, k čemu je to všechno dobré."
Léčivý šok vrátil Tungdilovi jasnost a pronikavost myšlení, jakou naposledy pociťoval před synovou smrtí. Všechno dělal špatně. Během posledních čtyř cyklů dělal všechno úplně špatně.
Zbývala mu jediná možnost. Předsevzal si, že se co nejdříve vrátí zpátky k Balyndis a poprosí ji o odpuštění za všechno, co jí způsobil. Zahořklá slova, nepřetržité popíjení, odmítavá gesta, když se ho chtěla dotknout. On sám si své chování nedokázal odpustit. Pohroužen ve smutných myšlenkách pohladil poníka po nozdrách.
Pruďas již byl mezitím o několik kroků před ním. "Hej, učenej! Jdeš už?" houkl na něho. "Nebo ti ten koníček zrovna prozrazuje nějaký moudrosti?"
"Jo," zakřičel Tungdil odpověď. "Říká mi, že jsem moc tlustý."
"Kdyby ses na to zeptal mě, řekl bysem ti to samý."
Tungdil uchopil poníkovy otěže a rozjel se. "Je skvělé, když někdo má takového přítele, jako jsi ty," prohodil dvojsmyslně. Pohyb mu rozhodně neuškodí a do Âlanduru to ještě pár mil potrvá. Dost mil na to, aby ztratil několik liber na váze.

IV

Skrytá země,
království Weyurn, Mifurdania,

6241. sluneční cyklus, konec jara

"P
řikrč se, Neuvěřitelný!"
Rodaria zastihlo Tassiino varování právě včas. Přikrčil se a obsah kbelíku s odpadky, který mu mířil na záda, herce těsně minul - a místo něho zasáhl ženu do prsou. Tassia vykřikla, zapotácela se a spadla do vln rozlévajících se kolem Mifurdanie. Voda jí nevábně páchnoucí obsah vědra okamžitě smyla ze šatů.
"Štěstí v neštěstí," pitvořil se Rodario a zasadil ránu pěstí do obličeje předposlednímu pronásledovateli, který právě přeskočil z člunu na můstek. Muž napodobil Tassii a i on spadl do vody. Herec se pak otočil a tvář se mu rozzářila úsměvem. "Pan Kapsík! Vy jste na mě nezapomněl? Mám radost, že jste pořád ještě při síle."
"Ty mizero, tys přivedl mou dceru do jiného stavu!" vypěnil postarší muž, který se za nimi zcela nečekaně objevil, a mrštil po herci zbytkem odpadků. "Byla přislíbená synovi našeho soudce. Ten už si ji pak nechtěl vzít, když měla v břiše toho tvýho spratka." Rozpřáhl se kyblem. "Za to ti urazím mužnost."
"Pane Kapsíku, vaše dcera mě svedla," bránil se Rodario a chytil kbelík za ucho. "A já jsem nebyl první, kdo s ní něco měl. Věřte mi, hned bych poznal, kdyby tomu bylo jinak." Vytrhl muži vědro z ruky a mrštil jím po posledním z pronásledovatelů, které proti nim Nolikův otec poštval.
Muže, jenž stál ve vratkém člunu a rozvažoval, co by měl udělat, zasáhl kýbl do nohy. Pronásledovatel ztratil na rozhoupané ploše rovnováhu a s plesknutím následoval kamarády a Tassii do vody.
"Ti druzí jí při tom aspoň neudělali děcko!" řádil dál Kapsík a máchal kolem sebe pěstmi.
"Jestli je to tak, jak říkáte, vážený pane Kapsíku, tak se s ní rád ještě jednou sejdu a trochu se s ní pomazlím. Jak se zdá, budu mít vaše požehnání, když si tentokrát dám trošku větší pozor na to, kam mířím," zasmál se Rodario a rychlým krokem se přiblížil k protivníkovi.
Kapsík před ním uskočil a prchal zpátky do domu. "Ještě si promluvíme!" sliboval vztekle a kvapně zmizel, když na něho herec zadupal.
Zezadu někdo stříkl na Rodaria vodu a ten se otočil.
Nad hranou můstku se vynořila ženská ruka a zamávala na něho. "Pomoz mi ven, než mě ti zbylí dva chytnou!" houkla na něho Tassia a herec si pospíšil ke kraji a vytáhl ji z vody ven. Tassia byla promočená do poslední nitky a okamžitě si všimla, že se po nedobrovolné, důkladné koupeli staly její šaty úplně průhledné.
Dva muži, kteří je pronásledovali, se k nim neodvážili přiblížit, ale odplavali na druhou stranu kanálu, kde se objevili další tři rváči.
"Co teď?" zeptala se Tassia a uhladila si mokré světlé vlasy. V Rodariových očích představovala ztělesnění svůdnosti. "Určitě už byli i u Curiosa"
"A protože tam ten řetízek nenašli, usoudili, že ho má jeden z nás u sebe," přikývl herec. "Hej! Hej, vy slepičí mozky!" zahulákal na muže a předstíral, že v ruce něco drží. "Chcete ten řetízek? Z toho nic nebude! Řekněte Nolikovu otci, že ho prodáme. Může přijet do Mifurdanie a vykoupit si ho zpátky."
Jeden z rváčů chtěl za nimi přeskákat přes přivázané čluny, avšak Rodario se přitočil ke kraji můstku.
"Stát! Jestli nás bude někdo z vás dál pronásledovat, zahodíme řetízek do některého z kanálů a vy se můžete jít potápět," vyhrožoval jim. Muž se na pokyn svého vůdce vrátil na chodník. "Hodný!" pochválil ho herec, chytil Tassiu za ruku a rozběhl se pryč. "Zůstaňte tam, kde jste," naposledy napomenul pronásledovatele a se smíchem zaběhl za roh.
Když běželi uličkou, vytvořily nad nimi šňůry s pověšeným prádlem střechu. Tassia se zastavila. "Počkej! Nastav ruce, ať můžu vylézt nahoru."
Rodario učinil, co po něm žádala.
Tassia si stoupla jednou nohou do sepnutých rukou, druhou mu došlápla na rameno. Bez zaváhání, jako kdyby stála na pevné zemi, si na šňůře vylovila tmavožluté šaty a seskočila zase dolů. Nebrala ohledy na okolí a už vůbec se neohlížela na herce, hbitě vyklouzla z mokrých šatů a zakryla svou nahotu právě nabytou kořistí. Pak Rodaria vášnivě políbila, usmála se a rozběhla se dál.
"Ty divoško, ty budeš buď můj konec, nebo vrchol mého života," ušklíbl se Rodario a pádil za ní.
Na sklonku odpoledne se oklikami dostali k Lambusově kovárně. Rodario mu chtěl poděkovat a

vyzvědět na něm další podrobnosti o místě, kde se Furgas usadil.
Vrata do kovárny byla otevřená dokořán. Ve výhni hořel oheň, v plamenech žhnuly dva pravoúhlé kusy surového železa a čekaly na to, až je někdo opracuje. Kováře ovšem nikde nezahlédli.
"Lambusi, ty starý lamželezo," houkl Rodario. "Jsi tu někde?" Vešel do zšeřelé místnosti. Ještě než si jeho oči stihly zvyknout na nedostatečné světlo, zakopl o jakousi překážku, povalující se na zemi. "Co to, u všech…" Sklonil se a uviděl, že málem upadl přes natažené nohy nějakého mladíka, který měl v pravém boku obrovskou otevřenou ránu. Podlaha kolem něj byla zalita krví. "Dej si pozor, Tassio!" varoval ženu, která se k němu připojila. "Tady se stala vražda."
"Že by to udělali ti rváči, které na nás poštval Nolikův otec?" Tassia mu nahlédla přes rameno a zbledla. Zvedl se jí žaludek, vycouvala kousek dozadu, otočila se a rozběhla ke dveřím, aby se nadechla čerstvého vzduchu.
Rodario si obhlížel rozšklebené rány. Nebylo pochyb, že jsou dílem velice ostré sekery. "Tomu nevěřím. Neměli u sebe nic, co by mohlo způsobit takovou ránu…" Zvedl se a zahleděl se na kusy železa ve výhni. Jedno z nich skutečně mohlo být hlavou sekery. "Lambusi?" zavolal ještě jednou, uchopil pohrabáč, aby měl po ruce aspoň nějakou zbraň, a tápavým krokem se pustil dále do pološera.
V tom se na něho ze stínů vrhla jakási postava.
Rodario se duchapřítomně natočil stranou a dýka jen těsně minula jeho krk. "Ty zákeřnej vrahu!" vykřikl herec, rozpřáhl se pohrabáčem a zasáhl tmavě oděného útočníka přímo do tváře. Neznámý zaúpěl a zhroutil se k zemi. Nůž s cinknutím dopadl na zem. Rodario mu pro jistotu uštědřil ještě jednu ránu, pak ho popadl a vytáhl do světlejší části kovárny. "Podíváme se, co jsi zač."
Před sebou viděl zašpiněný obličej poznamenaný lehkými popáleninami. Muž nebyl nejmladší, rozhodně měl nejmíň padesát cyklů, a vypadal spíš jako obyčejný dělník než profesionální vrah. Pohrabáč mu zlomil nos a vyrazil dva zuby, z nosních dírek a z úst se mu řinula krev. Po Rodariových ranách byl poněkud omámený, ale i tak se snažil herci vytrhnout, což se mu však nepodařilo.
"Tassio, přines mi nějaké rozžhavené železo!" poprosil Rodario. "Tím mu rozvážeme jazyk."
"Ne, pusťte mě," škemral muž. Mluvil nezřetelně a jasně na něm viděli, že má pořádně nahnáno. "On je zabije, jestli se nevrátím včas."
"To tys zabil tady toho muže?" Rodario uchopil rozžhavený kus kovu a držel ho těsně před široce rozevřenýma očima neznámého útočníka. "Kdo tě sem poslal a kde je Lambus?"
Muž se zmítal na všechny strany. "Já to nebyl! Udělal to Ilgar, protože chlapec nechtěl jít s námi a chtěl nás všechny prozradit."
S každou další odpovědí se okamžitě vynořila nová záhada. "Řekni nám všechno pěkně od začátku, stařiku, nebo - a to ti přísahám při Samusinovi - ti tady to železo vypálí oči do sucha," Rodario dál zastrašoval zajatce a nasadil obávaný výraz, s jakým s oblibou hrával pochybné charaktery. Přitom ho ani ve snu nenapadlo, aby staříkovi ještě nějak ubližoval.
"Vy jste kovářův přítel?" zeptal se ho muž, kterému se postupně vracely smysly. "Pak vás prosím, pane, pro smilování Palandiell: o tom, co jste tady viděl, nikomu nic neříkejte. Všem řekněte, že se Lambus vydal na cesty, a postarejte se o to, aby mrtvola toho mladíka zmizela. Jenom tak se váš přítel bude moci vrátit domů."
"Je Furgas také v moci těch, kdo unesli Lambuse?" zeptal se ho Rodario z nenadálého vnuknutí. "Furgas je asi tak vysoký jako já, má černé vlasy a…"
Mužův obličej se najednou změnil, vypadal zmateně. "Vy znáte magistra?"
"Je to můj nejlepší přítel."
Muž mu plivl do tváře. "Ať vás všichni čerti…"
Rodario zaslechl tiché zabzučení, jaké znal ze svých dobrodružství mimo divadelní jeviště, zajatcovo tělo sebou mírně škublo a muž mu v náruči zmalátněl. Ze zad mu čněla násada šípu, jeho hrot přinesl zajatci okamžitou smrt.
"K zemi, Tassio! Kryj se!" zařval Rodario, vrhl se stranou za hromadu uhlí a setřel si z obličeje mužovy krvavé sliny. Stávalo se mu, že některé věci v životě nechápal, ale v tomto okamžiku nerozuměl vůbec ničemu.
Blížily se k němu tiché kroky. Rodario zaslechl skřípění kožené zbroje, železné kroužky cinkaly jeden o

druhý, z pochvy vyjel meč. Když se vedle něho objevila vysoká bota, nahnul kleště přes okraj holínky a nechal rozžhavené železo sklouznout dovnitř.
Hlasitě to zasyčelo, muž pronikavě zaječel a vyřítil se z kovárny, za ním se táhl oblak dýmu. Hned potom se ozvalo plesknutí. Cizinec skočil do vody, aby si zchladil zmrzačenou nohu.
"Ha!" Rodario vyběhl z úkrytu, popadl lehčí kovářské kladivo a pustil se za cizincem. Muž však zmizel, pouze kruhy na vodě prozrazovaly, že se někdo ponořil pod hladinu.
Tassia se připojila k herci. "Šel ke dnu?" divila se. "Jak ho to bolelo, tak možná zapomněl, že neumí plavat."
Rodario koutkem oka postřehl ve vzdálenosti několika desítek kroků člun, odplouvající od Mifurdanie. Byl to těžkopádný nákladní člun, naložený až po okraj, a byl tak hluboko ponořený ve vodě, že by stačila i mírná vlnka, aby se převrátil. Široká plachta popoháněla kýl vpřed, člun mířil k severu.
Na zádi stála tmavovlasá žena v prostých, tmavých šatech se živůtkem. Dívala se na ně dlouhou trubicí, v záři slunce se zalesklo sklo. Potom odložila trubici za sebe.
"Tassio, půjdeme." Rodario nespouštěl postavu z očí. Někoho mu připomínala, ale to přece nemohla být pravda…
Tassia zírala na nesčetné drobné víry. "Možná se ještě vynoří, ne?"
Cizinka uchopila krátký luk a přiložila k němu šíp.
"Tassio! Pojď!"
Žena rychlým škubnutím napnula tětivu, hrot šípu mířil na herce a jeho samozvanou manželku.
"Co se děje, Neuvěřitelný?" Tassia ukázala rukou doleva. "Tam někde by mohl být. Vidím něco tmavého. Možná…"
Rodario měl akorát tak čas na to, aby se na Tassiu vrhl a vnořil se spolu s ní do chladných vln. Nijak netoužil po bližším seznámení se šípem, ani ve svém, ani v jejím těle. Voda ho objala studenou, měkkou náručí. Ve skrytu pod můstkem se pak s prskáním vynořil na povrch.
Když Tassia prorazila vodní hladinu a vynořila se, hlasitě zaklela a ohnala se po herci. "Co to má znamenat?! Být dvakrát za den mokrá skrz naskrz, to je na mě trochu moc, Rodario!"
"Jen klídek, malá mořská vílo." Rodario ukázal před sebe k loďce.
Žena pořád ještě stála na místě, k tětivě přiložila další šíp a číhala na moment, kdy se objeví cíl.
Když se na klidné hladině najednou roztančila hlava nějakého člověka jako korková zátka, neváhala. Natáhnout, zamířit, vystřelit - její pohyby byly plynulé, rychlé a bezchybné. Šíp se zadrnčením přilétl a zabořil se do hlavy těsně vedle pravého ucha.
Voda zalévající zasaženého člověka potlačila jeho křik, až se z něj stalo přidušené bublání. Lučištnice v horlivosti zasáhla vlastního společníka, přestože to vůbec netušila.
"Palandiell budiž dík," zašeptala Tassia a nemohla odtrhnout oči od mrtvoly, která se obličejem dolů vznášela na hladině vedle nich, šíp z ní čněl vzhůru jako uschlá větev. "A samozřejmě i tobě, Rodario. Vděčím ti za život," prohlásila vážně a dlouze ho políbila na ústa. Herec pocítil teplé zachvění v břiše, přestože ho ze všech stran obklopoval chlad.
Když se znovu podívali po člunu, zmizel jim za řadou domů z očí. Vydrápali se na břeh a vydali se - mokří, jak byli - na cestu k místu, kde se utábořilo Curiosum.
Zanechali za sebou tři mrtvoly a kupu nových nesrovnalostí. Protože se naprostá většina neslýchaných událostí celého dne nepochybně točila kolem hercova nejlepšího přítele Furgase, dospěl Rodario k nezvratnému rozhodnutí, že musí všem záhadám přijít na kloub. A pak z nich udělá divadelní hru.

Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, konec jara

M
ladičká, klukovsky vypadající Lia dřepěla vedle ostatních dělníků. Pohledem přelétla celou plochu ve středu Poristy, která vypadala jako velký talíř. Přitom popíjela čaj a tu a tam si nabrala lžíci husté polévky, kterou jim tady dávali zadarmo. Měla nebezpečný, avšak dobře placený úkol: pátrala na velice

zvláštním území.
Město Porista prodělalo během posledních cyklů řadu násilných proměn.
Kdysi bývalo hlavním městem říše Nudina Vědychtivého, jednoho z magusů Skryté země. Poté co se z maguse stal Nôd'onn Zrádce, odehrála se v něm obrovská bitva a město z větší části zaniklo ve smršti požárů. Právě když se lidé vraceli zpět, aby na místě ohořelých trosek svých příbytků postavili něco nového, vpochodovali do něho avataři s armádou, aby se zmocnili magického pramene pod starým magusovým palácem. To nemohl zbytek Skryté země připustit a bránil se - a i tento boj zanechal na nově se rozrůstající Poristě hluboké jizvy. Dokonce i okázalý palácový komplex zpustl a stala se z něho halda nevzhledných kamenů.
Pak se do města vrátil mír.
Zhruba před pěti cykly, když byli všichni velcí magusové a magy po smrti a magická pole se zhroutila, vznesl na město nárok král Bruron a připojil Poristu k vlastnímu království.
Od té doby se město neustále rozrůstalo.
Panovník do něho vyslal mírumilovnou armádu nádeníků, aby kámen po kameni odstranili trosky palácového komplexu a uvolnili tak místo pro jeho vlastní rezidenci. A dělníci to zvládli. Teď už jen podlahy jednotlivých budov a vstupy do sklepů, zasypaných až ke stropu hromadami suti, lidem připomínaly, jak obrovských rozměrů dosahoval ještě před několika málo oběhy Nudinův palác.
Liina útlá postavička měla jednu výhodu: umožňovala jí protáhnout se kolem trosek a vklouznout do sklepů, vyhnout se sutinám a pořádně se v podzemí rozhlédnout. Když se pak vrátila na denní světlo, podávala královým stavitelům hlášení. Ti posléze rozhodli, co se s propátranými prostorami dále stane, jestli budou strženy a zality odpadní směsí, nebo zda je dělníci budou namáhavě ručně vyklízet.
Nikdo z nadřízených netušil, že Lia současně provádí na vlastní pěst další pátrání.
Přišel k ní Franek, jeden z jejích přátel, a podal jí krajíc chleba. Stejně jako ona měl na sobě prostý oděv, látka byla tu a tam dost ošuntělá a na některých místech úplně prodřená. Špinavě blond vlasy si zakryl koženou čapkou. "Objevilas ji?" zašeptal koutkem úst. Také on patřil k pátračům, pracoval na jiném místě a stejně jako Lia se upsal vyšším cílům.
Mladá žena si vzala chléb, položila ho na misku s polévkou a převázala si světle hnědý šátek na hlavě, kterým chránila své hnědé vlasy před podzemním prachem. "Ne," odpověděla tiše. Zároveň gestikulovala rukama, jako by si stěžovala na mizernou kvalitu chleba.
Franek si povzdechl. "Pak nevím, jak dlouho ještě máme hledat. Už nezbývá moc sklepů, ve kterých bychom mohli něco najít."
"Já ti hned říkala, že je rozbitá. Viděls, že i ty nejtlustší kvádry popraskaly a rozpadly se na kusy. Musely být vystavené obrovskému tlaku." Lia si libovala v černých předpovědích. "Z většiny zdí nic nezůstalo, cihly byly rozdrcené na prach." Podala mu chléb zpět a Franek si ho zasunul pod halenu.
"Samusin nás nenechá napospas osudu," rozloučil se Franek a vrátil se na místo.
Lia dojedla, otřela si ruce o kalhoty a vrátila se ke vstupu do sklepů, před nímž stál otevřený stan. Pod plachtou, která sloužila na ochranu proti slunci, si dva ze stavitelů, Tamás a Ove, něco vyprávěli a studovali přitom plány. Když je Lia míjela, zdvořile je pozdravila.
Tamás, mladší z obou stavitelů, jí na pozdrav odpověděl a zadíval se na ni. Líbila se mu, a tak se na ni nedíval pouze vědátorskýma očima. "Přišla jsi pozdě. Dva už jsou dole," poznamenal a mrkl na ni. "Doufám, že tam budete mít dost místa. Jinak můžeš klidně zůstat nahoře, dělat nám společnost a kreslit mapy."
Lia se zarazila. "Promiňte, pane, kdo je dole?"
"Dva chlapci, které jsem tam poslal," zamumlal Ove a nezvedl oči od nákresů. "Nemáme moc času. Král Bruron by už chtěl konečně začít se stavbou. Je zapotřebí vypátrat poslední tajemství těch klenutých sklepení. A protože sis dala pauzu, musel jsem tam poslat ty, co byli volní." Obrátil list a udělal si na situačním plánu nějakou poznámku.
"Dole je to nebezpečné. Raději půjdu za nimi." Lia se přiměla k úsměvu a seskočila po schodech dolů do sklepa.
To jí ještě tak chybělo: děti. Ostatních kolegů se nijak neobávala, v užších průchodech většinou uvízli, ale mladší, ohebnější těla představovala tvrdou konkurenci.

Podle zvuků Lia poznala, že se hoši propracovali hluboko do sklepení a že jsou někde v místech, kde kdysi stávala velká kopule. Bavili se spolu, vyprávěli si o dobrém platu a o naději, že třeba narazí na skryté poklady bývalých obyvatel paláce.
"Hej, vy dva klacci!" houkla na ně a klouzala jako úhoř uzoučkými štěrbinami. "Zmizte odsud! To je můj sklep."
"To bys tak chtěla," zasmál se jeden z chlapců.
"Pan Ove nám nařídil, abychom sem vlezli," zakřičel druhý. "Stěžuj si u něho, když se ti nelíbí, že my najdeme poklad dřív než ty."
Lia se protlačila pod kvádrem, který se povážlivě zakymácel, když se pod něho zasunula hrudí. "Žádný poklad neexistuje," prohlásila hlasitě. "Tady je to na vás moc nebezpečné. Tenhle prostor není stabilní."
"Máme hodně zkušeností," ozvalo se zpupně. "A kromě toho…"
Suť se s rachotem hrnula dolů, k Lie se vznesl oblak prachu a znemožnil jí něco vidět. Lia kašlala a nadávala, jedno přes druhé. "Co je?" zakřičela a protírala si oči. "Jste ještě živí?"
"Já se snad zblázním!" zaslechla, jak jeden z chlapců rozčíleně vydechl. "Tady mezi troskama kdosi leží. Starej chlap s dlouhýma fousama."
Lia znásobila úsilí a postupovala vpřed ještě rychleji. Přece jen k tomu došlo! Teď bylo nutné některým věcem zabránit. "Kde jste?"
"Idiote!" obořil se druhý hoch na přítele. "Vrazils do pilíře a to svinstvo mě málem pohřbilo! A todlencto není žádnej chlap," prkna vedle nich najednou opět zapraskala, "to je jakási socha."
"Ne, já za to nemůžu. Zřítilo se to samo," bránil se okřiknutý a Lia konečně měla obě děti na dohled. Stály v malém prázdném prostoru, ne větším než komůrka. Vznikl čirou náhodou, když se o sebe zapříčily sloupy a trámy. Mezi nimi ležela na zemi socha, otočená obličejem vzhůru. Vypadala jako živá, takže se Lia ani nedivila, že se jeden z chlapců spletl.
"Tady vězíte!" Podsunula se pod vzpěrou, aniž by se jí dotkla, a zvedla se na nohy. Pomalu se blížila k oběma nálezcům, očima přejížděla po soše. Všechno souhlasilo. Každičký detail oděvu, kdejaký chlup ve vousech, každá vráska ve starém obličeji, všechno dokonale poznávala.
"Jako kdyby někdo někoho proměnil v kámen," zašeptal větší z obou chlapců uctivě. "Překrásnej kousek."
"Přinese nám trochu peněz navíc. Někdo z těch, co mají plné pytle peněz, ho bude chtít na zahrádku nebo do pracovny. Dnes se nám ten den vyplatil," přikývl jeho přítel a skepticky se podíval nahoru. "Prohrabeme se sem shora, tu sochu budeme muset vytáhnout na kladce. Přes to pole trosek bysme ji nepřetáhli." Potom se varovně zahleděl na Liu. "Socha patří nám, aby ti bylo jasný."
Lia měla na sebe nesmírný vztek kvůli přestávce, kterou si před chvílí udělala. Kdyby se vrátila o chviličku dřív, ušetřila by si opletačky s těmi dětmi. "No jistě, patří vám. Ale nedostanete za ni žádné peníze. Ta socha už totiž má majitele: Tombu Nálevku," rychle si vymyslela nějaké jméno. "On svého času daroval tu sochu Nudinovi."
"Tím líp," usoudil větší hoch. "Pak máme jistý, že dostaneme nálezný."
"My dostaneme nálezný," zdůraznil jeho přítel a ukázal prstem na sebe i na druhého. "Nejenom ty."
Lia horečně přemítala, jak by mohla z této situace vytěžit co nejvíc. Mohla se podřídit, vyčkat, sledovat trasu sochy a sebrat ji novému majiteli. To všechno bylo ovšem spojeno se spoustou ztraceného času a s velkou námahou. Navíc by nastal pořádný poprask, kdyby třeba jen jeden ze starších obyvatel Poristy pochopil, co vlastně chlapci objevili. Ale kdyby…
"Samusin je mi svědkem, že o té soše neřeknu nikomu ani slovo. Ani o vás dvou," pronesla pomaličku, pak s nesmírnou rychlostí vytáhla dýku a vbodla ji hochovi po levici do krku.
Rychle mu prořízla hrdlo a pak vrazila zbraň vyděšenému většímu chlapci do prsou. Zachroptěl, zhroutil se na sochu a potřísnil ji krví. Jeho oči upřeně zíraly na vražedkyni a vyprávěly celé romány o tom, jak ho její čin překvapil a jak ho nechápe.
Menší chlapec se přestal zmítat a zemřel zanedlouho po něm. Krev se mu dále řinula z krku, přestala však z rány tryskat a pouze zvolna vytékala jako hustá polévka, která překypěla ven z hrnce.
Lia se dívala, jak umírají. Jejich oběť byla nezbytně nutná. Ve jménu důležitější věci, která měla větší význam než dva mladé životy, a která mohla za jistých okolností zachránit tisíce jiných životů. Odvlekla

ještě teplá těla, jimiž i po smrti zachvívaly mírné záškuby, do malé, úzké prolákliny a pak se postarala, aby se nad nimi probořil strop.
Pak se vydala na cestu zpět, přičemž počítala kroky a snažila se zhruba odhadnout polohu sochy. Posmrkávala, když se vrátila ke stavitelům a líčila, že dole došlo k příšernému neštěstí.
"Stěny sklepa jsou měkké jako vosk," vyprávěla a přepadl ji nový záchvat pláče. "Bylo by šílenství, kdybychom se ještě jednou pustili dolů, pánové."
Ove a Tamás se krátce poradili, pak nařídili pro zbytek dne zastavit práce a uctít tak památku obou mrtvých dětí. Příštího dne shora odkryjí mrtvoly, vynesou je ven a sklep důkladně zasypou.
* * *
V noci se Lia vrátila s Franekem a deseti pomocníky na staveniště.
Přinesli si dlouhé tyče, motyky a krumpáče, kladky, lana i kladkostroj.
V boční uličce na ně čekalo koňské spřežení, s nímž budou moci kořist okamžitě odvézt pryč. V širokém okruhu kolem staveniště rozestavili hlídky, aby je varovaly před náhodnými pozorovateli a městskou gardou. Všechno muselo jít rychle. A nejdůležitější bylo, aby se jim podnik vydařil, ať to stojí, co to stojí, třeba i něčí životy.
Lia si na povrchu odměřila vzdálenost od vstupu do sklepa a kamenem vyznačila na zemi předpokládané místo. "Tady pod ním to musí být," řekla společníkům a muži se dali do tvrdé práce.
Franek a Lia pomáhali odhrnovat suť stranou a díra v zemi postupně rostla. Museli být velice opatrní, aby se dovnitř nezřítil příliš velký kus povrchu a nezasypal podzemí víc, než bylo nutné.
"A já jsem se už chtěla vzdát," pronesla Lia fascinovaná představou, že se již brzy zmocní zvláštního pokladu.
Radost v ní přehlušila špatné svědomí, způsobené vraždou obou mladíků. Řekla o svém činu Franekovi, aby se jí ulevilo na duši, ale nepomohlo to. Franek s ní alespoň souhlasil v tom, že udělala jedinou správnou věc. Bude muset Poristu navždy opustit. Až chlapce najdou, budou vědět, že je zavraždila.
"Samusin je nám opět nakloněn," přikývl Franek a sledoval, jak muži odklidili volnější suť a začínají se prosekávat zděnou stropní klenbou nad sklepením. "Udělali jsme první krok."
"Nebuď si předem tak jistý," oponovala Lia. "Teprve až tu sochu dostaneme z Poristy pryč, budeme moci boha rovnováhy pochválit."
Část stropu se s rachotem probořila dovnitř, dva muže to strhlo s sebou a oba s řevem zmizeli ve sklepě. Franek se poplašeně díval na všechny strany a rozhlížel se, jestli jim některá hlídka nedává znamení. Ani hlasitý křik, ani rámus však nikdo nezaslechl. "Dělejte, vytáhněte je ven." Pět mužů se svítilnami naskákalo dovnitř.
"Nejdříve tu sochu," zavolala za nimi Lia neklidně a poodstoupila o dva kroky od okraje díry, kdyby náhodou povolily další části klenby. "Až pak oba zraněné."
Pomocníci zevnitř zvětšili otvor, ostatní mezitím připravili tyče a sestavili kladkostroj. Dolů hodili silná lana, aby jimi ovázali kamenného muže.
Socha potažená tenkou vrstvou prachu brzy stoupala z temnot nahoru. Byla na ní obrovská červená skvrna - krev jednoho z obou chlapců, kteří kvůli jejímu objevu zemřeli. Socha na pohled působila dojmem, jako by tu krev sama prolévala.
"Sem s tou károu!" nařídil Franek, zvedl lampu a dal smluvený signál. Okamžitě se k nim tiše rozjela kola vozíku, obalená tlustými hadrami, koně měli kolem okovaných kopyt podobné tlumiče, chránící před hlukem.
Lia byla stále neklidnější. "Vylezte nahoru," zavolala do sklepení. "Pospěšte si, abychom se odsud konečně dostali."
Lano bylo pevně zakotveno, tyčová konstrukce se pod zátěží silně prohýbala, naštěstí však váhu vydržela. Muži se vyšplhali z díry a vyzvedli těžkou sochu na vůz, vyložený pytli se slámou.
"Garda!" zaznělo k nim přes náměstí volání a jako ozvěna se vrátilo zpátky k Franekovi a Lie.
"Takovej pitoměj vůl," nadával Franek hlídači, který to sice s varováním myslel dobře, avšak určitě tím na ně ještě víc upozornil Bruronovy vojáky. Pochodně se k nim blížily, vypadaly jako malá světýlka.
"Sundejte ty hadry," vyjel na pomocníky stojící vedle vozu a vyšvihl se nahoru. "Stejně si nás už všimli, teď je jedno, jestli děláme nějakej rámus, nebo ne."

Lia se vyhoupla za ním a přikrčila se vedle sochy. Bič zapráskal, kola začala rachotit.
"Stát," dolehl k nim rozkaz nějakého gardisty. "Stát, ve jménu krále Brurona!" Gardisté nezůstali dlouho u slov, okamžitě začaly přilétat první šípy a dopadaly převážně na zem kousek za nimi. Dva se zavrtaly do dřeva, jeden se roztříštil o sochu a jeden šíp zasáhl Liu do lýtka. Dívka vykřikla bolestí.
V záři pochodní viděla, jak se gardisté vrhli na jejich pomocníky a pozatýkali je. Kdo budil zdání, že se jim chce postavit na odpor, zemřel na místě. Pět cyklů starý výnos krále Brurona na ochranu majetku trestal lupiče smrtí, na tom se nic nezměnilo. Že vyloupili sklep mrtvého, nehrálo žádnou roli.
Z temnoty vedlejší uličky přicválali na koních čtyři gardisté, které sem přilákal hluk. Dohonit spřežení bylo pro ně hračkou.
"Zastavte!" zakřičel první jezdec na Franeka. "Můžu tě…"
Liin přítel se otočil, bič zasvištěl a zasáhl vojáka přímo do obličeje. Jeho oko se pod dopadem tvrdého spleteného koženého řemínku doslova rozpadlo na kusy. Voják se zřítil ze sedla, jezdec za ním se mu musel vyhýbat a ztratil několik kroků.
Jiný gardista se odvážně vrhl ze sedla do vozu, udeřil Liu pěstí do tváře, aby se s ní nemusel dál obtěžovat, a pak přelezl přes sochu k Franekovi.
"Pozor," zachroptěla Lia a polykala vlastní krev. Zaúpěla, přesto však vytáhla dýku a plazila se v poskakujícím voze za gardistou.
Třetí voják se přehnal kolem nich. Jeho cílem byla nepochybně městská brána. Chtěl strážím nařídit, aby přehradily cestu lupičům, kteří v sobě neměli ani špetku svědomí.
Franek dával pozor. Když byl gardista na tři paže před kozlíkem, mrštil po něm mečem a zasáhl muže do boku. Jezdec se v plném trysku zřítil dolů, několikrát se na zemi převrátil a pak ho přejelo levé zadní kolo vozíku.
Právě když se poslední gardista chystal zezadu zaútočit na Franeka, vrazila mu Lia dýku do paže. Mířila vlastně na zátylek, ale prudké pohyby vozíku spolu s účinkem rány, která ji předtím zasáhla, jí znemožnily přesněji trefit. Zapotácela se, chytila se protivníka a v pádu ho strhla s sebou. Společně se převalili přes sochu a spadli z úložné plochy rychle ujíždějícího vozíku na dlažbu.
Tentokrát Lia neměla štěstí.
Přistála pod těžkým mužem v brnění a ztlumila jeho pád. Když udeřila hlavou o kamennou dlažbu Poristy, ucítila, jak lebka praskla a hrudí se jí rozlila palčivá bolest. Hlavu jí zalilo horko, cítila se lehounká jak pírko, jako by vůbec neměla tělo.
"Lio!" zaslechla tiché volání přítele, které k ní slabounce dolehlo skrz hlasitý dusot kopyt a skřípění kol.
"Jeď dál," procedila s námahou a s vědomím, že už nikdy nic neuslyší. "Udělali jsme první krok, Samusine," zašeptala vzhůru ke hvězdám. "Za to ti ráda obětuji život, bože rovnováhy." Lia se pokusila vyloudit na tváři úsměv, než její obličej ovládne smrtelná ztuhlost. Už to však nestihla.
Gardista, který ležel několik kroků od ní, se zvedl a sáhl po signálním rohu, aby varoval stráže u brány. Roh však již u opasku nevisel. Po chvilce ho našel, ze dvou třetin se zabořil ženě do prsou. Při pádu z vozíku jí nešťastně projel masem i kostmi a praskl. Krev se z něho valila jako z trychtýře. K tomuhle rohu už určitě nikdy nepřiloží rty.
"Zatraceně," vztekal se gardista a vydrápal se na nohy. Lupič unikl i s kořistí. A pokud voják správně viděl, co leželo ve voze, jednalo se o velice neobvyklou kořist: o zkamenělého maguse Lot-Ionana.

Skrytá země,
Černé hory, trpasličí říše Třetích,
6241. sluneční cyklus, konec jara

K
rál Malbalor Bělooký z klanu Kostilamů z Třetího, Lorimburova kmene si přečetl zprávu, kterou mu předal posel královny Xamtys. Psalo se v ní něco o nějakém divném stroji a trpasličích runách, jež slibovaly smrt. Mělo by se uskutečnit shromáždění, ať tedy panovníci trpasličích kmenů a králové měst Svobodných přicestují do Šedých hor.
"Tam se zase otevřou staré rány a hroby," poznamenal k zástupcům klanů a ostatních čtyř trpasličích

kmenů, kteří s ním seděli u stolu v hale.
Říše Třetích existovala jenom podle jména. Po smrti Lorimbase Ocelového srdce a téměř úplném vyhlazení kmene Třetích vojskem šíleného a mezitím i sesazeného krále Belletaina vyslaly ostatní kmeny válečníky na východ, aby tam zabezpečili a chránili vstup do Skryté země. Třetích bylo v Černých horách jen pár a tvořili menšinu. Leckdo tvrdil, že jsou pouze trpěnou menšinou.
"Víte, že většina trpaslíků z mého kmene, kteří přežili, se přidala na stranu těch, co touží po míru, a nyní s vámi žijí bok po boku." Malbalor zvedl papír do výšky. "Tyto řádky ohrožují naši novou jednotu."
"Pokud vůbec kdy nějaká existovala," ozvalo se odněkud z kruhu přítomných.
Král nedokázal odhadnout, komu tato slova vyklouzla z úst. Malbalor se rozhněvaně zvedl a všem demonstroval svou impozantní postavu. Byl to klasický Třetí, statný, silný a zocelený v boji. Přes kroužkovou košili nosil zbroj z tenkých železných plátů, nohy mu chránila kroužková suknice. Z hnědých očí mu šlehaly plameny. "Přesně takové poznámky jsou tím, co znovu otevírá staré rány a hroby!" zvolal a udeřil pěstí do stolu. Dlouhý, modře zbarvený vous se mu chvěl vztekem. "Nevšimli jste si, že je to lest? Vždyť ty runy nemají za cíl nic jiného než rozdmýchat nedůvěru vůči Třetím, kteří žijí v míru a pokoji mezi vámi, a zasít novou nenávist. Copak jsme my, potomci vraha trpaslíků Lorimbura, nedokázali, že nijak neusilujeme o smrt ostatních kmenů?"
"Co znamená pět cyklů," ozvalo se opět polohlasem.
Ale tentokrát se rušitel prozradil, neboť jeho soused se k němu obrátil a řekl: "Proč nevstaneš a nepromluvíš nahlas místo toho, aby ses tady zbaběle krčil, Ginsgare Rváči z klanu Hřebíkářů z Prvního, Borengarova kmene?"
Odhalený trpaslík se zvedl. Měl širokou postavu, hustý, ohnivě rudý vous a dlouhé kudrnaté vlasy. V levici držel válečné kladivo, jak se na trpaslíka z klanu nejlepších kovářů slušelo. "Nikdy jsem Třetí nemohl vystát. Opovrhuji jimi kvůli tomu, že jsou zákeřní, podlí a nečestní," prohlásil neohroženě a díval se přitom králi do tváře. "Tomu, že jeden z vás, Malbalore, vymyslel takový stroj, se ani trochu nedivím. Já vidím, že Třetí znovu zabíjejí, a to mě už vůbec neudivuje." Otočil se a pohledem přelétl všechny přítomné. "Vyšleme vojsko a zničme tábor v Zemi za horami, potom nažeňme všechny Třetí do kupy a zavřeme je na jednom místě. Pak teprve konečně zavládne pokoj."
Soused, který ho prozradil, pokrčil obočí. "Jsou Třetí, kteří předstírají, že patří k nějakému jinému kmeni, jen aby mohli podněcovat neklid. Jak tě tak slyšíme mluvit a když se podíváme na tvoji postavu, mohl by leckdo přijít na hloupé myšlenky."
Ginsgar se otočil jako blesk a rozpřáhl se proti němu kladivem. "Ty se mi odvažuješ nadávat do Třetích?" zařval vztekle. "Můj klan žije nesčetný cykly v Rudých horách a…"
"Tak dost!" nařídil Malbalor. "Sedni si zase, Ginsgare. Je mi vcelku jedno, ke kterému kmeni patříš. Takové štvavé řeči tady nestrpím. Ani v této hale, ani v našem království. Všichni musíme zachovat chladnou hlavu." Zhluboka se nadechl. "Pozval jsem vás sem proto, abyste svým lidem vysvětlili, že mají mít oči otevřené, jednat uvážlivě a vyvarovat se neopodstatněných obvinění. Od nynějška budou do štol chodit jenom oddíly po čtyřiceti trpaslících a tam pokračovat v opravách. Berte si s sebou dlouhé železné tyče, háky a řetězy. S tím se vám podaří stroj převrátit, aspoň doufám." Přísně si prohlédl shromážděné trpaslíky. "Jsou to stroje! To, co trpasličí ruka vybudovala, může jiná trpasličí ruka zničit. Vraccas nechť nám pomůže, abychom v této zkoušce obstáli. Za dva oběhy slunce vyrazím na severozápad, tam se poradíme s Gandogarem a s ostatními." Kývl na ně, že mohou odejít.
Malbalor počkal, až bude v hale sám, a pak ztěžka dopadl na židli. Když ho Gandogar požádal, aby se stal králem, a pak jím byl skutečně zvolen, nikdy by si nepomyslel, že bude jeho úřad tak těžký.
V jedné tvrzi se sešlo všech pět kmenů - u Gla?mbara Ostré čepele v Šedých horách šlo všechno jako po drátku. Tam se vše zatavilo jako v tyglíku, z něhož vzešel zcela nový druh trpaslíků. Ale v Černých horách se to nechtělo podařit. Tady se nic nezatavilo, nic se nesmísilo. Právě naopak, každý prvek se zatvrdil a nehodlal navazovat s ostatními žádné nové vazby.
Ti z nich, kteří byli pověrčiví, tvrdili, že za to může kletba otce kmene Třetích. Lorimbur nadále přebýval ve stěnách a zabránil každému pokusu o mír. Malbalor na tom byl tak špatně, že tomu málem sám věřil. Nabral si trochu vody z karafy stojící na stole a prohlížel si svůj unavený obličej, který se slabě zrcadlil na vodní hladině. Starosti mu vyryly do tváře hluboké vrásky, vytesaly je kolem očí a jednu i na čele. Zbytek

se schovával pod vousem, a to bylo dobře. Nechtěl vypadat ještě starší, než se cítil.
Chladná voda protekla králi hrdlem a osvěžila ho. Zvedl se, odešel z haly a začal s přípravami na dobu své nepřítomnosti. Zatímco procházel vysokými chodbami, rozhodl se, že určí Ginsgara svým zástupcem, aby ten hádavý mezek na vlastní kůži poznal, co to znamená mít odpovědnost. Říkal si, že se mu tak skvěle pomstí.
Když zabočil za roh, vypochodovala proti němu skupina až po uši špinavých trpaslíků. Vypadali, jako by po celém oběhu nepřetržité dřiny právě vylezli z kamenolomu, a taky tak páchli. Neměli na sobě nic než krátké kalhoty a tlusté vysoké boty, které jim sahaly až po kolena. Horní části těla a stehna byly holé. Hlavy měli proti padajícím kamenům zakryté helmami. V rukou nesli motyky, lopaty a krumpáče. Aby se chránili před jemným kamenným prachem, měli přes nos převázané šátky, tu a tam pod nimi vykukovaly konečky vousů.
Takový pohled nebyl v podstatě ničím neobvyklým. V jiné části Černých hor by Malbalor na skupinu dvaceti trpaslíků okamžitě zapomněl.
Na těchto se mu však zdály dvě věci velice zvláštní: za prvé neměli žádný důvod, proč by se měli pohybovat právě tady, nebyly tu ani ložnice, ani zborcené tunely. Za druhé ho ani jeden z kolemjdoucích nepozdravil, i když na ně kývl.
Malbalor nepatřil k panovníkům, kteří musejí bezpodmínečně vidět, jak se všechny hlavy před nimi sklání, jistou míru respektu však přece jen vyžadoval. Zastavil se a otočil se. "Hej, vy tam! Na okamžik." Trpaslíci šli dále.
V králi se najednou probudila nedůvěra.
Přitočil se k poslednímu trpaslíkovi ve skupině, popadl ho za ramena a otočil k sobě. Jak si ho tak zblízka prohlížel, tvar trpaslíkovy helmy mu vůbec nic neříkal, lišila se od všech, jaké znal. Měla delší kryt nosu, sahající až k bradě, paprskovitě se sbíhající železné dráty vytvářely mřížku s velmi hustými oky, za níž se skrývaly oči.
"Mluvím s vámi!" prohlásil král přísně a strhl mu šátek z obličeje. Polekaně ustoupil o krok dozadu. Poprvé v životě viděl dospělého trpaslíka, který neměl vousy. Černé chumáče, vykukující zpod šátku, byly přilepené k šátku, aby zmátly ostatní. U krále trik zabíral až do poslední chvilky. "U Vraccase, co to má…" Ruka mu sjela k rukojeti řemdihu.
Trpaslík ho bez jediného varování udeřil plochou stranou lopaty do hlavy, Malbalor se zapotácel, opřel o stěnu a napolo v bezvědomí se sesunul kzemi.
"Zrádce!" vykřikl co nejhlasitěji, pak mu víčka ztěžkla a zavřela se.
Když je po chvilce opět otevřel, uviděl, jak se před ním rozmazaně vznáší Ginsgarův ustaraný rudovousý obličej. Ke svému velkému údivu neležel na chodbě, ale ve vlastní posteli. Přece jen byl asi v bezvědomí trochu déle.
"Už se probral," houkl Ginsgar přes rameno. "Tak, králi, máme novinky, které tě přimějí zapochybovat o dokonalé poctivosti tvých lidí," prohlásil s požitkem, pak kousek ustoupil a udělal místo jinému trpaslíkovi.
Malbalor ho znal. Diemo Smrtelná čepel z klanu Smrtelných čepelí velel bojovníkům, kteří střežili vstup do Skryté země a pokladnici. To, že ho vidí a že se má z jeho úst dozvědět novinky, vzbuzovalo v králi již předem neklid.
"Králi Malbalore, byli jsme přepadeni," přiznal se Diemo zkroušeně. "Stali jsme se obětí zákeřného útoku z vlastních řad."
Malbalor se posadil a slezl z postele. "Nic mi neříkej. Bylo jich asi dvacet a vypadali jako dělníci," uhodl bez jakékoliv námahy. "Ten, co mě srazil k zemi, byl jeden z nich."
"Ano. Strážní před pokladnicí je viděli, ale mysleli si, že zabloudili. Když poznali svůj omyl, bylo příliš pozdě. Trpaslíci je lopatami srazili k zemi a…"
"Srazili k zemi nebo je zabili?"
"Srazili. Několik našich bylo lehce zraněno, jednalo se především o povrchní rány a oděrky, některým z nich hučelo v hlavě," upřesnil Diemo. "Stejně jako u tebe, králi."
Malbalor měl samozřejmě radost, že je naživu, udivovala ho však náhlá zdrženlivost Třetích. Proč najednou ušetřili životy trpaslíků, kteří nepatřili k jejich kmeni? "To nebyl nikdo z Třetích," pronesl

pevným hlasem a obrátil se přitom ke Ginsgarovi. "Já jsem jednomu z nich strhl šátek. Nikdo z nás by si nenechal oholit vousy."
"Bezvousý trpaslík?" ujelo Ginsgarovi. "Potom to klidně mohl být nějakej vyvrženec. My u Prvních jsme tak s nima vždycky zatočili. Kdo se provinil proti zákonu, toho jsme oholili a dotyčnej pak musel odejít z naší říše a být pryč tak dlouho, dokud mu nenarosily nový vousy." Zahákl si ruce o opasek. "Že by to byl nějakej lstivej Třetí nebo lupič z měst Svobodnejch?"
"K čemu by to Svobodným bylo…" Malbalor se podíval na Diema. "Co nám tam vlastně ukradli?"
Bojovník mlel naprázdno čelistmi. "Jenom ten diamant, králi."
"Který diamant? My…" Král zmlkl, když si uvědomil dosah Diemových slov. "Ten diamant? Gandogarův dar?" Vrásky na obličeji se mu ještě víc prohloubily, měl dojem, že cítí, jak se mu zařezávají do masa.
Ginsgar předstoupil. "To, na co jsi poukázal, bylo velice důležitý, králi. Navrhuju, abychom poslali zprávu velkokráli. A pokud jde o viníky, stojím si na svým: byli to Třetí nebo Svobodní."
"Z jakého důvodu, Ginsgare?" tázal se Malbalor tvrdě a v myšlenkách škrtl Prvního ze seznamu svých zástupců. "K čemu jim ten diamant bude, když nemají žádného maguse?"
"Svobodní by nám mohli závidět, protože oni žádnej nedostali. Jsou to vyvrženci, zločinci. Na to nesmíme nikdy zapomenout."
"Ty nikdy na nic nezapomínáš, Ginsgare. Ani na minulost Třetích, ani na minulost Svobodných," odvětil král ostře.
"Na rozdíl od mnoha jinejch," odsekl trpaslík neústupně. "Třetí kradou, aby nás dostali ještě víc do úzkých. Nejdřív ten stroj, pak nás vykradou, a ještě se nám kvůli tomu smějou. Vzali si ze Skrytý země to nejcennější."
Malbalor prošel kolem něho a zůstal stát. "To nejcennější ve Skryté zemi je to, že její obyvatelé drží pohromadě. Naše soudržnost! Podíval se na trpaslíka. "Ty, Ginsgare Rváči z klanu Hřebíkářů z kmene Prvních, opustíš zítra spolu se svým klanem Černé hory. Rozdmýchávej si nepokoj ve své vlasti, ale ne u mne." Nechal ho stát a vyšel z místnosti.
V žádném případě nemohl být s trpaslíkovými závěry spokojen, přestože by tak všechno bylo mnohem, mnohem jednodušší.

Skrytá země,
říše elfů Âlandur,
6241. sluneční cyklus, konec jara

T
ungdil si prohlížel les, jímž projížděli, a dospěl k názoru, že se od jeho poslední návštěvy u Liútasila pořádně změnil. Stromy, kterým se na půdě Âlanduru zřejmě velice dařilo, rostly rychleji než jinde.
Pruďas, který stejně jako jeho přítel pochodoval vedle poníka, sledoval Tungdilův pohled. "Už jsem si říkal, že si to jenom namlouvám," prohodil poté. "To dlouhý roští roste jako plevel." Vytáhl vraní zobák z úchytu u sedlové brašny nákladního poníka a volně ho sevřel v levé ruce. "Je to stejný jako vždycky. Když ho nemám, připadám si nahej," vysvětloval Tungdilovi. "Možná mě to mý šílenství už opustilo, ale pořád jsem zůstal bojovníkem. Kdyby se kolem mě plazil nějakej šlahoun, chci být ozbrojenej."
"Já elfům věřím."
"Já taky, učenej." Pruďas si přehodil zbraň přes rameno. "Ale nevěřím tý jejich zelenině."
Z krytu stromů znenadání vystoupili dva elfové. Měli na sobě oděv z jemně tkané světlé látky a v dlouhých plavých vlasech drahocenné stříbrné a zlaté spony. Elegantní šat oběma volně splýval podél štíhlých, urostlých těl.
"Vítejte v Âlanduru, Tungdile Zlatoruký a Bo?ndile Dvojčepeli," pronesl vpravo stojící elf zpěvným hlasem a oba se trpaslíkům uklonili.
"U Vraccase, jejich tváře jsou teď ještě křehčí než dřív," zašeptal Pruďas. "Nebo že by za to mohly ty šaty, co maj na sobě?"
Tungdil se zašklebil. "Ty jsi vůdce naší mise. Je na tobě, abys jim odpověděl," zašeptal mu rychle.
"Já?"

"No jasně, kdo jiný?"
"Ty seš učenej!"
"Ale Gandogar pověřil tímhle úkolem tebe. Mě jsi jenom unesl." Bylo vidět, že se Tungdil doslova vyžívá v tom, jak se válečník začíná potit.
Bo?ndil si povzdechl a rovněž se uklonil, i když zdaleka ne tak hluboko, jak se před návštěvníky uklonili elfové. "Vraccas nechť je s vámi," pozdravil je koktavě. "Vyslal nás velkokrál, abychom u vás učinili oficiální návštěvu." Ukázal za sebe na oslíka s nákladem. "To je pro Liútasila a…" zdlouhavě si prohledával kapsy, až nakonec našel Eldrurův pokrčený dopis, "tady je dopis od vaší delegace." Podal ho elfům. "My… přicházíme v míru." Pak se podíval na Tungdila a zakoulel očima. "Já to neumím," zašeptal bezmocně. "Prosím tě, pokračuj ty, než tady rozpoutám nějakou válku!"
Elfové si pečlivě prostudovali dopis a opět se usmáli. "Těší nás, že se děti kováře nadchly pro naši kulturu. S velkou radostí vás provedeme Âlandurem a ukážeme vám, jak se u nás žije," řekl mluvčí elfů, pak ustoupil stranou, natáhl ruku a ukázal na cestu. "Pojďte. Připravili jsme již pro vás ubytování."
"Ale doufám, že ne někde mezi vrškama stromů?" uklouzlo Pruďasovi, při tom natáhl ruku, aby si vzal dopis zpátky. Po krátkém zaváhání ho dostal. "Hnízdění tam nahoře přenechám ptákům."
"Dobře víme, čemu dává váš národ přednost," odpověděl mu elf přátelsky a vyrazil jako první.
"Jste velice ohleduplní," poděkoval Tungdil a ujal se tak po sice nechtěné, přesto však dost velké urážce slova, načež si jeho přítel hlasitě s úlevou oddechl. "Přinášíme s sebou dary pro knížete Liútasila."
"Náš kníže bude mít z toho osla velkou radost," zasmál se elf zvonivě a tak čistým hlasem, až to bylo trpasličím uším nepříjemné.
"Ne, ten osel samozřejmě není dárek," připojil se Tungdil k elfově veselé poznámce, už jen proto, aby přehlušil jeho hlas. "Ten pouze nese cennosti."
"Já si to myslel. Ale osla jako dárek ještě nikdy nedostal. Byla by to osvěžující novinka." Znovu se uklonil. "Já jsem Tiwalún, to je Vilanoîl. Byli jsme vám přiděleni jako průvodci Âlandurem. Můžete se na mne nebo na Vilanoîla obracet s veškerými dotazy. Rádi uspokojíme vaši zvědavost."
"Srdečně děkuji, Tiwalúne." Tungdil rozpoznal stezku, po níž kráčeli. Zavede je na mýtinu, kde se setkal s knížetem Liútasilem a kde s ním hovořil o eoîlovi. Zdvořile se zeptal, jak se panovníkovi vede.
"Náš pán se má dobře, je však nyní v jihovýchodní části říše, musí tam urovnat nějaké záležitosti," oznámil mu Tiwalún a vystoupil na otevřenou mýtinu, na níž byl postavený stan. "Hned jak ty záležitosti uspokojivě vyřeší, přijde sem a promluví si s vámi. Nyní vám přeji dobrou noc."
Tungdil si prohlížel stěny stanu ze zeleného sametu. "To je knížecí stan," řekl Pruďasovi. "Děkujeme za čest, jakou jste nám prokázali," oslovil opět Tiwalúna a dodal jazykem elfů jednu starou trpasličí moudrost: "Své přátele poznáte podle toho, jak vás uhostí."
Vilanoîl sebou trhl a Tiwalúnův obličej se na kratičký okamžik přestal ovládat. "Liútasil se zmínil, že vám říkají učený, ale že se vám podařilo zvládnout náš jazyk, nám zamlčel," prohlásil poté Tiwalún uznale, uklonil se a otočil se, pak se však ještě jednou zastavil. "Směl bych si, prosím, vzít ten dopis, Bo?ndile Dvojčepeli? Chtěl bych ho poslat knížeti, aby si mohl na vlastní oči přečíst, jak dobře o vás Eldrur hovoří."
"S radostí, příteli elfe," ušklíbl se Pruďas a sáhl si za opasek. "U tisíce mrtvejch bestií! Já jsem ho ztratil!" láteřil. "Musel mi vypadnout někde po cestě ke stanu."
Chystal se, že se otočí a půjde dopis hledat, ale elf pozvedl ruku. "To není nutné, Bo?ndile Dvojčepeli. V našich lesích se nic neztratí, stejně jako by v žádných z vašich hor nemohla zmizet zlatá mince. My ho najdeme, nelamte si s tím hlavu." Ještě jednou se uklonil. "Uvidíme se zítra. Sitalia nechť vám z oblohy sešle příjemné sny." S těmito slovy zmizeli oba elfové ve stínu stromů.
"Když jsem tě slyšel tak divně mluvit, tak mě málem trefilo Vraccasovo kladivo," odfirkl si Bo?ndil. "Ještě teď mi je úplně nanic. Už jsem si málem pomyslel, že tě něco posedlo. Odkdy umíš tu jejich řeč?"
"V Lot-Ionanově štole jsem našel nějaké staré knihy. Mezi nimi bylo i jedno dílo o zaniklé říši severních elfů, Lesinte?lu. Bylo ale z větší části poničené. Autor v něm popsal i úvod do jejich řeči, ale více než pár frází neumím. Jejich řeč je příliš komplikovaná." Tungdil přidržel stranou část látky zakrývající vstup do stanu, aby Bo?ndil mohl vstoupit dovnitř. "Pojďme si odpočinout."
"Tak nám nejdřív uvař něco dobrýho k večeři. Já se postarám o poníky a hned budu u tebe," odpověděl

Bo?ndil a odešel ke zvířatům, s požitkem spásajícím šťavnatou trávu na mýtině.
Tungdil vešel dovnitř a na místě se ho zmocnil pocit, jako by se přenesl do doby, kdy se naposledy setkal s knížetem elfů. Dřevěné opěrné sloupky, zdobené rytinami, příjemná vůně, teplé světlo olejových lamp, visících z tyče u stropu stanu, a teplo obou kamen, to všechno na něho působilo jako hojivý balzám a umožnilo mu setřást ze sebe útrapy cestování.
Vysvlékl si kroužkovou košili a hodil ji na věšák, opláchl si obličej a zadíval se do středu stanu, kde na ně čekal stůl s teplým jídlem. Nemusel nic vařit.
Bo?ndil se vřítil dovnitř, pokrčil nos, protože si jeho přítel sundal zbroj, a posadil se k prostřenému stolu. "Ohó, tak takhle si dám naši výpravu líbiti prohodil a přitáhl k sobě první mísu. "Sice to až trochu moc voní po kytkách, ale jídlo vypadá dobře." Nahrnul si na stříbrný talíř nejrozličnější pokrmy a rychle je všechny ochutnal, pak se jeho vidlička zarazila nad jednou žlutou kuličkou. "To ne. Na to si pamatuju. To mi tehdy vůbec nechutnalo." S odporem ji odsunul na okraj talíře a pokračoval v jídle. "Naber si, učenej. Při tom pochodování jsi pořádně ztratil na váze, tak dneska můžeš mlsat."
Tungdil se zasmál. "Měl jsi dobrý nápad, když jsi mi promluvil do svědomí." Zcela záměrně nechal karafu s tmavým, sladovým pivem netknutou a nalil si vodu. Kdyby ochutnal třeba jen jediný hlt ječného moku, okamžitě by ho dostala jeho touha opět do spárů. Už ho ovládala dost dlouho.
Jídlo chutnalo skvěle, pokud si odmysleli žluté kuličky, a když pak Tungdil objevil v oddělené části stanu káď, vedle ní malé ohniště, nad nímž visel kotel s vodou, a misku rudých krystalů, nebyl k udržení. Připravil si koupel a vrhl se do teplé vody. Když si do ní přidal hrst krystalů, ucítil božskou vůni. Svaly se mu uvolnily, přivřel oči a užíval si blaha.
"Mám to," vytrhl ho z dřímot Bo?ndilův hlas.
"Nemůžeš to mít trošku míň hlasitě?" stěžoval si Tungdil a zvedl víčka, aby se po Pruďasovi poohlédl. Trpaslík, oblečený jenom ve spodním prádle, stál vedle kádě a mával dopisem, mohutné svaly mu jen hrály. "Zase jsem našel ten dopis. Strčil jsem si ho do kalhot. Spadl na zem, když jsem si je svlékl. To se budou elfové pěkně vztekat, až jim zítra ráno řeknu, že se zbytečně plazili celou noc v křoví," zašklebil se. "Ale jen ať tudle noc klidně hledají."
Tungdil si vzpomněl na Tiwalúnovo přání, že by chtěl ten dopis poslat Liútasilovi, a probudila se v něm zvědavost. "Ukaž," poprosil a natáhl ruku. "Chtěl bych vidět, jak moc nás v něm chválí."
Stalo se to, když si dopis předávali. Buďto ho Pruďas pustil moc brzy, nebo po něm Tungdil sáhl příliš pozdě - dopis přistál ve vodě v kádi. Oba po něm chňapli a roztrhli ho skoro přesně v polovině.
"To byla Elriina pomsta," poznamenal Bo?ndil vědoucně a lítostivě se zahleděl na svoji polovinu. "Zničí vodou všecko, co má něco společnýho s naším národem."
"Je možné, že jsme prostě jenom byli nešikovní." Tungdil vylezl z kádě a přehodil přes sebe osušku. "Můžeš dovnitř, voda je ještě horká."
"Já? Tam dovnitř? Po tom, co se v něm málem utopil dopis a varoval mě před zlomyslností bohyně vod?" zdráhal se bojovník.
"To ti nemůže uškodit. Smrdíš. A to se ještě vyjadřuji hodně mírně." Vzal si obě poloviny dopisu a položil je na kamínka, aby je usušil.
Část elfských run se rozmazala a stala se nečitelnou, kromě toho se jen některé z nich podobaly znakům, jaké používali severní elfové. Buď hovořili a psali od pradávna poněkud jinak než jejich příbuzní, nebo se jazyk a písmo během uplynulých cyklů dost změnily.
Jak papír schnul, měnil se. Mezi řádky vystoupily nové, bledě modré runy.
"Tajná zpráva," podivil se Tungdil polohlasně. Proč Eldrur v průvodním dopise něco skrýval? Možná se obával, že by některý z trpaslíků mohl jazyk elfů rozluštit, a proto se neodvážil napsat sdělení otevřeně. Jsou snad elfové, co k nám přišli, vyzvědači? kladl si Tungdil v duchu otázku. Uchopil dopis a posadil se s ním k jídelnímu stolu, aby se ve svitu olejových lamp pokusil runy rozluštit. Utrpěly vlhkostí, což mu překlad zrovna neusnadňovalo.
"Bo?ndile?" zavolal na přítele. "Pojď sem, musím ti něco ukázat."
"Hned to…" Ozvalo se hlasité šplouchnutí, voda vystříkla zpod závěsu, za kterým se skrývala káď, potom bylo slyšet hlasité prskání a po něm zaduněl celý sled nejhorších trpasličích nadávek.
Tungdil se ušklíbl. "Je ti dobře?"

"Zatracená voda!" vztekal se Bo?ndil, serval závěs a vztekle se s ním utíral. "Jen se na to podívej: teď abych si znovu namastil vousy." Zvedl dlouhé černé houští, které mu schlíple viselo na břiše. "Přitom jsem si dával celej cyklus záležet na tom, abych si je pěstoval a aby se pěkně leskly." Otočil se a nakopl káď. "Todle je prokletá past na trpaslíky, to si mohla vymyslet jenom Elria! Takový věci by se měly zakázat!" Zabalil se do závěsu. "Skoro cítím, jak mi zas v žilách pění můj starej vztek! Výheň se znovu nažhavila, tak mě to rozehřálo."
"Jen se zase uklidni. Co se vlastně stalo?"
"Uklouzl jsem," vyrazil ze sebe trpaslík. "Na kousku mýdla a šup, hned jsem měl hlavu v tý břečce." Odříhl si a útrpně zkroutil obličej. "Fuj, má to hroznou chuť."
"Jestli máš žízeň, napij se raději vody. Ale teď skvěle voníš, zvenku i zevnitř," šklebil se Tungdil a pak ukázal na dopis. Rázem zvážněl. "Něco jsem objevil."
Pruďas si okamžitě všiml rozdílných barev znaků písma. "Takže přece jenom špióni!" konstatoval spokojeně. "Sice jsem to nemyslel úplně vážně, když jsem to tehdá řekl, ale jak se zdá, tak to sedí."
"Jen žádné ukvapené závěry," varoval Tungdil přítele i sebe samotného. Nalil si plný šálek čaje, jenž stál ve stříbrné konvici na druhých kamnech. "Podívám se, co se mi podaří přeložit. Možná je to jen nějaký pokyn, která tajemství Âlanduru nám nemají odhalovat."
"Špióni," zdůraznil Pruďas a zatvářil se náramně vážně. "Já už o tom vůbec nepochybuju." Přešel k jedné z postelí, připravených pro hosty, a lehl si. Chvíli se na ní převaloval, pak vstal, vzal si deku a ustlal si na podlaze. "Moc měkký," utrousil a zavřel oči. "Dnes v noci hlídáš jako první," prohlásil. "Probuď mě, až budeš chtít vystřídat."
"Hlídat?" Tungdil se na něho zahleděl. "A kvůli čemu?"
"Já už těm šikmouchejm nevěřím."
"Ale jestli to je jenom nějaký nevinný pokyn…"
"…pak by ho šikmouší připsali do dopisu úplně otevřeně," trval Pruďas zatvrzele na svém.
"Což bychom zase my mohli považovat za nesmírně nezdvořilé." Tungdil nehodlal elfy odsuzovat příliš rychle, přestože i jemu připadalo jejich chování poněkud podivné. Víc než podivné.
Hlasité chrápání mu prozradilo, že Bo?ndil nehodlá spor déle prodlužovat. Proto vytočil knot lampy nahoru, aby lépe viděl. Čekala ho dlouhá noc.

V

Skrytá země,
království Urgon, hlavní město Trojvrší,
6241. sluneční cyklus, konec jara

"B
ývá v Gauragaru touto dobou již tepleji než u nás?" otázal se král Ortger, muž asi tak dvacet cyklů starý. Postavou se nijak nelišil od ostatních lidí, pouze mu bohužel až příliš zřetelně vystupovaly rybí oči. Bez nich by ho šlo nepochybně označit za pohledného muže. Upravil si koženou zbroj, zkrášlenou lístkovým zlatem, a sundal si helmu. Pod ní se objevily krátké černé vlasy, které již začínaly na temeni zvolna řídnout. Místo toho mu narostl hustý černý vous, který si pěstoval, aby vypadal starší.
"Výsosti, vaše cesta povede do Poristy. Podle toho, co mi bylo řečeno, je to krásná a líbezná krajina," odvětil komorník.
Ortger se zadíval na deset truhel se šatstvem, které si bral na cestu. "Chtěl jsem vědět, jestli je tam tepleji než u nás. Tak bych si vystačil s jedinou truhlou."
"S jedinou truhlou?" zeptal se sloužící nevěřícně.
"No ovšem. Chci jet rychle, a to se mi nepodaří, když potáhnu obrovský náklad, jako kdybych obchodoval s oděvy." Ukázal na jednu truhlu. "Tuhle si vezmu s sebou, ostatní zůstanou v paláci."
"Jak si přejete," sluha se uklonil a kývl na čtyři služebné, které okamžitě začaly ukládat nepotřebné kusy šatstva zpět do skříní.
Ortger se na ně chvíli díval, potom si stoupl k oknu a rozhlížel se po zdánlivě nekonečných horských

pásmech, které se před ním rozkládaly.
Palác stál na největším ze tří vrcholků, na nichž se rozkládalo hlavní město království, pod ním ležela obytná část města s mnoha pestrobarevnými kamennými domy. Dříví bylo v horách poskrovnu, proto byly, pokud to jen trochu šlo, všechny stavby z kamene. Různé druhy hornin se vyznačovaly rozličnými barvami a díky tomu vypadalo Trojvrší navzdory hrubému, čtverhrannému stavebnímu stylu jako pestré město.
Ortger se dostal na urgonský trůn zcela nečekaně. Poté co šílený Belletain ve své zaslepenosti vyhrožoval po přepadu Černých hor a smrti tisíců nevinných trpaslíků dalším útokem, byl několika odvážnými důstojníky sesazen. Ortger byl vzdáleným příbuzným Lothairea, Belletainova milovaného předchůdce, a vedl poklidný život daleko stranou Trojvrší, v blízkosti hranic s říší trollů Borwôlem. Tam ho dostihla zpráva, že se má stát novým vládcem urgonských hor. Nemusel se dlouho rozmýšlet. Během pěti cyklů svého panování toho zatím nikdy nelitoval.
Ozvalo se zaklepání a dovnitř vstoupil sluha. "Vaše garda je připravena k odjezdu, Výsosti," ohlásil.
"Vybrali opravdu jenom ty nejrychlejší koně?" ujišťoval se Ortger.
"Jak jste nařídil, Výsosti. Pět set mil do Poristy určitě zvládnou rychle."
Ortger si narazil helmu na hlavu a poslal truhlu dolů. "Rychlost je také nezbytně nutná." Připomněl si zprávu, v níž mu princ Mallen vylíčil krádež diamantu v Tabaînu. Popis děsivé bytosti, která řádila mezi strážemi hůř než zvíře, v něm probouzel noční můry. Přepadal ho velice opravdově vypadající sen, při němž se mu rozbušilo srdce. Nějaká bestie ho pronásledovala palácem a holýma rukama roztrhala každého muže, na něhož cestou narazila. Zřetelně slyšel její řev, jako kdyby stála vedle jeho vlastní postele.
Otřásl se hrůzou. Ortger nehodlal dále myslet na noční můry a zadíval se z okna na mírumilovné vrcholky Urgonu a na hlavní město.
Podle jeho názoru se tou krádeží dostalo zmizení prvního kamene v Rân Ribasturu do zcela jiného světla.
"Je náš diamant bezpečně uschován?"
"Uložili jsme ho na místo, které jste nám ukázal, Výsosti."
"Kolik mužů ho hlídá?"
"Třicet stráží, Výsosti. Ve dne, v noci. Jsou u něho rozestaveny čtyři praky na vrhání oštěpů, neustále připravené k použití. Střídavě je nabíjíme a uvolňujeme, aby tětivy stálým tlakem nepraskly."
Panovník si hlášení vyslechl s uspokojením. Nic víc nemohl na ochranu diamantu nabídnout. Toho, kdo by si proklestil cestu mezi vojáky, by zadržela kamenná brána před místností hluboko v útrobách paláce. Brána byla tak tlustá a těžká, že ji přímo na místě vytesali z kamene a přidělali k ní panty. Teprve potom za ní vyrazili do skály samotnou místnost. Abyste ji vůbec mohli otevřít, bylo zapotřebí síly čtyř volů, aby utáhli řetězy zavěšené na kladce. Žádný troll neměl tolik síly, aby dokázal dveřmi třeba jen pohnout.
Přesto se Ortgera zmocnil nedobrý pocit, když procházel prostým kamenným palácem. Jeho sídlo připomínalo návštěvníkům spíše vojenskou pevnost než královskou rezidenci. Došel na dvůr, vyšvihl se do sedla a popojel vedle Meinarta, velitele gardy. "Cvalem do Poristy," nařídil úsečně. Hned poté zaduněla kopyta koní, vyrazili bránou ven a úzkými uličkami Trojvrší se vydali na jihozápad.
Hnali se po úzkých cestách, které místy umožňovaly jet vedle sebe jen dvěma koním. Vpravo se kolmo tyčily vzhůru skalní stěny a čněly až do oblak, vlevo zívaly temné propasti a zdánlivě nekonečně dlouhé srázy. Daleko od nich se rozkládaly sluncem ozářené vrcholky a horské louky, světlo a stín hrály svou věčnou hru. Pokud se člověk nadchl krásným výhledem a zapomněl, kam jede, vbrzku zaplatil za nepozornost životem.
Rázná jízda vyžadovala neustálou opatrnost. Hejtman vyslal dopředu gardistu, aby jim dělal místo. Kdyby bez varování narazili za ohybem cesty na nějaký povoz, mohlo snadno dojít ke zranění, ne-li přímo ke smrti. Kdyby někdo spadl z kozlíku nebo ze sedla, byl by ztracen. Urgonské rokliny neznaly slitování.
Projeli úzkým průsmykem.
Ortger si vzpomněl na svůj sen a z nevysvětlitelného důvodu se ohlédl a podíval se zpět. Z místa, kam dojeli, měl dobrý výhled na Trojvrší, malebně obestřené slunečním svitem. V jednom z paprsků, které prorazily bílé obláčky na obloze, se těsně před vchodem do paláce kovově zablesklo.

"Zastavte!" rozkázal Ortger, zabrzdil koně a otočil se s ním, aby lépe viděl.
U paláce vzplál další pronikavý záblesk, tentokrát byl příliš jasný, než aby to bylo světlo, zrcadlící se na helmě nebo na štítu. Po chvíli se z paláce vyvalil kouř.
"Zpátky!" Král ukázal na Trojvrší. "Přepadení! Mají spadeno na náš diamant. Vrazíme nepříteli do zad a překvapíme ho."
"Výsosti, je moudré vracet se, dokud ještě probíhá útok?" namítl Meinart. "Vzpomeňte si na poselství prince Mallena. Jestli je ve hře magie, měl byste se přímému boji vyhýbat. Vyšlete posla, který vám podá…"
Ortger by na hejtmanův návrh přistoupil víc než rád, nedovolil si však žádnou slabost. Ve snu ho ta stvůra pronásledovala. Bylo na čase vyměnit si role. "Je to jenom nějaká stvůra, Meinarte. Když se objevila ve Zlatoklasech, tak muže zaskočila, ale moji vojáci jsou na ni připraveni. My ji zničíme." Ortger patami pobídl koně a uháněl nazpět cestou, kterou přijel.
Ve městě panoval zmatek nad zmatek. Obyvatelé pobíhali po ulicích a neustále ukazovali na palác, z jehož oken stoupal hustý dým. Mnozí se vyzbrojili džbery a pospíchali pomáhat při hašení, jiní měli v rukou meče a oštěpy, aby podpořili vojáky. Zpráva o přepadení se rychle roznesla po celém městě.
Garda s Ortgerem v čele tryskem vrazila pobořenou hlavní branou do dvora paláce. Spuštěná železná mříž byla roztavená a rozdrcená, jako by si s ní pohrály žhavé prsty nějakého obra. Na dvoře ležely vedle zuhelnatělých násad oštěpů a roztavených mečů potrhané a spálené kusy lidských těl. Tu a tam byla na dlažbě vidět černá místa, která tiše křupala a pukala nepředstavitelným žárem.
"Začínám mít pochybnosti, jestli budou naše ochranná opatření stačit," řekl Ortger tiše Meinartovi a nedokázal odvrátit oči od zkrvavených částí mrtvých těl. Ještě při východu slunce se s některými z poddaných bavil a žertoval. Teď z nich nezbylo nic než zohavené mrtvoly. Ortger marně lapal po dechu. Zachvěl se. To, co lidi zabilo, ať už to bylo, co to bylo, skrývalo v sobě síly, jaké ve Skryté zemi už dlouho nikdo nepocítil. Jaké on sám ještě nikdy nepocítil.
Kráčeli ve stopách zkázy, prošli hlavním traktem, jenž rovněž značně utrpěl ohněm, který v něm na různých místech vzplál. Nevšímali si sténajících zraněných a chvátali ke schodům do sklepení. Obrana diamantu měla přednost.
Když skupinka sestoupila po posledních schodech do předsálí klenotnice, uslyšel Ortger i jeho gardisté hlasité syčení a spatřil, jak se po stěnách a po schodišti míhá paprsek světla. Celou podívanou doprovázel bestiální řev a smrtelné výkřiky lidí. V ústrety jim vyrazil oblak nesmírně dusivého kouře, podle něhož si i ten nejméně důvtipný gardista dokázal domyslet, co v pokladnici hoří.
Ortger se zastavil. Celý se roztřásl, jeho tělo odmítlo učinit další pohyb a vydat se do míst, kde se usídlila děsivá smrt a vzala si vše, co chtěla. Přestože si jeho rozum naprosto přesně uvědomoval, jakou cenu a jakou moc v sobě skrývá diamant, který je v pokladnici umístěn, tak by mladého krále v tuto chvíli nic nedokázalo přimět k tomu, aby ho bránil. Přízrak z nočního snu k němu skutečně přišel.
Něco hlasitě zadunělo. Skála se s rachotem rozpadla, úlomky odlétaly až na schodiště a dopadaly králi pod nohy. Hned potom k nim dolehl vítězoslavný řehot. Zařinčelo železo a až ke schodům se přikoulely dvě useknuté hlavy.
"Rozmlátilo to dveře do pokladnice. Palandiell, stůj při nás!" zašeptal Ortger plný strachu a ustoupil o krok dozadu. "Kámen… je ztracen."
Ke schodišti doléhalo tupé dunění, jež se v pravidelných intervalech opakovalo, jako by tam kráčel nějaký obr. Ohně vrhaly na podlahu dlouhý, široký stín, který se k nim zvolna blížil. Stín rostl, překryl stíny mužů a spolkl je. Nestvůra, která vrhala na podlahu monstrózní obrysy, se objevila hned za ním. Přikrčila se, protože se v chodbě nemohla narovnat, a valila se k nim.
Nebyl to však přízrak ze snu. Bylo to něco mnohem horšího.
Stvůra byla z tionia, celá, celičká byla z černého tionia! Ruce i nohy byly dva kroky dlouhé, trup neméně vysoký a tlustý jako tři sudy piva. V kovové hlavě démona, mírně připomínající býka, žhnuly dvě rudé oči, z hledí vycházel bílý a tmavý dým.
Konstrukce byla potažená spletí nečitelných symbolů. Zářily bledě zelenou barvou, jako by číhaly na příležitost, aby se mohly v příštím okamžiku rozzářit naplno. Z celého těla vyčnívaly lesklé čepele a jedem natřené trny. Krev zabitých vojáků ulpěla téměř všude, na každém kousku umělého těla. Ortger postřehl,

že se na hrotech nestvůry zachytily chumáče vlasů a cáry šatů.
Meinart popadl Ortgera za ruku. "Palandiell, ochraňuj nás! Podívejte se, tamto, hned vedle krku, není to runa elfů?"
Ortgerovy oči nebyly schopny vypátrat udané místo. Letmo přelétl stvůru ustrašeným pohledem, jeho rozum odmítal pochopit hrůzu, která se před ním zjevila.
Pokaždé když stvoření pohnulo některou končetinou, ozvalo se zasyčení a odněkud z nitra nadživotně velké černé zbroje bylo slyšet mechanické zaklapnutí a rachot. Jediný kovový spár dokázal s hravou lehkostí najednou popadnout hlavy tří mužů. Pod krkem bylo zapuštěné malé kulaté okénko s tlustým sklem, jímž na ně zíral děsivý, zároveň však půvabný obličej, který na ně v jednom kuse cenil tesáky.
Ortgerovi tento pohled naprosto stačil. Rozechvělé prsty se mu samy rozevřely a meč mu vypadl z ruky. Když dopadl na kamennou podlahu, zařinčel a skutálel se po schodech dolů. "Pryč odsud," zakoktal král a obrátil se na ústup.
Runy se najednou rozzářily. V boku nestvůry se rozevřelo pět vodorovně vedle sebe umístěných otvorů, nebezpečně připomínajících hlavně.
Z otvoru vyrazila s mocným syčením pára a vojáci kolem Ortgera padali s řevem k zemi, král sám pocítil pouze průvan vedle levého ucha. Z těl zasažených gardistů trčely opeřené konce železem vyztužených šipek, jaké se používaly pro kuše. Šipky prošly těly vojáků v první linii, a dokonce poranily i další, kteří stáli v řadách za nimi. K těm, co padli, patřil i hejtman Meinart.
Pak už nebylo možné nikoho udržet na místě.
Vojáci v nevýslovné hrůze pádili po schodech nahoru, Ortger sám se řítil v čele a strachy si zkropil kalhoty vlastní močí.
Ostřílený bojovník by nepochybně nařídil obsadit ochozy kolem dvora, strhnout cimbuří a dorážet na bestii kamennými kvádry. Mladý král však nebyl natolik mazaný a zkušený. Po nočních děsivých snech a pohledu na nestvůru ho něco takového ani nenapadlo.
Byl víc než rád, když ho gardisté co nejrychleji odvedli ke koním a spolu s nimi prchal z Trojvrší uklidit svůj život do bezpečí. Jakmile se ocitl příšeře tváří v tvář, nezbylo po bojovnosti, jakou prokázal v průsmyku, ani stopy. Až v bezpečné vzdálenosti zastavil král doprovod a vyslal zpět do města dva zvědy, aby vypátrali, co se tam po jejich odjezdu ještě přihodilo.
Špehové se vrátili se zničujícím hlášením.
"Diamant je ztracen, Výsosti," potvrdil jeden z nich to, co již stejně všichni téměř s jistotou věděli. "Stvůra rozbila dveře do pokladnice a neodnesla si odtamtud nic jiného než kámen. Vaše korunovační klenoty jsou…"
Ortger odmítavě mávl rukou a podíval se na druhého muže. "O tom, kam se útočník poděl, máme rozdílné zprávy," hlásil mu zvěd. "Jedni tvrdí, že prošel ulicemi města a zamířil do hor, druzí říkají, že se vypařil do vzduchu, Výsosti. Požáry v paláci jsou uhašeny a o zraněné se pečuje."
Králi se vhrnul do nosu pach vlastní uschlé moči a připomněl mu jeho potupu i až příliš lidskou, naprosto pochopitelnou zbabělost. Útočník nevypadal jako objekt, který Mallen popsal v dopise. S výjimkou dvou věcí. Ortger si vybavil v paměti děsivý obličej za tlustým sklem a dokázal si rovněž vysvětlit záři znaků na zbroji nestvůry: magie.
"Potáhneme dále do Poristy," rozhodl se. "Musíme ostatním vládcům oznámit krádež dalšího kamene. Zbylé diamanty musejí být chráněny ještě lépe." Pobídl koně do klusu. "Nesmíme ztrácet čas. Jak se zdá, je ve Skryté zemi někdo, kdo se vyzná v magii a chce získat moc. A teď vpřed!"
Skupina se cvalem rozjela a podruhé se vydala cestou, kterou dnes už jednou absolvovala.
Ortger si však tentokrát odpustil další pohled přes rameno k Trojvrší. Obavy, že by opět musel čelit nějaké katastrofě, byly až příliš velké.

Skrytá země,
říše elfů Âlandur,
6241. sluneční cyklus, konec jara

"T

ak vy už jste vzhůru, Tungdile Zlatoruký! Doufám, že snad nepřicházím se snídaní příliš pozdě?"
Trpaslík sebou polekaně trhnul, přestože mu přátelský hlas v zádech nedával žádný důvod ke znepokojení. Nezněl výhružně, spíše udiveně a také trochu uraženě. Elf si teď ale nepochybně všimnul průvodního dopisu, nad nímž Tungdil stále ještě seděl. Nezbývalo mu nic jiného než čelit elfově příchodu okamžitým útokem.
"Jsem zvyklý vstávat s ptáky," utrousil Tungdil a otočil se k Tiwalúnovi, který nehlučně vstoupil do stanu a teď mu stál za zády. "Vím, že je těžké zaklepat na stěnu stanu, aby příchozí na sebe upozornil předtím, než vstoupí dovnitř, ale mohl jste se o to aspoň pokusit."
"Mnohokrát se omlouvám. Ta snídaně měla být překvapením," odpověděl elf a uklonil se. Přitom však nespouštěl oči z dopisu. "Takže jste to našli?"
Tungdil pořádně nevěděl, co tím Tiwalún myslí, jestli se ptá na dopis nebo na tajnou zprávu, která v něm byla skryta. "Ano. Můj přítel uložil dopis tam, kam vlastně vůbec nepatřil." Rozhodl se, že prozradí aspoň část pravdy. "Dopis spadl do vody, já jsem ho dal sušit ke kamnům a v tom se na něm objevily tyhle znaky." Ukázal na světle modré symboly. "Ptám se vás a žádám upřímnou odpověď: co má takové šotkovské kramaření znamenat? Jsou ty vaše delegace, které cestují Skrytou zemí, samí vyzvědači, jak by se leckdo mohl domnívat? Raději se mne nesnažte obelhat, protože se na to osobně zeptám knížete Liútasila."
Tiwalún si ho důkladně prohlížel a nejspíš se snažil vyčíst z trpaslíkových rysů, co nebo kolik toho vlastně ví. "Nikdy bych nemohl obelhat hrdinu, který zachránil říši Âlandur před zánikem," prohlásil vážně. "Řádky, které vystoupily účinkem tepla, nemají s národem trpaslíků nic společného. To přísahám při Sitalii."
"Tak mi tedy řekněte, co znamenají."
"To nesmím. Zeptejte se našeho knížete. Děje se to na jeho pokyn." Elf natáhl ruku. "Mohu ten dopis dostat?"
Tungdil psaní složil a zasunul si ho pod koženou halenu. "Předám ho Liútasiovi osobně," odvětil přátelsky. Tak si mohl být jistý, že ho kníže přijme a on se ho bude moci na to jejich tajnůstkářské počínání přeptat.
Tiwalún protáhl obličej, jako kdyby mu skřet učinil nabídku k sňatku. "Jak si přejete, Tungdile Zlatoruký. Kníže bude mít nepochybně radost, že si s vámi může promluvit." Stanem se linula vůně čerstvě upečeného chleba. "Posilněte se, potom vás i vašeho přítele provedu naší říší." Uklonil se a stáhl se zpět, zatímco elfové v méně slavnostních oděvech prostírali stůl a nalévali nápoje.
Bo?ndil se objevil v kroužkové košili. Natrčil nos a schválně hlasitě začichal. "No jestli tohle nevoní dobře," zajásal. Těšil se na jídlo a nedočkavě sledoval elfy, jak dokončují poslední úpravy. Po chvilce vycouvali hostitelé ze stanu a zanechali trpaslíky o samotě. "Tys byl celou noc vzhůru?" zeptal se, když vedle nich nebyly žádné zvědavé uši.
"Překládal jsem," opravil ho Tungdil a zamířil ke stolu.
"No a?" dorážel na něho Pruďas. "Co tam ti elfové napsali?"
Tungdil mu povyprávěl o krátkém rozhovoru s Tiwalúnem. "Co však neví, je, že jsem část dopisu přeložil. Ale to nám nijak zvlášť nepomůže odhalit celou záhadu. Zbytek je nečitelný, buď ho zničila voda v koupeli, nebo je psaný znaky, které neznám." Dal si na talíř chléb, nalil si čaj a přidal do něho trošku medu. K nosu mu stoupla vůně karafiátů, skořice a dvou různých druhů hřebíčku. Přísady prošly varem a společně s chutí bylinek a mléka vytvářely velice jemný, kořeněný nápoj, jak zjistil hned po prvním doušku. Přestože ho spíše lákalo pivo, pálenka nebo nějaký jiný alkohol, neuposlechl vnitřního nutkání a zůstal u čaje.
Bo?ndil na něho mrzutě zhlížel. "To mi děláš schválně, učenej," podsouval mu. "Že mě necháš čekat."
"Kvůli tomu dopisu?" Tungdil se ušklíbl. "Ne, jenom jsem byl myšlenkami jinde." Namazal si chleba a stejně jako Pruďas marně hledal kousek šťavnatého masa. Vypadalo to, že ho elfové po ránu vynechávají, a tak sáhl po vařených vejcích. "To, co jsem dokázal přečíst, bylo jenom doporučení, ve kterém nás chválili jako velké hrdiny a žádali o co největší úctu a pozornost. Mezi zbývajícími slovy stálo zabraňte, aby se Liútasilovi, vedle toho voďte je jenom mimo naše nové stavby a ať se tam nezdrží déle než čtyři oběhy, potom byste je měli pod nějakou záminkou vystrnadit. Předstírejte, že se k vám špatně chovali." Ochutnal vejce a jeho chuť ho náramně překvapila. Přestože nebylo ničím okořeněno, cítil v

něm špetku soli i další vůně.
Stejně tak si toho všiml i Bo?ndil. "Čím asi tak krmí svoje kuřata?"
"Kdo říká, že to jsou kuřecí vejce?"
Trpaslík žvýkal pomaleji. "Špatně jsem odhadl nebezpečí takovejch výprav: cizí kuchyně," povzdechl si a hlasitě polkl. Vzpomněl si na první jídlo u Svobodných ve Zlatotvrzi, to se tehdy skládalo ze zvláštních chodů jako maso z brouků nebo pivo z larev. "Tomu pokynu rozumím tak, že nám elfové mají ukázat jenom vybraný místa, že si nesmíme promluvit s Liútasilem a že budeme muset z Âlanduru hezky nakvap zmizet."
Tungdil přikývl. "Zarazila mě ta zmínka o nových stavbách," poznamenal. "Co je na nich tak zvláštního, že je musejí před námi tajit. A nejspíš i před zbytkem Skryté země, nebo ne?"
Pruďas mu předvedl svůj starý válečnický úsměv, i když bez ohnivého záblesku v očích nevypadal až tak šíleně jako dřív. S výjimkou smyslu pro humor a účesu se stále víc podobal svému zesnulému dvojčeti.
"Rozumím. Když nám řeknou, že máme jít doleva, půjdem doprava."
"Aby měli záminku a mohli nás ze země vyhodit ještě rychleji?" Tungdil si nabral další vajíčka, rozkrájel je na malé kousíčky, naskládal je na chleba a potřel hořčicí s medvědím česnekem.
"Ale vždyť oni ten dopis nedostali a o těch pokynech nic nevěděj."
"Tiwalún vešel dovnitř tiše jako horská kočka. Nevím, jak dlouho za mnou stál. Domnívám se, že si aspoň část dopisu stihl přečíst," soudil trpaslík. "Máme ještě tři oběhy čas. Přes den se jim podrobíme, ale v noci vyrazíme hledat. Připrav se na to, že budeš muset vydržet beze spánku."
"Plížit se jako nějakej alf," zabručel Bo?ndil nešťastně. "Zákeřnost nikdy nebyla mojí silnou stránkou. Doufám, že nás nějakou nešikovností neprozradím."
"Porazíme je jejich vlastními zbraněmi," uklidňoval ho Tungdil. "Co jiného nám taky zbývá?"
V naprostém klidu dokončili snídani a nenechali se popohánět Tiwalúnem, který se k nim opět připojil. K polednímu vyrazili na ponících do středu říše elfů. Projížděli hlubokými, pokojnými zelenými lesy, které nedovolovaly, aby se v hlavě usadily zlé myšlenky. Na ty tam bylo příliš krásně, i bez hor, přestože si Pruďas nahlas stěžoval, jak mu chybí.
Elf jim hbitým jazykem neúnavně líčil krásy rozličných stromů, trpaslíkům se však zdálo, že se je snažil popisy ukolébat.
Kdyby nebylo dopisu, nejspíš by se mu to i podařilo.
Tak však Tungdil s Pruďasem sice přikyvovali, ale bez ustání se rozhlíželi na všechny strany a pátrali po každé maličkosti, která by byla něčím nápadná. Přitom jim neuniklo, že nikdy nepřejeli přes vrcholek kopce, ale neustále zůstávali v bohatě zalesněných údolích, kde neviděli dál než na dostřel šípu.
Důvod jim byl samozřejmě jasný. Když se Tungdil vyptával Vilanoîla na hory nebo aspoň pár holých kopečků, elf se okamžitě zhrozil, jak to, že hosté už mají těch překrásných, jedinečných, nedosažitelných hájů Âlanduru dost. Slíbil jim, že je příštího dne povede trasou, na níž budou mít široký rozhled.
V podvečer dojeli ke stavení, z něhož se linulo světlo. Tungdil i Bo?ndil je znali už z dřívějška. Zde s Andôkai poprvé žádali knížete elfů o pomoc proti Nôd'onnovi. Rozsochaté stromy vytvářely do výšky dvou set kroků pevné, živé pilíře pro husté listoví korun stromů.
Přírodní síň se však ve srovnání s jejich první návštěvou radikálně změnila.
Umělecké mozaiky z tenoučkých plátků zlata a palandia, které bývaly zavěšeny mezi kmeny a jimiž prosvítávala záře hvězd, tentokrát chyběly. Ustoupily prostým, ale obrovským obrazům, na nichž nebylo vidět nic než různé odstíny bílé barvy, tu a tam se v záři pochodní zaleskly diamanty, jež na nich byly nazdařbůh rozesety. Nádhera a okázalost dokonalého řemeslného umění byla nahrazena neobvyklou, podivnou prostotou, která na trpaslíky udělala díky monumentálním rozměrům nemenší dojem.
"Co jste udělali s těma starýma krámama?" nechal se Bo?ndil strhnout k poznámce.
"Je snad nějaký národ nucen, aby svůj umělecký talent projevoval pořád stejnou, neměnnou formou?" opáčil Tiwalún. "Protože jsme doposud mívali v našich lesích jen málo návštěvníků, spíš skoro žádné, tak si zatím nikdo nevšiml toho, jak se naše záliba v umění měnila. A ujišťuji vás, Bo?ndile Dvojčepeli, že už jsme vyzkoušeli hodně věcí. Stejně jako pro váš národ, ani pro nás stovka nebo dvě stovky cyklů neznamenají téměř nic."
Elf zabočil doleva a pokusil se je vystrnadit z haly ven mezi stromy, když tu Pruďas ukázal na bílý,

trojhranný monolit, tyčící se na místě, na němž v minulosti stával Liútasilův trůn. Z místa, kde stáli, odhadoval jeho velikost na dobrých patnáct kroků a objem na sedm kroků, "Můžu si to důkladněji prohlídnout, příteli elfe?"
"To skoro nestojí za pozornost," snižoval Tiwalún význam trpaslíkova objevu. "Jídlo už čeká…"
Bo?ndil úplně zapomněl na Tungdilovo napomenutí, aby se přes den zdánlivě podrobovali pokynům hostitelů. Neohroženě Tiwalúna obešel a vydal se k trojhrannému monolitu. "Todlencto si žádá oko znalce kamene," prohlásil. "Můj kmen je pověstný vynikajícím uměním kameníků."
Elf se za Pruďasem rozběhl, předběhl ho a pak před ním pozpátku couval. "Ne, Bo?ndile Dvojčepeli. Žádám vás, abyste od svého záměru upustil. Je to něco jako svatyně, jíž se mohou dotknout jen elfové." Zastavil se a doufal, že tím trpaslíka zadrží. "Kdybyste k ní projevil pohrdání, neobešlo by se to bez následků. Vlastně se na ni nesmíte ani podívat!"
Pruďas si změřil pohledem elfa od nohou přes trup až nahoru k obličeji. "To je velice nezdvořilé!" stěžoval si. "Vaši vyslanci se dostanou do každičkýho koutku naší říše, ale já se nesmím ani podívat na kámen?"
"Je to jejich svatyně, vždyť jsi slyšel, Bo?ndile!" zasáhl Tungdil a zachránil situaci.
"A proč potom povídal, že to skoro nestojí za pozornost?"
"Vám to téměř nestojí za pozornost," pousmál se Tiwalún. Po čele mu stékala kapka potu, klouzala po hladké pokožce bez jediné vrásky, která nepochybně bude i za sto cyklů vypadat stejně uhlazeně a mladistvě. "Prosím, vraťte se zpátky."
"Elfové a posvátný kameny," ušklíbl se bojovník. "Zřejmě vás s naším národem spojuje víc věcí, než jsem si původně myslel. Když necháme stranou to, čemu dáváte přednost v jídle." Klidně se obrátil a ukázal na průchod, kterým se chtěl Tiwalún původně vydat. "Tamtudy?"
"Tamtudy," potvrdil Tiwalún s úlevou v hlase a rozběhl se vpřed, aby si to ten paličatý trpaslík ještě nerozmyslel. "Děkuji vám za pochopení, Bo?ndile Dvojčepeli."
"To je přeci samozřejmý," zašklebil se Pruďas široce a mrkl na Tungdila.
* * *
Pozdní večer přichystal elfům i trpaslíkům překvapení.
Seděli s Vilanoîlem a Tiwalúnem u posledního chodu bohaté, ale ne těžké večeře, když k nim dorazil posel a podal Tiwalúnovi nějaký dopis. Elf si ho přečetl a pak pohlédl na oba trpaslíky.
"Velice znepokojivé zprávy," pronesl ustaraně. "Tři z diamantů byly ukradeny, jak diamant krále Nateho, tak i diamanty krále Ortgera a krále Malbalora. Skrytou zemí kolují historky o příšerných stvůrách a trpaslících, kteří se těch přepadů měli dopustit." Přečetl nahlas řádky, v nichž byly podrobně vylíčeny události ve všech třech královstvích. Hosté zděšeně naslouchali, ve zprávě nechyběly ani zmínky o útoku strojů v Rudých horách. "Zlo se opět pevně rozkročilo a sahá chtivými drápy po moci," poznamenal Tiwalún, když dočetl dopis.
"Odjedeme hned zítra po ránu," vyhrkl Tungdil nedočkavě. Za těchto okolností nemohl kámen, který mu Gandogar svého času předal a který nyní spočíval v bezpečném úkrytu v Lot-Ionanově štole, zůstat bez dohledu. Trpaslík dostal strach, aby se něco nepřihodilo jeho ženě Balyndis. Ta o těchto událostech určitě ještě neslyšela. Jestliže neznámí lupiči vypátrali kameny v lidských královstvích i v trpasličích říších, nepochybně by se jim takový husarský kousek povedl i v tunelu, který se dal poměrně snadno obsadit. Jediným bojovníkem, který by v tom případě musel čelit beznadějné přesile, byla samotná Balyndis.
"Ale my přece musíme pokračovat v naší misi…" snažil se mu Bo?ndil odporovat, než si uvědomil, že i jeho přítel vlastní jeden z diamantů. "Zapomeň na moje slova, učenej. Poníci nás donesou k tobě domů rychle jako vítr."
Tungdil se zvedl od stolu. "Nechceme být nezdvořilí, Tiwalúne a Vilanoîle. Bude lepší, když si odpočineme. Následující oběhy nám dají pořádně zabrat. Vyřiďte knížeti Liútasilovi naše nejsrdečnější pozdravy. Předpokládám, že se s ním brzy setkáme na shromáždění všech panovníků."
Na Tiwalúnovi bylo vidět, že se mu nesmírně ulevilo, když slyšel, že trpaslíci mají v plánu odjet pryč. "Zajisté. Bude mít pro vaše jednání pochopení. Nechám vám připravit nějaké zásoby, abyste mohli ráno vyrazit hned, jak budete chtít." I on povstal a uklonil se. "Přál bych si, aby vaše návštěva v Âlanduru skončila v pokojnějším duchu, ale bohové na nás seslali novou zkoušku." Usmál se. "Jsem si jistý, že při

tom zase budete hrát významnou roli, nemyslíte?"
"Bez toho bych se rád obešel," odpověděl Tungdil po pravdě. "Ale jestliže mne budou můj národ a Skrytá země potřebovat, budu po ruce." Zamířil k východu, Pruďas popadl plně naloženou mísu a šel za ním.
Tiwalún a Vilanoîl nespustili z obou trpaslíků oči, dokud se dveře za nimi nezavřely. Potom Tiwalún sáhl po víně a nalil si sklenici až po okraj. Podařilo se mu přečíst si pokyny, jež byly v dopise ukryty. Trpaslík si ho ráno ve stanu všiml až ve chvíli, když promluvil. Tím příhodnější byla ona špatná zpráva, která sama o sobě vypudila nemilované hosty z Âlanduru pryč.
To, že návštěvníci spatřili monolit, byla obrovská chyba. Chyběl jen vlásek a všechno by bylo ještě mnohem horší.
Tiwalún pozvedl pohár. "Sitalie, na tvé zdraví. Připíjím ti na počest, tobě i tvým nejčistším stvořením." Obřadně přiložil okraj poháru ke rtům, třikrát z něj usrkl a zbytek vyprázdnil na zem. "Aby se eoîlové jednoho dne vrátili a ujali vlády."
Vilanoîl se pousmál.
* * *
A přece jen se té noci něco přihodilo.
Bo?ndil si navzdory únavě nedal říct a vyrazil na vlastní pěst, aby si zblízka prohlédl bílý kámen, který před ním Tiwalún tak vehementně zaštiťoval. Protože Âlandur tak jako tak opustí hned v příštím oběhu, mohl se odvážit rizika, že ho při tajném pátrání někdo nachytá. Co by se mu ještě mohlo stát? Určitě by mu hned neurazili hlavu.
V tajnůstkaření se nijak nevyznal ani je neměl rád, ale jinak to nešlo. Dokonce si vyzul boty s tvrdými podrážkami a svlékl kroužkovou košili. Úplně nahý, tak si aspoň připadal, se plížil lesním palácem. Jak se zdálo, nikdo jiný v něm nebyl, jen on. Trpaslík si sice myslel, že si cestu do haly dobře pamatuje, po chvilce však ztratil orientaci a bezradně bloudil palácem. Pod zemí by se mu to rozhodně nestalo, tam se vždycky dokonale vyznal. "Proklatý stromy. Vypadaj jeden jako druhej," bručel a v nejbližší chodbě zabočil doleva.
Nejdříve měl radost, že nikde nepotkal žádného elfa, který by je hlídal, postupně ho však tato okolnost stále více zarážela. Přece jen byl přímo v knížecí rezidenci a v ní by se to mělo sloužícími jen hemžit. Odvážně otevřel první dveře, které mu přišly pod ruku, a rozhlížel se po prázdné místnosti. Světlo hvězd dopadalo na opuštěný sál, na zemi ležela jen trocha prachu a několik opadaných listů. Nikde žádná postel, žádná skříň, žádné šaty, prostě nic.
Bo?ndil se dále plížil palácem a svůj pokus několikrát zopakoval. Ani jednou nenarazil na obývanou místnost. Palác se změnil v sídlo duchů.
Čirou náhodou pronikl do velké haly, v níž stál bílý monolit a panovačně se tyčil až ke stropu. Ačkoliv se nikde nesvítilo, šířil se z kamene jas, jako by kámen přes den v sobě hromadil světlo a nyní je vypouštěl do temnoty.
"Tak tady seš, kamínku," ušklíbl se. Přistoupil blíž, pomalu ho obešel a důkladně si ho prohlížel. Nebyla na něm jediná spára, ani ten nejmenší škrábaneček, alespoň ne do výše, jakou si trpaslík mohl zblízka prohlédnout. Bílý povrch byl hladký jako sklo a celý zářil. Bo?ndil natáhl ruku, aby se kamene dotknul. Když sáhl rukou na kámen, podivil se, jak je monolit teplý. Kámen do sebe podle všeho nevstřebával pouze světlo, ale i sílu slunce. Takové kameny trpaslík neznal. Jistě, on byl válečník a nikdy nebyl zvlášť dobrým kameníkem, ale nevzpomínal si, že by se někdy s něčím podobným setkal. To znamenalo, že v Âlanduru existují doly, v nichž se těží nejméně jedna zcela neznámá hornina.
Bo?ndil stáhl ruku a chtěl se od kamene odvrátit, když v tom padl jeho pohled na místo, kterého se dotkl: trpaslíkových pět prstů na něm zanechalo výrazné černé otisky!
"U skřetích sraček!" vztekal se a zadíval se na ruku, ta však byla čistá. Začal kámen otírat, nejdříve černými vousy, potom i kapesníkem, ale stopy se nedaly setřít. Vyčítavě zneuctily dokonalou neposkvrněnost monolitu. Drobné rozměry otisků nepřipouštěly pochyby, bylo jasné, že svatyni nemohl znesvětit nikdo jiný než trpaslík. Z toho mohly pramenit obrovské nepříjemnosti.
Bo?ndilovi najednou zaduněla v uších Tiwalúnova hrozba, že pouhé přiblížení se k monolitu by pro toho, kdo není elf, mohlo mít těžké následky. Rázem ho polilo horko i chlad, obojí najednou.

Rozběhl se zpátky, zatřásl Tungdilem, aby ho probral ze spánku, a rychle si sbalil věci. "Musíme okamžitě vypadnout," vydechl uštvaně. "Tady něco nesedí." Vklouzl do bot a přehodil přes sebe kroužkovou košili.
Jeho přítel se unaveně zvedl. "Co se děje?"
"Prohlídl jsem si ten monolit zblízka a přitom jsem si všiml, že v paláce nikdo nežije, aspoň si to myslím. Probudili ho k životu jenom kvůli nám." Rychle Tungdilovi vylíčil své dojmy z prázdných místností. "A ten kámen není normální. Když se ho někdo dotkne, zůstanou na něm fleky," zamumlal tiše.
"Zůstanou na něm fleky? Znamená to, že ses ho dotknul?" Tungdil se rázem probral. "Přece jsi Tiwalúna jasně slyšel…"
"Jo, jo, já vím. Svatyně. Ale já jsem vůdcem výpravy a jestli mají elfové před náma tajnosti, chtěl bysem se jim dostat na kloub," bránil se Pruďas a zkřížil si ruce na široké hrudi.
Tungdil zaklel a vylezl z postele. Elfové před nimi měli přinejmenším jedno tajemství, a jak se zdálo, měl pro ně onen bílý, trojhranný kámen nesmírný význam. "Pojď se mnou. Třeba se mi podaří ty fleky setřít."
I on si pro jistotu předtím, než vyrazili, sbalil všechny věci. Přibral ještě mísu s vodou a hadřík, k tomu mýdlo a trochu kolínské vody, kterou jim elfové poskytli. S trochou štěstí se jim s tím podaří něco udělat.
V lesním paláci ukázal Bo?ndil Tungdilovi opuštěné místnosti, které si učený důkladně prohlédl. Dospěl ke stejnému názoru jako jeho přítel, totiž že v nich dlouho nikdo nežil.
A podivných věcí bylo stále víc.
Jak tak procházeli chodbami, měli pocit, že se dřevěné stěny přesunují a chtějí jim zabránit, aby našli cestu k monolitu. Chodby se změnily v šelestící bludiště, z něhož nedokázali najít východ, dokud Tungdil neudělal dýkou do stěn maličké zářezy, které mu sloužily jako značky. Potom nekonečné potulky rychle skončily a trpaslíci se dostali do velké síně.
Pruďasovi se zdálo, že otisky mezitím ještě více ztmavly a vpálily se do povrchu monolitu na věky věků. Nic na ně nezabíralo, ani voda, ani mýdlo, ani důkladné tření nebo použití voňavky. "To nevypadá dobře," zavrčel a hodil hadr do mísy s vodou. Voda se přelila přes okraj. "Kámen se urazil, protože se ho dotknul jinej tvor než elf," domýšlel se.
"Co myslíš? Přiznáme se Tiwalúnovi, nebo se rychle vypaříme?"
Tungdil uvažoval. Kdyby se elfové chovali přátelštěji a čestněji, bez váhání by Tiwalúna vyhledal, o všem mu řekl a požádal ho, aby Bo?ndila potrestal co nejmírněji, hostitelé se však chovali více než podivně. Navíc se musel rychle dostat k diamantu. Rychlost byla ze všeho nejdůležitější.
Ponořil mýdlo do vody a třel je v rukou, dokud se nevytvořila hustá, pevná pěna. Čepelí dýky opatrně sloupl měkkou horní slupku mýdla a nanesl ji na tmavé otisky.
Fungovalo to. "Ty seš prostě ten nejchytřejší trpaslík, jakýho znám," jásal Pruďas.
Když Tungdil nanesl na monolit tři tenoučké vrstvy mýdla, podařilo se jim nevzhledné místo zabílit. Povrchní pozorovatel by si nevšiml, že se jedná o podvod.
"Tak, to musí stačit," vydechl si Tungdil s úlevou. "Jakmile budeme z Âlanduru pryč, pošlu knížeti Liútasilovi dopis s omluvou. Ty pak za ním osobně zajdeš a poprosíš ho o prominutí," rozhodl. Jeho přítel přikývl. "Tak tedy, jdeme k poníkům."
Oba trpaslíci se bez problémů dostali do místnosti, v níž nocovali. Odtamtud zamířili do stájí a nejkratší cestou se vydali po stezce k Lot-Ionanově štole. Teprve když za rozbřesku překročili hranice Âlanduru a kopyta poníků dopadla na půdu Gauragaru, spadlo z nich napětí.
Nikdo je nepronásledoval.

Skrytá země,
království Weyurn, Mifurdania,
6241. sluneční cyklus, konec jara

R
odario a Tassia chvíli procházeli městem, jestli snad někde nezaslechnou nějakou novinku o Furgasovi, a potom se vrátili ke zbytku herecké společnosti. Gesa se jim rozběhla vstříc a mávala pažemi tak mohutně, že oběma bezděky připomněla vyplašené kuře. Její obtloustlé tělo překypovalo vzrušením, pod

šaty se na ní všechno natřásalo nahoru dolů, tomu nedokázala zamezit ani utažená šněrovačka.
"Pane Rodario! Konečně jste tady!" Vzala ho za ruku. "Pojďte, rychle. Byli tu nějací chlapi, roztřískali váš obytný vůz a zmlátili chudáka Reimara. Poštvali jsme na ně psy a až pak konečně zmizeli."
"To je v pořádku, Geso. Uklidni se." Pohladil ji po tváři. Rodario něco takového očekával, proto zůstal klidný.
Pohled na zničený domov ho však hluboce zasáhl. Malý domeček na kolečkách významně utrpěl bezohledným pátráním po šperku. Nic nezůstalo na místě, většina věcí byla rozbitá. Kdyby Nolikovy rváče ještě jednou potkal, sebral by jim za to všechno, co u sebe měli. Dokonce i spodní prádlo, jen aby je pořádně ponížil.
"Můj ty bože, Palandiell!" hořekovala Gesa, která zůstala stát u vchodu do vozu. "Taková škoda!"
Rodario si povzdechl a posadil se na rozřezanou matraci. "Děkuji, Geso. To je v pořádku. Později tu uklidím." Žena přikývla a odešla.
Tassia zavřela dveře a vyndala řetízek z úkrytu pod prkny podlahy. "Na hledání jsou moc hloupí," zasmála se s úlevou a přiložila si šperk k tělu.
"A myslí si, že jsme klenot střelili někomu v Mifurdanii," dodal herec a vztáhl k Tassii ruce. "Pojď ke mně, královno hereček, a poskytni císaři svou přízeň. Ukaž se mi v celé kráse, oděna ve zlatě a s drahokamy kolem krku."
Šaty, ukořistěné na prádelní šňůře, sklouzly Tassii z ramen. Žena ulehla vedle Rodaria a pohladila ho po tváři. "A co teď, císaři rozkoší? Budeme pracovat na tvé hře?"
"O, jaká to odvaha! Ty bys chtěla předvádět milostný akt na jevišti?" ušklíbl se Rodario potměšile a jeho aristokratický obličej se chlípně zkřivil. "Tím bychom si neprodleně zajistili pobyt ve vězení. Kvůli nemravnému chování."
Tassia se zasmála a polechtala ho na knírku pramínkem světlých vlasů. "Stejně ten akt hned vyzkoušíme. Hned teď a jenom sami pro sebe."
Rodario ji políbil na šíji a vbrzku se oba oddali milostné hře, až vyčerpaní dopadli na zbytky matrace. Aby se chránili proti chladu, přikryli se tím, co zbylo z deky.
Po překrásném rozptýlení sklouzly Rodariovy myšlenky zpět k pohřešovanému příteli a k dobrodružstvím, která od rána prožili. "Pokusili se nás zabít, zemřeli poctiví lidé, jeden muž byl unesen," zamyšleně shrnul události. "A všechno se to nějak točí kolem Furgase."
Tassia sáhla po tmavožlutých šatech a oblékla si je. "Proč? A na co někdo potřebuje kováře?"
"Lambus je velice nadaný zámečník, na takového narazíš jen málokdy. Hodně lidí mu závidí." Herec si na sebe rovněž navlékl šaty a z celého srdce litoval, že si Tassiu nemůže dále prohlížet v celé její svůdné nahotě. "Že by za tím vězel sám Furgas?" přemítal. "Lambus nechtěl odejít z města pryč, jak nám říkal. Co může být tak důležité, aby ho Furgas kvůli tomu nechal unést?" Tuto myšlenku hned zavrhl. Takové chování se k dávnému příteli vůbec nehodilo.
"Neříkal jsi, že přišel o družku i o děti?" vyptávala se Tassia, vstala a opřela se o dveře. "Možná si našel nějakou novou lásku."
"Ach tak, kvůli tomu dítěti, co ho doprovázelo?" Rodario začal uklízet příšerný nepořádek ve voze. "Já tomu nerozumím. Miloval Narmoru nade vše."
"City se mohou změnit."
"Jistě. U kohokoli jiného," přikývl muž. "Ale ne u Furgase. Ty ho neznáš, jinak bys uvažovala jinak a divila se stejně jako já. Musel by se z něho najednou stát úplně jiný člověk."
"Mhm." Žena položila ruku na kliku. "A co když to není jeho dítě? Možná se ho jenom ujal, ne?" Tassia se na Rodaria usmála. "Nebudu tě při úklidu a přemýšlení dále rušit. Budeš k tomu potřebovat klid."
"Ale podívejme, jak se chceš náhle vypařit."
Nakažlivě se zasmála. "Královna ví, kdy má odejít." S těmito slovy vyšla ven.
"Tassio!"
"Ano?"
Rodario ukázal na ženin krk. "Ten řetízek."
"Ó jé." Něžně pohladila řetízek, na němž se odrážely sluneční paprsky. Řetízek se leskl, až se člověku tajil dech. "Mám z něho takový příjemný pocit, když ho mám na krku."

"Nenasazuj si ho po dobu, kdy budeme v Mifurdanii," poprosil ji Rodario. Žena odložila šperk a uložila ho v osvědčeném úkrytu. "Jednou bude při našich představeních důležitou rekvizitou."
Tassia mu poslala rukou polibek a vyšla ven. Herci zůstal otravný úkol nastolit ve své malé říši opět pořádek.
Když skončil s prací, posadil se v záři svítilny na úzké schůdky před vozem a pokračoval v psaní nové hry.
Dílo mu šlo hbitě od ruky, Tassia a poslední události mu dodávaly křídla. Zakomponoval do něj vše, co prožili - bude to hra plná vášní, dobrodružství a tajemství.
Jak skončí, ještě nevěděl. K tomu musel nejdříve najít Furgase.
Právě si naléval víno z jediné láhve, která zůstala celá, když zaslechl Tassiin smích. Byl to zcela jednoznačný druh smíchu.
Vzplála v něm žárlivost. Odložil sklenici a popošel k vozu, v němž bydlel Reimar. Opatrně si stoupl na špičky a zadíval se malým okénkem dovnitř. Smích v něm probudil děsivé podezření, a to, co viděl, mu dodalo jistotu: královna mu byla nevěrná. Bylo vidět, že ji dnes ještě neopustila touha po dalším rozptýlení. A Reimar, chlap jako medvěd, jí rád prokázal onu ne zcela nesobeckou laskavost.
Rodario se vrátil k úzkým schůdkům a vzal do ruky sklenici. Rozesmál se. Smál se a smál, až mu došel dech a v okýnkách malých vozů se objevily první zvědavé hlavy. Dokonce i Reimar vykoukl ze dveří s ručníkem kolem boků. Herec na něho ukázal a znovu se rozesmál, převrátil se na záda a lapal po dechu.
"To je v pořádku, lidičky drazí," mával na zvědavce. "To je jenom moje obvyklé večerní šílenství. To mě přepadne, když musím poslouchat, jak se jiní chlapi milují s mojí ženou."
Reimar zrudl v obličeji a bleskurychle zmizel ve voze. Rodariem otřásaly křeče, vyvolané dalším záchvatem smíchu.
Zadíval se ke hvězdám, před nimiž táhly řídké obláčky a zčásti je halily mléčnou mlhou. "Ach, bohové! Co jste mi to poslali za ženskou," zašklebil se. "Ona mi má nejspíš oplatit všechno, co jsem v minulosti sám prováděl s jinýma ženskýma, nebo ne?" Vyprázdnil sklenici. "Já jsem tu vaši hru prohlédl. Byl jsi to ty, Samusine, bože rovnováhy?" zvolal hlasitě, uchopil láhev a napil se z ní hvězdám na počest. "Děkuji ti! Taková inspirace mě už dlouho nepřepadla." Červené víno mu chladně proteklo hrdlem. Odložil láhev a psal dál.
Čas plynul, ale herec byl jako v opojení. Škrtal scény a znovu a znovu přepisoval a formuloval jednotlivé akty a výstupy. Při práci dostal opět žízeň. Ani nevzhlédl od papírů, jenom natáhl ruku a sáhl po láhvi s vínem. Vtom se ozvalo hlasité zařinčení a lucernička, která mu svítila na práci, praskla.
Zaraženě zvedl oči. Bylo vyloučené, aby ji shodil on sám. Na to měl ruku příliš nízko.
Mýlil se. Ukázalo se, že lampa nespadla. Pořád ještě stála na místě, měl ji šikmo za zády, na nejvyšším schodě. Rodario zíral na šíp, který prorazil sklo a zavrtal se do dřeva zavřených dveří. O půl lokte víc doleva a špice by mu proletěla okem!
Lučištnice z Mifurdanie! projelo mu hlavou a herec se rychle převalil stranou. Hbitě zalezl pod vůz a naslouchal.
Kolem něho bzučel hmyz, tu a tam se ozýval cvrkot cvrčků, koně podřimovali u provizorní ohrady z provazů a jejich šedočerný pes Hui pochrupoval v trávě, hlavu uvolněně položenou na tlapkách.
Na první pohled to byla velice pokojná noc - kdyby nebylo Tassiina přidušeného sténání, Reimarova trochu hlasitějšího hekání a skřípění namáhaných per jeho vozu.
To je neuvěřitelné! Ti tam si při milování vytřepají mozek z hlavy a já se stanu obětí atentátu! pomyslel si se šibeničním humorem a zahleděl se k vozu, kde se žena a jeho pomocník věnovali svému uspokojení tak intenzívně, až se lampa u vchodu do vozu komíhala sem tam. To nemělo nic společného s aktem, který prožil s Tassií on sám. Ale jak to vlastně řekla? Znělo to tak hezky. Občas ženské stačí pár pořádných svalů.
Uslyšel tiché ťuk a do dřevěné loukotě kola, těsně vedle něho, se zabořil druhý šíp, třetí narazil do železné obruče a praskl.
Rodario se rozplácl na zem a usilovně zíral do temnoty, z jejíhož krytu na něho někdo střílel. Nechtěl probudit ostatní. Nebezpečí, že by byl někdo z jeho společnosti - ať už záměrně nebo nešťastnou náhodou - zraněn, nebo dokonce zabit, považoval za příliš velké. "Pst, ty takzvaný hlídací pse!" zasyčel

na zvíře. "Kšš! Kšš! Zvedni se, psisko!"
Pes zvedl hlavu, podíval se na něho a zavrtěl ocasem.
"Ne, neraduj se! Buď zlý, pse!" vyjel na něho polohlasem. "Kousni! Chyť! Hledej a chyť!"
Pes se zvedl, důkladně se protáhl, odklusal za Rodariem pod vůz a olízl mu tvář.
"Přestaň s tím!" bránil se herec důkazům lásky od dlouhého, vlhkého jazyka. "Slyšíš? Máš útočit! Zabít!" Ukázal na druhou stranu. "Hledej!"
Hui konečně pochopil. Začal větřit ve směru, kam Rodario ukazoval, a odklusal pryč, čenich u země a ocas vztyčený nahoru.
Herce trochu mrzelo, že psa takhle poštval. Upřeně civěl před sebe a zanedlouho neviděl ani psa, ani úkladného vraha. Zato Reimarův vůz se přestal houpat. Zřejmě už měli konečně dost.
Na krku ucítil chladnou čepel. "Zmizíš odsud," pronesl něčí hrubý hlas. Rodariovi stoupl do nosu pach studeného kouře, sazí a žhavého železa. "Hned po ránu si sbalíš saky paky, herce, a odjedeš s tou svojí malou, pestře pomalovanou károu někam jinam, jasný?"
"S odpuštěním, kdo…"
Na krku se mu rozhořela bodavá bolest, ostří čepele ho škráblo na kůži. "Zmizíš odsud a už nikdy se nebudeš vyptávat, kam se magistr poděl, pochopils?" zašeptal mu hlas do ucha. "My tě pozorujeme, herče."
Dveře Reimarova vozu se pootevřely a objevila se v nich malá škvíra. Tassia vykoukla ven, aby se podívala, jestli Rodario ještě sedí na schůdcích. Protože ho nikde nezahlédla a světlo lucerny bylo zhasnuté, vykradla se z vozu ven.
"Pořádně si prohlídni svýho miláčka, herče. Jestli totiž budeš dále šňupat a hledat magistra, tak zemře," vyhrožoval mu muž, ležící na zemi vedle něho. Rukou ho popadl za vlasy a přitáhl si k sobě hercovu hlavu, až čelem zespodu narazil o podlahu vozu. "A po ní zemřeš i ty, celá tvoje společnost a magistr!"
Znovu ho nepříjemně bodl do krku. Tentokrát se nůž zařízl hlouběji, Rodariovi stékala po ohryzku teplá krev a udělalo se mu špatně. Nic ho nenapadalo, netušil, jak by se mohl z této svízelné situace osvobodit vlastními silami. Byl zcela odkázán na velkorysost člověka, který se za ním krčil a jedním prostým pohybem ruky ho mohl připravit o život.
"Ano," zachroptěl, protože mu strach i poloha, v níž ležel, ztěžovaly řeč.
"Výborně," zasmál se neznámý. "Mysli na to, že tě pozorujeme, jo?" Ruce pustily hercovy vlasy a Rodario ucítil prudkou ránu do zátylku, pravděpodobně rukojetí zbraně. Byla dost silná a na chvíli mu zakalila zrak. Potom uslyšel, jak se muž od něho plazí, vstává a dává se do běhu. Nebezpečí bylo zažehnáno.
Rodario vylezl se sténáním zpod vozu, odvrávoral po schodech nahoru, vpotácel se dovnitř a v zrcadle si prohlížel řeznou ránu na krku.
Rudá čára se mu táhla po celé přední polovině hrdla, rána byla dost hluboká a silně krvácela. Kdyby útočník přitlačil trochu víc, měl by velké potíže, kdyby si ji chtěl sám ošetřit. Tak ale stačilo, že na ni přiložil šál a převázal ho tlustým kusem látky. Zítra vyhledá léčitelku. Ale až poté, co odjedou pryč.
"Pomalu začíná být těch dobrodružství až moc. Dokonce i na můj vkus," zabručel, přezkoušel, jestli obvaz dobře sedí, a prohlédl si prsty, polepené vlastní krví. Zmocnila se ho závrať, rychle se posadil. "Je jich příliš moc."
Bolest otupil zbytkem červeného vína z poloprázdné láhve. Ještě štěstí, že lučištnice zasáhla svítilnu, a ne láhev.

VI
Skrytá země,
království Idoslân,
6241. sluneční cyklus

C
válající poníky mohli lidé zahlédnout ve Skryté zemi jen zřídkakdy. Dunění drobných kopyt neznělo nijak

výhružně, ale spolu se zachmuřeně vyhlížejícími trpaslíky v sedle, řinčením zbraní a zbrojí bohatě postačovalo na to, aby jim poutníci dobrovolně dělali na cestách místo.
"Je to ještě daleko?" Bo?ndilovi chyběly tunely i jednoduchý způsob, jímž se dalo snadno a rychle cestovat pod Skrytou zemí. Nebyl zvlášť dobrý jezdec a z neustálého tlaku, který se na něho přenášel z pohybů zvířete, ho rozbolela záda. Navíc už omylem spolkl několik much.
"To vydržíš." Tungdil neznal slitování, ani se sebou, ani s poníky nebo s přítelem. Jeho spěch byl více než pochopitelný. Vedle života Tungdilovy družky Balyndis byl ve hře i diamant. Bylo mu jasné, že kámen je mnohem drahocennější, než jak napovídá jeho dokonalý brus. "Nanejvýš ještě půl oběhu."
Zezadu se k nim blížily údery kopyt. Na úroveň poníků docválal kůň - jenže ve svérázně zformovaném sedle neseděl člověk, ale statný trpaslík! Ze sedlových brašen, které Tungdilovi poskakovaly před očima nahoru a dolů, vyčnívala topůrka různých seker a chvilkami se ozývalo kovové zazvonění.
Trpaslík měl na sobě černé šaty, tmavohnědou koženou zbroj a těžké vysoké boty. Jeho vousy měly excentrický tvar, kolem úst a brady mu bujely světlé chlupy, jinde je měl oholené. Dlouhé, světlé copánky, spletené z vousů, mu vítr odvál dozadu. Na hlavě měl uvázaný černý šátek.
Tungdil ho okamžitě poznal. "Bramdal Mistrovská čepel!"
Trpaslík, který byl o mnoho cyklů starší než on, k němu natočil obličej. "Já tě znám," pronesl hlasitě, aby přehlušil dunění kopyt. "Horákov, nemám pravdu? Spletli si tě tam se mnou." Strhl otěže dozadu a zvolnil rychlost koně. "A ty ses chtěl vydat ke Svobodným. Podle všeho, co jsem se doslechl, se ti to taky podařilo." Jeli klusem vedle sebe. "Kdo by si pomyslel, že se z tebe stane hrdina?" Usmál se a shora mu podal širokou ruku. "Mám radost, že tě zase vidím, Tungdile."
Tungdilem zmítaly dvojsečné pocity. Bramdalovi vděčil za hodně. Díky němu nalezl cestu ke Svobodným a do jejich města Zlatotvrze. Bramdal ho upozornil na rybník, v němž se skrýval vchod. Zároveň se Tungdilovi stejně jako předtím ani za mák nezamlouvalo řemeslo, jímž se Bramdal živil.
"Bramdal? To je ten kat? Ten, kterej prodává Dlouhým kousky mrtvol?" vyptával se Pruďas. Narovnal se v sedle. "To je odporný. A mockrát ti děkuju, že jsem kvůli tobě musel skákat do toho zatracenýho rybníka."
"Ty musíš být Bo?ndil Dvojčepel," zašklebil se Bramdal. "Dva hrdinové na cestě za dalším dobrodružstvím?"
"A ty znovu na cestě za nějakou další popravou?" odpověděl otázkou Tungdil. Nehodlal mu nic prozrazovat.
"Já jedu do Poristy. Král Bruron mi za služby dobře platí. Vychovávám pro něho nové popravčí." Lítostivě pokrčil rameny. "Promiňte, že nezastavím a že si nestihneme popovídat v hostinci, ale ta věc spěchá."
"To znamená, že se sám připravuješ o práci," ušklíbl se Pruďas.
"Ano. Ale to nevadí. Já si vždycky najdu nějaké uplatnění." Bramdal tvrdil, že když chrání lidi před zlem, plní tak úkol uložený samotným Vraccasem, ale jak se zdálo, změnil názor. V Horákově Tungdilovi vysvětloval, že když popravuje odsouzené lidské zločince, jedná v duchu toho, co by si přál stvořitel trpaslíků. Považoval zločince za zlo, stejně jako ostatní trpaslíci považovali za zlo skřety.
"Najdeš si nějaké jiné uplatnění ve Zlatotvrzi?" Tungdilovi se v duchu vybavilo město Svobodných. Rozkládalo se v jedné několik mil dlouhé a vysoké jeskyni. Opět slyšel šumění velikých vodopádů, viděl před očima zahrádky, pevnost, v níž žil král Gemmil, spatřil modlící se trpasličí kněze a slyšel, jak mu v uších doznívají jejich písně. Doba, kterou tam strávil, byla opravdu překrásná.
"Obchody," odpověděl Bramdal. "Jestli někdo ví, jak se vyrábí dokonalé katovské nářadí a co všechno musí vydržet, tak jsem to já. Proč bych neměl svých vědomostí využít? V královstvích se tyhle věci potřebují věčně a my u nás máme potřebné řemeslníky."
"Změnilo se něco ve Zlatotvrzi?" vyzvídal Tungdil s trochou zármutku v hlase.
"Jak dlouho už jsi tam nebyl?"
"Několik cyklů, řekl bych." To nebyla pravda. Tungdil přesně věděl, kdy navštívil Gemmila naposledy. Bylo to před pěti cykly.
"O jé, to bys už leccos nepoznal. Celé město se změnilo. Zbourali jsme zahrady a místo nich jsme museli vybudovat dílny. A jeskyně se o míli zvětšila, aby měli všichni dost místa."

"Tolik se vás tam narodilo?"
"Nejen to. Do pěti měst Svobodných se přistěhovalo hodně nových trpaslíků. Obchod s jednotlivými říšemi trpaslíků vyvolal v kmenech o nás nesmírný zájem. Už u nás nechtějí žít jen vyvrženci, přichází mnoho trpaslíků, kteří se chtějí zbavit tlaku klanů a rodin." Bramdal od sebe odehnal včelu, které mu bzučela kolem hlavy a snažila se mu zalézt pod koženou halenu. "Přednosti naší společnosti jsou jasné jako facka."
"Jakýpak přednosti," bručel Pruďas. "Trpaslík potřebuje něco, co přetrvává." Nic víc k tomu nedodal.
"Ať jsou šťastní všichni, jedni v horách, druzí pod zemí. Každý si u nás může skvěle žít. Díky obchodu vzrostl blahobyt." Bramdal se zadíval na křižovatku před nimi. "Tady se naše cesty rozdělí, předpokládám. Víš, že Gemmil zemřel?"
"Ne." Králova smrt Tungdila hluboce zasáhla a i Bo?ndilovi se v tváři objevil lítostivý výraz. "Jak se to stalo?"
"Byl zavražděný. Domníváme se, že to byl nějaký Třetí. Chytili jsme trpaslíka, který se chtěl vykrást ze Zlatotvrze a měl na sobě zakrvácené šaty. Zarputile bojoval s našimi strážemi a sedm z nich zabil, než ho dostaly. Dodnes nevíme, proč to udělal."
"Aby vyvolal neklid," usuzoval Tungdil. "Jestli patřil k těm, kteří nenávidí ostatní trpaslíky, tak potom nechtěl nic jiného než zasít nepokoj. Je mi hrozně líto, že král, který mne i s přáteli tehdy tak srdečně přijal, přišel tak podlým způsobem o život. Kdo je jeho nástupcem?"
"Gordislan Perlík."
"Perlík?" Pruďas zbystřil sluch. "Dal si to jméno sám, neboje to taky nějaký vyvržený trpaslík?"
"Myslíš, že to je příbuzný Bavragora Perlíka?" Tungdilovi se před očima vybavil svého času nejlepší kameník Druhých, pořízek s obrovitýma mozolnatýma rukama a páskou přes oko. Říkalo se mu "zpívající ochlasta". Svou statečnost dokázal v nesčetných bojích, které absolvoval Tungdilovi po boku. Obětoval se ve prospěch jejich výpravy, když je u výhně Dračí dech bránil proti skřetům. Bez něho by odtamtud s Ohnivou čepelí nikdy neunikli.
Bramdal potřásl hlavou. "To nevím. Kdyby byl klan Perlíků pověstný tmavohnědýma očima se silným nádechem červeně, mohl by být jedním z nich. Rozhodně snese pořádnou porci pálenky, když se někdy něco oslavuje."
Pruďas se zašklebil. "Není pochyb. Určitě je Bavragorův příbuznej." Pak zvážněl. "Co ho mohlo přimět k tomu, že odešel od svýho klanu? Já jsem nic takovýho neslyšel."
"Žije u nás ve Zlatotvrzi už delší dobu." Bramdal a oba další trpaslíci dojeli ke křižovatce, po setkání, které bylo jen velice krátké, nadešel čas loučení. "Přeji vám oběma šťastnou cestu a hodně štěstí při tom, co máte před sebou," popřál jim popravčí a nasměroval koně na cestu do Poristy. Zvedl ruku a zvíře se pustilo do cvalu. Po několika málo krocích ho spolkl oblak prachu.
"Měl takové zvláštní sedlo," divil se Tungdil a měl zlost, že mu nezbyl čas, aby se na to kata zeptal.
"Jsem rád, že se dal jinou cestou," vydechl si Pruďas s úlevou. "Nakonec by nám ještě chtěl prodat něco ze svých sedlových brašen. Já se bez sušenýho prstu nějakýho zloděje nebo naloženýho oka nevěrnýho manžela s chutí obejdu." Odplivl si. "To, co dělá je odporný."
Tungdil mu neodpověděl. Bramdalova strohá slova v něm vyvolala vzpomínky na krátký úsek života, kdy ho netrápily žádné starosti. "Zlatotvrz," zabručel si pod nos. "Měl bych to město opravdu ještě jednou navštívit."
"Raději ne," doporučoval mu Pruďas mnohoznačně.
* * *
Konečně dorazili do zelenajícího se, rozkvetlého okolí štoly, v níž kdysi žil Lot-Ionan, jeden z nejmocnějších magusů Skryté země.
Tungdil se těšil na návrat domů, přestože nebyl pryč nijak dlouho. Měl v hlavě spoustu věcí, o nichž musel Balyndis povyprávět. Až ho uvidí mnohem štíhlejšího, než když se vydal do Šedých hor, určitě pozná, že se změnil.
"Hned tady před námi," zavolal na Pruďase a ukázal na uzounkou stezku. "Utrpení tvého zadku zanedlouho skončí."
Zvolna se blížili k velké bráně, za níž se rozkládal jeho vlastní malý trpasličí svět. Tungdilův pěstoun zde

trávil čas vynalézáním nových kouzel, studiem starých svitků a výchovou fámulů, dokud se nepostavil proti zrádci Nôd'onnovi. A dokud neprohrál.
Od té doby z něho nezbylo nic než kamenná socha někde v troskách Nudinova paláce v Poristě. Lidí nadaných magií, kteří by byli schopni kráčet v jeho šlépějích dál, bylo v těchto cyklech stejně málo jako možností, čím by se dala nahradit zapečetěná magická pole. To byl aspoň obecně rozšířený názor - dokud je v Âlanduru nedostihla zpráva o záhadných lupičích diamantů s ještě záhadnější zbrojí. Někdo nečekaně musel vnést magii znovu do hry.
Tungdil zastavil, sesedl a stoupl si před dveře. Zvedl ruku, aby zaklepal, pak však zaváhal.
"Máš strach, učenej?" Bo?ndil sklouzl ze sedla, chytil se oběma rukama za záda a prohnul se. "Vždycky jsem věděl, že nás chce Elria utopit, ale která bohyně si na trpaslíky vymyslela koně a poníky? To jsou neustálý muka." Poklepal Tungdilovi na rameno. "Jen měj odvahu. Vracíš se k ní jako ten Tungdil Zlatoruký, kterýho má mnohem raději než toho druhýho, kterýho jsem před sebou viděl stát před několika oběhama v Šedých horách." Násadou vraního zobáku třikrát mocně zabušil na dřevo.
"A to je jenom tvoje zásluha," poděkoval mu znovu Tungdil. "Kdybys mi nepromluvil do duše…"
Na druhé straně vrat se ozvaly skřípavé zvuky, někdo zasouval závory a klíny a pak se vchod do štoly před nimi rozevřel.
Čekalo je překvapení.
Na prahu stála trpaslice s dlouhými, světle hnědými vlasy, které jí vykukovaly pod helmou. Na černém koženém oděvu měla navlečenou kroužkovou košili, vyztuženou plátky železa. Těmi byla vykládaná i suknice, která jí sahala až ke kotníkům. Špičky bot byly rovněž vyztuženy kovovými plátky.
V pravici držela štít, v levé ruce zbraň podobnou řemdihu. Místo velkých, trny posetých koulí však na ní byly připevněny tři menší železné kuličky, kolem nichž se ježil věnec čepelí. Kombinace váhy zbraně, setrvačnosti a čepelí měla nepochybně děsivý účinek.
A osobou, která zbraň třímala v ruce, nebyla Balyndis.
Přesto měl Tungdil dojem, že trpaslici poznává. "Sanda?" vyklouzlo mu nevěřícně. "Sanda Ohnivá?"
"U Vraccase! Mrtví znovu oživli," zašeptal Pruďas a chopil se zbraně.
Trpaslice se usmála a zahákla si řemdih za opasek. "Vy jste Tungdil Zlatoruký a Bo?ndil Dvojčepel. Podle těch poznámek o tom nemůže být pochyb." Naznačila úklonu. "Je mi ctí, že vás oba poznávám."
Tungdil k ní přistoupil blíž. "Máš proti nám výhodu, že víš, kdo jsme." Až teď si všiml, že se sice velice podobá Sandě Ohnivé, někdejší manželce krále Gemmila, ale obličej má o hodně mladší. Světlé chmýří na bradě se ještě nezbarvilo do stříbrná, a jestli jí je více než čtyřicet cyklů, tak jí lichotí a přidává. Napůl ještě dítě, přesto však měla širokou a statnou postavu jako bojovník. Nedokázala zakrýt, že pochází z kmene Třetích. "Ale kdo jsi ty?"
Trpaslice si sundala helmu a ukázala jim přátelský, nepříliš kulatý obličej. "Jsem Goda Ohnivá z klanu Stálochrabrých z kmene Třetích." Její hnědé oči se obrátily k Bo?ndilovi. "Sanda Ohnivá, která zemřela tvou rukou, byla moje prateta." Pruďasův obličej zbledl, což dokonale vyniklo v kontrastu s trpaslíkovým černým vousem. "Chci, abys to něčím napravil," žádala tvrdě. "Protože ty jsi…"
"Kde je Balyndis a jak ses sem dostala?" přerušil ji Tungdil, jemuž se zdálo velice zvláštní, že se jeho družka ještě neukázala. Dostal strach, že jí snad Goda ve vzteku něco udělala.
"Šla si lehnout a spí," dostalo se mu odpovědi. "Během posledních oběhů se necítila příliš dobře." Goda se opět zahleděla na Pruďase. "Jak jsem již řekla: chci, abys to něčím napravil, Bo?ndile Dvojčepeli."
Pruďas si ji změřil pohledem. To, že cestou narazili na Bramdala, mu teď už nepřipadalo jako pouhá náhoda. To setkání je mělo varovat. "Chápu tvoje přání. Já s tebou ale nebudu bojovat, Godo. Jsi moc mladá a moc nezkušená na to, abys v souboji se mnou obstála. Ať tvůj klan pošle nějakýho jinýho bojovníka, nebo jdi a cvič a vrať se zase za padesát cyklů. Pak ti budu k dispozici a budeš se moct pomstít, jestli Vraccas se mnou nebude mít jiný plány a nechá oheň mé výhně tak dlouho plápolat."
Trpaslice si stočila dlouhé vlasy do koňského ohonu a převázala je koženou šňůrkou, pod kroužkovou košilí jí přitom pohrávaly svaly na ramenou. Energicky potřásla hlavou. "Nikdo jiný z našeho klanu už nežije." Vypadala neústupně, jako opravdová válečnice. "Trvám na svém požadavku."
"Ne, u Vraccase! Já nezabíjím děcka!"
"Chceš mi mé přání odmítnout? Tak budu táhnout po celé zemi, z jedné trpasličí říše do druhé, a všude

budu rozhlašovat, že se Bo?ndil Dvojčepel vyhnul své povinnosti," dráždila ho. "Tvoje pověst brzy nebude stát za nic, pokryješ sebe i svého mrtvého bratra hanbou. Po tobě i po tvém klanu bude každý jen plivat. I na tvého bratra, na toho hrdinu."
Starý oheň v trpaslíkově krvi najednou prudce vzplál. V očích se objevilo nepřítomné jiskření, které již před pěti cykly pohaslo. Pruďas udělal k trpaslici dva rychlé kroky a popadl ji za límec kožené haleny.
"Bo?ndile, ne!" varoval ho Tungdil.
"Dočkáš se tý svojí nápravy," zavrčel vztekle na Godu. Ta si ho prohlížela a v očích se jí odrážel pocit triumfu, ale zároveň i obava. "Hned tady?"
"Hned tady," přikývla spokojeně. "Tak, jak si to žádám?"
"Ano."
"Odpřísáhni to při Vraccasovi a při svém mrtvém bratrovi."
Pruďas ji pustil, ustoupil dozadu a pozvedl vraní zobák. "Přísahám při Vraccasovi a Boëndalovi," zaduněl trpaslíkův hlas dříve, než mu v tom mohl jeho přítel zabránit. "Všechno, co se teď stane, bude tvoje vina."
Goda opětně přikývla. "Vzal jsi mi pratetu, která musela žít ve vyhnanství u Svobodných, a tím jsi zabil mou poslední příbuznou." Vytasila zbraň. "Tím na tebe přešla povinnost, abys mě vycvičil." Sklonila se před ním.
Bo?ndil očekával útok. Chvíli trvalo, než pochopil, co po něm Goda požaduje. "Abych tě vycvičil? A v čem, u Vraccase? Dítě, já myslel…"
"Žádala jsem po tobě, abys napravil svou vinu, a ty jsi mi to slíbil."
"Tak tohle je ta tvoje náprava?" vyhrklo z Pruďase. "To nemůžu! Proč bysem měl…"
"Kvůli tobě se odebrala do Věčné kovárny vynikající bojovnice. Vzal jsi mi možnost, abych navázala na její dědictví, a tak je jenom spravedlivé, že ten, kdo Sandu porazil, mě teď bude cvičit." Goda zarytě trvala na svém. "Beru tebe i tvou přísahu za slovo." Přistoupila k Pruďasovi a podala mu zbraň.
"Nazývám ji večernice a zacházím s ní docela dobře. Co mi chybí, je zkušený učitel, který by mě dokázal připravit na zákeřnosti a taje opravdového boje."
Tungdil se na Pruďase zašklebil. "Teď vidíš, jak jsem já sám před časem dopadl s Bavragorem. Ten mě dostal podobným způsobem," prohodil. "Uvidíme se uvnitř." Zmizel ve štole a vydal se hledat Balyndis. Chtěl ji pozdravit, sevřít v náručí a překvapit ji novým, pěstěným vzhledem. Na dlouhé hovory s Godou bude večer času víc než dost.
Bo?ndil si trpaslici prohlížel a měl přitom pocit bezradnosti. Složil přísahu, to je pravda. "No dobrá," povzdechl si. "Rychle ti ukážu pár…"
"Ne," oponovala mu Goda. "Budeš mě učit a nepřestaneš, dokud ti nebudu alespoň rovnocenným protivníkem. Tak by mě učila i moje prateta. A potom se v boji rozhodne, jakou cenu má tvoje výuka."
Zvedla večernici, zbraně o sebe tiše zacinkaly. "V opravdovém boji, mistře."
Bo?ndil zakoulel očima, postavil vraní zobák na zem a oběma rukama se opřel o hlavu zbraně. "Godo, možná jsem byl dobrým bojovníkem, ale moje umění zrezivělo. A to, že jsem byl dobrým bojovníkem, neznamená samo o sobě, že budu i dobrým učitelem."
"Můžeš říkat, co chceš, mistře. Nehnu se od tvého boku, dokud můj výcvik neskončí." Na tváři trpaslice se odrážela příslovečná odhodlanost jejího národa, k níž se přidružila i pověstná ženská tvrdohlavost. "Všude tam, kam půjdeš, půjdu i já."
Skutečně se mu přilepila na paty, když zamířil do vnitřku tunelu, a s odstupem půl sáhu ho následovala.
"Ale někdy mi dáš pokoj, že jo?" zeptal se jí přes rameno.
"Když si budeš muset ulevit, mistře," odpověděla Goda, spokojená, že jí její lest vyšla. "Kdy začneme se cvičením?"
Bo?ndil se opět zahleděl dopředu a do vrásčité tváře se mu vkradl široký úšklebek. Bude ji tak trápit, že od něho odejde dobrovolně. Tak by ani neporušil přísahu. "Tvoje výuka probíhá bez přestávky." Objevil hromádku rezervních dřevěných vzpěr, které Tungdil pečlivě urovnal u stěny chodby. "Vyneseš ty vzpěry jednu po druhé před vrata a tam je uskládáš na hromadu," nařídil nabručeně.
"Ano, mistře." Goda se ani nezeptala, jaký má ten rozkaz smysl, prostě odložila štít a zbraň stranou a začala s taháním vzpěr.
Pruďas vzal obojí k sobě. "Jak jsi přišla na nápad, že je můžeš někam odložit?" zeptal se rezavým

hlasem. "Trpaslík nenechá svou zbraň jen tak někde ležet. A když má u sebe jenom jednu zbraň, tak ji v žádným případě nezahodí." Kývl na ni. "Odnes to dřevo, pak můžeš začít hledat ve štole."
Goda pokrčila čelo. "Co mám hledat?"
Bo?ndil roztočil čepelemi osázené koule. "Tohleto. Já je schovám a ty nepůjdeš do postele dřív, dokud je nenajdeš." Zabočil za roh.
Hned jak jí zmizel z dohledu, šťastně se potichu, jen tak pro sebe, uchechtl. Slyšel, jak Goda zaúpěla, když si přehodila přes rameno první těžký trám, a měl ze svého podlého nápadu ohromnou radost. Určitě ho něco podobného napadne znovu. Bude stačit pár oběhů a hned se toho děcka zbaví.
* * *
Tungdil vklouzl do ložnice.
Balyndis ležela pod hrubou dekou, oči zavřené, obličej zpola zabořený v polštářích. Vedle dlouhých, tmavohnědých vlasů mu její tvář připadala bílá jako vápno, skutečně se mu zdálo, že je trpaslice nějaká slabá a nemocná.
Opatrně se posadil vedle ní. V duchu si ještě jednou přeříkával věty, které si pro ni připravil, pak natáhl levou ruku a jemně ji pohladil po rameni.
"Kdybych nevěděla, co a jak, řekla bych, že je to sen," zašeptala Balyndis. "Do mého pokoje vchází statný trpaslík." Zvedla pravou ruku, otevřela oči a pevně ho chytila. "Vypadáš dobře, Tungdile Zlatoruký. Už je to hodně dlouho, co jsem tě tak naposledy viděla. Změnil ses, vypadáš jinak, co to má znamenat?"
"Není to jenom vnější změna." Políbil jí prsty. "Byl jsem blázen. Jenom Bo?ndilovi vděčím za to, že se mi zas vrátil rozum a že jsem se zřekl pálenky," pronesl tlumeně a podíval se jí do hnědých očí. "Donutil jsem tě, abys trpěla mou bolestí a pocitem viny, a choval jsem se jako…" Musel polknout.
"…jako natvrdlý, slepý, do sebe zahleděný zabedněný chlap, kterého sžírá svědomí a touží jenom po chlastu," dokončila Balyndis nemilosrdně. "Chceš snad tvrdit, že ses vydal na cestu, pobavil ses na ní s Pruďasem a hned ses změnil?" Vypadala překvapeně, nevěřila mu. "Chceš tvrdit, že ses během těch několika málo oběhů změnil?"
Tungdil přikývl.
"Jak k tomu došlo? Řekni mi to, abych tvým slovům dokázala věřit."
Tungdil trpaslici vylíčil, co se stalo u propasti a jak ho bojovník donutil, aby se rozhodl. "Zeď, která obklopovala můj rozum, se zbortila, viděl jsem všechno tak jasně jako nikdy během posledních čtyř cyklů. Mohu tě jenom požádat o odpuštění," řekl tiše. "Věříš mi, že jsem se změnil?"
Když ho oběma rukama pevně objala, rozplakal se. I on Balyndis objal, přitiskl k sobě a zavřel oči. Přivoněl jí k vlasům, ucítil na nose tenké chmýří na její tváři a na kůži teplo Balyndisina těla.
Dlouho prostě jen seděli a pevně se drželi, užívali si jeden druhého a konečně zase sdíleli pocit blízkosti. Sdíleli ho z celého srdce.
"To, že jsme se jeden druhému odcizili, není jenom tvoje chyba. I já jsem se příliš stáhla do sebe a nechala jsem tě samotného," přiznala trpaslice. "To se už nebude opakovat."
"Už nikdy."
Objala ho a dlouho si prohlížela Tungdilův obličej. "Dopřej mi čas, abych si zvykla na toho nového starého Tungdila. Teď je to ještě moc krásné na to, aby to byla pravda."
"Ale je to pravda, Balyndis," usmál se Tungdil, pak se mu do tváře vkradl stín. "Vypadáš nemocně," řekl ustaraně.
"Poslední zbytky nachlazení," mávla trpaslice odmítavě rukou. "Je mi už mnohem lépe." Políbila ho na čelo. "Už jste se setkali s Godou?"
"Hrozně nás překvapila. A zejména chudáka Pruďase."
Balyndis se ušklíbla. "Neuškodí mu, když se bude muset zabývat nějakou trpaslicí trochu blíž."
Tungdil vykulil oči. "Ty jsi věděla, co má za lubem?"
"Já jsem jí to poradila."
"Cože?"
Balyndis se lišácky usmála, poposedla si kousek dozadu a podepřela si polštáři záda. "Když se u mě objevila a poprosila mě, jestli tu může přespat, nevěděla jsem, koho mám před sebou. Prvního večera

jsme si dlouho vyprávěly a já se od ní dozvěděla, že už byla v Modrých horách. Doufala, že se tam s tebou setká a že jí řekneš, kde teď Bo?ndil žije. Druzí jí to nechtěli prozradit."
"Poštvala jsi mu na krk dítě, ne trpaslici."
"Má čtyřiadvacet cyklů. Na její postavě začíná být vidět, že to není žádné dítě," odporovala mu Balyndis pobaveně. "Pruďas brzy objeví její ženské půvaby."
"Je to příbuzná trpaslice, kterou zabil. Nic, co by nějak zavánělo romantikou, se mezi těmi dvěma určitě nevyvine," namítl Tungdil. "Co měla původně v úmyslu, předtím, než jsi jí ten plán takhle dokořenila?"
"Chtěla Bo?ndila zabít."
Tungdil vstal, rozepnul spony kroužkové košile a spustil ji k zemi. Pak ji zvedl a pečlivě pověsil na věšák vedle dveří. "To by se jí nepovedlo. Ale může se to změnit, až Pruďas skončí s výcvikem." Shodil ze sebe koženou halenu a stál před Balyndis v košili, kožených kalhotách a vysokých botách. "Ona patří ke Třetím, Balyndis. Brzy zvládne válečnické řemeslo lépe než on. Chceš, aby Pruďas zemřel?"
Balyndis sepnula ruce a položila je na přikrývku. "Tak daleko to nedojde."
"A proč ne?" Obrátil se k ní zpět. "Řekni mi, odkud bereš takovou jistotu?"
Balyndis pokrčila rameny a znovu ho políbila, tentokrát na špičku nosu. "To ti neumím říct," připustila. "Říkejme tomu prostě vnuknutí."
"Vy ženy a vaše vnuknutí," zabručel Tungdil a vzdal se. "Modleme se k Vraccasovi, aby všechno skončilo tak, jak si myslíš." Zahleděl se na svoji zbroj. "Už jsi slyšela, co se děje ve Skryté zemi?" Když trpaslice potřásla hlavou, rychle shrnul, jaká dobrodružství s Pruďasem zažili a o čem se doslechli. "Jsi si jistá, že Goda tady není ve skutečnosti kvůli tomu diamantu? Co ti na to říká tvoje vnuknutí?"
"Byly to krásné časy, když jsi potkal dítě kováře a nemusel sis lámat hlavu nad upřímností jeho slov a činů," pronesla utrápeně Balyndis. "Nemohu to říct s jistotou, ale během těch oběhů, co tady žije, jsem ji nepřekvapila při ničem, co by působilo nějak podezřele." Něžně pohladila Tungdila po zarostlé bradě. "Kámen je pořád přesně tam, kam jsme ho ukryli."
Trpaslík se usmál. "Půjdu a rychle mu řeknu, že jsem zase tady."
"Udělám něco k jídlu. Jak tě znám, a hlavně jak znám neodolatelného Bo?ndila, určitě máte pořádný hlad." Balyndis vstala, přehodila si přes lněnou noční košili prosté vlněné šaty a vklouzla do bot. "Jídlo bude brzy hotové, tak s tím svým pokladem moc dlouho nemluv."
"Můj poklad," zasykl Tungdil a napodoboval chování lakomých šotků, kteří bez ustání shromažďují zlato a všechno, co vypadá, že by mohlo mít nějakou cenu. Pak se rozesmál a vyšel ruku v ruce se ženou z místnosti ven.
Když minuli dvě boční chodby, jejich cesty se rozdělily. Tungdil sundal ze zdi olejovou lampu a zamířil do té části tunelu, v níž byli svého času ubytováni Lot-Ionanovi fámulové. Většina z velké řady dubových dveří stála ještě na místě. Za nimi dostávali budoucí magusové lekce a snili o tom, že jednoho dne budou moci zdědit Lot-Ionanovu kouzelnou říši.
Něco takového by tam teď nikdo nenašel. Nikde žádná magie, žádné kouzelné říše. Nikde žádný Lot-Ionan.
Tungdil vešel do laboratoře.
V této místnosti zažil, jak mu fámulové vyvedli velice nepříjemný kousek, při němž většina zařízení laboratoře - i když ne jeho vinou - shořela v plamenech. Lahvičky s elixíry, kelímky s balzámy, trubičky s extrakty a esencemi, veškeré drahé zásoby na nejrůznější experimenty se zde pomíchaly a vytvořily jedinou nebezpečnou hmotu. Ze všech těch aparátů, regálů, stolů a lavic nezbylo po obrovské explozi skoro nic.
A tak to v laboratoři vypadalo pořád. Překračoval skřípějící střepiny, pod nohou mu praskaly zbytky hliněných nádob, až došel k velké hromadě skleněných střepů, která kdysi bývala velice drahým destilačním přístrojem. Před explozí.
Trpaslík se sklonil a rukou prohrabával hromadu. Diamant našel až po delším hledání, lesklé úlomky skla ho dělaly prakticky neviditelným. Ten, kdo netušil, že je diamant ukrytý v hromadě odpadu, by ho nikdy nenašel.
Tungdila potěšil chladný oheň, který plál ve fazetách a okouzloval srdce. Otáčel diamantem sem tam, aby se v něm světlo lampy lépe lámalo a vrhalo odraz na pochmurné stěny místnosti.

Pokaždé, když držel kámen v ruce, čekal, jestli mu drahokam nedá nějakým způsobem najevo, jestli je opravdu jen diamant, nebo nejmocnější magický artefakt ve Skryté zemi.
A jako vždy čekal marně. Položil kámen zpátky do hromádky skleněných střepů a zasunul ho co nejhlouběji.

Skrytá země,
království Čtvrtých, Hnědé hory,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

Š
íp s pronikavým bzučením proletěl jámou vzhůru a hned nato zacinkal v takzvané přepravně zvoneček. Celá místnost byla přecpaná důkladně promyšlenou soustavou kladek, ozubených kol, setrvačníků a závaží všech možných velikostí, jenom jediný výklenek zůstal volný. V tomto výklenku sídlil mistr zvedač. Ingbar Onyxové oko z klanu Obracečů kamenů, který tam právě vykonával tuto záslužnou službu, signál pochopil. "Už to jede!" zaryčel dolů.
Rukama postupně uvedl do chodu různé železné páky, přizpůsobené velikosti trpasličích rukou, a tím uvolnil brzdy, zaklíněné mezi kladkami a koly. Uvolněná mašinérie se s hučením dala do chodu. Rotující části konstrukce vyvolávaly průvan, vzduch páchnul olejem a mazadly. Tíha závaží připevněných k řetězům táhla nákladní výtah vzhůru, přičemž žádný trpaslík nemusel plýtvat silou svých svalů. Tímto způsobem trpaslíci zvedali bez sebemenší námahy náklad vážící i čtyřicet centů.
Ingbar zavřel oči a naslouchal, pak popadl olejničku a na několika místech promazal bzučící kola. Nenáviděl, když se kov třel o kov, stroj se pak příliš rychle opotřebovával.
Najednou zazněl zvuk, jaký mistr zvedač během žádné ze svých nesčetných směn ještě nikdy neslyšel, a přepravník se zastavil.
"Co to má znamenat?" zabručel a rychle zkontroloval části výtahu, na nichž se nejčastěji projevovaly závady, nikde však nic neobjevil. Ozubená kola byla v pořádku, řetězy nepoškozené a ani kladky nevyskočily ze závěsů.
Ingbar popošel k šachtě. Úplně dole rozpoznal slabý záblesk světla, vycházející z přepravní klece. Nahoru jí chybělo ještě dobrých padesát kroků. "Hej, vy tam dole! Co ten kladkostroj, nezaklínil se tam u vás?" zahulákal do hloubky.
Místo odpovědi rozpoutal malý zvoneček hotovou bouři. Několikrát se zakymácel, pronikavě a hlasitě zacinkal, až z toho Ingbara rozbolely uši. Pak se šňůrka přetrhla a zvonek oněměl.
"Hej, co to tam vyvádíte?" trpaslík ztrácel klid.
Řetězem otřáslo škubnutí, uvolnil se, ale hned se znovu napnul. Železo zaskřípělo, zatížení se neustále zvyšovalo.
"Copak jste se zbláznili? To v té kleci tancujete?" Ingbar civěl na přepravní klec, která se pomalu pohybovala zpátky a celý výtah klesal. Rozběhl se k pákám a klec zabrzdil. "Jste přetížení!" zavolal. "Vyhoďte část kamení ven, jinak vás to může…"
První brzda zaskřípěla a praskla. S pronikavým řinčením se pak lámal jeden úchytný svorník za druhým. Svorníky měly ostré hrany a létaly po celé místnosti jako střely. Jeden z nich se zavrtal mistru zvedači skrz kroužkovou košili až do stehna. Řetěz se pomalu odvíjel a posílal výtah se všemi, kdo byli uvnitř, zpátky do hlubin.
"Zatracený…" Ingbar si rukou stiskl ránu, kterou právě utržil. Převáže si ji později, až bude čas, teď musí něco udělat, aby se klec nezřítila, jinak by dělníci uvnitř zemřeli.
Odkulhal k rampám, na nichž byla uložená dodatečná závaží. U zvlášť těžkých nákladů je bylo možné zavěsit k samotným kladkám. Zavěsit je ke kladkám za plného provozu však byl kousek, o jaký se zatím nikdo nikdy nepokusil.
Inbar znal přepravník víc než dokonale, věděl o jeho podivných vlastnostech a poťouchlostech. Jedním dlouhým řetězem mezi sebou spojil dodatečná závaží, připevnil k nim masivní hák a ten zasunul do provizorního oka na kladce, která se neustále pomaličku protáčela.
Hák se zachytil. Řetěz se se zařinčením napnul a přitáhl k sobě nové protiváhy. Protáčení řetězů se díky

několika tunám dodatečné zátěže postupně zpomalovalo, až se přepravní klec nakonec úplně zastavila.
"Je tam u vás všechno v pořádku?" zavolal Ingbar dolů do jámy. Pokud správně odečetl značky na řetězech, uvízla klec s dělníky v hloubce sto kroků. Zastavili přesně před jedním z přístupových tunelů.
"Dobrá," zaryčel. "Vyložte kamení, nebo bude několik z vás muset vystoupit. Jinak se to nepohne."
Chvíli čekal, dokud si nebyl jistý, že jeho pokyny uposlechli. Pak odepnul protizávaží a zapnul výtah, aby klec konečně mohla dojet až nahoru. Aby dokázal výtah zabrzdit, vzal si dlouhou železnou tyč a používal ji u nejmenšího ozubeného kolečka jako odpor. Když k němu klec dorazila, kolečko zcela zablokoval. Jízda nahoru dopadla dobře.
"To bylo o fous." Ingbar se divil, že jsou světla v kleci zhasnutá. Skromné svítilny v místnosti nestačily osvětlit vnitřek. Železné dveře se s rachotem otevřely. "Dokud nevyměním všechny brzdy, budu muset celou jámu odstavit. Co jste…" Podíval se do klece a zcela ztratil řeč.
Z výtahu vystupovaly obrovité postavy. Byly až po zuby ozbrojené, v rukou držely železné válečné palice a štíty, popsané neznámými znaky. Trpaslíkovi však stačil jediný pohled na obhroublé tváře s přečnívajícími tesáky, aby věděl, kdo se k němu blíží: skřeti!
"Ke zbraním!" zařval a chopil se sekery. "Zelenokožci!" Než se nadál, něco k němu přiletělo a zasáhlo ho do čela, až se zhroutil na zem. Smysly ho zčásti opustily. Ingbar měl nejasný pocit, že vidí, jak se nad ním sklonil skřet s růžovýma očima, pohladil ho po hlavě a zase zmizel.
Když přišel k sobě, ležel ještě v místnosti na zemi. Do uší mu dolehlo rachocení řetězů. Zasténal, zvedl se a osahal si bouli na hlavě. Vedle něho se povaloval malý kulatý kamínek. Skřeti si nejspíš mysleli, že je mrtvý, jinak si nedokázal vysvětlit, proč by ho nechávali na pokoji. Obvykle za nimi žádní živí trpaslíci nezbyli.
Chodbou k němu dolehl dusot mnoha rychlých kroků a v záři pochodní se vynořil oddíl bojovníků.
"Ingbare! Prošli tudy ti zelenokožci?" zeptal se ho jeden z nich rozčíleně.
"Tudy přišli nahoru, ale jestli tady taky…" Podíval se po přepravní kleci. Byla pryč! "Ale vždyť… Podívejte, jsou na cestě dolů!"
Bojovník se na něho zamračeně podíval a pomohl mu na nohy. "Tak je zase vytáhni sem k nám nahoru."
Ingbar kulhal k přepravnímu zařízení, přestavil několik ozubených kol a musel znovu zavěsit dodatečné protiváhy. Skřeti při tažení Hnědými horami nepochybně nashromáždili tučnou kořist, když byli tak přetížení. "Co se stalo?"
"Doufali jsme, že nám na tuto otázku budou moci odpovědět jiní," odvětil trpaslík. Bojovníci, kteří ho doprovázeli, se rozestavili s napnutými kušemi do půlkruhu před šachtou, aby mohli nepřátele zasypat krupobitím šípů. "Skřeti se objevili zničehonic, přemohli naše stráže a ukradli diamant."
"Tamten diamant?" zeptal se Ingbar vyděšeně. "Co s tím mají ty stvůry v plánu?"
Jeden z bojovníků se zadíval do hloubky. "Ještě dvacet kroků a budou tady nahoře," ohlásil a zařadil se do půlkruhu.
"To nevíme. Všiml sis na nich něčeho neobvyklého?" vyptával se trpaslík dále.
"Ne, ne…" Ingbar zaváhal. "Ale přece jen ano. Jeden z nich měl růžové oči." Krátce vylíčil, co se mu přihodilo. "A když jsem přišel k sobě, objevili jste se vy." Klec dojela nahoru a on se odmlčel. Dveře zůstaly zavřené, skřeti se zřejmě neodvažovali vyjít ven.
"Postavte se nám, vy zbabělci!" vykřikl bojovník. "Nemůžete nám uniknout." Nic se však nestalo, a proto poslal jednoho ze svých mužů, aby železné dveře rozevřel.
V tom si Ingbar uvědomil, co ho rušilo: klec byla příliš těžká! Ať v ní bylo, co v ní bylo, nemohli tam být skřeti, protože ty předtím vytáhl nahoru s normální zátěží čtyřiceti centů. Teď ale u přepravní ku potřebovali čtyřicet centů plus dodatečné protiváhy. Tak těžký nebyl žádný diamant ve Skryté zemi.
Vyslaný bojovník dorazil ke dveřím klece. Uvolnil závoru a odsunul dveře kousek stranou.
Škvírou vystřelilo ven ocelové chapadlo a rozrazilo dveře dokořán. Z klece se zasyčením vyrazil oblak horké páry a zahalil překvapené trpaslíky. Ti lapali po vzduchu, žhavá horká pára je pálila na plících a v očích, na zbrojích se rázem vytvořily kapičky vody.
Ozvalo se klepání a řinčení, potom vzduch prořízly bezcílně vystřelené šipky z kuše a spíše náhodou zasáhly několik trpaslíků. Mrtví nebo zranění se skáceli na zem.
"Zpátky!" vykřikl Ingbar. Okamžitě vytušil, co se to tam nechalo dopravit nahoru. Každá trpasličí říše

byla v té době již informována a varována před stroji, které přinášejí smrt a pořádají v tunelech hony na děti kováře. A stejně dobře věděl, že existuje jen málo možností, jak tyto stroje porazit.
Mlha prořídla, takže dokázal rozeznat aspoň nejbližší okolí. "Pošlu to zase zpátky, než to stačí vylézt z klece," zakašlal do dýmu. Odepnul protiváhu od kladek a natáhl ruku po železné tyči, blokující nejdůležitější ozubené kolo.
V tom se vedle něho vysunul z oparu obrovitý stín. Vrhly se na něho železné kleště a sevřely mu levou paži.
Chapadla zvedla Ingbara jako loutku a mrštila s ním o strop. Připadal si jako ve chřtánu železného draka. Shora uviděl hřbet stroje, vypadal stejně opancéřované jako zepředu. Trpaslíci na stroj odvážně doráželi, ten se však valil neochvějně vpřed, přes mrtvoly a těla zraněných.
Ingbar zahlédl, jak tyč sklouzla pod ozubené kolo a tam se tlakem zkroutila. Přepravník povolil pod tíhou klece, protože mu již nepomáhala žádná protiváha, a klec spadla do šachty.
Kladky, ozubené věnce a kola se otáčely stále rychleji a rychleji, řetězy se s řinčením odvíjely. Ingbarův plán však přesto ztroskotal: stroj mezitím z klece dávno vyjel.
Chapadlo s ním ještě jednou zatřáslo, rameny mu projela žhavá bolest, pak ho stroj lhostejně odhodil pryč.
Mířil ovšem dobře. Ingbar proletěl mezi vrčícími kladkami, odrazil se od klouzajícího řetězu a přistál přímo pod obrovským ozubeným kolem, které ho i s kroužkovou košilí rozdrtilo napadrť.

Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, začátek léta

P
rinc Mallen seděl v pokoji v nejvyšším patře domu, v němž byl i se svými společníky ubytován. Oknem pozoroval, jak se na místě, kde dělníci staví nový palác, neúnavně točí jeřáby a bez přestávky zvedají a skládají různé náklady. Ulicemi se neustále valily vozy naložené kamením, armáda nádeníků rostla oběh od oběhu. Vítr zanášel k Mallenovi zvuky značící, že začíná něco nového: rachot, klepání, skřípění pil, bušení kladiv a zpěv. To všechno se mísilo s hlasitým voláním dělníků.
Král Bruron neplýtval časem. Volné místo uprostřed Poristy mělo být urychleně vyplněno překrásnou stavbou, která překoná okázalost Nudinova příbytku. Plány počítaly s pěti věžemi a třemi nad sebou situovanými zámky, navzájem spojenými menšími příčnými budovami. Stavitel si vyžádal na dokončení díla pět cyklů a teprve před nedávném byl položen základní kámen.
Mallen se zvedl a zahleděl se na konce vzpěr obrovského stanu z bílé plachtoviny, tyčícího se uprostřed prázdné plochy, v němž se toto odpoledne měli sejít královny a králové. Bruron si přál, aby se vládci země shromáždili na místě, kde kdysi pramenila nejsilnější moc ve Skryté zemi. Magický pramen zmizel, místo něho se tam nyní měla prezentovat jednota všech panovníků, to byl signál vyslaný všem národům.
Mallen sáhl po lehkém plášti, který si přehodil přes světle červený oděv, a kráčel ke dveřím. Tělesný strážce, který na prince čekal, se k němu připojil, a Mallen brzy poté projížděl na koňském hřbetě rušnými ulicemi města. Lidé si od něj zachovávali odstup. Vážili si cizích panovníků a považovali za velikou čest, že je mohou přivítat a ubytovat ve svém městě.
Princ mlčel a nereagoval ani na příležitostné provolávání slávy. Přemýšlel, jako již mnohokrát, o přepadení ve Zlakoklasech. Důvěrný přítel a spolubojovník Alvaro mu od té doby nesmírně chyběl. Princ prozkoumal důstojníkovo mrtvé tělo tak důkladně, jak jen bylo možné, a zjistil, že ho o život připravila rána, která mu prořízla krk. Tu ránu mu ale nezpůsobilo děsivé stvoření, o tom byl Mallen skálopevně přesvědčen. Od té doby se už nikdy neotočil k Rejalín ani k žádnému jinému elfovi zády. Záležitost s elfskými runami prozatím v dopisech, které odeslal ostatním královnám a králům, zcela zamlčel. Ani pořádně nevěděl proč. Nejdříve si o nich chtěl popovídat mezi čtyřma očima s Liútasilem.
Princův průvod dorazil ke stanu. Přiskočilo k nim několik panošů, aby se postarali o koně vznešených hostů.
Princ vstoupil do vnitřních prostor vzdušné konstrukce, vyzdobené hedvábnými šátky a pestře

pomalovanými stužkami. Dostat dovnitř veškeré zařízení, počínaje dlouhou tabulí a těžkými židlemi a skříněmi konče, a uspořádat je tak, aby prostor vypadal útulně, i když to byl jen stan, muselo trvat několik oběhů.
Kromě prince byl uvnitř jen jeden muž, oblečený v tmavých šatech. Vypouklé žabí oči a krátké, místy prořídlé černé vlasy jednoznačně vypovídaly o tom, že tím mužem je král Ortger z Urgonu. Princ popošel ke králi a potřásl mu rukou. "Jsem rád, že vás opět vidím," přivítal mladého panovníka.
"Naposledy jsme se setkali u mě, když jsme oslavovali třetí výročí vítězství nad avatary," přikývl Ortger a bylo zřejmé, že má ze setkání se světlovlasým Idem radost. Od počátku k němu pociťoval důvěru. "Důvod, kvůli němuž se dnes setkáváme, je ale mnohem vážnější."
"Již jsem se doslechl, že jste se i vy stal obětí jednoho z těch monster." Mallen pustil královu ruku a posadil se proti Ortgerovi. Sloužící jim přinesli víno a vodu a okamžitě se zase diskrétně stáhli pryč.
"Nerad bych předbíhal našemu shromáždění, ale nemohl byste mi popsat, co na vás vlastně zaútočilo?"
"Úplně jiná stvůra než ta, jakou jste mi ve svém varování popsal," povzdechl si mladý král a dal si doušek vína na kuráž. "Nějaké monstrum z tionia, černé jako samotné zlo a silné jako deset volů, navíc zákeřnější než hnízdo plné zmijí. A uvnitř seděl jakýsi tvor a přes tlustou tabuli skla na nás pořád civěl." Vytáhl nákres z brašny, ležící na zemi vedle něho. "Někteří lidé říkají, že to mělo železná křídla, jiní zase tvrdí, že se to v plamenech vzneslo do nebes a pomocí magie proměnilo v černý mrak. Tak nějak ta nestvůra asi vypadala."
Do stanu vstoupil král Nate, oděný do tmavozeleného hávu, pošitého stylizovanými klasy. "Zdravím vás, vy jste se již pustili do práce?" Naznačil mužům úklonu a zamířil k Ortgerovi, aby se mohl podívat na obrázek. "Ne, to se ani trošičku nepodobá bytosti, která mi ukradla diamant i tři z mých prstů," pronesl po důkladném prozkoumání nákresu. Chtěl ještě něco dodat, zarazil se však, protože dovnitř vstoupili ostatní panovníci a panovnice lidských říší. Vzájemné vítání trvalo dlouho a zabralo jim hodně času. Mallen by je nejraději požádal, aby okamžitě usedli na místa a rokování začalo co nejdříve.
Nálada se mu nezlepšila, ani když se k hloučku přítomných připojili dva elfové v prostých bílých šatech a představili se jako Vilanoîl a Tiwalún. Přicestovali z Âlanduru do Poristy na rozkaz svého knížete, aby ho omluvili a zastoupili.
To poskytlo Mallenovi vítanou příležitost, aby dal najevo nelibost. "Má Liútasil nějaký důvod, aby se nás stranil?" zeptal se nahlas a předešel tak Brurona v roli hostitele. "Nescházíme se tu jen tak pro legraci, ale z velice závažného důvodu, který si plně zasluhuje přítomnost knížete elfů."
Králové a královny po něm vrhali pohledy, kolísající mezi údivem a nespokojeností. Ostrý tón, který zvolil vůči oběma vyslancům, neměl v jejich očích žádné opodstatnění.
Mallen si vykládal jejich chování skutečností, že králové sledují své vlastní sobecké záměry. Viděl to tak, že se ostatní obávají, aby jim elfové neodepřeli kvůli jeho nepřátelskému vystupování přístup k vědomostem, na něž si panovníci dělali naděje.
"A kde jsou trpaslíci?" odvětil král Nate a pozvedl tak kopí na podporu elfů.
"To mohu vysvětlit." Bruron zvedl ruku. "Velkokrál Gandogar mi dal vědět, že oni sami svolali shromáždění všech kmenů a radí se o různých událostech, k nimž v jejich tunelech dochází. Jak mi napsal, hned potom přijedou do Poristy. Ale jeden vyslanec trpaslíků je již na cestě."
"Z obdobného důvodu musíte oželet přítomnost mého pána," navázal s úsměvem na tuto omluvu Tiwalún. "I my se v současnosti radíme o jistých událostech v Âlanduru." Opětovně se uklonil a Vilanoîl ho napodobil. "Ještě jednou se kvůli tomu omlouvám."
"Promiňte princi Mallenovi," požádal je Nate a krátce pohlédl na světlovlasého Ida, "ale při tom přepadení v mojí pevnosti přišel o důvěrného, blízkého přítele. Možná mu ještě smutek tíží mysl a má za následek, že hovoří nespravedlivě."
"Je velice milé, že za mne hovoříte, to však nemá nic společného s nespravedlností, kterou mi zde podsouváte," namítl Mallen. "Ale s významem našeho shromáždění."
"A od onoho přepadení má sklon chovat se k národu z lesů Âlanduru se stejnou nedůvěrou, jakou k němu choval přítel, kterého ztratil," pokračoval Nate.
"Chápu," pronesl Tiwalún lítostivě a podíval se na Mallena. "Přijměte mou upřímnou soustrast, princi."
Dovnitř vstoupil posel, podal králi Bruronovi nějaký dopis a rukou ukázal ke vchodu. "Je skvělé, že jste

k nám dokázal tak rychle dorazit, Gla?mbli Rubínové oko z klanu Rubínových ok z kmene Čtvrtých," přivítal král trpaslíka, který stál u vstupu do stanu. "Buďte vítán a zaujměte místo u tabule. Právě se vracíme k hlavnímu důvodu našeho setkání," dodal spěšně, aby Mallen nestačil elfům odpovědět nějakou vyzývavou poznámkou.
"Děkuji, králi Brurone." Trpaslík se Bruronovi a ostatním ve stanu uklonil. Trpaslíkova plátová zbroj se čistě leskla jako dokonale vyčištěné stříbro, tmavohnědé vlasy a dlouhý vous působily pěstěným dojmem. Předtím, než vstoupil na oči shromáždění, se nepochybně musel někde upravit.
Mallen, který se znal s mnoha trpaslíky, na první pohled poznal, že má před sebou Čtvrtého. Prozrazovala ho poněkud útlejší postava a užší prsty. A kdyby nic jiného, tak šperky, zapracované do zbroje, musely prince přivést na pravou stopu.
"Přináším velkokrálovy pozdravy a jeho politování nad tím, že on a ostatní vyslanci trpasličích kmenů a pěti měst Svobodných budou moci dorazit do Poristy až za několik oběhů. Do té doby je zde budu zastupovat." Posadil se a byl přivítán přátelským pokynutím hlavy.
"Začněme tedy." Bruron se rozhlédl po shromáždění. "Události jsou více než znepokojivé. Do této doby bylo pět diamantů buď ukradeno, nebo zmizely." Na Bruronův pokyn přinesli sloužící dovnitř velkou mapu Skryté země. "Tabaînu, Rân Ribasturu, Urgonu a trpasličím kmenům Třetích a Čtvrtých byly jejich kameny uloupeny. Přinejmenším pokud jde o Tabaîn a Urgon, tak víme, že lup provedly stvůry, jaké ještě nikdy nikdo neviděl. Dokonce ani v době, kdy byly naše říše pod vlivem Mrtvé země. Navíc jsem obdržel zprávu, že diamant Čtvrtých uloupili skřeti." Udeřil pěstí na mapu. "Skřeti! Během posledních pěti cyklů, od Hvězdy zkoušky, se ty bestie nikde neobjevily. Jaké záhady se za tím skrývají? Má někdo nějaký nápad?"
"Bytosti, jimž jsem stál s Ortgerem tváří v tvář, vypadají jako kříženci několika různých stvůr. Využívají magii a nosí na zbrojích runy, jaké používali při psaní alfové," pronesl Nate. "Všechno mluví pro to, že se jedná o cizí bestie ze Země za horami, které nějakým způsobem objevily přístup do naší vlasti."
"Průsmyky jsou hlídané a střežené," dal Mallen k úvaze. "Kolem trpasličích seker by se jim nikdy nepodařilo proniknout dovnitř." Gla?mbli okamžitě přikývl na souhlas.
"Možná ne kolem nich." Tiwalún ho zmrazil úsměvem. "Když někdo na nějaké překážce neuspěje, může se pod ní podhrabat."
Ortger přikývl. "Obdobná myšlenka mě rovněž napadla. Ve Skryté zemi nyní neexistuje nic zlého, když odhlédneme od podlých skutků několika málo Třetích, o nichž jsem se nedávno dozvěděl." Zahleděl se vystouplýma očima na Gla?mbliho a očekával slova vysvětlení.
Trpaslík otevřel ústa, pak se zarazil. "Nevím, nakolik mohu předbíhat našeho velkokrále."
"Aha, takže jsem vás špatně pochopil, když jste říkal, že jste jeho zástupce, Gla?mbli Rubínové oko?" namítl Tiwalún.
"To jsem, jistě. Ale nepřísluší mi, abych všechno vysvětloval. Existují jisté záležitosti, o nichž by měl hovořit pouze velkokrál." Zkřížil ruce na hrudi ve zřetelném obranném gestu. Podobal se malé hradební věži ze svalů a kostí a připomínal ztělesnění příslovečné trpasličí odhodlanosti.
Královna Isika, žena středního věku s bledou tváří a dlouhými černými vlasy, která milovala okázalé šaty, se naklonila k Mallenovi. "Princi, buďte tak laskav a vysvětlete našemu příteli, v jak nepříjemné situaci jsme se ocitli. Vy dokážete s trpaslíky jednat lépe než já."
Mallen se předklonil a opřel si ruce o stůl. "Podívejte, Gla?mbli, právě se pokoušíme vypátrat, kde bychom mohli nalézt nějakou spojitost mezi událostmi posledních oběhů. Pokud můžete něčím přispět, tak nám to, prosím, hned řekněte. Podrobnosti pak k tomu může klidně doplnit váš velkokrál, až přijede." Podíval se trpaslíkovi do očí. "Prosím vás, podělte se s námi o všechno, co víte."
Gla?mbli si poposedl na židli. Bylo mu nepříjemné, že na něho zírá tolik očí najednou, a sklonil hlavu hlouběji - stará osvědčená reakce trpaslíka. Teprve ve chvíli, kdy zahlédl posměšné pousmání elfů, se nechal strhnout k několika náznakům. "Třetí nám znovu vyhlásili válku. Pomocí strojů."
"Pomocí strojů?" divil se Nate. "O tom slyším poprvé. Co mají za stroje?"
"Jakési mašiny, které projedou tunely a útočí na naše lidi. Nic víc vám neřeknu. Počkejte na velkokrále."
Gla?mbli sklonil hlavu ještě hlouběji, v očích se mu vzdorně blýskalo. Teď už opravdu nic neprozradí.
"Pro mě je to stejná novinka," prohodila královna Isika podrážděně. "Když si tento poznatek spojíme s

tím, co jsme dosud slyšeli, mohlo by z toho vyplynout, že se Třetí spojili s těmi prokletými, děsivými zplozenci zla."
Bruron se na ni zahleděl. "Jak jste k této domněnce dospěla?"
Světle modré oči královny Isiky zamířily k zarputile mlčícímu trpaslíkovi a pak k Mallenovi. Usoudila, že od prince se jí spíše dostane odpovědi. "Princi, vy znáte Třetí dost dobře, protože jste využíval jejich služeb v boji proti skřetům. Jak velká může být jejich touha po pomstě?"
"Třetí vždycky nenáviděli ostatní kmeny a usilovali jim o život, ale zachování Skryté země je pro ně podle mého názoru důležitější než toto přání," odpověděl Mallen. "Jistě si pamatujete, že král Lorimbas chtěl zničit všechny trpasličí kmeny a sám se ujmout ochrany průsmyků, nebo ne?"
"Já nehovořím o jejich nenávisti k ostatním trpaslíkům." Isika se rozhlédla kolem sebe. "Hovořím o jejich nenávisti k nám, k lidem." Otočila se bledým, přísným obličejem k Ortgerovi. "Třetí byli útokem šíleného Belletaina na Černé hory vyhlazeni téměř do posledního muže." Její pohled putoval zpět k Mallenovi. "Myslíte si, že jsou schopni vyhloubit nový tunel ven ze Skryté země a tajně sem k nám přivést stvůry, které by mohly způsobit zánik naší vlasti, princi?"
"Kdyby tomu tak bylo, už dávno by v některém z našich království řádila armáda skřetů," podotkl Mallen.
Tiwalún nespustil Gla?mbliho z očí a postřehl, že trpaslíkův obličej sebou při slovech královny Isiky zrádně trhnul. "I když jste předtím slíbil, že nám už nic neřeknete, Glaimbli Rubínové oko, chci vás donutit k tomu, abyste prozradil větší část pravdy, kterou ze všech sil tajíte za zuby," prohlásil tiše, ale zřetelně, aby ho všichni slyšeli. "Žádám vás, řekněte nám, co víte, aby se naše domněnky postupně opíraly o stále rozumnější podklad a abychom dokázali zadržet zlo za hranicemi Skryté země."
"Ne," ozval se vzdorně Glaimbli.
Bruron se ostře nadechl. "Možná jste jen zástupce velkokrále, přesto však i vy nesete odpovědnost za osudy lidí a elfů. Žádám vás tedy jménem Vraccase, Palandiell a Sitalie: hovořte!"
Trpaslík se opět nejdříve podíval na prince Mallena a teprve potom odpověděl. "Potom, co nás skřeti napadli, na nás znovu zaútočil jeden stroj Třetích," zabručel mrzutě. "Skřeti ho nacpali do výtahu, aby kryl jejich útěk." Glaimbli protáhl ústa. "Velkokrál Gandogar se domnívá, že skřeti a Třetí postupují ruku v ruce. Zřídili si tábor někde za Severním průsmykem a Kamennou bránou v Zemi za horami. Odtamtud na nás podnikají útoky. Žádné tvory s alfskými runami na zbrojích jsme ale ještě neviděli."
"Takže se Třetí obracejí proti nám všem, a ne jenom proti ostatním trpasličím kmenům." Tiwalún nasadil nesmírně ustaraný obličej a Vilanoîl zachmuřeně přikývl. "Co podniká Gandogar proti zrádcům ve vlastních řadách?"
"Jsou za hranicemi Skryté země," opakoval trpaslík a hodil po elfovi nepřátelským pohledem.
"Tomu nevěřím," oponoval elf zdvořile. "Třetí měli špióny ve všech trpasličích kmenech, a proč by tam ty špióny neměli mít i teď? Samozřejmě, během posledních pěti cyklů se do všech kmenů vrátilo něco jako klid a mír. Já souhlasím s královnou Isikou: kdo nám zaručí, že Třetí nemají v plánu najednou tajně otevřít všech pět bran a zaplavit Skrytou zemi Tionovými nestvůrami?"
"Pomsta trpaslíků," zamumlal Ortger.
"Kdyby to měla být pravda, byla by to pomsta několika Třetích, zaslepených nenávistí, ne trpaslíků," opravil ho Mallen, který se okamžitě obrátil na elfa. "A vy to s těmi svými obavami přeháníte, Tiwalúne," varoval ho. "Člověk by si málem pomyslel, že trpíte stihomamem."
"Já že trpím?" Elf se nezávazně pousmál. "Troška toho stihomamu, jak to nazýváte, princi Mallene, by nám všem jen prospěla. Když mi někdo říká, že se Třetí spojili se skřety ze Země za horami, aby nám ukradli diamanty, obávám se nejhoršího."
"Má pravdu. Gandogar musí ve svém národě vytřídit zkažené zrno," dodala Isika s úsměvem. "Nebo spíš, oddělit falešné zlato od pravého. Jenom pokud uspořádá hon na Třetí, kteří se skrývají v ostatních trpasličích kmenech, budeme mít větší pocit jistoty než dnes."
"A jak by to asi tak měl udělat?" namítl Gla?mbli.
"Vyptáváním? Vyšetřováním? Mučením?" nadhodil Vilanoîl ochotně. "Čím dříve ty špióny najdeme a zneškodníme, tím lépe pro lidi, elfy i trpaslíky."
Mallen zatajil dech, protože Isika, Nate a Ortger přikyvovali a princ postřehl, jak trpaslíkova hlava zrudla

vzteky.
"Ty se vší vážností navrhuješ, abychom vztáhli ruku na trpaslíky, kteří by mohli být nevinní?" obořil se Gla?mbli na elfa. "Takovým způsobem možná jedná tvůj národ, ale my, děti kováře, něco takového rozhodně neuděláme."
"Přenechejte toto rozhodnutí velkokráli," napomenula ho Isika. "Sám jste řekl, že jste jen zástupce. Zabývejme se otázkou, co si vůbec chtějí Třetí a skřeti s těmi diamanty počít." Usrkla víno a trpaslíka, který ji probodával pohledy, si dále nevšímala.
Mallen stále víc získával dojem, že se elfové snaží vrazit klín do pokojného soužití národů Skryté země a rozvrátit společnost trpaslíků. U Nateho, Isiky a nezkušeného Ortgera se jim to již podařilo. Alvarova nedůvěra k této hrdé rase mu připadala více než oprávněná.
"Vědí, že jeden z kamenů má zvláštní vlastnosti. Nikdy však neexistoval jediný trpaslík, který by projevoval sebemenší náznaky magických schopností a u něhož by se rýsovala reálná možnost, že by některého oběhu dokázal toto umění zvládnout," pronesl Tiwalún. "Opravte mne, kdybych řekl něco nesprávného, Gla?mbli. Třetí si s mocí, která v diamantu dřímá, nedokáží nijak poradit. A o pitomých přihlouplých skřetech můžeme úplně pomlčet."
"Vedle toho tu máme ty příšerné bytosti ve zbrojích z tionia," připomněl Nate. "A u Palandiell, jestli ony nevyužívají magii, potom nevím, čím to je, že mají takovou moc?"
"Takže Třetí a skřeti je vypustili, aby pro ně hledali diamant a… přivlastnili si jeho moc?" Ortger ukázal na mapu. "Žádná magická pole už neexistují, takže podle všeho ty bestie pocházejí ze Země za horami. Jak se dostaly dovnitř a jak se o kamenech dověděly? Jsou snad schopné vycítit magii?"
"Ne. Jinak by neztrácely čas krádežemi falešných kamenů." Mallen se rovněž trošičku napil vína. Doufal, že ho účinek alkoholu uklidní. "Přinejmenším jedna věc je jistá: žádná z těch tří skupin dosud pro sebe nezískala pravý diamant, do něhož eoîl vložil magickou moc."
Do stanu vešel sluha s insigniemi Idoslânu a přistoupil k princi, podal mu nějakou zprávu a čekal vedle svého pána, dokud si ji nepřečte.
Mallen očima přeletěl řádky, a když dočetl do konce, vyprázdnil pohár s vínem do dna. "Podle všeho nemá zlo spadeno jenom na diamanty," řekl hlasitě a položil dopis na stůl. "Jedna z mých vesnic, Potěchov, byla srovnána se zemí. Nikdo nepřežil, lidé zahynuli v hořících domech. Proč byla vesnice napadena, to zatím nevím. Velitel pevnosti, ležící nedaleko vesnice, mi ohlásil, že stopy naznačují přítomnost skřetů a že vyslal zvědy do jeskyní v Toboriboru."
"Já myslel, že jeskyně jsou prázdné, nebo snad ne?" divil se Nate. "Copak jste nenechal propátrat všechny chodby?"
"To jsme udělali před pěti cykly. Protože si ale skřeti asi znovu našli cestu do Skryté země, je možné, že obsadili stará místa." Mallen se zvedl. "Omluvte mne, musím svým vojákům napsat pár rozkazů."
"Nejlepší bude, když další jednání odložíme na dobu, kdy se k nám připojí velkokrál Gandogar," navrhl Bruron. "Mezitím si můžeme dál lámat hlavy nad tím, co se přihodilo. Kdyby někdo chtěl, rád mu ukáži místo, na kterém bude můj nový palác…"
"Žádám, abychom shromáždili všechny zbývající diamanty, umístili je na jednom místě a tam je chránili největší armádou, jakou může dát Skrytá země dohromady." Královna Wey, žena, které mohlo být kolem padesáti cyklů, oblečená v tmavých, až na zem splývajících šatech, posázených nesčetnými diamanty, pozvedla hlas a překvapila svým návrhem všechny přítomné. Nepatřila do okruhu osob, o nichž by se říkalo, že se ve věcech vojenství dobře vyznají. "Podle všeho nejsou jednotlivé národy schopné ubránit své kameny před lupiči. Proč by k tomuto cíli nemohli přispět všichni? Strčme je za hradby největší pevnosti a ohraďme je válečnými stroji a tisícovkami vojáků. Potom se je určitě nikomu nepodaří ukrást. Takhle jeden po druhém jsou snadnou kořistí."
Nate okamžitě přikývl. "Vynikající návrh, královno Wey!"
"Opravdu," pochválila ji Isika. "Taky jsme na to mohli přijít hned, drahá sestro." Způsob, jakým Isika královnu Wey oslovila, nikoho nepřekvapil. Obě královny, které se vzhledem jedna od druhé výrazně lišily, se oslovovaly jako sestry, aby tak daly najevo, že drží pospolu. Isika zvedla ruku. "Já jsem pro."
Všichni králové i všechny královny se k ní přidali.
Naproti tomu Gla?mbli a oba elfové se ani nepohnuli. "Počkejte na Gandogara," zabručel pouze trpaslík.

Tiwalún s Vilanoîlem slíbili, že o jednání podají knížeti elfů zprávu a seznámí panovníky s jeho rozhodnutím. "Než Gandogar dorazí, rozhodne se i Liútasil," poznamenal Tiwalún. "Nyní bych si velice rád prohlédl pokrok, jakého jste dosáhli na paláci. Byly vašim stavitelům naše rady k užitku, králi Brurone?"
Mallen prošel kolem elfů ven a spěchal ke koni. Myšlenky se mu honily hlavou. U něj se zatím stále neobjevila žádná delegace elfů, která by s ním vyjednávala o výměně znalostí a vědomostí. Naproti tomu bylo zřejmé, že Bruron již má z vymožeností Âlanduru nemalý prospěch.
Pochyboval, že se Idoslân po jeho sporu s Rejalín vůbec stane aspirantem na takovou výměnu. Tím víc ho překvapilo, když po návratu do svého příbytku nalezl dopis od Liútasila, v němž mu kníže oznamoval příchod delegace.
Mallen si však už ani zdaleka nebyl jistý, jestli opravdu chce, aby elfové do jeho království přišli.

VII
Skrytá země,
království Idoslân,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

T
ungdil ležel vedle Balyndis a zíral do stropu.
Přesněji řečeno, civěl do temnoty a věděl, že kousek nad ním je strop. Bylo mu to vcelku jedno. Mohl zírat třeba do ohně, do slunce nebo do propasti.
Přemýšlel. Bez ustání a tak usilovně, že navzdory únavě, kterou cítil v celém těle, nedokázal usnout.
Něco nebylo v pořádku.
Radost nad tím, že se s Balyndis opět vidí, ho neopustila, cítil, že i ujišťování se o citech, které k sobě navzájem chovají, a něžnosti, jaké si po dlouhém čase znovu vyměňovali, jsou opravdové.
Přesto na všem, co učinil a řekl, ulpívala jakási pachuť. Bylo to jako nedokonalé jaro bez květů. Vše se zelenalo, ale chyběla krása rozličných barev a pravá vůně.
A protože si zcela absurdně připadal nespokojený a nenaplněný, nenáviděl sám sebe. Něco ho nutkalo, aby novou idylku, která mezi ním a Balyndis zavládla, úplně bezdůvodně zničil. V minulých cyklech považoval takový pocit za projev viny, kterou nese na smrti svého syna. Nebylo tomu tak.
Opatrně, aby trpaslici neprobudil, vstal z postele, přehodil si přes sebe noční úbor a vyšel z ložnice ven. Pomaličku procházel štolou, a dokonce ani tunel v něm už neprobouzel pocit, že je doma. Chodby a komůrky mu přestaly skýtat bezpečí.
Tungdil zašel do kuchyně a uvařil si čaj z řebříčku, čemeřice a fenyklu. S požitkem ho usrkával a čekal, až se uklidní a až se mu v hlavě přestanou honit myšlenky.
Právě ve chvíli, kdy mu ztěžkla víčka a hlava dopadla na stůl, zaslechl z přední části štoly tupé zadunění. Zpuchřelý trám, který se prolomil pod tíhou příčné vzpěry, by vydal jiný zvuk. Někdo se násilím dobýval do vrat a Tungdil tušil, že došlo k nejhoršímu.
Poklid v mžiku zmizel a všechny smysly se mu rázem zbystřily. Rozběhl se zpátky do ložnice, vklouzl do kroužkové košile a bot, pak popadl Ohnivou čepel.
"Co se děje?" Balyndis se posadila na lůžku.
"Máme návštěvu," vyhrkl uštvaně. "Pruďasi!" zaryčel hlasitě. "Vstávej. Na tvůj vraní zobák čeká práce."
Přes boky si přepásal závěsník a vzhlédl k Balyndis. "Myslíš, že nám můžeš pomoct?"
Trpaslice se ušklíbla. "Jaký jsem na tebe udělala dojem, když jsi se mnou ležel na lůžku?" Balyndis se vyhoupla na nohy, přehodila si přes sebe kroužkovou košili a po krátkém váhání vytáhla z police se zbraněmi sekeru a štít.
"Ejchuchu, máme práci?" Bo?ndil se nezatěžoval navlékáním zbroje a stál před nimi s holou hrudí, rozcuchanými vlasy a rozježeným knírem. Měl však na sobě aspoň kožené kalhoty a vysoké boty a v silných pěstích se leskl vraní zobák. Vedle něho se objevila Goda. Potřebovala trochu víc času, aby se stačila nasoukat do zbroje. "Co tím myslíš…"

V tom se od vchodu opět ozval rachot, dřevo se tříštilo.
"Jo tak. Už chápu," vyrazil Bo?ndil vztekle. "Tady si někdo chce odnýst kámen, kterej mu nepatří."
Buď Pruďas tipoval správně, nebo elfové zazlívali trpaslíkům otisky prstů na monolitu mnohem víc, než si dokázali představit i v tom nejhorším snu. Tungdil si však dával pozor, aby před oběma trpaslicemi o jejich neslavném dobrodružství v Âlanduru nic nevyprávěl. "Podívejme se tam," nařídil a vyplížil se na chodbu.
Do tváře jim zavál večerní vzduch, plamínky olejových lamp na stěnách se zakomíhaly. Bylo cítit vůni orosené trávy a teplé půdy…
Takovou vůni tady přece vůbec neměli cítit! Když pronikla až k nim, musela být brána otevřená a jejich nezvaná návštěva se už dávno probojovala hluboko dovnitř štoly.
Zabočili za roh a uviděli zničenou dvojitou bránu. Na zemi se povalovaly kusy vrat.
"Má snad s sebou nějakýho berana?" zašeptal Bo?ndil a rozhlédl se. Do tunelu, v němž se nacházeli, ústilo nesčetné množství chodeb a z kterékoliv z nich na ně mohl nepřítel nečekaně vyskočit.
"Jestli to je některé z těch monster, nepotřebuje žádného berana," odsekl Tungdil a naslouchal. K uším mu dolehl další zvuk. Vycházel ze zadní části příbytku, z míst, která byla svého času vyčleněna pro školu fámulů. "Vpřed!" vykřikl a rozběhl se k laboratoři. "Hledá můj diamant zrovna na tom správném místě."
Balyndis poněkud zaostala za ostatními, bojovala s následky onemocnění. Na to však nemohli zbylí tři trpaslíci brát ohled. Pospíchali dál, i když tím oslabili svou bojovou sílu.
"Jsem hrozně zvědavej, se kterou z těch potvor budeme bojovat," prohodil Pruďas cestou. "S tou v brnění, nebo s tou, co se přivalila do sálu?" Oči mu jiskřily chutí do života a bojovností. Goda a nové úkoly, které se před ním objevily, rozpálily výheň válečníkova života mnohem víc, než bylo nezbytně nutné. "Johó, vymlátíme ho z tý kovový skříně a rozsekáme na kusy, hned jak…"
Vetřelec se najednou objevil přímo před nimi.
Měli pocit, že se snad zhmotnil ze stínů. Vynořil se bez varování a bez nejmenšího hluku. Trpaslíkům a trpaslici stačil jediný pohled, aby poznali, že se nejedná o žádného z nepřátel, kterého již mezitím někdo popsal. Měli před sebou třetí variantu nestvůr.
Stvoření bylo více než dvakrát větší než oni, jak na výšku, tak na šířku. Tělo poseté skvrnami v různých odstínech šedé a zelené barvy se podobalo tělu nějakého skřeta, tvořily ho samé svaly, nebyla na něm ani špetka tuku. Z hlavy mu splihle visely dlouhé černé vlasy, mezi nimi vykukovaly dvě špičaté uši.
Obličej děsivým způsobem připomínal elfa. Krásu však zakalily lhostejně hledící oči a vyčnívající trháky, které na ně to stvoření se vzteklým zaprskáním vycenilo.
Nemělo na sobě nic než koženou bederní zástěrku a na zádech ruksak. V těle nevězel jediný kousek železa, ani trošička tionia, tento tvor prostě nebyl žádný stroj. Předloktí obepínaly bílé řetězy, pod nimiž spočívaly železné chrániče, spojené s posledním článkem řetězu.
"Běžte mi z cesty, podzemšťani," pronesla bytost jemným hlasem, podobným hlasu elfů, a tmavé oči, zasazené do ponuré zeleni, se zableskly.
"Kolem nás se nikam nedostaneš, potvoro," vyhlásil Pruďas sebejistě a poklepal tupým koncem vraního zobáku o stěnu. "Jak ti mám říkat? Nevypadáš jako nějaká sviňucha."
Goda se zmateně zadívala na svého mistra, jenž stál tváří v tvář hrůzu nahánějícímu stvoření a přemýšlel pouze nad tím, jaké jméno by mu měl dát. O Bo?ndilovi již zaslechla různé podivné historky a obávala se, že by třeba mohly být všechny pravdivé.
"Máš ten kámen?" vyptával se Tungdil a ukázal monstru Ohnivou čepel. "Dej nám ho zpátky. Víš, že to pro tebe jinak skončí špatně."
"Vždyť to přece pro něho skončí špatně v každým případě, nebo ne?" zašeptal mu Pruďas ustaraně.
Stvůra potřásla děsivou hlavou. "Jděte pryč," opakovala a udělala krok vpřed.
Bo?ndil vycenil zuby a sklonil hlavu, vlasy se mu odvážně nahrnuly do čela. "Stejně jako dřív, učenej?"
"Stejně jako dřív, Pruďasi." Tungdil nečekaně zaútočil na pravý bok nepřítele, a přitom se k němu natočil, přítel mu kráčel těsně za zády.
Bo?ndil se od něj odpoutal chviličku předtím, než mohla Tungdilova rána dopadnout, podřepí a zaútočil na pravé lýtko. Oba útoky najednou nemohl jejich nepřítel odvrátit - a především: čím by je odvrátil? Pohyb, kterým se protivník trpaslíkům vyhnul, byl neobyčejně překvapivý a nesmírně rychlý.

Tvor se odrazil od podlahy, vyskočil šikmo nahoru k boční stěně tunelu a odtamtud se mohutným skokem dostal Godě za záda. Její narychlo vedený úder šel do prázdna a lupič jim unikl dozadu do příčné chodby.
"Ohó, ten skáče jako nějakej žabák!" zlobil se Bo?ndil. "Vrať se, kuňkale!" Proběhl kolem Gody.
"Špatná rána, Godo," pokáral ji. "Za to budeš muset znovu tahat trámy." Trpaslice pospíchala za ním, její pohled se zahanbeně zavrtal do země.
Společně se dali do pronásledování.
Nestvůra ztratila v labyrintu štoly orientaci, jak Tungdil brzy zjistil, protože se rozběhla ke kuchyni. Odtamtud neměla žádnou možnost uniknout.
Vřítili se do místnosti a přistihli ji, jak se snaží protlačit komínem. Měla příliš široká ramena, s těmi by se průduchem neprotáhla.
Když stvůra uslyšela, že protivníci doběhli až k ní, vysoukala se z komína zpátky a upřeně se na ně zahleděla. Krátké potřepání rukama stačilo a řetězy se zařinčením sklouzly z chráničů opatřených četnými runami. Nestvůra sevřela jejich konce v pěstích.
"Dávejte si pozor. Bude ty řetězy používat jako bič," usuzoval Tungdil napjatě. "Bo?ndil a já zaútočíme současně, Goda bude hlídat dveře."
Trpaslíci se pustili do monstra ze dvou stran, rychle však poznali, že navzdory jeho velikosti mají co dělat se lstivým, zatraceně hbitým protivníkem.
Pruďas podřepl a vyhnul se tak řetězu, který se k němu se svištěním blížil, za to však utržil kopnutí do hrudi, které ho poslalo zády napřed do skříně s hrnci a pánvemi. Dřevo nevydrželo mohutný náraz a povolilo, police spadly dolů a s celým nákladem pohřbily Bo?ndila pod sebou.
Tungdil měl zpočátku více štěstí. I on zasunul hlavu, vyhnul se řetězu a rozpřáhl se oběma rukama, aby nepříteli zasekl Ohnivou čepel přímo do těla. V tom vystřelil z těla nestvůry druhý spár a chopil se topůrka Ohnivé čepele.
Stalo se něco podivného.
Hlava sekery začala žhnout, intarzie vzplály a diamanty se rozzářily jako malá slunce, až trpaslík oslepen jasem zavřel oči.
Monstrum vztekle a polekaně zavylo. Pustilo Ohnivou čepel a nejspíš se vydalo někam dozadu, jak se trpaslík domýšlel podle zvuků. Do nosu mu stoupl pach spáleného masa.
Jakmile Tungdil nepřítele, či spíše jeho stín, aspoň zčásti opět uviděl, udeřil. Ohnivá čepel, za níž se táhl žhavý ohon, mířila monstru na boky, náhle ji však něco prudce odrazilo stranou. Málem vypadla Tungdilovi z ruky.
Kolem hlavy sekery se ovinuly zářící články řetězu a pevně ji sevřely. Magie obou zbraní do sebe se syčením narážela, kuchyní létaly zelené a rudé jiskry, propalovaly dřevo a tam, kde dopadly na kámen, místo dopadu zčernalo. Co však bylo ještě horší: jiskřičky s mírným šelestěním vypalovaly Tungdilovi díry ve vousech. Topůrko se zvolna, ale stále víc a víc rozehřívalo.
"Proklatě, co se to tu děje!?" zuřil Pruďas a vyhrabával se z hromady pánví. Někde v té haldě ztratil vraní zobák. "Magie?" Zvedl jeden zvlášť těžký kastrol a mrštil jím po nestvůře. "Přestaň s tím, kuňkale! Bojuj laskavě jako opravdická nestvůra!"
Kastrol narazil na širokou hruď.
Montrum zabručelo, otočilo se a zadívalo se na válečníka, který právě objevil topůrko své zbraně, uchopil je a zvedl. Stvůra se hbitě rozmáchla levou paží a k Pruďasovi hadovitě vystřelil druhý řetěz. Tentokrát z něj vycházela zelená záře. Nestvůra s ničím nedělala tajnosti a dokazovala, že se v ní skrývá plno magické energie.
Bo?ndil se řetězu vyhnul a dával si pozor, aby se ho ani nedotkl. Bytost však uměla se svými neobvyklými zbraněmi zacházet velice dobře. Stačilo krátké trhnutí paží, řetěz v letu změnil směr a omotal se trpaslíkovi kolem krku.
Pruďas pronikavě vykřikl a klesl do kolen. Vraní zobák mu vypadl z ruky.
Tungdil hlasitě zaječel, vytrhl sekeru ze sevření řetězu a ten se zařinčením dopadl na zem.
"Zpátky - nebo ten podzemšťan zemře," obořil se podivný tvor na trpaslíky a nehodlal se s nimi dohadovat. Jakoby na důkaz jeho slov vzplály alfské rytiny na chrániči levého předloktí a záře řetězu,

který Pruďase spoutával, se výrazně zvýšila. Trpaslík sebou začal škubat, z hrdla se mu draly dusivé zvuky a spadl na zem.
Goda najednou stála Tungdilovi po boku. "Co budeme dělat?"
"Necháme to monstrum jít," zaskřípal zuby a ustoupil stranou. Nechtěl Bo?ndila ztratit. "Diamant si budeme moci zase vzít, až se bude cítit v bezpečí a Pruďase pustí."
Zelený svit pohasl. Stvůra přitáhla polapeného trpaslíka k sobě, přitom si namotala řetěz zpátky na předloktí, až nebyl delší než půl kroku, a donutila tím Pruďase, aby se zvedl. Trpaslík vrávoravě stál na špičkách, aby se nešťastnou náhodou sám neuškrtil. Řetěz byl horký a sežehnul mu krásný černý vous i dlouhé vlasy. "Nechoďte za mnou," proneslo stvoření a prošlo kolem Tungdila a Gody.
Pozpátku couvalo tunelem, jedním okem neustále sledovalo trpaslíky. Chřípí štíhlého nosu se nadouvalo, bytost s hlasitým funěním nasávala vzduch a orientovala se podle pachů. Ty jí napovídaly, kudy musí jít, aby se dostala ze štoly ven. Pokračovala dál v cestě a za sebou vlekla kašlajícího Pruďase, lapajícího po dechu.
"Kdy ho osvobodíme?" šeptala Goda nepřátelsky. "Mistr brzo nebude mít dost vzduchu."
"Dokud vydává zvuky, je na tom dobře," odpověděl Tungdil a neustále horečně přemýšlel, co by mohl proti nezvanému návštěvníkovi podniknout. Goda podle všeho ignorovala vetřelcovy magické síly, a přitom je to stvoření nejspíš ani nemuselo použít v plném rozsahu. Tungdila chránila před kouzly Ohnivá čepel, která i v minulosti přemohla sílu mlžného démona v Černém skalisku. Avšak rána těžkým řetězem do hlavy nebo do jiné části těla by mu nepochybně způsobila těžké zranění.
Bytost nalezla chodbu vedoucí k bráně a zrychlila krok. Pohybem ruky uvolnila smyčku kolem Pruďasova krku, trpaslík zalapal po dechu a spadl na zem.
Nechápavě si osahával přiškvařené zbytky vousů a okrasy své hlavy. "Je ze mě mrzák! Za to ti sedřu kůži z těla, a pěkně jeden proužek za druhým, kuňkale," zaskřehotal a zvedl se na nohy. "Dej mi svoji zbraň, Godo."
"Ne, mistře. Sám jste říkal, že válečník nikdy nedá zbraň z ruky."
"Godo, tohle není žádná další zkouška! Dej mi svoji zbraň," Pruďas ani tak nemluvil, jako spíš ze sebe nezřetelně mezi záchvaty kašle soukal slova. Tungdilův přidušený, zděšený výkřik ho donutil podívat se dopředu: přímo před branou se tomu stvoření postavila do cesty Balyndis.
"Jdi pryč!" zakřičel Tungdil. "Jinak…"
Jeho varování přišlo pozdě. Balyndis neohroženě zaútočila sekerou, nechala řetěz, který se k ní se zasvištěním blížil, neškodně dopadnout na štít a dostala se do nejlepší možné pozice k ráně.
Monstrum použilo na obranu levé, řetězem omotané předtoktí. Jakmile se ostří sekery dotklo řetězu, uvolnila se z něj magie.
Do zbraně se zabořil zelený blesk, sekera praskla a zasypala trpaslici krupobitím jemných kovových šrapnelů. Ty nadělaly díry dokonce i v Balyndisině štítu. Trpaslice zavrávorala, sklouzla ke stěně tunelu a pomalu se sesunula k zemi.
"Balyndis!" Tungdil se vyřítil vpřed, Pruďas a Goda mu běželi v patách.
Zrůda se k nim s mohutným zaryčením obrátila, zvedla kus roztříštěných vrat a mrštila jím po nich.
Hod byl dobře mířený a smetl je všechny tři k zemi, nepomohlo, že se přikrčili a hledali nějakou oporu, které by se přidrželi. Když se znovu zvedli na nohy, nebylo po monstru ani památky.
"Honem, za ním," nařídil Tungdil Bo?ndilovi a podíval se na Godu. "Ty se postaráš o Balyndis." Trpaslice přikývla a bez dalších slov podala mistrovi svou zbraň - večernici.
Trpaslíci vyběhli ze štoly ven a nastražili uši. Celý Idoslân byl ozářen svitem měsíce a hvězd. Trpaslíci měli dobré oči, které jim ukázaly stříbrnou, spící krajinu, naplněnou mírem a pokojem.
"Kam se to podělo?" zašeptal Pruďas a podíval se k zemi. "Muselo to po sobě nechat stopy velký nejmíň jako děcko." Sklonil se dolů. "Nic. Jako kdyby nám ten kuňkal odskákal pryč."
Tungdil postřehl daleko od nich jakýsi pohyb. "Taky že odskákal," řekl a s povzdechem ukázal k západu. "Je to tam vzadu."
Skutečně tam monstrum obrovskými skoky chvátalo krajinou a vyhýbalo se všem cestám. Přeskakovalo menší keře a zakrslé ovocné stromy, jako by to pro ně byla každodenní rozcvička.
"Bere to nejkratší cestou rovnou domů," usuzoval Tungdil.

"Zatracená potvora!" Bo?ndil dupal do země a zadupával vztek do hlíny. "Co to dělá na západě?"
"Proč by to nešlo na západ?" oponoval Tungdil. "Nevíme o tom vůbec nic, ani o těch jeho dvou sourozencích. Západ je stejně vhodný jako východ."
"Možná jo. Ale já bych čekal, že půjde do Toboriboru. V jeskyních bývalý říše těch sviňuch by přeci našel vynikající úkryt."
"Je docela možné, že nás to chce zmást." Tungdil už přestával postavu vidět. Tmavý okraj lesa ji spolkl a skryl před zraky trpaslíků.
Pruďas si přehodil Godinu zbraň přes rameno. "Začneme to monstrum pronásledovat hned?"
"Pronásledování nemá smysl. Vidíš, jak je rychlé? To by nedohnal ani jezdec na koni." Vrátili se zpět do štoly. "Zítra se za denního světla porozhlédneme po stopách. Možná nás zavedou na místo, kde se o té stvůře dovíme něco víc. Pošlu zprávu princi Mallenovi, aby nám poskytl oddíl vojáků."
Goda zvedla Balyndis do sedu, z ran na kůži jí stékala v početných pramíncích krev. Jedna tříska jen těsně minula oko, tenoučký úlomek dřeva, dlouhý jako prst, se zabořil do lebeční kosti. Balyndis stiskla zuby, aby hlasitě nekřičela, chytila Tungdila za ruku a pevně ji sevřela, aby si tak dodala sil a odvahy.
"Všechno dobře dopadne," pronesl trpaslík a povzbudivě se na ni usmál.
Pruďas ho upozornil na velkou rudou skvrnu, která se Balyndis rýsovala pod kroužkovou košilí. "To nevypadá dobře. Budeme okamžitě potřebovat léčitele, aby se jí postaral o rány a vytahal úlomky z těla," zamumlal potichoučku, aby ho Balyndis neslyšela.
Trpaslice přitiskla manžela blíže k sobě. "Za chviličku ztratím vědomí, Tungdile," vymáčkla ze sebe. "Jen Vraccas ví, jestli se ještě někdy probudím, proto mě poslouchej." Sevřela ho tak pevně, až ho to zabolelo. Balyndis se roztřásla záchvatem bolesti, víčka se jí zachvěla. "Djerůn…" zasténala, pak jí tělo zvláčnělo.
Tungdil starostlivě přiložil ucho k jejímu srdci. "Ještě bije," vydechl s úlevou. "Rychle, Pruďasi, odneseme ji do postele. Godo, ty pospíchej do vesnice a přiveď nějakého léčitele. Je mi jedno, co právě dělá. Dostaň ho sem."
"Ano," přikývla trpaslice horlivě, ale přesto se ušklíbla, když postřehla, jakou chybu Bo?ndil právě udělal: opřel večernici o stěnu tunelu a popadl Balyndis za nohy. Okamžitě chňapla po své zbrani. "Mistře, teď budeš nejspíš sám muset tahat trámy. Však víš, kam jsem je odnesla," prohodila drze a pospíchala ven.
Bo?ndil se za ní zahleděl. "Takový…" Zbytek si odpustil.
Když Balyndis spočívala na lůžku, odstranil jí Tungdil z těla první železné spony a ostré hranaté úlomky. Když pak konečně přišel léčitel, vrátil se do štoly klid.
Tungdil ho využil, vydal se do laboratoře a nabyl smutné jistoty. Laboratoř byla stejně jako mnoho jiných místností, kolem nichž procházel, úplně zničená, takže ani jediná police nezůstala aspoň zčásti nedotčená. Rychle si uvědomil, že bytost našla diamant pouhou náhodou. V hromadě skla spatřil obrovský krvavý otisk nohy. Stvoření nejspíš do ní šláplo, poranilo se a přitom objevilo mezi střepy hledaný kámen.
"Prokletá smůla!" křikem uvolnil nahromaděnou zlost. Zašel do Lot-lonanovy studovny, v níž magus nashromáždil nepřebernou sbírku knih, zamířil k psacímu pultu a sestavil dopis pro prince Mallena, v němž vylíčil všechno, co se tu přihodilo. Přitom se přistihl, že se tu a tam šťourá špičkou pera v nose - zlozvyk z doby, od níž ještě neuplynulo tolik času. Sám sebe napomenul, uchopil nový brk a špinavý zahodil.
Ozvalo se zaklepání a léčitel vešel dovnitř. Přes bílý spací úbor měl přehozený tmavošedý kabát, těžké vysoké boty měly rozvázané šňůrky. Goda ho skutečně vytáhla z postele. "Promiňte, pane Zlatoruký." Rukou si prohrábl podlouhlé prošedivělé vlasy, které se mu ježily na všechny strany. "Skončil jsem. Rány jsem sešil a natřel mastí. Bude zase zdravá. Účinkem tinktury, kterou jsem jí podal, ale příští dva oběhy prospí."
Tungdil přikývl, sáhl do zásuvky stolu a vyjmul z ní zlatou minci. "Ta je pro vás," poděkoval léčiteli. "Všechno, co bude potřebovat k úplnému uzdravení, mi zítra přineste."
"Děkuji, pane Zlatoruký." Léčitel si vzal mzdu a pak se na trpaslíka zahleděl. "Co se tu stalo, pokud mi dovolíte tuto otázku? Vypadá to, jako by se bránou prodrala dovnitř celá tlupa skřetů."
"Můžete se zeptat," odvětil Tungdil úsečně. Pravdu však raději zamlčel, ve Skryté zemi beztak kolovalo příliš znepokojivých zpráv. "Lupiči. Zahnali jsme je pryč. A byl bych velice rád, kdybyste si to, co jsem

vám právě řekl, nechal pro sebe. Kdyby se vás někdo vyptával, řekněte, že to byla nehoda." Hodil mu další zlaťák.
"Zajisté, pane Zlatoruký. Můžete být naprosto klidný a ujišťuji vás, že z celého srdce přeji vaší manželce rychlé uzdravení." Léčitel se uklonil šosy kabátu mu sklouzly dopředu a pomalu se rozevlály. "Dbejte na to, aby se nejméně čtyřicet oběhů nehýbala a zůstala celou dobu v posteli."
"Proč?"
Léčitel si ukázal na pravou stranu. "Zahlédl jsem, že jeden z větších úlomků jí zranil vnitřní orgán. Byl jsem opatrný, co se šití a převazování týče, avšak mé skromné umění je přizpůsobeno stavbě lidského těla, nikoliv trpaslíků. Vypadá to dobře, jenom, jak jsem říkal…"
"Má zůstat ležet," Tungdil ho kývnutím vyprovodil ke dveřím. "Děkuji." Muž se otočil a vyšel z místnosti.
Tungdil právě dokončil dopis Mallenovi, když dovnitř vstoupil Pruďas. Měl na sobě koženou halenu a kroužkovou košili. "Balyndis hluboce a pevně spí," ohlásil Tungdilovi a posadil se do ušáku vedle krbu. S krátkými vlasy a znetvořeným vousem vypadal více než podivně. "Co se bude dít dál?"
"To uvidíme, až se slunce zvedne na obloze," odpověděl Tungdil, podepsal dopis a zapečetil ho. Nedělal si příliš velké naděje, že se jim podaří zrůdu polapit, nic však neřekl.
"Jen se podívej, co mi ten kuňkal natropil. Vypadám jako oškubaný kuře." Pruďas si pohrával se zbytky vousů. Přistřihl si je, aby měly nějakou formu, a přestože byly tak krátké, vypadaly jakž takž dobře. Bude trvat několik cyklů, než znovu získají původní krásu a délku. A vlasy na hlavě mu sahaly pouze k lopatkám. "Všichni se mi vysmějou. Už jenom proto si zaslouží smrt." Položil nohy na stůl. "Myslíš si, že je to pokaždý stejná bytost, jenom vždycky v jiný zbroji?"
"Těžko říct. Já si to nemyslím." Tungdil si lámal hlavu nad posledním slovem své manželky, které pronesla chvíli předtím, než ztratila vědomí, a také se s tím příteli svěřil.
"Djerůn? Ta stará plechová piksla?" Pruďas se v myšlenkách vrátil k Andôkaině obrovitému tělesnému strážci. "Chtěla snad říct, že kuňkal patří ke stejnýmu druhu jako on? Rozměry by na to měl. A stejně jako Djerůn pochází ze Země za horama."
"Ne, nemyslím, že by byli nějak příbuzní. Tohle stvoření krvácelo podobně jako skřeti. Naproti tomu Djerůnova krev byla jasně žlutá."
"Mhm," zabručel válečník bezradně. "Potom nerozumím, co tím myslela…"
"No jasně!" Tungdil se plácl dlaní do čela. "Djerůnova zbroj!"
"Ta potvora na sobě ale žádnou zbroj neměla," odporoval Pruďas.
"Neměla. Ale měla chrániče předloktí. A řetězy." Tungdil se zdrceně zahleděl do plápolajícího ohně. "Balyndis mi určitě chtěla říct, že ty díly byly ze stejného kovu jako Djerůnův pancíř. Pamatuješ si to? Uměl vodit magii." Zvedl se a posadil se vedle přítele ke krbu.
"To by znamenalo, že tu recepturu znají i jiní?"
"Ještě mnohem víc, Bo?ndile. To znamená, že nalezli způsob, jakým mohou skladovat magickou energii a podle potřeby ji vydávat. Stalo se z toho víc než jen ochrana. Získali tím zásobárnu, z níž mohou čerpat, protože jim ve Skryté zemi chybějí magická pole, kde by si mohli doplňovat síly." Horečně přemýšlel dál. "A co když je to všechno jinak?"
Podrážděně se zadíval do Pruďasova vráscitého obličeje. "Jak to myslíš?"
"Možná je ten kuňkal sám plnej magie, ne?" Trpaslík si lítostivě pohladil zbytky vousu. "Funguje to stejně jako s tím drátem, kterej si eoîl nechal natáhnout od pramene až nahoru na střechu věže. Tím drátem vycucal všechnu energii nahoru a pak ji mohl využít."
"Obrácený bouřkodojič!" ujelo Tungdilovi.
"Obrácený co?"
"Bouřkodojič. V jedné alchymistické knize stálo, že u určitých experimentů je zapotřebí síly bouřky. Autor píše, že měď a železo přitahují blesky." Tungdil pospíchal ke knihovně a rychle v ní hledal, poskakoval na žebříku nahoru a dolů, až nakonec hledané dílo našel. "Tady to je!" Rozevřel knihu. "Když se blíží bouřka, mají se dát všechny přísady do železné vany, ta se musí vynést na vrchol kopce a tam se do ní zastrčí železná halapartna. Blesk do ní vjede a vlastní silou vyvolá přeměnu." S hlasitým klapnutím knihu zavřel. "U těchto bytostí je tomu právě naopak: oni jsou bouřka a tím kovem z nich energie vystřeluje ven!"

"A už je tu znovu učenej," ušklíbl se Pruďas.
"Ano." Tungdil si povzdechl, povznesená nálada ho okamžitě opustila. "V podstatě jsou to všechno jen domněnky," pronesl lítostivě. "Nemáme nikoho, kdo by se v magii vyznal tak dobře, aby nám mohl poradit."
"Mně to zní úplně jasně," utěšoval ho Bo?ndil. "Hned o těch svých domněnkách napiš Mallenovi."
Tungdil váhal. "Ne."
"Proč?"
Vrátil se k místu u ohně. "Kdo všechno zná recepturu, Pruďasi?"
"Recepturu toho zvláštního kovu? No, Balyndis a Andôkai. A eoîl, řekl bych, ale ten je mrtvej." Bo?ndil se na Tungdila tázavě zadíval, protože nevěděl, kam jeho přítel tou otázkou míří.
"Tak se ptám, jak vysoká může být pravděpodobnost, že nějaký národ v Zemi za horami ovládá magii, a zároveň vlastní vzorec na výrobu takové slitiny?"
Teď Bo?ndil konečně pochopil. "Ty si myslíš, že ty bestie nepocházejí ze Země za horama, že?"
"Možností je hodně, to připouštím," přikývl Tungdil. "Ale kde zůstali Nesmrtelní, co se s nimi stalo? Rodario ani já jsme po nich nenašli na věži žádnou stopu. Připomínám, že poté, co se rozzářila Hvězda zkoušky. Ani zbroj, ani popel, jak tomu bylo u alfů a skřetů, které ta energie zničila." Opřel se zády o opěradlo. "Balyndis předtím, než vyrazila ze Šedých hor, prozradila některým našincům správné složení slitiny. A Třetí mají špióny všude."
"Nechceš tím, doufám, naznačovat, že se zapšklí trpaslíci z kmene Třetích spojili s Nesmrtelnýma, že ne?"
"Já nevím." Tungdil sklonil hlavu a prsty si masíroval spánky. "Zatraceně! Všechno se skrývá v temnotách, Pruďasi. Budeme se muset tou temnotou nějak protápat a objasňovat jedno tajemství za druhým."
Pruďas se zvedl. "Tak s tím začneme hned zítra. Stejně jsme to původně měli v plánu. Porozhlídneme se po tom kuňkalovi." Zamířil ke dveřím. "Pošlu Godu k bráně, aby držela první hlídku."
"Už jsi odvlekl všechny trámy?" připomenul Tungdil příteli škádlivě jeho prohřešek.
"Ne," zabručel Bo?ndil.
"A samozřejmě půjdeš příkladem, nemám pravdu?"
Pruďas se otočil a vyšel do chodby. "Ty seš pěknej přítel," pronesl a hrál si na uraženého. "Dáš se do spolku s mojí žákyní. Vy Třetí prostě furt držíte při sobě." Zvuk jeho kroků dozněl.
"Mhm. Třetí drží při sobě," opakoval Tungdil zadumaně a zadíval se na poloprázdnou láhev medoviny, stojící vedle psacího pultu a lákající ho svým sladkým, silným obsahem.
Alkohol ho však nepřitahoval. Ne této noci. Tentokrát potřeboval jasný rozum.
Tungdil si u té bytosti zřetelně všiml jednoho znaku na chrániči předloktí. Aby si byl zcela jistý, vyhledal na polici malou útlou knížečku, kterou si dříve krátil dlouhé večery, aby je nemusel trávit v blízkosti Balyndis, a rychle ji prolistoval. Skutečně se nemýlil. Jednalo se o elfský výraz pro slovo má.
Sklapl knížečku a postavil ji zpět na místo. Co má zas tohle znamenat? Musel se zeptat Mallena a Ortgera, jestli zbývající dvě bytosti rovněž nesly na zbrojích elfské runy.
Vstal a vrátil se do ložnice. Jak byl oblečený, lehl si na prostěradlo vedle spící Balyndis, rukou si podepřel hlavu a zkoumavě se zahleděl na její obličej. Přitom zkoumal pocity, které v něm pohled na trpaslici vyvolal.
Vydržel tak až do svítání.
Ráno Goda zaklepala, oznámila mu, že přijel posel a předala mu dopis od Gandogara. Tungdil se však stále ještě přel sám se sebou a svými pocity. Noc mu žádný záblesk moudrosti nepřinesla.

Skrytá země,
království Weyurn, Mifurdania,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

C
uriosum přes noc sbalilo tábor bez toho, že by soubor odehrál jediné představení. Pestře pomalované

vozy opustily za raního rozbřesku Mifurdanii a zanedlouho ujížděly po cestě na západ.
Mezi zbytky táborového ohniště a zapomenutými odpadky se potloukal hrbatý žebrák v roztrhaných hadrech a s velkým pomačkaným kloboukem na umaštěných černých vlasech. Hledal něco k snědku. Protože nenašel nic, co by se mu zamlouvalo, vydal se zpátky do města a zamířil na rybí trh. Tam se uvelebil na sudu, z něhož měl dobrý rozhled po rozestavěném novém přístavu, a neustále natahoval ruku ke kolemjdoucím. "Věnujte, prosím, hladovějícímu drobnou minci," bědoval vysokým, přeskakujícím hlasem a neustále pokašlával.
Nikdo z těch, kdo Rodaria znali, by netušil, že se pod nánosem špíny skrývají hercovy vznešené rysy. Rodario sáhl hluboko do své skříňky s líčidly a důkladně se znetvořil. Maskování zahrnovalo i odpornou jizvu na levé tváři, černé skvrny na zubech, a navíc i oholení. Úplné oholení. Svému poslání obětoval dokonce i milovaný knírek. To ho hluboce zabolelo.
Tassia a ostatní se nestačili divit, když si je uprostřed noci svolal k sobě a oznámil jim, co má v úmyslu: pustit se do choulostivého úkolu a přijít na kloub záhadným událostem v Mifurdanii. Vedení Curiosa předal své plavovlasé múze, neboť nevěděl, jak dlouhý čas bude potřebovat na to, aby nadzvedl roušku tajemství halícího Furgase. Tassia přijala povýšení s úchvatným úsměvem a v následujících hodinách mu nesmírně ztížila představu, že se od ní bude muset odloučit.
"Tak mi přece něco dejte," žebral Rodario na bohatém kupci, který mu plivl před nohy a šel dál. "Ne, tohle ne. Váš chrchel za nic nestojí. Dejte mi raději nějakou minci, pane," zahalekal za ním a sklidil několik úsměvů.
Čas plynul. Slunce se vyšvihlo na své dráze vysoko nad hlavy lidí a opět se zvolna sklánělo k horizontu. Rodario statečně vytrvával na nepohodlném stanovišti. Ubránil se dotěrným mouchám, posmívajícím se dětem i obchodníkovi, který ho hodlal ze sudu vystrnadit. Skromný výdělek mu přesto vystačil na to, aby si pozdě odpoledne koupil kus chleba a trochu mizerného červeného vína. Tak se dala bída snáze vydržet.
Čekání se táhlo dál.
Když nastával soumrak, objevil loďku, na níž nedávno viděl stát ženu s lukem. Tentokrát se boky lodi zvedaly vysoko nad hladinou vody. Z toho usoudil, že loďka je při plavbě k městu prázdná.
Rodario se vydal do přístavu a uložil se mezi stočená lana naproti místu, kde kotvily nákladní lodi. Vypadal jako žebrák, který si našel skromné místečko, kde prospí noc. Kdyby si ho nějaký zvědavec všiml, určitě v něm nevzbudí žádné podezření.
Musel čekat, až nastane tma. Teprve potom se objevila hnědovlasá žena. Měla na sobě černý plášť, který se jí na hrudi rozevíral. Pod ním Rodario zahlédl tmavé šaty se živůtkem a u opasku asi loket dlouhou dýku. Herec měl dojem, že tu ženu odněkud zná, ale nevěděl přesně odkud.
Neznámá přeběhla přes palubu, elegantně skočila na zídku mola, strčila si palec a ukazováček do úst a pronikavě zapískala.
Brána haly, vedle které Rodario ležel, se otevřela. Na nerovnou dlažbu dopadla záře světla a ven vyšel muž v nahnědlém oděvu podobném róbě. Na hlavě mu seděl klobouk, řetěz kolem krku svědčil o tom, že je příslušníkem cechu obchodníků. "Keo! Už jsi zase zpátky?" Chtěl k ní popojít, když si všiml Rodaria, který předstíral, že spí. Muž se zastavil. "Hleďme, lidská spodina."
Rodario se nehýbal a doufal, že ho nechají v klidu, ale za okamžik se mu špička boty zaryla do boku. Zasténal a celý se zkroutil.
"Vstávej, všiváku mizerná! Vyspávej si opici někde jinde." Obchodník se nad ním sklonil a udeřil ho pěstí do zátylku. "Neslyšíš? Hned si vezmu na pomoc nůž a trošku tě s ním poškádlím."
Této hrozbě nemohl Rodario vzdorovat. Zvedl se na nohy a opilecky si něco brblal pod nos, šoural se podél fasády skladiště a zabočil do úzké mezírky mezi skladem a další budovou. Musel se hodně namáhat, aby do té škvíry vůbec vlezl.
"Zahnali jste mě pryč, ale nezbavili jste se mě," zabručel. Stěny budov byly sbité z prken a herec využil štěrbiny mezi nimi, aby vylezl až na střechu. Měl v úmyslu vyslechnout si mužův rozhovor shora. Skutečně se mu podařilo doplazit se ke střešnímu okénku, otevřít ho a nehlučně vklouznout dovnitř. Přistál v temnotě na něčem měkkém, co pod jeho váhou mírně povolilo. Spolu s pachem té věci a skřípavým zvukem přicházelo v potaz jediné: pytle s obilím. Skladiště bylo až po střechu napěchované

pytli s obilím, jako kdyby Mifurdanii čekal hladomor nebo obléhání.
Rodario se hadovitými pohyby sunul dopředu a cílevědomě mířil k úzkému paprsku světla, které k němu zespodu pronikalo malou škvírou. Opatrně k ní přitiskl hlavu, aby viděl a slyšel, co se pod ním děje. Začátek rozhovoru však již zmeškal.
"A jak draho by mě to přišlo, Deifrichu?" ptala se žena jménem Kea, opírající se o svislý nosný trám.
Muž ukázal na prázdnou část haly, v níž nebylo nic než pár rozsypaných zrn a trocha špíny. "Stovka pytlů? Rozhlídni se kolem sebe, Keo. Touto dobou nemá skoro nikdo ve městě žádné obilí."
Žena se falešně usmála a Rodaria opět přepadl pocit, že ji odněkud zná. "Protože jsi ho všude skoupil, Deifrichu. Abys vyhnal ceny nahoru."
"Já?" odporoval muž udiveně. Dokonce i naprostý laik by si všiml, že nesmírně přehání.
Kea zvedla hlavu, vytáhla dýku a ukázala špičkou nahoru. "Dejme tomu, že bych vylezla nahoru na sýpku, co bych tam asi tak našla?"
"Nic moc," zalhal Deifrich s úšklebkem a ani se nesnažil, aby jeho lži zněly přesvědčivě. "Řekněme, deset weyurnských zlaťáků. Za každý pytel."
Kea se zlomyslně zasmála. "Ty malý mizerný hrdlořeze," pronesla s výhružným podtónem v hlase a zvedla levý ukazováček. "Nabízím ti jeden zlaťák."
Deifrich si rukávem otřel bradu. "Ne, Keo. Vím, že máš dost peněz. Tak mi taky pořádně zaplatíš." Pro jistotu položil ruku na rukojeť krátkého meče, který mu visel na zádech na opasku.
Podle všeho byl tento pohyb smluveným znamením. Rodario zaslechl několik kroků a pak se u Deifricha vynořili dva muži, jeden vpravo a druhý vlevo od něj. Měli na sobě kožené zbroje a dlouhé meče, vypadali jako žoldáci nebo aspoň bývalí vojáci. Kea si jich vůbec nevšímala.
"Tak pro mě za mě. Devět zlaťáků za pytel," prohlásil Deifrich opovržlivě. "Obilí ti obstarám do úsvitu." Natáhl před sebe ruku. "Ale jenom tehdy, když dostanu peníze hned. A já pak pomlčím o ostatních věcech, které u mě nakupuješ."
Kea sklopila ukazováček. "Stal ses nenasytným hrabivcem." konstatovala tiše. "Zneužíváš mojí důvěry."
Deifrich pokrčil rameny. "Já jsem obchodník. Když se někde naskytne příležitost, tak ji využiju. Koneckonců, mně taky nikdo nedá nic zadarmo."
"To chápu velice dobře. Ode mne bys bez zaplacení taky nic nedostal." Opatrně zalovila rukou pod pláštěm, aby nestrhla žoldáky k ukvapenému jednání, a vytáhla odtamtud měšec. Rozepnula šňůrku, vnořila ruku dovnitř, vytáhla minci a podala ji Deifrichovi. "To je jeden z padesáti zlaťáků. Víc u sebe nemám."
Muž uchopil nejdříve měšec a až pak minci. "Takže dostaneš jenom pět… no, dejme tomu šest pytlů," zašklebil se a zlehka kousl do kovu, aby se přesvědčil o jeho pravosti. Bylo slyšet tiché prasknutí, Deifrich polekaně vykřikl, odplivl si a na místě se zhroutil k zemi. Převaloval se sem tam, až nakonec zůstal nehybně ležet.
Jeden ze žoldáků se nad ním sklonil. "Tady už se nedá nic dělat," usoudil klidně a prohlédl si napodobeninu zlaťáku. Mince měla tenké olověné jádro, obklopené křehkou vrstvou skla, potaženého lístkovým zlatem. Ze zbytků mince prosakovala čirá tekutina. Na první pohled nebylo možné odlišit falešný zlaťák od pravého. "Co to bylo za jed?"
Žena zvedla měšec se zlatem. "To bys rád věděl," odpověděla a ukázala dýkou na žoldáky. "Úplně stejnou věcí je potřené ostří dýky. Táhněte po svých a o tom, co se tady stalo, držte jazyk za zuby. Dostali jste od Deifricha tučnou odměnu a nemuseli jste za to nic dělat. Buďte rádi."
Muži se na sebe podívali. Rodario zpočátku předpokládal, že se společně pokusí Keu zabít a zmocnit se zbytku zlata.
Ženina chladnokrevnost je však varovala před neuváženými činy. Muži váhavě vyšli z haly a dávali si přitom pozor, aby se k ní neobrátili zády.
Kea se tiše pousmála, schovala měšec a znovu hlasitě pískla. Za chviličku k ní přispěchalo pět mužů.
"Vylezte nahoru a podívejte se, kolik obilí před námi ten pacholek schoval. Potom ho co nejrychleji naložte do člunu, abychom mohli z Mifurdanie hezky rychle zmizet." Kopla obchodníkovu mrtvolu do ramene. "Najděte něco těžkého, přivažte mu to k tělu a pak ho šoupněte do vody."
Její lidé přikyvovali, že pochopili, a hbitě se rozptýlili. Kea zmizela v levé části skladiště a ztratila se

Rodariovi z dohledu. Dusot těžkých bot na schodech prozrazoval, že nejméně dva muži mají namířeno do prvního patra.
Rodariova situace se stávala velice nepříjemnou.
Obrátil se na bok a zavrtal se mezi pytle, když v tom najednou začalo všude kolem něho něco rachotit a skřípět. Ve tmě nahoře u stropu se roztočila kladka a podlaha se pod ním rychle propadala dolů. Herec si nevšiml, že omylem spustil zařízení na nakládání pytlů a spolu s deseti pytli obilí dopadl na zem.
Přestože se snažil, aby ho mezi pytli nikdo nezahlédl, nemělo jeho úsilí žádoucí výsledek. Zato zahlédl na opačném konci skladiště několik podlouhlých beden. Jedna z nich měla zvednuté víko a Kea stála před ní a prohlížela si haldy železa, naházené dovnitř. Rodariovi se zdálo, že tam vidí obrovské množství surových litinových odlitků.
"Hej, dávejte pozor! Sedí tam jakýsi žebrák!" zavolal shora od lanového výtahu jeden z mužů.
"Hned jsem pryč. Jenom si hledám teplý místečko na spaní." Rodario zakašlal a spíše se jen plazil než šel k východu. Nechtěl, aby se jeho maskování prozradilo. Moment překvapení bude později možná potřebovat víc než teď.
Kea zavřela bednu a s naprostým klidem mu přehradila cestu. Zároveň tak před ním skryla obchodníkovu mrtvolu. "Ne tak rychle, staroušku," oslovila ho, ale její hlas nezněl výhružně.
Rodario považoval za dobré znamení, že nevytasila dýku a nevyslala žádného z mužů, aby ho dostal do kleští. Jeho maskování při prvním pohledu obstálo. "Ach, paní, nezlobte se na mě. Nevolejte na mě stráže," žebronil. Z koutku úst mu tekly sliny, neustále plival na zem, jen aby vypadal co nejodporněji. Nesměla ho mít na očích příliš dlouho. "Oni mě nenávidí."
Žena si ho změřila pohledem. "Znáš Deifricha?"
Rodario rychle zapřemýšlel. "Ne," rozhodl se. "To má být některý ze strážných?"
Jeden z Keiných mužů si stoupl vedle herce a popadl ho za paži. "Keo, vždyť víš, co je třeba udělat. On nás viděl."
"Já vídám v Mifurdanii spousty lidí," prohlásil Rodario přeskakujícím hlasem stařika, který má vždycky ve všem pravdu, a položil muži ruku na rameno. "To není žádný zločin, mladíčku."
"To není." Kea položila ruku na rukojeť dýky. "To, žes nás viděl, staříku, opravdu není žádný zločin. Ale smůla." Bleskurychle dýku vytasila a bodla.
Rodario s útokem počítal, udělal krok stranou a nastrčil muže, jenž ho držel, před sebe jako štít. Toho zcela vyvedla z míry síla, jakou domnělý stařec prokázal. Muži se špička dýky zaryla do hrudi, přesto žebra zabránila čepeli, aby pronikla až k vnitřním orgánům. To však zbraň ani nemusela. Jed poslal muže okamžitě k zemi.
"To se divíte, co?" Rodario uštědřil Kee mohutnou ránu pěstí do nosu, žena vykřikla a vrávoravě ustoupila dozadu. Herec se rozběhl k blízkému východu, pronásledován hlasitým voláním zbylých mužů a ženinými kletbami.
Přestože už v Mifurdanii dlouho nebyl, pořád ještě se v ní dobře vyznal. V bludišti nákladního přístavu setřásl oba pronásledovatele a velkým obloukem se vrátil zpátky ke skladišti, aby sledoval, co se tam po jeho smělém útěku bude dál dít. Díval se z protilehlé strany uličky, ukrytý pod pohupujícím se rybářským člunem.
Muži se činili jako vítr, nakládali pytle na člun, dokonce i Kea jim pomáhala. Jak se zdálo, obilí nezbytně potřebovali, a tak přestože narazili na žoldáky a na žebráka, nedovolili si nechat zrno ve skladišti.
Stovka pytlů obilí bylo ohromné množství. Tím by se dalo zásobit celé menší vojsko, ale kde by asi tak tábořilo tady ve Weyurnu, který byl skoro celý pod vodou? A k čemu by taková armáda sloužila? Vojenští dezertéři, co měli v úmyslu žít jako piráti a chtěli si nejdříve obstarat zásoby? Odkud měli tolik zlata? A co měl s nimi společného Furgas?
Otázka za otázkou, na něž mu pochopitelně nikdo nemohl dát odpověď.
Když byly na palubu člunu dopraveny i bedny s litinovými odlitky, loďka odrazila, ale při vyplutí nezapnula poziční světla. Rodario se rozhodl, že bude v pronásledování pokračovat. Živel bohyně Elrie ho nemohl zadržet.
Našel si malou plachetničku, zakotvenou u můstku, a tu si půjčil. Skočil dovnitř a měl nesmírnou radost, že ho loď dokonce hned začala poslouchat. Nákladní člun se naštěstí nepohyboval nijak zvlášť rychle,

takže s ním dokázal bez větší námahy držet krok.
Vyplouvali na obrovskou vodní plochu zatopeného Weyurnu, vlnky se v záři nočních hvězd leskly jako zakleté. Rodario si udržoval odstup a snažil se vztyčit na malém stěžni plachtu. S trochou námahy se mu to podařilo, brzy však nedokázal udržovat kurs. Nebyl prostě vycvičeným námořníkem.
Nákladní člun mu zmizel z dohledu za útesy jednoho ostrůvku a Rodariovi dlouho trvalo, než se mu podařilo přimět půjčenou loďku, aby zamířila stejným směrem.
Než skalisko obeplul, slyšel bublání, syčení a šplouchání, jako by se do vody z nebe zřítila žhnoucí padající hvězda. Jezero se mohutně rozbouřilo, do přídě lodi narážely nesčetné drobné vlnky a přelévaly se přes okraj dovnitř.
Rodario obeplul útes. Překvapení na sebe nedalo dlouho čekat.
"U všech mizerných herců Skryté země, co je zase tohle?" Rodario vstal, založil ruce v bok a zíral na jezero před sebou. Na prázdné jezero.
Nebylo na co se dívat ani co sledovat. Člun zmizel. Rychleji, než by člověk stačil dvakrát mrknout.
"Jak se to mohlo stát, u Palandiell?" vydechl a snažil se udržet v rozkomíhaném člunu rovnováhu. Světlo měsíce mu odhalilo, že na jezeře nic není kromě několika ostrovů na levé straně, ty však byly více než míli daleko. "Že by je Elria za ty jejich odporné činy stáhla do hlubin?"
Vodní hladina se znovu dala do pohybu. K herci se řítila obrovitá vlna, vzedmula se před ním jako gigantická černá stěna, která se vztyčila jako vysoká přehrada před měsícem i všemi hvězdami a z níž na všechny strany padala vodní tříšť.
"Ach, milosrdná Elrie! Já jsem ti přece nic neprovedl, ne?" zabručel vyděšeně a křečovitě se chytil tenkého stěžně. Za okamžik se jeho loďky zmocnily tuny vodní masy a tlačily ho do hlubin.

Skrytá země,
Rudé hory v říši Prvních,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

V
těchto dobách, kdy děti kováře vykonávaly strážní službu u přístupu do Skryté země s mnohem větší podezřívavostí než kdykoliv v minulosti, bylo pro poutníky a kupce přicházející zvenčí velice těžké dostat se bez průtahů jednou z pěti vstupních bran do země. Pokud se u brány vůbec někdo objevil. Pravdou však bylo, že po vstupu do Skryté země netoužilo vždycky jenom zlo.
Takový případ teď nastal v Rudých horách.
Devět impozantních věží a obě mohutné, hrubé obranné hradby Západního Železníku se stávaly dokonce i pro mírumilovné návštěvníky téměř nepřekonatelnou překážkou. V úsecích mezi pěti valy v soutěsce vedoucí ke vstupu do Železníku, a tím i do říše Prvních, tábořily přibližně dvě stovky lidí. Čekali, až je trpaslíci pustí dovnitř.
Byli to převážně obchodníci, ale i uprchlíci ze zpustošených oblastí, které se ještě ani po pěti cyklech nevzpamatovaly ze zkázy, jakou napáchali samozvaní avataři a jejich vojsko.
Královna Xamtys dala strážím pokyn, aby nechali jednotlivé skupiny po dvou oběžích postoupit vždy o jeden úsek dále. Během těch celkem deseti oběhů, které v nich návštěvníci museli vydržet, pozorovali trpaslíci co nejdůkladněji jak lidi, tak i povozy a zvířata, aby zjistili, jestli neprojevují známky neobvyklého chování. Jen ten, kdo se choval správně a obstál při posledních zkouškách před vstupem do Železníku, mohl být vpuštěn do hal trpasličí říše a z nich se průsmykem dostat do Skryté země.
Mezi strážemi se vzmáhal stále větší neklid. Tu a tam ucítily slabý závan pachu připomínajícího skřety, decentní a utajený, jako kdyby ve velké vzdálenosti číhal malý oddíl těch bestií a vyčkával na vhodný okamžik, kdy zaútočit. V blízkosti hradeb možná špehovalo i pár jejich zvědů.
Mezi žadateli o vstup do Skryté země, kteří se již dostali až před první bránu pevnosti, byl kostnatý obchodník, který dělal se svým nákladem velké tajnosti. Volské čtyřspřeží táhlo dlouhý, rozložitý vůz, na němž, alespoň jak se zdálo, stály čtyřhranné bloky, chráněné koženými a látkovými přehozy před zvědavými pohledy a počasím.
Povoz se s rachotem blížil ke strážnému. Muž, oděný od hlavy k patě ve světlé kůži, vůz zastavil. Došel k

Bendelbarovi Žehadlovi z klanu Žehadel, náčelníkovi stráží, a uklonil se. "Zdravím vás. Jmenuji se Kartev a přijel jsem sem schválně až z Ajuly, abych si promluvil s vaším králem."
"Proč by s tebou měla královna Xamtys Druhá mluvit?" odsekl s vojensky strohou nevlídností a stopou údivu v hlase Bendelbar, statný trpaslík s dlouhými světlými vlasy a stejně zbarveným spleteným vousem. Obchodník nadýmající se velikášstvím, to jim tu ještě scházelo.
Kartev ustoupil dozadu, uvolnil několik provazů, jimiž byly látkové přehozy přivázány k vozu, a nadzvedl je. Pod nimi se objevily mříže. Kartev kývl na trpaslíka. "Pojď se sám podívat."
Bendelbar se přiblížil k vozu a podíval se dovnitř. V kleci dřepěly malé zubožené postavičky, ruce a nohy měly spoutané řetězy. Všechny byly bezvousé a podobaly se - když nebral v potaz tuto podivuhodnou vlastnost - trpaslíkům ze Skryté země, jako by jim z oka vypadly. Strážný okamžitě věděl, o koho se jedná. Zpráva z Černých hor se rozšířila velkou rychlostí: zloději diamantů! "U Vraccase!"
"Já jim říkám stařičké děti," podotkl Kartev. "Však jsem si myslel, že o ně bude mít tvůj národ zájem. Určitě jsou s vámi nějak spříznění, nemám pravdu?"
"A proč jsi je pochytal?"
"Já jsem je nepochytal. Já je koupil. Od jednoho soudce v Ajule, který je dal zavřít kvůli krádežím," vysvětloval kupec rychle, aby mu nikdo nemohl nic vyčítat. "Byli hodně drazí," dodal spěšně.
Bendelbar si prohlížel vrásčité, holé tváře, pohled na takové obličeje byl pro něj něčím novým a nezvyklým. Objevil mezi zajatci dokonce i dvě ženy a ani na jejich tvářích neodhalil jediný chloupek.
"Budu hádat: měli za lubem ukrást nějaké diamanty, že?"
Kartev se na něho udiveně podíval. "Ano! Skutečně, je to tak, máš pravdu." Oči se mu zúžily. "Takže oni to u vás už taky zkoušeli, předpokládám, nebo ne?" Vzpřímil se. "Je skvělé, že jsem vám mohl pomoct. Nechám vám je tu, když mi zaplatíte tolik, kolik mě stáli." Kupcovy prsty pustily těžkou plachtovinu, cizí trpaslíci opět zmizeli v temnotě. "Přiveď mě i se zajatci ke královně, abych s ní mohl dojednat cenu."
Bendelbar si omotal pramínek vousů kolem ukazováčku. Chvíli přemýšlel, až nakonec souhlasil. Příležitost podrobit zloděje výslechu si nemohl nechat proklouznout mezi prsty. Historické anály by s ním neměly slitování, kdyby právě jeho vinou nebylo možné zabránit katastrofě. Nechal muži a jeho nákladu otevřít brány.
Pod eskortou deseti strážných projížděl vůz velice dlouhou dobu, přerušenou pouze několika chvílemi na odpočinek, řadou chodeb a síní ve východní části Rudých hor, až nakonec zastavili v jeskyni, kterou První používali jako kamenolom.
"Počkej tady," nařídil kupci Bendelbar. "Dám přivést královnu Xamtys." Vydal jednomu ze strážců příslušný rozkaz a trpaslík se dal do běhu. Bendelbarovi se znovu zdálo, že v nose cítí pach skřetů, to ale rozhodně nebylo možné. Určitě ne tady uvnitř. Odbyl ten pocit mávnutím ruky. Říkal si, že se mu asi jen něco zdá.
"Co je ve Skryté zemi nového?" rozpovídal se Kartev a odepínal jednu přezku po druhé, aby mohl z klecí stáhnout plachty a kožené přehozy. "Už jsem tady dlouho nebyl. Sídlí v Toboriboru pořád ještě skřeti?"
Bendelbar nařídil zbylým vojákům, aby muži pomohli. Postupně se objevily dvě klece s trpaslíky, známými ve Skryté zemi pod jménem podskalané. Obchodník jich přivezl dva tucty. Tísnili se uprostřed jednotlivých vězení a mlčky, nedůvěřivě si prohlíželi cizí příbuzné.
"V Toboriboru? Tam se už hezky dlouho nic neděje," opáčil Bendelbar nepřítomně, nedokázal odtrhnout pohled od postav v klecích. "Po Hvězdě zkoušky tady z toho zla nic nezůstalo."
"Člověk ale občas zaslechne úplně jiné věci," odvětil Kartev a vyšvihl se na přední část vozu, kde stálo pět hrubě opracovaných sudů. Otevřel levý z nich, vyndal z něho několik bochníků tvrdého chleba a vhodil je mezi mříže. Podskalané se na ně žádostivě vrhli. "Prý se tady potloukají prapodivná stvoření, všude jen drancují a vraždí."
Nyní se Bendelbar na muže přece jen zahleděl s větším zájmem. "Povídačky se v Zemi za horami šíří hodně rychle."
Obchodník se na trpaslíka usmál. "Nezapomeň, že jsem kupec. Kupce je vždycky snadné rozrušit, protože mají obavy o své zboží." Mocným skokem, jaký by od něho Bendelbar neočekával, přistál muž na zemi přímo před ním. "Objevily se tu ty zrůdy, nebo ne?"

"Objevily se tu," povzdechl si trpaslík. "Ale my je brzy chytíme." Položil ruku na topůrko sekery, zastrčené za opaskem. "Můžeš bez obav cestovat celou…"
Za ním něco hlasitě zarachotilo.
Část podlahy pod klecemi najednou odpadla a z vozu se na kamennou zem vyhrnul tucet zajatých podskalanů. Bendelbar si nejdříve myslel, že se povoz poškodil dlouhou jízdou a tíhou, kterou musel nést, ale když se podskalané bez řetězů na nohách rozprchli všemi směry, pochopil, že se nějakým způsobem osvobodili.
"Chyťte je!" vykřikl Kartev zděšeně a opřel se jednomu strážnému o ruku. Trpaslík se právě chystal zabořit oštěp do jednoho z podskalanů. "Jenom jim nic neudělejte! Oni jsou mým majetkem, slyšíte? Chci je zpátky nepoškozené. Za každého mrtvého mi draze zaplatíte!"
Bendelbar ho odstrčil stranou. "Za nimi!" rozkázal a sáhl po rohu.
V tom se převrátila boční stěna druhé klece, čepy s řinčením a cinkáním poskakovaly po podlaze. Mříž dopadla trpaslíkovi na hlavu a na ramena a přitlačila ho k zemi. Druhý tucet podskalanů se osvobodil a přemohl strážné. S ukořistěnými zbraněmi a zbrojemi se rozběhli k východům z haly.
Bendelbar se nemohl pohnout. Těžká mříž ho tlačila k zemi, a dokonce mu ani neumožňovala pohnout rukou, nemohl ani zatroubit na roh.
"Přivedu pomoc," řekl Kartev a vzal si bojovníkovu sekeru. "Jen pro případ, že by na mě cestou zaútočili," vysvětloval. "Dostaneš ji zase zpátky. Kam musím jít?"
"Můj roh," vyrazil Bendelbar se zaúpěním. "Zaduj do něho." I když se obchodník snažil ze všech sil, nedostal z rohu nic než maličké zašumění, znějící jako přidušený pšouk. "Oni mají určitě spadeno na náš diamant," naříkal trpaslík a mávl k levé chodbě. "Utíkej a varuj královnu."
Kartev odpověděl kývnutím. "Udělám to." Vstal a rozběhl se pryč, rychleji než kterýkoliv člověk, jakého kdy Bendelbar viděl běžet. Trpaslíkovi nezbylo nic jiného než čekat na pomoc.
Trvalo hodně dlouhou dobu, než se o něho přišel někdo postarat. Bendelbar slyšel troubení rohů a změť rozčílených hlasů, někdy do sebe s řinčením narazily zbraně, jindy zase zaječel nějaký trpaslík bolestí a vztekem. Každá žilka v trpaslíkově těle toužila po tom, aby se i on podílel na honu na vetřelce, železo však odolávalo veškerému úsilí a Bendelbar se zpod něj nedokázal vykroutit.
Konečně, konečně se k němu blížily kroky.
Před ním se objevila Kartevova hrubá tvář. "Tak jsem zase tady," řekl. Stěnu s mříží uchopily početné ruce a spojenými silami ji nadzvedly.
Bendelbar se vysoukal zpod tyčí, rameno ho bolelo a v hlavě mu dunělo. Pak mu někdo pomohl na nohy. Před očima se mu zjevil obchodník, vedle něho stála královna Xamtys a odhadem takových šedesát bojovníků, jejichž zbraně byly potřísněny krví. "Jak to dopadlo?" zeptal se a hluboce se před panovnicí uklonil.
"Museli jsme většinu z nich zabít, protože se zuřivě bránili," pronesla královna. "Dostali se dokonce až k naší pokladnici, přestože nevím, jak se to mohlo stát. Všude vládl příšerný zmatek." Xamtys se podívala na Karteva. "Dva z nich jsou sice stále ještě na útěku, ale nepočítej s tím, že je dostaneš zpátky živé."
Podala mu váček, z něhož se ozývalo známé cinkání: zlaťáky. "Vezmi si to jako odškodné a poděkování za to, že ses nám snažil v pokladnici pomoci při boji s podskalany."
Muž se uklonil. "Mnohokrát děkuji, vznešená královno. Je mi líto, že náš obchod proběhl tímto způsobem. Rád bych ti předal zajatce v dobrém stavu." Ukázal na rozbitou podlahu vozu. "Nepočítal jsem s tím, že by si mohli několika železnými sponami prorazit cestu ven, a dokonce i odemknout zámky u řetězů."
"Není to tvoje vina. Mí strážci měli vůz důkladněji prověřit," odpověděla královna a podívala se po Bendelbarovi. "Od této chvíle očekávám od stráží u bran trojnásobnou obezřetnost," prohlásila rezavým hlasem. "Vrať se zpět na své místo a nechť je to pro tebe ponaučením. Tento přepad mohl až příliš snadno vést k úspěchu." Otočila se a s celým doprovodem i tělesnými strážci odešla pryč.
Bendelbar protáhl ústa. Měl bolesti a upadl u královny v nemilost. Především ta poslední zpráva nevyvolá u hlavy jeho klanu žádnou bouři nadšení, určitě mu ještě jednou důkladně umyjí hlavu. Mrzutě se zahleděl na muže, který začal na vůz házet první kousky trosek podlahy. "Nech to být." Nařídil strážím, které se vrátily zpět, aby se té práce ujaly.

Nedlouho poté vyrazil Kartev s trpaslíkem a tím, co z jeho povozu zbylo, zpět do Země za horami. Pochodovali dlouho, odhadem možná tři oběhy slunce, po nejširších cestách trpasličí říše, míjeli malé i velké zázraky z kamene, oceli a železa. Sochy, mosty a obrazy na stěnách potěšily trpaslíkovo srdce. Přestože byl obchodník za svou návštěvu bohatě odměněn, celou dobu mlčel. Rozhodně nepůsobil dojmem, že by se radoval ze zisku, jaký mu jeho cesta k trpaslíkům vynesla. Bendelbarovi se skoro zdálo, že je mu smrti zabitých podskalanů líto. Krásám, které cestou míjeli, nevěnoval jediný pohled. Protože ani trpaslík nepociťoval sebemenší chuť dávat se s ním do řeči, procházeli během čtvrtého oběhu slunce mlčky branou Železníku. Více než "Vraccas ti žehnej" nepřešlo žádnému z nich přes ústa. Bendelbar se zastavil a nařídil zavřít vnější bránu a otevřít obchodníkovi boční branku, pak se rozběhl k výtahu, vyjel na nejvysunutější ochoz a odtamtud sledoval pohledem volské spřežení.
Právě když se v duchu podivoval nad tím, proč Kartev po dlouhém čekání před branami nezamířil se zlatem do Skryté země, aby za ně nakoupil zboží, a až pak se s ním vydal na cestu zpět, učinil muž něco ještě mnohem divnějšího.
Jakmile Kartev minul poslední násep, dal se do řeči s nově příchozím člověkem, který měl namířeno do západního Železníku. Pak mu vrazil do ruky otěže vůdčího býka a bez svého majetku se pustil dále.
"U Vraccase, co se s tím člověkem stalo?" podivoval se Bendelbar a odešel z pozorovatelny. Chtěl té věci přijít na kloub.
Nařídil, aby mu přivedli poníka a aby se k němu připojilo pět strážných na koních, když se kolem něho nečekaně přehnal posel a zamířil do příbytku Gondagara Trpké pěsti z klanu Trpkých pěstí, velitele Západního Železníku.
"Počkejte," prohodil Bendelbar ke svým průvodcům, když vytušil, že vzrušení má zřejmě něco společného se sledovaným obchodníkem.
Zabralo to přesně takovou dobu, jaká uplyne, než trpaslík vytáhne sekeru, zamíří a vrhne ji na protivníka, pokud má u sebe i druhou zbraň - když najednou zazněl temný, dunivý hlas varovného rohu v pevnosti. Roh ovládaný pomocí velkých měchů, uložených v příbytku velitele pevnosti, bez ustání vysílal své poselství k valům, do soutěsky a ke svahům lemujícím příchod k pevnosti.
Brána se v mžiku znovu rozevřela. Objevil se v ní Gondagar, narazil si helmu na černé kudrny a ukázal na trpaslíka stojícího vedle Bendelbara. "Ty tam, slez dolů! Já nasednu," nařídil a vyšvihl se do sedla.
"Vpřed, toho obchodníka mi musíte zadržet," zahučel a pobídl zvíře ostruhami, až se vzepjalo a v bolestech vyrazilo vpřed. "V celým tom zmatku vyměnil diamant za skleněnou napodobeninu."
Bendelbara polilo horko i mráz. Jeho vina se neustále zvětšovala.
Trpaslíci se na ponících řítili klikatící se soutěskou vpřed a brány se před nimi v poslední chvíli otvíraly. Každý úder kopyt je zanášel hlouběji do Země za horami. Drželi se široké, mírně se svažující cesty, ale ať pobízeli poníky sebevíc, nedařilo se jim obchodníka dohnat.
Za každým ohybem cesty byli přesvědčeni, že na toho muže konečně narazí, ale znovu a znovu byli zklamáni. Přitom tam nebylo jediné místo, kde by se před nimi mohl skrýt. Stěny se před nimi tyčily svisle vzhůru nebo spadaly kolmo dolů a skála samotná byla příliš hladká, než aby poskytla prstům oporu.
Teprve když nad Rudými horami zapadalo slunce a soumrak se jako temný šátek rozkládal nad krajinou, zadrželi poníky.
Gondagar nezakrytě nadával. "Kam se ten prokletý chlap poděl?" vykřikl nahlas ke skalám horské stěny a vzteklá ozvěna do dáli opakovala jeho slova. "Je snad ve spolku s Tionem, nebo jak je možný, že ho nemůžeme dohnat? Nechť ho Vraccas srazí kladivem."
Bendelbarův poník poplašeně zafrkal a uhnul před neškodným skalním útesem na okraji cesty. Ostatní zvířata nadmula nozdry a nastražila uši, tančila na místě a pouze to, že jezdci pevně přitáhli uzdy, jim zabránilo ve vyděšeném úprku.
Pak to ucítil i Bendelbar: skřeti. Večerním vzduchem se táhl pach skřetího potu a okamžitě ho zamořil. Sklouzl ze sedla a uchopil sekeru do ruky.
Gondagar se řídil jeho příkladem. "Cítím je, ale nevidím," zabručel. "To je ale pořádný svinstvo, ne?"
Bendelbar popošel ke skále, před níž poníci úzkostlivě couvali zpět a držel zbraň připravenou k útoku. "Možná se pod tou skálou schovává nějaký sprostý…"
Znenadání se kámen proměnil v Karteva. Muž se na něj okamžitě vrhl pravou rukou roztočil víc než sáh

dlouhou bojovou kouli, mrštil jí po Bendelbarovi a zasáhl trpaslíkovo zraněné rameno.
Náraz byl nesmírně tvrdý, až příliš tvrdý na obyčejného člověka, normální muž by ve skutečnosti nedokázal jednou rukou mrštit takovou koulí. Na druhé straně bylo přece vyloučené, aby člověk na sebe vzal podobu skály. Něco tady nebylo v pořádku.
Bendelbar se vrhl stranou, vrazil do poníka a spadl pod bušící kopyta polekaného zvířete. Pevně stiskl zuby, ale když se před jeho kopáním uklidil do bezpečí a zvedl se, byl již boj s Kartevem rozhodnutý. Bohužel však jinak, než Bendelbar předpokládal.
Jeho přátelé trpaslíci se ocitli v prachu cesty, sténali nebo nehybně leželi. Těžce oddechující muž se nad nimi vítězně tyčil a shlížel na Bendelbara. "Zůstaň, kde jsi. Mám, co jsem chtěl," vyhlásil a jeho hlas zněl jinak, byl hlubší, hrdelnější, více se podobal hlasu - skřeta! "Nechci ti nijak ublížit."
"Ale já tobě ano!" vykřikl Bendelbar, pozvedl sekeru a skočil vpřed. "Vraccasi, stůj při mně proti tomuhle prokletému zelenokožci!"
Protivník jeho úder sekerou odrazil, rukojeť bojové koule vrazila trpaslíkovi do tváře a strhla ho k zemi. Bendelbar měl pocit, že ho nakopl poník. Pomalu se zvedal, nebyl zcela při smyslech, ale přesto ho ovládala neochvějná vůle. V boji s tou nestvůrou nesmí podlehnout. Zvedl se a rozpřáhl se sekerou, aby si útočníka udržel co nejdále od těla. Rozmazaně před sebou zahlédl obrysy jakéhosi skřeta. "Ty mi neutečeš," zablábolil těžkým jazykem.
Kolem něho se mihl široký stín, ostří sekery dopadlo do prázdna.
"Právě jsem ti utekl," houklo na něho stvoření odněkud z dálky. "Vrať se do Západního Železníku a dej si ošetřit rány." Zazněl dusot kopyt.
Bendelbar potřásl hlavou, chtěl si ji tím pročistit. Nemělo to žádný účinek, musel čekat, až ho závrať přejde sama od sebe a znovu začne jasně vidět.
Když se zvedal, probral se z bezvědomí i Gondagar. Koule mu udělala v helmě hluboký důlek, černými vlasy a vousem mu prosakovala krev a stékala po bradě a krku dolů.
"To je ale příšerná země," stěžoval si. "Našinec v ní ani nerozezná skřeta od člověka. Až na ten smrad." Rozhlédl se kolem sebe. "Ukradl nám jednoho poníka."
Trpaslíci se jeden po druhém zvedali na nohy. Odnesli si z boje otoky, jednu zlomenou paži, bolestivé povrchní rány, ale nemuseli truchlit nad nikým mrtvým. Bendelbar nebyl jediný, kdo se tomu velice divil. Skřet je všechny ušetřil. Tato událost nepochybně povede na shromáždění kmenů k dlouhým debatám.
Zanechali pronásledování a vraceli se do Železníku. Na půli cesty jim přišly na pomoc posily z říše Prvních. Dojel k nim jízdní oddíl, skládající se z padesáti trpaslic a trpaslíků.
Gondagar jim ve spěchu povyprávěl o setkání se skřetem a protivníkových nevysvětlitelných schopnostech. "Dávejte si pozor na jeho magii. Jak se zdá, umí se proměnit ve všechno, co ho napadne. Ale stejně pořád smrdí jako skřet," dodal. "Věřte tomu, co vám řeknou vaše nosy a poníci. Ti se nedají tak snadno přelstít jako naše oči."
Velitel jednotky přikývl. "A vy si dávejte pozor, až budete v pevnosti, z jaké studny pijete. Některé z nich byly otrávené. Učení je teď prověřují, jednu po druhé."
"Cože?" Bendelbar, který zrovna sahal po láhvi s vodou, se zarazil.
"V jižní části Rudých hor našli sto mrtvých. Museli zemřít už před několika oběhy. Ústa, oči, nosy a uši měli plné krve. Klan Tvrdých kladiv byl vyhlazený do posledního. Královna se domnívá, že za tím vězí Třetí." Zamračeně na ně kývl. "Více se dovíte v pevnosti. My musíme jet dál." Oddíl vyrazil vpřed a zanechal pět trpaslíků v oblaku prachu.
Další mrtví mezi jeho lidem. Bendelbar však měl alespoň jistotu, že tento zákeřný útok nespáchali podskalané. Kdyby mohli i za to, vystoupila by míra jeho provinění až někam k vrcholkům hor.

VIII

Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

"M
yslíš si, že nám elfové budou kvůli tý věci v Âlanduru něco vyčítat, učenej?" Čím více se blížili k Poristě, tím byl Pruďas neklidnější. Město - a zároveň i budoucí správní sídlo Gauragaru - se rýsovalo na obzoru a slibovalo trpaslíkům setkání s dávnými přáteli a zřejmě i s novými nepřáteli. Bo?ndil si uložil v paměti otisky svých prstů na posvátném kamenu elfů stejně dobře jako Tungdil.
"Nepřipustíme, aby to zašlo tak daleko," prohodil Tungdil a poškrábal poníka za špičatýma ušima. "Na tomhle shromáždění je dobré, že my sami budeme moci říct Liútasilovi, co jsi ty napáchal." Podíval se na Godu, kterou mezitím zasvětili do oné malé nepříjemnosti, v níž její mistr figuroval. Mladá trpaslice do jejich rozhovoru nijak nezasahovala, ale pozorně ho sledovala a tiše se bavila.
"No dobrá," Pruďas se poddal blížícímu se osudu. Nedokázal si představit, jaké následky mu může přinést skutečnost, že se toho kamene dotkl. "On ani nepraskl, ani se nenalomil," procházel si nahlas nejhorší možnosti. "Jenom se na něm udělal flek. To určitě dokážou odstranit, když ho pořádně vyleští." Poklepal si na kroužkovou košili. "Z ní bysem to hned dostal pryč. Trošku ošmirglovat, nalít kapku oleje, chviličku ji třít, a hned se taková košile leskne jako nová. V nejhorším případě jim pošlu jednoho z našich kameníků, aby jim konečně ukázal, jak se má kámen vyhladit, aby na něm nezůstal otisk každý umytý ruky."
"Slova se ti linou z úst jako roztavené zlato z tavícího tyglíku. Že by sis teď samými starostmi dodával odvahu?" ušklíbl se Tungdil.
"Já a starosti? Kvůli komu a čemu?"
"Kvůli Liútasilovi?"
"Pche. Před elfama žádnej strach nemám." Válečník se rozzlobil a popohnal poníka vpřed. Čím dřív se postaví před knížete elfů a ze všeho se mu vyzpovídá, samozřejmě s přispěním přítele, tím dřív bude mít trest za sebou.
"Ale vypadá to tak," prohodila Goda tiše poníkovi do ucha.
Pruďas se ohlédl přes rameno. "Godo, seskočit. Půjdeš pěšky."
"Cože?" Její hlas zněl uraženě.
"Nevyptávej se, žačko. A ranec si hoď na záda." Rychle natočil hlavu dopředu, aby neviděla, jak se šklebí. Znovu pocítil nesmírnou radost nad tím, jak ji může dirigovat.
Poslušně, i když poněkud neochotně, sklouzla Goda ze sedla, přehodila si sedlové brašny přes rameno a kráčela vedle poníka. "Jaký to má smysl? Chtěla jsem, abys mě vycvičil v boji, a ne abych trávila celý život jako nosič."
"Ty… bojovnice potřebuje silný stehna, aby pevně stála," odpověděl Pruďas rychle. "Prostě si představuj, že pochoduješ a musíš přitom počítat s tím, že na tebe zaútočí nějaká sviňucha. Znáš ostatně ten vtip, jak se skřet ptá trpaslíka na cestu?"
Goda cosi zavrčela. Tungdil se rozesmál, protože v tom shluku zvuků jednoznačně zaslechl zaklení. Jeho pobavení však nebylo zcela upřímné.
V myšlenkách pobýval u zraněné Balyndis, kterou museli nechat v Lot-lonanově štole. K vlastnímu údivu vyrazil na cestu s rozpolcenými pocity v srdci.
Na jedné straně si o ženu dělal veliké starosti, na druhé straně měl radost, že od ní může znovu odjet pryč. Nedokázal si svou nespokojenost ničím vysvětlit. Přitom té první noci všechno nasvědčovalo tomu, že opět začínají šťastný společný život.
Najednou se ho však znovu zmocnil jakýsi divný pocit nespokojenosti. Čím déle si v myšlenkách pohrával s představou dlouhého života, stráveného s Balyndis, tím víc ho tato vidina děsila. Bylo to nepochopitelné. Pořád měl Balyndis moc rád.
Tungdil se zavrtěl v sedle, aby se mu líp sedělo, a zadíval se na hradby Poristy, na nichž odvedl nezvěstný Furgas vskutku mistrovskou práci. To byl možná kámen úrazu: má ji rád, ale necítí k ní hlubší náklonnost. Jsou jako bratr a sestra. Nebo jako spolubojovníci.
"…a v tom se trpaslík rozesmál a šel pryč," zaslechl, jak Pruďas vypráví konec vtipu.
Goda měla co dělat, aby se neušklíbla. Koutky úst nechtěly vydržet ve strnulé poloze a vší silou se draly nahoru. Ve tvářích se jí začínaly rýsovat malé dolíčky, předzvěsti hlasitého smíchu, přestože si pevně umínila, že zůstane vážná. Dobrá nálada a vztek, to se k sobě nehodí. Jenže ten vtip byl prostě hrozně

směšný.
Nakonec odměnila Bo?ndilovo úsilí záchvatem hlučného veselí, k němuž se přidal Pruďas, a dokonce i Tungdil. Jinak to prostě nešlo.
Vjeli do města, a když se představili, byli okamžitě odvedeni k obrovskému poradnímu stanu. Kolem něho byla rozbitá řada menších stanů, sloužících jako místa pro separátní porady mezi dvěma stranami.
"Půjdeme nejdříve za Gandogarem a řekneme mu, co se stalo. Až pak zajdeme za Liútasilem," navrhl Tungdil příteli a dočkal se souhlasného přikývnutí.
Godin obličej se leskl potem, jedním rázem vyprázdnila láhev s vodou a rozhlížela se po nějaké studni, aby ji znovu naplnila.
"To není nutný, žačko. Brzo něco dostaneš," řekl Pruďas a zašklebil se na ni. "Co dělají tvoje nohy, žačko?"
Goda zvedla nejdříve levou, potom pravou. "Obě jsou ještě na místě," funěla a otřela si pot z čela. Na zvlhlou tvář se jí přilepil pramínek světle hnědých vlasů. "A měly by nemalou chuť nakopnout někoho do zadku, mistře." Ušklíbla se. "Myslím samozřejmě zadek nějakého skřeta."
Možná za to mohlo světlo Poristy, možná i okolí nebo rozzářené oči mladé trpaslice, pravdou bylo, že se Goda Pruďasovi najednou zdála velice milá. V jediném okamžiku se něco změnilo. Znejistěl. "Podíváme se, co se bude dít," zakoktal a rychle odvrátil pohled. Tušil, že se stalo něco, co se nemělo stát. Ne mezi ním a jí.
Zamířili rovnou ke stanu, nad nímž vlála standarta kmene Čtvrtých, a strážní je okamžitě ohlásili. Goda zůstala před vchodem a musela čekat, na Tungdilův pokyn jí však přinesli něco k pití.
Gandogar oba přátele srdečně přivítal a podal jim ruku. "Jsme přímo zavaleni událostmi," prohlásil a radostně si pohledem změřil změněného Tungdila, na němž byla patrná dřívější činorodost. "Zrovna když jsem si chtěl promluvit s náčelníky klanů o tažení do Země za horami, musím s celým shromážděním odjet do Poristy, abychom tu projednali další, ještě horší věc." Tungdil měl dojem, že velkokrál má v obličeji více vrásek než dřív, množství starostí mu zanechalo na kůži stopy. "Jaké to bylo u elfů?" Gandogarovy oči se zastavily na válečníkových krátkých vlasech. "To je nějaká nová móda?"
"Boj. Tungdil ti to dokáže vysvětlit líp." Bo?ndil raději nechtěl moc mluvit, protože se obával, že by se velkokráli musel přiznat a jít s pravdou ven.
Tungdil sklonil hlavu. "Abych mluvil zcela upřímně, byla to nuda, velkokráli. Liútasila jsme neviděli, nakrmili nás a ukázali nám jenom úplně bezvýznamná místa." Ztlumil hlas. "Domnívám se, že před námi chtěli něco utajit. Viděli jsme v jejich hájích nové svatyně a čirou náhodou jsme se doslechli o stavbách, které před námi drželi v tajnosti. Naproti tomu my umožňujeme jejich delegacím přístup do všech našich prostor. To je nespravedlivé. S tvým dovolením nadhodím tuto okolnost před knížetem Liútasilem. Je přece tady, nebo snad ne?"
"Není." Gandogar jim nabídl vodu, vzali si poháry z naleštěného zlata. "Poslal za sebe vyslance. Vilanoîla a Tiwalúna. Ti tvrdili, že kníže přijede později, protože musí projednat nějaké důležité záležitosti."
Bo?ndil nakrčil čelo. "To nám tam taky říkali. Musej to být ohromně důležitý věci, když o nich s někým jedná tak dlouho." Loupl pohledem po Tungdilovi. Teď pro něj bude jednání s elfy tady v Poristě ještě mnohem nepříjemnější. Zanedlouho se setkají zrovna s těmi, kteří jim v Âlanduru dělali průvodce a kteří nejspíš o tom, co se stalo, vědí nejvíc.
Tungdil zůstal klidný a díval se, jak průzračná voda se šplouchánim naráží do sytě žlutých stěn poháru. "V Âlanduru se dějí podivuhodné věci."
"Co tím chceš říct?"
"Tím chci říct, že se v Âlanduru dějí podivuhodné věci." Jeho dřívější strohost, kterou nedokázal úplně přemoci, opět prorazila na povrch, ale rychle se znovu ovládl. "Doufám, že se všechno brzy vyjasní a že se za tím skrývají jen takové věci, z nichž budeme mít radost." Vyprázdnil pohár, uklonil se a položil sklenici zpět na stůl. "Kdy začne shromáždění, velkokráli?"
"Měli jsme zasedat už dávno. Zavolají nás tím, že zatroubí na roh."
Tungdil se podíval Gandogarovi do očí. "Musím oznámit špatné zprávy. Můj diamant byl ukraden. V Lot-Ionanově štole se objevilo nějaké nové monstrum a zaútočilo na nás. Balyndis přitom utrpěla zranění." Rychle shrnul, co se přihodilo. "Stopy se ztratily, monstrum si vybralo cestu skalnatým územím,

kde nezanechalo žádné otisky. Tam nás zastihl tvůj příkaz, abychom se bez prodlení vydali do Poristy."
"I ty jsi přišel o diamant? Pak se ti vedlo stejně jako Prvním. Královnu oloupil začarovaný skřet s hrstkou bezvousých podskalanů." Gandogar funěl vzrušením, prudce vydechl a sevřel pěsti. "A špatné zprávy pokračují. Xamtys se domnívá, že Třetí otrávili několik studní v Rudých horách. Než na ten jed přišli, zemřela spousta trpaslic, trpaslíků i dětí. Učenci zjistili, že smrtelný účinek se dostaví teprve tehdy, když jí dotyčný vypije velké množství. Převařit vodu nijak nepomůže. První musejí tahat vodu z velké dálky, až z hodně vzdálených studní. V Rudých horách teď nikdo nikomu nevěří."
"Ta nedůvěra ještě vzroste, až se trpasličí říše dovědí o otrávených zásobách vody," odhadoval Tungdil. Zaraženě se odmlčel. Jeho naděje, že se Třetí pokojně začlení mezi ostatní trpaslíky, postupně umírala. Pořád ještě byli mezi nimi. Byli to trpaslíci, kteří nenáviděli ostatní kmeny do hloubi duše a jejichž zákeřná pomsta postihla ostatní s větší tvrdostí a děsivěji než kdykoliv dřív. A naopak, na ty Třetí, kteří se otevřeně hlásili ke svému původu a chtěli sebe i svůj kmen očistit, se ostatní brzy budou dívat jako na nepřátele. Z toho může vzejít jen zlá krev.
"Možná by bylo lepší, kdybychom ty Třetí, kteří žijí v ostatních trpasličích říších a netají se svým původem, zase shromáždili v jednom kmeni," pronesl zamyšleně. "Kmen by sídlil někde jinde než v nynějších trpasličích říších."
Zazněl signál rohu a svolával mocnáře Skryté země zpět k velké tabuli. Jejich rozhovor byl pro tuto chvíli u konce.
"A ty jim budeš dělat krále?" chytil se Gandogar rychle Tungdilova nápadu, zatímco sahal po helmě a strkal si ji pod paži. "Taky mě už něco podobného napadlo. Měli bychom to projednat se všemi klany a se Svobodnými hned, jak se nějak vyřídí ta záležitost s diamanty. Možná by se pro Třetí našlo místo i v nějakém městě Svobodných."
"To je ale…" Tungdil se kousl do rtů, aby zadržel slůvko nesmysl, a položil ruku na hlavu Ohnivé čepele. "Bylo by dobré, kdybychom z nich znovu udělali vyvržence? Navíc si nejsem jistý, jestli by Svobodní chtěli mít tolik Třetích v jednom městě. Kdybych tam byl králem já, bál bych se, že se ho zmocní násilím. Kdo by je asi tak zadržel?"
"Ach, všechno je to hotová hrůza. Jeden by si myslel, že nám Vraccas dopřál pět cyklů míru jenom proto, aby nás teď mohl prohnat vysokou pecí," bručel Bo?ndil otráveně. "Diamanty se kradou, sviňuchy a jiný monstra se toulají naší zemí, někdo nám otravuje studny a elfové si vařej vlastní polívčičku."
"Ty jsi předtím něco říkal o začarovaném skřetovi, že?" Tungdil se zařadil vedle Gandogara a vyzvídal podrobnosti. Společně se vydali na krátkou cestu do stanu.
"Ta zpráva je hrozně nejasná," zmírňoval velkokrál svá slova. "Ale nepochybně byla ve hře magie."
"Co je zas tohle? Ty sviňuchy teď už ovládají i magii? Copak se Tion a Samusin úplně zbláznili, že na nás poštvali něco takovýho? To nemůžou být žádní skřeti ze Skrytý země," mumlal Pruďas. "Proklatá síla! Já jsem magii nikdy nesnášel."
Goda se k nim připojila, ale zachovávala si menší odstup. Hlava jí hořela po námaze způsobené dlouhým pochodem a Pruďas si v duchu dělal starosti, jestli to s tím svým rozkazem nepřehnal. Nedal však nic najevo. "Počkáš zase před stanem," řekl místo toho a huhňavým hlasem dodal: "Odpočiň si."
Tungdil vešel do stanu a spatřil, jak panovnice a panovníci Skryté země usedají na místa. Většinu z nich znal, ale lidské tváře během uplynulých pěti cyklů ve srovnání s trpaslíky a elfy výrazně zestárly. Osten pomíjivosti jim uvízl hluboko v těle.
Zvědavě pozoroval Ortgera, mladého vládce Urgonu. Ten se tiše bavil se sousedkou, královnou Isikou, několikrát přikývl, pak se zvedl a naznačil úklonu.
Naproti tomu Vilanoîlovi a Tiwalúnovi nestáli trpaslíci za pohled. Z jejich zjevného nepřátelství si jak Pruďas, tak Tungdil vyvodili, že elfové objevili černé otisky na sloupu.
Král Bruron povstal a poklepal prstenem o pohár, melodický kovový zvuk přerušil tichý šum v řadách mocnářů a jejich pozornost se obrátila výlučně jen ke králi. "Budeme se radit dále, královny a králové." Ukázal na Tungdila. "Jak vidíte, máme mezi sebou milého hosta a důvěrného přítele. Hrdinu Skryté země, který v těchto těžkých chvílích dlí mezi námi a který s námi určitě bude hledat nějaké východisko: Tungdila Zlatorukého."
Gandogar se naklonil k Tungdilovi. "Ten jeho zlatý pohár má špatné legování. Má příšernou barvu, která

prozrazuje, že pohár nemá velkou cenu. Buďto ho zlatník podvedl, nebo záměrně šetří a chce jenom zachovat zdání."
"A samozřejmě máme radost, že je s námi Bo?ndil Dvojčepel, jenž má o blaho naší vlasti nemenší zásluhy," pokračoval Bruron s úsměvem. "Potřebujeme hrdiny, jako jste vy, abychom zvládli všechno, co nás čeká."
Panovnice a panovníci lehce sklonili hlavy, aby dali najevo uznání, jenom elfům, jak se zdálo, strnuly krky, což kromě trpaslíků nikdo jiný nezpozoroval.
Král těkal pohledem po přítomných. "Jako skoro pokaždé, když se setkáme, musím začít nepříznivou zprávou. Z trosek paláce byla ukradena socha Lot-Ionana Trpělivého. Přestože se vyšetřování ujali moji nejlepší lidé a pátrají ze všech sil, jako by se po ní slehla zem."
Tungdil polkl. Přesně si pamatoval, že sochu, která byla ve skutečnosti jeho pěstounem, zahlédl v Andôkaině paláci. Nudin, či lépe řečeno Nôd'onn, ho před několika cykly proměnil v boji v nehybnou sochu. Trpaslík potají doufal, že bude moci přepravit zkamenělého Lot-Ionana do své štoly. Tam by alespoň stál na místě, které mu bylo domovem v dobách, kdy byl živým člověkem.
"Co by si kdo chtěl s jeho sochou počnout?" Mallen se zahleděl na Tungdila.
"Odkud to mám vědět?" odsekl trpaslík podrážděně. Žádný z magusových fámulů už nežil. U těch by ho aspoň nepřekvapilo, že se zmocnili sochy svého starého mentora, vztyčili ji na nějakém tajném místě a mistra na něm uctívají i po jeho smrti. I když s ohledem na zásluhy o Skrytou zemi, které si magus získal, to mohli provádět zcela otevřeně.
Tungdil měl pocit, že ho lupiči podvedli. Vzali mu obraz člověka, který se k němu choval jako otec. Tato okolnost udělala z krádeže ryze osobní záležitost.
"Pro mě je to rovněž záhada," řekl Bruron. "Přesto jsem vojákům nařídil, aby pátrali dále." Zamířil pohledem na Ortgera. "Jak jsem se doslechl, máte pro nás novinky, králi Ortgere. Je to tak?"
"Ano," řekl král. "Poblíž Borwôlu bylo zničeno jedno větší město. Úplně zničeno. Žádný z obyvatel nepřežil. Stopy naznačují, že to provedli skřeti nebo stvůry jim podobné. Tionovi zplozenci." Zadíval se do ustaraných tváří. "Už o tom není pochyb: do Skryté země se vrátily nestvůry, bůhví jak se sem dostaly."
Gandogar zvedl ruku. "I já musím oznámit děsivou zprávu." Povyprávěl ostatním o krádeži diamantu, o mrtvých trpaslících, které někdo otrávil, a pak předal slovo dál. Tungdil popsal ztrátu vlastního kamene a seznámil přítomné s novinkou, že se objevila nějaká další Tionova stvůra.
Bruron a všichni ostatní panovníci seděli jako opaření. "Podskalani? Trpaslíci ze Země za horami se spolčili s čarujícími skřety a společně kradou diamanty? Co jsem to slyšel? To má být pravda?" zeptal se král nechápavě.
"Je to všechno jedna banda," procedila Isika s naprostým přesvědčením. "Skřeti, podskalani a ti magičtí míšenci." Zadívala se na Gandogara. "Budete si muset nechat líbit následující otázku, velkokráli. Jak je možné, že tyhle bytosti mohou procházet průsmyky kolem vašich bran, jak se jim zlíbí?" Královna by svým hlasem dokázala řezat sklo. Nijak neskrývala, že přestala věřit obranným mechanismům trpasličích kmenů.
"Proti magii jsme bezmocní," doznal Gandogar. "Zapomínáte, že podle toho, co jsme slyšeli, byl ten skřet schopen měnit podobu. Jestli je jich takových víc, tak je asi nikdo nepoznal a bez potíží se dostali do Skryté země."
"To by vysvětlovalo stopy v Toboriboru," přihlásil se ke slovu Mallen. "Pátrací oddíl, který tam vyrazil po zničení mé vesnice, našel v jeskyních bývalé říše skřetů důkazy svědčící o tom, že se v tamních chodbách opět usídlil život."
"Všechno do sebe začíná zapadat. Potom ti, kdo ukradli Lot-Ionanovu sochu, zřejmě taky byli začarovaní skřeti," usuzovala Isika. "Vzali nám posledního maguse, aby nám nezůstala žádná možnost, jak bychom se mohli proti jejich magii bránit." Opřela se o opěradlo. "Potřebujeme, abychom ve Skryté zemi co nejdříve měli nového maguse." Otočila se tváří k Tiwalúnovi. "Je snad někdo z vašeho národa schopen utkávat kouzla?"
Elf pevně stiskl rty. "I kdyby tomu tak bylo, žádná magická pole, z nichž by takový magus mohl čerpat energii, již neexistují." Rychle si vyměnil pohled s Vilanoîlem. "Vlastně jsem o tom nechtěl mluvit. Zatím

ještě ne. Ale s ohledem na situaci, do jaké jsme se dostali, již před vámi tuto zprávu nemůžeme déle tajit." Zhluboka se nadechl. "Kníže Liútasil je mrtev. Zemřel, když se pokoušel bránit náš diamant."
"Bohové, stůjte při nás," zašeptala královna Umilante zděšeně. "Když se už ani elfové nedokážou proti těm bestiím ubránit, kdo to má zvládnout?"
Ve stanu zavládlo naprosté ticho.
Nikdo se ani nepohnul, nikdo nevydal jediný hlásek, a tak všichni zaslechli skřípění stanové konstrukce a pleskání upínacích lan. Vítr se opíral do plachtoviny a jemně na ni tlačil, plachta se pod tlakem napínala a mírně kymácela.
"My," vykřikl Tungdil odhodlaně, a zároveň vyčítavě. Mrzelo ho, že se mocní panovníci chovají jako ustrašená zvířata, která nějaký lupič zahnal do kouta. "Děti kováře! A vy všichni. Společně jsme porazili Nôd'onna, společně jsme zničili avatary." Položil Ohnivou čepel před velkokrále na stůl. "Tato zbraň dokázala způsobit nestvůře bolest a i v budoucnu mě ochrání před všemi magickými útoky."
Wey se zahleděla na výhružně působící zbraň a do duše se jí vrátily povzbudivé vzpomínky na vítězství nad silami zla. "Má pravdu. Nemůže však být na všech místech najednou. Jak jsem už řekla: umístěme diamanty do nejbezpečnější pevnosti a dejme Tungdilovi Zlatorukému k ruce nejlepší bojovníky. Tímto způsobem zajistíme ochranu zbývajících kamenů, a možná se dokonce znovu zmocníme i těch ukradených."
Mallen zatleskal na souhlas. "Přestaňme se před těmi nestvůrami klepat strachy, přestaňme čekat na jejich další útoky, jednejme sami." Zvedl se z křesla a přešel k mapě Skryté země. "Navrhuji, abychom dopravili diamanty do Včelovského kraje." Vytáhl dýku a zabodl její špičku do malého bodu pod Poristou. "Král Bruron si vzpomněl na prastarou pevnost Paland, vystavěnou za cyklů, kdy jeho předkové soupeřili o vládu nad Gauragarem s trolly a obry. Trollové tu pevnost nikdy nedobyli, její hradby byly příliš vysoké a příliš pevné. Už celé věky stojí opuštěná a slouží jen jako místo, kam sedláci zahánějí krávy a telata. Vraťme pevnosti starý lesk, jaký si zasloužila."
"Já jsem již z hlavního města vyslal do Palandu dělníky, kteří to tam začali vyklízet," podotkl král Bruron a obrátil se na Gandogara. "Buďte tak laskav a pošlete nám nejlepší kameníky, měli by si ty hradby důkladně prohlédnout a posoudit jejich stav."
"Hned se tak stane," souhlasil trpaslík.
"A vy ostatní," pronesl Mallen vzletně, "vyšlete nejlepší válečníky a lučistníky do Palandu, abychom jimi mohli obsadit ochozy a postavit se čelem každému, kdo by chtěl diamanty ukořistit. Nejlepší stopaři ze Skryté země mezitím zamíří do jeskyní Toboriboru a pustí se do pátrání po nestvůrách." Udeřil pěstí do stolu. "Už dost dlouho jsme žili ve strachu jako myši, které se třesou před kočkami. Od dnešního oběhu se z nás stanou vlci!"
Isika se zvedla. "Já si kladu podmínku: v Palandu nebudou žádní bojovníci z řad trpaslíků. Kromě Tungdila Zlatorukého a Bo?ndila Dvojčepele."
Gandogar sklonil hlavu. "Co má tato podmínka znamenat, královno?"
"Sám jste řekl, že musíte bojovat se Třetími, kteří se vetřeli do vašich řad. Když je vy sami nedokážete poznat, jak to máme umět my? Po všem, co se ve Skryté zemi přihodilo, by se spíš spojili s podskalany a s těmi skřety, než aby proti nim bojovali bok po boku s námi." Královna se nevyhýbala velkokrálovu pohledu, právě naopak. Opětovala ho s celou svou panovačností. "Nenavrhuji to z důvodu, že bych vás a váš národ chtěla nějak ponižovat nebo urážet, velkokráli Gandogare. Jde mi jen o to, abychom zajistili vnitřní bezpečnost pevnosti. Nic víc a nic míň."
"V tom má pravdu," přiskočil jí Tiwalún na pomoc. "Děti kováře by si nejdříve měly uspořádat své vlastní záležitosti. Vyšlete armádu do Země za horami a najděte tam a zničte tábor Třetích, kteří k vám odtamtud posílají smrtící stroje. Zbavte se zrádců ve vlastních řadách a chraňte brány Skryté země."
Uklonil se před Gandogarem. "Trpaslíci dvakrát přispěli rozhodujícím způsobem k záchraně naší vlasti. Nyní je řada na nás, na elfech. Přijedeme do Palandu se všemi bojovníky, které máme k dispozici. To si přál i kníže Liútasil, než zemřel."
Isika zatleskala jako první a ostatní se k potlesku přidali. Malé semínko naděje, které trpaslíci zaseli, nyní elfové polili živou vodou. Gandogar souhlasil.
Poté začalo veliké plánování, dokdy budou diamanty tajnými cestami dopraveny a jakými

bezpečnostními opatřeními budou během cesty do Včelovského kraje a do pevnosti chráněny. Teprve pozdě v noci získali přítomní pocit, že jsou všechna slabá místa odstraněna.
"Neztrácejme déle čas." Král Bruron dal znamení k rozchodu. "Má ještě někdo něco, co bychom měli projednat?"
"Chci připomenout věc, na kterou bychom při všech těch starostech o kameny neměli zapomenout. Chtěl bych vám vyjádřit soustrast nad ztrátou vašeho knížete, Tiwalúne a Vilanoîle," pozvedl Mallen hlas. "Jeho smrt, stejně jako smrt všech, kdo zemřeli při obraně diamantu, nebude marná. Ale než se rozejdeme a než se v Palandu znovu setkáme, povězte nám: kdo se stal Liútasilovým nástupcem?"
Vilanoîl se usmál. "Děkuji vám a všem, kdo truchlíte spolu s národem elfů. Za deset oběhů budu na vaši otázku schopen odpovědět, princi Mallene z Idoslânu. V současnosti se o tom radíme, protože Liútasil sám neurčil, kdo bude jeho nástupcem. Až se po čase bolesti vrátí do srdcí mého lidu radost, dáme říším lidí a trpaslíků vědět."
Elfové opustili stan a i většina ostatních mocnářů se vrátila do svých příbytků.
Mallen a trpaslíci zůstali sedět pod plátěnými stěnami, dopili poháry a přemýšleli o plánech do budoucna a o událostech, ke kterým v poslední době došlo.
Tungdil mezitím popošel k mapě a zadíval se na místa, kde leželo zpustošené město a zničená vesnice.
"To nedává smysl," zamumlal. "Jsou příliš daleko od sebe, než aby je mohla za tak krátkou dobu napadnout jedna a tatáž skupina skřetů. A neměli žádný důvod, aby tahle místa napadli, a zároveň nechali osady a statky v okolí na pokoji." Přejel rukou po mapě. "Skřeti přece útočí na všechno, na co cestou narazí."
"Možná jsou tihle skřeti jiní?" nadhodil Mallen. "Gandogare, neříkal jste, že trpaslíci neměli ani jediného mrtvého, když skřeti ukradli Čtvrtým ten kámen? To je přece hodně zvláštní, nebo ne?"
Ve chvíli, kdy plavovlasý Ido pronesl tato slova, si Tungdil uvědomil jednu věc, která mu na popisu jednotlivých přepadení připadala velice podivná. Ani podskalané, ani ti podivní skřeti s růžovýma očima nikoho nezabili. Teprve stroj ve výtahu začal mezi Čtvrtými nelítostně řádit, než se stáhl do tunelu a zmizel.
"Remdihy," pronesl tiše. "Skřeti zaútočili řemdihy. A podskalané, kteří se v Xamtysiných Rudých horách postarali o odvedení pozornosti, za sebou nechali zraněné, žádné mrtvé." A to přesto, že nikdo z nich ten přepad nepřežil. Dva trpaslíci unikli královniným vojákům a bloudili v útrobách hor. V pravém slova smyslu se obětovali, aby se krádež zdařila. Tungdil vyslovil, co mu přišlo na mysl. "Gandogare, bezpodmínečně musíme jednoho z těch podskalanů dostat živého a vyslechnout ho."
Pruďas to viděl obdobně. "Obětovali život, aby znovu získali to, co jim patří."
"To, co jim patří?" zeptali se jedním dechem Gandogar s Mallenem.
"Má ty dobroto, Pruďasi!" Tungdil se rozběhl k příteli a objal ho kolem ramen. "No jasně! Jak jsem to jen mohl přehlédnout?" Udeřil se do čela. "A mně tady říkají Učený!" vykřikl. "Bo?ndile, tak by přece měli říkat tobě."
"No to jsem teda zvědavej," prohlásil Pruďas pyšně a chtěl si rukou prohrábnout černý vous, sáhl však na hrudi do prázdna. Úplně mu vypadlo z paměti, že o podstatnou část vousů před nedávném přišel.
"Hledají ten diamant, protože je jejich!" Tungdil se obrátil k princi a k velkokráli. "Vzpomínáte si, že jsme si vždycky mysleli, že diamant s takovým mistrovským výbrusem mohli vyrobit jenom trpaslíci?"
"U Vraccase, my jsme snad byli stiženi slepotou," uklouzlo Gandogarovi, jenž si naprosto přesně vybavil vzhled oněch kamenů. Jeho kmen vytvořil napodobeniny diamantu a vyrobit dokonalé, zaměnitelné kopie se mu podařilo jen s vynaložením nejvyššího umění a mistrovství. "Eoîl ho ukradl podskalanům."
"A protože se dozvěděli, že se z toho kamene mezitím stal mocný artefakt, tak se nikoho dlouho nevyptávají, ale snaží se ho potají získat. Přesně vědí, že bychom jim ho jen tak nedali," usoudil Tungdil.
"Ale co pak mají s tím diamantem společného skřeti? Proč pomáhají podskalanům?"
"To se taky ptám," zavrčel Bo?ndil. "Mezi těma bestiema a naším národem nemůže být žádný spojenectví."
"Podskalané o tom možná mají jinou představu než ty," připomněl mu Tungdil. Při slově spojenectví ho něco napadlo. "To město a vesnice, které byly zničené, měly něco společného?"
"Kromě toho, že obě ležely poblíž království těch stvůr?" Mallen se zahleděl na mapu. "Král Ortger se o

žádném spojenectví nezmiňoval. Mám dojem, že před mnoha cykly, když v Borwôlu vládli trollové, chtěli k nim obyvatelé města vyslat oddíl, který by s těmi nestvůrami vyjednával. Lidem šlo jen o to, aby mohli v blízkosti trollů hledat poklady."
Tungdil si prohlížel čáry, vyznačující oblast Toboriboru. "Ta vesnice v minulosti určitě odváděla skřetům poplatky, nemám pravdu?"
"Domnívám se, že jim opravdu něco platili." Mallen potlačil zívnutí. "Omluvte mne. Jsem hrozně unavený a rád bych se složil do postele."
"Mám ještě jednu otázku," poprosil ho Tungdil. "Když jste stál tváří v tvář tomu monstru ve Zlatoklasech, nevšiml jste si, jestli nemá na zbroji elfskou runu?"
"Takže nejsem jediný, kdo má dobré oči." Mallen přikývl. "Nechtěl jsem to nikomu říkat dřív, než si o tom promluvím s Liútasilem."
"Popište mi ji." Mallen vyhověl Tungdilovu přání a nakreslil runu na kus papíru. "Tahle runa znamená, aspoň jak si myslím, Vaše" prohlásil trpaslík po delším zkoumání. "U našeho útočníka stálo na chráničí předloktí slovo má"
"Zpráva, která bude dávat smysl teprve tehdy, až se objeví všechna monstra, že?" vyslovil Ido domněnku.
"Zpráva elfům," upřesnil Tungdil. "Monstra s sebou nosí zprávu pro elfy. Ať už mají v úmyslu cokoliv, chtějí, aby na to elfové postupně přišli."
"Myslí si, že je nikdo a nic nedokáže zadržet." Mallen ukázal k východu. "Zeptám se Ortgera, jestli něco neviděl. Možná se nám podaří tu hádanku rozluštit, i když není určená nám." Podal trpaslíkům ruku, popřál jim dobrou noc a odešel ze stanu.
"I já mám nejvyšší čas," řekl Gandogar. "Ty, Tungdile, budeš hlídat kámen Pátých na cestě z Šedých hor do Palandu. Nechci již nic riskovat a Ohnivá čepel se koneckonců vypořádá se vším, co se jí postaví do cesty. Nikde se nenajde lepší strážce než ty." Velkokrál se stáhl do svého příbytku.
Oba trpaslíci a Goda odešli z velkého stanu a jeden z Bruronových sloužících je dovedl na místo, kde mohli přespat. Pruďas zasvětil Godu do toho nejnutnějšího a nařídil jí, aby převzala první hlídku.
"Mistře, jsem unavená.
"Ano, já vím. Pochodovalas pěšky, na zádech jsi nesla náklad a slunce pálilo," bojovník neúprosně zamítl její nářky. "Ale válečnice jako ty musí počítat s tím, že na ni někdo zaútočí i po dlouhým pochodu. Tvým nepřátelům je úplně fuk, jestli seš odpočinutá, nebo ne. Věčně na tebe číhaj." S povzdechem ze sebe shodil boty a kroužkovou košili, rozepnul očka na kožené haleně a vrhl se na postel. "Zapamatuj si to jako další lekci."
"Mnohokrát děkuji, mistře." Trpaslice se posadila na židli vedle dveří, aby měla okno i vchod nerušeně pod dohledem.
Tungdil zalehl pod deku a dlouho přemýšlel o slovech, která zazněla během večerního jednání. Hlavou se mu honilo tisícero věcí, hledal nějaké lepší vysvětlení než takové prosté, jaké předložila královna Isika. Podskalané a skřeti měli v rukou jeden klíč k událostem ve Skryté zemi, nové bestie druhý. Těmi se dala všechna tajemství odhalit. Možná z nich vyplynou na světlo další hrozby, které budou pro Skrytou zemi daleko nebezpečnější.
"Proč to Tiwalún neřekl?" zaslechl, jak si Bo?ndil klade otázku.
"To o tom kameni?" Tungdil natočil hlavu k příteli, jenž seděl na posteli a podle všeho rovněž hluboce přemítal, přitom však každou chvíli loupl pohledem po Godě. "Bylo by ti milejší, kdyby to udělal?"
"Proč držím stráž, když nikdo nespí?" stěžovala si Goda uraženě.
"Neměj strach, Godo. Hned budeme potichu," ušklíbl se Tungdil. "A pokud jde o tebe, Pruďasi, nový kníže elfů si tě určitě brzy povolá. Však uvidíš." Otočil se ke stěně a zavřel oči.
A v tom, krátce předtím, než usnul, si uvědomil, co mají zničené osady společného. Ale do následujícího rána to zase zapomněl.

Skrytá země,
království Weyurn,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

R
odaria probudil podivný zvuk a herec se převelice divil, když zjistil, že ten zvuk vydává on sám: zuby mu drkotaly rychleji, než když se páří zajíci, a kdyby se mu jazyk zapletl mezi čelisti, tak by ho snad měl rozsekaný na maděru.
Otevřel oči, celý se klepal zimou, převrátil se na záda a posadil se. Obklopovala ho hustá mlha a soudě podle intenzity světla, chystalo se slunce vyhoupnout nad obzor.
Ležel na kamenité pláži. Vlny ho omývaly až k bokům, jemně jím poškubávaly a nesměle ho tahaly za nohy, jako by ho chtěly stáhnout zpátky do jezera.
"Elrie, děkuji ti, žes mě ušetřila. Asi sis nepřála mít ve své říši žádné herce," vykoktal Rodario a vstal.
Hodlal vyrazit podél břehu a najít někde lidi, kteří by mu pomohli. Předpokládal, že se nachází na jednom z ostrůvků, kolem nichž v noci proplul, i když v dost velké vzdálenosti.
Nemusel ani jít moc dlouho a narazil na prostou rybářskou chaloupku, před níž se na šňůrách sušilo několik sítí.
"Už jste vzhůru?" zahalekal přerývaně a zaklepal na dveře. "Prosím vás, pusťte mne k ohni, než si úženu smrt."
Dveře se maličko pootevřely. Z přítmí chaloupky si ho zvědavě prohlížely dva páry dětských oči, pak menší z děvčátek rychle zmizelo. Větší sestra, kterou odhadoval na takových jedenáct cyklů, si ho dál prohlížela. Měla na sobě staré, obnošené šaty a na nich dvě zástěry, krátké mastné hnědé vlasy se jí lepily k hlavě. "Kdo jsi?"
"Já jsem Rodario. Převrhl se mi člun." Nedokázal zastavit třesavku v údech, klepal se jako osika. "Prosím tě, pusť mě dovnitř a posaď mě vedle kamen, aby mi mohly uschnout šaty."
"Tatínek vyplul lovit ryby, máma hledá bylinky a říkala, že nesmím nikoho pustit dovnitř." Důkladně si ho prohlížela. "Ty nejsi pirát. Na piráta seš moc hubenej." Otevřela dveře a nechala ho vejít dovnitř. "Běž tam," řekla a ukázala k otevřenému ohništi uprostřed chaloupky. "Přiložím ještě pár polínek, ale budeš za ně muset zaplatit. Jsou drahý."
"Děkuji… Jak se jmenuješ, maličká?" Protáhl se kolem ní, neohrabaným, ztuhlým krokem se došoural k ohni a užíval si teplo, jež se k němu rozlévalo. Cítil v něm ryby, kouř a tuk, který v mírném varu pobublával ve velké kádi u stěny. Vyráběli z něho zřejmě mýdlo nebo rybí tuk. To, že vydrželi žít v takovém smradu, považoval se svým citlivým nosem za hotový zázrak.
"Flira." Představila svých pět sourozenců, jednoho po druhém, vyšplhala po žebříku nahoru a shodila dolů několik špalíků vysušených a slisovaných mořských řas. "Přilož je na oheň," řekla herci. "Každý špalík stojí měďák."
Rodario přejížděl rukou po opasku, až našel váček se zbytkem peněz, které si minulého oběhu vyžebral. Odvázal ho a hodil dívence. "Nechej si je. Vy je budete potřebovat víc než já." Naskládal špalíky do ohniště a vyhříval se v teplíčku.
Dívka otevřela váček a přepočítala peníze. "Ale vždyť to je sedm měďáků," podivila se. "Mockrát děkuji. Elria nechť ti žehná!"
"Už mi požehnala," ušklíbl se Rodario a natáhl ruce blíž k plamenům. "Přežil jsem tu prokletou obrovskou vlnu. Jenom můj člun ne."
Flira vykulila oči. "Už zase další vlna? Kdy to bylo?"
Herec pokrčil rameny. "Nějaká doba už mezitím uplynula." Potom pochopil, proč se ho dívka vyptává. Má strach o otce. "Vznikají tady ty vlny nějak častěji?" Vysvlékl si košili a zavěsil ji na železnou vzpěru, pak nastavil záda plamenům a popotahoval promočené nohavice chvíli na jednu stranu, chvíli na druhou, aby do nich lépe vnikalo teplo. Nechtěl si před dětmi svlékat kalhoty.
"Tatínek říká, že dříve tu takové vlny nikdy nebyly. Teprve když přišlo velké zemětřesení a záplavy, stalo se weyurnské jezero zákeřné a hrozivé jako nestvůra z Tionových snů." Flira si sedla proti němu a nalila mu šálek horkého čaje. "Objevují se znovu a znovu, nikdo neví, odkud přicházejí. Už spolkly sedm rybářských člunů, a to jenom u nás. Tatínek říká, že ostatní ostrovy měly ještě více smůly."
Fliřin bratr, kterého představila jako Ormardina, se k nim připojil. Lesk v chlapcových očích herci prozradil, že ho mysteriózní vzepětí jezera přímo fascinují. "Povyprávěj mu o ostrově alfů."

Flira ho něžně pleskla po zátylku. "Kdopak tě sem mezi dospělé pozval? Ale když tu seš, tak mu to povyprávěj sám."
"Ostrov alfů? Podařilo se vám vzbudit mou zvědavost," zasmál se Rodario. "Jsem jedno ucho, Ormardine." Usrkl z šálku a čekal, s jakou pohádkou na něho chlapec vyrukuje.
Ormardin se zašklebil a spustil.

"Předpěti cykly, krátce předtím, než vzešla Hvězda zkoušky, se Skrytou zemí potulovala tlupa alfů, kterou Nesmrtelní vyslali hledat nové, bezpečné místo, kde by mohli žít.
Alfové došli do Weyurnu a projížděli naší vlastí na lodi, kterou si sami sestrojili z koster a kůží zabitých lidí a elfů.
Navštěvovali jeden ostrůvek za druhým, pevně zakotvené ostrovy stejně jako ty, které se volně vznášejí na vodách. Nikdo je při jejich počínání nezpozoroval a neštástné rybáře, kteří se s nimi setkali na jezeře, alfové zabili a snědli.
Jedné noci přistáli alfové na překrásném ostrově, který vzbudil jejich zvědavost a touhu poznat ho blíž. Viděli, že je na něm hodně hor a plno jeskyní, v nichž by se mohli skrýt před nepřáteli.
Povraždili všechny obyvatele a zmocnili se ostrova. Mrtvoly natahali do jeskyní, stáhli je z kůže a vykostili.
Chtěli si postavit velký rožeň a lidi si na něm upéct, ale jeden z alfů zarazil kopí do země, tím ji prorazil a voda zaplavila všechny jeskyně.
Ostrov klesl i s alfy do hlubin jezera. Tím alfové unikli Hvězdě zkoušky, jejíž moc nesahala až na dno vod Weyurnu.
Elria však alfům nedovolila zemřít. Měli pykat za ukrutnosti, kterých se dopustili na lidech z Weyurnu. Uvrhla na alfy kletbu a ti teď musí na ostrově žít navěky.
Někdy, tu a tam, když jsou hvězdy v příznivém postavení, smějí se alfové s celým ostrovem vynořit nad hladinu a dívat se na noc. Povídá se, že nezemřou dříve, dokud kresbami nevyzdobí stěny všech jeskyní a skalních proláklin.
Kdo přežije obrovskou vlnu, kterou vyvolává vynoření ostrova, a je tak neopatrný, že vkročí na ostrov alfů, toho hladoví alfové na místě snědí, stáhnou z kůže a jeho krev použijí jako barvu pro své kresby."

Ormardin se odmlčel a s rozpálenými tvářemi pohlédl na Rodaria. "Líbil se ti ten příběh?"
Herec nadšeně zatleskal rukama. "Mladý příteli, hluboce se skláním před tvým talentem. Pokud s tebou nemají rodiče v plánu něco jiného, stane se z tebe jednou nejlepší vypravěč pohádek ve Weyurnu. Na to jsem ochoten vsadit všechno, co si moje divadlo vydělá během jednoho představení."
"Ty jsi herec?" Chlapec málem nemohl uvěřit svému štěstí.
"Ó ano. Já jsem Neuvěřitelný Rodario, císař všech mimů a herců ve Skryté zemi," pochlubil se osvědčeným způsobem. "Mám tu čest a právo prohlásit, že divadlo Curiosum, které má nejlepší herecký soubor na světě, je mým majetkem. Kdyby bylo mé divadlo někde poblíž, hned bych tě pozval, mladý muži." Prohrábl mu krátké hnědé vlasy.
Ormardin celý vyrostl. Dočkat se chvály z úst takového mistra pro něj znamenalo nesmírnou poctu.
Dveře se otevřely a Rodario spatřil proti světlu černé obrysy dlouhovlasé ženy, držící v levé ruce koš.
"Kdo jste?" zeptala se okamžitě podrážděným hlasem. "Běžte od těch dětí pryč!"
Rodario ji chápal. "Ničeho se nebojte, dobrá ženo."
"To je Neuvěřitelný Rodario. Je to herec, který ztroskotal na pláži," okamžitě vyhrkl Ormardin, vyskočil a šťastně se rozběhl k matce a pevně ji obejmul. "Vyprávěl jsem mu ten příběh o ostrově alfů a on mi řekl, že mám talent."
"Nasadil ti brouky do hlavy?" Žena vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře.
Rodario před sebou spatřil ženu o něco starší než on sám, oděnou v šatech z prostého lněného plátna. Jak se zdálo, rybáři ve Weyurnu nijak zvlášť nevydělávali. "Zdravím vás," řekl a až v tu chvíli si všiml, že na sobě nemá košili. "Omluvte mne za to, jak vypadám, ale musel jsem si ty mokré věci vysvléct."
Žena se rychle uklidnila, když pochopila, že jim od něho nehrozí nebezpečí - ani dětem, ani jí nebo jejich majetku. Na téměř nahém těle nemohl nic schovat, neměl žádné zbraně, žádné nakradené věci.

"Já jsem Talena." Postavila koš na stůl. "Promiňte mi, že jsem vás přivítala tak nevlídně a stroze."
Herec zvedl ruku a odmítavě jí mávl. "To je v pořádku. Já vás chápu."
"Daroval mi peníze," poznamenala Flira a podala matce váček.
"To je za palivo," usmál se na ženu Rodario. "Můžete mi říct, jak se z tohoto ostrova dostanu zase pryč? Musím do Mifurdanie."
"Prostě přejdete přes duny a za nimi se vydáte cestou doprava. Přivede vás do Zátiší. To je malé rybářské městečko, kde už najdete někoho, kdo vás vezme s sebou." Talena vybrala bylinky z koše a opláchla je v misce s vodou. "Opravdu se vám ta historka mého syna tak líbila?"
"Velice," potvrdil Rodario ještě jednou a mrkl na Ormardina. "A myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že má talent. Jestli se nemá vyučit řemeslu svého otce, nechte ho, aby se u někoho vyučil vypravěčem. Znám dokonce několik opravdových mistrů tohoto oboru, kteří by z tak nadaného žáka měli nesmírnou radost."
"Ach, ano, prosím, mami. Flira může být rybářkou," žebronil chlapec.
"Ne, já nechci být rybářkou," ozvala se okamžitě dívka.
Talena se otočila. "Dejte pokoj. Počkejte, co na to řekne tatínek." Pohlédla na Rodaria. "Já bych na vašem místě vyrazila hned. Pokud vím, chce Mendar vyplout se šalupou do Mifurdanie těsně před půlnocí, aby mohl ráno na trhu prodat ústřice. Řekněte Mendarovi, že vás posílám, a on vám přenechá místo na lodi, ani nebudete muset platit."
"Děkuji, Taleno." Stáhl košili z tyče a oblékl se. "Možná se zase uvidíme," prohodil k Ormardinovi a podřepí před ním. "Máš něco na psaní? Tak ti napíšu pár jmen některých velkých vypravěčů pohádek."
Chlapec přikývl, odběhl pryč a vrátil se s kouskem břidlice a s křídou. Rodario na tabulku napsal jména dvou známých vypravěčů a království, v nichž žili. "Budeš se na ně muset vyptávat, protože hodně cestují po celé zemi. Ale určitě je snadno najdeš." Na rozloučenou mu rozcuchal vlasy. "Ať ti při tom pomáhá Palandiell, Ormardine."
Talena mu dala s sebou kousek chleba a sušenou rybu. "Na cestu," řekla a kývla na něj. V očích jí vyčetl, že se jejímu synovi nikdy nenaskytne příležitost dostat se z ostrova pryč. Jeho osudem bylo stát se rybářem, stejným, jako byl jeho otec a pravděpodobně i otcův otec a všichni předkové před nimi. "Elria nechť je s vámi."
Doprovodila ho ke dveřím a ukázala mu místo v mlhou zahalených dunách, kde nejsnáze narazí na cestu. Neušel od domku ani tři kroky, když zaslechl, jak za ním zapadly dveře.
Bílé závoje, které ho obestřely a způsobily, že nic neviděl, měly nasládlou chuť, trochu v nich cítil i rybí tuk a písek. Rodario vystoupal na písečný přesyp a našel cestu, kterou mu Talena popsala. Za chůze pojedl kousek chleba a ryby, z níž vycházelo velice jemné aroma soli, koření a kouře.
Mlha prořídla a Rodario spatřil plochý, nehostinný ostrov s několika málo stromy, četnými keři a loukami, na nichž se pásly ovce a kozy. V paprscích letního slunce mu dokonce uschly i boty a nohy.
V myšlenkách se zabýval pověstí o ostrově alfů. Jestli ten ostrov opravdu existoval, zavinil možná ztroskotání nákladního člunu. Nebo člun třeba najel na břeh ostrova, přitom si prorazil trup a byl i s ostrovem stažen do hlubin.
Díky Ormardinovi se mu aspoň nabízelo vysvětlení, proč a jak člun zmizel, přestože ho tato myšlenka nijak neuklidňovala. Poslední kolonie alfů, která se prakticky nedala vysledovat. Mohlo to být semeniště mnohem většího zla, ohrožujícího Skrytou zemi.
Najít městečko nestálo Rodaria žádnou námahu, a rychle vypátral dokonce i rybáře Mendara, který ho vzal s sebou. Musel se skrčit na přídi mezi rezervními lany. Vedle něho dřepěl námořník spravující díry v plachtách. Přišíval na ně široké záplaty.
Malá loďka odrazila, s plesknutím prorazila hladinu a svižně vyplula z přístavu na jezero.
Rodario si na chvilku zdříml a pak sledoval námořníka při práci. Myšlenky se mu zatoulaly, místo námořníka před sebou viděl chlapce, v němž podle jeho názoru dřímal obrovský talent. Pociťoval smutek nad tím, že osud Ormardinovi nedopřeje lepší život.
"Co na mě čumíš?"
Nevrla otázka vytrhla Rodaria ze smutných myšlenek. "Promiňte. Přemýšlel jsem." Usmál se. Možná ten muž ví o záhadném ostrově něco víc. "Kladl jsem si otázku, jestli náhodou neznáš důvod těch

obrovských vln. Včera v noci se mi…"
Námořník pustil šití a upřeně na něho civěl. "Zbláznil ses?" Odplivl si přes bočnici a rychle třikrát za sebou pronesl Elriino jméno. "Svýma řečma na nás ten ostrov alfů přivoláš a zaviníš naši zkázu."
Rodaria velice zarazilo, že se dospělý muž klepe strachy před nějakými povídačkami. "On opravdu existuje?"
"Tak jako nám nad hlavama stojí slunce," tiše odpověděl námořník a rozhlédl se po jezeře, které se v jasném světle lesklo jako zrcadlo. "Drž hubu, slyšíš?"
Rodaria ani nenapadlo přestat s vyptáváním. V hlavě se mu zahnízdila jistá domněnka. "Musím vědět, jestli existují lidé, kteří na ten ostrov vstoupili a přežili to."
Námořník ho popadl za límec a hrubě s hercem zatřásl. "Jestli okamžitě neskončíš s tím svým…"
Jezero kolem nich začalo znenadání vřít. Na hladinu stoupaly velké bubliny a vzduchem se šířil příšerný zápach shnilých vajec, až se z něho Rodario rozkašlal.
Na palubě začal pronikavě zvonit zvon, posádka pobíhala sem tam a snažila se co nejrychleji vztyčit všechny plachty. Museli se z nebezpečné zóny dostat pryč, čím dřív, tím líp.
"Zatracenej idiote!" zařval námořník a zasadil Rodariovi tvrdý úder na bradu a spodní ret. "Ty za to můžeš!" Vstal a s trhnutím postavil herce na nohy. "Tady je viník," zařval a znovu se rozpřáhl. "On ji těma svejma kecama přivolal!"
"Co se děje?" chtěl vědět Rodario. Vyhnul se následující ráně, ale zakopl o záhyb rezervní plachty. Bokem narazil o zábradlí a ztratil rovnováhu.
Avšak místo toho, aby mu námořník pomohl, zasadil mu muž ránu, po níž přepadl zády přes zábradlí.
"Vem si ho, Elrio! Vemte si ho, alfové!" hulákal námořník za hercem. "Nás ušetřete! Nás ušetřete!"
Rodario se znovu ponořil do přírodního živlu, který ve Weyurnu zcela jednoznačně převládal. Voda byla studená jako vždycky, polykal tekutinu, která tentokrát měla hořkou a nepoživatelnou chuť síry. Obklopovaly ho trhaně se vznášející vzdušné bubliny všech možných velikostí a tvarů, některé z nich naplněné žlutými, zelenými a namodralými plyny. Sluneční svit, který se na hladině odrážel a lámal, jim propůjčoval bizarní krásu a lehkost a marnivou falší zakrýval, jak jsou nebezpečné.
Vyhnul se bublinám a kopal nohama, aby se dostal na povrch. S prskáním lapal po dechu, ale agresivní plyny měly za následek, že se okamžitě rozkašlal. Praskající bubliny všude kolem něho vytvářely dojem, že jezero vře. Naštěstí to však nebyla pravda.
Záď lodi proplula kolem něj a Rodario přišel o poslední možnost, jak vyšplhat zpět. "To mi nemůžete udělat!" vykřikl zděšeně. "Neumím dobře plavat! Vytáhněte mě z vody zase zpátky na palubu!"
Najednou prorazila hladinu těsně před lodí ostrá skalní stěna a nezadržitelně se sunula vzhůru. Za úzkým skalním výběžkem následovaly další, zatímco voda kolem kypěla a vřela.
Čím více se skaliska zvedala do výše, tím víc se rozšiřovala, až se jejich kořeny sevřely a vytvořily masivní, strohou skalní kopuli, tyčící se z jezera vzhůru k nebesům. Voda se z nich valila v prudkých potocích dolů.
Kolébavé pohyby malých vlnek přerostly ve větší vlny, které se zvedaly a klesaly způsobem, jaký naháněl strach.
Šalupa se pro ně stala vítanou obětí. Točila se kolem vlastní osy, vzpěry se lámaly a s rachotem dopadaly na palubu nebo rovnou do vody. Pak loďka ztratila plachtu, rozkolébala se a nebezpečně se naklonila na stranu.
Hora se mezitím dále nezadržitelně zvedala ze dna jezera a z nesčetných otvorů a puklin vypouštěla se syčením vzduch a plyny.
Rodariovi se podařilo chytit jeden z ulomených dřevěných trámků a držel se ho jako klíště. Zároveň věnoval veškerou pozornost divadlu, jež se před ním odehrávalo.
Příď šalupy narazila na zvedající se strmou skalní stěnu. Ostrohranné útesy, stoupající stále výš, rozřezávaly a drtily laťky a žebra lodi. Kusy dřeva se zaklínily ve skalách a zůstaly tam viset. O ně se zachytily plachty a takeláž a spolu s nimi stoupaly nahoru. Loďka se rozpadávala kus za kusem, lidé z ní skákali nebo padali přes palubu.
Hora se bez ustání nořila z vody. Rodario odhadoval, že její vrchol může být dvě stě kroků vysoko, a stoupání pořád ještě nebralo konce.

Proces vynořování ostrova skončil hlasitým klokotáním vody. Z hory se do jezera řítily hotové kaskády vody, hlasitě šuměly a prudce stříkaly, slunce se v třpytivé hře barev lámalo ve shlucích vodní tříště a připravilo Rodariovi nezapomenutelný pohled.
"Ormardin nevyprávěl žádné pohádky," zašeptal nechápavě a díval se na závratně vysoké a strmé skalní stěny, které se před ním vztyčily. "Ostrov alfů skutečně existuje." V průměru ho odhadoval na dobrých sto kroků, jeho výška činila nejméně čtyři sta kroků. Ostrov tvořila tmavě namodralá, téměř černá hornina, v níž se tu a tam zaleskly nerosty. Působila na něho dojmem, jako by se kousek noční oblohy odloupl z nebes a zřítil na zem.
Na straně, kterou se k němu ostrov natočil, tvořila plochý břeh ztuhlá vrstva lávy. Z nedalekých jeskyní chvátaly k břehu dlouhé, štíhlé postavy, které spouštěly na vodu čluny. Alfové se vydali sklízet svou žeň. Rodario plaval pod cárem plachty a dával si pozor, aby ho nikdo nezpozoroval. Nepříznivý proud ho zanášel k hoře blíže, než by si přál. Neměl v úmyslu pátrat na ostrově, ale jak se zdálo, Samusinovi se zalíbila představa předhodit ho alfům, aby měli co jíst.
Zpoza plachty pozoroval, jak čluny pozvolna proplouvají mezi částmi vraku. Alfové hledali ty, co přežili, a na palubu vytáhli i řadu mrtvol. O zraněné neměli zájem, brali jen živé nebo mrtvé.
Rodariovi to připomínalo lov tuleňů: jakmile se některý z námořníků vynořil, aby se nadechl, a alfové postřehli, že je zraněný, zajela železná špice oštěpu dolů nebo z tětivy vylétl se zasvištěním šíp a přinesl námořníkovi smrt.
Alfové si dávali načas a přistupovali k práci velice obezřetně. Několikrát projeli i kolem Rodariova úkrytu a párkrát plachtu probodli, nikdy ho však nezasáhli. Nakonec si volně plujícího kusu plachtoviny, zaháněného zklidňujícími se vlnami stále blíže ke břehu, přestali všímat.
V jednu chvíli zazněl gong a čluny se rychle vrátily zpět k plochému břehu. Alfové je vytáhli nahoru, hora opět s mocným zafuněním vypustila plyn a znovu se rozšířil nesmírný puch. Potom začal břeh klesat, ostrov se potápěl.
"Bohové, ochraňujte mě," obrátil se Rodario s vroucí modlitbou k nebesům, pak se vyhrabal z úkrytu a rozběhl se k tmavému vchodu, v němž zmizeli i alfové.

Skrytá země,
království Idoslân,
bývalá říše skřetů Toboribor,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

H
akulana, páže oštěpu, si prohlížela pustou a holou vyvýšeninu uprostřed krajiny pokryté hustou zelení, která představovala jeden ze vchodů do systému podzemních jeskyní Toboriboru, ležících na okraji Idoslânu. Na jejím vrcholku si všimla šikmých a zkroucených zbytků hranatých opevnění, které zde zůstaly po skřetech a jak tam čněly do nebes, podobaly se náhrobním kamenům.
"Vypadá to tu klidně," prohodila k Torantovi, mladému a nadějnému pážeti dýky, jenž jel vedle ní. Měla ráda jeho klidnou povahu a obezřetnost, s níž přistupoval k daným úkolům. "Našli jste nějaké stopy?"
"Ne, páže oštěpu. Nic."
Hakulana se zahleděla k obloze, na níž se schylovalo k letní bouřce. Černé a šedé mraky se nahrnuly před nebeskou modř a zvedal se vítr, v němž se korouhev na Torantově kopí prudce zatřepetala.
Hakulana dojela s dvaceti jízdními zvědy do vzdálenosti půl míle od místa, jímž se svého času vstupovalo do říše skřetího knížete zvaného Ushnotz.
Byla příliš mladá na to, aby si tu stvůru pamatovala, ale někteří starší vojáci z armády prince Mallena jí o tom nezkrotném, krutém tvorovi častokrát vyprávěli. Ushnotz se po prohrané bitvě u Černého skaliska pokusil odtáhnout na sever a založit tam novou říši. Trpaslíkům patřil dík za to, že jeho odporný záměr vyšel nazmar.
Torant se podíval, jak si mraky na obloze hrají. "Máme rozbít stany, páže oštěpu?"
Hakulana potřásla hlavou. "Ne." Ukázala kopím k vrcholku. "Utáboříme se až tam, u vchodu do jeskyní, aspoň si tím ušetříme námahu."

"Jak přikazujete, páže oštěpu." Torant zaryčel příslušný rozkaz a oddíl se vydal mírným klusem k novému cíli.
Hakulana je následovala s mírným odstupem a nespouštěla oči z pahorku, na němž princovy oddíly krátce po bitvě u Černého skaliska pobořily všechny pevnosti a pevnůstky. Dnes už nic nepřipomínalo nadvládu skřetů a jejich odporné hrady z neforemných kamenných kvádrů, které si dali postavit svými lidskými vazaly.
Byla zde s ostatními zvědy proto, aby zajistili, že tomu tak bude i v budoucnu. Sebemenší náznak návratu skřetů budou okamžitě hlásit a princ pak za nimi vyšle armádu. Cítila, že se v tom kopci před nimi něco skrývá.
Když z oblohy začaly padat první dešťové kapky, projížděli mezi strženými hradbami, míjeli rozbité portály a nořili se do temnoty jeskyně.
Její lidé, mezi nimiž byly i ženy, zapálili pochodně a chystali tábor. Všechny povinnosti byly přesně rozděleny, každý ze zvědů věděl, jaký úkol musí splnit, počínaje zaopatřením koní až po vaření a zajištění okolí.
"Páže oštěpu!" jeskyní se rozlehlo Torantovo volání. "V zadní části jeskyní jsem našel skřetí kosti." Přišel k velitelce a podal jí stehenní kost. "Není starší než jeden cyklus."
"Nemýlíš se?" Hakulana sesedla z koně a podívala se ke vstupu do jeskyní. Mraky táhly nízko nad zemí a pahorky Idoslânu je hladily po břiše. Z mraků se valily k zemi obrovské spousty vody, která dopadala v hustých provázcích na půdu před jeskyní a splavovala rozdrolenou hlínu.
"Ne, páže oštěpu. Leží jich tam víc."
První blesk nehlučně zajel do protilehlého pahorku, za chviličku na to se ozvalo táhlé dunění hromu. Hakulana zaslechla poděšené řehtání koní a dusot jejich kopyt.
"Tak tím jsme asi našli první důkaz. Bylo by mi ale mnohem milejší, kdybychom nic nenašli." Obrátila se k oddílu. "Dobře že jsme nerozbili stany," prohodila k Torantovi. "Běž pomoct ostatním uklidnit koně, než se vytrhnou a všechno rozdupou. Já si to místo prohlédnu."
Když vzplál druhý blesk, zahlédla v jeho světle monstrum, které se k nim nepozorovaně blížilo ze zadní části tábora. I když byl okamžik, kdy v pronikavém světle něco viděla, velice krátký, rozeznala Hakulana všechny děsivé podrobnosti.
Monstrum bylo obrovské, nepochybně nejmíň tři a půl kroku vysoké a mimořádně široké. Na hlavě mu seděla tvrdá helma, vytvarovaná z tionia a připomínající lidskou lebku. Byla vyzdobená jemnými kresbami z leštěného stříbra, umístěnými tak, že ještě znásobovaly děsivý dojem. Tvůrci v ní nechali místo pro ústa. Bytost někdo připravil o rty, takže v otvoru byly vidět rovnou trháky a stvůra působila dojmem, že se neustále šklebí. V helmě samotné vězely dlouhé skoby, spojující kov s lebkou, jež se pod ní skrývala, tak důmyslně, že se od sebe nedaly navzájem oddělit.
Hakulana couvla a ve strachu ani nezpozorovala, že se tak dostala ven zpod přístřešku a že ji bičuje prudký liják. Nebyla s to promluvit nebo odvrátit od nestvůry oči.
Tělo monstra bylo zakryté tlustými pláty tionia, vypadajícími jako lamely. Pomocí drátů a hřebíků byly připevněny přímo k tělu stvůry. Předloktí bylo useknuté někde mezi loktem a zápěstím a nahrazené několika kovovými tyčemi, zakrývajícími jádro z bledého lesklého skla. Dlaně naproti tomu zůstaly tam, kde měly být, a svíraly dvě sekery, každá z nich byla zdobená runami.
Hrom znovu zaduněl, bytost splynula s temnotou. Kdyby oči té stvůry, velké jako pěst, nezářily tmavě zelenou barvou, tak by si Hakulana myslela, že ji šálí smysly.
"Palandiell, stůj při nás!" zašeptala. Po prvních slovech z ní spadlo ochromení. "Ústup!" vykřikla a vytasila meč. "Všichni okamžitě ven z jeskyně!"
Najednou pochodně v mžiku zhasly.
Nečekaná temnota spolu s překvapivým rozkazem pážete vyvolala nebetyčný zmatek. Koně vyděšeně zařehtali, utrhli se a pádili kolem Hakulany ven z jeskyně.
Hned nato se ozvaly tupé rány, skřípění kovu, praskání lámajících se a vrzání vykloubených kostí. Pronikavý řev, v němž se jen stěží dal poznat hlas dospělého muže, prozrazoval, že zaskočení zvědové mají prvního mrtvého.
Pro Hakulanu to však byl bohužel jen začátek mnohem horších věcí.

Jeden blesk stíhal druhý, slota dosáhla vrcholu a umožňovala ženě krátké, hrůzné pohledy na dění uvnitř jeskyně. Byly to obrazy plné děsu, v jejichž středu vždy stála nestvůra. Jednou sekala vojáky na kusy sekerami, podruhé rozdrásala mocným chrupem krk mladému pážeti, při příštím záblesku drtila kopancem hlavu jedné ženy. Ze zvuků, které se přitom ozývaly, bylo Hakulaně na zvracení.
Nohy pážete oštěpu se vzpíraly vstoupit do jeskyně, jakkoliv její rozum svalům nařizoval, aby ji přivedly k podřízeným a ona jim mohla nějak pomoci. Nehybně se třásla v dešti, dívala se a poslouchala, jak její jednotka umírá.
Z temnoty se k ní rozběhl jakýsi stín. Zaječela, otočila se stranou a rozmáchla se po něm mečem. Až dodatečně poznala svůj omyl: zabila Toranta.
S hlubokým seknutím v krku padl vedle ní do bahna, zkroutil se a zůstal ležet. Torant se nevěřícně zadíval na páže oštěpu a pak jí u nohou vydechl naposledy.
"Ne," zašeptala Hakulana a ustoupila o další dva kroky dozadu, pryč od té prokleté jeskyně, v níž se usadilo zlo. Sípění mladého pážete dýky ji bude pronásledovat celý život.
Další dva vojáci se vrávoravě vypotáceli z jeskyně ven, jednomu chyběla pravá ruka, jeho kamarád krvácel z rány na prsou, s tou však byl schopen přežít.
Hakulana ze sebe konečně setřásla ochromující děs. Podepřela muže s lehčím zraněním a toho bez ruky ponechala osudu. Ztráta krve ho stejně zabije, na tom nemohla nic změnit.
"Pryč odsud," zakřičela muži do ucha, aby přehlušila řádění bouře. "Musíme podat zprávu princi. Proti tomu monstru nic nesvedeme."
"Co to bylo?" voják naříkal a sténal, nohy se mu podlomily.
Popadla ho pod paží a pozpátku ho vlekla dolů z kopce k místu, kde se zastavilo několik koní. Tísnili se pod stromem a hledali pod ním úkryt. "Nějaký nový Tionův zplozenec." Lapala po dechu. Muž byl těžký a ani trochu jí nepomáhal, vlekla téměř celou jeho váhu, a navíc i tíhu vojákovy zbroje.
Do vojákovy hrudi něco narazilo, Hakulana pocítila úder zcela zřetelně a muž po něm ihned ochabl a ještě víc ztěžkl. Před očima se jí vynořila dlouhá černá násada alfského šípu, která vojákovi vyčnívala z těla.
Když zvedla oči, uviděla monstrum stát u vchodu do jeskyně. Hned vedle něj stála štíhlá, urostlá postava. Měla na sobě překrásnou černou zbroj z tionia, takovou, jakou mívali alfové. Hlava byla skrytá pod umně vypracovanou helmou, na opasku visely dva meče. Člověk by ji považoval za pomník připomínající nebezpečí, které kolem sebe svého času šířil děsivý národ z Dsôn Balsuru.
Postava přiložila k tětivě klenutého luku další šíp a zamířila špicí na Hakulanu.
Žena pustila mrtvolu, uskočila stranou a hned potom ucítila pálení v levé lopatce. Střela ji přece jen zasáhla.
Zaklela, ulomila opeřenou násadu a špičku šípu nechala prozatím vězet v rameni. Neustále se kryjíc troskami opevnění a slitinami, klouzala dolu k neklidně přešlapujícím koním a pokusila se jednoho z nich polapit.
Právě když se jí ho podařilo chytit za hřívu a vyšvihnout se na neosedlaný hřbet, padl kůň s frkáním k zemi. Z pravého oka mu čněl šíp.
Hakulana duchapřítomně skočila na druhé zvíře, které pak vyděšeně vyrazilo tryskem pryč. Následující střela ji minula na šířku dlaně, zabořila se koni do hřbetu a pobídla ho, aby pádil ještě větší rychlostí.
Blesky bušily do země, tak hlasitou bouřku Hakulana nikdy předtím nezažila. Přesto však zaslechla i něco jiného. Rytmický dusot ji donutil ohlédnout se.
Monstrum je pronásledovalo! Dlouhatánskými kroky se za ní štvalo v celé své děsivé odpornosti, ústa bez rtů mělo široce rozevřené a hlasitě funělo. Jeho boty zanechávaly v měkké půdě hluboké otisky, voda mu stříkala od noh.
"Rychleji, koníčku!" vykřikla žena a zabořila mu šíp hlouběji do masa, aby ho ještě víc popohnala.
Monstrum se rozmáchlo jednou ze svých seker a chtělo ji po uprchlici mrštit, když Hakulaně přišli na pomoc snad samotní bohové.
Z černých mraků sjel další blesk a projel přímo napřaženou čepelí. Všechny runy na zbroji a na zbraních vzplály pronikavě jasnou zelenou barvou a stejně tak oči skryté za helmou vrhaly do temnot záři, která předčila světlo i té největší louče.

Záblesk byl dokonce i na Tionovu zrůdu příliš silný. Monstrum se v plném běhu převrátilo, ztratilo zbraně a zůstalo nehybně ležet. Stoupal z něho oblak páry.
Hakulana se nedopustila chyby a nezastavila.
Jela dál a dál bouřkou, aby se co nejrychleji dostala k nejbližší posádce. Jestli nedojede živá za hradby, které ji ochrání, nezbude nikdo, kdo by varoval Skrytou zemi před Nesmrtelným, kterého právě na vlastní oči spatřila.

IX
Skrytá země,
království Weyurn,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

R
odario pádil jako o život.
Jeskyně byla dlouhá a úzká, vzadu na konci z ní vedla strmá stezka vzhůru, rovnou k železné bráně.
Voda mu již se šplouchánímzalévala nohy, proto se hnal cestičkou nahoru ke vchodu.
Protože tušil, že se dveře před ním nejspíš neotevřou, přeběhl kolem nich a hledal kousek nad bránou skulinu, která by mu umožnila nepozorovaně se protáhnout do vnitřní části hory.
S přibývající vodou v něm narůstal strach, že tuto dobrodružnou epizodu svého života nepřežije.
Konečně objevil malou železnou záklopku, pečlivě ukrytou mezi skalisky, z níž ucházel páchnoucí plyn.
Než ho rozum stačil varovat, aby takové věci nedělal, protáhl se otvorem dovnitř a šplhal nahoru něčím, co vypadalo jako komínová šachta.
Postupoval bez ustání nahoru, komín jako by ústil až někde na vrcholku hory. Z pronikavého zápachu zkažených vajec se Rodariovi chtělo v jednom kuse zvracet, neustále kašlal a plival, přesto se vytrvale propracovával rukama a nohama nahoru, až u nevelkého bočního otvoru uklouzl a přistál na ochozu, obepínajícím nějakou velkou místnost.
Obrovský bazén přímo pod ním se plnil klokotající vodou, která postupovala dál a rozlévala se po celé jeskyni. Kdyby se mu nepodařilo otevřít železné dveře, které zahlédl ve stěně deset kroků od sebe, bylo by po něm.
Rodario chvátal ke dveřím a modlil se, aby na druhé straně nestály žádné stráže. Stlačil západku, kterou se skutečně dalo pohnout, a otáčel malým kolečkem ležícím za ní, až zaslechl několikeré kliknutí, pak do dveří zatlačil a v mžiku byl uvnitř. Nikdo na něho za dveřmi nečekal a nevrazil mu oštěp do břicha.
Stál na konci křivolaké chodby se zaoblenými stěnami, které vytvářely dojem, že je někdo trpělivou prací brousil tak dlouho, dokud nebyly hladké jako mramor. Na skále se třpytil mech, z něhož se chodbou linulo slabé nahnědlé světlo.
Rodario opatrně kráčel vpřed, napínal uši, jestli odněkud nezaslechne zrádné zvuky, které by ho varovaly před nežádoucím setkáním s nějakým alfem. Přitom si připomněl nehlučnost, s jakou se pohybovala Narmora, poloalfka a družka jeho přítele Furgase. Nejspíš by si alfa všiml teprve ve chvíli, kdy by mu probodával krk.
Brzy se ocitl před jinými podobnými dveřmi, které byly tentokrát zajištěny několika závorami a otočným kolečkem. Rodario je kousíček pootevřel a zůstal nehybně stát. Ucítil žár, vycházející z místnosti, a zaslechl rámus: dunivý, v pravidelných intervalech se opakující rachot, dusot a syčení strojů, pronikavé řinčení kovářských kladiv, hlasité pokřikování dělníků. Ve vzduchu byly cítit rozžhavený kov, struska, ohniště se žhnoucím uhlím a olej. Kdyby se měl spolehnout pouze na uši a nos, byl by přesvědčen, že zabloudil do kovárny v říši Pátých.
Aby nebyl okamžitě odhalen, přelezl po čtyřech k dalším dveřím, jimiž pronikalo červené světlo, a vplížil se dovnitř. Pod sebou uviděl železnou plošinu, k níž vedlo po levé straně schodiště se železnými schůdky.
Rodario dostal strach, že mu srdce přestane tlouct. Na schodišti stáli dva alfové! Měli na sobě černé zbroje, v rukou drželi oštěpy a dívali se dolů pod sebe.
"To se nám to zase jednou vyplatilo," řekl světlovlasý z nich. "Široka plachetnice, na který bylo dost

námořníků a pasažérů, kteří teď budou pracovat pro našeho mistra."
"Konečně to nebudeme my, kdo tu bude dřít," zasmál se jeho přítel a poškrábal se na uchu, najednou mu však špička ucha zůstala v ruce. "Zatraceně. Pryskyřice změkla. Prokletý horko."
Rodario se už nějakou dobu divil, proč alfové mezi sebou hovoří lidskou řečí. Až teď pochopil: byli to herci. "Alfové" byli převlečení štíhlí muži, kteří za svou neobvyklou výšku děkovali botám s vysokými podrážkami. Prostého rybáře nebo sedláka tím mohli na první pohled zmást, jeho však ne.
"Škoda, že jsme museli tolik zraněných pobít," podotkl světlovlasý muž a pomáhal druhému znovu nasadit špičku ucha na místo.
"Kdybychom se o ně museli starat, jen by nás to zdržovalo," zasmál se druhý muž. "A zajatci se takhle můžou těšit na guláš."
Rodario úkosem zašilhal přes okraj nezajištěné plošiny.
Pod ním se rozprostírala několikapatrová dílna, dobrých dvě stě kroku veliká. Na mnoha místech byly přirozené skalní výklenky využity jako kovárny, jinde zase dělníci sestavili obdobné plošiny, jako byla ta, na níž právě stál, ukotvili je pomocí vzpěr ve skalním podloží a vytvořili z nich větší plochy, na nichž rovněž pracovalo několik kovářů.
Práci tam vykonávali lidé přikovaní k řetězům. Vytvářeli různé plechy, kola, železné tyče, podivně tvarované výkovky a mnoho jiných věcí. Hotové výrobky házeli do zamřížovaných boxů, připevněných k pohyblivému řetězu. Koše pojížděly stále stejnou rychlostí nahoru a dolů.
Na podlaze dílny vykládali další zajatci tyto výrobky z klecí a odnášeli je pryč.
Dole stály také různé stroje, některé z nich velké jako dům, na nichž se pohybovalo nesčetné množství setrvačníků a ozubených věnců, pásů a řetězů, přetáčejících se přes různá kola. Pásy vedly k dalším zařízením a zároveň je i poháněly. Na některých místech byly ve stěnách prosekané otvory, jimiž vedly řetězy až do sousedních místností.
Stroje se syčením vypouštěly oblaky páry, lidé kolem nich pobíhali, přikládali uhlí nebo dolévali vodu do nádrží tlakových kotlů. V bezprostřední blízkosti se ten randál prakticky nedal vydržet.
Rodario nechápal, co se tu děje. Ale s alfy neměl tento ostrov absolutně nic společného. Cílem bylo, aby tomu obyvatelé Weyurnu uvěřili, drželi se od ostrova dál a nemluvili o něm. Lepší ochrana proti náhodnému odhalení snad ani neexistovala.
Schodištěm se blížily něčí kroky. "Hej, vy tam! Máte držet hlídku a nebabrat se s ušima, jasný?" láteřil hluboký hlas, který Rodario znal už z dřívějška. Vedle mužů se objevil tmavovlasý trpaslík v kožených kalhotách, vysokých botách a kožené zástěře. Obnažená, tetováním zdobená hruď se leskla potem. Nesl kovářské kladivo s takovou lehkostí, jako by bylo z plechu a lehoučkého dřeva.
Rodario byl přesvědčen, že v trpaslíkovi poznává svého trýznitele, který ho přepadl pod obytným vozem. Mezitím také dospěl k jednoznačnému přesvědčení, že nákladní člun na ostrově neztroskotal, ale zmizel uvnitř. Ostrov se potom ponořil a Rodariova skořápka zmizela v rozbouřených vlnách.
"To je tím horkem, mistře Bandilore," bránil se káraný muž. "Pryskyřice v něm měkne."
"Tak si to ucho přišij napevno," zabručel trpaslík. "Nechci, abych se ještě jednou musel dívat, jak se osahováte, jasný? Kdyby si toho některej ze zajatců všiml, je po maškarádě." Otočil hlavu a Rodario spatřil hustý, krvavě červený vous. "Nechal jeden z vás otevřenou tu přepážku tady?"
"Ne," okamžitě se bránil blonďák. "Nemám chuť uhořet."
Bandilor svraštil obočí. "Neprošla kolem vás náhodou mistrová Veltaga, když šla přezkoušet druhou komoru?" Trpaslík oba muže obešel a pokračoval dál, kladivo držel šikmo před sebou.
"Ne, mistře Bandilore. Nikdo tu nebyl."
Z toho, co viděl a slyšel, dospěl Rodario k poznatku, že objevil tajnou základnu Třetích. Nikoho by nenapadlo, že se trpaslíci dobrovolně vydají na nějaký ostrov a ponoří se na něm na dno weyurnského jezera. Odsud nemohli zajatci uprchnout, jakýkoliv pokus o útěk byl předem zcela znemožněn.
K hercovu zděšení Bandilor dál stoupal po žebříku. Ať se Rodario rozhlížel, jak chtěl, z plošiny nemohl potají zmizet. Napolo se vzpřímil a chtěl se vrátit do chodby, kterou přišel, když ho Bandilor zpozoroval.
"To je k nevíře! Ta komediantská šmíra, že jo?" Trpaslík skočil dopředu a chtěl herce popadnout za nohu.
Rodario se odrazil a sklouzl z plošiny. Přitom se pevně chytil hrany a udělal ve vzduchu kotoul. Na chvíli

se volně vznášel nad propastí, pak jeho nohy přistály na pevném železném schodišti, nedaleko místa, kde stáli nepraví alfové. Rozevřel prsty, srdce mu divoce bušilo.
"Mějte k mému umění trochu větší respekt," zahalekal bujně na trpaslíka, jenž po něm vztekle mrštil kladivem, ale nezasáhl ho. Nástroj se s řinkotem odrazil od schodů a odkulil se dolů.
Strážní sklopili oštěpy a zaútočili na herce.
"Promiňte, nemám právě chuť na souboj." Rodaria ani nenapadlo, aby se s nimi pustil do boje. Bez váhání skočil do nejbližšího koše, který klouzal vzduchem nedaleko od něj, a nechal se jím přepravit dál.
"Najdu si nějaký hezký východ!" zamával nahoru. "Ještě se uvidíme, mistře Bandilore! Vrátím se s flotilou weyurnských válečných lodí."
Prošel kolem udivených zajatců, kteří se neodvážili pohnout. Nikdo mu nepomohl, nikdo se k němu nepřidal. Zadržel je strach z alfů a následných trestů, což jim ani nemohl mít za zlé. Koneckonců nebylo jisté, jestli se mu podaří uniknout.
Těsně kolem herce prosvištěl oštěp a zahákl se do mříží nedaleko od něj. "Děkuji ti za zbraň, alfe," zavolal a uviděl, že k němu letí další oštěp. I ten ho minul, protože muž, který ho po něm vrhl, stál ve velice nevýhodném úhlu. Zato v patře nad ním se rozestavovali lučištníci a ti ho bez problémů zasáhnou, ani to nemusejí být žádní mistři.
Rodario vyskočil z koše v úrovni jedné z bočních chodeb a přikrčeně pospíchal k východu. Tušil, že někde v hlubinách hory bude i jeho přítel Furgas, který tam určitě někde leží v řetězech. Tungdil a všichni panovníci podcenili podlost Třetích. Možná se mu cestou podaří vypátrat, co mají Třetí v plánu. Ti se rozhodně nespokojí s tím, že se budou potápět a vyrábět v kovárnách prapodivné věci. Nepřátelé trpaslíků určitě měli za lubem něco většího.
Dostal se do druhé jeskyně, byla o něco menší, ale tvarem se značně podobala první. Tady bylo ještě větší vedro, protože na podlaze a na plošinách stála řada vysokých pecí, v nichž klokotal roztavený kov. Na podlaze jeskyně stála mezi dělníky trpaslice a dávala jim rozkazy, zatímco se kolem ní míhaly jiskry. Na jiném místě právě provedli odpich, bíle žhnoucí, čerstvě vytavený kov odtékal písečnými kanálky do připravených forem, kde bude chladnout.
Víc už toho Rodario neviděl. Dostal se k dalším dveřím a znovu se ocitl v jedné z vyhlazených zatočených chodeb. Na první pohled se zdálo, že je do skály musel vyhlodat nějaký obrovský červ.
V této chodbě rovněž narazil na hlídače, na dalšího nepravého alfa, který stál na stráži před bočními dveřmi a se směšným zaprskáním na něho hned zaútočil.
"Nemá to ani potuchy o matérii a chtělo by to hrát pořádnou roli," pronesl káravě Rodario, který před převlečeným člověkem nepociťoval sebemenší strach. Kdyby to byl skutečný alf, bylo by to něco jiného, takhle ale spoléhal na své zkušenosti z předchozích bojů, přestože již poněkud zrezivěly.
Vztekle srazil špici oštěpu stranou a vrazil nepříteli tupý konec své zbraně do rozkroku. Protivník zaúpěl a klesl do kolen. "Alfové nesyčí, když útočí, zapamatuj si to. Jsou nehluční jako noc a smrtelně nebezpeční jako…" hledal vhodné přirovnání, "jako… Ale co, to je fuk." Udeřil muže oštěpem do čela a poslal ho v bezvědomí na podlahu chodby.
"Když jsi stál před dveřmi, tak se za nimi musí skrývat něco cenného," prohodil k ležícímu muži a položil ruku na kliku. "Podíváme se."
Stlačil kliku dolů a ramenem se opřel do dřevěné výplně dveří. S rozmachem vpadl do místnosti, která se za nimi nacházela.
Na zemi se bez ladu a skladu povalovaly kusy šatstva, do nosu ho udeřil pach starého železa a zatuchlý vzduch. Papíry s nákresy strojů a různých přístrojů se povalovaly všude na zemi nebo visely připevněné na stěnách.
Na posteli dřepěl se zkříženýma nohama Furgas. Šedozelené oči se dívaly na přítele, jako by byl vzduch. Vypadal zpustle, měl dlouhé, husté vousy a špinavé prádlo. Vlasy mu sahaly až na hruď a byly celé slepené. Věznitelé s ním zacházeli velice špatně.
"Furgasi! Můj milý Furgasi!" vykřikl Rodario a pospíchal k němu. "To jsem já, Neuvěřitelný!" Zatřásl mu ramenem a rychle mrkl dozadu, jestli se neobjeví další alf. "Na nohy! To je scéna s dramatickým útěkem, při níž hrdinové prchnou padouchům a možná porazí zlo jednou provždy. No, aspoň by to byla krása, kdyby to tak dopadlo." Zvedl letargického muže na nohy. "Pojď, zmizíme odsud."

Furgas ho následoval jako vzpurné dítě. "Rodario? Jak ses sem dostal? Jak jsi ten ostrov našel?" zamumlal vyděšeně.
"Tomu předchází dlouhý příběh, odhaduji tak tři až čtyři akty, a skrývá se v něm dost látky na to, aby za ním následovalo ještě několik vynikajících her," utěšoval ho Rodario a vyšel na chodbu. "Víš, jak bychom z tohoto vězení mohli uprchnout?"
Furgas pomalu ožíval. "Už jsme se ponořili na dno?"
"Ano." Když Rodario ucítil pach, jaký jeho přítel kolem sebe šířil, nedokázal se zhluboka nadechnout. Šedesát oběhů bez koupele, odhadoval, to bylo minimum, jehož bylo zapotřebí, aby někdo tak příšerně zapáchal.
"Potom odsud není žádný východ."
"Furgasi! Seber se!" Herec se upřeně zahleděl příteli do očí. "Když se už i mně podařilo vlézt na tenhle prokletý ostrov, tak se nám dvěma taky podaří dostat se odsud."
"Ale oni mají všude stráže…"
"Nôd'onn taky měl všude svoje skřety, avataři měli všude vojáky." zlehčoval herec nebezpečí. "Zvládli jsme i je. Je naší povinností vrátit se k Tungdilovi a k ostatním a podat jim zprávu o těchhle Třetích. Tak už konečně pojď!"
Teď mu Furgas pohlédl do očí. "Rodario," usmál se. "Neuvěřitelný Rodario. Zase jsi jednou udělal svému jménu čest." Ukázal doleva. "A máš pravdu. Je tady šachta, kterou vypouštějí nadnášecí plyny. Tou bychom mohli uniknout a vynořit se na povrch. Pokud to přežijeme."
"Jsi si jistý?"
Furgas se na něho zašklebil a ukázal přitom zuby žluté jako zrní, které už hodně, hodně dlouho nikdo neošetřil kořínkem na čištění zubů. "Já jsem ten ostrov vybudoval, tak bych snad měl znát jeho slabé stránky."
Dveře vpravo od nich se rozlétly a na oba přátele se z nich vyřítilo pět alfů, dva z nich měli u sebe luky. Dopředu se tlačil i Bandilor, obouruční sekeru držel připravenou před sebou, jen seknout.
"Tak tady je, komediant, že jo?" hulákal trpaslík.
"Dělej, že mě ohrožuješ," zašeptal Furgas příteli a stoupl si před něj. "Já jsem pro ně příliš cenný. Neodváží se mě zranit."
Žádné lepší řešení Rodaria nenapadlo, proto přerazil o stěnu oštěp na dvě poloviny a přiložil ostří příteli ke krku. "Zpátky, vy zplozenci mizerného dramaturga," zvolal výsměšně. "Jestli nás budete pronásledovat, tak ho probodnu, a vy nebudete mít nikoho, kdo by ten váš prokletý ostrov ovládal."
Bandilor se skutečně zastavil. "Zadržte," nařídil strážným. "Nechtě je jít. Chytneme je později, jasný?"
"Ať se ostrov hned vynoří," žádal Rodario.
Třetí však potřásl hlavou. "To nejde. Na to musíme nejdříve nashromáždit dost nadnášecího plynu. Zátěžové komory jsou plné." Ušklíbl se. "Vzdej to, nemyslíš?"
"Uděláme to tak, jak jsem říkal," zašeptal Furgas a rozběhl se dozadu. "Poběžíme za přepážku, tu zaklíníme závorou a zmizíme."
Rodariovi se zdálo, jako by se cesta ke dveřím táhla celou míli a ještě kus dál. Konečně vešli do další chodby, zavřeli těžké železné dveře a dali pod kolečko s otevíracím mechanismem tlustou vzpěru.
Furgas převzal vedení, cílevědomě je vedl úzkým potrubím, šplhal po přírodních i umělých žebřících, až se nakonec protlačil jedním úzkým otvorem. Tam se zastavil a podal Rodariovi ruku. "Díky, žes mě nikdy nepřestal hledat," pronesl dojatě. "Až když jsi sem přišel, dodal jsi mi odvahu k útěku. Já sám ji už dávno ztratil."
"K čemu by člověk jinak měl přátele?" zářil Rodario. "A jen tak mezi námi: neexistuje lepší magistr technicus než ty. Curiosum tě nutně potřebuje." Herec vlezl za Furgasem do šachty. "Jdi první."
Furgas mu udělal místo. "Ne, první běž ty. Zapomněl jsem uvolnit pojistku záplavové klapky."
Vylezl ven a Rodario mezitím začal šplhat nahoru. Trvalo řádnou chvíli, než se za ním vydal i Furgas - ten však postupoval s mnohem menší námahou. Herec se zděšením postřehl, že voda v šachtě stoupá přímo zuřivou rychlostí a vynáší Furgase nahoru jako kus korku.
"Pojď, takhle je to snazší," volal magistr a prskal přitom vodu.
Rodario se pustil. "Chceš nás utopit?"

"Ne." Furgas ukázal nahoru. "Klapku můžu uvolnit teprve tehdy, až bude chodba zaplavená. Jinak by nás masy vody smetly dolů." Ušklíbl se na herce. "Technice pořád ještě moc nerozumíš."
"Na techniku jsem vždycky měl tebe," zasmál se herec a cítil se tak povzneseně jako snad ještě nikdy. Chyběl jen kousíček a nemožné se stane skutkem: našel přítele a teď ho zachrání. "Co tady dělají Třetí?"
"Stavějí stroje. Vražedné stroje." Furgasův obličej se zachmuřil. "Později, Rodario. Musíme šetřit dechem."
Zavřený prosklený průvlak se blížil stále víc, a jakmile se poslední zbytek šachty zaplnil vodou, otevřel Furgas kryt a propojil tak šachtu s jezerem.
Vysoko nad nimi se zatřpytilo sluneční světlo a slibovalo jim volnost. Odráželi se nohama a mocnými záběry stoupali k povrchu, jenž se blížil s mučivou pomalostí.
Rodariovi došel vzduch, proti své vůli se musel nadechnout a polkl vodu, hned nato se vynořil z vln, máchal rukama, prskal a kašlal, aby se mu uvolnily plíce. I Furgas zvracel vodu. Když nabrali dech, rozhlédli se kolem sebe.
Vznášeli se na vlnách uprostřed weyurnského jezera a široko daleko nebyla v dohledu žádná zem.
"To byl ale krásný útěk," mínil Rodario a mrkal do slunce. Počítal s tím, že vedle nich každou chvíli vystřelí vzhůru ostrov, ze kterého unikli. Uklidnil se, když si vzpomněl, co jim řekl Bandilor. I kdyby chtěli, nemohli se vynořit. Prozatím. "Přinejhorším neumřeme žízní. Na pití máme vody dost."
"Bohové jsou s námi." Furgas ukázal k obzoru. "Tam je nějaký člun!" Zvedl paže a začal mávat, řval a ryčel, aby na sebe upozornil. Rodario mu pomáhal, seč mu síly stačily, a zanedlouho k nim loďka zamířila.
Jednoho po druhém je vytáhli na palubu. Rodario dal námořníkům k lepšímu historku o ostrově alfů a povyprávěl jim o zkáze šalupy. To mělo za následek, že vyděšený kapitán obrátil rybářský člun a nejvyšší možnou rychlostí upaloval pod plnými plachtami k Mifurdanii.
Oba přátelé seděli vyčerpaní na palubě a přehodili přes sebe deky, které jim námořníci přinesli.
"Máme si toho hodně co povídat," pronesl Furgas s vážnou tváří. "Modlím se k Vraccasovi, aby mi trpasličí kmeny dokázaly odpustit, co jsem jim provedl."
"Ty? Cos jim ty…"
Furgas sklopil hlavu. "Bandilor mě donutil sestrojit vozidla, která může v tunelech posadit na koleje a jimiž vnáší do trpasličích říší zkázu a smrt." Setřel si vodu z obličeje, přičemž si Rodario nebyl jistý, zda se v ní neskrývaly slzy. "Plánuje ještě horší věci. Zařízení, jaké k tomu potřebuje, je hotové," řekl tiše. "Stovky trpaslíků to bude stát život."
Rodario ho poplácal po rameni. "Pokud tomu nedokážeme zabránit, drahý příteli. A my tomu zabráníme." Usmál se. "Víš, když si odmyslíme naši neocenitelnou svobodu, mělo to potápění ještě jednu velkou výhodu." Hercův úsměv se protáhl v široký úšklebek. "Už nesmrdíš."

Skrytá země,
království Idoslân,
bývalá říše Toboribor,
6241. sluneční cyklus, počátek léta

"V
íš, jak nesnesitelný je život bez tvého hlasu?"
Šeptem vyslovená věta, pronesená v nejhlubším zármutku a zoufalství, se vznášela ke stropu jeskyně, rozdrobila se o něj a snášela se jako tichá ozvěna zpět k sinto?tovi. Měl na sobě přiléhavý oděv z černého hedvábí, pošitý tmavě šedými výšivkami, a klečel před prostým ložem, na němž spočívala spící sinto?. Přes ramena měl přehozený plášť barvy noci, do něhož se zahalil, aby se ochránil před chladem. Na rukou, které držely ženinu bledou levici, měl natažené černé sametové rukavice. Sinto? měla na sobě stejný oděv jako on.
"Dívám se na tvůj čarokrásný obličej, dotýkám se tvých černých vlasů a nemohu uvěřit tomu, co se přihodilo. Dokonce ani teď, po pěti cyklech." Mužovy vznešené rysy, před nimiž lidé u vytržení padali do prachu, potemněly. Neexistovalo nic krásnějšího než tento muž. Kromě jeho sestry. Jeho milované sestry

Nagsar In?ste.
"In?ste a Samusin nás opustili, milovaná sestřičko. Stali jsme se svými vlastními bohy." Černé oční důlky se opovržlivě zadívaly na hrubě opracovaný strop skromného příbytku. Příšerné. Nic nebylo dokonalé, ani ty stěny. Primitivní skřeti se k ničemu nehodili.
"Tohle místo nebylo nikdy určeno pro nás. Promiň mi, že jsem tě sem přivedl. Neměl jsem to v úmyslu, ale byl jsem příliš slabý." Pravou rukou ji pohladil po čele a urovnal rozpuštěné vlasy. I ve stavu naprosté strnulosti převyšovala žena svou krásou jakoukoliv elfku. Slabá stvoření při pohledu na ni bez hlesu umírala, silná přicházela o rozum. "Až se probudíš, začneme v Zemi za horami hledat říši, v níž budeme vládnout. Ve srovnání s ní nám bude Dsôn Balsur připadat malý a bezvýznamný." Usmál se na ni. Zdálo se mu, že i skála obdivuje krásu onoho stvoření.
"Vzpomínáš si? Slíbil jsem ti nové obydlí. Konečně je hotové." Opatrně ji zvedl a nesl ji na rukách temnými chodbami pusté a prázdné skřetí říše. Byl štíhlý, ale v žádném případě ne slabý. Tisíce protivníků zaplatily za špatný odhad životem. "Ukážu ti je."
Nesmrtelný nepůsobil za chůze sebemenší hluk, pouze plášť tiše šelestil, protože se jím otíral o skálu.
"Bude se ti tam líbit, sestřičko. Pro nadcházející oběhy, kdy budeš dále jen strnule ležet, je to jediná místnost v celé téhle zamořené zemi, v níž si zasloužíš být." Míjel ústí nesčetných tunelů a bočních chodeb, věděl však naprosto přesně, kam se má obrátit.
Na konci cesty se zastavil ve vchodu do klenuté jeskyně, kterou pro ni sám upravil. Byl v ní chladný a svěží vzduch, nebyl prosáklý ztěžklým žárem ani pachem skřetů. "Jsme na místě," řekl jemně.
Jeskyně měla rozměry asi tak padesát na padesát kroků, nejvyšší bod ležel ve výši čtyřiceti kroků. Z něho vedl k zemi tmavý, mohutný stalaktit, podobající se špičce titánského meče, který nějaký obr zarazil do skály. Ostrý konec stalaktitu směřoval k oltáři z černého čediče, k němuž vedly čtyři schůdky. Oltář byl vyzdobený alfskými runami, popisujícími Nagsar In?ste a její nesmazatelnou krásu.
"Vybrousil jsem stěny, aby byly naprosto hladké a barva na nich lépe držela," pronesl ke spící ženě a zahleděl se na kresby plné různých kudrlinek, táhnoucí se až úplně nahoru k samotnému stalaktitu. Na obrazech byl namalován Dsôn tak, jak vypadal před požárem, v celé své nádheře a s věží z elfích kostí. Přestože již hlavní město jejich říše neexistovalo, žilo dál v podobě obrazů na stěnách.
Nesmrtelný přešel k oltáři. Podlaha, po níž kráčel, byla pokryta kostmi nesčetných skřetů. Kroky provázelo tichounké klapání, jako by kráčel po dřevě. Kosti se pod mužovými podrážkami nepatrně pohnuly.
"Slyšíš, sestřičko? Všechny jsem je zabil. Jejich bezcenná krev mi posloužila na obrazy na stěnách. Zaplatili za všechno, co ti provedli," promlouval k ní. "Přál bych si, abych se ze spánku probudil dříve a mohl zabránit tvému zneuctění." Vystoupal po schodech, došel k oltáři a opatrně na něm ženu uložil. Láskyplně jí složil ruce do klína, urovnal jí šat a postavil se k ženiným nohám. "Nikdy si neodpustím, že se tě dotkli a urazili tvé tělo," zašeptal, hluboce se před ní uklonil a políbil jí špičky bot.
Jako pokaždé, ani tentokrát se na jejím obličeji neobjevil sebemenší pohyb. Nedala ničím najevo, jestli ho slyší.
"Už to nepotrvá dlouho, milovaná sestřičko," sliboval Nesmrtelný. "Ukázal jsem se lidem. Ti sem pošlou vojáky, jak jsem si přál. Tím se nám naskytne příležitost, abychom konečně získali diamant, s nímž tě vrátím k životu. Protože já vím, kam chtějí ukrýt zbylé kameny." Položil jí ruku na kotník. "Trpělivost, Nagsar In?ste. Co znamená několik málo oběhů pro bytosti, jako jsme my, kteří jsme viděli přicházet a odcházet tisíce cyklů?"
Alfčin obličej byl i nadále naprosto strnulý.
"Chtěla bys vědět, co se stalo s těmi znetvořenými zplozenci, kteří vylezli na svět z tvého lůna?" Stáhl prsty zpět a položil je na rukojeti mečů. "Odvádějí nám dobré služby. Stejně je pak ale zabiju, aby nezbylo nic, co by připomínalo tvé zneuctění. Žít bude smět pouze náš skutečný syn." Alf stáhl obličej a pousmál se. "Je naprosto dokonalý, milovaná sestřičko. Má tu nejčistší krev a díky pramenu magické energie je vybaven větší mocí než kterýkoliv sinto?t před ním. Tvé oči z něho budou mít radost. Můžeš být hrdá na to, co nakonec vzešlo z našeho spojení. Objevil se v pravý čas." Ještě jednou jí políbil špičky bot, uklonil se a stoupl si vedle ní, aby ji mohl pohladit po ruce. "Teď tě opustím. Neměj však obavy, brzy se vrátím. S diamantem."

Nesmrtelný sešel pozpátku ze schodů, otočil se a vyšel z chladné jeskyně.
Nechtěl jí říct, že jím zmítaly pochybnosti… že se jejich opravdový syn postavil proti němu… že je pořád ještě nesmírně slabý.
Já ten zatracený kámen potřebuju. To, co mi vzalo moc, mi ji zase vrátí. Sevřel pěsti. Ať je ten eoîl navěky prokletý!
Právě eoîl byl tím, kdo narušil a zlomil kouzlo, které jemu i jeho sestře mělo přinést záchranu před hrozící zkázou.
Pamatoval si to.
Pamatoval si všechno.
Jak byl polapen a uvězněn v nehybné tělesné strnulosti, což bylo důsledkem nesmírné námahy během magické cesty a také eoîlových kouzel.
Nikdy předtím nepoužil tak nebezpečný skok, nikdy předtím se podobně krkolomný kousek neodvážil provést. Sestra i on byli sice v jeskyních chráněni před zničením, avšak cena, kterou si to vyžádalo, byla velice vysoká.
Byl vržen doprostřed hlubokého jícnu, oddělil se od sestry a nemohl se pohnout. Rozum mu však neustále pracoval a snažil se vypátrat, kam je skok zanesl.
Když mu do nosu vnikly skřetí výpary, vytušil odpověď. Některé z těchto přízemních stvůr přežily ono strašlivé světlo.
Byl uvězněn v odloučenosti hluboké jámy a připomínal si řádky z některých spisů, uložených v Dsônu. Těch, které hovořily o eoîlovi.
O nesmrtelném eoîlovi. Když si odmyslel nesmrtelnost a vzájemnou nenávist, tak ho s tou prastarou elfkou vůbec nic nespojovalo. Spisy vyprávěly o neuvěřitelné moci, jakou byl eoîl schopen získat a uložit si ji do nějakého média. A také o tom, jak tuto moc mohou získat alfové.
On tu sílu naléhavě potřeboval, díky starým svitkům znal zaklínadlo, jímž se k ní mohl dostat. Když se poprvé doslechl o avatarech, bylo mu hned jasné, kdo se to ve skutečnosti potuluje Skrytou zemí.
Vyhledal si příslušné verše, přečetl si je a uložil hluboko v duši jako lásku k Nagsar In?ste. Znamenaly vládu a vítězství nad elfy a všemi jejich spojenci.
Nemohl tušit, co měl eoîl v Poristě v úmyslu. Skoro se jim podařilo zabránit mu v tom - eoîl však byl příliš silný a chyběl jen vlásek, aby je úplně zničil.
Tak tu jen ležel a čekal, až ho tělo začne poslouchat, cyklus za cyklem. Nemohl nic dělat.
Pak se mu do údů vrátil cit a konečně se zvedl. Celý bez sebe, napolo šílený obavami o Nagsar In?ste, prolézal chodbami, až ji konečně nalezl.
Ležela na otlučeném stole, stojícím těsně u zdi. Byla napolo přikrytá špinavým kusem hadru, někdo jí položil přes obličej další šátek, aby se chránil před její nevýslovnou krásou. Nohy měla široce roztažené, škrábance a modřiny na stehnech prozrazovaly příšerné rouhačství.
Několik kroků od ní sedělo u partičky karet osm skřetů, kteří si ho zatím nevšimli. Jeden z nich partii vyhrál a za veselého ryku ostatních se zvedl, rozepínal si opasek a zvolna kráčel ke stolu s Nagsar In?ste…
Nesmrtelný zůstal stát. Přemohly ho vzpomínky na pohled na ponîženou sestru a donutily ho, aby se opřel o stěnu.
Těch prvních osm skřetů pobil rychleji, než by šíp stačil vylétnout z tětivy a najít si cíl. Potom pokračoval v zabíjení, dokud bestie nevyhladil do poslední, tmavozelená krev po něm stékala na podlahu jako voda.
To, že skřeti jeho sestru v uplynulých cyklech znovu a znovu zneuctívali, zanechalo odporné plody. Když ve vedlejší jeskyni objevil narozené bastardy, málem jim na místě usekl hlavu, ale v tom se objevil podzemšťan a nabídl mu dohodu. Dohodu, na kterou sinto?t přistoupil. Tímto způsobem byly ty stvůry dokonce i trochu k užitku. Stejně je ale neušetří, až splní úkol.
Nesmrtelný lapal po vzduchu, ale donutil se jít dál. Vstoupil do místnosti, v níž uschovával zbroj. Postupně sundával ze stojanu jeden kus za druhým a navlékal si je. Myšlenky mu mezitím sklouzly k vlastnímu synovi, čistému sinto?tovi.
Aby ztuhlé sestře dokázal, že je opět s ní, tak se s ní po smrti skřetů láskyplně pomiloval a obdařil ji přesně tím druhem bolesti a vášně, po jakém sinto? touží. Jako odškodnění po těch pěti odpornostech,

které jí předtím vylezly z těla, mu porodila syna. Na zplození potomka čekali stovky cyklů a právě teď, uprostřed vší té nedokonalosti, se věc, po níž tak dlouho toužili, konečně stala skutkem.
Ale po návratu od pramene se ho zmocnilo zklamání. Syn se postavil proti němu, nechápal, co je jeho úkolem, a odmítal se ho ujmout. Doufám, že se mi ho podaří přemluvit. Nagsar In?ste nesmí být zklamaná, až ho uvidí. Dotáhl poslední řemen, zbroj pevně seděla na místě.
Vytasil oba meče z pochvy, prohlížel si je ve světle luceren a zaradoval se, když viděl, že čepele jsou v bezvadném stavu. Přestože je používal velice často, neobjevily se na nich žádné škrábance ani zuby.
Na vás není ani poznat, že musíte umět protnout tuhé maso a hrubé železo, pomyslel si a zlomyslně se usmál, když si v paměti vybavil onu řež. Řádil mezi těmi pitomými tvory, uskakoval sem tam, jeho meče skolily každou ranou tři čtyři životy najednou, zatímco se skřeti neohrabaně točili a obraceli, ryčeli a řvali. Jsou prostě příliš pomalí, nově probuzeným bohům nedokáží odolat. Nikdy jsem nechápal, proč se jich lidé bojí.
Tři stovky skřetů byly jen začátkem.
Opět zasunul meče do pochvy. Prokazujte mi i v budoucnu dobré služby, staří přátelé. Spolu vneseme do myslí lidí strach, abychom je oslepili a oni nepoznali naše pravé záměry.
Nesmrtelný si převázal dlouhé černé vlasy šátkem a přetáhl si přes hlavu helmu. Hledí zakrylo krásu alfova obličeje, kterou nesměl spatřit nikdo jiný než Nagsar In?ste.
Cokoliv jiného by bylo plýtvání.

Skrytá země,
v severní části království Gauragar,
6241. sluneční cyklus, léto

P
řestože nastávala nejkrásnější doba celého cyklu, vznášela se nad Skrytou zemí stísněná nálada. Ani rozkvetlá příroda, hřející slunce, první bohatá sklizeň obilí a množství chutných plodů, které visely na stromech a slibovaly mlsnému jazýčku příjemnou změnu, proti tomu nic nesvedly.
Obyvatelé všech království se mezitím dověděli, že se v zemi dějí hrozivé věci. Přitom nezůstalo jen u líčení cizokrajných nestvůr. S každým vypravěčem, který tyto zprávy dále šířil, mnohonásobně rostlo i hrozící nebezpečí.
"Už jste to slyšeli? Nestvůry umějí létat, udělat se neviditelné a proměnit se v horu." Goda jela vedle Tungdila a Pruďase, za nimi postupoval průvod trpasličích válečníků a válečnic, střežících diamant z Šedých hor na cestě do Včelovského kraje. Měli s sebou deset menších obrněných vozů, v každém z nich se nacházela další imitace diamantu, který vezli do Palandu.
Tungdil přišel s nápadem, aby zvýšili počet kamenů a ztížili tak zlodějům úkol, ať už to byli podskalané, skřeti s růžovýma očima, monstra nebo Nesmrtelní. Čtvrtí tou dobou vyráběli další napodobeniny.
"Zapomnělas, že stačí, aby se na dospělého člověka jenom podívali a hned ho tím pohledem zabijí. A navíc dští oheň," povzdechl si Tungdil. Takové řeči slýchali všude. Poslední kapkou byla zvěst o návratu jednoho z Nesmrtelných, nejmocnějšího z alfů, který byl zároveň i jejich vládcem. Po této zprávě se lidí zmocnil nesmírný strach. "Dokážu pochopit, že se lidé bojí," řekl. "Jestli jeden Nesmrtelný dokázal vzdorovat moci Hvězdy zkoušky, říkal bych si, kdybych byl člověkem, že se to možná podařilo i ostatním."
"To byla povídačka číslo sedmdesát tři," procedila Goda nevzrušeně. "V Toboriboru se srocuje armáda a bude odtamtud vyrážet na loupežné výpravy."
Pruďas se na ni udiveně podíval. "Ale ty je doopravdy nepočítáš, že ne?"
Goda se ušklíbla. "Jasně že ano. Myslím si, že je poučné, jak rychle se hrstka nepřátel stává nepřemožitelnou. Nestvůry jsou od vesnice k vesnici čím dál větší, příšernější a údajně i neporazitelnější. My jsme tu bytost v tunelu sice neporazili, ale málem se nám to podařilo."
Tungdil se ohlédl a zkontroloval zástup za nimi. Vše bylo v pořádku.
"Mimochodem, v posledním městě jsem zaslechla první pověsti o tom, že v Palandu je uložen nějaký mocný artefakt." Goda hodila pohledem po Tungdilovi. "Lidé si všímají, že se v té staré pevnosti

shromažďují vojáci ze všech království."
"Nejsou tam jenom trpaslíci," zabručel Pruďas.
Tungdil dobře věděl, že tato okolnost dále přiživuje řeči o sporech mezi trpaslíky a elfy, trpaslíky a lidmi, mezi velkokrálem trpaslíků a králi z lidských království…
"Zaslechli jste povídačku číslo sedmdesát čtyři?" Goda přímo milovala, když mohla svého mistra škádlit novinkami. "Nestvůry dokážou jediným slovem připravit pannu o nevinnost."
"Jestli budu muset poslouchat takový blbosti ještě chvíli, nacpu si do uší vosk," ulevil si Bo?ndil naštvaně.
"Jeden by řekl, že lidi mají ze špatnejch zpráv větší radost než z těch dobrejch."
"V tom se tak úplně nepleteš," přikývla Goda. "Lidé mají v povaze, že na věci spíš vidí to špatné, místo aby chválili, co je na ní dobrého."
"Všichni takoví nejsou," zmírňoval Tungdil Godinu výčitku, i když dobře věděl, že trpaslice říká z větší části ryzí pravdu. Bylo to pro něho velice smutné poznání, když si navíc ještě uvědomil, že Goda strávila s lidmi delší čas poprvé až v průběhu několika posledních oběhů. "Kdybychom jim řekli úplnou pravdu, bylo by to ještě horší, co? Máme štěstí, že nikdo z prostých lidí netuší, co mají ty stvůry v úmyslu. Tajemství, které v sobě skrývá mocný diamant, je v současnosti dobře střeženo."
"V tom máš taky pravdu." Bo?ndil sklouzl ze sedla a dal přednost chůzi vedle koně. Už ho příliš bolel zadek. "Na tendle druh cestování si doopravdy nikdy nezvyknu. Možná se tak dostaneme na místo rychleji, ale náš zadek je potom stejně širokej jako zadek poníka, na kterým jsme seděli."
Goda neřekla ani slovo a rovněž sesedla. Ze všech sil se snažila přesně řídit Pruďasovými pokyny a předváděla takové tělesné výkony, jakým se Tungdil hlasitě a Pruďas potají velice divili.
Tungdil měl stále silnější pocit, tedy pokud se příliš nemýlil, že ve způsobu, jakým se jeho přítel chová ke své žákyni, postřehl jistou změnu. Pruďas se po ní díval častěji než dříve, a to ne očima mistra sledujícího učně, ale očima trpaslíka pociťujícího náklonnost k trpaslici, k ženě. Tak to vypadalo i v tuto chvíli.
"Líbí se ti?" zeptal se s lišáckým úsměvem.
"Co?" Bo?ndil sebou trhnul, jako by byl přistižen při nedovoleném činu, a skutečně trochu zrudl. Okamžitě otočil hlavu a zahleděl se na cestu.
"No, líbí se ti pokroky, jaké dělá?" řekl Tungdil a převedl otázku do věcného tónu.
"Jo, jasně," odpověděl Bo?ndil s úlevou. Podíval se na přítele. "Ale tys to ve skutečnosti myslel jinak."
Tungdil se jen ušklíbl a ukázal k lesíku, který se jim objevil po levici. Musely to být poslední výběžky východní části Âlanduru, neboli, přesněji řečeno, byly to tytéž stromy, jaké rostly v hájích elfů. "Je na čase, abychom si odpočinuli."
Nařídil, aby oddíl zastavil v chladném stínu a odpočinul si. I když děti kováře pobývaly při hlídání průsmyků do Skryté země často jinde než v podzemních tunelech, představovalo pro většinu z nich dlouhé putování a cestování něco zvláštního.
Pruďas Godě nařídil držet stráž. Když se od nich vzdálila, znovu navázal na dřívější rozhovor. "Máš pravdu, učenej," povzdechl si. "Mám radost, když ji vidím. A mám strach z okamžiku, kdy mě opustí."
"Budeš ji mít u sebe ještě hodně dlouho. Než trpaslice vyspěje v dobrou bojovnici, trvá to hodně cyklů," opáčil Tungdil a mrkl na něho, potom však zvážněl. "Ty ses do ní opravdu zamiloval."
Bo?ndil se posadil, v jedné ruce držel vraní zobák, ostří směřovalo vzhůru. "Není to šílený? Bojím se, že mi v ohni citů roztaje srdce. To ona ve mně znovu probudila bitevní zápal. A přitom vím, že to mezi náma nemůže k ničemu vést. Zabil jsem její příbuznou. Goda si mě nikdy nebude vážit, vždycky mě bude jenom nenávidět. Cítím to, i když přede mnou skrývá, co si doopravdy myslí."
Tungdil si v mysli vybavil rozhovor s Balyndis. Zamlčel příteli, že Goda zpočátku opravdu měla v úmyslu ho zabít. Ani teď nenastala ta pravá chvíle, kdy by mu měl takovou věc prozradit. "Nebuď si tím tak jistý," řekl místo toho.
"Ach? Ty si myslíš, že ona mě má ráda? Vraha svý tety?"
"To budeš muset zjistit sám."
"Víš, jak dlouho jsem se už o žádnou trpaslici neucházel, učenej?" povzdechl si Pruďas bezmocně.
"Ale, kdosi mi jednou vyprávěl, že je nutné natřít ji jejím oblíbeným sýrem a čtyřikrát otočit v kole, tak že se dá získat její srdce," zasmál se Tungdil a připomněl tím žertem myšlenou radu, kterou dostal před časem od dvojčat. "Ale když to tak pořádně uvážím: zůstaň prostě sám sebou." Tak kdysi zněla

Boëndalova moudrá slova. "Ona je Třetí, nemá klan, nemá příbuzné. Tím to máš snazší. Nemusíš na nikoho dělat dojem a přesvědčovat ho."
S nemilým pocitem si vzpomněl, jak byl poprvé představen Balyndisině otci a jak špatně to dopadlo. Otec ho odmítl, ale Balyndis přesto prosadila svou. Kvůli němu a své lásce opustila manžela i klan. Nyní se v jejich svazku objevily trhliny a Tungdil nedokázal zapudit výčitky, které si kvůli tomu dělal. Při pomyšlení na Balyndis si připadal jako zrádce, přesto však nebyl schopen s ní dál žít jako manžel s manželkou.
"Ach, u Vraccase," vydechl Pruďas zoufale. "Je toho na mě moc. Poctivej boj, při něm aspoň víš, na čem ses. Ale láska, to je… komplikovaný."
Tungdil přál trpaslíkovi tyto pocity a doufal, že se mu jeho přání splní. "Vydrž a počkej si na správný okamžik." Poklepal mu na rameno. "A především nedej na řeči, co na to budou říkat ostatní z tvého klanu."
Pruďas se ušklíbl. "U těch je moje pověst stejně spíš v prachu. Zapomínáš: ty seš mým přítelem, učenej."
Od jihu se k místu, kde odpočívali, blížil jezdec. Pokud ho zpočátku považovali za dítě jedoucí na koni, brzy postřehli omyl. Tmavý oděv, šátek na hlavě, kovově cinkající sedlové brašny.
"Už je tu zas ten kat?" divil se Bo?ndil. "Teď už ale nevěřím, že to je náhoda."
"Taky to žádná náhoda není."
"Kdyby chtěl s náma tábořit, pošli ho pryč. Já mu nevěřím."
"Vyčkejme."
Bramdal zastavil koně hned vedle Tungdila a Bo?ndila. "Zdravím vás oba," zasmál se shora. "Můžu si u vás na chvíli odpočinout?"
"To jsi už v Poristě skončil?" Tungdil k Bo?ndilově údivu naznačil rukou pozvání. "Ještě máme trochu čaje, kdybys chtěl."
"Rád." Bramdal sáhl za sebe a shodil dolů něco jako provazový žebřík. Ze třmenu přestoupil na příčky žebříku a z nich na trávu. "Vidím váš údiv," zašklebil se. "Říkal jsem si: proč cestovat pomalu na poníkovi, když je trpaslík rychlejší na koni? Tak jsem si sestavil tady to," ukázal na provazový žebřík, "a nechal si vyrobit sedlo."
Pruďas potřásal hlavou a díval se koni na hřbet. Popravčí si vybral koně, který mu připadal ještě větší než obyčejní čtyrnožci. "Tam nahoru by mě nikdy nikdo nedostal."
"Rozhled, jaký odtud je, mohu jen doporučit." Bramdal doprovodil Tungdila ke kotlíku s čajem a dostal plný pohár. "Mockrát děkuju."
"Není zač," řekl Tungdil. "Copak tě přivádí sem na sever?"
"Vracím se zpět do Horákova." Bramdal foukal, aby si ochladil horký čaj. "Král Bruron by chtěl, abych tam založil školu."
"Školu pro katy, předpokládám, ne?"
"Přesně tak. Nechtěl ji mít v Poristě. Kvůli pověsti budoucího hlavního města," ušklíbl se trpaslík. "Přitom jenom naplňuju zákony. Zvláštní, že ano? Lidé odsuzují své soukmenovce k smrti, ale současně s tím nechtějí mít nic společného."
Tungdil se pousmál. "Vůbec jsme se v Poristě neviděli."
"Ne. Měl jsem moc práce." Bramdal na něho mrkl. "Ty mi nevěříš. Co si o mně myslíš? Podezříváš mě snad, že jsem nějaký špión vrahů trpaslíků?"
"Ano," řekl okamžitě Pruďas a oběma rukama uchopil vraní zobák.
Bramdal se hlasitě rozesmál, zdálo se, že ho tím nesmírně pobavili. Katův pohled sklouzl z válečníka na Godu, která vzbudila jeho zájem. "Statná mladá trpaslice. Vypadá silně. Vsadím se, že se zbraní ohání mohutnou silou. Přesně tak, jak by měla správná mistryně popravčí."
"Nech ji na pokoji," ozval se okamžitě Bo?ndil. "To je moje žačka," dodal rychle. "Jestli bude někomu sekat krky, tak sviňuchám." Polilo ho horko, krev se mu nahrnula až do uší. Že by žárlivost?
"Rozumím. Tvoje žačka," prohodil Bramdal s úšklebkem a nechal otevřenou otázku, co tím přesně myslel. Usrkl čaj. "Měl jsem v Poristě dlouhý rozhovor s Gordislanem Perlíkem. Ve Zlatotvrzi došlo k něčemu, co vyvolalo velký neklid: k atentátu."
Tungdil prudce vydechl. "Třetí a ty jejich stroje?"

"Ne. Na město byl spáchán atentát." Bramdal se na něho vážně zahleděl. "Někdo otevřel jezy dokořán a zaplavil třetinu Zlatotvrze. Naštěstí se obyvatelům podařilo vyměnit zničené zvedací zařízení u jezů, jinak by přišlo o život ještě více Svobodných."
"Kolik jich zahynulo?" chtěl vědět Pruďas.
"Dvě stě jedenáct. Více než třicet domů se bude muset nově postavit." Ztrápeně sklopil zrak. "Ne, stroje vrahů trpaslíků nás ušetřily, protože se k nám nemohou jeskyněmi dostat. Ale oni nám usilují o život jiným způsobem." Dolil si ještě trochu čaje. "Nejhorší je, že neznáme viníka. Stráže u jezů byly povražděné. Nikdo ty vrahy a atentátníky nezahlédl."
"To je strašné," řekl Tungdil zaraženě.
"Ta potopa měla ještě i další následky. Vnesla do Zlatotvrze nedůvěru. Od té doby se hlasitě ozývají hlasy, které z toho činu neobviňují Třetí, ale kmeny. Říkají, že tolik bohatství, tolik vraccasia a zlata, kolik ho máme my, vyvolalo u kmenů nenávist. Jeden trpaslík z kmenů prý prohlásil na shromáždění klanů, že jsme se neprávem snažili vetřít bohatými oběťmi Vraccasovi do přízně a že tomu kmeny musí zabránit. Jiní se obávají, že by králové trpasličích kmenů mohli chtít donutit Svobodné, aby se vrátili zpátky do trpasličích říší." Bramdal se odmlčel a čekal na odpověď.
"Nesmysl," vyjel Pruďas. "V horách je více zlata, než kolik se vejde do jeskyně, ve který leží Zlatotvrz. Proč by měli Druzí nebo někdo jinej usilovat o zlato vyhnanců?"
Tungdil se opřel o strom a přivřel oči. "Brzy nikdo nebude moct nic říct a nic se nestane bez toho, že by někdo tvrdil, že v tom mají prsty Třetí. Kdejaký čin, kdejaká událost vyvolá jen nedůvěru. Bohužel to je přesně to, čeho chtějí ti zavilí nepřátelé trpaslíků dosáhnout." Zvedl víčka. "Bramdale, všude, kde zaslechneš takové řeči, rozhlašuj, ať je nikdo neposlouchá. Čím více sporů vypukne, tím rychleji dosáhnou vrahové trpaslíků cíle."
Kat přikývl. "To samé mi říkal i Gordislan Perlík. Předpokládám, že víš, jak těžko se proti takovým řečem bojuje." Položil pohár do trávy. "Pojedu dál. Možná se zase uvidíme. A nemysli si hned, že i já patřím k těm zlým," prohodil k Pruďasovi, vstal a vyšplhal se na koně. Botou nahmátl provazový žebřík a přitáhl si ho k sobě nahoru. "Vraccas vám žehnej." Zvedl ruku a odjel.
Tungdil s Bo?ndilem se za ním dívali. "Víš, co mi připadá divné?" zeptal se Tungdil přítele. "Nezeptal se, co vezeme v těch vozech."
"Já si stojím na svým." Bo?ndil zapřel ruce v bok. "Je to špión."
Tungdil zamrkal. "Protože dělal na Godu oči?"
"To ne," bránilo se dvojče. "No, vlastně ano," povzdechl si později.
"Mistře! Tungdile!" volala Goda. "Pojďte sem! Něco jsem našla!"
"Možná tvoje srdce, co?" popichoval Tungdil Pruďase, který ho hned nato šťouchl do boku.
"Ani slovo o citech a jak jsem ze všeho jelen," zabručel, zvedl se a rozběhl se za Godou, Tungdil se vydal za ním. Znovu se utvrdil v dojmu, že Pruďas vypadá hrozně nezvykle, když nemá svůj dlouhý černý cop.
Když trpaslíci dorazili ke Godě, uviděli, že trpaslice klečí vedle jednoho keříku a rozhrnuje větve. "Podívejte se!"
Uprostřed zeleně spatřili půvabný obličej nějakého elfa, obklopený nádhernými fialovými květy. Muž ležel na zádech jako mrtvý, oči zavřené, na tváři se mu zachytilo několik povadlých lístečků.
Z hrudi mu čněly hroty tří šípů. Šípy prorazily koženou zbroj i nahnědlé šaty, které měl pod ní. Podle nádherného, bohatě vyšívaného oděvu se nepochybně jednalo o urozeného, vysoce postaveného elfa, skromná zbroj vedla trpaslíky k domněnce, že se předtím pravděpodobně vydal na lov. Nemohl být daleko od tábora.
"On dýchá," podivil se Pruďas, když si všiml slabého zvedání a klesání hrudníku. "Ohó, ty šikmo… elfové přece jenom snesou víc, než jsem si myslel."
"Pomozte mi." Tungdil zraněného opatrně nadzvedl, aby se mohl podívat po násadách šípů. Dvě byly zlomené, třetí byla jen nalomená a uvízla elfovi v těle. "U Vraccase! Ty šípy patří elfům!"
"Kdyby to byl jeden šíp, řek bysem, že to byla nehoda," vyhlásil Pruďas, co si myslí, a zadíval se na elfova krví zalitá záda. "Ale když tu jsou tři, tak je to podle mě vyloučený. Že by snad elfové pořádali hony na vlastní lidi?"
"Proč se elfové navzájem vraždí?" Tungdil si prohlížel elfovu tvář. "Nebo bychom se možná měli ptát,

proč chtěli zabít tohoto elfa?"
"Ty šípy můžou být falešné," nadhodila Goda. "Možná to byli Třetí, ne?"
"Ne. Třetí by použili kuše, aby svalili podezření na nás, a mrtvolu by pohodili na takové místo, kde by ji brzy někdo našel. A taky by toho chudáka nenechali naživu," odvětil Tungdil. "Po tom elfovi střídeli šípy jeho vlastní soukmenovci. Buďto si mysleli, že je mrtvý, a nechali ho ležet, nebo jim uprchl a ztratili jeho stopu."
Bo?ndil si pozorně prohlížel neobvyklý nález. "Co s ním uděláme? Rány vypadají moc zle. Ten asi dlouho nevydrží."
Tungdil vrhl krátký pohled na vozy. "Vezmeme ho s sebou. Když ho elfové chtěli zabít, tak bych rád věděl proč." Nepamatoval si, že by kdy četl o nějaké vnitřní válce v Âlanduru. Pozoruhodné chování elfských vyslanců, tajná zpráva v průvodním dopise, kámen, až dosud utajené stavby - bylo možné, že tohle všechno nějak souvisí i s tímhle zraněným elfem.
Bylo možné.
Možná se jednalo o ryze osobní spor nebo vysoce postaveného zločince, který byl ze svých činů obviněn, usvědčen a zastřelen na útěku. Nikdo neměl tušení, jakým způsobem urovnávají obyvatelé lesů a hájů své vnitřní spory. Možné bylo leccos.
"Postarejme se o to, aby zůstal naživu a brzy otevřel oči." Tungdil přivolal několik bojovníků, aby jim pomohli ho nést. Naložili ho do jednoho z vozů a měkce mu ustlali na několika vrstvách kožešin. Staral se o něj jeden z léčitelů.
Tungdil nařídil odjezd. Chtěl využít zbytku oběhu, aby se co nejvíce vzdálil od hranic Âlanduru. Převážet ve voze zraněné elfy nebylo zakázané, ale stejně tak nebylo běžné, aby se o elfy starali trpaslíci. V nejhorším případě by jim někdo mohl podsouvat, že ho unášejí.
Oddíl pokračoval dvojnásobnou rychlostí na jih.
Pruďas musel chtě nechtě zpátky do sedla, aby jejich postup nezpomaloval. Protože Goda si na houpání na poníkově hřbetě nijak nestěžovala, zmlkl i on. Nedělalo by dobrý dojem, kdyby mistr naříkal hlasitěji než žačka.
"Kdo byl ten trpaslík, co si k vám přisedl?" vyptávala se trpaslice.
"Nikdo, kdo by tě měl zajímat," odsekl Pruďas stroze.
Goda zvedla obočí. "Dítě kováře, které jezdí na koni, je přece něco mimořádného."
"On není nic mimořádného. Je to kat." Bo?ndilovi se nelíbilo, že Goda projevuje takovou zvědavost.
"Zabijí pro Dlouhé zločince. Za peníze."
"Nejmenuje se Bramdal Mistrovská čepel?" vyptávala se Goda rozrušeně.
Pruďas zabručel. "Jo. Proč?"
"Už jsem o něm hodně slyšela. Říká se, že bojoval u Černého skaliska i u Poristy. On sám prý zabil devadesát skřetů a stovku válečníků z vojska avatarů," rozplývala se trpaslice nadšením. "Ráda bych se s ním seznámila."
"Pche, to není nic proti tomu, co jsme zažili my s Tungdilem. A proti počtu sviňuch, kterým jsme rozpoltili hlavy my dva." Pruďas se k ní v sedle natočil. "Zapomeň na Bramdala. Možná je pro někoho legendou, ale já si ho nijak nevážím. Nevěřím mu. A teď už o něm nechci slyšet ani slovo."
Goda na něho překvapeně pohlédla. "Ano, mistře." Bezradně zamířila pohledem k Tungdilovi, ten jen pokrčil rameny a dal najevo, že se ho to nijak netýká.
Když se před příchodem noci slunce sklánělo k západu, zavedl Tungdil trpaslíky ke břehu malé, bystré říčky, aby se zabezpečili pro případ, že by na ně někdo chtěl zaútočit z několika stran najednou. Těsně u vody se necítil zvlášť dobře, protože v něm probouzela příliš mnoho vzpomínek. Přesto zůstal u svého rozhodnutí. Bezpečnost měla přednost před osobními pocity a zájmy.
Bojovníci vyložili elfa z vozu ven a právě začali vypřahat poníky, když k tomu došlo.
Poníci začali znenadání řehtat, jeden za druhým se vzpínali, bušili kolem sebe kopyty a trhali postroji. Nic je nedokázalo zadržet, vyrazili i s vozy a pádili podél břehu řeky, jako by je štvali neviditelní duchové.
Tungdil vypátral příčinu, proč se dali na útěk, přestože k tomu na první pohled neměli žádný důvod.
Koňům trčely z boků a zadků drobounké chumáčky peří, které patřily k šipkám z foukaček. A šipky se neobjevily jen tak z ničeho. Nepřátelé se jim nepozorovaně přilepili na paty a číhali, kdy se jim naskytne

vhodná příležitost k útoku.
"Ke zbraním!" zakřičel. "V blízkosti jsou podskalané."
Pruďas s Godou spěchali k Tungdilovi a dobrých dvacet bojovníků se pustilo do pronásledování vozů.
"Proč právě podskalani?" zeptal se Pruďas a rozhlížel se kolem sebe, nikde však nic nespatřil. Připojila se k nim třicítka trpaslíků s pozvednutými sekerami a štíty. Prozatím nebylo s čím ani s kým bojovat.
"Stejně tak to mohl být Bramdal."
"Ne. Někdo střílel z foukaček na poníky, aby se splašili," vysvětloval Tungdil. "My jsme si přitom těch útočníků vůbec nevšimli. To znamená, že mohli bez problémů pobít i nás. Ale neudělali to."
Jejich pozornost vzbudilo hlasité volání a řehtání. Jízdní část jejich oddílu ležela na zemi, poníci se váleli v prachu a trávě. Provaz natažený ve výši kolen napříč přes cestu udělal s pronásledováním vozů rychlý konec. Několik trpaslíků i zvířat zůstalo omámeně ležet na zemi, chrabrý zbytek rozprášeného oddílu se vyšvihl do sedel a bez ohledu na to, jak byli všichni potlučení, pokračoval v pronásledování.
"Vlezli jsme do pasti," vztekal se Pruďas a sklonil hlavu. "Vylezte ven, vy holobradí zbabělci!" zařval a popošel o krok dopředu. "Takhle žádní trpaslíci nebojujou! Jestli v sobě máte kousek cti, tak se ukažte a nekrčte se v chrastí jako zákeřní zbabělí šotci!"
Bylo slyšet praskání a šelestění, tlustá stébla rákosí, rostoucího dvacet kroků od nich, se zrádně zakymácela.
Pruďasovi se rozzářily oči. "Teď je jdeme pokosit, Godo!" Vyrazil a trpaslice se neohroženě vrhla za ním.
Tungdil si v duchu představoval, že vedle jeho přítele neběží Třetí, ale Bo?ndilův mrtvý bratr Boëndal. Až Goda dosáhne vrcholu válečnického umění, bude z těch dvou stejně neporazitelná dvojice, jakou byla svého času dvojčata. "Za nimi!" nařídil zbývajícím trpaslíkům. "Snažte se ty podskalany nezabíjet. Oni nás zatím taky šetřili."
V široké linii se vřítili do houštiny vysokých tenkých trav a razili si cestu stébly, která je víc než čtyřikrát převyšovala.
Tungdil doufal, že najdou aspoň jednoho z těch cizích trpaslíků. Jenom tak se mohli dostat k diamantům, o které je podskalané mezitím připravili, a k vyřešení záhady krádeží.
Čím hlouběji trpaslíci pronikali, tím více se jim naplnění těchto nadějí vzdalovalo. Dorazili až na druhou stranu vlnícího se rákosí, po celou dobu jim však nikdo nezkřížil cestu.
"Tam vzadu!" vykřikla Goda a ukázala na postavu, obcházející širokým obloukem rákosí a mířící k vrcholku menšího pahorku. Byla trochu větší než trpaslík, ale na člověka zas příliš malá.
Tungdil se otočil jako na obrtlíku a vyřítil se za podskalanem, po boku měl Pruďase s Godou. Ostatní trpaslíci byli od uprchlíka příliš daleko a nemohli ho dohnat.
Podskalan zmizel za vrcholkem pahorku a tři trpaslíci ho brzy následovali. Vzdálenost mezi nimi se nijak nezmenšovala.
"To je na nic," zavrčel Bo?ndil, zvedl vraní zobák a v běhu ho mrštil vpřed. "Leť a zastav ho," zavolal za ním.
Těžká zbraň se točila kolem vlastní osy a rychle překonala vzdálenost k podskalanovi. Tupým koncem zasáhla prchajícího do stehna a srazila ho k zemi. Podskalan upadl a sklouzl po mokré trávě až k úpatí vyvýšeniny. Zaúpěl a zůstal ležet.
"Mistrovský hod," pochválil ho Tungdil, jenž se obával, že se skoro loket dlouhý trn zbraně zaboří uprchlíkovi do zad a zabije ho. Od té doby, co se Pruďasovi vrátila bojová horečka, by ho v boji nic nepřekvapilo.
"Nikdy neházej zbraň, když u sebe nemáš nějakou jinou," ušklíbla se okamžitě Goda. "Mistře, ty…"
"Ohó, ne tak zhurta." Bo?ndil s úšklebkem zvedl širokou pěst. "Mám ještě tyhle dvě zbraně, žačko. Ty na takového protivníka stačí. A proti sviňuchám by mě už něco napadlo."
"Ty se jen vymlouváš," stěžovala si Goda. "Kdybych to udělala já, musela bych tahat trámy nebo dělat nějaké jiné zbytečnosti."
"To jo," přiznal se trpaslík se smíchem. "Proto jsem taky mistrem já."
Došli k podskalanovi, který tiše sténal a pokoušel se zvednout. Tungdil vedle něho poklekl a otočil ho na záda. "Jenom klid," pronesl konejšivě. "Nechceme ti nic udělat."

Neznámý byl také trpaslík, o tom nebylo pochyb, přestože mu chyběly vousy. Měl podstatně tvrdší rysy, poněkud větší a statnější tělo a tmavší pokožku než oni. Vlasy si spletl do copů, jeden měl tmavomodrou barvu, druhý tmavozelenou a třetí černou. Vlasy mu začínaly růst až od poloviny lebky, přední část hlavy byla lysá a pomalovaná nějakými znaky.
Neměl na sobě žádnou zbroj. Před počasím a zbraněmi ho chránil hrubý kožený oděv, na nohou měl boty s tenkými koženými podrážkami. A právě jedna taková trefila Tungdila pod bradu a poslala ho zády do trávy.
Když ještě padal, zaslechl, že Pruďas překvapeně vykřikl. Válečník hned poté přistál s krvácejícím nosem přímo na Tungdilovi.
"On mě kopl," vysoukal Pruďas ze sebe nechápavě a otřel si krev. "Ten chlap mě nakopl jako psa!"
Vztekle vyskočil na nohy. "Já ho roztrhnu jako hada, tu mrňavou polopleš!"
Tungdil se zvedl a zahlédl, že se podskalan dvakrát za sebou rychle otočil a Godin útok tak směřoval do prázdna. To byl trik, jaký předtím viděl jen u zápasníků. A co víc, soupeř uchopil Godu za předloktí a rameno a rozmáchlým pohybem ji zvedl nad hlavu a mrštil jí o zem. Trpaslice dopadla z výšky do trávy, zády napřed. "Nechej ho naživu, Bo?ndile!" zavolal Tungdil, když se jeho přítel chystal k dalšímu útoku.
Pruďasův druhý neohrabaný útok ale rovněž nevedl k žádnému potěšitelnému výsledku, alespoň pro dvojče ne.
Podskalan se pohyboval rychle a elegantně, jako by se soupeřem jen tančil. Jakmile se mu naskytla příležitost za něco ho chytit, třeba za opasek nebo za koženou šňůrku od kroužkové košile, využil toho jako páky.
V souboji s Bo?ndilem se stal trpaslíkovým osudem řemen. A tak se Pruďas opět ocitl ve vzduchu, dopadl na břicho a nadával tak sprostě, až si zapadající slunce rychle hledalo mraky, aby se za nimi mohlo skrýt.
"Zohýbal mi kosti," zařval Bo?ndil a praštil pěstí do trávy. "U Vraccase, to je ale sviňák! To přeci není žádnej boj, to jsou šotčí triky!"
Podskalan se kulhavě rozběhl a prchal pryč.
Tungdil ho pronásledoval a měl radost, že se mu vrátila vytrvalost. Před čtyřiceti a více oběhy by mu už dávno došel dech, píchalo by ho v boku a jen by se vyčerpaně zhroutil do trávy. "Zůstaň stát! Musíme si promluvit o diamantech!" volal za ním. "Jsou pro nás hrozně důležité!"
Podskalan ho sice neposlechl, avšak zásah Bo?ndilovým vraním zobákem si i u něho vybral patřičnou daň.
Po dvou stech krocích běhu širokou, otevřenou rovinou se Tungdil přiblížil k podskalanovi natolik, že se po něm odvážil skočit. Vrhl se protivníkovi na záda a srazil ho k zemi. Podskalan se v pádu zavrtěl jako úhoř a málem by mu znovu vyklouzl, kdyby se najednou neobjevila Goda a nezasadila mu rukojetí večernice pořádnou ránu. Protivník dopadl v bezvědomí na zem.
"Děkuji, Godo," Tungdil supěl námahou. Posadil se na zajatce a spoutal mu svým a Godiným opaskem ruce i nohy. Teď už jim nemohl uniknout.
Když podskalanovi prohledával kapsy, našel v nich spoustu šipek do foukačky s červenými pírky a kromě nich i malou lahvičku s nějakou páchnoucí tekutinou. Domyslel si, že to asi bude jed, jímž se napouštějí hroty šipek.
Objevil se Pruďas. "Ať si příště laskavě vezme pořádnou zbraň, jak se sluší a patří na poctivýho trpaslíka," obořil se na něho naštvaně a držel se rukou za prsa. Oči mu pátravě sklouzly po zajatci. "Copak to? On nic nemá, jenom dýku?"
Podskalan otevřel víčka a přestal se bránit. Uvědomoval si, že jeho útěk skončil. Změřil si pohledem tváře těch, kdo ho zajali. "Nechtě mě jít," pronesl temným, dunivým hlasem s tvrdým přízvukem. Zněl jako šlechtic, přesně tak, jak občas hovořil Rodario, když si chtěl z lidí udělat blázny. "Já jsem vám nic neudělal."
"Nic neudělal?" Pruďas si ukázal na pravé rameno. "Tys mi je vykloubil, když jsi se mnou tak praštil o zem."
"Pokusil ses mě zabít. Kdybych tě chtěl zabít já, tak by se mi to povedlo," opáčil podskalan. "Tak si raději nestěžuj."

Pruďas se nevěřícně zasmál. "Jen si ho poslechněte! U Vraccase, ty jsi snad žvýkal bylinky hulto nebo něco jinýho, co ti vlezlo do hlavy, ne?"
Tungdil mu dal rukou znamení, aby se trochu krotil. Goda se postavila vedle svého mistra a sklidila od něj pochvalný pohled, protože právě jí mohli děkovat za to, že zajatce vůbec polapili. Její pyšný úsměv ho okamžitě uklidnil.
"Já jsem Tungdil Zlatoruký a tohle jsou Bo?ndil Dvojčepel a Goda Ohnivá," představil sebe i své společníky. "Mnozí z nás přišli o příbuzné a přátele, chránili diamant, který nám chcete ukrást. Proč?"
Mezitím se k nim připojili i další trpaslíci. Zašeptali mu, že ztracené vozy byly opět nalezeny. Veškeré truhly s diamanty byly otevřeny a všechny kameny ukradeny.
"My nekrademe. My si bereme zpět to, co nám patří," prohlásil podskalan. "Kámen nám ukradla jedna broka a odvlekla ho pryč. Hledali jsme ho mnoho hvězdných okruží, až nám ubariu poskytli další informace, a hlavně nám řekli to nejdůležitější, takže konečně víme, kam se poděl."
"Co jsou broka?"
Podskalan přemýšlel. "Vy byste ji nazvali elfka."
Tungdil kývl na Pruďase. "To jsem si myslel. My jsme jí říkali eoîl, napáchala ve Skryté zemi strašné věci. Ale ona ten kámen změnila. Stal se z něho mocný artefakt."
"Tím byl i předtím," odsekl podskalan. "To nic nemění na tom, že diamant byl a je naším majetkem."
"Můžeš nás zavést k veliteli?" Tungdil mu rozvázal nejdříve opasek, kterým měl svázané ruce, pak i ten druhý kolem nohou, a zvedl se. "Vaše přepady musejí skončit. Potřebujeme dospět k nějakému řešení." Podal mu nataženou ruku.
"Učenej, oni se dali do kupy se sviňuchama," varoval ho Pruďas. "Nemyslím, že bysme jim měli věřit."
Podskalan předstíral, že Pruďasovu námitku přeslechl. Vlastními silami se zvedl a ignoroval Tungdilovu pomocnou ruku. "Zavedu vás na místo, kde budete moct na S?ndalona počkat. Nic víc." Setřepal si trávu z kalhot.
"My tři půjdeme s tebou," řekl Tungdil. "Běž první." Ostatním trpaslíkům nařídil, aby na ně počkali v táboře. "Máš nějaké jméno?"
"Jo. Mám," odsekl podskalan a kulhal vpřed, což Bo?ndil kvitoval spokojeným úsměvem. Byla to oplátka za bolesti, kterými sám trpěl.
Najednou pocítil Godinu ruku na pravém rameni, druhou ho trpaslice popadla za loket a silně zatlačila dozadu. Pruďas jen zaskřípal zuby, když se mu kosti s tichým lupnutím vrátily na místo, kam patřily. Na pár okamžiků byly jejich obličeje velice blízko sebe, na tváři ucítil její dech.
"Promiň mi to, mistře," pronesla trpaslice omluvně. "Čím nečekaněji se kloubem zatočí, tím snadněji zaskočí na místo."
"To je dobrý," řekl Bo?ndil a usmál se na ni. Ne jako mistr, ale jako trpaslík. Jako zamilovaný trpaslík. Potom si odkašlal, rychle poodešel stranou a přešel kolem ní. "Pojď. Nenecháme učenýho samotnýho."
Goda postřehla rozdíl v Pruďasově úsměvu. To jí vysvětlilo jeho nedávnou prudkou reakci, když mluvila o Bramdalovi. "Ach, Vraccasi." Zhluboka si povzdechla a kráčela za ním.

Skrytá země,
království Gauragar,
38 mil na západ od Poristy,
6241. sluneční cyklus, léto

V
ozy herecké společnosti se řítily krajinou. Málokdy mělo Curiosum tak naspěch, když dojížděl do nového působiště.
Důvod byl nasnadě. Furgas musel své zážitky na ostrově Třetích bezpodmínečně vylíčit královnám a králům. Tomu však v tuto chvíli stála v cestě rozhodující překážka.
"A on pořád ještě nic neřekl?" ujišťovala se Tassia, sedící vedle svého milého na kozlíku. Kymácela se na něm stejně prudce jako samotný vůz. "On tam jenom tak sedí a opravuje věci, které kdysi pro Curiosum vymyslel?"

"Je to tak. Jeho hlava pracuje na plné obrátky, aby se zbavila všeho toho, co během minulých pěti cyklů musel protrpět." Rodario zpomalil, když kousek vedle cesty postřehl místo, které se hodilo k přenocování. Tak blízko před cílem nechtěl riskovat, že by se mu na voze polámala osa.
Vozy se seřadily do kruhu. Rodario pomohl Tassii na zem a zašilhal přitom na spoře oděný hrudník, který se jí téměř nevlezl do šatů. "Ohó, teď už zase vím, co mi tak chybělo," ušklíbl se a políbil ji.
Tassia se zasmála a přetáhla ho kupkou papírů, na níž předtím seděla. "A kolik žen jsi v Mifurdanii obšťastnil během doby, kdy jsem jela se svou skupinou na sever?" rýpla si do něho.
"Se svou skupinou?!" pronesl Rodario a schválně obě slova zdůraznil. Zkřížil ruce na prsou. "Já jsem se vrátil, nejdražší Tassio, a tím jsem se opět stal pánem Curiosa. Nebo jsi snad svýma krásnýma očima a něžnými ústy zosnovala revoluci?"
Tassia ho pohladila ukazováčkem pod bradou. "Je to tak, můj milý. Vyspala jsem se se všemi chlapy v divadle a pěkně je získala na svou stranu. Ženy ti stejně nemohly přijít na jméno. Možná jsi císař mezi herci, ale tahle říše má novou královnu." Tassia to sice prohodila žertem, ale jen napůl.
Rodario si velice dobře všiml, že ostatní vykonávají jeho pokyny jen tehdy, když na to Tassia kývne neboje odsouhlasí. Zpočátku to považoval za vtip. "Ne, to nemyslíš vážně," zasmál se nejistě.
"Přečti si ten kus ještě jednou. Trochu jsem ho přepsala. Je teď lepší," odrazila ho sebevědomě a vtiskla mu do ruky kupku papírů. Ušklíbla se na něj, pak ho vášnivě políbila a spěchala pryč, aby pomohla Gese s vařením.
Rodario se za ní zahleděl a poškrábal se na hlavě. "Ta ženská má ďábla v těle," pousmál se. "Kdyby mě někdo zavčasu varoval, tak bych v Bouřově na tu dohodu asi v životě nepřistoupil." Odešel dozadu ke dveřím do vozu, rozložil malé schůdky a posadil se na ně, zatímco dělníci vypřahali, napájeli a krmili koně.
V paprscích zapadajícího slunce si prolétl změny, úpravy a škrty, které Tassia v jeho hře provedla. Podráždilo ho, že se na několika místech sám musel nahlas rozesmát. Velice výrazným způsobem dokázala, že má skutečně talent. Rodario znal hry dlouholetých hereckých kolegů, které za dílem jeho družky zaostávaly o celé míle.
Nakonec se dostavila žízeň a starost o přítele. Zvedl se a vyšel po úzkých schůdcích nahoru. "Furgasi?" Zatímco čekal na odpověď, rychle otočil hlavu a podíval se na Tassiu. Seděla u ohně, smála se a závodila s Gesou, kdo rychleji oškrábe brambory. Všichni, kdo právě neměli co dělat, se loudali k ohništi, aby byli k té okouzlující ženě co nejblíže. Teprve tehdy si Rodario uvědomil, že mu řekla naprostou pravdu. Curiosum se ocitlo v ženiných něžných, ale nepoddajných rukou. V Tassiných rukou. V rukou jeho žačky. Jeho múzy.
"U Pallandiell, takhle to dál nejde," zamumlal císař, jenž byl právě zbaven trůnu. "Budu muset s mladou dámou prohodit pár vážných slůvek."
Už se chystal znovu sejít po schůdcích dolů, když z vozu zaslechl tiché sténání.
"Furgasi?" Otevřel dveře a nečekal na vyzvání, aby vstoupil. Našel přítele, jak leží na podlaze, celý zalitý krví. Furgas si dlouhými, hlubokými řezy otevřel zápěstí a ztrátou krve napolo upadl do bezvědomí.
"Krucinál!" Rodario se vřítil dovnitř, roztrhl prostěradlo a rychle magistrovi obvázal řezné rány. "Co to mělo znamenat?" obořil se na přítele a zvedl ho. "Neosvobodil jsem tě proto, aby ses tu sám zabil."
"Nedokážu se svou vinou dál žít," vydechl Furgas. "Sestavil jsem stroje, které trpaslíkům přinesou smrt," zašeptal a snažil se ovládnout. Zavrávoral, ale Rodario ho přidržel.
"Jen klid, příteli. Donutili tě k tomu…"
"Stejně tak jsem se přece mohl už dávno sám zabít a neustupovat jejich výhružkám, ale…" podíval se na herce. "Nejdříve poslali starými, zasypanými tunely vrtací stroje a doufali, že si probourají cestu k trpasličím kmenům. Za nimi se pak vydaly smrtící stroje." Setřel si první slzu. "Ty stroje…"
Rodario mu podal sklenici vody. "Uklidni se."
"Já se nedokážu uklidnit. Slyšels, o čem nám lidé cestou vyprávěli? Monstra z masa a z oceli?" Polkl, prsty křečovitě sevřely sklenici. "I ta monstra jsou mým dílem. Třetí mě dali dohromady s Nesmrtelným," řekl a snažil se neztratit nad sebou vládu.
Rodariovi přeběhl po zádech ledový mráz. "Ne." Viděl, jak se ve dveřích objevila Tassiina hlava, ale žena se neodvážila na sebe upozornit. Stála na místě, opírala se o rám dveří a poslouchala.

"Ale ano." Furgas se hořce zasmál. "Jednoho oběhu ke mně Bandilor přišel a ukázal mi nějaké zmatené skicy odporných míšenců, jejichž těla se měla zčásti skládat ze železa. Měl recept na kov, který vodí magii, a z výhně Dračí dech v horách Pátého kmene ukradl trochu žhavého uhlí. Tak vytvořil slitinu, ze které jsem mu měl vytvořit stroje podle jeho představ. A já je stavěl, aniž bych věděl, k čemu je chce použít." Zbledl. "Pak přišli. Přesně si na to pamatuju… Vynořili jsme se na povrch a trpaslíci je k nám přivedli. Malé, odporné křížence skřetů a alfů, nejstaršímu z nich nebyly více než čtyři cykly. Bandilor zajel s ostrovem na nějaké tajné místo a tam se ponořil na dno. Strčili jsme ty bastardy do strojů, pevně je k nim přišroubovali a přibili hřeby, pak jsme jim usekali údy a místo nich tam připevnili věci, které Bandilor přinesl. Použil nějaká sklíčka nebo krystaly, to už neumím říct. Zarazil jim do malých tělíček tyče z vodivého materiálu, aby je propojil s magií, a pak naházel všechny bastardy do díry, kterou tam vyhrabal. Ti křičeli. Bože, jak ti křičeli!"
Otřásl se, jak se mu v paměti stále zřetelněji vybavovaly obrazy z minulosti. "Z díry vystřelovaly vzhůru zelené blesky a vbíjely se do železa. Alfské runy vzplály a úplně se rozzářily, no a ti bastardi… rostli a ječeli. Jejich těla dokonale srostla s konstrukcemi a nedala se od nich oddělit. Od mých konstrukcí."
Dopil vodu ve sklenici. "Už nevím, jak dlouho to trvalo. Bandilor v jednu chvíli nařídil, aby se ostrov vynořil, a já jsem pak ty bytosti už nikdy neviděl. Až když jsme o nich slyšeli cestou."
Zmlkl a na velice dlouhou dobu se rozhostilo naprosté ticho.
Tassia se otřásla, po celém těle jí naskočila husí kůže, jak jí představivost v mysli vytvářela obrazy děsivých bytostí a naháněla jí strach. "Ach, bohové," uklouzlo jí nakonec tiše. "To je příšerné."
I Rodario potřeboval nějakou dobu, aby strávil novinky, které se právě dozvěděl. Magistr technicus vytvořil mistrovská díla. Mistrovská díla hrůzy a zkázy, bytosti děkující za svůj zrod technice a magii, ovládané zlem a posedlé vůlí zabíjet a ničit. "To není tvoje vina," vydralo se mu nakonec z úst. Pomohl Furgasovi posadit se na postel. Vyměnil mu vodu za víno, které jeho přítel upíjel dlouhými doušky.
Furgas se chvěl po celém těle. "Zasloužím si smrt, Rodario," pronesl zdrceně. "Je pravda, že mě Třetí k tomu donutili, ale já jsem odvedl dobrou práci. Až příliš dobrou." Sevřel ruce v pěst. "Protože jsem celou dobu přemýšlel o Narmoře a o svých dětech. Poskytoval jsem Třetím dobré služby, abych se tak pomstil trpaslíkům a celé Skryté zemi za to, že mi vzali rodinu. Teprve nakonec jsem pochopil, čeho jsem se vlastně na lidech, elfech i trpaslících dopustil." Dopil víno a zavřel oči. "Já… mám závrať," zašeptal a zkroutil se na posteli do klubíčka. Víno a ztráta krve udělaly své.
"Vyspi se," řekl dojatě Rodario příteli, přikryl ho dekou a setřel krev z prken podlahy. Později ji celou důkladně vydrhne. "A drž prsty daleko od nožů." Vyšel z vozu a zavřel za sebou dveře.
S lahví vína se posadil na schůdky a zadíval se do zapadajícího slunce, pak si dal hlt a podal láhev Tassii.
"Co tím myslel, když říkal, že mu vzali rodinu?" zeptala se ho přerývaným hlasem. "Říkals, že se to všechno stalo při bitvě o Poristu."
Rodario ji přitáhl k sobě a podíval se jí do očí, hned nato se pokusil představit si, jaké by to bylo, kdyby ji navždy ztratil, a myslí mu prolétla vlna strachu. Vášnivě, ale něžně ji políbil.
Tassia vnímala rozdíl mezi smyslným milostným útokem a tímto polibkem, v němž se neskrýval chtíč, ale hlubší city, jaké by ani básník nedokázal vylíčit s dostatečnou přesností. Usmála se na něho a pohladila ho po tváři. "Kvůli čemu to udělal?"
Rodario si povzdechl. "Narmora, tak se jmenovala jeho družka, byla poloalfka. Bojovala s námi na straně dobra proti Nôd'onnovi a potom vstoupila do učení k Andôkai Bouřlivé, to byla poslední maga v zemi. Posléze nastoupila na její místo a zabránila tomu, aby avataři a eoîl napáchali ve Skryté zemi obrovské škody. Jako poděkování za její úsilí velká část Narmořina těla shořela a změnila se v popel. Hvězda zkoušky neměla s nikým slitování. Ani s ní…"
"…ani s jejími dětmi," dokončila Tassia zarmouceně. "To je děsivé. Chudák Furgas."
"Po bitvě dával vinu za všechny mrtvé trpaslíkům a lidem. Kdyby nechali avatary, aby dělali svou práci, řekl tehdy, když ho bolest v duši připravila o rozum, byl by počet obětí ve Skryté zemi mnohem menší. Avataři by zničili zlo v podobě alfů a zase odtáhli pryč. Bez toho, že by použili Hvězdu zkoušky. A on sám by byl šťastným otcem rodiny." Pohledem minul Tassii a zahleděl se do rudého slunce. "Mnohokrát jsem si kladl otázku, jestli neměl pravdu."
Tassia mlčela, napila se vína a podala mu láhev zpět.

Rodario vzdychl. "Tehdy bych lhal, kdybych tvrdil, že ho chápu. Litoval jsem Narmory, byla to moje přítelkyně. Dnes si dovedu představit, jak mu asi bylo na duši." Natáhl ruku a dotkl se Tassiných světlých vlasů. "Modlím se k bohům, abych nikdy nemusel nic takového zažít. Každého, kdo by za to mohl, bych nenáviděl a pronásledoval až do konce života."
Tassia uchopila jeho ruku a přiložila si ji k tváři.
Tak zůstali sedět, dokud nenastala tma. Rodario se v tichosti podíval na Furgase, spícího v posteli, pak se oba posadili k ohni k ostatním členům souboru. Pevně se objímali a naslouchali písni, kterou Gesa zapěla.

Skrytá země,
království Gauragar,
pevnost Kraví hrad,
6241. sluneční cyklus, léto

B
alba Pantok z klanu Skálolibých z kmene Druhých si uprostřed tolika lidí připadala poněkud nesvá. Nařízení královny Isiky, aby mezi zdmi pevnosti nezůstal žádný trpaslík, považovala za směšné. Pro obavy, které se panovnice zmocnily, neměla absolutně žádné pochopení. Bez údernosti dětí kováře by lidé byli ztraceni, to jí bylo zcela jasné.
Navzdory hněvu, který v sobě vůči královně chovala, vykonávala svůj úkol s nesmírnou svědomitostí a na závěr prací přezkoušela s předákem každičký kámen v Palandu.
"Není ta pevnost překrásná?" radoval se muž nad pohledem, jaký se mu naskytl.
"Ne, to rozhodně není," rozmetala mu Balba pocit štěstí na malé kousky. "Mně se ta stavba zdá ošklivá, nemá žádný půvab, necítím z ní lásku, je jen tak hozená do krajiny. Tehdejší stavitelé si všechno dobře promysleli, ale vůbec se neohlíželi na to, jak pevnost vypadá."
Trpasličina jednoznačná slova vymazala předákovi z tváře předchozí dobrou náladu. Jako potomek lidí, kteří Paland vybudovali, se cítil napaden. "Vy trpaslíci si myslíte, že vždycky všechno víte nejlépe."
"Já jsem neřekla, že bychom to postavili lépe." Balba věděla, že by to její národ nepochybně postavil lépe, vzdala se však pokušení otlouci mu to o hlavu. "Chybí mi tady duše, kterou najdete v každé stavbě, již budovali trpaslíci. Lidé, kteří stavěli Paland, opracovali kámen do příslušných tvarů, ale nedbali na jeho žilkování a strukturu. Znásilnili ho, místo aby ho poslechli a spojili. Vydržel by pak déle a srostl tak, že by se z něho stala uměle vytvořená skála. To je důvodem toho, že naše stavby vydrží déle než vaše."
Balba a všichni kameníci v řadách trpaslíků znali vlastnosti každičké horniny, od žuly až po břidlici, od čediče až k mramoru nebo pískovci.
Ve světle zapadajícího slunce najednou objevila poškozené místo. "Hej, ty tam," zavolala na jednoho z dělníků, které jí král přidělil. Balbin ukazováček zamířil ke svorníku ve vchodu do hlavní budovy. "Přece jsem nařídila, abyste ho vyměnili."
"Nebyl čas, Balbo. Museli jsme ještě…"
"Řeknu to králi Bruronovi, až se vstupní oblouk při prvních hlasitých fanfárách roztřese a spadne mu na hlavu." Zapřela si svalnaté ruce v bok. Tímto gestem dávala najevo nepoddajnost.
Předák přiskočil podřízenému na pomoc. "Hned si vezmu pár lidí a dáme se do práce, Balbo," uklidňoval ji a sklopil zrak, aby mu z očí nevyčetla němou kletbu. Pospíchal pryč a byl rád, že už nebude muset řeči té trpaslice dál poslouchat.
Balba potřásla hnědou kšticí a upravila si koženou zástěru. "Lidé," zabručela tiše a šla si po svých.
Když vzala v úvahu počet cyklů, které tato pevnost zažila, a jak zoufalý obraz zanedbalosti se jí naskytl, když do Palandu s kameníky přijela, stál výsledek jejich práce opravdu za to. Dvacet kroků vysoké vnější hradby hvězdicovitě situované pevnosti byly opraveny a opatřeny novými, stabilními ochozy. Vyměnit poškozené kameny ve zdi tak, aby se nezhroutila, byl mistrovský výkon. Lidé zpočátku nechtěli věřit, že se takový kousek vůbec dá provést. Trpaslice jim však dala pořádně za vyučenou.
Poškozené věže nechala bez okolků strhnout a zvětralé kameny vyčlenit jako náboje pro ostřelování útočníků. Kameny teď ležely na hromadách na ochozech nebo na dvoře vedle katapultů. Zdi byly dost

vysoké, věží nebylo zapotřebí. Místo nich nechala vybudovat rampy na vrhání oštěpů.
Divila se, jak jednoduché je opravit pevnost tak, aby byli lidé spokojení. Když se na ni zadívala kritickýma očima trpaslice, její nároky okamžitě vzrostly. Chtěla zanechat Paland v takovém stavu, aby ani elfové nemohli říct nic jiného než ji pochválit za rychlost. Ne za krásu, ale za rychlost.
Během doby, kdy pracovala na opravách, dorazil do pevnosti jediný ze zbývajících diamantů. Se svými vojáky zde již pobývala královna Wey. Poslové, kteří přicházeli od ostatních eskort, podávali veliteli nepřetržitě zprávy o postupu a o tom, jak daleko jsou od pevnosti.
Podle všeho měl jako další dorazit kámen ze Sangreînu, i ten zmizí v sále, chráněném několik kroků tlustými zdmi. Balba nechala strop dodatečně zvýšit a podepřít sloupy. Dokonce ani kometa, která kdysi spadla do Země za horami, by toto žulové brnění neprorazila.
Trpaslice obrátila kroky k ochozu vedoucímu na jih. Chtěla se podívat, jak velký je doprovod ze žhavé pouštní země, jemuž svěřila ochranu svého diamantu královna Umilante.
Když stála na cimbuří a dopřávala si doušek vody z láhve, vynořil se vedle ní ozbrojený elf. "Zdravím tě," pravil.
"I já tě zdravím." Balba věděla, že patří ke kontingentu čítajícímu dvě stovky mužů, které Âlandur vyslal jako předvoj. Další bojovníci měli následovat.
Kromě nich pobývalo v pevnosti tisíc vojáků z Weyurnu. Zbytek, dalších patnáct tisíc pěšáků a dva tisíce mužů jízdy, pospíchal pod vedením prince Mallena do Idoslânu. Hodlali zaútočit na jeskyně Toboriboru a zničit Nesmrtelné a všechny nestvůry, které tam najdou. Teď, když se ukázali, konečně měli vojáci nepřítele, na kterého mohli zaútočit.
"Sitalia nás obšťastnila krásným dnem," prohodil elf jen tak pro sebe, do zdi. "Bohyně to se svými tvory myslí dobře." Sundal si helmu, zpod níž se vyhrnuly blonďaté vlasy a volně se rozevlály kolem ramen.
Balba si dala další hlt a odložila láhev od úst. "Sitalia se stará o elfy, takže krásným dnem obdaruje nanejvýš vás. Lidé děkují Palandiell a my Vraccasovi. U toho zůstaňme," pronesla přátelsky. "Den ještě není u konce." Obhlížela si zbroj z bílého kovu, jakou dnes spatřila vůbec poprvé. Všech dvě stě elfů se objevilo v nových oděvech, které byly tak bílé a jasné, že za plného slunečního světla oslepovaly skoro jako zrcadlo. Změněný zevnějšek elfů jí něco připomínal, ale nedokázala si přesně vybavit co.
"Máš pravdu, Balbo Pantoku z klanu Skálolibých," odpověděl elf omluvně. "Chtěl jsem ti jen vyslovit chválu, která ti právem náleží. Odvedla jsi vynikající práci. Diamanty tady budou v bezpečí."
Trpaslice přikývla a věnovala mu opatrný úsměv. "Chtěl bys?" zeptala se ho a nabídla mu láhev s vodou.
Elf natáhl opancéřované prsty a láhev uchopil. "Mockrát děkuji." Nejdříve si k ní přičichl, aby se ujistil, co bude pít, pak pozvedl hrdlo k ústům - a ztuhl. "U Sitalie," zašeptal a ukázal k jihu. "Vidíš to, co já?"
Balba se zahleděla udaným směrem.
Průvod s kamenem se mezitím objevil mezi dvěma pahorky a právě míjel lesík, když se stal obětí přepadu. Trpaslice spatřila, jak mezi malými postavičkami vojáků pobíhá obrovité černé monstrum, které se kolem sebe rozmachuje zbraní, vypadající jako kosa. Chvílemi z něho vystřelovaly zelené blesky a každý, koho zasáhly, se na místě vypařil.
"Nesmrtelní nás zmátli! Nejsou v Toboriboru. Poslali ty svoje zplozence sem k nám, aby uloupili kameny ještě předtím, než se nám podaří dostat je do bezpečí." Elf pustil láhev, pádil po schodech dolů a v běhu si narazil helmu na hlavu. Přitom něco volal v řeči, které Balba nerozuměla.
Oddíl elfů rychle nasedl na bílé koně a za mohutného dunění se vydal k jižní bráně na pomoc vojákům královny Umilante. Hrstka jízdních poslů vyrazila na jiné strany, aby varovala vzdálenější skupiny lidí a trpaslíků.
Velitel pevnosti za nimi nechal zavřít brány a povolal všechny vojáky do zbraně.
"Vždyť jsem říkala, že den ještě není u konce." Balba se rázem ocitla v předválečném shonu. Uměla obstojně zacházet s koulí, nepovažovala se však za vynikající bojovnici. Teď využila vzrušení, opustila ochoz a pobízela dělníky za slábnoucího denního světla k rychlejšímu tempu.
Další rozruch nastal na východní straně pevnosti, ale Balba zůstala na staveništi, dokud lidé nesplnili úkol k její naprosté spokojenosti. Každičká závada by později padla na ni a tím i na její rodinu a klan. Teprve po skončení práce spěchala nahoru na cimbuří a v levé ruce pevně třímala štít.
K východní bráně mířil oblak prachu.

Ať už ho zvířilo cokoliv, pohybovalo se to k nim neuvěřitelnou rychlostí. Příliš rychle na to, aby mohlo jít o člověka, elfa, trpaslíka, bestii nebo zvíře.
"Co je s lidmi královny Umilante?" zeptala se vojáka stojícího poblíž.
Muž byl bledý jako stěna, opíral se o násadu oštěpu. "Leží mezi pahorky a už se nehýbou."
"A elfové?"
"Zmizeli. To monstrum je sežralo," zašeptal a polkl.
Slunce zapadalo a Gauragar se nořil do pološera, jež potrvá, dokud nedorazí noc se svou černí a hvězdami.
Pochodně v pevnosti vzplály a zaháněly strašidelné stíny. Někteří muži vyběhli ven, sklopili dřevěné mosty a zapálili příkopy kolem pevnosti, naplněné chrastím a smůlou. První obranná linie byla v pohotovosti.
Balba dovlekla na ochoz jeden z kamenů a byla připravená přivítat jím útočníka. Několika dobře mířenými seky vyryla do kamene své iniciály a spokojeně se ušklíbla.
Věc, jež se k nim tak rychle blížila, se zastavila v prostředku cesty, asi padesát kroků před pevností, a ukázala se obráncům. Závoje prachu, které se kolem ní zvedaly, odvál horký vzduch od ohňů a před nimi se objevila směsice nestvůry a stroje.
Tvor se od pasu nahoru podobal ostatním monstrům, byl to míšenec alfa a skřeta nebo něčeho ještě horšího, uvězněný v neohebném, tlustém pancíři z tionia. Nikde nebyl vidět ani kousíček kůže, všechno bylo odolným materiálem před šípy a menšími kameny pečlivě chráněno. Pouze podle otevřeného hledí a obličeje byli vojáci schopni rozeznat, že ve zbroji vězí něco živého.
Ale tam, kde obvykle bývají nohy, mělo monstrum černý špalek. Byl dva kroky vysoký, dva široký a tři kroky dlouhý.
Hrany byly mírně zaoblené, černě naleštěný povrch se na krajích skláněl dolů, takže voda, krev nebo nějaká jiná kapalina z něho mohla okamžitě stéci a nedělala na něm kaluže. Balba navíc na povrchu postřehla klapky, za nimiž mohlo číhat lecjaké překvapení. Kolem dokola trčely loket dlouhé hroty z tionia, na spodní straně se nacházelo několik velkých kol, jejichž pomocí se míšenec pohyboval vpřed. Kola byla poháněna neviditelnou silou zevnitř špalku.
"Bojový vůz bez koní," vyhrkl voják vedle Balby. "Co je zase tohle za vynález?"
"Rozhodně nic dobrého," zamumlala Balba. Při pohledu na bytost se jí zježily chloupky na zátylku.
"Dejte mi kámen a budete žít," zvolalo monstrum jasným hlasem. "Brzy zde budou mí bratři a sestry. Tyto zdi nás nezastaví."
"Dostaneš odpověď, jaká ti náleží," zavolal velitel z hradeb, zvedl ruku a prudce jí trhl dolů.
Čtyři vrhače oštěpů odpálily na bytost smrtonosnou nálož a oštěpy se ve večerním pološeru vyrojily nad hlavami vojáků jako černé mraky.
Nepochybně by dopadly tam, kam měly, kdyby monstrum okamžitě nezajelo dozadu. Tlusté čelní kryty se vysunuly nahoru a vytvořily štít proti třem oštěpům, které spíše shodou náhod dorazily až k cíli. Dřevěné násady se lámaly, špice se tříštily, ohýbaly se na tioniu a neudělaly na něm žádný, ani ten nejmenší důlek. Střelci hekticky dobíjeli zbraně.
"Miřte na kola. Tentokrát ten krám dostaneme!" Velitel se obrátil ke katapultům ve dvoře, u nichž se k nabíjení používaly kameny. "Buďte připraveni," zavolal dolů z ochozu. "Až dám…"
V tom v Palandu zhasly všechny zdroje světla. Svíčky, pochodně, ohně v příkopech, vše odumřelo a noc zároveň pohltila příšeří. Všechno se ocitlo v naprosté temnotě, ani hvězdy se nechtěly ukázat.
"Střílejte!" houkl velitel a bylo slyšet, že vojáci uvolnili úchyty u kladek a že se lana odvíjejí. Netrvalo dlouho a ozvaly se rány, jak střely dopadaly na zem.
Balba přestala věřit tomu, že někdy uslyší smrtelný výkřik toho podivného stvoření.
Před bránou se rozzářily tmavozelené runy, po nich následoval ohromný blesk a křídla brány byla vyražena ze závěsů takovou silou, že větší úlomky a třísky dolétly až na protilehlou stranu pevnosti.
Pochodně však alespoň začaly znovu dávat světlo a obránci ve dvoře dostali možnost uvidět, jak vypadá smrt, než je dostihne.
Špalek překonal příkop a nyní se řítil nádvořím. Na pravé i levé straně vysunul čepele z tionia, dlouhé jako dospělý muž, a přesekával jimi muže i jejich zbroje na poloviny. Půlky pobitých vojáků padaly na

zem a nabízely kamarádům děsivý, ochromující pohled.
Z čela monstra vyjela železná zástěna, která mu pomáhala prorážet si postup vpřed, a každý, kdo se mu postavil do cesty, byl smeten k čepelím nebo se ocitl pod koly, ovšem i ta měla ozubené hrany. Nikdo z vojáků, kteří se pod ně dostali, nevyvázl životem. S tím, jak byli vozidlo i stvůra v něm chránění pancíři, obyčejné šípy nic nesvedly.
Balba ze sebe setřásla ochromující děs. "Váš velitel měl pravdu. Slabým místem toho monstra jsou kola," volala a spěchala po schodech dolů. "Neslyšíte? Zasuňte mu do nich železné tyče, aby muselo zastavit. Přineste řetězy. Těmi ho převrátíme."
Ve všem tom rámusu a řevu zaslechlo její pokyny jenom několik málo obránců, ale ti se snažili následovat srdnatou trpaslici a řídit se jejími radami.
Kousek před prvními dveřmi do diamantové komory vozidlo, které vydávalo zvláštní, podivné zvuky, dohonili. Pod tioniovými pláty to klapalo a tikalo, syčelo a prskalo.
"Sem s těmi řetězy!" nařídila trpaslice mužům. Vojáci neváhali a uposlechli Balbiných rozkazů. Pochopili její záměr. Trpaslice přiložila ruce k dílu, přivlekla hák a chystala se ho mrštit mezi kola. "Zahákněte je o…"
Hlasitý rachot ji donutil otočit hlavu a podívat se k bráně vyhozené do vzduchu.
Právě se jí hrnulo dovnitř druhé monstrum, které jeho tvůrce uzavřel v obrovském brnění. Pěsti z tionia vytrhávaly ze zdí velké kameny a vrhaly je proti obráncům, kteří se k němu řítili. Celé tucty statečných weyurnských vojáků přicházely o život v boji s protivníkem, jemuž se nemohly vyrovnat a který je drtil jako dotěrný hmyz. Koule obalená mřížovím se valila široce se rozevírajícími řadami vojáků, aby pomohla monstru u vchodu.
Balba se zastavila. Její srdce zakolísalo, odvaha roztála jako olovo v ohni. Po jižním ochozu se šplhalo nahoru třetí z Tionových stvoření s kovovýma a skleněnýma rukama. Máchalo jimi kolem sebe a vystřelovalo z nich do davu vojáků zelené blesky. Železné součásti zbroje na tělech obránců se rozžhavily, vojáci se v paprscích vypařili a nic z nich nezbylo, padl i velitel. Zbytek obránců vzdal další boj a s řevem hledal záchranu v útěku. Z tisíce mužů jich zbylo něco málo přes čtyři sta.
Balba pochopila, že bez maguse proti takovým bytostem nic nesvedou. Propojení nadřazených strojů, nespoutané síly stvůr a magie bylo prakticky neporazitelné.
Trpaslice pustila hák a na rozdíl od lidí utíkala brankou k severní bráně. Později se dozvěděla, že weyurnští vojáci byli vyhlazeni do posledního muže.

X
Skrytá země,
na severu království Gauragar,
6241. sluneční cyklus, léto

B
o?ndil se vlekl za podskalanem a velice okatě dával najevo, že se mu celá věc vůbec nelíbí.
"Vydáváme se dobrovolně do rukou těch, co přepadají naše kmeny. To není dobrý."
"Oni si nás vyslechnou. A bude lepší, když se nám s nimi podaří na něčem dohodnout, než aby ty přepady trvaly ještě déle," vyjádřil Tungdil svůj názor.
"A taky nám pořád ještě neřekl, jak se jmenuje," hledal Bo?ndil další důvod pro svou špatnou náladu. "A navíc považujou sviňuchy za přátele."
"Prostě ještě chvíli počkej," doporučil mu Tungdil, kterému to věčné šťourání pomalu lezlo na nervy.
Goda kráčela vedle svého mistra a do hovoru se nevměšovala, ale Tungdilovi se zdálo, že i jí lze z tváře vyčíst, že by byla raději, kdyby Bo?ndil nebyl tak protivný.
Jak tak kráčeli za cizím trpaslíkem, pociťovali všichni tři značné napětí. Nikdo z nich nevěděl, jak setkání se vzdálenými příbuznými ze Země za horami dopadne.
Tungdil pozoroval podskalana při chůzi. Pohyboval se pružněji než trpaslíci ze Skryté země, kladl nohy v řadě jednu před druhou, a ne vedle sebe. Přitom měl trup v naprostém klidu a při našlapování nepůsobil

prakticky žádný hluk. Na rozdíl od Pruďase. Podskalan ovládal plížení tak dokonale, jako kdyby chodil k alfům do učení.
Putovali až do západu slunce, pak dorazili do mírného, zalesněného údolíčka mezi třemi pahorky, v jehož středu vyvěral pramen.
Podskalan je zavedl rovnou k vodě, zakřičel několik nesrozumitelných slov a posadil se ke kraji pramene. "S?ndalon tu bude hned," oznámil jim.
Pruďas zarazil hlavu vraního zobáku do měkké, mechem porostlé půdy a napínal uši, jestli mezi stromy něco nezaslechne. "Todle tady by stejně tak mohla být nějaká svatyně elfů," zabručel. "Už chybí jenom nějakej z těch bílejch kamenů."
Podskalan se na něj zahleděl. "Bílý kámen? U vašich broka?"
Tungdil si vybavil, že cizinec tím slovem myslel elfy. Jak se zdálo, měl už on i jeho národ s nimi jisté zkušenosti. "Ano." Popsal kámen, jeho strukturu a tajnůstkaření, jaké s ním bylo spojené. "Říká ti to něco?"
"Ano," přikývl podskalan a soucitně se na něho podíval. "My jsme v naší zemi taky měli broka a ty jejich kameny." Znovu se napil vody a opatrně si otřel obličej, aby nesmazal znaky na hlavě.
"A co to teda znamená?" bručel Pruďas netrpělivě.
"Co si asi tak myslíš?" Podskalan vypadal podrážděně. "Že jsme je museli zničit dříve, než by oni zničili nás."
Pruďas hodil očima po Tungdilovi a polkl. "Slyšels, učenej?"
"Jasně a zřetelně." Tungdil si sedl do mechu a opřel se o kmen stromu. Bylo víc než nutné, aby se setkali s náčelníkem podskalanů. Jeho přítel a Goda si dřepli vedle něho.
"Co myslíte? Mají rádi vtipy?" Pruďas si podskalana pozorně prohlížel. "Tím by se možná na chvíli uvolnilo napětí, až se setkáme."
Goda zakoulela očima. "Ale ne ten vtip o cestě, mistře. Když už, tak zkus ten, jak se elf ptá trpaslíka, kde je les."
"Jo, to máš pravdu. Ten s cestou by se jim možná nezdál tak směšnej." Bo?ndil prsty sevřel rukojeť zbraně. "Jsou s nima jenom starosti."
"Protože se jim nelíbí tvoje vtipy? No to je další důvod, proč bychom neměli jejich národu důvěřovat," ušklíbl se Tungdil. "To bude tvým novým heslem: Kdo se nesměje, s tím brzy zle je. Měl by sis to nechat vyrýt do tupé strany vraního zobáku."
Goda se hlasitě rozesmála.
"Čtyřicet kliků, žačko," zavrčel Bo?ndil uraženě.
"Copak nemáš smysl pro humor, mistře?"
Trpaslík předstíral uraženého. "Ne, když si někdo dělá srandu ze mě." Prstem ukázal k zemi. "Čtyřicet, pěkně prosím. A pořádně až k zemi. Chci ti vidět na nose mech."
Goda zaklela, vstala a poslechla příkaz.
Tungdil vyčítavě potřásal hlavou, ale Pruďas jen vycenil zuby.
"Až do mechu," připomněl jí po třiceti klicích a dělalo mu radost, když sledoval hru svalů na trpasličiných pažích. Najednou pro něho měla mnohem větší půvab než dřív.
Podskalan rozdělal oheň a o tři trpaslíky se nijak nestaral. Plameny byly vysoké skoro jako člověk, vystřelovaly do noci a vysílaly do temnot jasný signál.
Zničehonic se mezi kmeny nehlučně vynořily dva tucty postav, které měly na sobě tenké hnědé a černé kožené zbroje, kožené kalhoty a vysoké boty. Hlavy byly chráněné helmami, které se od sebe lišily jen v malých drobnostech. Každý z příchozích vypadal trochu jinak a nikdo z nich neodhalil obličej. Sklopená hledí, která tvarem připomínala zpitvořenou tvář démona, jim dodávala pochmurný nádech. Byl na ně děsivý pohled.
Tungdil postřehl, že v rukou nebo za opaskem mají začerněná, asi krok dlouhá železná kopí, zakončená štíhlou čepelí, pod níž byl navíc umístěn zvláštní úchyt. Bylo zřejmé, že podskalané s nimi nesdílejí zálibu v těžkých trpasličích zbraních.
"Ukažte se," řekl podskalan, který je zavedl do údolí, a ostatní jako na znamení rozevřeli hledí.
Tungdil se zkoumavě zahleděl do vážných, bezvousých tváří a objevil mezi nimi několik žen, které

okamžitě vzbudily jeho zvědavost. Chyběly jim oblé tvary trpaslic, které dosud znal, celkově měly mnohem štíhlejší postavy a podobaly se spíše lidským ženám.
Jeden z podskalanů, který se na první pohled ničím nelišil od ostatních, popošel vpřed. "Já jsem S?ndalon. Něco jste ode mne chtěli." Zarazil hůl do lesní půdy, stáhl si helmu z krátkých, světlých vlasů a čekal.
Tungdil se svými společníky vstal a jednoho po druhém představil. "Musíme si promluvit a dohodnout se ve věci toho diamantu," pronesl zcela otevřeně. "Mezitím jsme se dověděli, že patří vám, ale kouzlem jedné broka se z něho stalo něco mnohem mocnějšího. Nemůžeme ho jen tak dát z ruky."
S?ndalon sáhl k opasku, vytáhl odtamtud váček, otevřel ho a vysypal jeho obsah do mechu. O zem zabubnovaly lesklé úlomky a třpytivý prach. "To je všechno, co zbylo z kamenů, které jsme s ubariu ukořistili. Byly to jen napodobeniny."
Touto zprávou celou věc Tungdilovi nijak neusnadnil. Protože tím se opět zvyšovala pravděpodobnost, že pravý diamant padl do rukou Nesmrtelných. Co všechno by mohli s tou magickou silou napáchat, si vůbec nedokázal představit.
"Žádáme, aby nám byl vrácen náš majetek," prohlásil S?ndalon. "Ukradla nám ho broka. Trvalo pět dlouhých hvězdných okruží, než jsme skončili s přípravami a dostali příležitost znovu se ho zmocnit."
"Proč si prostě nevybrousíte novej a nenecháte nás na pokoji?" navrhl Pruďas a držel v rukou vraní zobák. Sice jen volně, přesto však v pohotovosti. Goda ho s večernicí přesně napodobila.
"Protože jenom ten kámen má v sobě jistou zvláštní vlastnost, jakou nutně potřebujeme," odvětil S?ndalon ostře. "Bylo by to, jako byste měli klíč k zámku, dokázali ho zastrčit dovnitř, ale nemohli jím otočit." Pohlédl na Tungdila. "Pokud jsou informace, které jsme se doslechli, pravdivé, tak ještě tři kameny jsou v rukou vašich národů a jeden zmizel, říkám to správně? Dejte nám ty tři a my přísaháme, že je vezmeme s sebou a ochráníme je před každým, kdo by je chtěl ukrást."
"Jednou už jste to nezvládli," připomenul mu Bo?ndil okamžitě.
"A vy to nezvládáte celou dobu," opáčil S?ndalon. "Nedokážete ochránit kameny ani proti nám, ani proti ubariům, ani proti těm monstrům."
"Kdybys nám mohl vysvětlit, proč je diamant pro vás tak důležitý, možná bychom se pak dali přesvědčit, abychom vám kameny přenechali," snažil se ho Tungdil navnadit.
K jeho velkému zklamání potřásl podskalan hlavou. "Kdybychom to mohli otevřeně vysvětlit, nemuseli bychom se tak dlouho potají potloukat po vaší vlasti. Naše město i celá země jsou na ten kámen odkázané. Máme mocné nepřátele, a kdyby se dověděli o naší slabině, okamžitě by zaútočili."
Tungdil opatrně popošel k podskalanovi o krok blíž. "My jsme trpaslíci stejně jako vy. Nikdy bychom vás nezradili nepřátelům." Uvědomoval si, že jeho slova obsahují špetku nepravdy. U některých Třetích by ho taková zákeřnost ani trochu nepřekvapila, ale o tom nemusel S?ndalon nic vědět. "Kromě toho se již mezitím mezi panovnicemi a panovníky rozkřiklo, že to jsou právě podskalané, kteří se skřety usilují o získání diamantu. Klidně nám o tom můžeš vyprávět více. Vaše loupežné tažení už není tajemstvím, S?ndalone."
"Má pravdu," prohodil podskalan, který je zavedl do údolí. "Povyprávěj mu o našem trápení a pak to všechno vysvětlíme jejich králům a královnám."
"Ne," odsekl S?ndalon úsečně. "To, co se děje v této zemi, se nás netýká."
"Ale oni nic netuší o nebezpečí, které se jim vznáší nad hlavou. Broka tady u nich postavili bílé kameny," dodal podskalan. "Začíná to tu jako svého času u nás, S?ndalone. Můžeme zabránit nejhoršímu, když budeme trpaslíky a lidi včas varovat."
S?ndalon mlčel a uvažoval.
"Nevím, co na to říkáte vy, ale mě ta polopleš pořádně znejistěla. Začínám si dělat velký starosti," zašeptal Bo?ndil. "Co to mělo znamenat, ty řeči o bílejch kamenech? Myslel tím ty věci, co jsme viděli u šikmouchejch?
"Viděli? Ty ses jednoho dotknul," opáčil Tungdil tiše. "Kdo ví, co to s tebou provedlo."
Pruďas zbledl.
Bezejmenný podskalan se k nim obrátil. "Už těm broka v ničem nevěřte, ani jejich slovům, ani činům, ani úsměvům. Příliš dlouho se dívali do slunce a chtěli by být taky takoví. Ke všemu ostatnímu jsou úplně

slepí." Promlouval k nim s nesmírným důrazem. "Začne to zabíjením, o němž nikdo nebude vědět, kdo za ně nese vinu. Potom budou hořet města a vesnice a nikdo v nich nepřežije. Vaši lidé utrpí ztráty a budou ležet mrtví v tunelech, protože jim někdo otráví vodu.
"U Vraccase!" zvolal Pruďas zděšeně. "Slyšíte to? Popisujou nám tu věci, který se ve Skryté zemi zrovna dějí…" Zarazil se a zvedl vraní zobák. "Byli jste to vy a chcete teď zasít mezi národy Skryté země nesvornost, abyste se líp dostali k tomu diamantu?" zaburácel a bojovně sklonil hlavu. "Přísahám při všech mrtvých svýho národa, že se vám pomstím, jestli jste to byli vy!"
"Ne, my jsme to nebyli," řekl S?ndalon. "Tak dobrá. Dozvíte se celou historii diamantu. Možná nám pak budete věřit." Posadil se a začal vyprávět…

"Kámen pochází z nejhlubšího dolu v Drestadonu. Nálezce za něj zaplatil svým zrakem, takovou nesmírnou, zářivou krásou se kámen vyznačoval. Na diamant jsme se mohli dívat a brousit ho pouze přes hustě tkaný černý šátek.
Brusič potřeboval sedm hvězdných okruží, aby dodal diamantu správný tvar. Přitom si sedřel z bříšek prstů maso, zkřivila se mu záda a oči mu zeslábly, až měl zrak jako stařec. Nakonec svou práci dokonal. Přivedli jsme ho k ubariům a k jejich mistrovi run a ten rozpoznal, proč nám bůh Ubar diamant poslal. Mistr run se přepásal opaskem a povolal ubariu do války. Shromáždil armádu a vypochodoval s ní do Černé soutěsky, z jejíchž hlubin a propastí vystupovalo zlo a bez ustání nás sužovalo. Tak jak hvězdná okruží přicházela a odcházela, jedno následovalo za druhým, tak dlouho tryskalo ze soutěsky zlo a znovu a znovu nás přepadalo.
V soutěsce však také stál jeden prastarý železný artefakt, který zdánlivě neměl žádný účel a již dávno ztratil veškerou moc.
Runy na artefaktu slibovaly, že Černou soutěsku navždy uzavřou - pokud se k nim vrátí Hvězda hor.
Mistr run nás i ubariu zavedl přímo doprostřed davů nepřátel. Byla to děsivá, nesmírně tvrdá bitva. Bojovali jsme proti stvořením, která jsou mnohem bestiálnější než všechny stvůry, které znáte tady ve Skryté zemi, a přitom byla obdařena nesmírnou vnější krásou. Některé bestie si našly cestu i sem. Bytosti, jež nazýváte alfové a které my nazýváme sinto?tar, se sem protáhly přes hory přímo z Černého údolí.
S ubariu jsme neúnavně bojovali a prorazili mistrovi run cestu černým vojskem až k artefaktu. Onoho dne přišlo mnoho našich přátel a příbuzných o život, celé rody byly vyhlazeny do posledního.
I bestie však cítily, že jim hrozí větší nebezpečí než kdykoliv předtím. Ten, kdo to neviděl na vlastní oči, nedokáže si tu nelítostnou řež a vraždění vůbec představit.
Mistr run se vznesl vzhůru k artefaktu. Vložil kámen do úchytu, kam přesně zapadl. Kámen se probudil v celé své oslnivé kráse. Starým artefaktem projela vlna světla a záře a probral se k životu.
Bestie zla byly zapuzeny zpátky do soutěsky, většinu z nich jsme pobili. Útěk se podařil jen několika málo neškodným stvůrám, ty pro nás v té době neznamenaly celkem žádné nebezpečí.
Artefakt utkal závoj neproniknutelné magie, který obepnul celou soutěsku.
Tak tomu bylo až do dne, kdy k nám přišla broku, pobila stráže a uloupila Hvězdu hor."

S?ndalon si nabral plnou dlaň vody a trochu z ní upil. "Tvorové v soutěsce si dosud nevšimli, že se jim brána vězení otevřela. Hledali nějaké nové východy a pár jich taky našli, projít jimi je ale hrozně obtížné a nebezpečné. Tu a tam se však některému podaří vylézt ven." Ztlumil hlas. "Kdyby se jeden z nich na svém loupežném tažení dozvěděl, že stará cesta je znovu otevřená, a vrátil se s tou zprávou zpátky, vyhrnou se všichni z Černé soutěsky ven, a jak budou plní vzteku a nenávisti, zničí, na co narazí."
Vykroutil zaraženou hůl ze země a ukázal na sebe. "Nejdříve nás," namířil špičatým koncem hole na Tungdila, "potom vás. Alfové jsou z nich ti nejneškodnější."
"Že by snad ty kovové stvůry přece jen pocházely ze Země za horami?" přemítal Tungdil polohlasně.
S?ndalon jeho domněnku popřel. "Takové bytosti neznáme. Musely se narodit tady."
"To není možné. Hvězda zkoušky zničila alfy a s nimi všechny ostatní tvory temnot. Přinejmenším většinu z nich," prohlásila Goda, jež napjatě poslouchala vyprávění obou trpaslíků.
S?ndalon uvažoval. "Vypadala Hvězda zkoušky jako stěna z bílého světla, která se přehnala nad

krajinou?" Goda přikývla. S?ndalon vytáhl dýku, ponořil ji do vody a pak ji přidržel širokou stranou nahoru. "Jestli tohle je vaše vlast a můj prst světelnou stěnou," přejel prstem po kovu a setřel z dýky vodu, "co zbude pod zemí?" Na spodní straně dýky se nashromáždily velké kapky vody.
"Chceš tím říct, že kouzlo neproniklo skrz hory a hlubiny země?"
"Přesně tak. Byli jsme v oblastech, v nichž si to broka předtím zkoušela. Všude zůstaly nějaké bestie, které přežily." S?ndalon zamyšleně pozoroval dýku. "U nás se jí to nepovedlo. Broka k nám přišla, ukradla kámen a čekala, až se nestvůry ukáží, aby je mohla kouzlem zničit a zvětšit tak vlastní moc. Ale bestie jí tu laskavost neudělaly, a tak broka s celým průvodem odešla jinam. Od té doby, co se u nás objevila, se i ostatní broka chovali velice podivně, až jsme je nakonec museli zničit, než nás všechny uvrhnou do zkázy." Schoval dýku. "Nebylo pro nás lehké, že jsme je museli vyhladit, ale bylo to nezbytně nutné." Pohlédl na zamyšlené tváře trpaslíků. "Ztratili rozum."
"Nemůžeš popřít, že se i naši elfové chovají podivně, že ne?" obrátil se Bo?ndil na Tungdila. "Tím myslím divnějc než jindy."
"Musíme co nejdřív vyléčit zraněného elfa. Určitě nám bude schopen říct něco víc. Rozhodně po něm jen tak zbůhdarma nestříleli." Tungdil kývl na S?ndalona. "Doprovoď mne do Palandu a podej královnám a králům zprávu o tom, co jsi teď vyprávěl nám. Musíš je přesvědčit! Neexistuje žádný jiný způsob, jak bys mohl ten pravý diamant získat, protože za zdmi pevnosti se k němu nikdy nedostaneš. Dávám ti slovo, že tě nikdo nezajme, nezraní ani nezabije." Zvedl sekeru. "Přísahám při Ohnivé čepeli."
Bezejmenný podskalan na náčelníka povzbudivě kývl a S?ndalon nakonec souhlasil. "Půjdeme s tebou, Tungdile Zlatoruký." Povstal. "Ačkoliv my bychom se do té pevnosti stejně dostali," prohodil s úsměvem. Byl si tím naprosto jistý.

Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, léto

T
ungdil, Bo?ndil, Goda a družiny Pátých a podskalanů nemuseli nakonec jet až do Palandu.
V Poristě vlály na cimbuří městských hradeb vlajky všech království, což znamenalo, že se zde opět shromáždili všichni mocnáři ze Skryté země. Vlajky vlály na půl žerdi.
Trpaslíci pochodovali nápadně tichým městem. Tichým kvůli tísni a strachu, který na město padl a v zárodku udusil veškeré veselí. Na cestě k poradnímu stanu se dověděli o událostech v Palandu a o zničující porážce obránců pevnosti.
Když Tungdil vstoupil s Pruďasem a S?ndalonem hned po poledni do poradního stanu, radili se lidé s elfy a trpaslíky, jaké činy by měly urychleně následovat. Goda čekala jako vždycky venku.
Místo prince Mallena zůstalo prázdné a na židli, která svým tvarem připomínala trůn a na níž kdysi sedával kníže Liútasil, spatřil Tungdil elfku v bílém oděvu s insigniemi panovnice. V dlouhých, světlých vlasech se jí třpytily šperky z drahocenných drahokamů, pohled bdělých modrozelených očí sklouzl po nově příchozích. Elfové si našli Liútasilovu nástupkyni a ta krásou a aurou zářila ve stanu více než kdokoliv jiný. Tungdilovi byla představena jako kněžna Rejalín. Trpaslík si v duchu okamžitě vybavil eoîla.
Král Bruron přivítal trpaslíky neúspěšným pokusem o úsměv a udiveně se zahleděl na bezvousého trpaslíka, převyšujícího Tungdila o šířku ruky. "Určitější už slyšel o Palandu, že ano?"
Trpaslík přikývl a úklonou pozdravil panovnice a panovníky. "Zděsil jsem se, když jsem se to doslechl. Takže teď existuje ve Skryté zemi už jen jeden kámen, o kterém nikdo neví, kde se právě nachází."
"Jen jeden?" zeptala se Isika plná zlých předtuch. Černé vlasy a obličej poznamenaný stářím činily z královny tmavý opak elfky, kdyby je chtěl někdo srovnávat. Vedle oděvu kněžny elfů vypadala její přepychová garderoba jako z vetešnictví. "I tebe a tvou družinu porazila jedna z těch bestií?"
"Ne. Mne porazil S?ndalon." Trpaslík ustoupil stranou, aby podskalan mohl svým zjevem zapůsobit na přítomné. "Přichází ze Země za horami, z města na úpatí hor a pátrá po majetku svého národa. Vyslechněte si jeho příběh."

A S?ndalon vyprávěl, přesně jak se předtím s Tungdilem dohodl, o artefaktu, který zamykal soutěsku, o tom, jak jim byl tento artefakt eoîlem ukraden, aniž by se zmiňoval o skutečnosti, že eoîl byl vlastně broka, elfka. "Nemohli jsme sem přijít otevřeně. Obávali jsme se, že bychom se o tom s vámi museli dlouho dohadovat, přestože se jedná o náš majetek, a že by se stvůry tímto způsobem rychleji a snáze dověděly, že jsme o artefakt přišli." Přistoupil ke stolu a rozhodil na něm úlomky napodobenin. Mocní panovníci se sklesle zadívali na zářivou kupku zbytků.
"Buďto mají ten kámen bestie, neboje tím pravým diamantem, který v sobě skrývá všechnu nepředstavitelnou magickou moc, právě ten diamant, který se ztratil," pronesl Tungdil do ticha. "Přičemž já se obávám, že se bestie toho zmizelého diamantu už dávno zmocnily." Obrátil se ke královnám a králům. "Teď máme dva důvody, abychom se ze všech sil snažili získat ho zpátky: nesmí sloužit Nesmrtelným pro jejich temné účely a musí se jím znovu zapečetit soutěska. Jenom tak bude v bezpečí i Skrytá země."
Rejalín sklonila hlavu stranou a úkosem se zahleděla na S?ndalona. "Vy jste se spolčili se skřety, abyste se dostali ke kamenům. Pochopila jsem to správně?"
S?ndalon odporem zkřivil tvář. "Nikdy bych s těmi stvůrami nebojoval bok po boku. Ubariu jsou čestní a jsou největšími nepřáteli skřetů. Jsou to naši bratři, oba naše národy stvořil bůh Ubar."
"Ale podobají se skřetům dokonce i v tom, že mají podobně uspořádané trháky, nemám pravdu?" pokračovala Rejalín s úsměvem. Kvůli tomuto úsměvu ji muži byli ochotni uctívat jako bohyni.
U S?ndalona se však minul účinkem. "Ubariu převyšují skřety vzrůstem, mají světle rudé oči jako vycházející slunce a tisíckrát lepší charakter než nějaká broka," opáčil ostře. "Kdo je považuje za nepřítele, musí za nepřítele považovat i nás."
"Pozoruhodné," pronesla elfka významně. "Co jsou ti… broka?"
"Podobají se ti, ale jsou zkažení a zákeřní. Předstírají dobrotu, moudrost a chuť být dobrým přítelem všem národům. Ve skutečnosti usilují jen o prosazení vlastních názorů. Na nikoho neberou ohledy. Je nutné je zničit." S?ndalon promluvil temným, zastřeným hlasem. Přišlo mu zatěžko se ovládnout.
"Myslí tím alfy," zachránil ho Tungdil. "Podle zevnějšku nemůžeme posuzovat něčí povahu a duši, kněžno Rejalín. Právě váš národ to ví velice dobře."
Kněžnin pronikavý pohled se zmírnil. "Prosím o prominutí, S?ndalone. Nechtěla jsem tě urazit."
"Zprávy, které nám přinášíš, nejsou dobré, Tungdile Zlatoruký," povzdechl si král Bruron. "Asi bude nejlepší, když s Ohnivou čepelí okamžitě odcestuješ do Idoslânu, kde se princ Mallen připravuje na obléhání Toboriboru. Domníváme se, že se tam skrývají monstra i se svým lupem. Vytáhnout proti těm bestiím bez jediného maguse je velice nebezpečná záležitost. Už jednou nám zřetelně dokázaly, že je jim úplně jedno, jestli jsme v přesile." Zadíval se na překrásné dekorace na hlavě sekery. "Jen tvoje čepel bude schopná odolat magickým útokům Nesmrtelných a jejich spojenců."
"Jakmile se slunce zvedne k obloze, vydám se na cestu," přikývl Tungdil.
Do stanu přispěchal posel, stoupl si vedle krále Brurona a něco mu pošeptal. Tungdila se okamžitě zmocnily obavy, že až ráno vyjede, bude již příliš pozdě.
"Dostali jsme návštěvu, která by nás chtěla seznámit s důležitými novinkami," oznámil král a otočil se ke vchodu. "Pošlete je oba dovnitř."
Závěs se teatrálně rozhrnul a dovnitř vstoupil Rodario, oděný do nápadně pestrých šatů, které se vyrovnaly oděvům mocnářů sedících u stolu. "Má úcta, vznešení představitelé Skryté země, lidé, trpaslíci i elfové," pronesl a hluboce se uklonil.
Tungdil se nesmírně zaradoval a ušklíbl se, když přítele spatřil. Takovýto způsob vstupu mezi vladaře se k němu velice hodil. Ve skutečnosti se Rodario ještě držel na uzdě, chyběly bubny, fanfáry a vyvolávači. Králové a královny si s údivem prohlíželi vzletný šat muže, který k nim právě přišel, omezili se však pouze na rozporuplné výrazy v obličeji, sahající od pobavení až k nelibosti.
"Tam, kde se shromáždili hrdinové a kde se píší dějiny, nesmím chybět. Neboť kdo jiný by mohl zaznamenat a ukázat na jevišti budoucím generacím, co a jak se ve skutečnosti odehrálo?" Rodario se zářivě usmíval na všechny přítomné.
"Ohó! Zavřete všecky hezký ženský na závoru, Neuvěřitelnej je zase zpátky," šklebil se Bo?ndil.
Rodario se pousmál a pohladil si tenký knírek, který měl Tungdil již hodně dlouho uložený v paměti.

"Nepřišel jsem sem sám, urozené dámy a pánové, ale přivádím k vám muže, jenž je schopen rozluštit celou řadu hádanek, s nimiž se dnes ve Skryté zemi potýkáme." Ukázal hůlčičkou ke vchodu.
Nastala chvilka čekání, potom se před panovníky objevil muž s krátkými černými vlasy, který by se možná kvůli tenkému knírku pod nosem vzdáleně podobal Furgasovi, kdyby nevypadal tak nepochopitelně staře. Měl na sobě obyčejné kalhoty, přes ně košili, dále vysoké boty a plášť, byl celý vyzáblý a šaty na něm doslova plandaly.
"Přišel jsem, abych…" zašeptal muž, znejistěl a podíval se na Rodaria. "Přišel jsem, abych pykal za své činy, protože to, co jsem napáchal, mi nikdo nemůže odpustit."
"U Vraccase! To je doopravdy Furgas," vyhrkl Bo?ndil, který nevěřil svým očím, ale poznal magistra podle hlasu. "Neuvěřitelnej ho někde vyhrabal."
"Ne, já ho nevyhrabal, můj milý příteli Bo?ndile Dvojčepeli, nýbrž osvobodil. Sám. Z rukou dvou Třetích, kteří se nazývají Veltaga a Bandilor a přebývají na ostrově, se kterým se mohou potápět a vynořovat na povrch, jak se jim zlíbí. A to uprostřed weyurnského jezera!" Herec rozehrál všechny škály svého umění, líčil setkání s Furgasem tak napínavě a barvitě, že mu v mžiku všichni doslova viseli na rtech. "Nakonec jsme plavali pět mil rozbouřeným jezerem, až jsme se dostali do Mifurdanie. Odtamtud jsme s Curiosem zamířili do Poristy," skončil vyprávění. "Takže jsme našli viníky, kteří k trpaslíkům posílají smrtící stroje."
"To byl vskutku mistrovský kousek, Rodario," pronesla Isika přátelsky. "Magistře Furgasi… o jakých činech jste to mluvil? Proč vám nemůže nikdo odpustit?"
"Protože jsem pro Bandilora a Veltagu nejenom vybudoval ten jejich ostrov, ale i stroje," zašeptal Furgas. Zopakoval vylíčení událostí, jak je předtím popsal Rodariovi. "Mou vinou zahynul nespočet trpaslíků. A budou umírat dál. Na cestu vyrazil další stroj." Poprosil o sklenici vody. "Suďte mne. Přijmu jakýkoliv rozsudek."
Stanem se rozlehl šum.
Tungdil přistoupil ke Gandogarovi a chtěl se za Furgase přimluvit.
Velkokrál se k němu naklonil. "Neměj obavy. Já mu nebudu usilovat o život," pronesl tiše a pak pozvedl hlas. "Magistře techniku, my tě nebudeme volat k zodpovědnosti. Trpaslíci, kteří nás nenávidí, zneužili tvou genialitu a zraněnou duši. Je postihne naše pomsta, ne tebe. Ty jsi byl nástrojem jejich podlého počínání. Přesto ale nikdy nezapomeneme na nepřeberné množství obětí z našich řad. Žádáme po tobě, abys podnikl všechno, co bude v tvých silách, aby se tyto události již neopakovaly. Pro tentokrát máme pro tebe pochopení. Nezklam nás."
"Vidíš? Jak jsem ti říkal: oni dělají rozdíly. Tak teď buď statečný a řekni jim i zbytek," prohodil Rodario jemně a přenesl se přes Gandogarovu hrozbu. "Oni ti nic neudělají."
Furgas vzlykl. "Já… já jsem zkonstruoval ty stroje," řekl ještě jednou zoufale.
"My jsme ti to prominuli," opakoval Gandogar.
"Ne, ještě i další stroje." V slzách vyprávěl o napůl strojích, napůl živých bytostech, které vlastníma rukama sestrojil. Královny a králové seděli na židlích jako zkamenělí a naslouchali, hrůza, o níž se dovídali, je jedním dechem fascinovala, a zároveň i odpuzovala. O věcech, jaké jim Furgas právě popisoval, se jim nezdálo ani v těch nejděsivějších snech. Tak kruté a odporné bytosti si nedokázali vůbec představit. "Je moje vina, že teď táhnou Skrytou zemí a přinášejí smrt a zkázu."
Tungdil se zadíval na elfku, která jako jediná kromě něho neměla na tváři výraz fascinovaného odporu a napětí. Právě naopak, zdálo se mu, že má z Furgasových zpráv radost. Stejně jako on i ona tušila, co ta díra na dně weyurnského jezera znamená.
Prudce otočila hlavu a podívala se mu do očí. Měl pocit, že mu v hlavě dokáže přečíst i tu nejzasunutější myšlenku. "Podívejme se i na dobrou stránku zprávy magistra Furgase: ve Skryté zemi existuje nový pramen magie," prohlásila Rejalín jasným hlasem. "A Nesmrtelní podle všeho nevědí, kde se ten pramen nachází. Třetí jsou velice mazaní, určitě jim to zatajili, aby na nich Nesmrtelní byli závislí."
"Já vám to vysvětlím." Tungdil okamžitě pochopil, co má Rejalín na mysli. "Magusové Skryté země si nevybírali nadarmo sídla v místech, kde se nacházela magická pole. Těmi poli přikrmovali svou moc. Jestliže magusové byli mimo dosah těchto polí, ztráceli sílu hned po několika málo kouzlech," vysvětloval. "Andôkai Bouřlivá a můj pěstoun Lot-Ionan mi kdysi vysvětlovali, jak to vlastně funguje. Jenom za pomoci síly magického pramene byli schopni utkávat pomocí slov, gest a dokonalé koncentrace

všemožná, i ta nejneuvěřitelnější kouzla." Rychle se nadechl. "Předpokládám, že i monstra ve strojích se řídí tímto zákonem. Ony i ty jejich konstrukce se navzdory mechanice musejí čas od času dobít magií."
Gandogar udeřil do stolu. "Konečně jsme objevili nějaké slabé místo," zvolal radostně. "Magistře Furgasi, kde se ten pramen nachází?"
Furgas pokrčil rameny. "Já nevím. Někde na dně weyurnského jezera."
"Nemáte ani tušení, kde by to mohlo být? U kterého ostrova nebo jestli je něco nápadného v jeho blízkosti?" zaúpěla Isika zhrozeně. "U Palandiell, vzpomínejte, chlape! Koneckonců můžeme za ten mor děkovat právě vám."
"Většina z mých ostrovů na jezeře plave, královno Isiko," přišla Furgasovi na pomoc královna Wey. "Dokonce i kdyby nějaký ostrov zahlédl, nejspíš by nám to nijak nepomohlo."
"V tom případě," pronesl Tungdil schválně pomalým tempem, "ten ostrov s oběma trpaslíky z kmene Třetích prostě vyzvedneme a zeptáme se jich sami."
"A my budeme při tom," prohlásil Gandogar vztekle. "Kvůli takové věci se trpaslíci vrhnou třeba i do vody a budou čelit Elriině kletbě." Pohlédl na královnu Wey. "Tohle je věc našeho národa, královno. Pošlu vám oddíl nejlepších válečníků, mužů s dokonalou, neposkvrněnou pověstí, u nichž v žádném případě nehrozí nebezpečí, že by mohli patřit ke Třetím. Ti s radostí zaplní mezery ve vašem vojsku, které jste utrpěla masakrem u Palandu, a čelním útokem dobudou ostrov Třetích. A pak budou chránit i ten pramen."
Královna Wey sklonila hlavu na souhlas.
"Navrhuji, abychom se rozešli do svých příbytků a ráno se naposledy poradili, pak jednotlivé skupiny vyrazí a udělají to, co bude nutné učinit," navrhl král Bruron. "Konečně se před námi rýsuje možnost, že bychom mohli proti hrozbě, která děsí naši vlast, něco konkrétního podniknout. Palandiell nás bude chránit."
"Ohó, dovolte mi předtím, abych i já něčím přispěl k tomu, abychom na tu hrůzu společně aspoň trochu zapomněli," přihlásil se Rodario a opět se hluboce uklonil. "Prosím mocnáře, aby večer navštívili Curiosum a zúčastnili se premiéry hry absolutně nejvyšší úrovně. Je to naprosto skvělá komedie, která by chtěla do těchto vážných časů vnést trochu smíchu. Protože až nás přejde úsměv, nebude již záchrany."
Tungdil se naklonil k Pruďasovi. "Ten je duchem spřízněný s tebou. Další, kdo si potrpí na vtipy."
"Nikdo neumí vyprávět vtipy tak dobře jako já," odsekl válečník potichu.
Rodario se ušklíbl. "Představení se samozřejmě uskuteční zdarma a výlučně pro vaše oči. Nehodlám vám však bránit v tom, abyste věnovali malý příspěvek, jímž byste odměnili umění naší skupiny."
K hercovu velkému údivu mu všichni mocnáři slíbili, že přijdou. Z premiéry se stane nejvýznamnější představení jeho života.
* * *
Tungdil, Pruďas a Goda si vyhlédli obrovský pokoj v hostinci poblíž náměstí, na němž vyrůstal Bruronův palác a kde stály poradní stany. Ve stejném domě se usadili i podskalané, kteří hostinskému připadali ještě mnohem podivnější než trpaslíci, na které si mezitím již docela zvykl.
Přinesli jim opravdu dobré jídlo a velkou konvici piva.
Goda dostala od dvojčete lekci o tom, jak se při boji pevně držet na nohou. Pruďas jí dále předváděl různé možnosti, jak poslat nepřítele hranou štítu k zemi.
"Musíš se udělat těžká," vysvětloval a vrazil štítem do jejího. Ozvala se hlasitá rána a trpaslice odletěla o dva kroky dozadu. "Udělat se těžká, říkal jsem," vynadal jí.
"Ale vždyť já jsem se zapřela o prkna!" bránila se Goda.
"Dobrý postoj je jedna věc." Naznačil jí, aby se vrátila na místo. "Ale k tomu patří něco víc než jen široce rozkročený nohy a silný stehna. Stoupni si tak, abys měla střed těla mezi nohama, potom trochu poklesneš v kolenou a sklopíš hlavu." Předvedl jí, co chce. "Rozběhni se a pokus se mě poslat k zemi."
Goda zvedla štít, dala si kratší rozběh a plnou vahou vrazila do mistra. Štíty do sebe s ohlušujícím rachotem narazily.
Bo?ndil se ani nepohnul. "To jsem myslel tím, že se máš udělat těžká. Je to důležitý, abys vydržela protivníkův tlak a odolala třeba i vzteklým sviňuchám, kdyby na to přišlo." Pohladil si rukou břicho. "A ty jsou nejmíň dvakrát tak těžký jako já." Poklepal jí na štít. "Jedem. To si procvičíme. Budem cvičit celou

noc, když to bude nutný."
"Hej, tak dost," zvolal Tungdil, jenž si zapisoval do sešitu pár věcí, které zaslechl v průběhu shromáždění nebo během posledních oběhů. Stále ještě nevyřešili několik záhad. Rozhovor s Balbou Pantok, která jako jediná unikla z Palandu živá, jim nepřinesl nic nového. Balba si nevzpomínala, že by na té stvůře s kolečky spatřila nějakou elfskou runu. Dokonce ani Furgas si nepamatoval, že by zahlédl kudrlinky znamenající takový nebo onaký znak. Tungdil si však byl jistý, že tam nějaká runa byla. Na každém z těch stvoření byla jedna runa. Teď se vztekal, že si nemůže s touto hádankou nerušené pohrávat.
"Pokouším se pracovat, a to nemůžu, když se chováte jako bojující vangové."
"Nad čím tam mudruješ? Teď se bude bojovat, učenej!" Pruďasovi se rozzářily oči. "Sice jsme ještě žádný sviňuchy nenašli, ale ty stroje taky nejsou k zahození." Oháněl se štítem na všechny strany. "Ha, hrozně rád bysem změřil síly z jedním z těch podskalanů."
"Copak jsi to už neudělal?" poznamenal Tungdil. "Tys přece prohrál, nebo snad ne?"
"To? To přece nebyl žádnej boj, u Vraccase! To bylo chytání úhořů." Otřásl se. "Bojem myslím čepele, sekery, těžký zbraně, musí to bouchat a rachotit. Nemyslím si, že to jsou naši příbuzní."
Důraz, s jakým tato slova pronesl, zněl definitivně a dost odmítavě. Tungdil k němu vzhlédl. "Jsou to trpaslíci. Co na tom chceš zpochybňovat?"
"Leccos. Považují se za bratry skřetů," odpověděla Goda až příliš rychle. Jak se zdálo, oba toto téma vydatně probírali při cvičeních se zbraní. "Alespoň je všechny společně stvořil jeden bůh. Jak mu to vlastně říkali?"
"Ubar," pomohl jí Tungdil a položil ruku na opěradlo židle. Do očí se mu vloudil vyčítavý pohled. "Těší mne, že se vy dva dokážete na něčem shodnout. Ale uvědomujete si, že mluvíte jako ta kněžna elfů?"
Pruďas sevřel ústa. "Učenej, mezi podskalanama a náma nemůže existovat žádná shoda. Oni jsou větší než my, bojují jinak a ani nepoužívají sekery. Jenom tamty," jeho ruce napodobily tvar hole, "párátka nebo co to má být. Ne, nás nikdy nevytesali ze stejnýho kamene." Kývl na Godu, která se proti němu znovu rozběhla. Znovu zazněl ohlušující rámus.
"Jsi nespravedlivý," poznamenal Tungdil a potřásl hlavou.
"A ty seš jima úplně fascinovanej," opáčil trpaslík. "Já jsem si dobře všiml, že ses na ně cestou pořád díval. Bylo poznat, že by ses s některejma rád pobavil, aby ses o nich dověděl víc. Tím si kazíš úsudek. Za to může ten učenej, co ti sedí v těle."
"Můj úsudek rozhodně není zkažený. Právě naopak," vzpíral se Tungdil Pruďasově výčitce. "Já jsem zřejmě jediný z celých pěti kmenů, kdo se k nim celou dobu chová věcně. Z tvé řeči vyplývá, že máš hrozně zúžený pohled na věc. A přitom patříš k těm, co jsou přístupnější změnám."
"A ty si nárokuješ právo, že kvůli tomu můžeš ostatní odsuzovat?" Bo?ndil se rozběhl proti Godě, která tentokrát jeho útoku odolala mnohem líp, což trpaslík odměnil pochvalným kývnutím. A dlouhým, možná až příliš dlouhým pohledem do očí.
Goda pozvedla štít a tím přerušila kontakt.
"Já nikoho nesoudím." Tungdil se s povzdechem zahleděl do poznámek. Rozhovor přestával být příjemný, navíc věděl, že u paličatého Pruďase ničeho nedosáhne, ten si bude každé další slovo vykládat špatně. "Později si promluvím s Furgasem, abych se dověděl, jestli ta monstra mají nějaké další slabiny. Protože jestli se to včas nedovíme, tak bychom v boji s těmito bytostmi nemohli zvítězit. Ani ty bys je neporazil."
"To ještě uvidíme. Můj vraní zobák si vždycky najde nějakou skulinu, do který se může trefit." Pruďas byl uražený. "Pojď, Godo. Půjdeme na dvůr a budeme cvičit tam." Trpaslice obrátila oči a vyšla za ním ven.
Ale ani když ti dva vyšli z místnosti ven, nedokázal se Tungdil hned vrátit zpátky ke svým úvahám. Místo toho přemítal o Bo?ndilových slovech.
Byl v nich kus pravdy. On považoval podskalany za fascinující stvoření, o nichž kromě toho, že se od nich liší zevnějškem, a kromě několika dalších drobností, nic dalšího nevěděl. Ani o jejich společnosti, ani o jejich snech, hodnotách a o životě v Zemi za horami.
Vstal a popošel k oknu, z něhož měl výhled na část Poristy. Pohled na střechy, kouřící komíny a třepotající se prádlo na šňůrách v něm vyvolával pocit stálosti, trvalosti. Lidé si našli příbytky, zařídili se,

založili rodiny.
To bylo v přímém protikladu k jeho vlastním pocitům. Tungdil se necítil doma ani u kmenů, ani u vyvržených trpaslíků, ani u lidí. Dokonce ani Balyndis mu, svému druhovi v boji, nemohla poskytnout bezpečí a jistotu, jakou chtěl cítit.
Nebo snad žádnou jistotu a bezpečí nehledal?
"Je mi souzeno být věčným poutníkem? Táhnout s podskalany do Země za horami a pomoci jim vrátit diamant na původní místo?" kladl si tiše otázky. "Vraccasi, naleznu snad tam u nich štěstí?"
Zadíval se na konvici piva. Alkohol ho lákal kořeněnou vůní a vyvolával vzpomínky na noci plné opojení a zbavené přemítání a hašteření.
Tungdil se snažil tomuto pokušení odolat, přesto ho to však táhlo ke stolu. Když rukou stiskl ucho konvice, zaslechl zaklepání.
Okamžitě ucho pustil, přešel ke dveřím a otevřel je.
Před ním stála podskalanka.
Všiml si jí již během cesty, protože měla pokožku tmavě hnědou jako kočovníci a neustále se pohybovala v jeho blízkosti. Měla na sobě béžový kabátec, na němž byly vyšité trnité šlahouny. Kabátec byl vpředu volně sepnutý koženým řemínkem a odhaloval pohled na ženina prsa. Poprvé ji viděl bez působivé helmy a nestydatě civěl na její úplně vyholenou hlavu. S něčím takovým nepočítal: žena bez okrasy hlavy!
"Smím vstoupit?" zeptala se ho s úsměvem a úchvatnou melodií v hlase, která okamžitě prozrazovala, že je cizinka.
"Samozřejmě," řekl rychle a ustoupil stranou, aby mohla vejít dovnitř. Převyšovala ho o šířku ruky.
"Co mi máš od S?ndalona vyřídit?"
Žena se rozhlédla po pokoji, zvědavě popocházela sem tam a zastavila se před sešitkem s kresbami. Její světle modré oči se zahleděly na nákres helmy, který Tungdil načrtl. "Tys namaloval tu moji," ušklíbla se.
"Ano. Neměl jsem to dělat?"
"Mně to nevadí." Podala mu ruku, na níž se vyjímala široká jizva. "Já jsem Sirka."
Tungdil rukou potřásl. "Moc mě těší. Moje jméno znáš, předpokládám." Marně čekal, kdy mu vyřídí S?ndalonovu zprávu.
"Bylo by zvláštní, kdybych je neznala," prohodila podskalanka s úsměvem.
Trpaslík si odkašlal. "Promiň mi, jestli jsem předtím na tebe moc civěl. Takový pohled byl pro mne něčím neznámým. Trpaslice ve Skryté zemi mají jinou barvu pleti než ty a nosí dlouhé vlasy, místo aby si je vyholovaly." Dostal se do rozpaků.
"Asi toho nemáme až tak moc společného," utrousila Sirka. "S?ndalon říkal, že jsi učený." Zvedla sešit a listovala v něm. "Ty se zajímáš o všechno nové?"
"Zajímám." Tungdil se nestačil trpasličině chování divit, když ta k němu najednou popošla kousek blíž a hodila sešit na zem.
Zvedla ruce a uchopila ho za hlavu, pak mu vtiskla na rty dlouhý polibek. Tungdil se nebránil. "Moc se mi líbíš, Tungdile," přiznala se Sirka a pohladila ho po hrudi. "Ráda bych ti ukázala něco nového, kdybys dovolil." Její nabídka byla zcela jednoznačná.
"Vy podskalané opravdu nemáte moc společného s našimi trpaslicemi," konstatoval Tungdil a pořád ještě cítil na ústech její rty. Líbilo se mu to. Moc se mu to líbilo.
Tak moc, že se tentokrát předklonil i on a Sirku políbil. Rukama objal její štíhlé boky a těsně ji přivinul k sobě. Od krku jí vycházela vůně těžké, kořeněné voňavky, přes tenký kabátec ucítil teplo jejího těla. Ruce se mu zatoulaly k řemínkům, jimiž měla zapnutý oděv… Potom se v něm probudilo špatné svědomí.
"Ne," vyrazil chraplavě a rychle od ní odstoupil o krok dál. "Já jsem zadaný."
Sirka však opět k němu přistoupila blíž a objala ho. "Co znamená zadaný?"
Vykroutil se jí a postavil mezi ně židli. "Sirko, to, že se o mne ucházíš, mi velice lichotí," řekl a snažil se ovládnout vlastní city a nepodlehnout jejich nutkání. "Ale dokud jsem vázaný k Balyndis, tak se do takového dobrodružství určitě nepustím."
Sirka se usmála. "Aha, chápu. Vy máte v životě pevné svazky."

"Vy snad ne?"
"Ne. My se milujeme, dokud se nám to líbí. Když se city změní, rozejdeme se. Někdy jen na čas, někdy navždy. To usnadňuje život, Tungdile. Protože život je i tak dost krátký." Pohlédla mu do tváře. "Hledáš něco nového? Co bys říkal na tohle: doprovoď nás do Let?fory. Cestou tam ti vysvětlím všechno, co o nás musíš vědět."
"Let?fora je…"
"Město. Jedno z mnoha, která máme v naší zemi. A vypadá úplně jinak než města, jaká máte ve Skryté zemi."
"Ano," vyhrkl bez přemýšlení. "Ano, to by bylo lákavé," pokračoval rozvážněji.
Sirka se usmála a znovu ho políbila, prohrábla mu vlasy a pohladila vousy. "To by bylo lákavé," opakovala a zamířila ke dveřím. "Budeme se vídat častěji, Tungdile. Budu ti dobrou učitelkou. Tu lekci, o kterou jsi dnes přišel, brzy doženeme." Otevřela dveře a vyšla ven.
Tungdil se posadil. Uvnitř celý hořel, v nose se mu usadila její vůně, na rtech cítil Sirčinu chuť. Svým bezstarostným, otevřeným způsobem ho okamžitě celého omámila a tento účinek nepřikládal pouze jejím tělesným půvabům. Těšil se na lekci, kterou mu slíbila.
Nejdříve však odešle dopis Gla?mbarovi a promluví si s Balyndis. Nebo ještě lépe, napíše jí dlouhý dopis.
Vzal list papíru, sepsal nejdříve pár řádek Gla?mbarovi, zprávu zapečetil a položil ji před sebe na stůl. Pak se pustil do dopisu pro Balyndis, kterým se chtěl s manželkou rozejít. Nebyl to snadný úkol, ani pro takového učence jako on.
Pero se mu neustále zadrhávalo, zápasil se slovy, popisoval, proč ji nikdy nedokáže udělat šťastnou. Natrvalo se mu to nikdy nepodaří. Ne tak, jak doufal. A natrvalo byla u jeho národa velice, velice dlouhá doba. Něco takového jí nechtěl udělat.
Setkání s podskalany bylo vrcholkem ledovce, poslední kapkou k tomuto kroku, k jejich rozloučení. V duši se od ní odloučil již dávno předtím, aniž by si to sám plně uvědomoval. Celou dobu si svou nespokojenost vykládal nesprávně, až teď jasně pochopil, že si Balyndis nezaslouží.
Při volbě slov pečlivě dbal na to, aby vzal veškerou vinu na sebe a nepodsouval jí dojem, že za ztroskotání jejich soužití je odpovědná ona. Jeho řádky budou pro ni samy o sobě znamenat velice tvrdou ránu.
I tento dopis zapečetil a položil ho na psaní pro Gla?mbara.
Od tohoto okamžiku nebylo návratu. Setkání se Sirkou mu jednoznačně dokázalo, co mu chybí: vášeň a nové zážitky. Život učence a nenasytná touha po poznání neznámých věcí byly jeho prokletím. Netoužil po jistotě ani po bezpečí.
"Vraccasi, co to byl za nepokojný kámen, z něhož jsi mě stvořil?" povzdechl si. Chuť navštívit divadelní hru ho definitivně přešla.

Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, léto

T
ungdil se probral z dřímot, když ho najednou něco vyděsilo. Usnul nad poznámkami, zatímco se nad Poristou rozprostřela noc.
Bolela ho záda, vstal a protáhl si páteř. Hlasitě mu v ní luplo, jak obratle zaskakovaly zpátky na místo. Spánek mu nepřinesl žádné vnuknutí, jak si ověřit, co elfové podnikají, a co by pomohlo, aby se všichni na vlastní oči přesvědčili, že opravdu mají za lubem něco nekalého. Neměl proti nim nic v ruce, kromě varování podskalanů a podivných postřehů ze své návštěvy v Âlanduru. Elf, kterého našli v lese, ležel v hostinci na okraji města a hlídalo ho deset bojovníků. Jeho přítomnost zde byla pečlivě skrývaným tajemstvím.
"Kdyby tak jen přišel k sobě," zlobil se a vzal konvici s pivem. Tohoto pokušení se chtěl zbavit dřív, než půjde do postele. Přešel k oknu, otevřel ho a s rozmachem vylil obsah konvice na dlažbu. Pivo hlasitě

zašplouchalo, nebezpečí bylo zažehnáno. "Kdyby bylo všechno tak jednoduché."
Ze střechy se k oknu snesl stín a kopl ho do hrudi.
Tungdil upadl zády na zem a narazil hlavou o hranu stolu. Před očima se mu rozzářily diamanty.
Zvenčí skočily oknem dovnitř tři černě oděné postavy. Obličeje měly zahalené černými šátky, v rukou držely krátké meče. Jeden útočník jistil dveře, zbylí dva spěchali k Tungdilovi a popadli ho za ruce. Ke krku mu přiložili čepel meče.
"Kde je?" zašeptal ženský hlas.
"Kdo?"
"Ohnivá čepel!" osopila se na něho.
"Hej, vy tupci," zasyčel muž u dveří a ukázal ke stěně. Z ní vyčníval trám, na němž bylo zavěšené pouzdro se sekerou.
"Samusin je při nás. Jde to jednodušeji, než jsem si myslela," zasmála se žena tiše. "Už jsem se bála, že se budeme muset pustit i do toho šíleného trpaslíka a jeho žačky." Druhý muž vyskočil a pospíchal pro sekeru.
Tím donutil Tungdila jednat. Zaklonil hlavu stranou, odrazil čepel od sebe a mířil jí přímo do ženina nechráněného stehna. To mu sice vyneslo drobnou řeznou ránu na ruce, ženě tím však způsobil hlubokou díru v noze.
"Sekera je moje," zaryčel a vytasil dýku. Rychle poznal, že vetřelci nejsou žádní vrazi ani školení lupiči, o tom vůbec nepochyboval. Tady byli v akci začátečníci a trpaslíka nesmírně zajímalo, proč chtějí ukrást zrovna nejslavnější zbraň ve Skryté zemi.
Udeřil bolestí úpějící ženu rukojetí dýky do čela a ta se složila na dřevěnou podlahu. Potom vyskočil a vrhl se po muži, který se právě zmocnil sekery, a bodl ho zezadu do stehna.
Muž zařval, otočil se a rozmáchl po něm Ohnivou čepelí. Tungdil se včas přikrčil a uhnul. Sekera se ostřím zasekla do trámku, kde zůstala vězet.
"Pusť tu rukojeť," zavrčel Tungdil výhružně a přiskočil k němu s dýkou v ruce, aby ho donutil ustoupit.
Muž neměl kam couvnout, narazil do skříně a ostří dýky se mu zabořilo do levého boku. Zaklel, zhroutil se k zemi a ruce si tiskl ke krvácející ráně.
Tungdil škubnutím vytáhl sekeru ze dřeva a zavířil jí v ruce. Číhavými pohyby se blížil k poslednímu z maskovaných útočníků, stojícímu u dveří. "Ty mi pěkně povíš, kdo jste a jak jste přišli na ten nesmyslný nápad, že mi ukradnete Ohnivou čepel."
Muž proti němu napřáhl roztřesenou ruku s krátkým mečem. "Zpátky!"
"Právě naopak." Tungdil předstíral seknutí sekerou, jemuž se muž pokusil vyhnout, a pak ho vší silou kopl do rozkroku. Vetřelec zaskučel a klesl na kolena. Trpaslík mu přiložil těžké ostří k zátylku, aby dobře cítil smrtelný tlak. "No tak?"
"Zabij nás a Lot-Ionana už nikdy neuvidíš," vydechla žena, opřela se o trám a s jeho pomocí se zvedla na nohy. Zasténala, svezla se na židli a zkoumavě si obhlížela ránu ve stehně.
"Vy patříte k těm, co ho ukradli?"
"Já jsem hned říkal, že ukrást trpaslíkovi sekeru je pěkná pitomost," naříkal muž, který utržil bodnou ránu do boku. "Zavolejte nějakého medicuse! Já vykrvácím!"
"Z tohoto pokoje nikdo neodejde dřív, než se dovím, kdo jste." Tungdil se výhružně postavil ke dveřím.
Žena si stáhla šátek z obličeje a ovázala si jím ránu. Nemohlo jí být víc než osmnáct cyklů, zpod pokrývky hlavy se dral na světlo pramen světle hnědých vlasů. "Já jsem Risava z Panoku a tihle dva jsou Dergard a Lomostin. Byli jsme Nôd'onnovými fámuly a od jeho smrti a vyschnutí magického pramene se snažíme najít cestu, kterou by se do Skryté země vrátila magie," vysvětlovala udivenému trpaslíkovi.
Vstala a odkulhala ke zraněnému muži, ležícímu na podlaze.
"A co vlastně chcete dělat s Lot-Ionanovou sochou, když jste patřili k Nôd'onnovým fámulům?"
Risava pohlédla na oba muže, kteří si rovněž sundali šátky. "Chtěli jsme se pokusit sejmout z něho kouzlo. On nás může učit. Naše vlast potřebuje někoho, kdo ovládá umění magie a kouzel, abychom mohli zarazit bytosti, které se potulují po Skryté zemi a pátrají po tom kamenu." Její obličej se zachmuřil. "Kdybyste tehdy Nôd'onna poslechli, tak by k tomu nikdy nedošlo."
Tungdil si pomyslel, že si snad z něho dělají legraci. "Andôkai prohlásila, že to, že zkameněl, se nedá

vrátit zpátky."
"Andôkai to možná neuměla zvrátit," ucedila Risava opovržlivě.
"Dávej si pozor," varoval ji Lomostin. "Moc mu toho neprozrazuj."
"Špatně." Tungdil pohladil sekeru. "Prozraď mi všechno. To bude pro vaše zdraví mnohem lepší. Když na to přijde, dá se kouzlit třeba i bez nohy."
Risava ucouvla a tiše se poradila s přáteli. Tungdil ji přitom nespouštěl z očí a byl připraven zareagovat na jakýkoliv pokus o útěk.
Nakonec se dívka k němu obrátila. "Tak dobře, všechno ti vysvětlím. Andôkai neměla takové vědomosti, jaké máme my. My jsme totiž strávili poslední cykly tím, že jsme studovali Nudinovu utajenou knihovnu a učili se všechna možná kouzla. Teoreticky. Ale chyběla nám magická síla, abychom zaklínadlům vdechli život." Risava ukázala na sekeru. "Mysleli jsme si, že bychom mohli z Ohnivé čepele načerpat dost magie na to, aby se nám podařilo osvobodit Lot-Ionana z jeho prokletí. On by pak už věděl, co je třeba udělat."
"On by z vás nikdy neudělal své žáky." Tungdil se neodvažoval věřit tomu, co mu tady vyprávěli. Nebyl schopen rozpoznat, jestli mu lžou, nebo ne.
"Nôd'onn nebo Nudin, to už je teď jedno. Je mrtvý," pronesl Dergard, jenž se stále ještě držel za rozbolavělý rozkrok. "Dost dlouho jsme kvůli němu drželi smutek, ale pochopili jsme, že démon, který se v něm usídlil, mu znemožnil, aby na věci mohl mít vlastní názor. Magus pak už v ničem neměl svobodnou vůli." Krátce pohlédl na Risavu. "I ona to časem pochopí. V srdci jsme se Nôd'onna již dávno zřekli. Jak však Risava správně podotkla, vlastníme Nudinovy vědomosti a chtěli bychom pokračovat v jeho, Nudinově odkazu, ne v Nôd'onnově dědictví. Lot-Ionan by nás určitě vzdělával, tím jsem si jistý."
"Loupež té sochy vám v tomto ohledu rozhodně neprokáže dobrou službu." Tungdil odtáhl sekeru od fámulova krku. "Měli jste mně a králi Bruronovi všechno otevřeně vysvětlit."
"Král by nám nejspíš nevěřil, stejně jako lidé ve Skryté zemi nebo ty." Risava se vzepřela a opatrně vstala. "Chtěli jsme oživit Lot-Ionana. Tomu všichni věří, lidé, trpaslíci i elfové. Pak už by se našel vhodný způsob, aby nás představil jako své nové fámuly a na nás přitom nepadla žádná poskvrna."
Tungdil ji obešel, došel ke zraněnému a prohlédl si jeho rány. "Bodnutí v noze není zlé a levý bok se ti taky brzy zahojí," prohlásil po krátké obhlídce. "Rány očistíme a sešijeme, ale měl bys zůstat několik oběhů v klidu v posteli, dokud ti obě nesrostou." Poté se obrátil na Risavu. "Zavedeš mne i mé přátele k Lot-Ionanově soše. Dostaneš ode mne Ohnivou čepel a budeš se moci pokusit o jeho oživení."
Trpaslíkovy oči nabraly hrozivý výraz. "Kdybys plánovala nějakou zradu, tak tebe i tvé společníky okamžitě zabijeme. V tomto okamžiku z vás nemá Skrytá země žádný užitek, takže je jedno, jestli žijete, nebo ne."
"To je marná námaha," prohlásil Lomostin stísněně. "Držel jsem tu sekeru v ruce a cítil jsem v ní příliš málo magie. Ta se k našemu záměru nehodí. Pramen…"
Risava se rychle předklonila a jakoby nedopatřením se dotkla mladíkovy rány, zbytek věty zanikl v bolestném výkřiku.
Tungdilovi tento náznak stačil. Popadl ji za paži a tvrdě s ní smýkl stranou. "Vy víte o pramenu?"
Risava na něho vzdorně hleděla a zatvrzele mlčela.
"Řekni mu to," usoudil Dergard, zhluboka se nadechl a vydechl, aby konečně zahnal svíravý tlak ve vnitřnostech. "Možná nám bude umět poradit. Jde o celou Skrytou zemi, nejenom o naši budoucnost fámulů."
"Co mi máš říct?" obořil se na Risavu Tungdil a zesílil sevření. Kost v předloktí brzy praskne. "Bez ruky se ti bude těžko čarovat."
Risava pevně stiskla zuby. Po tvářích jí stékaly slzy. "Jediným kouzlem bych z tebe udělala hromádku popela," vysoukala ze sebe.
"Ale nemůžeš," odvětil trpaslík a utáhl sevření ještě o trošičku víc. Kosti tiše zaskřípěly. "Mluv, nebo se budeš divit, až ti kosti prorazí kůži."
Risava zasténala. "Nový pramen," vyhrkla a trpaslík pustil dívčinu ruku. Risava se zkroutila a tiskla si paži k hrudi. "Vypátrali jsme jeden nový pramen, ale ten je až ve Weyurnu. V jezeře. Je příliš hluboko, než abychom se k němu dostali."

Tungdil pocítil obrovskou úlevu, nálada se mu povznesla do výšin, jakých už dlouho nedosáhla. Přece jen se našlo řešení, jak čelit hrozbě Nesmrtelných, nadějí byla osoba Lot-Ionana, ponorný ostrov a tihle fámulové. Všechny tři části dohromady dávaly odpověď na jeho modlitby k Vraccasovi.
Přinutil se však, aby na sobě nedal nic znát. Pokud opravdu vlastnili Nudinovy poznámky a naučili se zaklínadla, nesměli se dovědět, že existuje možnost dostat se na dno jezera. Teprve až bude Lot-Ionan žít a rozhodne, co s nimi bude… "Uvidíme, jestli nás v té věci něco napadne," prohlásil klidně. "Jak jsem říkal, nejdříve nás všechny dovedete k té soše. Od této chvíle zůstane Lot-Ionan v mé péči."
"Co by tě tak mohlo napadnout?" dorážela na něho Risava. "Jestli mají pravdu rybáři, kterých jsme se ptali, tak je ta voda několik set kroků hluboká. Až dolů se žádný potápěč neponoří, a to nemluvím o tom, že by se dokázal i vrátit."
"Můj národ dokázal už i jiné věci." Usmál se na ni. "Teď si přivedu pár přátel a odneseme sochu do bezpečí." Tungdil otevřel dveře, ale stejně jako předtím nepustil sekeru z ruky.
Dergard ukázal na Lomostina. "A co bude s ním?"
Tungdil na něho povzbudivě mrkl. "Postará se o něho jeden medicus. Hned jak budeme mít tu sochu."
Vystrkal muže i dívku ven z místnosti, zavřel dveře a zapříčil je zvnějšku násadou praporu, kterou sejmul ze zdi a zaklínil pod klikou.
* * *
Představení probíhalo naprosto skvěle.
Mocnáři Skryté země seděli v Curiosu a s povzneseným úsměvem sledovali dění na jevišti, pocházející z Tassiina pera, zatímco ti méně mocní se smáli z plna hrdla. Tassia je hereckým talentem naprosto uchvátila, ženiny půvaby a talent se spojily způsobem, jakému nedokázal nikdo odolat.
Rodario, který v onom aktu nebyl na scéně potřebný, pozoroval malou dírkou v dekoraci tváře diváků se smíšenými pocity, se štěstím, ale i se závistí. Tassia byla jeho stvoření, které si však časem vydobylo více pozornosti než on sám. Obírala ho o pozici toho, kolem něhož se všechno točí. Nejdříve uvnitř vlastního souboru a teď i u vážených spectatores.
"Jen se na to podívej, Furgasi," šeptal. "Muži ji milují a ženy obdivují."
"Tu protihráčku sis stvořil sám," odpověděl magistr potichu a přezkušoval pásky, jimiž kontroloval barvy kouře, plameny, prostě všechno, co bylo spojené se zvláštními efekty.
Předešlé oběhy strávil tím, že odstraňoval poslední drobné chybičky v konstrukcích. Čas zanechal stopy i na jeho vynálezech. Nyní však všechno běželo doslova jako na drátku. Scéna se měnila sama od sebe, slunce vycházelo a zase zapadalo, květiny se kolébaly ve větru, vytvořil dokonce i umělou lesní vůni, aby byla iluze naprosto dokonalá.
"Už jsem ti říkal, že mám hroznou radost, že jsi zase u nás?" zeptal se Rodario tlumeně.
"Protože jsem zase dal všechno do pořádku?" ušklíbl se jeho přítel.
Rodario se k němu obrátil. "Nejen proto," odvětil s úsměvem a poklepal mu po rameni.
"Mám nesmírnou radost, že jsem těm Třetím unikl. Mám u tebe nekonečný dluh." Furgas zatáhl na narážku z jeviště za žlutý provázek a nad Tassiou se setmělo. Světlo sláblo, slunce zapadalo a zjevovala se noční obloha. Diváci to postřehli a komentovali výkřiky údivu.
Herec se rozesmál. "Jsi na nejlepší cestě, aby sis ten dluh odpracoval."
Boční dvířka se rozlétla a do malého prostoru za jevištěm vstoupil Tungdil. "Ach, to je mi líto. Myslel jsem, že to je boční vchod."
"Taky že je. Ale pro herce," zasyčel Rodario. "Buď potichu! Přišels na naše představení moc pozdě, už pro tebe ani nemáme volné místo, ale můžeš si sednout do chodbičky. Dovolím ti to," pronesl milostivě. "Hned se tu udělá místo. Potřebuji Pruďase." Odstrčil Rodaria stranou a podíval se dírkou do hlediště, jestli tam někde Pruďase neuvidí.
"Co se stalo?" vyptával se Furgas vyděšeně. "Objevila se tu snad ta monstra?"
"Ne. Konečně se stalo i něco dobrého," zašeptal trpaslík šťastně. "Objevili se u mne tři fámulové, kteří ukradli Lot-Ionanovu sochu, a vysvětlili mi, že možná existuje způsob, jak ho proměnit zpátky v člověka. Jeden z nich leží zraněný v mém pokoji, s oběma zbývajícíma půjdu přinést magusovu sochu."
"U Palandiell! Je to skutečně pravda?" Rodario se sklonil vedle trpaslíka. "Mám to představení přerušit?"
"Ne! Nejdříve chci mít jistotu, že tu sochu mají, a zajistit, abychom ji měli pod dohledem. Až pak o tom

můžeme říct ostatním." Tungdil se na něho rozzářeně podíval. "A oni vědí, kde leží ten pramen."
"Jaký pramen?" Furgas zatáhl za červený provázek a vytvořil na jevišti hustou mlhu. "Ten pramen?"
"Přesně ten magický pramen, z něhož nestvůry čerpají sílu." Trpaslík pospíchal k průchodu, který ho zavede do řad spectatores. "Později vám toho řeknu víc," dodal vzrušeně. "Teď všechno musí jít velice rychle." Kývl na ně. "Naděje žije, přátelé. Velká naděje." S těmito slovy zmizel.
Rodario dírkou sledoval, jak se trpaslík blíží k Pruďasovi a Godě, hned potom všichni tři vyšli ze stanu.
"Co k tomu říct?" usmál se. "Tady se člověk řítí od jednoho významného okamžiku ke druhému. Na to, kolik her bychom z toho mohli udělat, nemám dost času." Přejel si rukou po knírku. "Založím prostě ještě jedno Kuriosum," uvažoval. "Vedení nad ním předám Tassii. Co si o tom myslíš?"
"Velice fikané, Rodario," podotkl Furgas. "Tomu se říká: protihráče pochválit a tím se ho zbavit."
Rodario přikývl. "Přesně tak. A ona mi za to bude navěky vděčná. Milostných aktů bude víc než dost, pokaždé, když jí zaklepu na dvířka, přijdou noci plné vášně." Zaslechl svou narážku, upravil si šaty a mrkl na Furgase. "Měl bych se za to sám poklepat po rameni." Potom vešel otvorem v závěsu na jeviště.
Následovala variace na scénu, jak ho onehdy Nolik přepadl v obytném voze. Na jevišti se samozřejmě výrazně zvýšil počet protivníků a celé to přerostlo v hrdinný boj o lásku k Tassii a o drahocenný klenot. Nakonec leželi všichni útočníci na zemi nebo byli zahnáni na útěk.
"Tak rychlý meč a láska triumfují nad každým příkořím," pronesl Rodario ke spectatores.
Tassia se postavila vedle něho a zvedla šperk do výše. "A náhrdelník mne odškodní za všechno, co jsem musela vytrpět." Tenké plátky zlata se teple zatřpytily, na broušeném křišťálu se lámalo světlo falešných jevištních hvězd a vysílalo zářivé jiskřičky do tváří lidí, elfů a trpaslíků. Tassia se přivinula k Rodariovi. "A co mi věnuješ ty, protože i s tebou toho určitě budu muset hodně vytrpět?" zeptala se a sklopila řasy.
"Diamant!" zaznělo zvolání z řad spectatores.
"Ne, žádný diamant," navázal Rodario na diváckou poznámku. "Ale své srdce…"
Gandogar vyskočil na jeviště, jeho pravice se sevřela kolem přívěsku. "Světlo," vykřikl hlasitě.
"Veleurozený velkokráli všech trpasličích kmenů Skryté země, já vím, že váš národ se dokáže šperky nadchnout a takovýto překrásný kousek může uvést vaši vášeň do varu, ale vezměte na vědomí, že jste mi právě úplně pokazil představení," pronesl Rodario přátelsky, ale bez obalu. Chňapl rukou po přívěšku. "Posaďte se zase na své místo a nechtě nás dohrát tento akt do konce. Na těchto prknech jsem císařem já, a vy buďte tak laskav a podřiďte se tomuto rozdělení moci."
Gandogar mu znovu vytrhl šperk z ruky. "To je jeden z těch diamantů, herče," zaburácel. "Copak jsi nepochopil, co jsem říkal?"
Rodario se zasmál. "Tak zde se vaše znalecké oko mýlí, veleurozený velkokráli." Rychleji než trpaslík stačil zareagovat, uchopil náhrdelník a přitáhl přívěšek opět k sobě. "Toto je přívěšek z naleštěného broušeného křišťálu, žádný diamant." Houpal s ním sem a tam. "Napodobenina, veleurozený velkokráli. Já bych přece nikdy nepoužil jako rekvizitu pravý kámen."
"Já jsem král Čtvrtých, můj kmen se skládá z potomků nejlepších brusičů drahokamů mezi dětmi kováře, a jestli někdo o drahokamech něco ví, tak jsem to já, a ne nějaký herec," opáčil Gandogar tak vztekle, až se mu rozechvěl vous. "Dej sem ten diamant. A to hned!"
Tassia se chtěla do sporu vmísit, když v tom vstoupila ze druhé strany na jeviště nějaká obrovská bytost. Byla mnohem vyšší než trpaslík i než člověk, pod kůží plnou šedých a zelených skvrn sebou škubaly tlusté provazce svalů. Kromě bederní zástěrky a bot byla úplně nahá. Předloktí jí obepínaly bílé řetězy. Znetvořený obraz elfího obličeje se soustředil na přívěšek, oči zeleně vzplály. "Dej mi ten řetízek!"
Všichni ve stanu strnule zírali na dalšího, nečekaného herce.
Král Bruron začal tleskat jako první. "To je ale opravdu podařený obraz!" zvolal hlasitě. "Vypadá přesně tak, jak byl vylíčen v Tungdilově vyprávění a jak nám ho líčili vojáci."
"Mně se to zdá nevkusné," rozčilovala se Isika.
Rodario a Tassia ucouvli dozadu, herec pozvedl meč. "Utíkejte, Gandogare!" řekl chraptivě, děs mu svíral hrdlo. Rychle mu podal přívěšek. "Zachraňte poslední kámen před Tionovými stvůrami."
Hned poté zavládl ve stanu příšerný zmatek.

XI
Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, léto

R
isava se zastavila před nenápadným malým domkem, zaraženým jako klín mezi okázalé stavby zámožných občanů. "Tady to je." Otevřela dveře a vstoupila dovnitř.
Tungdil, Sirka, Bo?ndil, Goda a dva tucty trpaslíků ji následovali se zbraněmi v rukou, připravení k boji. Vůz vyložený senem nechali stát na cestě.
Na první pohled bylo patrné, že mezi stěnami domku jen málokdy někdo pobývá. Na většině nábytku ležela tenká vrstva prachu a pouze stoly a židle jevily známky častějšího používání. Všude byl cítit pach vychladlého kouře.
"Chodíváme sem kvůli sklepu," řekla Risava. Zastavila se na chodbě před schodištěm do patra a dotkla se nenápadného místa na stěně. Schody se najednou zhouply, kamenná deska se zasunula a před Risavou se otevřel volný prostor. Schodiště takto jednoduše změnilo tvar a místo nahoru směřovalo najednou dolů.
Zpod sklepní klenby pronikla k Tungdilovi důvěrně známá vůně starého papíru a pergamenu. "To je Nudinova knihovna?"
"Ne. To je moje knihovna," upřesnila žena, zapálila lampu a sešla po schodech jako první.
Za chvíli se všichni tísnili v malém sklípku, jehož stěny byly odshora dolů obloženy regály a knihami. Uprostřed místnůstky se tyčil zkamenělý Lot-Ionan, kolem něhož byl namalován kruh s magickými symboly. Několik run návštěvníci zahlédli i na povrchu sochy.
"Už jsme všechno připravili," vysvětlovala Risava. "Jediné, co potřebujeme k jeho oživení, je magie."
"Jak jste ho dostali do sklepa?"
Žena ukázala ke schodišti. "Snesli jsme ho sem. Trvalo nám to půl noci."
Pruďas obešel sochu ze všech stran. "Odnesl to několika škaredými škrábanci," poznamenal a zkoumavě přejel prsty po rýhách.
Také Tungdil si obhlížel škody a měl přitom zvláštní pocit. Dívá se na sochu, nebo na člověka? Z kamene se možná brzy opět stane Lot-Ionan, magus, u něhož prožil dlouhé cykly, člověk, který ho vychovával. Nesmělo dojít k žádné chybě. "Zahladíme je maltou, než se nám podaří udělat z něho živého člověka? Aby nám třeba nevykrvácel." Zadíval se na díru ve zkamenělých záhybech oděvu, v těsné blízkosti páteře. "Nebo aby prostě nespadl mrtev k zemi."
"Co myslíš?" obrátil se s touto otázkou na fámula.
Dergard potřásl hlavou. "Já bych to nedělal." Překvapeně si prohlížel díru v zádech, hlubokou jako prst. "Té jsem si nikdy nevšiml. To musely být krysy nebo nějaká jiná zvířata."
"Také to tak vidím." Tungdil nařídil trpaslíkům, aby z vozu přinesli nosítka. "Bylo by to něco cizího, obyčejná malta v živém těle. Ve chvíli, kdy zkameněl, k němu nepatřila, takže nebudeme nic měnit ani při přeměně zpět."
Pruďas se shýbl a sebral rukou ze země trochu prášku, který tam zahlédl. "Kamenná moučka." Potom škrábl nehtem do díry v zádech. "Patří k tý soše. Tuhle díru někdo navrtal schválně." Obrátil se k Risavě a Dergardovi. "Neznám žádný zvíře, který žije v nížině nebo ve městě a žere kamení."
Oba mladí lidé byli zcela bezradní. "My jsme to nebyli, přísahám při Samusinovi," zaklínala se Risava.
"Možná nějaký čtvrtý fámulus, který je oddaný Nôd'onnovi a Lot-Ionana by nejraději viděl mrtvého, ne?" nadhodila Goda. "Ta díra byla trochu schovaná. Možná měla sloužit jako pojistka, kdyby se nám ho podařilo oživit."
"Pak mu rovnou mohli urazit hlavu, žačko," pronesl Pruďas a vrhl po ní káravý pohled. "To by ti správně mělo vynýst padesát kliků. Ale já jsem velkorysej."
Tungdil vytrhl prázdnou stránku z nějaké knihy, sroloval ji do úzké ruličky a tu zasunul do díry, aby změřil, jak hluboko zajede dovnitř. "Je to hluboké jenom jako můj malíček. To člověk určitě přežije." Pohladil sochu. "A navíc se může okamžitě sám léčit. Musíme se toho odvážit."

Trpaslíci se vrátili s nosítky. Společně napnuli všechny síly a podařilo se jim naložit zkamenělého maguse do vozu, kde mu ustlali na seně.

* * *

"Dej mi ten kámen!" Tmavé oči monstra se rozzářily ponurou zelenou barvou. Stvoření zatřepalo řetězy na předloktích, na nichž vzplanuly alfské znaky a předávaly svůj svit železným kroužkům. Monstrum okamžitě mrštilo řetězy po Rodariovi a Gandogarovi a oba dva se do nich dokonale zapletli.

Všechno bylo dílem okamžiku. Dříve než někdo ze spectatores stačil něco podniknout, odrazila se bytost od podlahy a s obrovskou prudkostí prosvištěla dekoracemi. Oba zajatce táhla za sebou, jako by byli lehoučcí jako pírko. Volně rozestavené části scény spadly na zem. Jedna vzpěra pod sebou pohřbila Tassii a přišpendlila ji k podlaze, zatímco kolem ní pobíhali vojáci a trpaslíci a pouštěli se do pronásledování. "Pomožte mi," pofňukávala vystrašeně. Trámy a části stanu se zhroutily, obklopila je oblaka dýmu. Tassia slyšela, že kolem ní stále běhá spousta lidí. Někteří se chtěli dostat do bezpečí, jiní pronásledovat monstrum. V danou chvíli si nikdo nenašel čas, aby pomáhal nějaké herečce.

Po nějaké době se k ní probojoval Furgas a vysvobodil ji z choulostivé situace. Tassia se rozplakala, vrhla se mu na rameno a hledala u něj oporu. Furgas téměř strnul, ale nebránil jí, nakonec ji pak sám váhavě sevřel v pažích a utěšoval.

"Pojď, odvedu tě odsud pryč." Nařídil členům souboru, kteří ochromeně stáli vedle nich, aby udusili malé plamínky ohně, a vynesl Tassii ven, kde ji uložil na provizorní lůžko. "Tady se ti nemůže nic stát," pronesl konejšivě. "Musím vyrazit a zachránit Rodaria."

Tassia přikývla. Pomalu se jí začínala vracet rozvaha, ale hrůza z pohledu na děsivé monstrum se jí usadila hluboko v kostech.

Furgas se rozběhl směrem, odkud zaznával hluk. Podle množství oken, která se ve městě rozsvítila, bylo vidět, že rámus vytrhl obyvatele Poristy ze spánku. Netrvalo dlouho a narazil na velký zástup vojáků a trpaslíků, kteří se shlukli kolem Gandogara a Rodaria.

Zatímco herec vyvázl z celé záležitosti poměrně dost dobře, Gandogarovi monstrum utrhlo celé předloktí. Trpaslík ležel v bezvědomí na dlažbě a nějaký léčitel ho ošetřoval a ovazoval mu paži.

Rodario krvácel z četných oděrek a odřenin. Oba muži, on i velkokrál, měli na šatech řadu popálenin, způsobených žhavými řetězy. Herec se držel za hlavu. "Hrůza," mumlal nezřetelně. "Málem mě to usmýkalo k smrti. Má to v sobě sílu dvaceti koní." Podíval se na Gandogara. "Tento chrabrý trpaslík mu nechtěl diamant dát a hned na nestvůru zaútočil. Ta bestie mu prostě omotala kolem ruky řetěz, jednou škubla a…" Zbledl a držel si ruku před ústy. "Nemůžu na to ani pomyslet."

"Kam se ta příšera poděla?" vyptával se jeden z vojáků.

"Já nevím." Rodario ukázal na střechy. "Udělala obrovský skok a zmizela. Jakoby nic vyskočila odsud až na štít střechy a z něho přeskočila na další. Tu už nedohoníte. Určitě dávno zmizela za hradbami."

Na místo dorazil král Bruron, obklopený tělesnou stráží, a okamžitě pochopil, že přišel pozdě. "Svolejte shromáždění," přikázal podřízeným. "A přiveďte mi sem Tungdila Zlatorukého. Potřebujeme nějaký nový plán, a jestli chceme Skrytou zemi zachránit, musíme si pospíšit. Teď už není pochyb o tom, že Nesmrtelní vlastní všechny diamanty." Zaklel, obrátil se a zamířil zpět ke stanu.

Furgas podpíral Rodaria. "Jak je Tassii?"

"Má malé škrábnutí na rameni," uklidňoval herce Furgas. "Nic vážného."

"To je neuvěřitelné." Rodario se zadíval nahoru ke střechám, jako by tam to monstrum ještě viděl. "Takže já jsem vlastnil takový mocný kámen a vůbec jsem si toho nevšiml." Nešťastně se zasmál. "Já osel jsem nepoznal rozdíl mezi diamantem a křišťálem."

Furgas ho přátelsky stiskl. "Netrap se. Ty jsi nevěděl, jak ten kámen vypadá. Takže by ti stejně byl k ničemu a tomu neštěstí bys nemohl nijak zabránit."

Rodario si povzdechl a němě přikývl.

* * *

"Hej! Buďte opatrní, vy nemehla, ještě mu ulomíte nos," zakřičel Pruďas a ušklíbl se. "Za to vás pak promění v šotky."

Propocení trpaslíci, kteří právě zvedali Lot-Ionanovu sochu nad hlavu, se zasmáli a pokračovali v těžké dřině, aby maguse uložili co možná nejšetrněji.

Najednou zaslechli, jak se nocí rozléhají signální rohy. Po nočním klidu byla v Poristě veta.
"Co má zas tohle znamenat?" bručel Pruďas. "Že by na toho herce uspořádali honičku?"
Něco tiše cinklo, z oblohy se snesl zářící zelený řetěz a omotal se Risavě kolem krku.
Žena po něm rychle sáhla, s obtížemi lapala po dechu, jenže v následujícím okamžiku se jí zcela rozpadla kůže, svaly i páteř, jako by se její tělo skládalo pouze z papíru a ztrouchnivělého dřeva. Torzo těla ještě chvíli vzpřímeně stálo, potom se trhaně zhroutilo k zemi. Z pahýlu, který zůstal na místě krku, vystřelil proud krve. Fámulina hlava narazila s tupým zaduněním na dlažbu.
"Přitiskněte se ke zdi!" Tungdil se rozběhl ke kraji ulice a přimáčkl se k domovní zdi, aby se mu řetěz nemohl obtočit kolem těla. Zvedl Ohnivou čepel a zadíval se nahoru.
"Zas ten kuňkal," zavrčel Bo?ndil. "Tentokrát mi nezdrhneš. Ohó, já ti ty tvý skákavý hnáty pěkně vytrhám a ty se tu budeš před náma pěkně plazit v prachu. Krví zaplatíš za to, jak jsi mi zmrzačil vousy."
Stvoření poskakovalo po střechách doprava doleva, bez námahy překonávalo i velké vzdálenosti a stále znovu se trpaslíkům ukazovalo, aby se jim mohlo vysmívat.
"Co tu chce?" zeptala se Goda a nespouštěla štíty střech z očí.
Tungdil pohlédl na zdeformované tělo mrtvé Risavy. "Museli vycítit, že Skrytá země má znovu naději."
Obrátil se, ukázal na Dergarda a dal deseti trpaslíkům znamení, aby fámula chránili. "Pruďasi a Godo, vy je povedete. Zbytek půjde za mnou," nařídil a rozběhl se k vozu, na němž ležel Lot-Ionan. "Dělejte, musíme ho odsud dostat pryč."
S tichým cinknutím k nim opět přilétly řetězy a omotaly se kolem dvou trpaslíků, kteří běželi vedle Tungdila. S řevem se vznesli do výšky a za moment se z oblohy zřítili dolů, oba roztržení na dvě půlky, jako by si s nimi hrálo dítě jakéhosi obra, a když toho mělo dost, tak je prostě polámalo a zahodilo.
Hned jak trpaslíci dopadli na zem, seskočila stvůra na cestu přímo před Tungdila. Triumfálně si olízla rty, řetězy se jí vlnily a tančily v rukách.
"Všechny vás zabiju," slibovala pronikavým hlasem. Stačilo nepatrné škubnutí ramenem a řetěz zavraždil jednoho z podskalanů. Konec řetězu mu rozdrtil hlavu.
Sirka se vynořila vedle Tungdila. "Začneme. Já ho zaměstnám a ty sekneš," řekla vážně. Nečekala na Tungdilův souhlas a rovnou na monstrum zaútočila.
V momentě, kdy se pustila do útoku, rozlétl se k ní druhý řetěz a omotal se jí kolem zbraně. Železo se rozžhavilo do ruda.
Podskalanka vykřikla a pustila zbraň, ale ani ji nenapadlo vzdát se dalšího boje. Vytasila dýku a začala do stvůry bodat.
Tungdil se rozmáchl Ohnivou čepelí, otočil se kolem vlastní osy a sekl sekerou tak, aby se zbraň zabořila do stehna nadpřirozeně velkého protivníka. Sekera vzplála, diamanty se rozzářily chladným světlem a za hlavou sekery se táhl ohnivý ohon.
Stvůra postřehla, že se blíží nebezpečí, a uskočila stranou. Ignorovala poměrně neškodné bodnutí dýkou do podbřišku a vyhnula se tak Ohnivé čepeli. Sekera ji minula pouze o chlup.
Místo sekery ji do kolena zasáhl trn vraního zobáku, dlouhý jako loket. "No, jak se ti líbí zbraň mýho bratra, kuňkale?" zasmál se Pruďas škodolibě a škubnul zbraní, aby stvoření strhl k zemi. "Přece jsi nevěřil, že se dám na ústup, když můžu tu potvoru zabít, učenej?"
Monstrum zaryčelo. V průzračně čistém hlase, podobném hlasu elfů, zároveň zaznívalo i zvířecí ryk skřetů.
Stvůra bleskurychle po Pruďasovi chňapla rukou a chytila ho za rameno. Alfské runy na jejích pažích se opět rozzářily.
Trpaslík zaječel, ale dále tvrdohlavě svíral rukojeť zbraně a bez ustání s ní škubal.
"Pozor!" Tungdil se podruhé rozmáchl Ohnivou čepelí. Tentokrát si sekera našla cíl a usekla stvůře předloktí včetně chráničů a řetězu.
Jejich soupeř strnule civěl na uraženou ruku a černou krev tryskající z rány. Zapotácel se, ucouvl, zavyl a odrazil se od země. Přestože byl zraněný a v koleně měl zaražený vraní zobák, podařilo se mu vyskočit až na sousední střechu. Na dlažbu dopadla sprška šindelů a stébel slámy. Nestvůra zmizela.
Goda se rozběhla a pronásledovala ji.
"Stůj, vrať se!" Pruďas podřepí a skrčil se u země. Z ramene mu stoupal hustý kouř, bylo cítit spálené maso, rozžhavené železo a sežehlou kůži. "Jen se na to podívej! Ten kuňkal mě dostal," procedil skrz

zuby. "Ale málem jsme ho zabili, že jo?"
Tungdil si ušetřil výčitky, přítel byl už tak dost potrestán bolestí. Kroužková košile se účinkem magie rozehřála, propálila se skrz všechny vrstvy šatů až na kůži a tam po sobě zanechala černý otisk. "Ty jsi snad zešílel, Bo?ndile," prohodil pouze a pomohl mu vstát. "Půjdeme hledat Godu."
Trpaslice se právě vracela. V rukou držela zakrvácený vraní zobák, trn se ulomil a chyběl. "Slyšela jsem ránu, jak spadl na zem, a šla jsem se po něm podívat," vysvětlovala a podala zbraň mistrovi.
"Takovej krásnej trn," litoval trpaslík poškozené zbraně a dotkl se zubatého pahýlu. "Budu muset vraní zobák opravit."
Goda mu vklouzla pod paži a podepřela ho, Pruďas se navíc opíral o vraní zobák jako o hůl. "Musíš si odpočinout a nechat si ty rány ošetřit."
"Ale kde, to nic není," zlehčoval trpaslík své zranění. "Já jsem už schytal horší rány, široce rozšklebený, ze kterých mi stříkala krev a střeva lezly ven. Ta troška spálený kůže není nic tragickýho."
Tungdil se zahleděl ke skupince trpaslíků, kteří se shlukli kolem Dergarda, a pak na chladnoucí mrtvolu Risavy. "Takže teď už máme jenom dva magusy," zamumlal. "Budeme je muset dobře chránit. Určitě to nebyl poslední útok, který na ně mířil." Dal znamení, že se vrátí zpátky do hostince, a právě když hodlal vyslat posla se žádostí o svolání shromáždění, přiběhl jim naproti voják.
"Tady jste, Tungdile Zlatoruký. Král Bruron vás všude hledá. Monstra ukradla i poslední diamant," supěl muž. "Stalo se to během divadelního představení. Monstrum nás všechny zaskočilo. Neměli jsme žádnou možnost, jak je zadržet. Čekáme, až se objevíte, abychom se poradili, jak budeme postupovat dál," uzavřel svou zprávu.
"Zatraceně! Ten kuňkal měl kámen u sebe. A my jsme ho nechali utýct," zanaříkal Pruďas. "Ach, Vraccasi. Jak se to jenom mohlo stát?"
Tungdil prudce vydechl a pohlédl na Sirku. "Trpaslíci a podskalané mají alespoň jednu věc společnou."
Chtěl jí uznale poklepat na rameno, místo toho jí však položil ruku na záda a k vlastnímu údivu ji tam ponechal. Sirka ho nesmírně přitahovala. Pozoroval její obličej, vzpomínal na polibek a rád by si tuto zkušenost zopakoval. Teď, hned teď, v tuto chvíli.
"Odvahu?" řekla Sirka a usmála se.
"Přesně tak," rychle souhlasil, protože podezřele dlouho mlčel a jen na ni zíral. Podle pohledů, jakými si ho změřili Pruďas s Godou, poznal, že se jim jeho chování zdá velice nápadné a zvláštní. Rychle sundal ruku ze Sirčiných zad. Nejdříve si bude muset promluvit s Balyndis.
Chvátali ulicemi a uličkami Poristy, v nichž se teď hemžilo plno stráží.
"Ještě jedna věc, Tungdile," oslovil ho posel. "Našli jsme ve vašem pokoji mrtvého. Podle všeho ho někdo probodl a on na následky zranění zemřel."
"To není možné," opáčil Tungdil okamžitě, zatímco se blížili k poradnímu stanu. "Byl to lupič, kterého jsem překvapil při činu. Zasáhl jsem ho do stehna a do levého boku. Rány ale nebyly smrtelné."
"To je zvláštní. Já jsem viděl mrtvého na vlastní oči a ujišťuji vás, že ho někdo čistě vykuchal od břicha až ke krku."
"Kuňkal! Monstrum dostalo i toho chlapa!" vykřikl Pruďas zděšeně a hodil pohledem po Dergardovi a trpasličích strážích, které ho obklopovaly. "Už ho nikdy nenecháte samotnýho, ani když bude muset na záchod, jasný?"
Tungdil si vyměnil pohled se Sirkou a vyčetl její myšlenky: monstrum by zraněného fámula roztrhalo, svrhlo ze střechy, prokouslo mu krk, ale nikdy by ho nezabilo nožem nebo ostrou čepelí. Až mrtvého uvidí, bude schopen k tomu říct něco víc.
Podskalanka se k němu přitočila, tentokrát mu ona položila ruku na záda a naklonila se: "Myslím, že je mezi vámi zrádce, Tungdile," zašeptala.
Myslel si totéž co ona. Třetí měli dlouhé prsty, sahaly až do Poristy.

Skrytá země,
království Gauragar, Porista,
6241. sluneční cyklus, léto

"Z
a daných okolností nepovažuji za vhodné, abychom naše síly rozdělili," prohlásil Ortger. "Tungdil Zlatoruký a Ohnivá čepel musí chránit maguse, dokud nebude schopen bránit se útokům Nesmrtelných a jejich stvůr vlastními silami." Studoval tváře mužů a žen ve stanu. "Obléhání Toboriboru by teď jen stěží mělo nějaký smysl. Proti silám, které tam působí, by vojáci nic nesvedli. A už vůbec ne teď, když se nepřátelům dostal do rukou pravý diamant." Ukázal na Dergarda, sedícího mezi Gandogarem a Tungdilem. "Pošleme ho s trpaslíky do Weyurnu, ať tam najdou ten ostrov."
Tungdil se zvedl. "To také bylo naším plánem. Čím dříve přivedeme Dergarda a Lot-Ionana k prameni, tím lépe." Popošel k mapě Skryté země. "Nesmrtelní nejdřív musí přijít na způsob, jak využívat moc kamene. Eoîl sice nashromáždil všechnu moc, která sloužila bytostem zla, ale přeměnil ji v dobro. Nevěřím, že by vládcům alfů bylo jen tak beze všeho dopřáno, aby ji na místě mohli využívat sami pro sebe." Nataženými prsty pravé ruky udělal kroužek kolem Toboriboru. "A velice se přimlouvám, aby obléhání pokračovalo dál. Do jeskyní by bez ustání měly vnikat malé jednotky a rušit Nesmrtelné v jejich přípravách. Nikdy jste nepřemýšleli nad tím, proč se sami nevydali na hon za diamantem?" Tungdil udělal krátkou přestávku. "Já si myslím, že Nesmrtelní jsou příliš slabí, a proto místo sebe vyslali stvůry. Ani na okamžik jim nesmíme dopřát klid, i kdyby nás to mělo stát životy mnoha vojáků. Protože jestli ovládnou moc kamene předtím, než znovu oživíme Lot-Ionana a než bude Dergard schopen čarovat, budeme ztraceni."
"Umí někdo bojovat v jeskyních lépe než děti kováře?" zeptala se Rejalín přátelsky. "Považovala bych za naprostou hloupost posílat takové ostřílené válečníky, kteří vidí v tunelech lépe než kterýkoliv člověk nebo elf, aby šli dobývat nějaký ostrov." Podívala se ke Gandogarovi. "Já trpaslíkům důvěřuji, velkokráli. Bylo by mi milejší, kdybyste poslal proti Toboriboru své válečníky, a sice všechny, které můžete u bran do Skryté země postrádat."
Tungdila polila horkost. Proklel okolnost, že dosud neměl příležitost seznámit velkokrále se S?ndalonovou zprávou o broka. Za návrhem kněžny elfů cítil nějakou past. Nedokázal si svůj pocit zdůvodnit, ženina slova měla navíc hlavu a patu. Trpaslíci jsou zkušení bojovníci, kteří umějí válčit v tunelech.
Sirka, která stála těsně za Tungdilem, se k němu naklonila. "Ta broka něco plánuje," varovala ho a potvrdila mu tím jeho vlastní nepříjemný pocit.
Polichocený Gandogar se však mezitím již chopil kněžnina návrhu. "Máš pravdu, Rejalín. Přesto si ale nenechám vzít možnost, aby ostrov Třetích dobyl náš lid. Ovšem samozřejmě, pokud s tím budou ostatní královny a králové souhlasit, nařídím našim válečníkům z pohraničních hor, aby vyrazili do Toboriboru." Když hovořil, bylo z jeho hlasu cítit utrpení, omamné bylinky mu jen v nepatrné míře pomáhaly v boji s bolestmi v rameni a v pahýlu ruky. Za to, jak se dokázal ovládnout, sklidil uznání celého shromáždění.
"To bude trvat moc dlouho," vmísil se do hovoru Tungdil. "Nejméně šedesát oběhů. Ztratili bychom drahocenný čas. S útoky na jeskyně je třeba začít mnohem dřív."
Naštěstí pro Tungdila nebyla královna Isika ochotná podpořit Rejalínin návrh. "Musíme vzít do úvahy, že v kmenech stále ještě žijí zrádci, kterým nejde o nic jiného než o příležitost, aby se mohli připojit k našim nepřátelům."
"I kdyby tomu tak bylo, královno Isiko, byli bychom s nimi v tunelech Toboriboru pouze my, ne vaši lidé," namítl Gandogar. "Přenechejte tuto starost nám. Kdyby se mezi pěti tisíci mými válečníky mělo najít deset zrádců, co by asi tak mohli dokázat?"
"Já podporuji návrh kněžny Rejalín," vyhlásil Ortger a usmál se na elfku. "Trpaslíci mají dost zkušeností a my budeme jistit okolí jeskyní. Mí vojáci jsou zvyklí pohybovat se v horách a budou hlídat vrcholy."
Zatímco panovníci postupně jeden po druhém souhlasili, pospíšil si Tungdil ke Gandogarovi. "Elfům se nedá důvěřovat," zašeptal mu do ucha. Rychle shrnul S?ndalonovu zprávu. "Kdyby tě zajímal můj názor, tak všechno nasvědčuje tomu, že se i u nás opakují události, které si předtím prožili podskalané."
Gandogar se zavřenýma očima pozorně naslouchal, pak zvedl víčka a podíval se na Sirku. "Jak dlouho už ty podskalany znáš?"
"Vždyť víš, jak dlouho."
"A ty si myslíš, že můžeš jejich slovům věřit?"

"Velkokráli, já…"
Gandogar zvedl ruku. "Ne, Tungdile, naše národy žijí už dlouhou řádku cyklů v jednotě, elfové k nám vyslali posly a podělili se s námi o své znalosti." Očima hledal Tungdilův pohled. "Máš snad, kromě slov těch podskalanů, jejichž původ je více než sporný…"
"Gandogare, ty…"
"Mlč," nařídil mu velkokrál s nezvyklou tvrdostí. Čelo se mu orosilo potem, námahou mu vyrazila vlhkost z těla ven. "V očích nás všech je jejich původ více než sporný. A dokud sám neuvidím jednoho z těch údajně naprosto neškodných skřetů, kterým říkají ubariu, a dokud nezískám důkaz, že se k nám budou chovat mírumilovně, zůstanu u svého postoje." Hnědé oči se na Tungdila neústupně zahleděly. "Dokonce i kdybych ti uvěřil, ostatní u tohoto stolu určitě ne. Neuvěřili by, pokud bys nepředložil důkazy." Sklopil hlavu. "Máš takové důkazy?"
Tungdil stiskl zuby tak pevně, až ho zabolely čelisti.
"Máš takové důkazy, Tungdile Zlatoruký?" zeptal se velkokrál ještě jednou.
"Ne," vyrazil zdrceně a v duchu si zoufal. Kdyby se jen ten zraněný elf v hostinci probral a mohl mluvit!
"Ne, nemám takové důkazy."
"Tak potom musím mlčet."
"Alespoň mi slib, že budeš naše bojovníky varovat, aby si dali na elfy pozor," požádal ho Tungdil.
"To učiním." Gandogar opět obrátil pozornost ke shromáždění. Mocnáři Skryté země se dohodli, dokonce i královna Isika nakonec souhlasila s Rejalíniným návrhem. "Je rozhodnuto. Sjednocené vojsko všech trpasličích kmenů brzy vyrazí a bude spěchat do Toboriboru. Tažení zahájí Třetí a Druzí," pronesl zvučným hlasem a setřel si pot.
Jeho prohlášení bylo přijato s dlouho trvajícím potleskem.
S?ndalon to již déle nevydržel. O jeho záležitosti nepadla doposud jediná zmínka. Zvedl ruku a čekal, až potlesk skončí. "Až ty Nesmrtelné porazíte, dostaneme potom ten kámen?"
"Ne," odpověděla kněžna elfů bez váhání.
"Já jsem pro, abychom toto rozhodnutí nechali na Lot-Ionanovi," nadhodil Tungdil, aby předešel sporu. "On dokáže nejlépe odhadnout, jakou moc kámen má."
"Podle mého názoru by bylo příliš nebezpečné dát diamant z rukou dříve, než ho důkladně prozkoumáme." Rejalín se na podskalana usmála. "Pochopte mne správně: já vám věřím, ale nemám důvěru k Zemi za horami. Kromě toho jste říkal, že ti údajně dobromyslní skřeti mají… jak znělo to slovo… mistra run?" S?ndalon přikývl. "Mají mistra run, který se velice dobře vyzná v magii. To poslední, po čem toužím, je skřet, který vládne nezkrotnými magickými silami. A to i v Zemi za horami."
"Tím vydáváš naši zem na pospas zkáze, broka," vypěnil S?ndalon. "A až si stvoření z Černé soutěsky prorazí cestu do Skryté země, vzpomeňte si na tento den a její slova."
"My tu máme děti kováře, které střeží brány do naší země," odvětila elfka ledabyle. "Doposud selhaly pouze jedinkrát. To se jim podruhé nestane. My stojíme při nich. Existuje nějaké pevnější spojenectví?"
S?ndalon oběma rukama popadl zbraň, jako by v ní hledal oporu, nebo si možná představoval, že svírá elfcin krk. "To je pro tvůj národ typické. Šíříte kolem sebe skrytý jed nebo urážky. Ne nadarmo jsme vás v naší říši vyhladili."
Rejalín stále ještě s úsměvem pozvedla obočí. Dosáhla svého cíle, donutila podskalana vydat se na tenký led a ten se pod ním probořil.
"Co že jste udělali?" zašeptala pobledlá královna Wey.
"Takže broka neznamená alf, ale elf?" zeptala se Isika nezvučně. "Sedíme tu u stolu se stvůrami, které sdílejí se skřety společného stvořitele a které ve vlastní zemi pozabíjely všechny elfy?"
"Vykládáte si to nesprávně," namítl Tungdil, aby zachránil, co se ještě dalo zachránit. "Oni to museli udělat! Eoîl jim uloupil ten kámen a poštval na ně elfy. Zaslepil je." Posbíral veškerou odvahu a chystal se nahlas vyslovit své podezření, avšak Rejalín ho předběhla.
"S?ndalone, tím se otázka, jestli vám ten diamant dáme, nebo ne, stala zbytečnou. Můj národ to nikdy nepřipustí." V jejím půvabném obličeji se odrážela arogance a ledový chlad. "Kdybyste se jakýmkoliv způsobem toho kamene zmocnili, rukou elfů ho opět ztratíte. Bez ohledu na to, jestli ve Skryté zemi nebo v Zemi za horami." Tělesní strážci stojící za ní přiložili ruce k rukojetím mečů.

"Bude lepší, když odejdete," řekl Gandogar S?ndalonovi. "A vy, kněžno Rejalín, si dávejte pozor na to, co říkáte, než způsobíte něco, čemu by se později nedalo zabránit."
Podskalané odešli ze stanu.
Tungdil se k nim po krátkém váhání připojil. Když byl napolo ze stanu ven, otočil se dovnitř. "Uvidíme se v Toboriboru," oznámil přítomným. "Nechť vám bohové pomáhají a otevřou vám oči dříve, než bude příliš pozdě." Bez úklony vyšel ven. Pruďas a Goda odešli za ním, stejně jako Furgas a Rodario.
Za sebou zanechali neblahé, tísnivé ticho, které se nechtělo rozplynout.
Protože již nikdo nehodlal nic říct, rozpustil Bruron shromáždění. Čekalo na ně hodně práce a další věci, o nichž chtěli lidé, elfové i trpaslíci pomlčet.

Skrytá země,
říše Weyurn,
100 mil na západ od Gastingy,
6241. sluneční cyklus, léto

T
rvalo jim neobyčejně dlouho, než se z Poristy dostali na břeh jezera, kde na ně čekala loď.
Zavinily to rozličné okolnosti, jednou to byl nečekaný déšť, při němž se vůz s Lot-Ionanovou sochou neustále bořil do bláta, potom Dergard onemocněl a oni si museli dopřát odpočinek na statku, než mu klesla horečka. Nesměli dávat jeho život v sázku, ale zároveň ani nemohli rozdělit výpravu na dvě části. Ohnivá čepel mohla být pouze na jednom místě.
Tungdil seděl s Rodariem a Furgasem v nejkrásnější místnosti na statku. Skláněli se nad mapou Weyurnu, byla jedním z mála exemplářů, na nichž byla zakreslená zatopená území. Snažili se vymezit místo, kde by se mohl ponorný ostrov nacházet.
Pruďas s Godou pochodovali se strážemi kolem statku. Doprovázela je celkem stovka trpaslíků z kmene Druhých a tucet podskalanů pod velením Sirky, přestože se to dvojčeti nijak nezamlouvalo. Že se mu stejně tak nezamlouvá stále nápadnější miliskování mezi Tungdilem a Sirkou, dal mezitím příteli jednoznačně najevo. Sirka nedělala se svou náklonností žádné tajnosti.
Rodario zvedl hlavu a naslouchal. "Je možné, že by vážený Bo?ndil trpěl špatnou náladou?" obrátil se na Tungdila. "Zase jsem ho slyšel, jak huláká po strážích."
"To je tím počasím. Trpaslíci nesnášejí, když na ně prší. A jeho žhavé krvi chybí pořádný boj," vysvětloval Tungdil a upřel oči na mapu. Zatím přicházelo v úvahu pět míst. "Může se ten ostrov pohybovat pod vodou?"
"Tak, tak, jeho žhavá krev." Rodario přistoupil k oknu a podíval se ven. "Nebo jeho žačka?" Pozoroval, jak ji ve stodole prohání při výcviku. Na první pohled nebylo k vidění nic podezřelého, avšak hercovy školené oči postřehly tajné známky náklonnosti. "Mám takový pocit, že to mezi těmi dvěma mocně doutná." Pootočil se k Tungdilovi. "Ne, jiskří to tam. U trpaslíků to může jenom jiskřit."
"Doporučoval bych ti, aby ses ho na to neptal," poznamenal Tungdil s náznakem úšklebku. Chtěl se vyhnout nebezpečí, že se tématem jejich rozhovoru stane svět citů, už ze strachu, že si hercův ostrý jazyk vybere jako cíl jeho a Sirku.
Furgas popíjel čaj, který jim selka uvařila. Nadále byl velice vyzáblý a bledý. Občas mlčky seděl v koutě a celý oběh neřekl jediné slovo, jindy se choval úplně normálně. Dozvuky několik cyklů trvajícího zajetí neuměla jeho duše tak rychle překonat.
"Může," odpověděl magistr na Tungdilovu otázku. "Naplánoval a sestrojil jsem tam systém potrubí a komor, které je možné plnit plynem nebo vodní parou. Když se otevřou ventily, pohybuje se ostrov pomocí zpětného rázu pomalu vpřed."
"To je špatné." Tungdil se opřel o opěradlo židle. "Díky tomu může být všude, nebo ne?"
Furgas potřásl hlavou. "Ne. Ostrov není rychlý. Hovoříme o hoře, která se pod vodou pomaličku pohybuje vpřed. Nakreslil kruh kolem místa, kde, jak se domnívali, ostrov naposledy stál. "Může být někde tady v té oblasti. Tu a tam se musí vynořit, aby nabral vzduch a proviant pro lidi."
"Je ho sice možné zahlédnout, ale nikdo o něm neřekne ani slovo, protože to je ostrov alfů a každý se ho

bojí," dodal Rodario. "Jsou to pořádně mazaní trpaslíci, tihle Třetí. Vymyslet si historku o alfech, aby se tak chránili před návštěvníky a zbytečnými řečmi, to byl opravdu skvělý nápad."
"Zbývá nám naděje, že královniny lodě ten ostrov náhodou objeví nebo že se rozkřikne, že na něm žádní opravdoví alfové nejsou a že je vypsaná tučná odměna za spolehlivou zprávu o tom, kde ostrov právě je." Tungdil se rovněž napil čaje a dopřál myšlenkám volnost.
Před vnitřním zrakem se mu zjevily obličeje Balyndis a Sirky, dvou trpaslic, které se od sebe nemohly více lišit.
Doufal, že se z jeho nadšeného vzplanutí pro Sirku vyklube obyčejné pomíjivé okouzlení, přivolané jejím cizokrajným vzhledem a vystupováním, které se téměř ve všem lišilo od chování příslušníků jednotlivých kmenů Skryté země. Ale stejně jako předtím se i teď na ni díval až s příliš velkým potěšením a často na ni myslel. Vzpomněl si na jinou epizodu ze svého života, kdy byly jeho city k Balyndis již jednou podrobeny tvrdé zkoušce: Myr.
Vyzvědačka Třetích byla podobně jako on velmi vzdělaná a učená. Balyndis se předtím pod tlakem rodinného klanu od něj odvrátila, a tak nebylo divu, že si s Myr našli k sobě cestičku, dokud nevyšla najevo její zrada. Tehdy bylo snazší zbavit se špatného svědomí.
"Na nastávajícího maguse je Dergard nějak moc náchylný k nemocem, taky máte ten dojem?" Rodario zahlédl koláč, který selka postavila na malou komodu. A navíc i selčinu dceru, dívka se mihla před oknem a utíkala v dešti do stodoly podojit krávy. "No to je mi ale milé stvoření," pronesl zasněně a při řeči si ukrajoval kus koláče.
"Co na to řekne Tassia?" vyštěkl Furgas rozzlobeně. "Chováš se stejně jako před pěti cykly. Jako dítě, zahleděné samo do sebe."
"Nevím, co by na to řekla. Neptala se mě, co si o tom myslím, když spala s jinými muži," odsekl herec a zakousl se do koláče. "Oba jsme dospělí a milujeme život. Tak co má být?" Nikdy by nepřiznal, jak s ním lomcuje žárlivost. "Copak ty už nemáš oči pro nějakou hezkou ženskou?"
"V mém životě už žádné jiné ženy nebudou. Přísahal jsem Narmoře věčnou lásku. A jenom proto, že její tělo už neexistuje, se té lásky nevzdám," vysvětloval Furgas chvějícím se hlasem. "Po nocích jsem o ní snil a ona mi dodávala sílu, abych tu dobu na ostrově přečkal. Já ji nikdy nezradím tím, že bych zatoužil po jiné."
"Furgasi, to je v principu velice dobrý postoj. Když dá člověk od ženských prsty pryč, nemůže si je spálit." Rodario žvýkal koláč a znovu hodil očkem po mladé selce. "Představ si, že by ses ty zamiloval do Tassie! Ach, Palandiell, to by byla hotová hrůza. Ona je něco jako já, jen v sukních."
Furgas najednou znervózněl a Tungdil si toho okamžitě všiml.
"Ohó, to dobračisko dokonale ovládá umění svádění, to ti tedy řeknu. A na věrnost si potrpí stejně jako lístek ve vichřici, když má udržovat směr," plácal dál Rodario a zasunul si zbytek koláče do úst. "Mně málem zlomila srdce, než jsem na to přišel. Já teď jen můžu před ní varovat všechny muže, co by to s ní chtěli myslet vážně." Tiše se zasmál. "Ta malá potvora. Ale stejně na ni musím pořád myslet." Potom se obrátil k trpaslíkům. "Potřebujete mě ještě? Rád bych tomu děvčeti pomohl odtáhnout konev s mlékem."
"Dej jí pokoj," řekl Tungdil. "Nechtěl bych se dostat do sporů s jejím otcem, který se nás tak přátelsky ujal."
"Žádné strachy, vážený hrdino. Dám si pozor, jako kdybych šel na borůvky." Mrkl na ně a vydal se ke dveřím.
* * *
Stodola, v níž stála Goda s Bo?ndilem, byla obrovská. Sedlák použil horní část bývalého seníku a celou podlahu k uskladnění proprané vlny, která čekala, až ji tkadleny zpracují. Vzadu stály dva tkalcovské stavy, které během posledních oběhů klepaly a rachotily od východu do západu slunka.
Bo?ndil si ze stěny sundal dva provazy a střídavě jimi po trpaslici švihal. Kroužil kolem ní, zatímco Goda stála nehybně na místě. "Představ si, že to jsou rány od několika soupeřů najednou. V boji nemáš vždycky čas odvrátit čepel, která na tebe míří. Leckdy ti nezbude nic jiného než uhnout."
K trpaslici vyletěl první provaz, zatížený na konci železným kroužkem. Goda se natočila stranou, provaz ji minul.
"Velmi dobře," pochválil ji a nasměroval druhý provaz proti jejímu levému stehnu.

Godě se několikrát těsně podařilo uhnout, ale při pátém útoku byla bezmocná. Železný kroužek jí narazil do hrudi.
Pruďas nevrle zamlaskal jazykem. "Jsi mrtvá, žačko. Meč ti právě prosekl hrudník." Ukázal na senem pokrytou podlahu. "Čtyřicet."
"Nebudu dělat žádné kliky." Zůstala vzdorně stát. "Já bych ten úder odvrátila."
"Neodvrátila." Podíval se jí do očí a zalitoval toho. Jeho válečnické srdce se rozbušilo ještě rychleji. "Padesát."
Goda uchopila večernici. "Ještě jednou, mistře. Ukážu ti, že to umím."
"Ne, nic neukážeš. Měla ses vyhnout." Zlobilo ho, že trpaslice zpochybňuje jeho autoritu. "Šedesát." Výhružně k ní popošel.
Goda pozvedla zbraň. "Abych to udělala, musel bys mě složit k zemi." Přikrčila hlavu, v očích jí zaplálo. "Mám toho dost, že mě pořád tak šikanuješ, mistře."
Před několika oběhy by Bo?ndil hlasitě zajásal a nesmírně se těšil, že konečně bude mít mladou trpaslici brzy z krku. Nyní ho taková představa děsila. "Pleteš si vytrvalost se šikanováním," okřikl ji, aby zakryl, že pomalu začíná ustupovat. "Chtělas, abych ti ukázal, jak se stát bojovnicí, tak se drž svýho vlastního přání."
"Nebo co, mistře? Sedmdesát?" vysmívala se mu zlomyslně.
Pruďas popadl rukojeť večernice a švihl ji horní částí zbraně do čela. Goda se zapotácela, Bo?ndil jí podtrhl pravou nohu a trpaslice spadla zády na zem. "Stovku," procedil Pruďas a zavířil její zbraní v ruce. "Pustilas večernici. Víš, že to můžeš udělat jenom tehdy, když máš u sebe ještě nějakou jinou zbraň."
Goda se zmateně opřela o lokty a nevšímala si malého pramínku krve, který se jí řinul z ranky nad levým obočím a stékal po nose.
Bo?ndil si povzdechl a dřepl si vedle ní. "Godo, já to dělám, abych ti pomohl zachránit si život."
"Kliky mi zachrání život? Těmi mám udělat dojem na nějakého skřeta? Třeba se mi ho podaří vyzvat na souboj, kdo udělá víc kliků, co?" prskala kolem sebe jed, zatímco se pomalu zvedala a pak si sedla. Jejich obličeje se k opět přiblížily těsně k sobě.
Pruďas polkl, ztuhl a odsunul se dozadu, jako by ho kousl vanga. "Ne, to je jenom dráždidlo, aby ses víc snažila," hlesl. "Když nebudeš dělat chyby, nebudou žádný kliky." Utrhl hrst proprané vlny z hromady vedle sebe a otřel jí krev z obličeje.
"Co to má být?" Goda mu odsunula ruku stranou.
"Chtěl jsem…"
"Já vím, cos chtěl, mistře." Sjela ho vzteklým pohledem. "A taky vím, co chceš. Nezapomeň, žes to byl ty, kdo zabil Sandu. Já k tobě nic necítím. Raději bych si vzala Bramdala než tebe. Udělej ze mě bojovnici a potom zkřížíme zbraně a uvidíme, kolik jsi toho uměl. Všechno ostatní si můžeš nechat pro sebe. Mě to vůbec nezajímá."
Bo?ndil zůstal jako opařený. Godina tvrdá slova ho bez zbytečných drátů svlékla do nahá, trpaslice až příliš dobře postřehla, co k ní cítí. "To…" Polkl, marně hledal slova. Jiskřička naděje, která v něm doutnala, začala odumírat. Potom se opět vzchopil. "Není to tak, jak si myslíš. Já jsem tvůj mistr a dělám si o tebe starosti. To je všechno."
"Tím líp." Goda se obrátila, zapřela se rukama o podlahu a pustila se do kliků. Do rovné stovky. To, že z ní kapala na podlahu krev, jí nijak nevadilo.
Pruďas ji sledoval pohledem a v duchu si přísahal, že se jen tak nevzdá.
* * *
Když Rodario otevřel dveře, stál před nimi voják s insigniemi krále Brurona.
"Přináším Tungdilovi Zlatorukému nové zprávy," zahlásil. Jeho pohled minul Rodaria a zamířil ke stolu.
"To jste asi vy, že ano?" zeptal se trpaslíka.
"Zrak máte ostrý jako orel," zažertoval herec. "Kolik trpaslíků vidíte v této místnosti?" Ustoupil stranou, voják přistoupil k Tungdilovi a předal mu hned několik ruliček a složených papírů najednou.
"Mám králi Bruronovi bezodkladně doručit vaši odpověď," dodal voják a ustoupil o tři kroky zpět ke dveřím. "Počkám venku."
"Dej si něco k jídlu a trochu si odpočiň," navrhl Tungdil. "Určitě mi to nějakou chvíli potrvá. A pošli ke

mně Bo?ndila se Sirkou."
Beze slova čekal a teprve když posel vyšel z místnosti a oba trpaslíci usedli vedle něho, rozevřel ruličku s první zprávou.
Goda také vstoupila dovnitř. Podle všeho si získala neomezenou důvěru svého mentora. Tungdil si všiml, že má nad obočím zaschlou krev. Hodiny výcviku byly zřejmě poněkud drsnější.
"Mám tu zprávu od prince Mallena," začal jim Tungdil předčítat. "První útoky na jeskyně v Toboriboru přinesly úspěch. Ta nestvůra, které jsem usekl ruku, je mrtvá." Rysy trpaslíkova obličeje poznamenala lítost. "Mallen prozatím přišel v jeskyních o sedm set jedenáct vojáků, většina z nich zemřela na magické útoky ze zálohy. Nic však nenaznačuje, že by Nesmrtelní měli k dispozici moc diamantu. Kromě toho dorazily na místo první kontingenty Třetích a Druhých. Brzy převezmou úkoly Mallenových vojáků."
"Vraccasi, buď jim milostiv a ochraňuj je," zabručel Pruďas.
Tungdil sáhl po dopisu od Gandogara. "Elfové na oplátku poslali část svých bojovníků do říší Druhých a Třetích, aby posílili stráže u bran a průchodů do Skryté země. Píše mi, že všechno probíhá v míru a v naprosté svornosti."
"Broka brzy udeří," prorokovala Sirka pochmurně. "Zaujímají pozice. Lidské královny a krále mají v Poristě přímo před ostřím mečů a teď se plíží do hor, aby mohli pozabíjet vládce trpasličích kmenů. Je to stejné jako u nás." Sevřela ruce v pěst. "Ale tady ve Skryté zemi je nikdo nezadrží."
"Ne, když nebude mít důkazy," opakoval Tungdil velkokrálova slova. "Málem jsem o tom na shromáždění promluvil, ale Gangodar mi to zakázal."
Pruďas přejel podskalanku pohledem. "Bohužel je to tak. Nikdo by tobě ani S?ndalonovi neuvěřil. Rozhodně ne potom, co řekl, že jste úplně vyhladili všechny elfy."
"Nebylo důvodu, proč bychom kvůli tomu měli lhát. Oni byli nebezpečím pro ostatní, ne my," bránila se Sirka.
"Máš v sobě krev skřetů. Vsadím se, že většina z našich tebe i tvoje soukmenovce považuje za nebezpečí," zabručel Bo?ndil a zapřel si ruce o hlavu vraního zobáku. Od doby, co se o jejich původu dověděl víc, se jeho chování vůči cizincům změnilo. Jednal s nimi odmítavěji, opovržlivěji.
"Ubar nás stvořil z tekuté krve hor, v nás plane síla hor." Sirka už měla toho věčného hašteření až po krk. Zvedla se a stoupla si před Pruďase, z očí jí létaly jiskry a plál v nich vztek. "Ubar stvořil ubariu ze stejné krve, udělal je větší a silnější a vdechl jim stejně jako nám nenávist k bytostem zla. To nás a ubariu spojuje, trpaslíku. A oni svou vlast a její obyvatele nikdy nezradili." Ukázala zbraní na Godu. "Podívej se vedle sebe. Stojí tam jedna Třetí. Může i ona tvrdit to, co já? Kdo z nás dvou si zaslouží větší důvěru?"
"Ty mojí žačce nesaháš ani po paty, podskalanko." Na trpaslíka sice Sirčin výbuch neudělal žádný dojem, ale útok na Godu si rozhodně nehodlal dát líbit. "Dávej si pozorná jazyk."
Nyní bylo na Tungdilovi, aby zasáhl do jejich sporu, protože se obracel proti Sirce. "Není to až takový nesmysl, Pruďasi. Goda by klidně mohla být zrádkyní. Nic o ní nevíš, kromě věcí, které o sobě sama tvrdí. Může ti někdo z Třetích potvrdit, že se všechno opravdu odehrálo tak, jak to sama vylíčila? Víš, jak rafinovaně postupovala Myr. A já nevidím rád, že ji bereš na schůzky, kde se hovoří o tajných věcech."
Pruďas se na něho udiveně zahleděl. S útokem od svého přítele opravdu nepočítal.
Goda udělala krok dopředu. "Já se nenechám urážet, podskalanko."
Sirka se na ni usmála. "Já jsem o tvém kmeni nešířila žádné lži. Ne všichni Třetí mají tak dobrou pověst jako Tungdil Zlatoruký nebo Sanda Ohnivá. Vydali jsme se na tuto cestu, abychom zatočili se dvěma trpaslíky z kmene Třetích, kteří mají tu nejhorší pověst. Třetí, Godo, ne podskalané. My nechceme Skryté zemi nijak ublížit. Kdybychom to měli v úmyslu, postupovali bychom jinak a při hledání kamene bychom určitě nešetřili životy trpaslíků."
Rodario se zasunul mezi rozčepýřené kohouty a strčil jim pod nos talíř s koláčem. "Možná bychom se měli všichni uklidnit a uvědomit si, kdo je naším skutečným nepřítelem, dřív než si půjdete jeden druhému po krku. Ochutnejte koláč, je vynikající."
Goda se posadila a opřela si ruku o večernici stejným způsobem, jakým se Pruďas opíral o vraní zobák. Sirka zamířila na druhou stranu stolu a upřeně se zahleděla do mapy. Nikdo si nevzal ani kousek koláče.
"Tak ho jednoduše sním sám," zahuhňal Rodario s plnou pusou a znovu si stoupl k oknu a vyhlížel

mladou selku.
"Rodario má pravdu." Tungdil se podíval po Bo?ndilovi a Godě, ale omluvu ze sebe prostě nedokázal vysoukat. Místo toho zvedl dopis. "Gandogar píše, že u Druhých zadrželi a zničili stroj, který výpary zabíjel trpaslíky. Uvnitř té mašiny našli spoustu malých kamenných nádobek, v nichž byly substance, které se pomocí skleněných trubiček navzájem mísily. Z toho se tvořily plyny a ty zabily třináct trpaslíků. Až potom svrhli Druzí stroj do starého dolu a pohřbili ho pod zemí. Domnívají se, že podobný stroj zavinil otrávení studní v říši Prvních."
"Tolik k domněnce, že za to mohou elfové," utrousila Goda k Sirce, ta nad její poznámkou jen mávla rukou.
Pruďas pozoroval Furgase, který skryl obličej v dlaních a němě plakal. Opět byl jeden z jeho vynálezů použitý k šíření smrti a zkázy.
Tušili, že to mohlo dopadnout mnohem hůř. Kdyby jedovatý plyn pronikl až do hustě obydlené části Modrých hor, dosáhl by počet obětí několika set, jak činily Furgasovy odhady.
"Musíme ten ostrov rychle najít a dobýt," prohlásil magistr tupě a spustil ruce. Potom si setřel slzy z tváří a prohrábl si vlasy. "Ty stvůry se brzo budou muset dobít u pramene magické síly. K tomu potřebují ostrov. Bude to zanedlouho. K žádným dalším obětem už nesmí dojít."
Tungdil s ním souhlasil. "Později se Dergarda zeptám, jestli už je schopný další cesty. Pak zamíříme přímo ke břehu jezera a na lodi se pustíme do hledání ostrova. Bude lepší, když zraněného elfa prozatím necháme na ostrově Větrohra. Tam bude ve větším bezpečí." Vyhnul se zrakem Pruďasovi a uděloval další pokyny. "Začněme s přípravami na odjezd. Porada skončila."
Bo?ndil s Godou odešli z místnosti, i Rodario se vydal ven, aby unikl stísněné náladě. Furgas rychle dopil čaj a zanechal Sirku s Tungdilem o samotě.
"Tví přátelé mi budou klást za vinu, že ses postavil proti nim," poznamenala Sirka, přišla až k němu a pohladila ho po vousech.
Chytil ji pevně za ruku a s omluvným úsměvem ji stlačil dolů. "Ne, Sirko. Nedělej mi to ještě těžší, nebo své touze neodolám." Zatím ještě nedostal od Balyndis odpověď.
"Tak se jí poddej," zašeptala Sirka, znovu zvedla ruku a jemně se ho dotkla. "Nic na tom není, Tungdile. Máme se rádi a budeme se milovat. Je to jenom otázka času. Můžeme to odkládat, nebo udělat hned a cítit se tak líp. Kdo ví, co nás zítra čeká?" Rychle naklonila hlavu a políbila ho.
Tentokrát jí nebránil. Užíval si její něhy, jeho tělo však chtělo něco víc. Oběma rukama podskalanku pevně objal a úzce k sobě přivinul. Cítil na sobě její tělo, štíhlé a šlachovité, ale zároveň nesmírně silné. Přesto ji od sebe odsunul. "Počkej, musím se tě na něco zeptat," pronesl bez dechu, krev mu proudila v žilách rychleji než nejsilnější proud ohně. "Co má S?ndalon v plánu?"
"To chceš vědět právě teď?"
"Měl jsem se tě na to zeptat, když tu byli i ostatní?" Usmál se. "Nemohl jsem tušit, že mě chceš políbit. Já jsem od začátku chtěl jenom mluvit."
Sirka se hluboce nadechla a uchopila ho za ruce. "Připravuje mou vlast na to, abychom byli schopni zabránit nejhoršímu," odpověděla vyhýbavě.
"To může znamenat bůhvíco."
Podívala se mu do očí. "Prozradím ti tajemství. Než jsme vyrazili do Skryté země, svolal S?ndalon Ubarovy národy a acronta," pronesla zvolna. "Z větší části se již shromáždili u severovýchodní hranice, před branami do Skryté země."
To byl podle všeho důvod, proč se skřeti zoufale snažili prorazit Hnědými horami ke Čtvrtým. V zádech měli armádu bytostí, které skřety z duše nenáviděly a které je hnaly před sebou. "Invaze? Chcete dobýt Skrytou zemi?"
"Ne. Chceme získat ten kámen a v zárodku udusit nebezpečí hrozící naší vlasti. Obojí se nachází ve Skryté zemi."
Tungdil polkl. "Sirko, jak velká je ta armáda?"
Podskalanka se posadila a stáhla Tungdila za ruku na židli vedle sebe. "Je tam osmdesát tisíc ubariů, čtyři tisíce acronta a padesát tisíc příslušníků mého národa."
"U Vraccase," zaúpěl Tungdil a v duchu viděl, jak se Skrytá země utápí v krvi. "Čtvrtí budou proti vám

bojovat, protože vás budou považovat za hrozbu. Vyrukují proti vám se vším, co má ruce a nohy, aby vás udrželi co nejdál od diamantu."
"Selžou. Pro acronta není nic snazšího než vyhodit brány Čtvrtých do vzduchu. Naši zvědové si je prošli a vypátrali, kde mají slabá místa." Zdálo se, že Sirka cítí úlevu, že mu konečně může všechno povyprávět. "Ale to ani nemusíme dělat. Naši zvědové objevili jinou cestu do Skryté země, vede napříč Hnědými horami."
"Nikdy!"
"Je to tak. Ubar jim ukázal širokou stezku, kterou se armáda může nepozorovaně protáhnout kolem pevnosti Čtvrtých."
"To není možné," odporoval Tungdil znovu. "To nemůže být pravda. Vrcholky hor nemůže nikdo překonat."
"Brzy uvidíš opak."
"Stejně tak by ho už dávno musely najít ty nesvůry ze Země za horami!"
"Ty ho taky našly, Tungdile. A nejednou. My jsme jim pokaždé zabránili, aby se s tou zprávou vrátily do svých říší." Sirka se nadechla. "S?ndalon nesouhlasil, abychom vám o tom řekli dříve, než budeme mít kámen v rukou, ale já si myslím, že bys to měl vědět." Pohladila ho po hřbetu ruky. "Považuj to za důkaz důvěry."
"Takže v takovém případě neděkujeme za klid ve Skryté zemi jenom našim kmenům, ale i vám," zašeptal zděšeně.
Představoval si rozsah zkázy, kdyby armády obrů, trollů, alfů, goblinů a jiných Tionových zplozenců bez varování vpadly do Urgonu a odtamtud do zbytku Skryté země. Nezůstal by zde kámen na kameni. Za všechny cykly klamného bezpečí vděčili podskalanům, jimž byla nyní odepřena možnost vlastní záchrany.
"Proč jste to dělali? Jak to, že se nikdo z vás u nás nikdy neukázal?"
"A proč bychom měli? K nám taky nikdo z vás nepřišel. Předpokládali jsme, že vám na nás nezáleží. A věděli jsme, že pobratimství s ubariu by mohlo vést k velkým překážkám mezi našimi národy." Vstala a zamířila ke dveřím. "Teď se ukazuje, že to tak bylo lepší. Řeknu našim, že brzy vyrazíme do Weyurnu," prohodila na prahu. "Nebudeš o našem rozhovoru nikomu vyprávět, že ne?"
Tungdila pálily na jazyku tisíce otázek, ale ovládl se. "Nikomu," přísahal a poklepal na sekeru. "Přísahám na Ohnivou čepel." Usmál se na ni a Sirka zmizela za dveřmi.
Myšlenky se mu honily v hlavě jedna přes druhou, tančily kolem sebe. Nesmrtelní, podskalané, ze všeho silně zaznívala hrozba zániku.
Na něm bylo, aby zániku zabránil. Pořád dokola. Necítil se nijak zvlášť dobře, a proto se těšil, že se mu brzy dostane pomoci. Brzy bude mít po boku svého pěstouna Lot-Ionana. Moudrého maguse, staršího než kterýkoliv jiný člověk ve Skryté zemi, s hlavou plnou vědomostí a zkušeností. Dříve radami ukazoval Tungdilovi cestu a trpaslík pevně věřil, že stejně tomu bude i nyní. Nebo lépe řečeno: Lot-Ionan rozhodne, co budou dělat dál. Tungdil již nechtěl dělat žádná rozhodnutí.
Oči mu zalétly k poslední zapečetěné obálce.
Tento dopis úmyslně nepřečetl nahlas, odesílatelem byl Gla?mbar Ostrá čepel. Tungdil cítil obavy z řádků, které si bude muset přečíst, aby měl jistotu.
Vstal, uchopil obálku a roztrhl ji.

Vysoce vážený Tungdile Zlatoruký,

měl jsi pravdu. Stále ještě k Balyndis něco cítím, a když jsem dostal tvůj dopis, okamžitě jsem ji pozval k sobě.
K mé velké radosti toto pozvání přijala a k mé ještě větší radosti slíbila, že se ke mně vrátí a bude mi stát po boku. Jako má první žena má na to právo.
Mám ti napsat, že cítila tvou odmítavost, tvou nespokojenost, když jsi byl v její blízkosti. Proto ti nyní udělila volnost, za podmínky, že tě již nikdy víc nespatří. Pohled na tebe by nedokázala znovu snést.
Jsem si jistý, že se mi podaří opět nastolit mezi ní a jejím klanem mír, jaký si zaslouží. Budu jí dobrým manželem a ona bude tou nejlepší manželkou, jakou kdy král v říši Pátých měl.

Děkuji ti za otevřenost, a tak dovol i mně, abych hovořil otevřeně: opravdové city nejsou kolísavé. Balyndis musela s bolestí zjistit, že ty tvoje nemají dlouhého trvání. Ale my, děti kováře…

Tungdil dopis roztrhal.
Nemusel číst dále, to nejdůležitější bylo řečeno a aby mu nějaký Gla?mbar Ostrá čepel dělal kázání, to nepotřeboval. Sám to věděl nejlíp. Balyndis si jeho dopis přečetla a pochopila. Za to jí bude navěky vděčný, i když věděl, že jí tím způsobil nesmírnou bolest. A právě proto se z jejich rozchodu nemohl radovat.
Podíval se ven na dvůr a zahleděl se na Sirku. Ve skle se zčásti odrážel i jeho vlastní obličej. "Zbabělče," vynadal sám sobě.
Zdálo se mu, že obraz v okně souhlasně přikývl.

XII

Skrytá země,
království Weyurn,
12 mil na severozápad od Mifurdanie,
6241. sluneční cyklus, léto

P
o mnoha zdrženích proběhl zbytek cesty vysloveně hladce. Nastoupili na palubu obou královských lodí, které jim byly přiděleny, a nabrali kurs k Mifurdanii. Cestou se zastavili na ostrově Větrohra a zanechali elfa v péci královského archiváře, kterého pověřili jménem královny Wey úkolem, aby se o něho staral. Potom se však štěstí opět obrátilo.
Trpaslíci a jejich průvodci dostali možnost přesvědčit se na vlastní oči, že i na jezeře mohou bouřit pořádně vysoké vlny.
Bohyně Elria se k večeru bavila tím, že na vodě rozpoutala bouři a vrhala vysoké vlny proti trupům obou lodí, na nichž pluli.
Prodírali se weyurnským jezerem, lodě se neustále zvedaly a klesaly, závoje vodní tříště promáčely každého, kdo se objevil na palubě. S výjimkou Tungdila nebylo mezi trpaslíky ze Skryté země jediného, který by nemusel zvracet, naproti tomu podskalané ani neztráceli na rozkolísaných prknech paluby rovnováhu.
Tungdil pospíchal dolů do nákladního prostoru zkontrolovat sochu Lot-Ionana, zabalenou do dek. Nedokázal by si odpustit, kdyby teď, krátce před cílem, kvůli bouřce spadla na zem a rozbila se. Široce se rozkročil, obešel sochu ze všech stran, přezkoušel řemeny. Potom stáhl cíp přehozu stranou a zadíval se na magusův obličej.
"Brzy," slíbil mu jediným slůvkem a těžce polkl. Z naděje, že důvěrně známého, milovaného maguse opět spatří stát živého před sebou, se časem stala téměř naprostá jistota.
Co asi řekne, až uslyší, co se všechno přihodilo? kladl si v duchu otázku a dotkl se lemu zkamenělého oděvu, vykukujícího zpod přehozu. Přistihl se, jak uvažuje, jestli mu Lot-Ionan nebude chtít vyčinit kvůli nějaké věci z dávno minulých cyklů.
Tungdil se ušklíbl. Ne, k tomu nemá důvod. Jedině snad, kdyby hrdinství bylo něco zavrženíhodného.
Stáhl provaz pevněji kolem noh sochy a vyšplhal se po schodišti na palubu.
"Elria si na nás vymyslela nějaký nový druh kletby," naříkal Bo?ndil a tiše si odříhl. Nic jiného než vzduch ze sebe nedostal, v žaludku už neměl vůbec nic, co by mohl vyzvracet přes zábradlí. Bylo to poprvé od jejich sporu na statku, kdy Tungdilovi něco řekl. Do té doby dával přednost společnosti Gody, trpaslíků a herce.
"To nic není," ušklíbla se Sirka. "My už jsme na mořích zažili silnější bouře."
"V Zemi za horami jsou moře?" Tungdil zavzpomínal na kusé poznámky, které si přečetl o světě na druhé straně hraničních hor. Nedokázal si vybavit, že by v nich někde něco četl o nějakém moři.
"No jistě. My se po nich plavíme." Sirka se zadívala ke kormidelníkovi. "Tyhle lodi by byly i se svou

posádkou na našich mořích ztracené. V bouři by nevydržely."
Furgas stál vedle nich. Jemu počasí nijak nevadilo. "Někde tady to muselo být," porovnával okolí a přivolal k sobě Rodaria. "Vzdálenost souhlasí a tam vzadu je jakýsi ostrov. Je to ten, kolem kterého jsi plul?"
Rodario se pevně chytil stožáru, voda mu crčela z šatů. "Je to možné. Doufejme, že se ten rybář nemýlil, když mi vyprávěl o ostrově alfů."
"Bouře se nám velice hodí," usuzovala Sirka. "Tak se budeme moct k ostrovu přiblížit, aniž by si nás Třetí hned všimli."
Tungdil přelétl očima hlouček odvážlivců a vzpomněl si na bezejmenného podskalana, který je onehdy zavedl k S?ndalonovi. Zeptal se na něj Sirky. "Co s ním vlastně je? Co znamenají znaky, které měl na čele a na šatech? Proč mi neřekl, jak se jmenuje?"
"Myslím, že pouze sedm osob ví, jak se jmenuje," odpověděla Sirka. "Já k nim nepatřím. Je to S?ndalonův důvěrný přítel a je naprosto oddaný acrontovi z Let?fory. Ten ho odmalička vychovával."
Její odpověď spíš vyvolala další otázky, než aby mu udělala ve věci jasno. "Ale co…"
"Hora před přídí!" zaryčela hlídka na stěžni. Teď musel Tungdil svou zvědavost na nějakou dobu zkrotit.
Dergard postával ve dveřích do kajuty pro pasažéry a máváním k sobě přivolával Tungdila s Furgasem.
"Tady je to místo, kde je pramen," zakřičel jim do uší. "Cítím to úplně zřetelně. O tom není sebemenších pochyb."
"Až se ostrov vynoří, bude to znamenat, že buď očekávají návrat monster, nebo je chtějí vypustit ven," pronesl Furgas hlasitě.
Tungdil stiskl rty. V nejhorším případě by museli bojovat se čtyřmi nestvůrami, které právě načerpaly nové magické síly. Pokud by se jim nepodařilo přivést Lot-Ionana k životu, neměli by v takovém boji žádnou naději na úspěch. "Nemáme na výběr," utrousil. "Musíme ostrov dobýt a okamžitě se ponořit ke dnu. Buďte připraven, Dergarde." Pospíchal po schůdkách za kormidelníkem a kapitánem, aby jim dal potřebné pokyny. "Vyhledejte nějaké místo, kde bychom mohli přirazit."
"To nejde. Nevidíte ten břeh?" vykřikl kapitán. "Je samá skála. Rozerval by nám příď."
"Žádná jiná možnost neexistuje. Nemáme dost záchranných člunů a při téhle bouři bychom je stejně nedokázali spustit na vodu," trval Tungdil na svém. "Když to bude nutné, najeďte s loděmi na břeh, klidně ať na něm ztroskotají."
"Vy nejste námořník, Tungdile Zlatoruký! Víte, co po nás požadujete?" tázal se muž zděšeně. "Dáváte naše životy v sázku."
"Přesně tak. Prostě to udělejte, kapitáne. Tady jde o víc než jen o pár lodí." A o pár životů. Vrátil se na palubu, odtamtud se znovu vydal do nákladního prostoru a vyhnal trpaslíky a weyurnské vojáky nahoru, aby začali s dobýváním ostrova. Zahalená socha Lot-Ionana byla rovněž dopravena na palubu, kde ji námořníci převázali lanem nákladního jeřábu. Tungdil sledoval přípravy s nesmírnou pozorností a pečlivostí. Od této chvíle jim všechno muselo dokonale vycházet.
Shromáždili se na přídi a ostrov alfů se k nim zvolna přibližoval. Vypadal jako podivný útvar, byl velký a černý.
Lodě zanedlouho najely na vrstvu čediče. Zebroví lodi s rachotem praskalo. Žádný z trpaslíků ani podskalanů nevykřikl, odhodlaně se drželi lan nebo dřevěných výčnělků, aby neztratili půdu pod nohama. Ostrá hornina prořezala prkna lodního dna jako čepel.
"Všichni z paluby pryč!" vykřikl Tungdil a zadul do rohu, aby dal signál i trpaslíkům na druhé lodi. Potom seskočil z lodi a přistál na tvrdé skále.
Většině vojáků a trpaslíků se tento kousek také povedl, snad jenom tucet z nich nedopadl díky kolísání obou lodí na pevný břeh a přistál ve vodě. Muži okamžitě zmizeli ve vlnách.
Tungdil v duchu zaklel, když to postřehl. Nesměli zbytečně ztrácet životy svých lidí. "Spusťte sochu dolů!" houkl. Všiml si, jak se do proražené části přídě hrne voda a okamžitě ji zaplavuje.
Rameno jeřábu se otočilo, námořníci se opřeli do navijáku a zkamenělý magus vylétl z paluby do vzduchu.
Když se socha již napolo vznášela nad břehem, začala se loď neobyčejně otřásat. Záď se prudce otočila a díky jejímu pohybu rozřízly skály trup jako bochník chleba.

Těžký náklad na provaze tančil a poskakoval jako oběšenec, po chvilce však zatížení přesáhlo únosnou míru. Lano se s hlasitým zapraskáním přetrhlo a socha se zřítila dolů.
Trpaslíci uskočili stranou, aby je zkamenělý magus nerozdrtil. Socha s rámusem narazila na břeh - a začala se kutálet dolů k vodě k okraji skalní desky.
"Chytněte ji!" zařval Tungdil a vběhl do vody, až mu sahala po boky. Spolu s pěti dalšími trpaslíky tahal sochu ke břehu a mocně jí škubal, ale deky, kterými byla omotaná, nasákly vodou a učinily sochu ještě těžší. Vlna spláchla tři trpaslíky do jezera a zkamenělý Lot-Ionan pomalu klouzal přes hranu skaliska do hlubin.
"Ne!" zaječel Tungdil a upřeně zíral na místo, kde socha klesla ke dnu. Popošel o krok dopředu, jako by se chtěl pro ni potopit a vylovit ji na břeh.
"Nech ji," zadržel ho Pruďas. "Kdo ví, jestli by ta přeměna zpátky vůbec fungovala a jestli by znovu ožil. Jednoho maguse máme, učenej. A tomu musíme sehnat dost magický síly."
Vypadalo to, že Lot-Ionanova kamenná strnulost přešla i na Tungdila. Bez hnutí stál na břehu, neschopen cokoliv říct nebo udělat. Vítr mu bičoval obličej, do uší mu doléhalo rachocení umírajících lodí. Myšlenky se mu v hlavě přelévaly jako rtuť, rozplývaly se stejně jako jeho plány, prosakovaly do hlubin a beze stopy mizely. Co teď bude? bylo to jediné, co si v duchu bez ustání opakoval. Navždy jsem ho ztratil. Vlastní vinou. Takovým způsobem rozhodně nemělo dobývání ostrova začít.
"Tungdile!" pustil se do něho Pruďas a zatřásl mu ramenem. "Prober se. Potřebujeme tě."
"K čertu s tím!" zaryčel Tungdil a snažil se překřičet bouři, vodní tříšť mu spláchla z obličeje slzy, prolité v návalu vzteku a smutku. Potom ale trpasličí vzdor přemohl pocit sklíčenosti. "Tak dobrá. Dobudeme tenhle prokletý ostrov." Zvedl hlavu. "Furgasi!"
Furgas se objevil nad nimi, zamával a skočil z paluby dolů. Ujal se vedení, postupovali jeskyní, v níž již Rodario jednou pobýval, a zastavili se přímo před masivní stěnou. "Tady je maskovaný východ," vysvětloval jim a prsty osahával černou skálu.
Tungdil a ostatní napjatě čekali, přitom se však jistili na všechny strany.
Rodario zahlédl vchodem do jeskyně, jak následující vlna zvedla poškozené lodi a mrštila jimi o skalní stěnu. S hrozivým rámusem se roztříštily na spoustu větších a menších trosek. Několik námořníků se zachránilo na zemi, většina však sklouzla spolu s kusy vraků do rozbouřeného jezera. Tím dobyvatelům nezbylo nic jiného, než aby uspěli. Ustoupit nebylo kam.
Stěna před nimi popojela stranou. "Chodbou se dostaneme na plošinu ve střední části kovárny," vysvětloval herec.
"Jedna skupina osvobodí zajatce," nařídil Tungdil a vyčlenil k tomuto úkolu deset vojáků, "zbytek se nebude zdržovat a půjde s Furgasem a se mnou rovnou za Třetími." Kývl na ně. "Vraccasi, buď s námi a učiň z nás opět zachránce Skryté země." Pohlédl na Sirku, věnoval jí úsměv a dal Furgasovi znamení, že může vyrazit.
Oddíl dvou set válečníků pospíchal úzkou chodbou a blížil se ke dveřím, chráněným závorami a klíny. Furgasovy zkušené ruce se postaraly o to, aby se daly snadno a rychle otevřít.
Prostor za nimi Rodario okamžitě rozpoznal. Stáli poblíž průchodu, kterým tehdy prchl do jeskyně, v níž stojí tavící pece.
Trpaslíci a vojáci vyběhli z chodby a rozptýlili se do širokého oblouku.
"Hej, vy tam!" Jeden ze zajatců si neznámých všiml. "Kdo jste?"
Všichni, co stáli poblíž, jeho volání zaslechli. Trpaslíci a vojáci byli odhaleni.
"U všech bohů dobra: královnini vojáci! Elria budiž pochválena! Osvoboďte nás!" zvolal jeden zajatec rozčíleně a prosebně k nim natáhl pouta. V jeskyni se najednou rozpoutal hlasitý křik a volání. Muži i ženy dostali strach, že je vojáci neosvobodí.
Tím jen přivolali stráže, které si zpočátku myslely, že v jeskyni vypuklo povstání. Když hlídači poznali svůj omyl, kladla většina nepravých alfů minimální odpor. Bylo jich příliš málo, než aby mohli počítat s úspěchem. Místo toho doufali, že se třeba od dobyvatelů dočkají milosti.
Deset nepřátel se však uhnízdilo nahoře a odtamtud stříleli po dobyvatelích šípy a svrhávali na ně dolů žhavé uhlí. Někteří z útočníků byli zraněni nebo zabiti, rychlý postup vpřed se zadrhl.
Furgas, Rodario, Tungdil, Sirka, Pruďas a Goda mezitím vedli druhý oddíl po schodišti do tavírny, aby

pochytali Třetí. Zde před nimi strážní neprchali ani se dobrovolně nevzdávali. Kladli zoufalý odpor, který se nedal jen tak udusit několika rychlými údery sekery.
"Dávejte pozor!" Tungdil postřehl, že se vysoké pece v patrech nad nimi postupně jedna za druhou sklápějí a chystají svrhnout na ně svůj žhavý obsah. "Najděte si nějaký úkryt! Zalezte si pod skalní výběžky, rychle!"
Jako voda se shora rozlévalo tekuté, žlutě a rudě žhnoucí železo, stříkalo na chodby a na patra pod sebou, rozprskávalo jiskry a spalovalo nešťastníky, kteří se včas neodklidili do bezpečí. Bylo to překrásné, zároveň však i smrtelné představení.
Někteří vojáci a dělníci, připoutaní k podlaze jeskyně, v tom přílivu zahynuli. Vzduch uvnitř jeskyně páchl, stával se stále žhavějším a vyvolával bolest na plících. Horké syčení se mísilo s bolestnými výkřiky.
"Kde je Furgas?" Rodario nemohl přítele nikde objevit. "Furgasi!" ryčel jako šílený a Tungdil jej v poslední chvíli zastavil, aby nešlápl do kaluže roztopeného železa. Nebylo pochyb, že by tím přišel o nohu.
"Tam!" Pruďas ukázal nahoru, kde magistrův hořící plášť klouzal po povrchu tekoucího železa a do zářící žhavé hmoty se zvolna nořila zuhelnatělá paže. "Vraccas ho jaksepatří potrestal za to, co provedl jeho lidu," zabručel.
"Sestřelte ty zákeřné útočníky ze skály," nařídil Tungdil rozzuřeně. Při tomto podniku přišli o dalšího důležitého muže. Jejich řady řídly až příliš rychle.
"Furgasi," zašeptal Rodario zděšeně. "Můj nebohý příteli. Od Narmořiny smrti na tebe bohové sesílají jenom samé pohromy. Myslel jsem si, že se s tebou smířili, protože mi dovolili, abych tě našel."
Zuhelnatělá paže… poslední pozdrav od muže, s nímž po celé cykly křížem krážem procházel Skrytou zemí, od člověka, který vytvořil z Curiosa fantastický snový útvar a jemuž vděčil za tolik věcí. Je definitivně pryč, mrtev, sežehlý. "Přitom bychom tě tak potřebovali, Furgasi." Setřel si slzy z očí a vytasil meč. "Třetí si tvou smrt tvrdě odpykají!" Vyřítil se vpřed, pádil chodbou, kterou již jednou proběhl.
"Za ním," křikl Tungdil na trpaslíky a nařídil vojákům, aby osvobodili zajatce a dále zaměstnávali stráže.
Prorazili nevelkou přepážku a dostali se do úzké, vysoké jeskyně.
Zde se nacházelo srdce ostrova. Místnost byla přeplněná otočnými ventily, potrubími a řetězy, ztrácejícími se ve stropě. Pod pěti obrovskými kotli, které zabíraly většinu místnosti a byly padesát kroků vysoké, plály ohně. Vyráběly páru, s jejíž pomocí pracovalo nesčetné množství strojů na tomto ostrově.
Rodario objevil Třetí vedle jedné železné schránky, z níž vycházela řada malých skleněných trubiček a rourek. Ve schránce bublala průzračná, vroucí kapalina. "Vy tam!" namířil na ně meč. "Zaplatíte za to, co jste mému příteli a celé Skryté zemi provedli!" Vyřítil se po schodech nahoru, aby s Veltagou a Bandilorem zúčtoval.
Bandilor nahlas zaklel a přehodil páku, kterou měl za zády. "Nikdy se odsud živí nedostanete." Veltaga se rozběhla k jednomu z kotlů, sklopila další páku a otočila klikou u kol ventilů.
"Doufám, že Neuvěřitelnej ví, že tu nemáme žádnej návod pro herce, co maj dělat, aby zvítězili v boji," utrousil Pruďas a rozběhl se za ním, následován Godou, Tungdilem a zbytkem bojovníku.
Bandilor zvedl sekeru a urazil jí páku, potom v naprostém klidu odvrátil Rodariův útok, vrazil mu ramenem do podbřišku a udeřil ho tupým koncem topůrka do břicha.
Herec se tím nenechal zastrašit. "Chci se pomstít za Furgase!" Kopl Bandilora mezi nohy a sekl mečem. "Chcípni!"
Třetí se zkroutil bolestí a nedokázal hercův meč odrazit. Čepel mu zajela do krku a zanechala tam ránu, jakou by žádný medicus Skryté země nedokázal úspěšně vyhojit. Krev, která z ní vystříkla, zkropila ventily, číselníky i pokřivenou páku.
Přesto však ještě nebylo po všem.
Zraněný Bandilor se znovu obořil na Rodaria a zasáhl ho do boku. Sekera proťala pánevní kost a zanechala za sebou dlouhý, rudý řez, hercův oděv byl na cáry a rána v pánvi se široce rozevřela. Rodario se zhroutil k zemi. Rychleji, než kladivo dopadne na železo, se Třetí nad ním vztyčil a v posledním tažení se rozpřáhl, aby zasaženého protivníka dorazil.
"Ne, ty vrahu trpaslíků!" Najednou se vedle něho vynořil Bo?ndil, nastavil vraní zobák do dráhy čepele sekery, řítící se na nešťastného herce, a stočil ji stranou. Sekera dopadla se zpěvavým cinknutím na

kamennou podlahu. "Já jsem tvůj soupeř!" Stačilo jedno máchnutí, vraní zobák se mu krouživým pohybem roztočil nad hlavou a udeřil.
Tupá strana zbraně narazila do Bandilorova spánku, a dokonce ani helma neochránila trpaslíka před ničivým účinkem úderu. Kosti zapraskaly, rána zarazila obličej Třetího hluboko do helmy, Bandilorovi začala z nosu okamžitě stříkat krev. Síla nárazu ho odmrštila ke stěně, kde se svalil vedle úpěnlivě naříkajícího Rodaria.
"Zase je vás o jednoho míň." Pruďas na Třetího plivl a pak se rychle podíval na Godu. "To nebylo určený tvýmu kmeni. Jenom těm proklatejm vrahům trpaslíků."
Tungdil se mezitím snažil zabránit Veltaze v dalším řádění. To, co se stroji právě prováděla a jak je přestavovala, nemohlo znamenat nic dobrého. Měl pocit, že začíná cítit tlak v uších a že se mu podlaha pod nohama najednou tolik nepohybuje.
"Voda!" vyjekl Dergard a ukázal na vchod do jeskyně. "Řítí se sem voda!"
Tungdil tušil, co to znamená. Oba Třetí zahájili ponořování a s vidinou porážky před očima otevřeli všechny otvory, které se na ostrově daly otevřít. "Zavřete záklopky! Všechno utěsněte!" zavolal dozadu a přilepil se Veltaze na paty. Ta se rozběhla k železnému schodišti a hnala se po schodech do druhého patra. Tam byly umístěny další páky, jimiž by mohla napáchat ještě mnohem větší škody.
"Půjdete s náma k čertu, vy všichni!" zaryčela a prudce trhla dalšími dvěma pákami.
Tungdil se k ní dostal, když se chystala uvést do chodu stavidlo.
Vrhla po něm dýku, kterou Tungdil odvrátil ostřím Ohnivé čepele. Veltaga se rychle připravila k boji zblízka, v pravé ruce se jí objevil hranatý obušek, levou rukou vytasila krátký meč.
Tungdil ze svého vyvýšeného stanoviště viděl, že se do kovárny valí obrovská vlna, s mohutným syčením se zvedala oblaka bílé páry. Rozžhavené tavící pece se trhaly, když je zasáhla záplava studené vody, a úlomky pecí létaly jako střely všude kolem.
"Zablokujte už konečně ty přepážky!" nařídil trpaslík a vyhnul se Veltažině obušku. Ten ho netrefil, místo toho však rozbil další ventil.
Trpaslíci nakonec učinili, co Tungdil poručil. Jeden, ne, dva zranění weyurnští vojáci se zachránili a prodrali se nahoru k ostatním, pak se tlustá železná vrata přece jen zavřela. Pro všechny ostatní vojáky a zajatce nebylo záchrany. V místech, kde mezi skálou a kovovými dveřmi byly maličké, pro oko neviditelné škvíry, tryskala voda jemnými paprsky dovnitř.
"Jak jste nás našli?" vyštěkla Veltaga a rozmáchla se k další ráně.
"Vy, co tak nenávidíte trpaslíky, se před námi nemůžete dlouho skrývat," odvětil Tungdil a zablokoval její útok, mířící mu na levé rameno. Pak hned uskočil stranou, aby se vyhnul čepeli krátkého meče. "Furgas, který odsud utekl, nám pomohl vás najít."
"Magistr? On je tady?" Trpaslice se rozesmála. "Chachá, ten si na vás určitě vymyslel nějakou pořádnou past, když vás zavedl až sem k nám." Provedla mečem další výpad a jemně ho škrábla na ruce. Kroužková košile ho zachránila před zraněním. "Možná jsme ten ostrov nemuseli ani zaplavovat."
Veltaga se zahleděla na trpaslíkovu sekeru. "Ty musíš být Tungdil Zlatoruký. Magistr o tobě věčně mluvil, říkal nám, jak moc touží po tom, aby tě zabil."
Tungdil nechápal, o čem hovoří. "Past?" Další seknutí Ohnivou čepelí mířilo trpaslici na břicho.
Veltaga na poslední chvíli nastavila před sebe obušek, aby si chránila tělo, ten se však od čepele odrazil a setrvačností zranil samotnou trpaslici. Veltaga zalapala po dechu a odvrávorala dozadu ke zdi, kde byl jeden ventil vedle druhého. "On vždycky tvrdil, že za jeho neštěstí můžeš hlavně ty. Ty a všichni trpaslíci. Proto se k nám magistr připojil, když jsme ho požádali, aby nám pomohl se pomstít."
"To jsou lži, jaké si může vymyslet jen ten, kdo nenávidí trpaslíky," vysmál se jí Tungdil. "Já ti na ně neskočím."
"Proč bych ti měla lhát?" Veltaga se odrazila od zdi a zaútočila oběma zbraněmi současně. "Jsi tady a zemřeš. Není to snad dostatečný důkaz?"
Tungdil dovolil, aby mu její meč dopadl na hruď. Sice to pořádně zabolelo a jedno žebro mu prasklo, ale nezabilo ho to. Ostří Ohnivé čepele uťalo obušek kousek pod těžkou kovovou hlavicí a tím ho prakticky úplně zneškodnilo.
Bleskurychle udeřil Veltagu topůrkem sekery do čela a srazil ji na železnou podlahu. "To jste si něco

nádherně vymysleli, jen abyste mezi Furgasem a námi zaseli nešváry. Ale já vám na to nenaletím." Zapřel se jí topůrkem sekery o hruď a zatlačil. "Vzdáváš se?"
Trpaslici se valila krev z úst a zlomeného nosu, sigurdáciové dřevo bylo tvrdé jako železo. "Já si nemusím nic vymýšlet, Zlatoruký. Magistr to všechno vymyslel, nastražil a sestrojil. Dokonce sestavil pro Nesmrtelné i ta monstra, ale museli mu předtím slíbit, že použijí moc kamene proti trpaslíkům."
Trhla rukou s mečem vzhůru a chtěla ho seknout, avšak Tungdil švihl sekerou, ne ostřím, ale trnem. Ten jí zarazil do předloktí a přišpendlil tak trpasličími ruku k zemi. "Copak ty tvoje lži nebudou mít nikdy konce?"
Veltaga křičela bolestí. "Já nelžu! Magistr to všechno naplánoval. I to, že se tady objevíte. Chtěl se pomstít za smrt svojí rodiny."
Místnost zaplnilo hlasité skřípění železa.
"To ty dveře!" zahalekala na něho Goda zespod. "Dlouho ten tlak nevydrží."
Pruďas stál před zprohýbanými pákami a snažil se s několika dalšími trpaslíky s nimi pohnout. Jedna páka se ulomila, druhá se ohnula opačným směrem.
Tungdil pootočil sekerou a zvýšil tím Veltažino utrpení. "Jak hluboko klesáme?"
"Do tisíce a sedmi set kroků, tak to aspoň magistr odhadoval. Je to nejhlubší místo v celém jezeře," zakvílela. "Zkáze nemůžete uniknout. Dokonce i kdybyste věděli, jak se ventily obsluhují. Zaplavili jsme všechny komory. Pomřete hlady." Ztrápeně se zasmála. "Největší hrdina Skryté země a jediná zbraň, která by Nesmrtelné mohla zadržet, budou navždy ležet na dně Weyurnu. To je, panečku, pomsta, krásnější jsme si ani nemohli přát." Plivla mu rudou slinu do tváře. "Právě tak si to magistr naplánoval. Tunel do Země za horami nakonec vůbec nepotřeboval."
Tvrdým škubnutím jí vytáhl trn z předloktí, rudá míza trpasličina života vytékala na železnou plošinu. "Vy Třetí jste ale bídáci," zavrčel.
"Ještě pořád mi nevěříš?" Veltaga sklouzla pohledem na svou rozdrcenou ruku. "Zeptej se toho herce. Bandilor ho na magistrův příkaz vyhledal v Mifurdanii a pohrozil mu, aby po Furgasovi dále nepátral. Magistr byl k němu příliš hodný. Já bych toho herce zabila hned, ale magistr mu zachránil život." Víčka jí padala dolů, začínala ztrácet vědomí. "Skrytá země zanikne přesně tak, jak si to přál. A vy proti tomu nebudete moct nic dělat." Hlava jí spadla, dýchala stále rychleji. Nepotrvá dlouho a tahle Třetí zemře.
"Co je to za tunel?" zeptal se jí Tungdil. Naklonil se nad ní, popadl ji za límec kožené zbroje a vytáhl vzhůru. Jestli existoval nějaký tunel, mohl představovat východ z tohoto mokrého hrobu. "Kde je?"
Horou projel tvrdý záškub. Dosedli na dno jezera a skřípění železných vrat nabíralo stále hrozivější tón.
"Ten tunel je pro vás nedosažitelný," vysmívala se mu Veltaga a vycenila zkrvavené zuby. "Budete…"
Trpasličin pohled ho minul, oči nabraly skelný výraz jako oči panenky. Veltaga byla mrtvá.
Tungdil pustil límec z ruky a trpaslice dopadla na železnou podlahu.
"Co říkala?" vyptával se Rodario. "Máme nějakou možnost uniknout?"
Trpaslík potřásl hlavou. "Budeme si muset něco vymyslet sami."
"Pojďte sem!" zaslechli Sirčin vzrušený hlas. "Podívejte se na to!"
Rozběhli se do středu místnosti. Z podlahy se tam do výšky deseti kroků tyčilo šest kovových pilířů, tlustých jako strom. Vedly k jakési šestihranné plošině, z níž viselo nesčetné množství řetězů a kožených řemenů. Vedle ní stála velká zvedací plošina podobná kleci, kterou bylo možno obsluhovat nedalekým kladkostrojem.
"Co má zas tohle znamenat?" zabručela Goda a tím, jak mluvila, nevědomky napodobovala svého mistra. Sáhla na jeden nevzhledný pilíř. "Studený. Nic zvláštního."
Dergard popošel dopředu. "To je on," zašeptal naplněn bázní. "To je nový pramen magie. Cítím energii, která tím železem protéká."
"To není žádné železo." Tungdil si kov důkladně prohlížel. "To je slitina, která vede magii," dospěl k závěru. "No jasně! Ty pilíře nejspíš procházejí podlahou a vycházejí spodní stranou ostrova ven. Přivádějí sílu nového pramene sem nahoru na plošinu." Zaklonil hlavu do týla. "Tam nahoře vznikly ty nestvůry Nesmrtelných."
"Teď jsme na řadě my," prohlásil Pruďas, zatahal Dergarda za rukáv a ukázal k výtahu. "Hned se z tebe stane magus. Už sis vymyslel nějakej přívlastek?"

Dergard hlasitě polkl. "Když vzpomínám na Nudina, chtěl bych se pojmenovat po něm. Vědychtivý."
Tungdil mlaskl jazykem. "To není zrovna nejlepší nápad, Dergarde. U mne a určitě i u spousty jiných obyvatel Skryté země probouzí magusovo jméno nepříjemné vzpomínky. Zkus, jestli tě nenapadne něco lepšího." Přistoupil ke zvedací plošině, otevřel ji a vešel dovnitř. "Pojď. Čím dříve načerpáš magickou sílu, tím spíš se nám podaří uniknout z tohoto vězení."
"Ty nás přece dokážeš vysvobodit, že jo?" Pruďas ho sledoval se svraštělým obočím. "Vy magusové to určitě umíte. Prostě to musíš umět."
"Pokusím se o to," slíbil Dergard a přistoupil k Tungdilovi, ostatní se chopili kladkostroje a zvedli oba do výšky.
"Osamělý," prohlásil muž v půlce cesty. "Budu se nazývat Dergard Osamělý. Žádný jiný fámulus neexistuje, není tu nikdo, kdo by uměl používat magii. Kromě mě."
"Smutné, ale příhodné," přitakal Tungdil a zadíval ke k plošině. Najednou měl dojem, že tam zahlédl jakési jiskření.
Potom je oba zahlédli naprosto zřetelně. Po hranách plošiny tančily nesmělé jiskřičky, dorážely na železné kraje kotlů a olizovaly je.
"Magie," prohlásil Dergard tiše a poněkud ustrašeně. "Jaké to asi bude, až mě celého prostoupí?"
Tungdil se na něho povzbudivě usmál, zatímco výtah dojížděl k plošině. "Stovky magusů před tebou to přežily. Magusové dokonce žili déle než kdekterý člověk ve Skryté zemi." Protáhli se kolem okraje plošiny a shora si pozorně prohlíželi její povrch. "My…" Zprudka se odmlčel. "U Vraccase!" vyrazil ze sebe. Dergard zacouval zpátky do výtahu a vmáčkl se úplně do kouta.
Krok nad plošinou se vznášel nějaký elf. Nechával se unášet pohupující se mlhou, mezi jeho tělem a kovovou plochou plošiny pulsovaly nesčetné blesky. Elfova hruď, břicho, podbřišek, ramena a paže byly z větší části pokryté zbrojí přirostlou k tělu, ruce vězely v pancéřovaných rukavicích, zbytek těla byl nahý. Vedle něho se točil úzký oštěp zakončený tenoučkým hrotem, na němž se zeleně třpytily runy.
"To není nestvůra, ale alf," řekl Tungdil a chtěl otevřít dveře výtahu. "Pošleme ho na smrt dříve, než se probudí." Zámek se vzpříčil. "Zatraceně!" Zvedl Ohnivou čepel a tvrdě jí do zámku udeřil. Čepy se vytrhly a dveře se prudce rozlétly.
V tom samém okamžiku otevřela bytost oči. Oční jamky byly prázdné, nebylo v nich nic, jen samá čerň. Bytost na ně vztekle zasyčela, vycenila zuby, natáhla ruku po oštěpu a dopadla na plošinu. Jakmile se její holé nohy dotkly kovu na podlaze, nesčetné symboly na její zbroji v oslnivé záři vzplály.
"Pojď sem!" Tungdil se vyřítil z výtahu a zvedl sekeru nad hlavu, aby mohl okamžitě udeřit.
Alf vystřelil do výšky a skočil k vedlejšímu kotli, od něj se odrazil jako kočka a vyšvihl se vzhůru do štěrbiny ve skále. Pro tentokrát byl pryč. Jiskry a blesky pohasly.
"Co se tam nahoře děje?" volal Pruďas ustaraně.
Tungdil přistoupil k okraji a krátce se podíval dolů na své společníky. "Buďte opatrní. Máme v jeskyni jednoho alfa. Ležel na plošině a krmil se magií. Asi to bylo překvapení, které tady pro nás připravili Nesmrtelní spolu s Třetími." Ostražitě se opět obrátil, aby viděl na stěny. "Dergarde, pojď sem."
"Kam se poděl?" zeptal se fámulus. Ve výtahu připomínajícím malou klícku se na chvíli cítil v bezpečí.
"Já nevím. Určitě ho zas hezky brzo uvidíme." Tungdil se bez ustání točil kolem dokola, střežil plošinu a usilovně se rozhlížel v příšeří, s nímž se jeho zrak dokázal bez problémů vyrovnat. Protivníka nikde nezahlédl. Výjimečně proti tomu nic neměl. Proti alfovi, který možná dokázal čarovat, neměli s výjimkou Ohnivé čepele nic, čím by se mohli bránit.
Dergard se vysoukal z výtahu. Vstoupil na plošinu a došel až do středu. Tam zavřel oči a zvedl ruce. Ani on, ani Tungdil nepronesli jediné slovo.
Zbožné rozjímání přerušil hlasitý rachot a kovové tření. "Žene se sem voda!" vykřikla Goda nervózně. "U Vraccase, vrata se prolomila! Utopíme se jako krysy."
"Do výtahu!" zakřičel Tungdil dolů. "Vyjeďte sem na plošinu." Koš s rachocením zmizel dole. Tungdil zavolal na Dergarda jménem, ten však na jeho volání nereagoval. "Prober se! Musíš něco udělat!" hučel do něho a šťouchl fámula do boku. "Dergarde! Dělej něco nebo všichni zemřeme!"
Magus se zapotácel, trpaslík ho musel podepřít. Dergard těžce oddechoval a držel se za hruď. "Taková síla," supěl zmoženě. "Cítím ji! Tungdile, cítím ji v sobě!"

Trpaslík ho popadl za ramena. "Tak tedy využij svou moc a zachraň nás, ať se tu neutopíme. Zvedni ostrov nahoru!"
Koš s posledními živými dorazil k Tungdilovi. Postupně z něho všichni vyskákali na plošinu. Kolem mohutných pilířů bouřlivě pěnily přívaly vody. Pece pod kotli vyhasínaly, valila se z nich pára a ozývalo se praskání, které nahánělo strach. Kvůli ohromným teplotním rozdílům se ve žhavém plechu vytvářelo napětí, první nýty se trhaly a odlétaly pryč.
A zatímco nebezpečí, v němž se nacházeli, neustále narůstalo, nemohli dělat nic jiného než se rozhlížet po alfovi a čekat, jestli je Dergard pomocí magie zachrání před smrtí.
Magus vypadal, jako by se opájel nadšením. Šklebil se, zvedl ruce a něco zamumlal, prsty kreslil do vzduchu svítící symboly, které na sebe narážely a pak se usazovaly na vnitřní stěně skály, kde se dál třpytily.
Ostrov se znovu otřásl, v uších pocítili tlak. To mohlo znamenat jen jediné.
"On to dokáže!" jásal Rodario a držel se za bolestivě zraněné místo. "On to doopravdy dokáže. Tomu říkám zkouška, jaká je hodná opravdového maguse." Posadil se. "A až s tím naším zachraňováním skončí a já mezitím ztratím vědomí, ať se mi laskavě postará o tu ránu," dodal, skřípaje zuby.
"Hlídejte si stěny," připomněl jim Tungdil alfa.
"My tomu dobytku ještě prokážeme laskavost a zachráníme ho před smrtí," bručel Pruďas. "Jenom aby nám neutekl, až se vynoříme." Záměrně předstíral, že je naprosto přesvědčený, že se všichni zachrání.
Přesto jim už voda sahala až po stehna a natékala do vysokých bot. Museli doufat, že Dergard zkoušku zvládne a zachrání jim život. Když začala hladina vody pomalu klesat, setřásli ze sebe veškeré pochybnosti.
"Dolů a rychle ven. Kdo ví, jak dlouho dokáže Dergard udržet ostrov na hladině," nařídil Tungdil. "Rozhlížejte se cestou po něčem, co by nám posloužilo jako člun."
V nejvyšším spěchu opustili plošinu a utíkali zpátky podél zničených tavících pecí a mrtvol trpaslíků, vojáků a dělníků, přes hromady trosek, z nichž nadále sálalo nesmírné horko, až se dostali ke vstupní jeskyni. Tam skutečně objevili dlouhé čluny, uložené v bočním výklenku a přivázané provazy. Rodario si vzpomněl, že v nich viděl jezdit hlídače převlečené za alfy.
Venku byla tma, nastala noc. Elria je ušetřila další bouře a umožnila hvězdám, aby k nim seslaly své světlo. Vyběhli na břeh a spustili čluny na vodu.
"Viděl někdo toho alfa?" zeptal se Tungdil a znovu se kolem sebe rozhlédl.
"Nemám tušení, kde zůstal. Ale zajde spolu s celým tím ostrovem, aspoň doufám," ozval se Pruďas. "I když by mi bylo milejší, kdybysem ho mohl přeseknout vejpůl."
Dergard, sedící v člunu před Tungdilem, se beze slova zhroutil. Nedokázal tu námahu déle snášet. Na maguse, který dosud neměl s kouzlením naprosto žádné zkušenosti, to byl přímo neuvěřitelný výkon.
Ostrov však neklesl ke dnu. Protože zátěžové komory nebyly zaplavené, vznášel se na vlnách jako korek a odmítal se potopit do hlubin.
"Budeme tam muset opravit mechaniku," podotkl Tungdil. "Ještě ji budeme potřebovat. Nejpozději v době, kdy si Dergard bude potřebovat doplnit síly."
"Bez Furgase?" Rodariův člun k nim z boku přirazil. "Jak se nám to má podařit?"
Tungdil v duchu sváděl boj, jestli jim má prozradit, co mu Veltaga o magistrovi nalhala.
Na druhé straně, i kdyby něco z toho odpovídalo pravdě, nemělo by to teď už žádný význam. Furgas a oba Třetí byli mrtví, nebezpečí hrozící od nových strojů bylo zažehnáno. Dosud všichni považovali za padouchy jen Veltagu a Bandilora. Rozhodl se, že věci nechá tak, jak jsou.
"Nějak se nám to podaří," odpověděl Rodariovi. "Vždyť to nemusí být tak dokonalé, jak by to udělal on. Musíme se jenom dostat na dno k prameni a zase zpátky nahoru. Možná se vytvoří nová magická pole, která budou sahat až ke břehu jezera. Ale do té doby, než k tomu dojde, se Dergard asi bude muset čas od času potopit." Na levé straně postřehl nad vodou řadu světel a tmavou siluetu. "Tam naproti je obydlený ostrov. Doveslujeme k němu a lodí královny Wey se vrátíme zpátky. Ať to, co jsme dobyli, chrání vojáci. My musíme okamžitě do Toboriboru, nebo kde se vlastně ti Nesmrtelní teď skrývají."
Nikdo nic nenamítal. Veslovali tedy přes jezero k ostrovu a narazili na přístav u malé rybářské vesnice. Doptali se na stařešinu a zamířili k němu, aby nechal povolat vojáky.

Jeden rybář je zavedl k jasně osvětlenému domu stařešiny. "Jen pojďte dál," přivítal je pán domu v noční košili a s rozcuchanými hnědými vlasy. "Jak se zdá, dnešní noc je opravdu zvláštní."
"Tak? Jak jsi na to přišel?" prohodil Pruďas.
"Protože nejste první, kdo mě dnes v noci vyhledal." Pozval je do světnice, ve které úřadoval, a ukázal jim návštěvníka. Byl celý zahalený do dek, seděl před krbem, sušil si mokré vlasy a vyháněl chlad z těla. Postavu se šedým vousem, bílými vlasy a světle modrýma očima, které se k němu přátelsky obrátily, Tungdil okamžitě poznal. Když spatřil povědomý úsměv v důvěrně známé tváři muže, jehož považoval za navždy ztraceného, zcela ho přemohla radost. Rozběhl se k němu a přitiskl ho k hrudi. "Lot-Ionane," vzlykal šťastně.

Skrytá země,
království Idoslân,
bývalá říše skřetů Toboribor,
6241. sluneční cyklus, léto

N
esmrtelný stál ve stínu ve vchodu do jeskyně. Alfova levice svírala dlouhý prohnutý luk, před sebou měl deset šípů vyztužených tenkým drátem, které zabořil do rozkládající se mrtvoly neopatrného vojáka, jehož před deseti oběhy zabil.
Žádní další vojáci se doposud neukázali.
Cítím vás. Třicet vojáků, dvacet čtyři mužů, šest žen. Krčili se za skalami a radili se, jak by beze ztrát pronikli do jeskyně. Byli to špehové, které sem poslali na výzvědy, samotná armáda se spokojila s tím, že se rozložila v těsném kruhu kolem skalnatých pahorků. Jako byste mě tím tady mohli zavřít.
Malé pohyblivé jednotky se znovu a znovu pokoušely proniknout do vnitřních částí Toboriboru. Marně. Kolem něho a kolem bastardů nikdo neprošel.
Nesmrtelný se vztekal. Získání kamene zabralo podstatně víc času, než původně předpokládal. Zneklidňovalo ho to. Tím se zdržoval jejich odjezd a zvyšovalo nebezpečí, hrozící jeho milované sestře. Nebyl tak hloupý, aby si myslel, že dokáže lidskou armádu natrvalo zadržet. A pokud souhlasily zprávy, které mu bastardi přinášeli z cest, pak se děly podivuhodné věci kolem zkamenělého starého maguse. A s tím už nepočítal vůbec.
První tři pošetilí zvědové se blížili nahoru k pahorku, postupovali přískoky těsně za sebou, od jednoho kamene ke druhému. Jejich dráhy se však přesto velice často křížily.
"Zemřete společně," zašeptal. Vytrhl z mrtvoly černý šíp, přiložil ho k tětivě a škubnutím napnul luk. Chviličku předtím, než se všichni tři špehové znovu ocitli v jedné řadě, šíp vypustil.
Střela prorazila krk prvního zvěda, zabila muže za ním a poslednímu z nich, drobné ženě, se zabořila hrotem do pravého oka.
Ženin pronikavý řev mu vyloudil na tváři spokojený úsměv. Zraněná se zapotácela, padla zády na zem a s nářkem se odplazila za nejbližší skalní výběžek.
Nikdo z oddílu se jí neodvážil přispěchat na pomoc. Věděli, že na ně číhá smrt.
Nesmrtelný sklonil luk a vyčkával, přitom si obhlížel nesčetné praporce a stany, rýsující se v dáli. Takže tolika lidí je zapotřebí, aby porazili hrstku nepřátel, pomyslel si opovržlivě. Slabý národ. Vždycky se udrželi naživu jen díky pomoci někoho jiného. Všiml si, že se dva vojáci odhodlali k pokusu zachránit zraněnou spolubojovnici. Dříve nebo později bude i po nich. Uchopil další šíp, foukl na vlhký hrot, obalený zbytky tělesných tekutin mrtvoly, a připravoval se na další střelu. Smůla, že to neuvidím na vlastní oči. Za sto cyklů se vrátím a pak se ukáže, co se s touto zemí mezitím stalo.
Oba bojovníci vynakládali značné úsilí, aby je nebylo vidět. Málem se jim to podařilo, ale Nesmrtelný popošel krok stranou a objevil je. Vzali zraněnou mezi sebe a podpírali ji. To bylo přesně to pravé, aby mohl všechny tři poslat na smrt.
Vyběhl ze vchodu do jeskyně a vyskočil na kámen, z něhož šlo zasáhnout všechny protivníky jediným výstřelem, napnul tětivu a vypustil opeřený konec šípu. Leť a ober je o duši.
Šíp zabzučel vzduchem jako černý blesk a probodl všechny tři vojáky těsně nad úrovní boků. Dlouhá

násada je spojila do jednoho klubka a všichni spadli. Muži hlasitým křikem prozrazovali ostatním, jak moc je rána bolí. Jejich řev zněl uším Nesmrtelného jako rajská hudba.
Alfova mistrovská rána probudila ve zbytku oddílu odvahu.
"Tam je!" uslyšel vzteklý výkřik nějaké ženy a postřehl, že za malým skalním výběžkem vykukuje její helma. "Rychle! Je sám a nedokáže nás porazit všechny najednou! Nebo snad má ve vraždění pokračovat?" Vyřítila se na něj se zvednutým štítem a vytaseným mečem. Zbývajících čtyřiadvacet bojovníků se k ní přidalo a hlasitým řevem si dodávalo odvahu.
Odhodil luk, klidně vytasil dva meče a čekal na ně. Výpad mu přišel náramně vhod. Potřeboval čerstvou krev, aby mohl dokončit nový obraz, který začal malovat na počest blížícího se probuzení Nagsar In?ste. Chyběly mu bylinky z Dsôn Balsuru, které zachovávaly krev v tekutém stavu, proto neustále potřeboval novou, čerstvou barvu.
Nehýbal se, dokud se k němu první řada útočníků nepřiblížila na tři kroky. Elegantními, rychlými pohyby horní části těla se vyhnul dvěma šípům, vypáleným ze zadních řad, potom se odrazil a vrhl se přímo mezi vojáky.
Lidé se v boji pohybovali trošičku rychleji než skřeti, nebo aspoň nebyli tak nemotorní, ale ani to z nich nedělalo nebezpečné protivníky. Přinejmenším z těch tady.
Nesmrtelný se pružně a vláčně pohyboval mezi vojáky, udílel přesné, smrtelné rány a snažil se, aby si při útocích proti němu neustále navzájem překáželi.
Oba jeho meče se při umírání činily s nesmírnou velkorysostí. Od čepelí odstřikovala spousta krve, odlétala od nich a natírala šedé a černé kameny rudou barvou, vytvářela rovné přímky i oblouky.
Nesmrtelný si toho povšiml a pocítil němé nadšení nad tímto neobvyklým typem nahodilého výtvarného umění. Zvýšil rychlost pohybů rukou a krvavé obrazce, které přitom vytvářel, mu přinášely radost a potěšení.
Bojovníci a bojovnice, kteří na něho zaútočili, šli prostě přímo na popravu. Se skutečným bojem neměla ta řezničina nic společného, na to měl nedostižnou převahu. Zmrzačené mrtvoly a useknuté údy padaly na zem, uši drásající výkřiky se spojily do chóru, který zaslechli dokonce i vojáci v táboře. Zavládlo v něm vzrušení, oddíl jezdectva nasedl na koně a chystal se vyrazit na pomoc.
Nesmrtelný se o bušící kopyta nezajímal.
Stál před osamocenou bojovnicí, tou, která podnítila jednotku k výpadu, a přiložil jí špičku meče k tělu. Žena se po celém těle třásla, sklopila zbraň i štít, v zelených očích jí vyčetl čirou hrůzu.
"Tvá smrt se nazývá Nagsor In?ste," oslovil ji, i když dobře věděl, že mu nerozumí. Zvuk jeho hlasu stačil, okamžitě odhodila štít i meč. "Zabiju tvé tělo i tvou duši, aby po tobě nic nezbylo." Vrazil jí meč do krku, žena se křečovitě zkroutila a bezděky uchopila oběma rukama čepel, jako by tím mohla oddálit svou smrt. "Zemři, smrtelná ženo." Zarazil čepel dolů, ta pronikla hrudníkem až do podbřišku. Žena vzdechla a dopadla na zem.
Rychle se nad ní sklonil a zachytil do ženiny helmy teplou, tmavou krev, tryskající jako mohutný pramen z krku. Bude jí dost, aby s obrazem pokročil o notný kus dál.
Nesmrtelný se zvedl, viděl, že se blíží jezdectvo, a vrátil se zpátky do jeskyně. Neměl čas pouštět se do dalšího boje. Teď ne. Ještě by se mu mohla srazit barva.
Když se vrátil do příbytku, ležel na stole diamant pokrytý vrstvou zaschlé krve a vedle něho rozkládající se utržené předloktí nějakého podzemšťana. Zlatý náramek na ruce prozrazoval, že jeho majitel měl mezi podzemšťany vysoké postavení a nepochybně byl vlastníkem diamantu, dokud nenarazil na jednoho z bastardů.
U Samusina a Tiona! Nesmrtelný postavil helmu na stůl, vzal do ruky diamant a setřel z něho zaschlou krev. Hnědé drobky odpadly na zem. On to dokázal! Přinesl mi ten diamant!
Pro Nesmrtelného nehrálo roli, kdo kámen našel a přinesl mu ho. Nedostane se mu za to žádných slov chvály. K bastardům nechoval jiné city než nenávist a opovržení, neměl soucit s bolestmi, které jim způsobily stroje, do nichž byli zasazeni. Existovali pouze z jediného důvodu: aby sehnali kámen pro Nagsar In?ste. Dokonce bastardům zakázal, aby s ním mluvili, pouhý zvuk jejich hlasu ho přiváděl k zuřivosti.
Pravá pěst se sevřela kolem diamantu. Jakmile sestra otevře oči, všichni bastardi zemřou. Buďto je vyšlu

proti lidem, aby kryli náš útěk, nebo je zabiju vlastníma rukama.
Nesmrtelný rychle vyšel z místnosti a chvátal chodbou až do jeskyně, v níž sestru uložil, aby měla klid. Vyběhl po schodech nahoru, přitom si stáhl z černých vlasů helmu. "Podívej se, co ti přináším," pronesl přátelsky a poklekl vedle ní. "Máme prostředek, který tě uzdraví." V radostném očekávání jí vložil diamant do sepnutých rukou a vyslovil zaklínadlo, jež si v době, kterou strávil v šachtě, v duchu bez ustání opakoval. Každá jednotlivá slabika měla specifický přízvuk, magický, zpěvný tón hlasu nabýval na síle a skončil přesně tak, jak vyžadoval popis ve starých spisech.
Nic se nestalo.
"Prokletý eoîl! Co s tím udělal?" Konečky prstů uchopil diamant. "Poslechni mě!" oslovil kámen. "Já znám kouzlo, které podrobí tvé světlo. Staré svitky v Dsônu mi prozradily tvé tajemství! Nesmíš se mi vzpírat." Zvedl kámen do výše očí a zopakoval svá pochmurná slova.
Uvnitř artefaktu se objevila slabá, neochotná záře, na fazetách diamantu se lámalo matné světlo a odráželo se v nepravidelných obrazcích na stěnách a stropu jeskyně, na rysech obličeje Nagsar In?ste i na něm samotném.
"Můj bože," zašeptal Nesmrtelný a uklonil se před sestrou. "Jak jen jsi krásná, milovaná sestřičko!" Vložil jí kámen zpátky do rukou a pohladil ji po rameni. "Probuď se ze spánku."
Opět se nepohnula.
"Nagsar In?ste, zvedni se!" úpěnlivě ji prosil a málem se obličejem dotýkal její tváře. Ženina hruď se téměř nepozorovatelně zvedala a klesala, z nosu jí vycházel závan teplého vzduchu - ale zůstala ztuhlá jako mrtvola.
Nesmrtelný se upřeně zahleděl na světélkující kámen. "Potřebuješ víc času, je to tak?" Nad tělem Nesmrtelné se něco zatřpytilo, obkroužilo oltář a rychle se vrátilo zpět do diamantu. "Pak ho máš mít," prohlásil zachmuřeně, vstal a narazil si helmu na hlavu.
Pozpátku sešel ze schodů, nakonec se k sestře otočil zády a namířil si to do jeskyně, před kterou zabil útočící vojáky. Zdržení mu poskytne příležitost, aby dokončil obraz.
Diamant vykoná svou práci a sestru vyléčí, v to doufal. Nějakým způsobem z něho vyláká skrytou moc, aby ji mohl využít pro sebe. Z moci světla stvořím temnotu. Elfové už nebudou ve Skryté zemi žít dlouho. Kdyby bylo třeba, mohou se boje o Toboribor táhnout třeba sto cyklů. Pro mne to není nic než pouhý okamžik.
Když došel zpět k východu z jeskyní, uviděl, že deset vojáků z jezdeckého oddílu nakládá na přivezený vůz mrtvé. Nebyli od něho daleko, necelých čtyřicet kroků. Jejich koně trpělivě čekali, přivázaní ke skále.
To je od lidí nesmírně ohleduplné. Nesmrtelný uchopil luk do ruky a popošel k rozkládající se mrtvole, do níž bylo ještě zabodnuto osm šípů. Krev v helmě válečnice se mezitím určitě už dávno srazila. Bylo nesmírně výhodné, že se mu naskytla možnost obstarat si čerstvou.
Obrátil pohled svých černých očí ke dvěma mužům, kteří právě popadli jednu mrtvolu za ruce a nohy. Hned jak se zvednou, budou stát v linii. Dva jednou ranou.
Vytáhl šíp z mrtvoly a volně ho přiložil k tětivě.

Skrytá země,
království Weyurn,
12 mil na severozápad od Mifurdanie,
6241. sluneční cyklus, konec léta

T
ungdilova radost nad tím, že může svého pěstouna, o němž si myslel, že ho již navěky ztratil, obejmout v náručí - což byla věc, jakou by si k němu předtím jako obyčejný poslíček nikdy nedovolil - se nedala popsat slovy. "Vy jste vstal z kamene, ctihodný Lot-Ionane! Všichni bohové stáli při nás," jásal.
Lot-Ionan se na něho usmál, četné vrásky v jeho stařičkém obličeji se stáhly a smály s ním. "Tungdil Bolofar! Známá tvář v cizích končinách Weyurnu. Zesílil jsi, jsi teď statný a zvážněl jsi. Jako opravdový bojovník, už ne jako můj kovář a poslíček." Zadíval se na lidi a trpaslíky ve dveřích, žádného z nich

neznal. "Předpokládám, že mi toho budeš chtít spoustu povyprávět, je to tak? Již jsem se doslechl, že Nudin byl zničen. Před více než šesti nebo sedmi cykly."
"Nejste unavený nebo vyčerpaný?"
"Ani trošičku. Jako bych ležel ve studni, v níž se člověku vrací mládí."
"Co je poslední věcí, na kterou si pamatujete?" vyptával se Tungdil.
Magus zapřemýšlel. "Asi ten náš spor s Nudinem. Měl jsem pocit, že mi žilami protéká písek a mé zkamenělé srdce odumřelo. V příštím okamžiku jsem se probudil na dně jezera a málem se utopil. Zachránila mne magie."
"Víme, že tam je nový magický pramen, ctihodný magusi," potvrdil Tungdil. "Zato ten druhý je navěky zapečetěný." Dříve než se pustil do dalšího hovoru, obrátil se na průvodce. "Nejlepší bude, když půjdete do postele a necháte si ošetřit rány. Zítra pak vyrazíme i s Lot-Ionanem do Toboriboru. Budu si teď s pěstounem dlouho povídat, abych mu vylíčil aspoň zlomek všeho toho, co se mezitím ve Skryté zemi přihodilo." Potom pohlédl na stařešinu vesnice. "Buďte tak laskav a nechte nás zde přespat. Královna Wey uhradí všechny dluhy, které po nás zůstanou. Prosím vás, ať nám přinesou něco k jídlu a k pití."
"Velice rád," odpověděl muž, vstal a odešel udělit potřebné pokyny. Zanedlouho jim přinesli sýr, sušené ryby, chléb a víno.
Tungdil ucítil víno, ale odolal pokušení. Uchopil Lot-Ionana za ruku a ještě jednou jí potřásl. "Jsem opravdu nekonečně šťastný, že vás zase vidím," opakoval a posadil se na židli vedle maguse.
Lot-Ionan postřehl na trpaslíkově ruce zlatou skvrnu, která se zatřpytila v záři ohně. "No ne, co to tam máš? Povyprávěj mi o všem, co se zde v minulých cyklech stalo." Magusovy oči trpaslíka pozorně sledovaly. "Co se teď děje ve Skryté zemi?" Rukou prohrábl Tungdilovy krátké hnědé vlasy. "A zvlášť bych chtěl vědět, co se přihodilo tobě."
Tungdil potlačil únavu a vyprávěl o starých časech, o bojích proti Nudinovi i proti eoîlovi a jeho avatarům. Nezamlčel pravdu a prozradil magusovi, že eoîl byla ve skutečnosti elfka a právě ona uvrhla jejich vlast do obrovského neštěstí.
Zkrátil vyprávění a omezil se jen na to nejpodstatnější. Čas však přesto rychle plynul. Když se za oknem objevily na obloze první ranní červánky, dostal se k nejnovějším událostem, točícím se kolem kamenů, Třetích a Nesmrtelných. "Teď se jim podařilo získat diamant. Budou se snažit, aby se jim jejich moc vrátila a ještě víc vzrostla, a budou chtít páchat další zlo. Zároveň stojí před branami Čtvrtých obrovská armáda podskalanů, skřetů a ještě jednoho dalšího národa. Jsou to původní majitelé kamene, kteří na něj mají nárok," dospěl ke konci vyprávění. "Probudil jste se z té strnulosti v pravý čas." Zažíval, už to nutkání nedokázal déle potlačit.
Lot-Ionan mlčel a díval se do plamenů v krbu. Vlasy a vousy mu mezitím uschly a vypadal, jako by ho nikdy nikdo neproměnil v sochu. "Mí někdejší přátelé jsou všichni mrtví, nic není takové, jaké jsem znal." Jeho světle modré oči pohlédly oknem do kraje. "Sotva jsem se zbavil Nôd'onnova prokletí a ještě ani pořádně nepochopil všechno, co se zde odehrálo, musím se postavit novému, nesmírně mocnému protivníkovi." Povzdechl si. "A z mého Tungdila Bolofara se stal Tungdil Zlatoruký. Pravý trpaslík. Hrdina." Potřásl bílou hlavou. "Ach, bohové. Co jste to s mým světem provedli?"
"Vaše štola stále ještě existuje," prohodil Tungdil s úsměvem. "I když v ní skřeti řádili, nezničili úplně všecko."
"Alespoň něco přežilo i do těchto nových časů." Lot-Ionan se k němu obrátil a položil mu ruku na rameno. "Ale jestli si Palandiell a Samusin přejí, abychom spolu s tím mladým magusem zachránili Skrytou zemi před Nesmrtelnými a jejich stvůrami, pak nechť se tak stane. Tvůj pravý otec by byl na tebe víc než pyšný. A já, milý Tungdile, jsem na tebe taky nesmírně hrdý."
Tungdilovi vhrkly do očí slzy dojetí. "Co máme dělat, ctihodný magusi?"
"To, co jsi mi navrhl. Podívám se na toho zraněného elfa, který na nás čeká na Větrohře, a vyslechnu si, co mi řekne. Je těžké uvěřit, že elfové opustili stezku světla a v zaslepení páchají zlo." Vzal si kousek sýra. Když se předklonil, hlasitě sykl, okamžitě se znovu narovnal a chytil se za záda.
"Ctihodný Lot-Ionane, co…"
Magus zvedl ruku. "To nic není, Tungdile. Zdá se mi, že se všechna místa v mém těle ještě dokonale nezbavila kamenné kletby." Zopakoval svůj pokus a tentokrát se mu to podařilo. "Ale také to může být

prostě jen věkem," dodal a potutelně se usmál. "Rád zapomínám, kolik cyklů mně již život dopřál. Dobu, kdy jsem byl sochou, do toho nepočítám." Ukousl si kousek sýra a spláchl ho vínem. "Potom se vydáme do Toboriboru a podíváme se tam po Nesmrtelných. Cestou si Dergarda vyzkouším, abych odhadl, jaký má talent. Mělo by být v našich silách porazit vládce alfů. Pokud nebudou schopní využívat moc kamene."
"Dáme diamant podskalanům?" zeptal se Tungdil.
"Já si myslím, že bychom to rozhodně měli udělat. Protože by nás to ušetřilo velkého krveprolití. Jestli opravdu mají ve svých řadách mistra run a sestavili tak obrovskou armádu, ať už jsou ti acronta, co chtějí, potom nemá Skrytá země nic, s čím by na ně mohla vyrukovat." Podíval se Tungdilovi do očí.
"Právě naopak. To, že nás až dosud chránili před těmi monstry a navzdory převaze se nikdy nepokusili o dobytí Skryté země, hovoří v jejich prospěch. To s radostí vysvětlím každému králi a každé královně."
Magus postřehl, že trpaslík má oči maličké jako špendlíkové hlavičky. "Lehni si na chvilku a odpočiň si, Tungdile, ať si tvé tělo dopřeje aspoň na půl oběhu oddech."
"Já můžu spát cestou, až poplujeme na Větrohru," odmítl trpaslík. "Konečně jsme shromáždili všechny důležité lidi, teď už vůbec nesmím spát. Čas pracuje pro Nesmrtelné, ne pro nás." Vstal a s Lot-Ionanen vyšel z místnosti.
Stařešina vesnice je očekával se zprávou, že v přístavu zakotvily dvě lodě královské flotily, pátrající po pohřešovaných.
Tungdil netrpělivě probudil společníky a bez snídaně je vyhnal na loď. Lot-Ionan pozval Dergarda do kabiny, oba magusové zmizeli za dřevěnými stěnami z dosahu zvědavýeh očí a uší, aby si tam v klidu povyprávěli.
Jedna z lodí nabrala kurs k ostrovu alfů a začala ji střežit. Z lodi se na ostrov vydá kontingent vojáku a budou pátrat po alfovi, který se tam skrývá. Druhá loď s Tungdilem a jeho přáteli na palubě vyrazila k ostrovu Větrohra pro elfa, jehož tam zanechali v bývalém svatostánku bohyně Palandiell. Lot-Ionanovy síly jim ho pomohou zbavit horečky.
Tentokrát se léto předvádělo z lepší stránky. Svěží vítr nadouval plachty a poháněl loď vpřed. Tungdilovi se zavřely oči, jakmile námořníci ve vesnickém přístavu napnuli plachty. Plavbu prospal v houpací síti a probudil se až navečer, když do něho Sirka dloubla.
"Už jsme na místě?" Protíral si oči a byl rád, že ji zase vidí. Pohled na podskalanku byl stejně jako dřív poněkud cizokrajný a velice vzrušující. Tím víc se sám sobě divil, že se tak ostýchá opětovat její náklonnost. Nebo to bylo zaviněno způsobem, jakým rozvázal manželský svazek? S údivem si uvědomil, že se všechna pouta tohoto svazku dosud ještě pořádně neuvolnila.
"Zatím ne. Ale brzy tam budem." Sirka natáhla ruku a pomohla mu zvednout se.
Trpaslík pohlédl k přednímu okraji strmého pobřeží, kde se tyčila impozantní budova, která dnes spíše než jako svatostánek sehrávala ve Weyurnu důležitější roli jako královský archív. Protože se lidé v zemi přiklonili s ohledem na obrovské vodní plochy k bohyni Elrii, neměla zde Palandiell tak velký význam, jaký doposud požívala v jiných říších Skryté země, například v Tabaînu nebo v Rân Ribasturu. Zato byly ve zdejších halách uloženy nesčetné svitky o městech a vesnicích i jiné záznamy, které v souhrnu tvořily paměť říše královny Wey.
Loď minula ve vzdálenosti padesáti kroků místo, kde stála budova archívu. Vlny se vrhaly proti útesům, od nichž se zvedaly závoje vodní tříště, kterou vítr zanášel zpátky k lodi. Všichni a všechno na palubě bylo pokryto tenounkou vrstvou vody. Tungdil se definitivně probral.
"Řeknu Lot-Ionanovi, že jsme u cíle," prohodil k Sirce a prchal pryč, jeho ústup zčásti připomínal útěk. Přitom se v něm všechno vzpínalo v touze Sirku a její kulturu co nejdůkladněji poznat. Pokud šlo o podskalany, vznášelo se kolem nich příliš mnoho otázek, na něž zatím neměl odpověď.
Zaklepal a Lot-Ionan mu otevřel dveře. "Jsme na místě, ctihodný magusi."
Magus mu v očích vyčetl utajenou otázku, jak u něj Dergard při zkoušce dopadl. "Pojď dovnitř," vyzval ho a zavřel za ním dveře.
Dergard seděl na lavici a neměl ve tváři zrovna šťastný výraz.
"Můj mladý přítel zná některá velice dobrá zaklínadla, jimiž dokáže magii formovat a propůjčit jí potřebný tvar, chybí mu však zkušenosti. Což je naprosto pochopitelné," dal se Lot-Ionan do

vysvětlování. "Naproti tomu já mám zkušeností dost, ale cykly, během nichž jsem byl proměněn v kámen, mi zanechaly v paměti výrazné stopy." Poklepal si po šedobílých spáncích. "Občas mi vypadne správná slabika nebo ruce vykreslí nesprávný oblouk. Pro kouzlo, které bude muset vzniknout, to může mít zničující následky."
"Jak se to odrazí na našem plánu, ctihodný magusi?"
"Že se oba dva, Dergard i já, budeme navzájem potřebovat, až vyrazíme proti Nesmrtelným. Jeden bez druhého máme mnohem menší sílu."
"Jste přede mnou o více než sto cyklů, ctihodný magusi," poznamenal Dergard.
"Bylo by špatné, kdyby tomu tak nebylo, to však nic nemění na skutečnosti, že mě tu a tam nechají ruce nebo jazyk na holičkách. A čas, abych mezery v paměti zaplnil dlouhým studiem, ten nemáme."
Lot-Ionan se zahleděl na Tungdila a Ohnivou čepel. "Stejně jako předtím bude hlavní tíha boje spočívat ve tvých rukou. Dergard a já ti budeme krýt záda, více však s největší pravděpodobností nezvládneme."
Chtěl Tungdila pohladit po hlavě, opět ale uprostřed pohybu strnul a chytil se za záda. "Proklaté stáří," ulevil si kletbou. "Proč na to neznám žádné kouzlo?"
Tungdil přemýšlel. "Nikomu neprozradíme, jak to s vámi vypadá," navrhl. "Jenom v případě, když budou Nesmrtelní věřit, že jste pro ně tím nebezpečnějším protivníkem, se mi podaří dostat se k nim tak blízko, abych je mohl Ohnivou čepelí zabít. Taky si to myslíte?"
Lot-Ionan se pousmál. "Vidím, že je z tebe dobrý vojevůdce. Ponecháme přátele i nepřátele ve víře, že Dergard a já jsme jediní, kteří se mohou s vládci alfů měřit jako rovný s rovným."
Loď zpomalila rychlost, dupání a hlasité výkřiky jim naznačily, že lodníci zahájili přistávací manévr.
"Teď si pozorněji prohlédneme elfa," navrhl Lot-Ionan a vyšel z kabiny jako první.
Skupinka cestovatelů opustila palubu, prošla malým městečkem a zamířila nahoru ke staré svatyni, kde již na ně čekal správce. Mohlo mu být dobrých šedesát cyklů, polovinu hlavy mu zabírala pleš, hojné popíjení vína zbarvilo nos do červena a jeho staré pomačkané šaty vypadaly, jako by si je jen tak nahonem přehodil přes sebe.
"Vítejte zpátky." Správce se uklonil a vedl je dál kolem nesčetných regálů, naplněných až ke stropu knihami. Byly mezi nimi záznamy o poddaných z minulých cyklů včetně všech svateb, porodů a úmrtí. Královna Wey přikládala velkou váhu tomu, aby byl rozvoj její země co nejdůkladněji zmapován. "Elf se zatím neprobudil, ale není ani mrtvý." Muž se snažil, aby z něj vyzařovala důležitost. "Za to vděčí pouze mé příkladné péči a nepochybně i své odolnosti." Jejich pouť skončila před dvoukřídlými dveřmi, vysokými tři kroky. "Nejsem žádný medicus, ale řekl bych, že člověk by byl na jeho místě již dávno po smrti." Mužovy kalné, alkoholem omámené oči se obrátily k Lot-Ionanovi. "To je nějaký medicus?"
"Ano, jsem," odpověděl magus, aby si ušetřil dlouhé vysvětlování. Otevřel pravou stranu dveří a vešel do pokoje za nimi.
Místnost byla prozářená podvečerním sluncem a provoněná mořem a létem. Otevřenými dveřmi doléhalo dovnitř bušení příboje. Dergard, Tungdil, Pruďas, Sirka, Goda, Rodario a magus vešli do místnosti ke zraněnému, ostatní museli počkat venku v halách svatyně, dokud se nedozvědí, čeho magusové kouzly dosáhli.
"Co ses u něho pokusil provést, Dergarde?" zeptal se magus.
"Žádná zvlášť dobrá léčivá kouzla neovládám," přiznal se Dergard zahanbeně.
Lot-Ionan odmotal obvaz a prohlédl si rány na elfově těle, které se na krajích zbarvily černě. Maso uhnívalo. "Takže ty jsi použil zaklínadla, která ses naučil u Nudina, mám pravdu?"
"Ano."
"Vyjmenuj mi je." Dergard je vypočítával a magus přikyvoval. "Ovládáš velice dobrá léčivá kouzla, Dergarde, nic si nevyčítej. Elf však potřebuje jiný druh magické péče."
Pozvedl ruce nad rány, zahleděl se do prázdna a mumlal zaklínadla, až se mu mezi prsty objevilo namodralé světlo. Odkapávalo mu z nich jako tuhý med a vpíjelo se do ran, postupně je zaplňovalo, až se na hrudi zraněného vytvořilo maličké jezírko.
Lot-Ionan dokončil zaklínadla, ustoupil dozadu a dal Dergardovi znamění. Ten potom dokončil zbytek procedury a přeměnil modré světélkování na bledě žluté.
Magie vyřízla z elfova těla odumřelé svalstvo, stará, zaschlá pokožka odpadávala po obou stranách

ležícího muže na prostěradlo. Otvory, které do těla vyhloubily šípy, se zacelily a srostly. Pouze světlejší místa prozrazovala, kde byly ještě před několika málo okamžiky tři hluboké rány.
"Jest dokonáno," vydechl Dergard a kývl na Lot-Ionana.
"Sám by to ani jeden z nás nesvedl," prohlásil starší magus a usmál se. "Považujme za dobré znamení, že naše první spolupráce přinesla takové plody." Opět přistoupil k posteli. "Probudíme ho."
Pruďas popadl mísu s vodou a vychrstl ji elfovi do obličeje. "Hej, probuď se! Už si spal dost dlouho," houkl na něho rozjařeně.
Elf sebou skutečně trhnul a otevřel oči, uviděl nad sebou šklebícího se trpaslíka a prudce trhl hlavou. Přitom narazil do rámu postele. Druhou rukou sáhl k boku, kde asi obvykle nosíval zbraň.
"Neměj strach, příteli," řekl Tungdil jazykem elfů. "Nalezli jsme tě v hájích v Âlanduru. Měls v těle tři šípy svého vlastního národa. Vzali jsme tě s sebou a přivezli tě do Weyurnu, kde se o tebe pečovalo." Ukázal rukou na pěstouna. "Tohle je Lot-Ionan Trpělivý a vedle něj stojí Dergard Osamělý. Magusové ti zachránili život." Potom na něho krátce kývl. "Já jsem Tungdil Zlatoruký. Můžeš nám prozradit, co se ti přihodilo?"
"Tungdil Zlatoruký?" vykřikl elf s úlevou v hlase. "Potom jsem tedy v dobré společnosti. Já jsem Esdalân, strážce háje pomsty."
"Co říkal?" zabručel Pruďas. "Řekni mu, aby mluvil tak, aby mu všichni rozuměli, učenej."
"Mají všichni, kteří kolem nás stojí, tvoji plnou důvěru?" zeptal se ho Esdalân svou řečí. Dobře rozuměl trpaslíkovu popíchnutí.
Tungdil se na něho podíval. "Hovoř elfstinou. Později se rozhodnu, kdo se může dozvědět, co mi řekneš, nebo kolik z toho komu prozradíme."
Elf si otřel obličej a začal s vyprávěním. "Jsem Esdalân, baron z Jilsbonu a Liútasilův dobrý přítel." Polkl. "Můj kníže je mrtev."
"To již víme. Zemřel v boji proti jedné z těch nestvůr, když bránil diamant."
Esdalânův obličej potemněl hněvem. "Tak takhle vás tedy obelhávají! Namlouvají vám, že padl v boji proti stvůrám Nesmrtelných." Ztlumil hlas. "Liútasil byl zavražděn. Před čtyřmi cykly."

XIII

Skrytá země,
království Weyurn,
ostrov Větrohra,
6241. sluneční cyklus, konec léta

E
sdalân se po tomto tvrzení, které pro všechny představovalo nečekaný, neuvěřitelný zvrat, zhluboka nadechl. Bylo na něm patrné, že mu činí velké potíže, když má o věci mluvit. "Drželi to před námi v tajnosti a nacházeli si stále nové a nové výmluvy, aby jeho zmizení zamaskovali, dokud neobsadili svými stoupenci všechna důležitá místa. Potom přikročili k útoku a pozabíjeli všechny rozumné příslušníky našeho národa."
Obludná nehoráznost, o níž se právě dověděl, vyrazila Tungdilovi řeč. "Oni?" zaskřehotal. "Kdo jsou oni?"
"Říkají si eoîl atár, eoîlovi věrní. Je to skupinka horlivců, kteří považují eoîla za bytost, která se téměř rovná bohům, a kladou ji jen maličko níž než Sitalii. To byli ti elfové, kteří za války s avatary žádali Liútasila, aby se k eoîlovi připojil a spolu s ním a jeho vojskem vytáhl ve Skryté zemi do boje proti stvořením boha Tiona i boha Samusina. Liútasil jejich žádost odmítl a nařídil jim, aby nic nedělali."
"To, co říkáš, zní, jako by přece jen něco udělali, nebo ne?"
"Udělali. Tajně vyslali za eoîlem posly, aby si s ním promluvili a zjistili, jakým způsobem by mu mohli být nápomocni. Nikdo kromě eoîl atár neví, co všechno jim eoîl řekl. Od té doby se neustále snažili strhnout na sebe v Âlanduru veškerou moc a znovu přetvořit elfy v onen čistý národ, jakým kdysi bývali a který vedle sebe nestrpí žádné zlo. Šlo jim o stejnou věc, o jakou usiloval i eoîl."

Toto poznání zapůsobilo jako mocné beranidlo. Prolomilo v Tungdilovi poslední zábrany a trpaslík vše dokonale pochopil. Rozeznělo se v něm jako ozvěna signálního rohu: svatyně, nové stavby, které s Pruďasem během pobytu u elfů zahlédli, to všechno vycházelo z eoîlových pokynů!
Esdalân sklopil oči. "Všichni jsme je podcenili. Jejich názory se rychle šířily a získávaly si více příznivců, než bylo Liútasilovi milé - jak mi otevřeně přiznal. Když pak chtěl proti atár vystoupit, bylo již příliš pozdě. Já sám jsem stejně jako většina ostatních rozumných elfů prokoukl jejich pikle teprve přednedávnem. Potom jsem je vyslechl při několika jednáních a důležitých rozhovorech, mimo jiné i tehdy, když se bavili o budoucnosti diamantu. Prý si ho vyzkoušeli a zjistili, že to není ten pravý."
"Vyzkoušeli? Jak to asi tak mohli provést?"
"Já nevím. Eoîl možná atár prozradil, jakým způsobem mohou magii ovládat nebo přinejmenším rozpoznat. Náš národ je schopen vytvořit některá prostinká zaklínadla, jaká by žádný z vašich magusů nikdy neoznačil za kouzla. Je možné, že se to díky eoîlovi změnilo."
"Mhm. Potom aspoň nebylo tak hrozné, že kámen padl Nesmrtelným do rukou."
Esdalân potřásl odmítavě hlavou. "Náš diamant nikdy nepadl do rukou nějakého monstra. Tu historku si vymysleli proto, aby mohli nějak vysvětlit Liútasilovu smrt. Kromě toho plánovali, že až se v Palandu shromáždí všechny zbývající kameny, tak je z pevnosti ukradnou. V tu chvíli si mne všimli a dali se do pronásledování. Unikl jsem jim, přestože jsem měl v těle několik šípů." Uchopil Tungdila za ruku a stiskl ji. "Za to, že ještě žiji, vděčím vám." Křivě se pousmál. "Trpaslíkovi."
"Ne, neděkujete za to jenom mně. Tu nejdůležitější práci odvedli magusové," mírnil trpaslík slova díků.
"Což by však nemohli dokonat, kdybyste mě nevzali s sebou." Esdalânovi se v obličeji usadil výraz vážnosti. "Vlády nad Âlandurem se zmocnili atár. Pokud jsem správně pochopil jejich záměry, hodlají naplnit eoîlovu vůli a změnit ji ve skutečnost."
"Chtěli by zničit všechno zlo ve Skryté zemi. Ale… těch pár skřetů a Nesmrtelní…"
"Jestliže uvažujete takhle, dopouštíte se chyby, Tungdile Zlatoruký," přerušil ho Esdalân. "Eoîl jim nepochybně nařídil, aby zničili veškeré zlo. Bez ohledu na to, v jaké podobě se právě vyskytuje."
"Jejich poselstva!" napadlo Tungdila. "Elfové vyslali do všech království družiny poslů, údajně proto, abychom si navzájem vyměnili vědomosti. Ale oni nejspíš nedělali nic jiného, než že v královstvích špehovali a potají poslouchali, co obyvatelé říkají."
"Výběr již započal. Jestli někdo ty atár včas nezastaví, zůstane nakonec ve Skryté zemi jen několik málo národů a lidí. Národ trpaslíků již musí truchlit nad mrtvými, které mají na svědomí naši atár. Stejně tak jsou útoky na města a vesnice v Toboriboru a v okolí Borwôlu jejich prací. Za to dám ruku do ohně."
"Jak to jen mohou dělat? Páchají zlo, copak to nedokážou pochopit?" Tungdil pomyslel na děti kováře, otrávené jedem.
"Ne, protože ve svých očích nedělají nic špatného, právě naopak. To, že jim ostatní nerozumí, považují za důkaz, že jednají správně. Neboť do té doby, než je zlo objeveno, dokud se otevřeně neprojeví a všichni je nepoznají, do té doby musí proti němu bojovat ti, kteří ho umí prohlédnout." Esdalân polkl. "Usilují o ten diamant, Tungdile Zlatoruký, protože se v něm zhmotnilo eoîlovo božství a jeho moc. Přestože mne samotného to nesmírně bolí a prosím Sitalii, aby mi má slova prominula, pravda je taková: mému národu už v ničem nevěř. On pouze předstírá, že je přítelem všech ostatních národů. Ve skutečnosti však kuje obludné plány."
Tungdil se poškrábal na bradě, mozek mu horečně pracoval. Skrytá země stála před nejobtížnější zkouškou v dějinách. Elfové, podskalané a Nesmrtelní, všichni se snažili získat diamant jen pro sebe. V současné době vše nasvědčovalo tomu, že by bylo nejlepší, kdyby diamant získali podskalané a odnesli ho ze Skryté země co nejdál.
"Copak už mezi vámi nejsou žádní elfové, kteří by té zaslepenosti nepodlehli?" zeptal se Esdalâna. "Nikdo se atár nestaví na odpor?"
"Ne," prohlásil elf smutně. "Obávám se, že mezi námi už žádní rozumní nezůstali."
"A," Tungdil zaváhal, "kolik elfů vlastně žije v Âlanduru?"
"To nemohu říct," odpověděl Esdalân. "Chápu smysl vaší otázky. Jestli dojde k válce, vycházím z toho, že každý válečník, kterého atár vyšlou za hranice hájů Âlanduru, uposlechne jejich slov a bude prodchnut vůlí splnit vše, co si eoîlovi stoupenci přejí."

Tungdil dobře znal údernost elfských válečníků a lučištníků. Vysoce převyšovali lidské vojáky a i trpaslíci by měli nesmírné potíže proniknout dobře mířeným, smrtelným krupobitím šípů až k řadám nepřátel. Možná nebudou potřebovat armádu podskalanů proti Tionovým stvůrám, ale proti stvořením bohyně Sitalie, přestože mu něco takového připadalo naprosto nepředstavitelné. A ostatním ještě nepředstavitelnější.
"Kolik pravdy dokáže Skrytá země snést?" ptal se spíš sám sebe než Esdalâna.
"Raději byste se měl ptát, do jaké míry jí bude schopná uvěřit," soudil Esdalân. "Elfové se nikdy neposkvrnili žádnou vinou a celou dobu byli považováni za nejušlechtilejší národ ve Skryté zemi, který se vždy zasazoval o věci, jež byly ku prospěchu kultuře a dobru." Elfovy modré oči si Tungdila zkoumavě měřily. "Vy mým slovům věříte, protože jste toho hodně viděl. Ale vžijte se do role královen a králů, jejichž pomoc budeme potřebovat. Ti se zatím setkali jen se zdánlivou velkorysostí mého národa a nikdy mi neuvěří. Atár si vymyslí nějakou historku, abych před všemi vypadal jako zrádce." Zoufale si povzdechl. "Žádný člověk se jim nepostaví. Alespoň zpočátku. Pak už bude příliš pozdě."
"Máte naprostou pravdu, Esdalâne. Žádný člověk." Tungdil pohlédl na Sirku. "Ale trpaslíci tak učiní hned, jak vyrveme diamant alfům ze spárů. Dokud elfové nebudou ten diamant mít, neodváží se odhalit své pravé úmysly. S vaší pomocí využijeme tohoto klidu před bouří, budeme národy Skryté země před atár varovat a zatřeseme s nimi tak, aby procitly."
Elf přikývl. "Modlím se, aby nám Sitalia a všichni předkové dali požehnání a abychom dokázali zabránit nejhoršímu." Zdálo se, že se Esdalânovi ulevilo, že se o své děsivé vědomosti může s někým podělit. Sklouzl pohledem po ostatních, stojících za Tungdilem. "Koho do toho zasvětíte?"

Skrytá země,
severovýchodní část Hnědých hor,
v říši Čtvrtých,
6241. sluneční cyklus, konec léta

T
andibur Dolopych z klanu Dolopychů pospíchal do Stříbrné pevnosti, rychle kráčel po dlouhých čedičových deskách, klenoucích se nad nesčetnými příkopy, které trpaslíci vyhloubili před roklinou sloužící jako vchod do Skryté země. Každý z příkopů byl sedm kroků dlouhý a dvacet kroků hluboký, ze stěn vyčnívaly hranaté výčnělky ostré jako břitvy, které každého, kdo do nich spadl, okamžitě rozpáraly. Prořízly dokonce i obroučky kroužkových košil.
Tandibur otočil hlavu dozadu. Obrovitá Zlatá pevnost za jeho zády slibovala každému dobyvateli silný odpor. Nepřekonatelné, dozlatova zbarvené hradby, navazující na předsunuté příkopy, odolaly v minulosti všem útokům. Kameníci jim propůjčili tvar svisle zabodnutých oštěpů, tu a tam jiskřily diamanty, propůjčující stavbě marnotratný lesk. Hradby se tyčily do výšky třiceti kroků, za nimi se zvedala hradní věž, představující padesát kroků vysokého trpaslíka. Zachmuřeně se tvářící hlavu bylo možno otáčet na všechny strany, a když bylo třeba, uváděli ji trpaslíci pomocí řetězů a několika poníků do pohybu. Na kamenném vrcholu přilby, v očích, v nosních dírkách a v ústech stály připravené stráže a válečné stroje. Doposud se až před brány nedostala ani jedna nestvůra, katapulty nikdy nemusely pálit.
Hrozilo reálné nebezpečí, že během tohoto oběhu se všechno změní.
"Dělejte, rychleji!" pobízel stovku bojovníků, kteří mu kráčeli v patách a jež vedl jako posilu k obráncům předsunuté Stříbrné pevnosti.
Tandibur je nepobízel jen tak zbůhdarma. Se Stříbrnou pevností to vypadalo špatně. Jméno nesla po stříbřitě se lesknoucí skále, do níž byla vyražena. Trpaslíci tuto horninu nazývali šotčí stříbro, byla krásná na pohled, ale naprosto bezcenná, když jste pominuli její tvrdost. Z podobného důvodu dostala jméno i Zlatá pevnost.
První trpaslíci kmene Čtvrtých obdařili Stříbrnou pevnost pěti různě vysokými věžemi, které se tyčily k oblakům jako gigantické prsty a dohromady vytvářely pěst sevřenou k obraně. Nejvyšší z věží dosahovala výšky padesát kroků. Z kamenných odtokových drážek se dolů řinulo roztavené olovo přímo na útočníky, jejichž výkřiky doléhaly až na ochoz.

Věže spojovaly hradby, po nichž pobíhali trpaslíci tam a zpátky, svrhávali balvany přes cimbuří nebo stříleli z kuší.
Skřeti bez ustání útočili na masivní železné brány. Jako bouře se vrhli na první obrannou linii Čtvrtých a vší silou se snažili prodrat na druhou stranu. Ani roztavené olovo, ani balvany nebo šipky z kuší je nedokázaly vyděsit natolik, aby je to odradilo od dalších útoků.
Kdyby si Tandibur nebyl tak jistý, domníval by se, že zelenokožci mají v zádech něco, čeho se bojí ještě více než seker trpaslíků. Pohlédl nahoru k vrcholkům věží, z nichž stoupaly černé praporce kouře a vplouvaly do mraků. Ohně pod tavícími kotli nepohasly ani na chviličku. Trpaslíkům pomalu docházelo olovo. "Brzy budeme muset roztavit zlato a lít jim ho na hlavy," podotkl tiše.
Neustálé dunění beranidla o bránu se tupě odráželo od svahů okolních hor, kov hlasitě úpěl a se skřípěním se kroutil pod silou nárazů.
"U Vraccase!" vykřikl jeden z válečníků za Tandiburovými zády. "Slyšíte, jak tam všechno duní a buší? Co to na nás útočí? Jaké stvůry na nás Tion zase poštval?"
"Hned uvidíš sám," utrousil Tandibur suše. "Nepřemýšlej nad tím, co se objeví v soutěsce před Stříbrnou pevností, a zachovej si odvahu, chrabré srdce a ostrou sekeru. To jsou jediné věci, které tebe a nás všechny mohou chránit před nestvůrami."
Viděli, jak přes hradby a věže, ale i přímo do nich, létají balvany velké jako lidé. Těžké projektily strhly na mnoha místech cimbuří a obránci, kteří za nimi hledali ochranu, tam nalezli smrt. Na jiných místech se o hradby tříštily nádoby naplněné smůlou a petrolejem, jejichž černý dým příšerně páchl, pálil v očích i na plících. Vlny plamenů zalévaly trpaslíky na chodbách tekutým ohněm a bleskurychle je sežehly na popel. Přesto však neustupovali z pozic, vrhali na útočníky kameny a bránili se mračny šipek z kuší.
Pohled, který se nově příchozím naskytl, posílil jejich odhodlání porazit útočící stvůry. Konečně dorazili k širokému schodišti nahoru na ochozy. Tandibur je rozdělil na dvě skupiny, jednu poslal doleva, on sám s padesáti dalšími bojovníky vyběhl po pravém schodišti. Po schodech stékala tmavě rudá krev trpaslíků, jako kdyby chtěla Tandibura varovat, aby dále nechodil.
Nahoře na ně čekal příšerný obraz.
Chodby za mohutným cimbuřím byly pokryty děsivým kobercem, utkaným z chladnoucích těl přátel a známých. Mrtvoly bojovnic a bojovníků ležely těsně u sebe, jedna vedle druhé, nebylo skoro místo, kde by bota dopadla na kamennou dlažbu místo na nohy, ruce nebo jiné části těl padlých. Většinu z nich připravily o život šípy, jiní padli za oběť neutuchajícímu krupobití střel z katapultů. Nad ochozy se vznášel kovový pach teplé krve, která vytvářela na chodbách hotové kaluže a stékala po schodech a stěnách dolů, a mísil se se zápachem spáleného masa a výparů bestií.
S hukotem nad nimi přelétaly nepřesně mířené balvany a zápalné střely. Tandibur polkl a bezděky se přikrčil za štítem.
Velitel pevnosti je toužebně očekával. Z boje si již odnesl dvě rány šípem do pravé paže, kvůli šipce z kuše kulhal na levou nohu, ale nevytáhl si ji ven, aby nevykrvácel. Zastavil se několik kroků před nimi a ukázal na hromádku balvanů. "Vraccasovi budiž vzdán dík za to, že jste přišli. Chopte se jich a vrhejte je dolů," vykřikl a pospíchal zpět. "Dejte si záležet, abyste zničili mužstvo u beranidla."
Tandibur byl vší tou hrůzou pořád ještě napolo omámený. Popadl jeden z hranatých balvanů, nadzvedl ho a opřel o cimbuří přímo nad bránou. Potom se podíval dolů.
Na rovině před Stříbrnou pevností se tísnila stvůra na stvůru. Musely jich být tisíce. Převládali mezi nimi zejména skřeti, kteří se s mohutným řevem vrhali proti hradbám. Šerední, obrovití obři a odporně chlupatí trollové zůstávali daleko vzadu a bez ustání ládovali nové nálože do katapultů, aby obránci neměli ani chvilku klidu. Lehčí kameny vrhali do mezer v cimbuří sami obři. Jejich rány zasahovaly přesně a obíraly obránce o odvahu.
Tandibur strnul. On, který ještě před chvíli promlouval jinému trpaslíkovi do duše, aby neklesal na mysli, ztratil veškerou víru.
Přímo pod ním, ve vzdálenosti zhruba třiceti kroků, rozkmitávala stovka obrů největší beranidlo, jaké kdy Tandibur viděl. Bylo sbité z kmenů několika desítek stromů, v popředí se skvěla nadživotně veliká hlava příšery, vyrobená ze železa. Jenom obři byli schopni nesmírnou silou zvednout tento obrovitý dobývací nástroj a přenášet ho jinam.

Po každém úderu, při němž se hradba zachvěla a zaznělo dunění podobné úderu hromu, brána o kousek povolila. Závory zatím stále ještě držely, ale pod nárazy beranidla se již natolik zprohýbaly, že Stříbrná pevnost nepochybně brzy padne.
Tandibur ze sebe setřásl obavy a pomodlil se k Vraccasovi. Pevnost prostě nesměla padnout. Svrhl kámen do hlubin a rychle stáhl hlavu zpátky, aby ho nezasáhla střela některého z nepřátel. Pronikavý výkřik trpaslíka, stojícího vedle něho, mu ukázal, že takové štěstí nepotkalo všechny. Rychle vedle nešťastníka poklekl. "Zůstaň v klidu ležet. To se zase spraví," utěšoval ho a snažil se, aby mu z hlasu zaznívala víra. Kámen trpaslíkovi rozdrtil obličej. Zasažený chroptěl a v krvi, která mu tryskala z nosu, se objevovaly bubliny.
"My se nevzdáme," úpěl trpaslík a pokusil se chytit Tandibura za ruku. Tělo však pohyb nezvládlo, zvláčnělo a hrudník se propadl. Koberec mrtvých těl se obohatil o další vlákno.
"Vraccasi, přijmi ho k sobě do Věčné kovárny." Tandibur spolkl smutek a nedovolil si další slzy. Zatím ještě ne.
Uviděl, jak do středové části druhé nejvyšší věže dopadly těsně za sebou další čtyři těžké kameny a vyrazily v ní širokou díru. Hradba se zakymácela, od místa zásahu se v ní nahoru a dolů šířily praskliny. Tandibur postřehl, že trpaslíci na vrcholku věže prchají co nejdál od hrazení.
Horní část věže se výhružně naklonila nad levé křídlo skřetů a v místech, kde do ní dopadly balvany, se odlomila. Mohutný, jedenáct kroků dlouhý kus věže se rozpadl na kusy a zřítil se na útočníky, zdivo se rozdrolilo a trosky se vysokým obloukem vymršťovaly hluboko do linií dotírajících skřetů.
Mrak šedého prachu připravil Tandibura o pohled na zkázu v protivníkově armádě. Věděl, že pobořená věž musela připravit o život nesčetné množství skřetů. Z účinného ostřelování katapulty se zrodily nepříjemné následky pro pěší jednotky, jejichž kvičení se hlasitě odráželo od hradeb pevnosti.
"Tandibure!" Sigdal Rubínorudý z klanu Krasokamenů se k němu rozběhl a popadl ho za ruku. Byl ještě mladý, ani ne padesát cyklů, a patřil k těm, kteří se, když se jim něco nedaří, raději vzdají, než aby zatnuli zuby a vydrželi. Alespoň pokud šlo o zručnost při broušení. Kroužkovou košili měl ztuhlou cizí krví, tvář mu zdobila řezná rána, pod níž probleskovala běloba kosti. Na místě, kde bojoval, zřejmě zuřila bitva plnou silou. "Musíme se stáhnout za příkopy do Zlaté pevnosti," vyrazil ze sebe, lapaje po dechu.
"Dostali jsme rozkaz," odsekl Tandibur a nemohl odvrátit oči od zmrzačené věže, z níž stále ještě stoupal kouř.
"Ale to je na nic," odporoval Sigdal a rozpřáhl ruce. "Podívej! Střely mi přímo před očima rozdrtily tři přátele a jejich teplá krev mě celého postříkala. Nebude trvat dlouho a Stříbrná pevnost bude ztracená. Zachraňme životy těch, kteří ještě hájí hradby, a vyčkejme na další útok v druhé pevnosti."
Tandibur se obrátil k veliteli obránců. Otočil se právě včas, aby viděl, jak trpaslíka zahalil mrak ohně. Velitel se zřítil po zádech z hradeb jako malá planoucí kometa. Při následujícím nárazu beranidla do brány se rozechvěly kameny pod nohama trpaslíků natolik, že dlažba rozpukala a vytvořily se v ní široké spáry. Poctivá prastará žula opět o kousek povolila.
Vítr k nim přivál nové, tiché signály nestvůr. Takové hluboké, výhružné tóny slyšel Tandibur poprvé v životě. Neznal žádný nástroj, jaký dokázal vyloudit takové tóny.
Sigdal vyhlédl přes cimbuří. "Podívej se! Přicházejí jim posily." Nenechal se již ničím a nikým ovlivnit. "Říkám, vzdejme to tady."
Jenom blázen by se protivil něčemu tak očividnému. "Máš pravdu," uznal Tandibur, zvedl se a odepnul od opasku roh, aby shromáždil své lidi. Po velitelově smrti budou ti, co jsou ještě naživu, poslouchat jeho pokyny.
Najednou zaznělo vrzání nesčetných skřetích trombónů a nelítostné ostřelování v mžiku skončilo. Na Stříbrnou pevnost nedopadl žádný další šíp, kámen ani zápalná střela. Před bránou se rozhostilo hrobové ticho.
"Co to znamená?" Sigdal se rozhlížel do dálky. "Nějaká lest?"
"Pokud jsem správně slyšel, tak mají otočit katapulty," překládal Tandibur a stoupl si vedle mladého trpaslíka, ruku se štítem zvednutou nahoru, aby se chránil před šípem nebo šipkou z kuše.
Z druhé strany nížiny se k nim valila široká, černočerná fronta. Ve srovnání s nestvůrami u pevnosti se tam nehrnulo příliš mnoho čerstvých jednotek. Tandibur odhadoval, že jich nebude víc než dva tisíce. Ale

každý válečník byl velký nejméně jako dva trpaslíci na sobě a navlečený do těžkého brnění.
"Co to jsou za bytosti?" vyptával se Sigdal fascinovaně. "Vidíš, jak utíkají? U Vraccase, oni mají tělo od hlavy až k patě ověšené železem, a přesto utíkají jako poníci!"
Skřeti mezitím přetočili několik katapultů opačným směrem. Obři a trollové hekticky nabíjeli vrhací koše a začali neznámé válečníky zasypávat balvany. Střely však neměly žádný účinek, naprosto neškodně dopadaly na zem za útočníky. Ti se pohybovali příliš rychle a nedali střelcům ani na chvíli příležitost, aby zbraně zaměřili znovu.
Kovové tření pancéřových plátů, které se při běhu o sebe otíraly, nabíralo na intenzitě a stával se z něj na výsost nepříjemný zvuk.
Nestvůry zatím jen mlčky zíraly na blížící se nepřátele, s nimiž v žádném případě nepočítaly. Pak se z první řady ozvalo úzkostné zakviknutí a jeden ze skřetů se začal tlačit řadami spolubojovníků ke Stříbrné pevnosti, aby se pokusil holýma rukama zdolat hradby.
To bylo znamení, na které dav čekal. Rázem z něj spadlo ochromení.
Skřeti nanovo spustili mohutné ryčení a kvikot a s vervou pokračovali v pokusech o dobytí hradeb. Opřeli o ně žebříky, tentokrát se jich však zmocnila bezmezná panika a jednali naprosto bezhlavě. Odhazovali od sebe veškerou zátěž, na zem dopadaly zbraně i kusy zbrojí. Jiní si zlomili meče, aby jim lépe pomáhaly při šplhání. Skřeti nebrali jeden na druhého žádné ohledy, odstrkávali pomalejší od hradeb, jen aby se sami co nejrychleji vyšplhali na ochozy. Dva obři vzali nohy na ramena a dupali po skřetech, kteří jim nestačili včas uhnout. I obři se pokusili vyšplhat po žebřících nahoru, příčky však na ně byly příliš tenké, dřevo se pod nimi lámalo a oba se zřítili dolů k zemi, dopadli na skřety a řadu z nich rozdrtili. Sami utrpěli těžká zranění a zůstali ležet.
"Vytrváme! Srážejte je dolů!" křičel Tandibur na obě strany. "Bude to snazší než pobít hejno much. Ať nikdo neprojde!" Zvedl sekeru a zarazil ji jednomu skřetovi do těla mezi krk a klíční kost. K nebi vystříkla tmavě zelená krev, skřet se zachrčením přepadl dozadu a strhl s sebou k zemi několik dalších soukmenovců.
Bylo to opravdu mnohem jednodušší než předtím, protože nestvůry v nevysvětlitelné hrůze zapomněly na lučištníky a podpůrnou krycí střelbu z katapultů. Tak se trpaslíci mohli volně ukazovat mezi výstupky cimbuří a bušit do širokých, odporných hlav nepřátel, jakmile se ocitly v dosahu jejich zbraní.
Zanedlouho dorazili noví útočníci, odění v černých zbrojích.
Krátce předtím, než na sebe narazily voje obou táborů, nadzvedli nově příchozí hledí přileb, za nimiž se rozzářilo fialové světlo.
Tandibur uslyšel neznámý zvuk. Každému, kdo ho slyšel, se zaryl hluboko do morku kostí, skládal se ze směsice dunění a prskání, podobal se syčení armády hadů a hukotu blížícího se výbuchu sopky. Zaznívala v něm chuť zabíjet, nebezpečí a nemilosrdnost oněch bytostí. Krátce nato projeli útočníci řadami skřetů jako ostrá čepel ztrouchnivělým dřevem.
Nezastavili se, ale vřítili se přímo do davu nestvůr a oháněli se kolem sebe hned dvěma zbraněmi najednou. Rozpolcení, zmrzačení a rozdrcení skřeti dopadali na kamenitou půdu před hradbami Stříbrné pevnosti.
"U Vraccase, co je to za bestie?" Trpaslíkovi se zježily vlasy na zátylku, děs, který skřeti pociťovali, se přenesl i do Tandiburova těla. Mimoděk ustoupil před těmi bytostmi kousek dál za cimbuří. Čemu se nedalo uniknout, byly nesmazatelné vzpomínky a neustávající hluk: chřestění, pronikavé kvičení a rykot, který zpravidla náhle skončil. Smrtelný chór, který nahlodával dokonce i skálopevnou mysl leckterého trpaslíka.
Sigdal pohlédl na Tandibura. "O jedné takové bytosti jsem již slyšel," vzpomněl si. "Byl to tělesný strážce magy Andôkai Bouřlivé. Nikdo nevěděl, odkud pochází, ale prý vypadal úplně stejně jako tamti. Říkali mu Djerůn. Byl králem všech stvůr, které Samusin a Tion stvořili."
"Ale vždyť přece nevidíš vůbec nic z toho, co se pod těmi zbrojemi skrývá!"
"Ale vidím tu zář," Sigdal ukázal na jejich obličeje. "To záření je prozradilo."
Tandibur se zachvěl, aby ze sebe setřásl strach.
Přiřítil se k nim třetí trpaslík. "Tandibure, máme na ně střílet z věží?" ptal se rozčileně. "Jsou to snadné cíle, velké, nedají se netrefit."

Tandibur se podíval na Sigdala. "Říkáš Andôkain tělesný strážce?"
"Jestli jsou všechny ty historky, které mi vyprávěli, pravdivé," prohlásil trpaslík a v hlase mu zaznívala mírná stopa pochybností.
Z druhé strany hradeb k nim doléhal stále hlasitěji hluk bitvy. Tandibur přistoupil k cimbuří a podíval se dolů.
Bytosti prošly nížinou před pevností v celé její délce a zanechaly za sebou v armádě skřetů, která se zvolna začínala trhat, krvavou stopu. Řádily v ní jako medvědi v kurníku. Hrstka útočníků padla, neměli však žádné velké ztráty, nad nimiž by se museli trápit.
Skřeti byli tak vyděšení, že nemysleli na nic jiného než na útěk. Rozprchli se do malých hloučků a pádili na druhou stranu nížiny. Těsně předtím, než dorazili k cestě do Země za horami, se před nimi zjevila další stěna z černého železa.
Tandibur polkl. "Jen se na to podívejte," zvolal. "Nalákali zelenokožce do pasti. Všechny je převálcují."
"Mají věže střílet, nebo ne?" zeptal se trpaslík znovu.
Tandibur zamítavě potřásl hlavou. "Vyčkáme, co udělají dál."
Až do večera přihlíželi, jak neznámé bytosti honí skřety sem a tam a jednoho po druhém zabíjejí. Nakonec podlehli přesile i obři a trollové.
Nad roklinou se rozprostřela noc a s temnotou zavládl klid.
Řev skřetů zmlkl, trpaslíci nezaslechli jediné tiché zasténání. Nic z toho, co leželo na kamenité zemi před věžemi Stříbrné pevnosti, v sobě nemělo jiskru života. Mezi mrtvolami šlapali neznámí válečníci a dupali po nich, zbraně a zbroje měli zbrocené krví, a když ve změti nohou, rukou, těl a hlav postřehli sebemenší pohyb, bez prodlení udeřili.
Hvězdy se skryly za hustými mraky. Štítily se pohledu na ty bytosti a na masakr, který se dole odehrával. Trpaslíci zanedlouho zaslechli vytrvalé tiché tření a škrábání.
"Dokáže někdo z vás rozeznat, co dělají?" zeptal se Sigdal a snažil se něco zahlédnout. "Je taková proklatá tma, že ani moje oči nic pořádně nevidí."
Tandibur sundal z úchytu pochodeň a s mohutným rozmachem jí mrštil před bránu.
Sporé světlo vrhalo skromné paprsky na procházející válečníky v černých zbrojích, kteří za nohy táhli z bitevního pole i dva tři skřety najednou.
"Co s nimi chtějí dělat?" divil se Sigdal.
Tandibur ukázal doleva, kde sedělo několik bytostí. Na místě zbavovaly obry a trolly kostí. Ty pod mohutnými údery jejich zbraní praskaly a bylo slyšet, jak z nich válečníci vysávají morek. Na vítěze dnes podle všeho čekala obzvláště slavnostní hostina.
"U Vraccase!" zašeptal Sigdal zděšeně.
"Král všech těch nestvůr, říkals?" utrousil Tandibur a byl rád, že pochodeň zhasla a tvory venku před hradbami i jejich počínání skryl závoj tmy. "Pak asi máme co dělat s celým národem králů." Pomalu zamířil ke schodišti. Bylo na čase, aby podal obšírnou zprávu trpaslíkům ve Zlaté pevnosti. "Dejte opravit bránu a přineste na ochozy nové kameny. Ty bytosti musí pořád někdo pozorovat. Sice nás osvobodily od skřetů, ale třeba budou chtít zkusit, jak chutná trpasličí maso."
S údy ztěžklými únavou sešel po schodech dolů a se zraněnými zamířil po čedičových deskách k druhé pevnosti.
Tandibur měl neblahé tušení, že trpaslíci budou muset nastoupit do boje i proti těmto novým bytostem, ať už se za jejich černými hledími skrývá cokoli. "Ale jakými zbraněmi s nimi máme bojovat?" zašeptal. "Čím je můžeme zadržet?" Modlil se k Vraccasovi, aby se ta malá, ale zároveň obrovská armáda před Stříbrnou pevností o ně dále nestarala. Ani dnes, ani zítra, ani za deset tisíc cyklů.

Skrytá země,
království Idoslân,
deset mil před jeskyněmi Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

L

ot-Ionan mlčky seděl u ohně a ohříval si prsty. Letní noci ztrácely teplo a poté, co strávil šest cyklů proměněný v kámen, ho vytrvale sužoval chlad, který se mu nedařilo vypudit z těla ani horkým čajem, ani horkou pálenkou nebo tlustou vrstvou přikrývek.
Dergard se mezitím uložil k spánku. Pruďas si uřízl proužek masa z králíka, opékajícího se na roštu, a vsunul si ho do úst. Hlasitě a nespokojeně žvýkal.
"Seš si jistej, magusi, že těch posledních deset mil doopravdy nezvládneš? Už to není daleko."
Lot-Ionan pozvedl bílou hlavu. "Věř mi, Bo?ndile, že bych raději přenocoval v teplém stanu než pod holým nebem." Přiložil si pravou ruku na záda. "V kříži mě ale bolí tak hrozně, že bych to v sedle déle nevydržel."
Pruďas beze slova odhadoval, kolik magus asi tak váží. "Moh bysem tě nýst."
Tungdil ukrojil sousto pro Sirku. Během cesty strávil spoustu času tím, že si lámal hlavu, jaké řešení by mohlo pomoci Skryté zemi z ošemetné situace, do níž se dostala. Trpaslík sice do všeho zasvětil Lot-Ionana, ale ani s ním se jim nepodařilo dospět k nějakému výsledku, s nímž by byl doopravdy spokojen.
Jinak zachovávali železné mlčení. Spolu s magusem nezasvětlili dokonce ani Pruďase úplně do všeho. Od onoho sporu na statku se v jejich přátelství objevila trhlina. To bylo i v minulosti již několikrát podrobeno zkoušce, ale tentokrát se jim nedařilo vzniklou trhlinu zalepit. Pocit stísněnosti v nich narůstal, i když mlčeli. "Nech to tak, Pruďasi. Dopřej ctihodnému magusovi klid. Nijak by nám nepomohlo, kdyby k vojsku dorazil celý rozbitý a zničený."
Sirka si vzala od Tungdila kousek masa a vložila jej mezi dva plátky chleba. Ukousla si a velice, velice pomalu a opatrně ochutnávala. "Teď už vím, proč miluji svou vlast," řekla a spíše se dusila, než polykala. "Naše maso chutná líp než to vaše."
"To bude asi záležet na tom, čím se to které zvíře krmí, ne?" ušklíbl se Tungdil.
"Mně chutná," zabručel Pruďas a vrhl se na zbytek králíka, když Rodario strohým gestem naznačil, že on si už brát nebude. Herec seděl vedle Lot-Ionana a ve světle svíčky popisoval jednu stránku za druhou.
"Poslyšte, Sirko, nemohla byste nám něco povyprávět o své vlasti?" oslovil ji nečekaně a ponořil pero do maličkého kalamáře. "Vás máme před očima, viděli jsme vaše vojáky a slyšeli o dobrodružstvích ve Skryté zemi." Ruka s perem opsala několik kruhovitých pohybů. "Ale jak to vypadá v…?" Napjatě se na ni zadíval.
"V Let?foře?" dokončila Sirka za něho větu. "Proč to chceš vědět?"
"Abych to použil v divadelní hře. A ze zvědavosti," zasmál se Rodario. "Exotika se prostě v divadelní hře skvěle vyjímá. Spectatores jsou celí žhaví, aby se o Zemi za horami dověděli něco víc."
Sirčina holá lebka se zaleskla v záři plamenů, tmavá barva kůže zdůrazňovala bělost jejích zubů.
"Let?fora je město, v němž žije hodně ras, počínaje lidmi, přes acronta, ubariu až po nás. Naše stavby převyšují všechno, co jsem dosud ve Skryté zemi viděla. Dokonce ani stavby trpaslíků se těm našim nevyrovnají. A to nijak nepřeháním." Viděla na Pruďasově tváři pobouření. "Jen se tak na mě nedívej. Já za to nemůžu, že to je pravda. Neřekla jsem, že ty vaše jsou horší. Jsou prostě…," pokrčila rameny, "…menší."
"Jak to u vás vypadá s monstry a nestvůrami?" dotíral Rodario s dalšími dotazy.
"Ty jsou zřejmě taky o moc větší," zabručel Bo?ndil. "Uměj lítat, z toho, jak křičej, ohluchneš a stačí, abys některý jenom viděl a nedokážeš se ani pohnout," pokračoval ironicky. Vykroutil si z krátkých vousů tuk a šťávu z pečínky. "Vypadaj podobně jako Djerůn."
Sirka přikývla. "To je pravda, Bo?ndile. To všechno je pravda, přestože nevím, kdo nebo co je Djerůn. U nás žije celá řada bestií. Máme tam phott?ry… skřety s křídly a jiné bytosti, před nimiž by i ti nejodvážnější z vašich bojovníků rychle vzali nohy na ramena."
"Nanejvýš lidští válečníci," okamžitě namítla Goda a sklidila za to pochvalný pohled svého mistra. "Nebo elfové. Ale děti kováře nikdy."
Dříve než nevinné vyprávění mohlo přerůst ve spor o odvaze trpaslíků, nadhodil Tungdil jinou otázku. Prozatím jen s velkou zvědavostí naslouchal a visel Sirce na rtech. "Onehdy jsme při výpravách na sever do Země za horami objevili na stěně runu." Namaloval ji do prašné půdy mezi sebou a podskalankou. "Vypadala asi tak nějak."

Sirka zapřemýšlela a pak vedle ní nakreslila správnou verzi runy. "To musela být tahleta. To je prastarý ukazatel cesty, který můj národ dodnes používá. Znamená, že ta cesta vede k bezpečnému vchodu. My jsme před časem důkladně propátrali celé severní pohoří."
"Aha!" Pruďas mávnul ohlodanou kostí k podskalance. "Chtěli jste na Skrytou zemi zaútočit, že jo?"
"To jsme původně chtěli," přikývla Sirka. "Ale když jsme se dověděli, že u bran již stojí trpaslíci, tak jsme od toho upustili. Předpokládali jsme, že celá Země za horami je ve vašich rukou." Způsob, jakým to pronesla, mohl znamenat vědomou lež, ale stejně tak i pravdu. Nikdo nevěděl, co si z jejích slov vybrat.
"Velice poučné," podotkl Rodario a psal dál. "S ohledem na nynější situaci však vaše plány na dobytí Skryté země prozatím před spectatores zamlčím." Zatvářil se důležitě. "Mohlo by to vést k jistým mrzutostem, které nám nejsou zapotřebí."
"Pokud je to, co říká, pravda," dodala Goda, uchopila večernici a začala úzkým brouskem ostřit čepele na železných koulích. "Já mám pocit, že nás tahá za nos."
Sirka se ušklíbla. "Kdo ví? Třeba jsou naši zvědové pořád ještě v horách a čekají na vhodnou příležitost, co?"
"Ohó, ona má smysl pro humor. Znáš ten vtip, jak se skřet ptá trpaslíka na cestu?" vyptával se Bo?ndil.
"Počkejte chvilku…" Tungdilovi najednou vytanul na mysli ztracený trpaslík. Když se Sirka zmínila o vyzvědačích podskalanů, napadlo ho možné vysvětlení, proč a jak Gremdulin zmizel. "Nepotkali jste tam v horách jednoho z našich?"
"Ano, s jedním jsem se setkala," zněla odpověď.
"Co?" Pruďas mrštil kostí přes rameno za sebe do temnoty. "Co máte společnýho s klanovým trpaslíkem? Já bych řek, že to byl Třetí, kterej se od nás nenápadně vytratil!"
"Třetí? Ne." Sirka požádala o měch s vodou a spláchla z úst poslední zbytky králíka. "Ten trpaslík sledoval naše vyzvědače a zabloudil. Našli jsme ho příliš pozdě. Byl úplně vychrtlý, blábolil něco o strojích a že před nimi musí chránit Skrytou zemi. Brzy po tom zemřel vysílením."
Tungdil přikývl. Bylo dobře, že Gremdulinově matce řekli o synově smrti a neprobouzeli v ní falešné naděje. "Co chtěli vaši zvědové u Kamenné brány?"
"Podívat se, co je nového." Sirka přiložila polínko do ohně. "Jestli je všechno v pořádku."
Zaslechli, jak se k táboru blíží dusot kopyt. Krok nad zemí se vznášela svítilna a ozařovala cestu koni i jezdci.
"Že by to byl posel od prince Mallena?" odhadoval Rodario a zvedl se. "To se nám skvěle hodí. Hned může vojákům oznámit, že se k nim zítra připojíme." Trpaslíci rovněž vstali, aby byli připraveni, kdyby mělo dojít k boji.
Jezdec spatřil táborový oheň a zamířil rovnou k němu. "Vraccas vám žehnej," rozlehlo se nocí. "Do třetice všeho dobrého, že?"
"Bramdal!" Pruďas zaklel. "Tím je to jasný," zašeptal tiše Tungdilovi. "Je to špion. Nemůže být náhoda, že nám furt leze do cesty."
Kat zavedl koně ke světlu, přitáhl otěže a pomocí provazového žebříku sesedl. "Prostě to tu moc dobře vonělo, nedalo se jen tak projet kolem," zasmál se.
Pruďas se zašklebil a zvedl kostru králíka do výšky. "Příliš pozdě, kate. Smrt tě v tomto případě předběhla. Můžeš jet dál."
Bramdal byl díky tmavému oděvu téměř neviditelný, nedokázali ho proti černému pozadí dobře rozeznat. Pomoci jim mohly katovy blonďaté vousy, spletené do copů, a světlý obličej, který se odrážel od temného okolí. "Zdá se mi, že u tohoto ohně nemám mnoho přátel," pronesl rozvážně. "Z jakého důvodu?"
"Ty se ještě ptáš?" Pruďas učinil krok kupředu a Goda ho hned následovala. "Na můj vkus se u nás objevuješ až moc často, obchoduješ se smrtí, a navíc ještě kšeftuješ s kousky mrtvol. Který pořádný trpaslík by se dal na něco takovýho?"
Bramdal si zahákl palce za opasek. "Já už popravčího nedělám, Bo?ndile Dvojčepeli. To jsem ti přece říkal už minule. A to, že se stále setkáváme, může být způsobeno buď tím, že máme stejné cíle, nebo že se setkáváme na cestách, které nás vedou k rozličným cílům. Jaký bych mohl mít důvod, abych se u vás pořád objevoval?"

"Můj přítel věří, že jsi zvědem vrahů trpaslíků." Tungdil pozorně sledoval obličej svého protějšku.
"Kdyby to byla pravda, měl bych asi vytasit zbraň a zaútočit na vás." Bramdal se posadil do trávy.
"Samozřejmě bych taky mohl zůstat klidný a předstírat, že se mě to obvinění nijak netýká a ukolébat vás, že jste v bezpečí. Později, ve spánku, bych vám mohl prořízнout hrdla a oloupit Skrytou zemi o největší hrdiny." Zadíval se na Lot-Ionana. "Zapomněl jsem snad na něco?"
"Co tak nasednout na koně a jet dál?" navrhl Pruďas bručivě. "Zmiz odsud, kate. Nechceme tě tady."
"Ani kdybych přinášel vojákům novinky ze Zlato tvrze?"
Tungdil se postavil vedle něj. "Jestli chceš, povyprávěj nám o nich a jeď dál. Jestli nechceš, nasedni a odjeď." Chtěl se kata co nejrychleji zbavit, protože se obával, že se Bo?ndil přestane ovládat.
Bramdal nasadil lítostivý výraz. "Tak mi děkuješ za radu, která tě přivedla ke Svobodným? Odháníš mne od ohně?"
"Ne." Pruďas se před ním široce rozkročil, v ruce volně držel vraní zobák. "Já tě odháním."
Bramdal si povzdechl. "Měl jsem vědět, že mne nepřivítáte jako přítele. To naznačovalo již naše poslední setkání." Vstal a odkráčel ke koni. "Zlatotvrz posílá princi Mallenovi zlato na krytí výdajů za armádu, která obléhá Toboribor. A zbraně. Na oplátku by Svobodní chtěli rozšířit právo na neomezené obchodování i na království Idoslân a chtěli by, aby mohli jednat přímo s největšími městy v zemi."
Vyšplhal se do předělaného sedla. "Řekl bych, že se tu rýsuje nové přátelství." Bramdal jim shora pokynul. "Neboť nikdo neví, jak dlouho budou trvat některá jiná přátelství."
Kůň se dal do cvalu a rozjel se cestou na jihozápad. Ještě dlouho viděli záři jeho svítilny, až se vyšplhala na kopec a zmizela za ním.
"Konečně." Pruďas se posadil zpět na místo. Zpoza skalního výběžku vytáhl druhého králíka a stáhl ho z kůže. Jedno zvíře by ho nenasytilo.
"Co to má znamenat?" kladl si Rodario otázku a hned se s ní obrátil na všechny ostatní. "Mají Svobodní strach, že trpasličí kmeny změní názor?"
"Zdá se, že ano." Lot-Ionan se podíval na Tungdila. "Mohou pro to mít nějaký důvod?"
"Ne. Při jednáních jsem si nevšiml ničeho, co by naznačovalo, že se vztahy mezi nimi zhoršily. Nedokážu si vysvětlit, co má tohle hledání pomoci odjinud znamenat. Také to předtím nikdy nedělali." Tungdil se svalil do trávy a Sirka si k němu přisedla. "Vědí toho víc než my?"
"Však zítra uvidíme." Lot-Ionan se otřásl zimou a přiložil do ohně trochu víc dříví. "Prozatím si s tím zbytečně nelámejme hlavu. Čekají nás důležitější věci. Prospěme se a odpočiňme si."
Godě byla přidělena první hlídka, ostatní se uložili vedle plamenů. Tungdil ještě dlouho přemítal nad katovými slovy.

Skrytá země,
království Idoslân,
čtyři míle před jeskyněmi Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

T
ungdil a jeho společníci zastavili na mírném pahorku a prohlíželi si největší a nejrozsáhlejší obležení, jaké kdy Skrytá země viděla.
Při takovém pohledu se jim tajil dech.
Armáda všech království Skryté země a elfů obepnula širokým pásem vchody do podzemní říše skřetů a ničemu a nikomu nedovolila, aby odtamtud nepozorovaně unikl. Shromáždilo se zde nejméně sedmdesát tisíc válečníků a dobrovolníků a všichni chtěli konečně svrhnout zlo v podobě Nesmrtelných a jejich odporných bytostí, podobajících se strojům.
Vyhloubený příkop se vrýval jako černý pás do šťavnaté zeleně luk a nevysokých ovocných stromů, bezprostředně za ním ležely tábory bojovníků z různých království. Menší přenosné můstky jim v případě potřeby umožňovaly tento hluboký zářez do krajiny rychle překonat.
Daleko za linií blokády stály početné stany trpaslíků. Z nich vyrážely jednotky bojovníků, slídily po všech chodbách v Toboriboru a pátraly po Nesmrtelných. To jim vysvětlila předsunutá hlídka, kolem níž cestou

projížděli. Téměř všechny klany trpasličích kmenů sem vyslaly bojovníky, ve vlahém větříku povlával hotový les praporů a korouhví. V menším táboře, nacházejícím se kousek stranou, se třepetaly prapory pěti měst Svobodných.
"Není to nádhera? Tudyma nemůže zlo nikde prorazit," prohlásil Pruďas naplněn pýchou.
"Pokud se to zlo vůbec ještě skrývá v jeskyních," podotkl Lot-Ionan a v hlase se mu odrážely pochybnosti.
Tungdil přikývl. "Zjistěme, jak daleko se dostali ve snaze jednou provždy zničit Nesmrtelné." Pobídl poníka patami do slabin a popohnal jej. Na jeho vkus si Svobodní postavili ležení příliš daleko od kmenů. Bramdal měl zřejmě pravdu.
Lot-Ionan jel vedle něho. "Dostal ses v úvahách někam dál, nebo jsi dopadl stejně jako já?"
"Obávám se, že jsem dopadl stejně jako vy," povzdechl si trpaslík. "Všechno stojí a padá s chováním elfů. Neodvažuji se je odhadnout." Donutil oči, aby se odvrátily od praporců měst Svobodných.
"Ani já ne. Esdalân na mě nedělá dojem lháře, i když si docela dobře dokážu představit i jiné důvody, proč by elfové stříleli šípy po jiných elfech. Rozhodně je lepší, že jsme ho prozatím nechali ve vesnici. Nejdříve bych si sám chtěl udělat obrázek." Magus ukázal na stan, nad nímž vlála Mallenova standarta. "Zajeďme za ním. Doporučuji, abychom ho do všeho zasvětili. Podle toho, co jsi mi o něm vyprávěl, na mě působí dojmem uvážlivého panovníka. Přestože pochází z rodu Ido."
Bramdal je musel předem ohlásit. Byli přivítáni radostnými výkřiky a hlasitými údery o štíty. Válečníci se poklonili vracejícímu se magusovi, někteří byli doslova uneseni nadšením, které se jim vepsalo do tváří. Nezvyklý hluk vylákal Mallena ze stanu ven. Měl na sobě úchvatnou zbroj svých předků, světlé vlasy mu volně povlávaly ve větru. "Vítejte v Idoslânu, ctihodný Lot-Ionane," uklonil se. "I vy ostatní, s radostí vás zde vidím." S Rodariem a Pruďasem si na přivítanou potřásl rukou. "Mistr Bramdal nám prozradil, že se k nám brzy připojíte. Teď se tu konečně shromáždili všichni velcí hrdinové a my se definitivně budeme moci postavit Nesmrtelným." Rozhrnul vchod do stanu. "Jen pojďte dál. Pokud nejste příliš unaveni, rád bych vám vysvětlil, čeho jsme během posledních oběhů dosáhli." Vyslal posla, aby přivedl náčelníky trpaslíků. Potom se obrátil k Lot-Ionanovi. "Promiňte, že vás nemůžeme uctít přiměřeným způsobem, odpovídajícím vašemu postavení a vašemu návratu. Nemůžeme však ztrácet čas."
Magus přikývl. "To velice dobře chápu, princi Mallene. Máme na práci důležitější věci. Oslavovat můžeme až potom, co zvítězíme."
Stejně jako všechny ostatní ho udeřil do očí velký, zvláštní nákres, jímž byly pomalované vnitřní strany stanových dílců.
"To je mapa," vysvětlil jim Mallen. "Vznikla zásluhou trpaslíku. Všechny jeskyně a chodby, do nichž pronikli, si důkladně proměřili a zaznamenali." Ukázal na modře vyšrafované úseky. "Tyhle části trpaslíci dobyli a kontrolují je. Zřídili si v jeskyních menší provizorní tábory, které hned opevnili."
"Jsou Nesmrtelní uvnitř v jeskyních?" chtěl vědět magus a posadil se ke stolu. Ostatní následovali jeho příklad.
"Přinejmenším to předpokládáme. Oddíly trpaslíků spatřily během obléhání všechny stvůry. Domnívám se, že monstra měla v první fázi za úkol odvést naši pozornost od Nesmrtelných, a proto se trpaslíci rozhodli proniknout do oblastí, kde při honu na nepřátele zpočátku nenarazili na téměř žádný odpor."
Mallen ukázal na zeleně vyznačená území. "Jejich úsudek byl správný. Tady se trpaslíci najednou setkali s největším odporem, a jak to tak vypadá, musí být poslední alfové někde v této části jeskyní."
Do stanu vstoupil Gandogar a Tungdil i všichni ostatní trpaslíci se mu hluboce uklonili. Za ním kráčeli s mírným odstupem náčelníci Svobodných - a Bramdal. Pozdravil je neproniknutelným úsměvem.
"To mám ale radost, že vás všechny zase ve zdraví vidím," zvolal Gandogar s úlevou. "Vás znám jenom jako sochu. Podle toho musíte být Lot-Ionan Trpělivý!"
"Ne všichni vyvázli živí. Až příliš mnoho našich vstoupilo k Vraccasovi do Věčné kovárny," namítl Tungdil a stručně povyprávěl, co se jim přihodilo ve Weyurnu. "Na ostrově jsme ztratili Furgase. Zaživa ho sežehlo rozžhavené železo. Viděli jsme, jak umírá, a nemohli jsme proti tomu nic dělat."
Na Mallenovi a velkokráli bylo vidět, že se jich tato zpráva velice dotkla.
"Furgas je mrtvý?" Mallen si opřel ruce o desku stolu. "Jeho geniální mozek, který v minulosti zdaleka nestvořil jen samé špatnosti, nám bude chybět. Nechci, aby to vyznělo, že nemám srdce, ale kdyby nám

tak aspoň před smrtí napověděl, jestli ty stvůry, které přivedl na svět, mají nějaká slabá místa, a pokud ano, tak kde. Neudělal nic takového?"
"Udělal." Rodario, jemuž bolestná vzpomínka na zesnulého přítele vehnala slzy do očí, položil na stůl složku papírů, jež vytáhl ze sedlové brašny. "Zanechal mi malou kupku papírů, na nichž vyznačil, která nestvůra je na kterém místě nejzranitelnější." V obličeji se mu usadil smutný výraz, odkašlal si. "Ta místa ale nejsou velká. Aby na ně mohl někdo zaútočit, bude k tomu potřebovat pevnou ruku a dobré oči."
Mallen podal složku jednomu ze sloužících a nechal si udělat kopie. "Věřte mi, je mi velice líto, že zemřel, ale nemáme čas, abychom se smrtí našich přátel dlouho zdržovali. Smutek budeme moci přiměřeně projevit teprve tehdy, až budou alfové poraženi."
Znovu se rozevřel vchod do stanu a dovnitř vstoupila Rejalín s doprovodem tří tělesných stráží a dvou neozbrojených elfů.
"Nikdo mi neřekl, že byla svolána porada," usmála se s úsměvem naznačujícím odpuštění. "Kdybych nezahlédla, jak Gandogar vchází do stanu, úplně by mi to uniklo. Copak jste nechtěli slyšet hlas elfů?"
Pruďas otevřel ústa. "Na to můžeš…"
"Bo?ndil chtěl říct, že se můžeš spolehnout, že bychom vás hned zavolali," vpadl mu Tungdil rychle do řeči. "Protože potřebujeme vaše válečníky co nejrychleji tady v Toboriboru, v trpasličích říších už jich není potřeba."
"Pročpak? Já si naopak myslím, že by brány do Skryté země měly být pro jistotu zabezpečeny i našimi bojovníky, aspoň po tu dobu, co tolik vašich válečníků pobývá tady v Toboriboru. Stejně jako předtím hrozí od těch monster nebezpečí, které nemůže nikdo popřít. A nebezpečím jsou i nepoznaní Třetí ve vašich řadách." Rejalín to pronesla tím nejvstřícnějším, nejmilejším tónem, přesto však nebylo možno přeslechnout kritiku, která v něm zaznívala. Podle jejího názoru bylo nutné hledat zrádce všemi možnými způsoby.
Tungdila její názor neudivil ani v nejmenším. Už ne. Rejalín putovala po eoîlových stezkách. "Obdrželi jsme informaci, že jeskyně tady jsou propojeny se Zemí za horami. Hluboko pod nohama obléhajících vojsk se shromažďuje nová horda. Trpaslíci jsou dobří bojovníci v jeskyních, ale dokonce i oni a lidská armáda jí určitě podlehne, pokud elfové nepřijdou našim oddílům na pomoc." Věděl, že mu kněžna na tu lež naletí. Nemohla nic tušit, ani kdyby jeho lest prohlédla.
"Z čeho pramení vaše vědomosti, Tungdile Zlatoruký?" zeptala se ho Rejalín zmateně.
"Prozradili nám to Třetí, které jsme dostali ve Weyurnu." A v poněkud pozměněné verzi povyprávěl přítomným o posledním dobrodružství. Nezmínil se však o roli, kterou v něm podle všeho sehrál Furgas. V jeho řeči byli ti zlí jenom Třetí a Nesmrtelní. "Bandilor se dal do kupy s alfy. Vyprávěl nám o plánech Nesmrtelných, které mu nesmírně hrály do noty."
Elfka ho zkoumavě pozorovala. "A vy věříte slovům trpaslíka, který se dal na cestu zla?"
"Věřím slovům, která vyslovil ve strachu před smrtí," opravil ji trpaslík. "Myslel si, že ho ušetřím, a Lot-Ionan ověřil pravdivost jeho slov magií." Tungdil se na maguse prosebně zadíval.
Dostalo se mu pomoci z nečekané strany. "Potřebujeme elfské válečníky z Âlanduru tady, kněžno. Hned a na místě, dříve než se temné voje vyhrnou ven a smetou nás. Chcete nést vinu na tom, že Idoslân a Skrytá země upadnou pod jejich knutu?" Princ Mallen pomoc spíše vyžadoval, než aby o ni prosil. Sešly se zde dvě věci. Byla to jeho země, do níž mohlo vpadnout nebezpečí, a elfku měl čím dál méně rád. I když se nezdálo moudré, aby s ní hovořil tak stroze, tak se mu ta slova prostě vyhrnula z úst.
Tungdil měl z toho radost. Jeho lež se tím stala hodnověrnější.
"Nyní mne žádáte o pomoc, princi Mallene?" Rejalín pozvedla pohár s vodou a v naprostém klidu se napila. Než znovu promluvila, dala si na čas. "Copak jste před nedávném nevykázal ze země moje poselstvo, které dorazilo k vašemu dvoru?"
"Kněžno, je rozdíl mezi poselstvem a vojskem," odvětil princ. "Já v tuto chvíli nemám chuť na duchaplné diskuse a výměnu zkušeností, když máme plné ruce práce s tím, abychom odvrátili od naší společné vlasti novou pohromu." Předklonil se k elfce. "Až vyhrajeme, bude u mne vaše delegace vítána, ale do té doby buďte tak laskavá a ušetřete mne podobných nabídek. Raději vyšlete vojsko. To přivítám s otevřenou náručí."
Gandogar přikývl. "Nemějte starosti, Rejalín. Dokážeme ocenit vaši pomoc, ale umíme se velice dobře

bránit sami. A pro uklidněnou vám oznamuji, že jsme již vypátrali sedm těch, kteří nenávidí ostatní trpaslíky a žili v našich společenstvích, aniž bychom o nich předtím věděli. Teď už jsou všichni zavření. Bez mučení," dodal. "Třetí, kteří to s naším soužitím myslí vážně, nám při tom pomohli."
Nyní se již elfka nemohla dál vykrucovat. "Pak nechť se tak stane," rozhodla a úsměvem zakryla porážku. "Ještě dnes rozešlu posly, aby přivedli naše válečníky do Toboriboru." Zadívala se na mapu jeskyní. "Trpaslíci by měli rychleji pronikat do hloubky. Čím víc tunelů a podzemních hal prozkoumáme, tím lépe se budeme moci připravit na vojsko ze Země za horami, které musíme podle vašich informací očekávat. Když na ně nastražíme několik léček, mohou nám prokázat nesmírně cenné služby."
"V tom s vámi souhlasím." Gandogar pozvedl džbánek a připil jí na zdraví. "Mí miněři rychle vyhledají nejvhodnější místa a hned začnou s pracemi."
"Je něco známo o době, kdy se tu to vojsko objeví?" zeptala se Rejalín. "Aby nedošlo k tomu, že moji bojovníci dorazí pozdě."
"Ne. Bandilor hovořil o přípravách. Máme ještě chvíli čas," uklidňoval ji Tungdil. "Promiňte, ale mí přátelé i já sám jsme po útrapách dlouhého cestování unavení. Zítra se můžeme sejít na pořádné poradě, abychom do věci zasvětili všechny ostatní velitele. Teď bych se rád trochu prospal."
Elfka souhlasila a vyšla ze stanu ven. Náčelníci z měst Svobodných a Bramdal ji následovali.
V momentě, kdy zmizeli z dohledu, domluvil se Tungdil s Gandogarem a Mallenem, že se hned zkraje noci potají setkají nedaleko tábora. "Žádné stráže, žádný doprovod. Jen vy dva," požádal je trpaslík, než odešel pryč. "Důvěřujte mi. Jde o důležitou věc, proto o tom s nikým nemluvte," napomínal je důrazně. Zmatení vládci souhlasili.
* * *
Když se nad Idoslânem objevily hvězdy, setkali se všichni tři na smluveném místě. Mallen i Gandogar byli nesmírně zvědaví, ale Tungdil je požádal o trpělivost a pak zarytě mlčel. Brzy se k nim přidal i Lot-Ionan a ve čtyřech odjeli pryč, rovnou do hostince v Rozvorově, kde nechali Esdalâna. Tungdil se nemohl ubránit dojmu, že se elf po dobu, co se začal definitivně uzdravovat, stává oběh od oběhu hezčí. Nebo přesněji řečeno: vypadal svěžeji a zářivěji než jakákoliv živá bytost v okolí. Stejně jako Rejalín.
Mallen s Gandogarem seděli v prázdném hostinci a v záři četných svící si vyslechli elfův příběh. Čím déle poslouchali, tím ustaranější byly jejich obličeje.
"Takže moje nedůvěra byla opravdu na místě," prohlásil princ, "přestože by mi bylo mnohem milejší, kdybyste mne přesvědčili, že počínání elfů nelze nic vytknout, než abych si musel vyslechnout takové novinky."
"To, že zavraždili svého knížete, je příšerná nehoráznost." Ani Gandogar nedokázal jejich činy pochopit.
"A protože si myslím, že jejich bojovníci jsou všeho schopní, nalákal jsem je pod falešnou záminkou, aby nám pomohli, sem do Toboriborur dodal Tungdil. "Já bych byl raději, kdyby se shromáždili na nějakém místě, kde je i armáda všech ostatních království, než aby se rozptýlili po cele Skryté zemi. Tam by mohli napáchat nesmírné škody."
"Byla řeč o magii." Mallen zvedl oči a pohlédl na Lot-Ionana. "Ctihodný magusi, víte něco o tom, jestli mají elfové takovou moc, případně jak je velká?"
"Mnoho toho nevím. Elfové jsou, stejně jako jejich temní příbuzní alfové, schopni vytvořit drobná kouzla, která jsou v souladu s podstatou jejich bytí. Pokud mi tehdy mé knihy nelhaly, týká se to v prvé řadě rostlin a umění. Liútasil se nikdy nezmínil, že by někdo z jeho národa měl schopnost využívat magii tak jako já nebo některý z ostatních magusů a mag."
"No, to by mohla být do jisté míry pravda," přihlásil se ke slovu Esdalân, jehož průzračný hlas zněl lidským uším téměř rušivě. "Elfové z Âlanduru nikdy nebyli pověstní tím, že by umění magie přikládali zvláštní váhu. Ale jiní z našeho národa, elfové ze Zlaté nížiny, které alfové vyhubili, byli vůči této moci přístupnější. To jsem si znovu uvědomil, když jsem zde na vás čekal. Říká se, že těch pár elfů ze Zlaté nížiny, kteří přežili útok alfů, přišlo do Âlanduru a přidalo se k nám."
Tungdil postřehl, že se elfova řeč postupně víc a víc mění, stává se květnatější, a zároveň trpaslíkovi připadala stále nesnesitelnější.
"To mění situaci. Z toho vyplývá, že nemůžeme vyloučit, že je v řadách těch atár nějaký potomek elfů nadaných magií. Možná mu eoîl předal část svých vědomostí," shrnul výsledek jejich rozhovoru

Lot-Ionan. "To vysvětluje, proč tak usilují o diamant."
Gandogar pohlédl přivřenýma očima na maguse. "Nepovažujte to ode mne za nestydatost, ctihodný Lot-Ionane, ale co by se stalo, kdybyste kámen získal vy nebo Dergard? Jakou moc by dotyčný měl?"
"Pokud je to, co mi Tungdil vylíčil, pravda, pak by taková moc byla… mhm, jaké slovo by to nejlépe vystihovalo?" dumal magus a třel si bílý vous. "Nezměrná," prohlásil nakonec. "Ta moc by byla přímo nezměrná." Lstivě se usmál. "Ničeho se nebojte, velkokráli Gandogare. Mě to neláká a Dergarda taky ne. My máme pramen, který nám dodává stejnou sílu. Pro nás by to nebylo nic zvláštního. A navíc ani Dergard, ani já nemáme touhu upsat se zlu."
"Jste si jistý?" Gandogar zmizel za výčepním pultem a všem jim nalil trochu obyčejného vína. "Byl Nudinovým žákem. A víme, co se z jeho maguse vyklubalo."
"Nezapomínejte na okolnosti, vážený velkokráli," zastal se Lot-Ionan mladého Dergarda. "Tentokrát zde není žádný démon, který by mu něco našeptával. Naši protivníci jsou sice nesmírně mocní, ale z masa a kostí. A tím jsou i zranitelní." Natáhl ruku po nabídnutém poháru a ostře se nadechl. Znovu pocítil bodnutí v kříži, zrak se mu zakalil a rozmazal… Potom se mu začalo zdát, že v přítmí vedle dveří zahlédl něčí postavu. Pozoruhodně známou postavu. "Nudine, to jsi ty?"
"Ctihodný Lot-Ionane, co je s vámi?" Před očima se mu objevila Tungdilova vousatá tvář. Trpaslík se na něho díval a vypadal velice ustaraně. "Zase vás bolí v kříži?"
Magus potřásl hlavou, vyprázdnil pohár s vínem a nechal si přinést další. "Asi mám pořád ještě v těle maličké kousíčky kamene," prohlásil uvážlivě. "Nějak mi působí na mozek a nutí mne, abych viděl věci, jež nemohou existovat." Vstal a odkráčel do tmavého kouta, v němž svého starého přítele zahlédl. Ale ať hledal, jak hledal, nikde nenašel žádný důkaz, že by tam někdo byl. To ho značně uklidnilo.
"Co je vám, ctihodný magusi?" vyptával se Tungdil.
"Nic. Jenom si musím protáhnout nohy. A záda. Ta bolí. Když jsem byl sochou, tak jsem si toho nevšímal." Vrátil se zpět ke zbytku skupinky. "Co uděláme s elfy?" opět navázal na přerušenou nit hovoru, lehce ho střásla zima. "Podáme si je k výslechu hned, abychom se dověděli, co nám k tomu mohou říct, nebo nejdříve zlikvidujeme Nesmrtelné?"
"Já jsem rozhodně pro to, abychom spor s kněžnou neodkládali," prohlásil Mallen. "Řeknu vám proč. Vůbec se mi nelíbí představa, že se elfové uprostřed boje s alfy a jejich novými zrůdami začnou řídit vlastním prospěchem a zmocní se diamantu, s jehož pomocí budou schopni vykonat přímo neskutečné činy. Jistě, zlo porazí, o tom nepochybuji." Očima přelétl tváře všech přítomných. "Ale pochybuji, že by s nimi poté ještě byla nějaká řeč, to by už nepřipustili. Chtěl bych mít Rejalín jako záruku a svým způsobem i jako rukojmí. A to ještě před bitvou."
"Dobrý plán. Pokud s ním budou elfové souhlasit," dal Lot-Ionan k úvaze a protřel si unavené oči, jako by je chtěl potrestat za podivný kousek, který mu vyvedly.
"Nuže, princ Mallen vystihl svými slovy přesně to, co si myslím. Jestli se budou zdráhat, jasně z toho vyplyne, že hrají nečestnou hru," usoudil Esdalân a prohrábl si jemné vlasy. "Byl bych pro, abychom se nevystavovali zbytečnému nebezpečí a těch pár bojovníků z Âlanduru, kteří jsou již nyní u Toboriboru, rovnou pochytali a pozavírali.
"Vezmeme Esdalâna s sebou a necháme ho, aby zítra promluvil před shromážděním," navrhl Tungdil. "A pak uvidíme, s čím elfové proti jeho příběhu vyrukují."
"Na jednu věc bychom neměli zapomenout: my všichni, co zde sedíme, jsme skupina, která Esdalânovi ochotně naslouchá, protože již máme s atár vlastní zkušenosti." Mallen se otočil k elfovi. "Ale vycházejte z toho, že zítra se setkáte s méně přístupnými posluchači. Elfové mají v králi Natem z Tabaînu a v královně Isice dva silné stoupence, které se vám nepodaří okamžitě získat na svou stranu."
Esdalân milostivě sklonil hlavu, jako by byl král, který právě někomu plní přání. "Děkuji vám za varování, princi Mallene. Jsem však pevně přesvědčen, že lidem otevřu oči, i kdyby to mělo znamenat mou smrt."
"Vaši smrt?" zeptal se Gandogar polekaně. "Raději ne. Nechceme jít až tak daleko, abychom ztratili jediného rozumného elfa z celého Âlanduru."
"Tomu asi nepůjde zabránit," trval elf na svém. "Dokážu Rejalín dost dobře odhadnout. Budu ji dráždit a ona v jistém bodě mé řeči nepochybně překročí hranici." Položil Tungdilovi ruku na předloktí. "Tento čin vám i Skryté zemi dlužím. Sitalia zachránila můj život tím, že ke mně poslala jistého trpaslíka. Rozumím

vůli své bohyně. Oba naše národy mají společně zasáhnout proti těm, kteří by chtěli přivolat zánik elfů."
"I Vraccas s libostí sleduje, co se v této místnosti odehrává," pronesl Gandogar dojatě. Velkokrálovy hnědé oči putovaly po tvářích spiklenecké společnosti. "Přesto, nezapomeňme se pomodlit za zdar našeho plánu. Pomoc bohů naléhavě potřebujeme." Položil ruku na střed stolu a Esdalân ji zakryl svou rukou. Po nich se k nim přidali i Mallen, Tungdil a Lot-Ionan.
"Nechť se naše věc zdaří," prohlásil magus vzletně.

Skrytá země,
království Idoslân,
čtyři míle před jeskyněmi Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

T
ungdil spal té noci velice špatně.
Zdálo se mu o Balyndis a o Sirce. Byl to nesmírně zmatený sen, a když se ráno probudil, vzpomínal si jen na zlomky toho, co ve spánku zažil. Bojovaly o něho mezi sebou, nebo on bojoval proti nim? Sirka mu vrazila do srdce dýku…
Když ptáci ráno poprvé zapěli, posadil se a osahával si hruď, protože bolest dodala představám útoku nádech skutečnosti.
"Dokonalá noční můra," povzdechl si a protřel si místo na hrudi. Pak vstal, omyl se a vklouzl do šatů a do zbroje. Obličej, který se na něho díval z naleštěného stříbrného zrcadla, vypadal staře a unaveně. Samozřejmě to pořád ještě mohly být důsledky nadměrného pití. Nebo nespokojenosti v duši, která se zatím zcela nevytratila. "Bylo to, co jsem udělal, správné?" zeptal se svého obrazu, jak se ptal již nesčetněkrát předtím.
"Jsi náměsíčný, nebo jsi už opravdu vstal?" zabručel Pruďas a opřel se v posteli o loket. "Co se děje? Řvou ptáci moc nahlas?"
Tungdil se k němu otočil. "Vstávej, Bo?ndile. Musím ti něco říct," poprosil ho. A tak se válečník během oblékání dozvěděl stručný souhrn všeho, co se v noci přihodilo. "Dnešní shromáždění o všem rozhodne a já tě chtěl požádat, abys bdělým okem střežil Esdalâna. Chraň před elfy jeho, ne mě."
Pruďas si prohrábl nepříliš dlouhé černé vlasy. Ještě mu nedorostly natolik, aby vystačily na slušný cop, proto je nosil rozpuštěné. "Proč jsi mě nevzal na to setkání s sebou?" zeptal se zklamaně. "Co jsem provedl, že jsem ztratil tvoji důvěru?"
Tungdila tím překvapil. "Já to tak nemyslel, jenom…" Sám pro sebe hledal nějaké vysvětlení a nedokázal hned na žádné přijít. Rozhodně ho nenapadalo žádné takové, jaké by mohl říct nahlas.
Bo?ndil mezitím dospěl k vlastním závěrům. "Je to kvůli Godě, nemám pravdu?" Vklouzl do bot. "Ty jí nevěříš a máš strach, že bych jí mohl všechno prozradit. A že je tajnou špiónkou vrahů trpaslíků." Položil si ruce na kolena a zahleděl se na Tungdila. "Od toho dne na statku a od našeho sporu to mezi náma neklape tak, jak na začátku našeho dobrodružství, učenej. Celou dobu se sám sebe ptám, kdo z nás dvou se tak změnil, že to mohlo dojít až tak daleko."
"Oba jsme se změnili, Pruďasi." Tungdil si přitáhl stoličku a sedl si naproti příteli. "Ty jsi věnoval své srdce trpaslici, kterou vůbec neznáme, o níž nic nevíme a která by potají mohla usilovat o všechno možné. Ty to nebezpečí nevidíš a já nejspíš přeháním." Smutně se pousmál. "A moje srdce propadlo trpaslici, kterou zase zcela odmítáš ty."
"Tak potom jsou na vině ženský, a ne my," zašklebil se válečník. "Vždycky za všecko můžou ženský."
Tungdil se tiše zasmál. "To si celou věc trochu moc zjednodušujeme." Snažil se najít ta správná slova. "Já jsem nespokojený, Bo?ndile. Nešťastný. Ve Skryté zemi není žádné společenství, v němž bych se cítil jako doma, ani mezi trpaslíky, ani mezi lidmi."
"Ty odejdeš s těma podskalanama, já vím."
"Odkud…"
"Ty seš učenej, Tungdile. Prožils víc než pět cyklů tak, žes seděl v Lot-Ionanový štole, nic nedělal a snažil ses žít pokojným životem obyčejnýho trpaslíka. Kvůli Balyndis. Ale tvoje duše nic takovýho nechtěla.

Nechtěla, abys tak žil."
Tungdila vývody jeho přítele nesmírně překvapily. Dokonaly vystihovaly to, co sám cítil. Pohlédl na trpaslíka s údivem ve tváři.
"Teď tě s těma Nesmrtelnýma čeká nová výzva, po který se budeš chtít dostat dál, až za hranice hor, který Vraccas stvořil." Pruďas se mírně pousmál. "Ať seš, jakej seš, Tungdile, ty se nikdy nikde natrvalo neusadíš. To a některý další podstatný vlastnosti dětí kováře ti prostě nebyly dopřány." Kývl na něho. "Záměrně. Dokázals, aby Svobodní a trpasličí kmeny k sobě našli cestu, spojils Třetí s ostatníma kmenama a jenom tobě vděčí Skrytá země za to, že je i nadále taková, jaká je." Poklepal mu na koleno a zvedl se. "Obyčejný kmenový trpaslík jako já by něco podobnýho nikdy nezvládl. Vraccas tě stvořil takovýho, jakej seš, abys vnesl do kmenů pohyb. Zůstaň, jakej seš, učenej. Budu se s tím muset nějak vypořádat, i když to potrvá o něco dýl. Proto tě prosím, abys měl se mnou strpení, když někdy začnu bručet. Koneckonců jsem a vždycky budu tvůj přítel." Podal mu ruku. "Jestli ti na tom záleží."
"Jak bych se mohl bez takového nabručeného, poctivého trpaslíka jako ty někdy obejít?" Tungdil si s ním plácl, pak se objali. Měl radost, že si tak otevřeně promluvili a rozehnali temné závoje, které mezi nimi vyvstaly.
Pruďas zářil. "Když jsme si to vysvětlili, tak se pojďme podívat, jak bude ta šikmouchá reagovat na Esdalânovy obvinění." Přehodil si vraní zobák přes rameno. "A teď jsem schválně řekl šikmouchá, protože ta přeci nepatří k elfům, se kterýma si musíme dobře rozumět." Vešel do vedlejší místnosti stanu, oddělené plachtovinou, v níž spala Goda. "Johó, to je ale nádhera, když zase jednou můžu říct šikmouchá!"
Tungdil jim obstaral vydatnou snídani. Mlčky pojídal, zatímco Bo?ndil připravoval žákyni na to, co se brzy odehraje ve velkém poradním stanu. Godě neuniklo, že její mentor přitom neustále pošilhává po Tungdilovi. Nakonec se na něho obrátila přímo.
"Co můžu udělat, abych tě přesvědčila o své poctivosti?" zeptala se ho bez obalu. "Dej mi nějaký úkol, požaduj po mně přísahu nebo něco podobného, co ti přinese jistotu, kterou Pruďas již dávno získal."
"To není nutné, Godo," odvětil Tungdil.
"Já ale chci, aby ses zbavil pochybností," trvala na svém. "My oba patříme ke Třetím. Taky máš představu, jaké to je, když se na tebe někdo dívá s nedůvěrou."
Zamlčel jí vágní úvahy, jimiž se zaobíral velkokrál Gandogar i on sám a které směřovaly k tomu, že by se Třetí opět spojili do jednoho kmene. "Ano, to vím." Bleskurychle mu na mysli vytanuly vzpomínky, jak ho kdysi odmítnul Balyndisin klan. "A rozhodně mně nedělá radost, Godo, že když jsi v mé nebo Pruďasově blízkosti, mám k tomu jisté výhrady. Ale obezřetnost a zodpovědnost mi to přikazují. Kdybys byla vyzvědačkou těch, co nenávidí ostatní trpaslíky, mohla bys s takovými vědomostmi napáchat nesmírné škody."
Goda na něho vzdorně pohlédla. "Takže se svých pochyb nikdy nezbavíš?"
Tungdil od ní odvrátil zrak a podíval se na Bo?ndila. "Godo, přesvědčila jsi mého nejlepšího přítele. Dopřej mi čas, abych se mohl k jeho úsudku připojit i já."
"Všichni nejsou takoví jako Myr," vyklouzlo jí neuváženě přes rty.
Tungdil sebou trhnul. "Ne, všichni nejsou takoví jako ona," tiše s ní souhlasil, zvedl se a vyšel ze stanu. Ocitl se v záři vycházejícího slunce, mašíroval rovnou za nosem do kopečka a zase dolů, škrábal se na jeden plochý pahorek za druhým, až konečně našel ten nejvyšší. Bez dechu usedl do trávy, pokryté ranní rosou.
Pohledem přeletěl přes stany, tu a tam se od táborových a kuchyňských ohňů zvedaly obláčky kouře. Armáda se probouzela, stejně jako zbytek Skryté země.
Balyndis nejspíš v Šedých horách také již vstala, hleděla na Gla?mbara a vzpomínala přitom na Tungdila. Možná ho proklínala, možná ho pořád ještě milovala, ale pochopila, že by to nikam nevedlo. Doufal, že to pochopila.
Tungdil vytrhl z trávy několik stébel a pohrával si s nimi. Jak se asi bude vyvíjet jeho vztah se Sirkou? Zklame i ji?
Seděl na pozorovatelně a hlavou se mu prohánělynejrůznější úvahy, dokud se slunce celým objemem nevyšplhalo přes obzor a nezazněla fanfára svolávající ke shromáždění. Přijde na ně pozdě, ale to ho

nijak nemrzelo. Bez něho stejně nezačnou.
"Vraccasi, veď mne," poprosil a zvedl se na nohy, setřel si rosu z kalhot a potěšil se chladným vánkem, který mu hladil obličej, když utíkal před září denního slunce.
Nedokázal přesně říct proč, ale otočil hlavu k severu. Spatřil tam širokého, dlouhého hada, který se k němu klikatil zvlněným Idoslânem někde ve vzdálenosti deseti mil. Mohutná armáda se rychlým tempem valila napříč zemí a směřovala k Toboriboru.
Ubariu, projelo jím poznání. S?ndalon převedl armádu přes hory tak, že ji Čtvrtí nezpozorovali, a přišel uplatnit svůj nárok na diamant. Tungdil se pokusil odhadnout počet vojáků. Když se Sirka zmínila o osmdesáti tisících, zřejmě nelhala.
Teď bylo zapotřebí spěchat.
Okamžitě se vydal zpátky. Shromáždění, které mělo za chvíli začít, najednou slibovalo, že bude opravdu mimořádně podnětné. Byl nesmírně zvědavý, jak Rejalín zareaguje na příchod ubariu. Tungdil v duchu pocítil mírnou úlevu, když armádu spatřil. Elfové se za této situace neodváží vytáhnout do války proti takové převaze ostatních vojsk.
Gandogara popadne děs a hrůza, až se doví, že děti kováře nejsou jediní, kdo nese odpovědnost za bezpečí Skryté země. A to už po několik tisíc cyklů.
"Jo, jo, dnes to určitě bude pestré a hrozně napínavé shromáždění," říkal si, když se blížil k táboru.
První vnější hlídky dorazily k táboru současně s ním a utíkaly do Mallenova stanu, aby ohlásily příchod domnělých skřetů, kteří se zde náhle vynořili a nikdo nevěděl odkud.
Tungdil bez otálení vešel rovnou za posledním poslem a vpadl mu do řeči. "Princi Mallene, armáda, která se k nám blíží, nejsou nepřátelé," vysvětloval. "Jsou to stvoření, která vždy chránila Skrytou zemí proti všem nepřátelům stejně udatně jako můj národ. Pošlu k nim Sirku. Ona se k nám vrátí s delegací ubariu."
Mallen, obklopený rozrušenými muži, zauvažoval. "Už jsem se naučil, že se nemám ničemu divit," řekl nakonec po zralé úvaze. "Sejdeme se v poradním stanu."
Tungdil se uklonil a vyšel ven, aby Sirku poslal k nově příchozím.

Skrytá země,
království Idoslân,
čtyři míle před jeskyněmi Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

V
celém vojsku, rozloženém kolem jeskyní, to vřelo jako v kotli.
Na pahorcích v blízkosti tábora se objevily čtyři stovky praporečníků vojska ubariů. Každá standarta měřila pět kroků na délku a krok na šířku, pestré tkaniny s neznámými symboly povlávaly a plápolaly ve větru. Tyče s prapory se prohýbaly a každou z nich museli držet čtyři nosiči, hlasité třepetání látky bylo slyšet široko daleko.
Samotné moře praporů stačilo, aby na lidi, trpaslíky, a dokonce i na elfy udělalo hluboký dojem. Tungdil navíc díky Sirce věděl, že každý prapor ztělesňuje tisíc bojovníků, utábořených na druhé straně pahorků. Ti se prozatím neukazovali.
Tungdil měl dojem, že na praporcích rozpoznává stylizované zbraně, vedle nich tam byly znaky připomínající květiny, jiné zase zvířata a pak tam byly i prapory, které byly tak zašmodrchané různými kudrlinkami, že se u nich dal vytušit elfský původ. Žádný znak nepřipomínal nějaký jiný. Přelétl je posledním obdivným pohledem a vešel do poradního stanu, v němž se shromáždili králové a královny. Už teď mezi sebou hlasitě diskutovali a to, že se Rejalín bavila s Isikou a Ortgerem, trpaslíka ani trochu nepřekvapilo.
Princ Mallen se zvedl a zaťukal stopkou sklenice o stůl, aby přiměl přítomné ke klidu. "Jak jsme všichni viděli, stalo se něco nečekaného," pronesl hlasitě, aby přehlušil poslední tiché šeptání královny Isiky. "Tungdile Zlatoruký, vysvětli nám, co to má znamenat."
Trpaslík se zvedl ze židle. "Přišli sem ubariu, aby získali zpět svůj majetek. Jejich vyslanec S?ndalon nám hned na začátku objasnil, jaký význam má ten kámen pro ně i pro celou Skrytou zemi."

"To je lest," rychle namítla Rejalín, zářivá jako ranní červánky. "Jsou to Tionova stvoření, která předstírají, že jsou pouhá jehňátka, a přesto v sobe chovají povahu bestie."
"Copak jsme se již jednou nedohodli, že nebudeme nikoho posuzovat jen podle vzhledu, kněžno?" opáčil Tungdil přátelsky. "Musím vám znovu připomínat vaše vlastní příbuzné? Kdybychom se měli řídit podle vašeho úsudku, museli bychom pozvednout ruku proti každému elfovi ve Skryté zemi, neboť odkud bychom mohli vědět, zda i v něm nevězí zárodek zla?" Záměrně zvolil taková strohá slova, aby ji popíchl ještě předtím, než se objeví Esdalân. Čím více se přestane ovládat před očima i ušima celého zástupu panovníků, tím lépe.
Elfka mu v danou chvíli tuto laskavost neprokázala, jenom po něm vrhla pátravý pohled. Tušila, že trpaslík má něco v rukávu.
Než mohl Tungdil pokračovat v řeči, odhrnul se závěs u vchodu a dovnitř vstoupila delegace cizinců, tvořená sedmi statnými ubariu. Sirka vešla za nimi.
Ubariu se od skřetů, kteří s nimi byli nepopiratelně spřízněni, odlišovali statnější a svalnatější postavou. Naproti tomu působily jejich rysy jemnějším dojmem, i když se nedalo říct, že by byli hezčí. Mezi hrubými rty vyčnívaly vyhlazené, nepomalované tesáky. Měli tmavě zelenou kůži.
Na sobě měli pečlivě vykované železné zbroje, které neměly nic společného s neuměle ukutými brněními skřetů. Pod nimi nosili vrstvu tmavé, vatované látky, nohy jim chránily vysoké boty. Jako zbraně jim sloužily těžké, zakřivené meče, které se u špice rozšiřovaly, aby dodaly úderům větší prudkost. Vycházela z nich vůně připomínající levanduli.
Když je Pruďas spatřil, procedil skrz zuby tichou kletbu a popadl násadu vraního zobáku. Nejeden z přítomných ve stanu se prudce nadechl a královna Wey tiše zaúpěla.
"Zdravím vládce Skryté země," uklonil se mluvčí ubariu a přelétl růžovýma očima přítomné. Jeho hlas se podobal hlasu skřetů, hovořil však velice zřetelně. Přízvuk pramenil z toho, že stejně jako Sirka promlouval řečí, jež mu byla cizí. Tungdil považoval za malý zázrak už skutečnost, že ubariu vůbec ovládal jejich obecný jazyk. "Já jsem Flagur a jsem zde, abych pomohl ubariům," ukázal přitom na Sirku, "získat zpět ukradený diamant."
"Já myslela, že ubariu jsou skřeti, nebo ne?" tázala se Isika zmateně.
"My se navzájem nazýváme ubariu," vypomohla Sirka. "Protože oba naše národy jsou stvoření boha Ubara."
"Krásné příbuzenstvo," utrousil Ortger, jemuž vzrušením naskočily na lících rudé skvrny, které bylo vidět dokonce i přes vousy.
"My nejsme," pronesl Flagur přátelsky, avšak důrazně, "žádné takové bytosti, jaké nazýváte skřety. My je nazýváme phott?r. Možná se jim trochu podobáme, ale bojujeme proti nim stejně ostře, jako jste kdysi ve Skryté zemi museli proti nim bojovat i vy."
"Tvůj příchod bychom mohli považovat za vyhrožování, Flagure," oslovila ho Isika, ještě bledší než obvykle. Černé vlasy podtrhovaly královninu bledost. "Od hlídek jsme se dověděli, že máte nejméně osmdesát tisíc bojovníků."
"Je nás sto tisíc, královno. My bychom vám nikdy nevyhrožovali. Jenom se obáváme, že vaši vojáci nebudou stačit na to, abyste vyrvali diamant z rukou těch, kterým říkáte Nesmrtelní. A samozřejmě jsme tu i kvůli tomu, že ve své zemi trpíte broka." Ukázal na Rejalín.
"Již jsme slyšeli, že v Zemi za horami všichni padli pod vašimi meči," vykřikl Ortger rozčíleně. "Ať tě ani nenapadne, že byste se v naší zemi pokusili o něco podobného." Ukázal na Lot-Ionana a Dergarda. "Máme tyto mocné, moudré muže, proti nimž vaše vojsko nic nesvede. Říká ti něco slovo magie?"
Jak Rodariův cvičený pohled okamžitě postřehl, vyžíval se Flagur v situaci, kdy mohl hrát roli naivního prosťáčka, neboť někteří muži a ženy ho očividně považovali za bytost duševně stejně zaostalou jako skřety. "Magie? Ne, to mi nic neříká," prohodil a potřásl širokou hlavou, potom ukázal na ubariho vedle sebe, oblečeného do fialového šatu. "Ale jemu ano. To je náš nejvyšší mistr run a dokáže udělat věci, jakým se pokaždé musím divit." Jeho průvodci se tiše zasmáli. "Musíme si vyjasnit, co se s tím diamantem dál stane. S?ndalon vám objasnil, že je hrozně moc důležitý pro naši i pro vaši vlast. Proto trvám na tom, abychom po zničení alfů dostali ten kámen my."
"Takže přece jen výhružka," konstatovala Isika s požitkem. "Je nám jasné, co máš v úmyslu."

Flagur stáhl rty do mírného úsměšku, a přestože Tungdil stál během života tváří v tvář již mnoha bestiím, nikdy neviděl něco tak nebezpečného. "Ne. Dávám vám slovo, že se svými vojáky okamžitě vypochoduji ze Skryté země a nezaútočím ani na jednoho z vašich lidí."
Stanem proběhl tichý šepot. Přítomni sice dobře slyšeli, co Flagur právě řekl, ale nevěřili mu.
Sirka pozvedla hlas. "Potom ovšem rovněž opustíme naši vlast F?n G?la a nebudeme déle hlídat tajnou cestu do Skryté země, kterou náš národ tak dlouho střežil."
Gandogarovi naskočily na čele vrásky, připomínající spíš hluboké rokliny. "Nesmysl. Horama nevede žádná tajná cesta…" Potom se však zarazil, protože si položil stejnou otázku jako ostatní mocnáři. "Jak jste se dostali průsmykem a kolem obou našich pevností až sem?" vyžadoval chvějícím se hlasem okamžitou odpověď. "Přísahám při Vraccasovi, že tě vlastnoručně rozsekám, jestli…"
Flagur pohlédl na Sirku. "Řekni mu to."
"Ubariu jsme do Skryté země zavedli my," přiznala se podskalanka. "Známe tu stezku už hodně dlouho a bráníme ji proti phott?rům, kteří na ni nešťastnou shodou okolností narazí. Obešli jsme pevnosti Čtvrtých, zatímco se před vašimi branami utábořili acronta a upoutali na sebe vaši pozornost."
"A stejně tak proniknou touto trasou do vaší vlasti ty nejodpornější stvůry," prorokoval jim Flagur. "Můžete tomu zabránit. Pokud nám ten artefakt dáte a my ho opět probudíme k životu, tak se Černá soutěska znovu uzavře."
"To je lest," trvala Rejalín na svém stanovisku.
To byla slova, na která Tungdil čekal, aby mohl zatroubit do útoku proti podlostem atár. "Lest? Když mluvíte o lsti, kněžno, jak vysvětlíte korunovaným hlavám v tomto stanu, že Liútasil byl zavražděn již před čtyřmi cykly a vy jste nám tu celou dobu hrála odpornou komedii?"
Rejalín na něho vytřeštěně pohlédla. Na okamžik na ní nebylo nic elegantního, nic podivuhodného, potom se však opět vzchopila a znovu si nasadila masku krásy. "Co to tu vyprávíte za nesmysly, Tungdile Zlatoruký? Splácíte pohostinnost našeho národa tím, že o nás šíříte nepravdy?" Elfové za kněžnou si začali mezi sebou šeptat, tělesné stráže provrtávaly Tungdila ostrými pohledy. Nic jiného nemohli elfové dělat.
"Je to pravda! Mám zde svědka, královny a králové," odrazil Tungdil kněžnin pokus zesměšnit obvinění, které vyslovil. "Abyste správně pochopili, co se v Âlanduru děje, musím vám odhalit okolnost, kterou jsem původně chtěl zachovat v tajnosti až do smrti. Ten eoîl, kterého jsme spolu s Rodariem zničili v Poristě, byla ve skutečnosti elfka. Hovořil jsem o tom později s Liútasilem a on se mi z toho zodpovídal. Eoîlové jsou nejstarší a nejmocnější elfové a nikdo z národa elfů by se neodvážil vytáhnout proti eoîlovi do boje. To byl ten pravý důvod, proč nám elfové nepřišli na pomoc." A přesně vládcům vylíčil, co se tehdy skutečně odehrálo na vrcholu věže. Rodario, jenž se záměrně držel v pozadí a nechával mluvit Tungdila, si na vlastní kůži znovu oživoval každičké trpaslíkovo slovo. Jeho výstup to však nebyl. "Liútasil znal pravdu. Nyní, když ho samotného zavraždili eoîlovi stoupenci, mi není dovoleno, abych déle mlčel."
Na jeho znamení vyšli Pruďas s Godou ven, aby přivedli Esdalâna.
Ortger se vyjeveně zadíval na elfku, která nehybně seděla na polštářem vypodložené židli jako malovaná porcelánová figurka, ruce sevřené v pěst. "Řekněte, že to není pravda, to, co nám Tungdil Zlatoruký právě řekl," prosil ji.
"Počkejte, až uslyšíte výpověď mého svědka, jehož Rejalín chtěla nechat zavraždit," dodal Tungdil, když se jeho přítel a Goda vraceli s elfem zpět.
Esdalânovy oči plné opovržení a nenávisti spočinuly na Rejalín. Tungdil si opět všiml vnější podobnosti obou elfů. "Zde stojím, královny a králové, a přísahám při Sitalii, že jsem na vlastní uši slyšel, jak Rejalín hovořila o atentátu na Liútasila. Ona ho nastrojila, ona připravila půdu pro zradu," vyhlásil a ukázal vznešeným, zároveň však i obviňujícím gestem na kněžnu. "Moje sestra a její stoupenci usilují o to, aby se eoîlovo učení, které napáchalo v Zemi za horami i zde tolik utrpení, dále rozvíjelo. V žádném případě jí neumožněte, aby získala diamant, jinak to s vámi i vašimi poddanými dopadne velice zle."
Tungdilovi se dostalo vysvětlení, proč si jsou tak podobní: byli to sourozenci. Rejalínin pokus zavraždit vlastního bratra se tím stal ještě děsivější.
Esdalân líčil své zážitky v Âlanduru, vyprávěl o nových chrámech, v nichž byl eoîl uctíván, o bílých kamenech, symbolizujících čistotu, které měly být vztyčeny ve všech královstvích, o plánech pozabíjet ty,

kteří si v nouzi něco začali se zlem, tak jako lidé v Toboriboru. Hovořil o poručnictví a vládě elfů nad všemi národy Skryté země, jíž hodlali dosáhnout hned, jak se jim diamant dostane do rukou.
Shromáždění naslouchalo. Němě, vyděšeně, ani na chvíli z něj nespustilo oči.
"Tihle atár se považují za bojovníky za svobodu a myslí si o sobě, že jsou skoro stejně vznešení jako eoîl. Chtějí získat právo, aby měli nad celou zemí dozor. Přitom nejsou nic jiného než slepé, nebezpečné bytosti, které povraždily tolik soukmenovců z vlastních řad, až nezbyl nikdo, kdo by se jim mohl postavit." Esdalân se pomalu otáčel kolem dokola. Hlas se mu lámal, dojetí mu svíralo hrdlo. "A nikdo si toho nevšiml. Dokonce ani já, její vlastní bratr. Nyní všechno víte. Prosím vás jménem všech mrtvých z Âlanduru, jejichž smrt mají atár na svědomí: překřižte jim plány! Nedopřejte jim, aby uspěli!" Ustoupil o krok dozadu a hledal sestřin pohled.
Rejalín polkla. To, že se zde objevil, ji dokonale vyvedlo z rovnováhy.
Zavládlo stísněné mlčení. Zvenčí doléhaly hlasy vojáků, řinčení kladiv a nástrojů, kroky mužů a žen, procházejících v blízkosti poradního stanu.
"U všech bohů," zašeptala Isika a položila ruku na Rejalínino sněhobílé zápěstí. "Řekněte přece něco! Řekněte něco na ty výčitky, které zde vůči vám zazněly."
Elfka s odporem a opovržením odtáhla ruku a očistila si prsty o plášť. "Co se tu dá ještě dodat?" prohlásila štítivě. "Je to pravda. Chceme do Skryté země vnést čistotu, jakou si zaslouží, a zbavit ji vší zkaženosti. Eoîl nás tím pověřil a my s radostí plníme jeho vůli." Pohlédla na tváře kolem sebe. "Nebude trvat dlouho a nastane náš čas. Potom budeme oddělovat zrno od plev. Ta nová setba poroste krásněji a bohatěji než všechno ostatní před ní. Protože to zde bylo vysloveno naplno, tak vás vyzývám: podrobte se dobrovolně naší zkoušce a ukažte, že vás není možno z ničeho obvinit."
"U Palandiell!" Královna Wey vztekle vyskočila ze židle. "Vy jste mne podvedla! Falešnými slovy a sliby jste si získala mou důvěru a tajně jste do mé země poslala špióny." Ukázala na ni prstem. "Myslíte si, že po tomto přiznání se v tomto stanu najde jeden jediný z nás, kdo by vás následoval?"
"Tušili jsme a očekávali, že budete jednat takovýmto způsobem, jakmile se naše ušlechtilé snahy o povznesení Skryté země dostanou ve známost. Vy to nedokážete pochopit, milá Wey," usmála se Rejalín shovívavě. "Ještě na to nejste připravena."
Vládkyně Weyurnu však byla příliš hluboce uražena, než aby se nechála uklidnit. "Nemluvte se mnou, jako byste byla moje matka!" vykřikla pobouřeně.
"Ale přesně to jsme: my jsme matky, které vedou Skrytou zemi k pořádku. Ku prospěchu všech," snažila se elfka vysvětlit své počínání a zvedla se. "Ale to samé zažívá mnoho matek, neposlušné děti nechápou jejich činy. Teprve po mnoha cyklech, až setba nové Skryté země definitivně vzejde a my se tak dočkáme odměny za své úsilí, budou nás atár a eoîlovu moudrost všichni velebit."
Gandogar se jí postavil do cesty. "Kam chcete jít, Rejalín? Za své činy musíte nést odpovědnost," obořil se na ni. "Zabíjeli jste trpaslíky i lidi."
Překvapeně na něho pohlédla. "Vyhladili jsme bytosti, které v sobě neměly čistotu, a proto nemohly obstát v novém uspořádání naší společnosti. Byly to plevy." Tělesní strážci se rozestoupili do vějíře, aby kněžnu zastínili před útoky.
"Ale proč právě První? Co vám ti trpaslíci udělali?"
"Vy ubohý, politováníhodný velkokráli, který ani nevíte, co se děje ve vaší vlastní říši," oslovila ho lítostivě. "Byla to kolonie Třetích. Těch, kteří nenávidí ostatní trpaslíky. Mí zvědové je pozorovali a rozhodli se jednat, než se dopustí dalšího zla vůči vám a těm trpaslíkům, kteří si zaslouží dál žít." Usmála se. "Obávám se, že vás moc nezůstane. Máte ve svých řadách příliš mnoho vrahů trpaslíků. A nemáte o tom ani tušení."
"Ona je šílenější než já," zamumlal Pruďas. "Nesmíme ji nechat uniknout, učenej. Ona zničí Skrytou zemi ještě rychleji než Nesmrtelní a jejich zplozenci."
Rejalín ignorovala jeho slova a kráčela rovnou k východu. Lidé byli elfčinými prohlášeními příliš rozrušeni a nevěděli, co dělat.
Gandogar jí však neustoupil a položil ruku na topůrko zbraně. "Zůstanete tady a budete se zodpovídat," vyžadoval pevným hlasem.
Esdalân se postavil vedle něho. "Je po všem, sestro. Varoval jsem Skrytou zemi před tvými piklemi a

zákeřností. Otevřenou válku nikdy nevyhraješ."
"Co bude dál, kněžno?" Mallen si stoupl těsně vedle ní, jak to jen šlo. "Máte na svědomí příliš mnoho obětí, které jste zabila. Včetně Alvara. Měl jsem jeho obavám věnovat více pozornosti hned od počátku. Byl moudřejší než já."
"Pak byste byl taky mrtvý." Opovržlivě si ho přeměřila od hlavy až k patě. "Protože všechno nasvědčuje tomu, že se pustíte do dalších činů společně s těmito nechutnými bytostmi ze Země za horami, jsem nucena otevřít vám oči."
"Přece nemáte doopravdy v úmyslu vést proti nám válku." Ortger nemohl pochopit její jistotu, stejně jako Isika. "Prosím vás…"
Elfka zamrkala. "Vy mě neproste vůbec o nic, mladý muži. Kdo bude diamant vlastnit jako první, rozhodne, jak to bude ve Skryté zemi v budoucnu dál vypadat," zněla kněžnina úsečná odpověď. Nenápadně kývla hlavou.
Jeden z jejích tělesných strážců poté bleskurychle tasil meč a pokusil se ho vrazit Esdalânovi do břicha. Gandogar však kněžniny bojovníky nespustil z očí. Jeho palice vystřelila vzhůru a srazila elfovu ránu, takže čepel minula cíl.
Elfský válečník ale rychlostí blesku nasadil k další ráně a zasáhl velkokrále, který se vrhl před Esdalâna a chránil ho vlastním tělem, rovnou do hrudi. Čepel se zlomila o pancéřové pláty trpaslíkovy nádherné zbroje. Prudká rána připravila velkokrále o rovnováhu, Gandogar zavrávoral a ustoupil dozadu. Tungdil ho zachytil.
Elfové s Rejalín rychle vyšli z poradního stanu ven. Jeden z kněžniných tělesných strážců se naposledy otočil a udělal paží rychlé gesto, ve vzduchu něco zabzučelo a vířivým pohybem se blížilo k Esdalânovi. Pruďas popadl malou stoličku, mrštil jí po letícím předmětu a změnil směr jeho letu. Vržený nůž narazil do stoličky a dopadl neškodně do rohu. Kněžna mezitím uprchla.
"Nechte je," řekl Mallen, když postřehl, že se Goda chystá vyrazit za nimi. "Proti elfům byste neměla naději na úspěch." Pospíchal ven a bylo slyšet, jak tam udílí rozkazy. Brzy poté zazněly kroky, zařehtali koně a jezdci vyráželi z tábora. Princ se vrátil zpět do stanu. "Mí muži jim odříznou cestu a dostanou je." Obrátil se k Flagurovi. "Je možné, že budeme vaše bojovníky potřebovat dříve, než jsme si ještě před několika málo okamžiky mysleli. Ne však proto, aby vytáhli proti Tionovým zrůdám."
Isika povstala. "Vím, kdy jsem se dopustila chyby," řekla beze stopy povýšenosti. Nejnovější události změnily její pohled. "Co nejupřímněji se omlouvám národu trpaslíků a Tungdilovi Zlatorukému. Elfové nás dokonale přelstili. Bez vás by jejich nepředstavitelné záměry nikdy nevypluly na světlo a za to vám velice děkuji." Pohlédla na obličeje ostatních vládkyň a vládců. "Nepřeháním, když řeknu, že my všichni máme u trpaslíků zase jednou velký dluh."
Tungdil neustále držel velkokrále v podpaží. Tomu bylo z nějakého důvodu zatěžko udržet se na nohou. Pruďas mu pomáhal. "Gandogare, co je s tebou? Zlomila ti ta čepel nějaký žebro?" Prohmatal brnění, které odneslo elfův útok pouze drobným škrábnutím a otiskem čepele.
"Tomu říkám pořádná trpasličí zbroj," prohlásil Bo?ndil pyšně.
Gandogar zakoulel očima, pokusil se něco říct, ale kolena pod ním podklesla a ruce mu spadly bezvládně dolů.
"Rychle, položte ho na stůl," nařídil Lot-Ionan. "Pusťte mne, ať se na něho podívám."
Zvedli velkokrále a položili ho na dřevěnou desku stolu. Trpaslíci mu sejmuli prsní pancíř a magus odkryl zasažené místo, aby si ho mohl důkladně prohlédnout.
"Nic," vyhlásil. "Nikde žádná zlomenina." Dotknul se zarudlého místa pod žebrem. "Toto místo je velice citlivé. Jediným pohybem ruky můžete způsobit, že každý, kdo na sobě nemá zbroj, upadne do bezvědomí. Dovedu si představit, že čepel meče měla po nárazu do pancíře podobný účinek."
Tungdil zahlédl tmavě rudou skvrnu, která se vytvořila na stole přímo u Gandogarova krku. "On krvácí!" vykřikl a sáhl trpaslíkovi, jemuž právě začal vynechávat dech, na krk. Tungdilovy ruce prohmatávaly hustý vous, až ránu našly. Těsně pod bradou narazily jeho prsty na kousek kovu s ostrými hranami. Úlomek meče ustřelil nahoru a kousek pod bradou se zabořil Gandogarovi do masa. Tungdil mu rozevřel čelisti a podíval se do úst, protože se obával nejhoršího.
"On umírá!" vyjekl Pruďas zděšeně a podíval se na Lot-Ionana. Ale přesně ve chvíli, kdy magus začal

připravovat kouzlo, zvedl Tungdil ruku.
"Je pozdě," řekl chmurně a ukázal dovnitř do Gandogarových úst. Všichni, kdo stáli kolem něj, uviděli, že úlomek meče pronikl zdola skrz jazyk až do lebky. Čepel proťala Gandogarův mozek.
"U Vraccase," zašeptal Pruďas zděšeně a stejně jako Goda sklonil hlavu.
Tungdil zavřel zesnulému ústa a zatlačil mu oči. "Navlečte mu opět zbroj," nařídil. "Duše Gandogara Stříbrovousa z klanu Stříbrovousů z Go?mdilova, Čtvrtého kmene je na cestě k našemu stvořiteli Vraccasovi do Věčné kovárny. Odvezte jeho tělo do Hnědých hor, aby v sousedství majestátných hor a svého klanu mohl v klidu spočinout."
"Elfové zavraždili velkokrále trpaslíků." Mallen sledoval očima Esdalâna. "To skončí špatně."
"Ne elfové, ale atár," upřesnil Tungdil a zahleděl se na své zkrvavené prsty. Smrt nejvyššího vládce trpaslíků nesmírně zhoršila situaci.
"Bude těžký vysvětlit ten rozdíl kmenům, který jsou na cestě sem, i všem těm, kdo už jsou tady v Toboriboru," odhadoval Pruďas. "Všichni maj špičatý uši." Mrkl na Esdalâna. "Nic ve zlým."
Do stanu vstoupil voják. Strnule se zahleděl na velkokrálovu mrtvolu. "Princi Mallene, kněžna elfů a její doprovod nám unikli. Jako by je spolkla země," podával hlášení. "Její vojáci vnikli do jeskyní."
"Kdy k tomu došlo?"
"Krátce po začátku shromáždění. Mysleli jsme, že jednají na váš rozkaz."
Mallen zaklel. "Rejalín tušila, že na ni dojde."
Lot-Ionan pozvedl paže. "Přestože nás Gandogarova smrt nesmírně rmoutí, nemáme čas na smutek. Elfové se pokusí vypátrat Nesmrtelné a získat kámen pro sebe." Podíval se na Tungdila. "Jdi a pověz trpaslíkům, co se stalo. Jejich hněv bude pro ně větší pobídkou než cokoliv jiného. Rychlost je nesmírně důležitá. Je důležitá, abychom přežili." Pak se podíval na Mallena. "Vy pošlete své vojáky do jeskyní a držte se za trpaslíky. Hlídejte východy. Nesmí nám uniknout ani jeden elf." Nakonec se obrátil k Flagurovi. "Vaším úkolem bude, abyste chránili jeskyně proti útoku zvenčí. Můžeme očekávat, že sem dorazí velké vojsko těch atár."
Flagur přikývl na souhlas. "Bude nám ctí. S tím, jak broka zadržet a zničit, máme dost zkušeností. Pokud by jich bylo třeba." Přešel do řeči, které přítomní nerozuměli, a jeho průvodci se obrátili k odchodu.
"Dostaneme ten kámen, Lot-Ionane?" zeptal se posléze maguse.
"Ano," odpověděl Lot-Ionan bez váhání. "Ve Skryté zemi už napáchal dost škod. Vezměte si ho a odneste ho tam, kde jeho moc dokáže vykonat aspoň něco dobrého."
Flagur naznačil úklonu a odešel ze stanu.
Pruďas, Goda, Sirka a Tungdil se rovněž narychlo rozloučili a spěchali pryč, aby seznámili trpaslíky s Gandogarovou smrtí. Tungdil pocítil uvnitř těla tupou bolest a považoval ji za špatné znamení.
Když dorazili do tábora, byly již vlajky všech klanů svěšené na půl žerdi. Zpráva se rozšířila až nečekaně rychle. A vztek bojovnic a bojovníku, kteří se kolem Tungdila shromáždili, aby si z jeho úst nechali tuto zprávu potvrdit, by se dal přímo krájet. Velitelé Svobodných postávali kousek stranou.
Tungdil si stoupl na převrácený kbelík a vztyčil nad hlavu Ohnivou čepel. "Velkokrál Gandogar je mrtev…"
Jeden trpaslík, kterým naplno cloumal hněv, předstoupil před ostatní. "Byl zavražděn!" zakřičel svou obžalobu. "Těma šikmouchejma!" Směsice hlasů přehlušila všechno ostatní, trpaslíci dávali naplno najevo pobouření nad zbabělou vraždou.
"Poslouchejte mě!" zaryčel Tungdil co nejhlasitěji, aby je překřičel. "Na velkokrálově smrti nemají vinu elfové. Naši nepřátelé se jmenují atár. Neudělejte chybu, nekovejte atár a elfy jedním kladivem." Vášnivé diskuse se skutečně utišily, takže jim mohl podat zprávu, k čemu ve stanu došlo. Potom namířil Ohnivou čepelí k jeskyním. "Atár usilují o neomezenou moc nad celou naší vlastí. Splňme úkol, který nám Vraccas uložil, a zabraňme jim v tom. Za Skrytou zemi!"
Nikdo nezvedl hlas.
Jeden trpaslík v první řadě, šikmo naproti Tungdilovi, poklekl na koleno, sejmul helmu a opřel se o topůrko válečného kladiva. Jeho rty se nehlučně pohybovaly. Bojovníci stojící napravo a nalevo od něj ho napodobili. Podobně jako se šíří vlna na hladině, poklekli trpaslíci za jemného cinkání kroužkových košil a skřípění helem do udusané trávy. Pouze trpaslíci z měst Svobodných zůstali stát.

"Co to tam dělají?" zeptala se Sirka tiše. Podívaná na moře skloněných hlav na ni zapůsobila hlubokým dojmem. "Zvolili si tě za nového vůdce? Nebo se tak modlí?"
"Ne, tito trpaslíci se nemodlí," odpověděl Tungdil stísněně. Z pohybujících se úst dokázal odečíst jednotlivá slova. "Přísahají pomstu."

XIV
Skrytá země,
království Gauragar, Černé skalisko,
6241. sluneční cyklus, konec léta

L
imasar stál před černými, zuhelnatělými zbytky stolové hory, z níž vyrazil eoîl s armádou světla do Skryté země. Avataři nechali tuto ponurou horu shořet na popel, aby zdejším národům ukázali svou moc. Díky síle jejich magie mohlo skončit v plamenech i to, co vůbec nehoří.
Elf se pokorně dotkl úlomku skály a seškrábl z něj vrstvu koptu. Pod ní se objevil bílý, třpytivě lesklý kámen, z něhož vypudila eoîlova moc všechno zlo a který se jejím přičiněním proměnil v čiročirou čistotu. Jen takový materiál se hodil ke vznešenému účelu, aby z něj vznikly nové svatyně a paláce.
"To je překrásné místo k odpočinku," vydechla Itemara, stojící vedle Limasara. Patřila k oddílu bojovníků, kteří uposlechli kněžnin rozkaz a vydali se k Toboriboru. "Je neuvěřitelné, že nikdo jiný tuto krásu dosud neobjevil."
"Jak by taky mohli?" Limasar, velitel oddílu, pohlédl na elfku. "Považují to za prokleté místo. Ve skutečnosti však nikde není nic čistějšího než právě tato hora. Prošla očistou sahající daleko do hlubin země." Pozvedl paže. "Dokážeš si představit, jak přepychový a krásný bude palác, který tu pro eoîla a Rejalín postavíme?"
"Ano, Limasare," pronesla Itemara uchváceně. "Je to samotný střed čistého…" Náhle zmlkla, zakymácela se a nevěřícně zírala na šipku z kuše, která jí vězela v prsou.
Limasar pochopil, co se děje, a přikrčil se za skalním výklenkem. "Ke zbraním!" houkl na bojovníky, tábořící sto kroků od něj pod velkým skalním převisem. Dokonce i elfové, bytosti, které dávaly slunci přednost před nocí, hledali úkryt před žhnoucími paprsky poledního slunce.
Itemara si vytrhla z těla střelu, jako by to byla pouhá maličká tříska. Z rány vyrazila krev, dopadla na kámen a skapávala z něho dolů na zem. "Odkud přišel ten…" Teprve teď padla elfka k zemi.
Proti svitu slunce nedokázal Limasar pořádně rozeznat, co přesně elfové z oddílu, který vedl z Rudých hor do jihozápadní části Skryté země, právě dělají. Nakonec přece jen zahlédl, že naskočili na koně.
V té chvíli se na převisu nad nimi objevilo přibližně padesát malých postav s obrovskými kladivy, které musely držet oběma rukama.
"Trpaslíci?" Limasar se přitiskl ke skále. "Nad vámi," varoval pokřikem své bojovníky.
Varování se však k nim nedostalo včas. Trpaslíci udeřili na určitých místech do skály, její skřípění Limasar zaslechl dokonce i tam, kde zrovna stál.
Mohutný převis se s rámusem svalil jako celistvý blok dolů a válečníky národa elfů pohřbil pod sebou. Několik tun těžká kamenná střecha rozdrtila elfy i koně jako lis, když se z hroznů dělá víno.
Sedmdesát z celkem čtyř set bojovníků útoku trpaslíků uniklo nebo se jim podařilo vyhnout se a vyklouznout, ostatní uvízli s těžkými zraněními pod kameny a volali o pomoc.
Vzduch se naplnil svištěním a bzukotem a téměř současně dopadla na elfy sprška šipek a přinesla třiceti z nich rychlou smrt.
Trpaslíci s řevem seskákali z kamenné desky. Nemilosrdně se vrhli na zraněné i na ty, kteří uvízli pod strženým skaliskem, neohlíželi se na jejich výkřiky ani na holé, bezbranné ruce, které se k nim vztahovaly. Obrovské pantoky, které před chvílí ještě drtily kámen, lámaly kosti elfů od hlavy až po patu.
Objevovali se další a další trpaslíci, ti byli tentokrát vyzbrojeni sekerami, kyji a štíty. Elfové z Limasarova oddílu, kteří se ještě dokázali bránit, najednou zjistili, že musí čelit obrovské přesile.
"Prokletí trpaslíci!" zařval Limasar, přikrčil se za kusem zříceného skaliska a odtamtud se plížil vpřed.

"Ať vás Sitalia všechny zničí."
Slyšel, jak se na skále nad ním rozléhají něčí kroky, pak na něj padl stín a okamžik poté před ním přistál rozložitý trpaslík s ohnivě rudými vousy a vlasy. "Co se to tu zbaběle plazí ve sračkách?" zasmál se krutě. "Vstávej, šikmouchej. Já jsem Ginsgar Rváč z klanu Hřebíkářů z Prvního, Borengarova kmene." Držel před sebou dvouhlavou sekeru a štít. "Půjdeš za těma, který jsi poslal na smrt."
Limasar se zvedl a vytasil meč. "Jak se odvažujete nás napadnout?"
"Byli jste odhaleni. Vy všichni, ty i ta tvoje kněžna, která zákeřně zavraždila našeho velkokrále." Udeřil, ale elf se jeho sekeře vyhnul. "Známe vaše plány. Eoîl, pche! Toho jsme zničili a stejně tak zničíme i vás."
Limasar zaútočil na trpaslíka rychlým výpadem a zasáhl ho do štítu. "Vy? Trpaslíci nás chtějí zničit?" vysmál se mu. "To se vám nikdy nepovede. Ani dnes, ani zítra, ani do konce světa!"
Ginsgar mířil elfovi sekerou na pravý bok, ale když vytušil, že elf jeho úder odvrátí, udeřil ho současně hranou štítu do hlavy. Zasáhl ho přesně a poslal Limasara v kotrmelcích ke skalnímu masívu. "Spletl ses, jak vidíš." Udeřil ho plochou stranou štítu do ruky, v níž elf držel meč, přirazil ruku ke skalní stěně a přelámal mu prsty. Zbraň vypadla elfovi z ruky, a když dopadla na zem, zařinčela.
Limasar vykřikl a druhou rukou tasil dýku. "Ve srovnání s naší čistotou nemůžete obstát."
Dříve než dýka stačila trpaslíka zasáhnout, zabořil Ginsgar elfovi sekeru do hrudi. Těžké ostří prorazilo pancíř na prsou i hrudní koš pod ním. Limasar bezvládně dopadl na zem přímo u úpatí skály.
"Přineste mi kladivo!" zahulákal Ginsgar, zapřel se nohou o elfovo rameno a vytáhl mu s mírným zaskřípěním sekeru z rány. "Ještě neumírej, šikmouchej. Moje kladivo by ti s hroznou radostí vlepilo polibek na ten tvůj nafoukanej kvicht," zasmál se. "Už na to čekalo strašně dlouho."
Přiběhlo k nim pět trpaslíku, jeden z nich přinášel Ginsgarovi požadovanou zbraň. Šaty měli potřísněné krví nesčetných elfů, stejně tak i hlava kladiva byla celá rudá a polepená množstvím jemných vlasu.
"Řekni mi, jak se jmenuješ," žádal Ginsgar Limasara, ten jen slabě potřásl hlavou. "No tak si to svoje jméno nech pro sebe a prozraď ho svejm falešnejm bohům, až před ně předstoupíš." Rozmáchl se kladivem a prudce jím praštil zraněného elfa do lebky. Kosti nedokázaly vzdorovat železu a síle úderu, lebka praskla a elfovi vytryskla krev z uší, očí, nosu i úst. Kladivo pak rozmačkalo jeho hlavu na kaši. Teď už by ji nikdy nikdo nepoznal.
"To je za Gandogara!" utrousil Ginsgar ke zmrzačené mrtvole a plivl na ni. Pak si přehodil kladivo přes rameno a popošel ke strženému skalnímu převisu.
Na kamenité zemi se vytvořilo několik kaluží krve, životní míza elfů zčásti prosakovala zpod zřícené skály, zčásti vytékala z mrtvol pobitých nebo zastřelených protivníků.
"Krásnej pohled," rozesmál se Ginsgar hrubě a ostatní trpaslíci se k jeho kruté zábavě ochotně připojili. "Nebyl to dobrej nápad, že jsme si u těchhle elfů odbyli návštěvu a po svým vzdali čest Gandogarově památce?"
"Bylo skvělý, že sis jich cestou všimnul," přikývnul Bilandal Světelné kladivo z klanu Kladivounů, který si cárem hadru čistil obličej od krve. Podobal se Ginsgarovi, jenom měl hnědé vousy, a ne rudé. Klidně byste je mohli považovat za bratry, kdyby nepocházeli z různých klanů.
Ginsgar se vydrápal na nejbližší balvan, aby měl lepší přehled. On a pět set bojovníků z jeho klanu byli oddílem vyslaným z Rudých hor, kde měli posílit jednotky v Toboriboru. Cestou je zastihla zpráva o Gandogarově smrti. Ginsgarova trpasličí povaha vzplála vztekem a nenávistí a ostatním vojákům se nevedlo jinak.
Pohled na zabité elfy mu nestačil, horká hlava ani zdaleka nevychladla. Sžíralo ho pomyšlení, že naprostá většina elfů ještě žije. "Pár mrtvol tady leží, ale k čemu je to dobrý? Âlandur je jich plnej," vrčel nenávistně.
Bilandal zvedl hlavu. "Myslím si to samý co ty. Až bude po všem, tak si zase někdo najde nějakej důvod, aby šikmouší nebyli za svoje činy potrestaný tak, jak by si právem zasloužili."
Ginsgar pohlédl na přítele, potom zvolal. "Poslouchejte mě, děti kováře!" Trpaslíci se namačkali jeden na druhého kolem balvanu, na němž Ginsgar stál, a pozorně se na něho zahleděli. Na nikom z nich nebyly patrný známky lítosti. "Vzali nám velkokrále. A my známe národ, kterej je za jeho zákeřnou smrt zodpovědnej. Doslechli jsme se, že elfové jsou stejně zaslepení jako ti avataři a elfka, která je vedla." Pozvedl kladivo a ukázal k severu. "Vzpomeňte si na války, který náš národ s elfama vedl celý tisíce

cyklů. Nikdy jsme ty války nechtěli a oni nás k nim pokaždý znovu donutili, buďto svejma děsnejma činama, nebo zlomyslnýma slovama. Dokonce i alfové jsou čestnější než oni. Já vám říkám: elfům nikdy nezáleželo na tom, aby byl mezi náma mír. Gandogarova vražda dokázala jejich faleš nad slunce jasněji. My jsme se snažili uzavřít s nima mír, Vraccas je nám svědkem, a tak se nám za to odměnili." Udeřil kladivem o kámen. "Ale teď je s tím konec! Půjdeme do Âlanduru a zavčasu tam vytrháme to zlo i s kořenama, než v jejich hájích vyrostou další plody, který by nám přinášely jenom samý starosti a utrpení. Co na to říkáte?"
A trpaslíci, opojení vítězstvím a krví, freneticky křičeli na souhlas. Zapomněli na úkol, který jim byl původně přidělen.
"Ať žije Ginsgar!" vykřikl Bilandal a zvedl nad hlavu řemdih. "Ať nás vede do Âlanduru! Necháme část našich hledat ten diamant a my se postaráme o to, aby tu už nezbyl žádnej šikmouchej, kterej by po něm moh vztáhnout ruku!" Zamířil vpřed. "Vzhůru do Âlanduru! Pomstít Gandogara!"
Trpaslíci nastavili před Ginsgara štít a drželi ho jako podestu. Ginsgar si na malou plošinu stoupl, bojovníci ji zvedli a nesli na ramenou. "Vraccas je s námi!" sliboval jim. "Smrt elfům!" Vznášel se ve ve vzduchu nad nimi, v široké dlani třímal topůrko válečného kladiva a v levici svíral štít.
Každý, kdo se na toho výrazného trpaslíka s rudým vousem podíval, v něm rozpoznal budoucího velkokrále nového, neúprosného věku.

Skrytá země,
království Idoslân,
v jeskyních Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

P
ruďas předklonil trup mírně dopředu a vrhl rychlý pohled za roh. Zadní chodba, kterou doposud ještě neprozkoumali, ležela před nimi opuštěná a zahalená v temnotách. Nebo lépe řečeno, vyvolávala dojem, že je opuštěná.
"Co uděláme, jestli narazíme na elfy, učenej?" zeptal se a skočil za roh. Před sebou držel vraní zobák, aby se případně mohl bránit.
"Přijde na to, jak se k nám budou chovat. Jestli nás napadnou, budeme se bránit," odpověděl Tungdil.
"Ale nechci vidět, aby někdo proti nim pozvedl zbraň jako první," varoval své průvodce.
Vedl jeden z oddílů, které během posledních deseti oběhů pronikly v bývalé skřetí říši do největší hloubky. Vedle Pruďase, Gody a Sirky s nimi bylo padesát důkladně vyzbrojených, zkušených válečníků, kteří bojovali již v bitvách u Černého skaliska, proti avatarům i proti skřetům v Šedých horách. Nebojácní veteráni, kteří neměli obavy ze žádného nebezpečí a vrhli by se i na samotného Tiona. Museli se obejít bez Lot-Ionana. Byl jim přidělen Dergard, ale ten šel s nimi jen proto, aby zneškodnil případná kouzla Nesmrtelných nebo elfů. Boj byl věcí trpaslíků.
Pruďas šťouchl špičkou boty do nějakého podlouhlého předmětu. "Kost jedný ze sviňuch. Ne moc stará, ale ani nová." Sehnul se a zvedl věc, kterou našel. "Stehno. Useknutý jedinou ranou." Řez byl hladký a ani trochu roztřepený. "To byla pořádně, ale fakt pořádně ostrá čepel," prohlásil uznale. "Žádnej tupěj meč, a už vůbec ne některá ze seker, jaký používaj sviňuchy."
"Že by ubariu?" nadhodila Goda nesměle. "Možná tajně pronikli do…"
"Ne." Tungdil opatrně kráčel dál, pravicí pevně objímal rukojeť Ohnivé čepele. "To udělali Nesmrtelní. To oni pozabíjeli v jeskyních všechny skřety."
Jeho přítel zakroutil hlavou. "Myslíš, že by prostě jen tak pobili svoje poslední spojence?"
"Ne, ne prostě jen tak. Ale pobili je. Možná splnili úkol a už je dál nepotřebovali."
Před nimi se ozvalo hlasité zasyčení. V temnotě před nimi se rozzářily dva velké zelené body. Uslyšeli rachot, jak strach nahánějící zrůda z tionia zvedla jednu z kovových nohou a vydala se k nim.
"To musí být ta věc, kterou popisoval král Ortger," vykřikl Pruďas a zvedl vraní zobák. "Pamatuje si ještě každej z vás, kde je to místo, na kterým je ten zparchantělej zplozenec mechaniky a magie nejvíc zranitelnej?"

"Ne. Na to místo rozhodně neútočte," odporoval mu Tungdil. Jestli byl Furgas opravdu tím, kdo měl ve všem prsty, tak by jim žádná zranitelná místa neprozradil. Jistota je jistota. "Převrátíme ho na zem nějak jinak."
Dergard se vysunul dopředu, zvedl ruce a začal formovat kouzlo, Tungdil mu to však zakázal. "Šetřete si sílu až na okamžik, kdy budeme stát tváří v tvář Nesmrtelným," požádal fámula. "Nezapomínejte, že některé části nestvůr jsou ze slitin, které umí vaši sílu zneškodnit a vy mu stejně nedokážete ublížit."
"Máte pravdu." Dergard sklopil ruce. "Bylo by jim to spíš k užitku než ke škodě." Zabloudil pohledem ke stropu. "Ale kdyby na ně spadl kus skály, proti tomu by asi byli úplně bezmocní, nebo ne?"
"Šetřete si ten nápad pro případ nouze. My zkusíme něco jiného." Tungdil ukázal na trpaslíky, kteří s sebou vlekli nářadí pro případ, že by museli někam šplhat. "Popadněte lana. Svážeme mu nohy a tak ho shodíme na zem."
Stvůra v obrovské zbroji se k nim valila blíž a blíž, s rachotem a funěním se sunula vpřed. Mohutné železné ruce se s hlasitým cvakáním otevíraly a zase zavíraly, jako by se těšily na moment, kdy budou moci trpaslíky rozmačkat. Mezitím již dokázali rozeznat obličej monstra za sklem kulatého okénka někde ve výši prsou. Tvor nehlučně zuřil a ryčel vzteky, trpaslíci ho však neslyšeli, protože hluk mechanických částí pohltil všechny zvuky.
"Dokážeme se k němu přiblížit dost blízko, přitom ale tak, aby netušil, co máme v plánu?" nadhodil jeden z válečníků.
Tungdil se chmurně usmál. "My vám ho přivedeme. Buďte připraveni."
"Holá hej, to je něco podle mýho gusta," zasmál se Bo?ndil a na zkoušku máchl vraním zobákem. "Zkusme zaklepat. Třeba nám ta věc uvnitř otevře a bude mít radost, že jsme ji přišli navštívit."
"Rozdrážděte ho a přinuťte ho, aby nás pronásledoval. Ale dávejte si pozor. Nevíme, jestli ten stroj neumí i něco jiného než jenom to, o čem nám Ortger vyprávěl," připomínal bojovníkům důrazně Tungdil. "My na něho budeme útočit a budeme se přitom střídat."
"Já začnu jako první," prohlásil okamžitě Pruďas a vyrazil, polovina trpaslíků ho následovala. Ostatní, kteří zůstali vzadu, napjatě sledovali, jak první předstíraný útok dopadne.
Stvůra dosahovala obrovských rozměrů, přesto byla podivuhodně obratná. Smrtelně obratná.
Jeden z útočníků zaplatil za neopatrnost životem. Kopnutí železné boty ho odneslo vzduchem daleko dozadu. Trpaslík tvrdě narazil do zdi tunelu a zlomil si vaz.
Nad hrudí monstra se objevilo několik otvorů, nestvůra se předklonila a vyslala na trpaslíky celé krupobití střel, naštěstí žádná z nich netrefila.
Pruďas odváděl dobrou práci. Přestože mu v žilách prudce proudila bitevní vášeň a trpaslík s rozzářenýma očima dorážel na boty a klouby obrovitého monstra, zachoval si dostatečný přehled a chvilkami couval, stahoval se zpět a lákal oživlé brnění blíž k sobě.
"Teď jsme na řadě my," zvolal Tungdil a pozvedl Ohnivou čepel. Ukáže se, jestli proti tomuto protivníkovi něco zmůže, nebo jestli ho použité slitiny ochrání i před účinkem trpaslíkovy zbraně.
Sirka se k němu naklonila a bez bližšího vysvětlování Tungdila políbila, potom se na něho usmála. "Jenom pro případ, kdyby jeden z nás dvou neměl tyhle jeskyně opustit živý," prohodila a roztočila bojovou hůl. "Můžeme jít na věc?"
Tungdil přikývl a vyřítil se vpřed. Těch pár Sirčiných slov se mu honilo hlavou a hrozilo, že odvedou jeho pozornost od vlastního boje. S námahou se od nich odtrhl a těsně se vyhnul svírajícím se prstům monstra. Přikrčil se, ucítil nad sebou závan vzduchu a rázně udeřil Ohnivou čepelí.
Pocítil nesmírnou úlevu, když se hlava sekery rozzářila a načerpávala magickou sílu, aby ji mohla plně využít, až narazí do protivníka.
Čepel zasáhla stroj kousek nad železným kotníkem. Pronikavě se zablýsklo a runy na zbroji monstra zazářily tmavě zelenou barvou. Strojem projelo trhnutí a zevnitř se ozval nový, dosud neznámý zvuk. Zněl přibližně tak, jako když na luku praskne tětiva.
"Ještě to žije, učenej!" zakřičel na něho Pruďas zpovzdálí. "Ta věc v tý skleněný skříni žije. A myslím si, že se směje."
Tungdil vztekle vytrhl zbraň z nestvůry, ale na čepeli alespoň ulpěla tmavě zelená, téměř černá krev. Takže aspoň neměl pochyby, že Ohnivá čepel dokáže tu bytost zranit. V tom spatřil elfskou runu. Skvěla

se na pravé polovině její hrudi a znamenala smrt, pokud si správně vybavoval její význam.
"Pozor," varovala ho Sirka, ale přece jen o chvíli později, než bylo třeba.
Plochá železná ruka ho zasáhla a odmrštila od sebe. Nárazem přišel o helmu, a navíc se mu uvolnil opasek a omotal se trpaslíkovi kolem bot. Ležel na chodbě jako spoutaný gogul a sledoval, jak se k němu monstrum blíží. Z přízemní perspektivy postřehl spoustu drobných železných hrotu na spodní straně železných bot, mezi nimiž visely úlomky kostí a kousky zbroje z předchozích setkání s nepřáteli.
"Pojď sem a já ti ten plech rozpárám!" zařval na kolos a zvedl sekeru.
Pak se vedle něho objevila Sirka, popadla ho za opasek a vlekla ho za sebou pryč. Obrovitý protivník je následoval - a padl do pasti.
Jakmile Sirka s Tungdilem ustoupili dozadu, natáhli trpaslíci lano a omotali jeho konce kolem skalních hrotů.
Železná noha monstra se o ně zachytila, jeho krok zakolísal. Lano se sice s hlasitým prasknutím přetrhlo, bestii se však nepodařilo získat zpět ztracenou rovnováhu. Na poslední chvíli ještě předpažila ruce, aby ztlumila náraz a zabránila nebezpečí, že dopadne přímo na kulaté okénko.
"Teď!" zaryčel Pruďas, vyrazil tryskem vpřed a využil nabyté rychlosti a setrvačnosti, aby nesmírnou silou zarazil vraní zobák do stvůry.
Tupý hrot zbraně zasáhl ochranné sklo, za nímž byl vidět obličej nestvůry. Zaznělo tiché cinknutí a na skle se objevily čtyři výrazné praskliny. Godin zásah večernicí dokonal dílo zkázy. Tři železné koule, opatřené řadou čepelí, rozdrtily vypouklou okenní tabulku, na Pruďase i na ni se vysypaly střepy.
Sirka mezitím vysvobodila Tungdila z jeho nechtěných pout. "Všechno v pořádku? Nebo jsem ti sedřela kůži z kostí?"
"Ne. Ukradlas mi srdce." Tentokrát jí on ukradl od úst polibek, pak hned vyskočil a spěchal Bo?ndilovi na pomoc. Stroj se před Pruďasovým rozzuřeným zrakem právě zvedal ze země.
"Zůstaneš už konečně dole, ty železnej kýble?" vztekal se Pruďas a bušil do železných paží. Snažil se je zlomit nebo aspoň nalomit a vůbec se neohlížel na to, že se krčí přímo pod těžkým tělem monstra.
"Dneska jsi zabil svýho posledního trpaslíka!" Zasáhl jeden z loketních kloubů.
Materiál neodolal spojení síly, prudkosti a správně zvoleného místa, kam trpaslík udeřil. Jeden čep se zlomil a pravé železné předloktí se utrhlo. Stroj se naklonil a bylo víc než jasné, že se vlastními silami již nedokáže narovnat.
"Ty šílence!" houkl na něho Tungdil. "Vylez zpod té věci."
Pruďas ho však v bitevním transu neslyšel. "Upravím ti ten odpornej frňák, a navíc i celej zbytek," slíbil stvůře a zabodl jí vraní zobák do obličeje. Vytryskla krev, zdeformované rysy bytosti zmizely v moři černé tekutiny. Stroj se zachvěl a vzbuzoval dojem, že sdílí utrpení tvora, jenž je v něm uvězněn. "Hopla! Teď se vy…"
Levá paže povolila a tři kroky dlouhý trup se zřítil dolů. Další osud stroje se již nedal ničím odvrátit.
Tungdil uviděl, jak jeho přítel mizí pod obrovitou černou zbrojí. Trpaslík vykřikl zděšením, výkřik však zanikl v dunivém rachotu. Hluk se v tunelech rozléhal na všechny strany. Trpaslík se neodvažoval obrátit pohled k zemi, dívat se a hledat, kde se objeví kaluž krve. "Musíme to zvednout, abychom..."
"To bylo těsný," slyšeli Bo?ndilův smích. Hned poté se na zádech objemné zbroje objevila trpaslíkova helma, pak najednou stál Pruďas nahoře a rozmachoval se vraním zobákem. "Johó, takovýhle věci vidí Vraccas moc rád!" zvolal šťastně. "Nesmrtelní teď ztratili už druhou z těch svejch bestií." Zadupal na železná záda. "Nebylo to sice to správný slabý místo, který nám magistr namaloval, i tak se nám ho ale podařilo svalit, že jo?"
Tungdil na něj kývl. "Slez odtamtud dolů, než ti řídký vzduch ve výškách stoupne do hlavy a uděláš nějakou další sebevražednou vylomeninu." Za stroze znějícími slovy se skrývala úleva.
"Už spěchám, učenej." Pruďas polaskal zbraň. "Vraní zobák i já máme zrovna nejlepší náladu a chuť skolit ještě jedno z těch monster." Podíval se dolů pod nohy. "Tady má ta bestie něco jako zámek," oznámil. "Vylomíme ho? Určitě vede k vnitřnostem plnejm ozubených koleček."
Z ventilu těsně vedle Pruďase unikla s pronikavým písknutím horká pára.
"Ne, půjdeme dál." Tungdilovi se ten zvuk vůbec nelíbil. Parní stroje jeho národa byly vybavené přetlakovými ventily pro případ, že by se v nich nahromadila příliš velká síla páry. Nevěděl, jestli tyto

výtvory také nemají obdobné ventily. "Kdyby kotel vyletěl do vzduchu, nechtěl bych stát vedle něho."
"Přemluvils mě." Pruďas přešel po železné kyčli monstra přes stehno až ke konci nohy a seskočil na zem. Hnědé oči mu zářily, zuřivost se v nich střídala se čtveráctvím a společně vytvářely směsici lehkomyslnosti, přehnané odvahy a neotřesitelého sebevědomí. "Víš, co si myslím? Dneska vyřídíme ještě jednu stvůru."
"Ty jsi nepolepšitelný," utrousil Tungdil a víc to nekomentoval. "Jdeme dál."
"Samozřejmě že jsem nepolepšitelný. Ale když budeme furt na něco čekat, nic nám to nepomůže." Mrkl na Godu, která na něho zírala obdivným pohledem. Byla nesmírně pyšná na to, že právě Bo?ndil je její mistr. V tomto okamžiku na nedávný rozhovor ve stodole zapomněla.
Společně šli dále chodbou, která se zanedlouho začala větvit. Tungdil si v duchu skládal k sobě tři elfské runy, které zatím objevili. Nejlépe dávaly smysl v pořadí Vaše smrt má. Potřebovali ještě zbývající dvě zrůdy, aby se jim podařilo hádanku rozluštit.
"A co teď?" Dergard si setřel pot z čela. Začínající magus snášel těžký vzduch nejhůř, navíc tato část Toboriboru byla velice horkou končinou. Mohla za to spousta bublajících jezírek a louží, na něž cestou narazili. Ani trpaslíkům se tam nijak zvlášť nelíbilo. Pořád byl kolem cítit silný pach skřetů.
Tungdil ukázal na chodbu, z níž nečekaně proudil chladnější vzduch. "Tam dovnitř." Postavil se do čela. Každým krokem se vzduch kolem nich víc a víc ochlazoval. Na rozehřátých kroužkových košilích se usazovala vlhkost a vítané ochlazení mělo za následek, že se Dergard po nějaké době rozklepal zimou.
"Mám pocit, jako bychom vstupovali do hrobky," vyslovil nahlas své myšlenky. "A upřímně se přiznávám, že mi přitom není moc dobře."
"A kdo z nás se tu asi tak cítí dobře?" opáčil Pruďas udiveně. "To, že jsem dítě kováře, samo o sobě neznamená, že se tady v tom chlívu budu cítit dobře. Není jeskyně jako jeskyně, ctihodný magusi."
Tungdil dorazil do další jeskyně a ve slabém světle rozpoznal, že se Dergard se svou domněnkou nemýlil.
"Buďte zticha," zasyčel přes rameno. Neurčitý pocit ho varoval před vstupem do místnosti, ale tomu se nemohli vyhnout. Bůhví, kde diamant na trpaslíky čekal. "Vpřed, ale buďte potichu."
Jeskyně byla dobrých padesát kroků široká i dlouhá, stěny se podobaly kopulím, vinuly se nahoru a sbíhaly se jako klenba ve výšce čtyřiceti kroků nad zemí. Přesně uprostřed jeskyně visel ponurý stalaktit, dlouhý jako dva dospělí muži a široký jako vzrostlý strom.
Špice stalaktitu mířila na ženu s dlouhými černými vlasy, spočívající na čedičovém oltáři, ruce měla složené na břiše a oči zavřené. Měla na sobě černý hedvábný oděv, který po obou stranách splýval až k zemi a zčásti zakrýval alfské ornamenty na kameni.
Rukama si na těle přidržovala dva dlouhé štíhlé meče, které Tungdil okamžitě poznal. Podobnými zbraněmi zaútočili Nesmrtelní na eoîla, když s ním bojovali na věži.
Namodralé světlo vycházelo z diamantu, který ženě spočíval na hrudi a zářil matným leskem. Tu a tam přelétl po ornamentech i její tváři záchvěv stříbrného třpytu.
Nalezli Nesmrtelnou i ukradený kámen.
Na podlaze ležely kosti skřetů, byly to pozůstatky pěti set nebo i více nestvůr. Řezné rány na kostech nepřipouštěly žádné jiné závěry: všichni zemřeli toutéž ostrou čepelí.
"U Samusina!" zašeptal Dergard omámeně a nedokázal odpoutat oči od alfky. "Jen se na ni podívejte, je nekonečně krásná," splynulo mu ze rtů a magus uchváceně polkl. I v tomto stavu, kdy tam žena pouze nehybně ležela, vyzařovala více vznešenosti, více elegance i více krásy než Rejalín.
Tungdil ani ostatní trpaslíci nedokázali déle snášet pohled na její tvář. Bylo to, jako by se snažili dívat na třpytivý odraz, zrcadlící se na prutu zlata, nebo jako by se až příliš přiblížili k vysoké peci. Nic z toho nebylo v jejich silách.
I Dergard musel nakonec sklopit zrak. Kvůli tomu ho však alfka nepřestávala fascinovat. Slepý k jakémukoliv nebezpečí kráčel k oltáři, ruce se mu rozechvěle zvedly v touze dotknout se temné bohyně. Pod podrážkami bot se s praskotem lámaly kosti skřetů.
"Nech stvořitelku na pokoji," zazněl najednou ze všech stran hlas, průzračný jako horský pramen. "Ona je už dlouho unavená."
Dergard se zastavil, podíval se doprava i doleva, ale nikde nikoho neobjevil. "Nechci jí nic udělat," prohlásil jakou vytržení. "Chtěl bych jen… být v její blízkosti. Pokleknout před ní, dívat se na ni," zvolal.

"Je možný, že by ta šikmouchá připravila našeho maguse o rozum, učenej?" vyptával se Bo?ndil ustaraně. Jak rád by si byl Tungdil přeložil nápisy na dveřích, když před několika cykly vstupoval do trůnního sálu v Dsôn Balsuru, řeč alfů však neovládal. Pravděpodobně by mu to bylo ku prospěchu. "Skoro se toho bojím," opáčil tiše.
"Máme ho odvléct pryč?" navrhla Goda.
"Ne. Zůstaňte pohromadě. A nedělejte nic, co by mohlo Dergarda podráždit." Měl obavy, že by se magus mohl bránit magií.
Dergard udělal další dva kroky a přiblížil se k oltáři. Nesměle zvedl oči. Diamant osvětloval nevýslovně dokonalé rysy, pohled na ženu se magusovi vpálil do mozku. Plakal radostí jako malé dítě, vzlykal a spustil se na kolena, aby se mořem kostí proplazil ještě blíž k Nesmrtelné. Špínu, z níž by jiným hrůzou naskakovala husí kůže, vůbec nebral na vědomí.
"Máš nechat stvořitelku v klidu," dolehl na něho neznámý hlas jako bič.
"Ale já si nemůžu pomoct," žebronil Dergard zmítaný strachem, že by se od ní musel zase vzdálit.
Zaslechli tikání ozubených koleček, řinčení železa, rachocení mechanického pohonu a hrozivé syčení. Z temného rohu jeskyně vyrazil oblak bílého dýmu a bezcílně se převaloval sem tam. Tungdilovi se v mysli vybavila vzpomínka na mlžného démona, který ovládl Nudina.
"Nepřipustím, abys ji rušil," řekl hlas podobající se hlasu elfů a připojil ke slovům ochromující zasyčení.
Hned poté se k nim začal blížit další výtvor Furgasova vynikajícího, zároveň však nemocného mozku. Nesčetná kola drtila pozůstatky skřetů na prach.
Tungdil si obhlédl směsici vozu a těžce vyzbrojené bestie, jejíž část od boků dolů mizela v povozu, který svým vzhledem připomínal skříň. Hledal elfskou runu a nalezl ji na přední straně brnění: tváře.
Bytost zvedla hledí dokonalé zbroje, žluté oči shora shlížely na Dergarda. "Zmiz!"
"Kdyby to, co Furgas vymyslel, nebylo tak děsný a nebezpečný, musel by ho za tu jeho ohromnou nápaditost každej obdivovat a dát mu nějakej řád," zašeptal Pruďas.
Bytost zaslechla trpaslíkova slova. Prudce trhla hlavou, zvedla ji a zadívala se ke vchodu. "Přišli jste sem rušit stvořitelku." Opancéřovaná levice se zvedla a zaklapla hledí. "To nedovolím."
Vůz zrychlil a spěšně vyrazil přes kosti ke skupině trpaslíků.
"Rozptylte se!" Tungdil postřehl na kovovém vnějším plášti dlouhé hroty z tionia, jimiž vůz zraňoval své soupeře, a ostrá kola, která by ležíci protivníky s jistotou roztrhala na kusy. Nemělo absolutně žádný význam, aby se proti tomuto monstru pokusili o trik s lanem.
Když bytost postřehla, že se trpaslíci od sebe rozbíhají, vyjely pomocí skrytého mechanismu z pravé i levé části vozíku dlouhé čepele.
Pruďas se ušklíbl. "Ne každá konstrukce se povede. Jsou moc vysoko. Můžeme se pod nima snadno…"
Ostří se s kliknutím spustila níž a sahala teď trpaslíkům do úrovně pasu.
"Že jsem nedržel klapačku," rozčiloval se Pruďas.
Potom na ně stvoření uspořádalo hon. Netrvalo dlouho a prvního ze statečných válečníků zasáhla čepel ve výši pánve. Kombinace rychlosti vozidla a ostrosti čepele stačila, ostří mu proseklo kroužkovou košili i kosti. Trpaslík zaječel, začal mohutně krvácet a dopadl na skřeti kosti. Hon však mezitím pokračoval dál.
Tři trpaslíky rozsekala bytost úplně na kusy. Zbytek oddílu unikl zpět do úzkého vchodu do jeskyně, jímž se bestie nedokázala protlačit.
Tungdil využil chvilky, kdy monstrum nedávalo pozor. S několika dalšími trpaslíky a s Pruďasem, Sirkou a Godou proběhl jeskyní a zamířil k oltáři, na němž ležela Nesmrtelná. Jejich cílem byl diamant, který na ní ležel a nikdo ho nehlídal.
"Pruďasi, ty vezmeš ten diamant," nařizoval Tungdil. "Já urazím alfce hlavu."
"Opačně by mi to bylo o moc milejší," zabručel Bo?ndil nešťastně. "Proč jí nesmím urazit hlavu já?"
"Protože si myslím, že jenom Ohnivá čepel dokáže připravit Nesmrtelnou o život," vysvětlil mu Tungdil.
Krátce předtím, než dosáhli cíle, se Goda ohlédla přes rameno. "Bestie nás viděla a blíží se k nám," varovala je. Zpomalila krok a chtěla zůstat stát a postavit se nestvůře na odpor.
"Ne, pojď!" Pruďas ji popadl za rameno. "Až za oltář, tam to bude bezpečnější. Jinak by tě prostě převálcovala." V běhu se odrazil a vyskočil nohama napřed na alfku. Když už jí nemohl useknout hlavu,

chtěl ji alespoň pořádně zranit.
Najednou ho ze strany zasáhl do boku zelený paprsek. Magie ho odmrštila zpět, vraní zobák se roztočil a zasáhl Sirku do čela. Podskalanka padla v bezvědomí k zemi.
Goda se bleskurychle otočila a rozhlížela se po novém útočníkovi, zjistila však, že se dívá do důvěrně známé tváře.
Vedle oltáře klečel Dergard a mířil na ni rukou. "Nesmíte ji rušit, neslyšeli jste?" zasyčel. "Neopovažte se to udělat ještě jednou."
Pruďas zaklel a zvedl se na nohy. Kromě svědění po celém těle a několika odřenin na rukách se mu nic nestalo. "Sotva si znovu najdem nějakýho maguse, tak s ním hned máme plno opletaček." Pohlédl na Sirku. "Ona žije, učenej. Postarej se o toho člověka."
Bytost ve stroji se však k nim valila jako rozzuřený ohnivý býk a sklopila oštěp, který držela v ruce. V namodralém světle diamantu se jeho ostří zářivě lesklo.

XV

Skrytá země,
království Idoslân,
v jeskyních Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

T
ungdil se postavil proti Dergardovi a odsunul Godu za sebe. "Pomoz svému mistrovi," nařídil jí a předstíral, že chce na maguse zaútočit. Přitom se spoléhal na ochranný účinek Ohnivé čepele.
Dergard jednal. Z prstů mu vystřelil další paprsek a mířil přímo na trpaslíka.
Sekera absorbovala dopadající proud energie a vstřebala ho do sebe. Všechny intarzie se rozzářily a diamanty se proměnily v drobounké, jasně žhnoucí hvězdičky.
Tungdilovi se nic nestalo. Pocítil jen, jak se sigurdáciová rukojeť zbraně zahřála, nic víc. Bleskurychle udeřil maguse plochou stranou sekery do spánku. Dergard se v bezvědomí zhroutil na zem.
"Padej pryč, učenej!" zařval za ním Pruďas. "K zemi!"
Tungdil se odrazil k mohutnému skoku a pak okamžitě padl na záda.
Dlouhá čepel, ovládaná bytostí uvězněnou ve stroji, mu zabzučela těsně nad obličejem a minula ho na šířku chlupu ve vousech. Čepel zařinčela a zlomila se o podstavec oltáře. Stvůra dala řevem najevo své zklamání.
Kola vozidla však rozsekala bezvědomého maguse na kusy. Převalila se přes tělo nebohého nešťastníka, několikrát mu na různých místech prosekla trup a uťala údy, z hlavy nezbylo nic než beztvará kašovitá hmota. Kromě bohů mu už nic nemohlo pomoci, žádný člověk ani věc.
"Já vás zabiju!" Monstrum vrhlo oštěpem po Pruďasovi, jenž se právě chystal vylézt nahoru na oltář.
Trpaslík uskočil a s Godou se skryl za podstavcem.
"Já ho zaměstnám," houkl Tungdil přes rameno. "Víte, co je vaším úkolem." V duchu si dělal obrovské výčitky, protože si kladl za vinu Dergardovu smrt. Bezvědomí udělalo z maguse snadnou oběť.
Monstrum popadlo další oštěp, mělo jich ještě několik a všechny byly připoutané k povrchu vozidla. Byly rozložené po celé jeho délce. "Ta tvoje sekera ti proti mně nijak nepomůže," procedila stvůra a pomalu se blížila k trpaslíkovi. "Mně se ani zdaleka nevyrovnáš, podzemšťane."
Tungdil se shýbl a zvedl kousek ulomené čepele, potěžkal ho v ruce a vší silou jím vrhl po protivníkovi. Úlomek se otočil kolem vlastní osy a zasáhl stvůru ostrým hrotem do levého ramene. Rána však neprorazila ochranný pancíř.
Bytost se smíchem zvýšila rychlost. Tungdil poodešel několik kroků dál od oltáře, aby se mohl volněji pohybovat. "Ty mě neporazíš," slíbil stvůře.
Goda zkusila, jestli nebude mít štěstí. Rozběhla se podél opačné strany oltáře, vyskočila a pokusila se vytáhnout nahoru, aby na diamant dosáhla.
Bytost se bleskurychle otočila a hodila po ní oštěp. "Táhni pryč od naší stvořitelky!"

Útok přišel příliš nečekaně. Ostrý hrot prosekl Godinu kroužkovou košili i železné pláty, prošel vodorovně klíční kostí poblíž ramenního kloubu a srazil trpaslici k zemi. Ratiště jí vyjelo zády ven a hrot se zastavil dobrý krok za tělem.
Tungdil si nemohl dovolit starat se o další osud Třetí, neboť vozík ho mezitím téměř dostihl. Trpaslík se přikrčil, překulil se těsně před zabijáckými koly a pod čepelemi, znovu se vyšvihl na nohy a vložil veškerou sílu do vysokého skoku.
To, co mu vnukla nouze, se podařilo. Přistál na kolenou na široké střeše vozidla. Opancéřovaná záda mu rostla před očima a při dalších činech se nechal vést instinktem.
Trpaslík dlouho nepřemýšlel. Zvedl ruce a zarazil Ohnivou čepel vší silou do místa, kde má monstrum páteř, tedy aspoň jak předpokládal. Kdyby úder nepřinesl stvůře smrt, bylo by brzy asi po něm.
Sekera ho však nenechala na holičkách. Proťala tionium, vnikla do těla a bez námahy pronikla pevným masem až k obratlům. Přitom se rozzářila planoucím svitem, diamanty pulzovaly, jako by v nich bušilo srdce.
Nestvůra pronikavě zaječela, prohnula se a celá se zkřivila. Dlouhé paže sebou trhly dozadu, aby popadly trpaslíka, sedícího jí na zádech. "Slez ze mě!"
"Ne!" Tungdil udeřil podruhé, přestože nebylo nijak snadné udržet na kymácející se plošině rovnováhu. Další úder měl v sobě méně síly, zasáhl však stejné, mohutně krvácející místo a stačil na zvětšení napáchané škody.
Bytost se se zvířecím rykem ohánělа kolem sebe a zasáhla Tungdila do trupu. Trpaslík proletěl dva kroky vzduchem a těžce dopadl na zem, topůrko sekery však nepustil z ruky. Omámeně se zvedal na nohy a rozmazaně viděl, že se vozík drkotavě řítí rovnou na něho.
Ostatní trpaslíci se rozběhli veliteli na pomoc.
Tungdil vedle sebe postřehl oštěp, který minul Pruďase. "Vkládám svůj život do tvých rukou, Vraccasi!" vyslal ke stvořiteli přerývanou modlitbu, uchopil oštěp a vší silou jím vrhl po nepříteli.
Stvůra si za svou záhubu mohla zčásti sama. Následky obou ran sekerou jí znemožnily, aby se nějakým pohybem dokázala bránit nebo vyhnout letícímu oštěpu. A tak ji široký, ostrý hrot zasáhl rovnou doprostřed prsou.
Vozidlo se prudce otočilo a několikrát se překotilo. Přitom se oštěp nejprve zarazil nestvůře hlouběji do těla a až po druhém nárazu na zem se přelomil.
Tungdil uskočil stranou, aby se těžkému vozu vyhnul. Rozkodrcané vozidlo ho těsně minulo, roztříštilo se o stěnu jeskyně a prošpikovalo stvůru ve svých útrobách záplavou úlomků ozubených kol a tyčí, které vůz původně poháněly. Krev se valila na skálu v celých proudech.
Trpaslík nejasně zahlédl, že náraz tvorovi amputoval obě nohy kousek nad kolenem a že ze zbylých pahýlů vyčnívají nesčetné háky a řetízky. Tímto zařízením stvůra vozidlo řídila. Po zádech mu přejel mráz.
Tři trpaslíci Tungdila podepřeli a kráčeli s ním k oltáři. Před ním stál Pruďas a v pravici svíral diamant.
"Tady, učenej," zahlaholil. "Máme ho! Vraccasovi budiž dík. Pojď sem a usekni tý šikmouchý hlavu, ať odsud můžeme vypadnout a postarat se o raněný." Rozmáchl se rukou, že mu diamant hodí. "Chytej!"
Najednou se ozvalo zabzučení a trpaslíkovi zničehonic čněl z levého boku šíp. Potom něco odmrštilo Pruďasovu ruku doleva, prsty se mu rozevřely a upustily drahocenný kámen. Ten dopadl alfce zpátky na prsa, koulel se jí po břiše a zastavil se o sepnuté ruce Nesmrtelné.
Z druhého vchodu na opačné straně jeskyně se vyhrnuly tři tucty elfů a zasypaly trpaslíky sprškou šípů.
"Bo?ndile!" zařval Tungdil jako zbavený smyslů a se zdviženou sekerou se vyřítil na elfy. Teď nebyla ta pravá chvíle, aby se choval jako učený.
Než se ostatní trpaslíci probrali z překvapení, patnáct z nich zemřelo pod šípy elfů. Zbytek Tungdilova oddílu, který útok přežil, s ryčením následoval velitele a planul touhou vrhnout se na nenáviděné nepřátele a zabránit jim v krádeži kamene.
Bylo to nejdelších třicet sedm kroků, jaké kdy Tungdil v životě udělal.
Kolem něho zaznívaly smrtelné výkřiky bojovníků, kteří se k němu připojili. Mistrovští lučištníci nacházeli ve valu štítů jednu mezeru za druhou a rozsévali jimi do řad trpaslíků vražedné šípy.
Leckterý šíp dokonce i prorazil štít a přišpendlil k němu válečníka za předloktí nebo proletěl skrz a připravil trpaslíka o život.

Hluk spěchajících vysokých bot, cinkajících kroužkových košil a bitevních pokřiků neustále slábl, až si Tungdil tři kroky před elfy všiml, že zůstal naživu jako jediný. Za ním se táhla stopa plná mrtvých trpaslíků.
Se slzami vzteku a nenávisti v očích zvedl sekeru a rozpřáhl se s ní na prvního elfa, který mu přišel pod ruku. V tom dostal příšernou ránu do hlavy a něco ho bodlo v levém oku. Bolest se v něm šířila rychlostí blesku a okamžitě pronikla až do mozku.
Ze všech svalů mu vyprchala síla. Všechno, co měl na sobě, najednou ztěžklo a vážilo celé tuny, zdálo se mu, že ho Ohnivá čepel tíží jako hora. Tungdil upadl před elfem na zem a sklouzl mu k nohám.
Vysoká bota ho převrátila na záda a trpaslík spatřil, že se nad ním vznáší Rejalínina tvář. "Čas míru mezi našimi národy, Tungdile Zlatoruký, je definitivně pryč," pronesla ledově. "Jsem si jistá, že naší zkouškou neprojde nikdo z podzemšťanů. Všichni jste zkažení." Sáhla vedle něho a zvedla Ohnivou čepel. "Je těžká. Ale je to zvláštnost, která bojuje ve prospěch dobra. Prokáže nám lepší služby než tvému národu."
Narovnala se. "My, eoîl atár, povedeme Skrytou zemi do časů dokonalosti. Éra slabosti, úpadku a nevázanosti je za námi."
Tungdil jí chtěl něco odseknout, ale smysly ho začínaly opouštět. Smrt mu klepala na dveře a chystala se ho zavést do Věčné kovárny.
Těsně předtím, než podlehl neodolatelnému tlaku a zavřel obě oči, se Tungdila zmocnil pocit, že ze stínů vidí vystupovat postavu v černé zbroji alfů. Zezadu se blížila k řadám elfů a pozvedla ruce, v nichž svírala štíhlé meče.
Když na něho dopadl teplý déšť, nevěděl, jestli si to jenom namlouvá, nebo ne. Odkud by se v jeskyni vzal teplý déšť?
Potom se mu myšlenky rozplynuly v nenávratnu…
* * *
"Proč jsi mi to udělal?"
Nesmrtelný se s trhnutím probral z dřímot a pohlédl do překrásného obličeje svého syna. Dřepěl vedle otcovy postele, v levé opancéřované ruce držel oštěp, pravou si přejížděl po kovových destičkách, vetknutých do dokonalé tkáně.
"Já jsem ti nic neudělal. Zařídil jsem, abys byl mocnější než všechny ostatní bytosti ve Skryté zemi." Alf se posadil, vyšvihl se z postele a sáhl po helmě, zavěšené na stojanu. Chtěl si dopřát pouze kratičký okamžik odpočinku, než se znovu vrátí do bitvy, která se stále výrazněji vyvíjela v jeho neprospěch. Podskalané a podzemšťané zarputile bojovali v tunelech a z nějakého neznámého důvodu vyrazili i elfové a snažili se získat diamant. Jejich vzájemná rivalita však ani jemu, ani Nagsar In?ste nepřinášela žádný prospěch.
"Mocnější než ty, stvořiteli?"
"Proč nejsi v chodbě, kterou jsem ti přidělil?" pokáral syna.
"Chtěl jsem si s tebou promluvit, stvořiteli." Syn se zvedl. "Já už nemám chuť dál prolévat krev elfů."
Nesmrtelný strnul uprostřed pohybu. "Okamžitě se vrať na své místo," procedil s ledovým chladem. "Zabiješ každého elfa, kterého potkáš."
"Ale vždyť my jsme jako oni! Zabíjíme bytosti, které vypadají stejně jako my. Určitě to jsou naši přátelé…"
"Nikdy jsme nebyli a nejsme jako oni! Copak přátele vejdou do domu a usilují jen o jediné, totiž zabít jeho obyvatele a ukrást šperky?" Nasadil si helmu. "Budeš dělat přesně to, co ti říkám, synu. Neseš odpovědnost za svou stvořitelku." Prudce se k němu otočil. "Chtěl bys, aby zemřela ještě dřív, než se na tebe bude moci vlastníma očima podívat?"
"Proč mí bratři vypadají jinak než já?"
"To nejsou tvoji bratři."
"Ale oni říkali, že stvořitelka je i jejich stvořitelkou."
"To je lež. Nezahazuj se s nimi." Chtěl syna vytlačit z místnosti na chodbu.
Mladý alf mu však podklouzl pod rukou a nenechal se vytlačit. "Vyndej mi ty destičky z těla," požadoval stroze. "Působí mi bolest. Sám si je nedokážu vytáhnout."
"Ne. Budeš je potřebovat. Budou tě chránit v boji."

"Ty nosíš zbroj na těle, a ne uvnitř sebe. Proč ji tak nemohu nosit i já?" oponoval mu alf tvrdošíjně.
Nespouštěl z otce pohled svých černých očí.
Nesmrtelný nenáviděl toto věčné odmlouvání. "Jsou ze zvláštního kovu, který dodává tvým silám větší účinek."
"Já ty destičky stejně ale nechci."
"Je mi úplně jedno, co chceš. Jsi můj syn a budeš dělat přesně to, co po tobě chci já."
"Já…"
Nesmrtelný ho popadl za krk. "Dávej si pozor na jazyk. Nemáme čas diskutovat o takových nesmyslech. Bezpečnost stvořitelky je důležitější než tvoje přání. Rozuměl jsi, synu?"
Z alfových černých očních důlků tryskal vztek. "Ale když to tak hrozně bolí!"
"Vydrž to." Nesmrtelný ho brutálně vyhodil ven na chodbu. "Víš, kam máš jít." Nechtěl se s ním déle zdržovat.
Alf narazil na stěnu, zavrčel a zvedl oštěp. Runy se na něm okamžitě rozzářily tmavě zelenou barvou.
"Sundej ze mě to železo. To už není prosba."
Nesmrtelný se zastavil. "Okamžitě dej tu zbraň pryč!" zašeptal vztekle a vytasil oba své meče. "To nebyl dobrý nápad ohrožovat vlastního stvořitele."
"To nebyl dobrý nápad udělat mi něco takového!" opáčil alf s výčitkou v hlase a pohlédl na černou krev, která se mu na několika místech pomalu přelévala přes kovové destičky.
Nesmrtelný zúžil oči. "Ty jsi byl zase na ostrově?"
"Chtěl jsem, aby mi podzemšťani a ten člověk destičky odstranili z těla, ale člověk tam nebyl a podzemšťani to odmítli udělat. Jediné, čeho jsem dosáhl, bylo, že jsem nabral více síly, která mi mírní bolesti." Číhal na pohyb svého protějšku. "Nechci ti nic udělat, stvořiteli. Když mi dovolíš, abych byl takový, jaký jsi ty."
Němě stáli proti sobě a zírali jeden na druhého.
Z nevelké vzdálenosti k nim dolehlo řinčení zbraní. Jeden z bastardu zaryčel a spustil mohutný řev, do toho se mísilo volání podzemšťanů.
"Útočníci objevili jeskyni, v níž spočívá Nagsar In?ste. Teď už jsi spokojený?" vykřikl Nesmrtelný. "To byl tvůj úkol, ty jsi měl hlídat chodbu." Zvedl nohu a oštěp mu okamžitě zamířil ke krku. "Co to má znamenat?"
"Ty víš, oč žádám. Dříve tě nenechám odejít."
Nesmrtelný pozoroval bytost, kterou sám stvořil. Přestože byla navenek naprosto dokonalá, v synově duši se mu něco vymklo z rukou. Možná bylo zrození takového nepovedeného alfa způsobeno tím, že Nagsar In?ste předtím zhanobili skřeti. Synova krása mu na nic nebyla. Neposlušného syna, který si kladl podmínky, nemohl potřebovat.
Meče vystřelily vpřed rychleji, než by vyletěl šíp, pronikly do mezer ve zbroji a provrtaly alfovu hruď a krk. Ten nebyl na takový útok připraven.
"Už nejsi můj syn," pronesl k němu Nesmrtelný a taneční otočkou se vyhnul slabě vrženému oštěpu. "Po tobě přijdou lepší a ti budou chtít naplnit vůli svého stvořitele. I kdybychom s tvou stvořitelkou museli čekat dalších tisíc cyklů." Kopl ho do břicha a srazil jej k zemi, čepele vyklouzly z těla ven. Z hladkých bodných ran tryskala černá krev. "Chtěl jsi, abych te zbavil bolestí?" Ještě jednou zabořil do syna své meče.
Alf se vzepjal, zkroutil se do klubíčka a rukavicemi se pokoušel vysunout čepele z těla. Nepodařilo se mu to. Runy na zbroji vzplály a hned zase pohasly, štíhlé tělo dopadlo na zem a zvláčnělo.
Nesmrtelný se s ním déle nezdržoval. Nad jeho milovanou sestrou se vznášelo obrovské nebezpečí, z něhož ji bastardi podle všeho nedokázali vysvobodit.
Zatímco se blížil k jeskyni, hluk bitvy velice rychle utichal. To nebylo dobré znamení. Zastavil se u zadního vchodu, a když pohledem zjistil, co se zde stalo, stěží potlačil výkřik zděšení. Přes rty se mu prodralo pouze tiché zasténání, které helma vzápětí udusila.
Elfové. Jeskyni dobyli elfové v bílých hávech a bílých zbrojích, jaké nosívali eoîlovi stoupenci. Jeden z jejich lučištníků právě zlikvidoval střelou do oka posledního podzemšťana chviličku předtím, než pronikl až k nim. Bastard ležel mrtvý, obklopený troskami svého stroje, těla podzemšťanů se povalovala po celé

jeskyni.
Ne. Nikdo mi tě nesmí vzít, milovaná sestřičko! Zahlédl bezhlavé tělo Nesmrtelné, ležící na oltáři. Po kameni se valily proudy černé, posvátné krve a rozlévaly se po schodech až k podlaze jeskyně. Jedna elfka držela hlavu Nagsar In?ste v rukou, jiný elf jí uctivě ukazoval diamant, který přestal zářit.
Nesmrtelného přemohla vlna zoufalství. Moje vina! Všechno je moje vina! Kdybych nezklamal, tak by ještě žila. Opřel se o stěnu, síla mu vyprchala z těla a ochromila pohyby.
Pohled na sestru se mu vpálil do mozku. Cítil pach její krve a viděl, že se z pahýlu krku stále ještě řine další.
Na mysli mu vytanuly výjevy z minulosti. Krásné výjevy. Jak se z nejvyššího okna věže rozhlíželi po Dsônu a kochali se krásou své říše, jak se při bujarých slavnostech radovali z triumfů nad elfy ze Zlaté nížiny a z Lesinte?lu, jak se milovali, s bolestí, s naprostou oddaností a věčně trvající vášní…
Tyto vzpomínky se utopily v krvi jeho sestry, byly odplaveny pryč a ztratily se. K oltáři přistoupil elfa vrazil do mrtvoly oštěp. Torzo spadlo na druhé straně oltáře dolů a skulilo se po schodech. Zůstalo na nich ležet, trochu zešikma. Elfové mrtvou lhostejně odsunuli stranou, zacházeli s ní jako s hromadou odpadků.
Já tě pomstím, má milovaná Nagsar In?ste, pomstím tě tak, jak ještě nikdy žádný manžel nepomstil svou ženu. Zlost mu vrátila sílu do svalů. Pomalu zvedl meče a zrakem sledoval elfy, stojící kolem oltáře a radující se z domnělého vítězství. Zaslechl, jak velebí eoîla. Odejdu ze Skryté země pryč. I s diamantem, abych mohl rozluštit jeho tajemství. A až se vrátím, nebude tu nic, co by mohlo vzdorovat mému hněvu.
Obloukem se zezadu připlížil k elfům. Všechno skoná v bouři, jakou rozpoutám. Stejně jako tihle elfové.
Nesmrtelný se dostal přímo za záda prvního válečníka. Zatím si ho ještě nikdo nevšiml.
Tím byl jejich krvavý zánik zpečetěn a nedal se nijak odvrátit.
Ti z nich, kteří již schovali zbraně, padli jako první, protože neměli nic, co by je chránilo před útočníkovými čepelemi, a ti, kteří ještě drželi meče v rukou, byli zaskočeni. Teprve když z původních třiceti nepřátel zbylo na nohou sedm, změnila se jatka na opravdový souboj.
"Chraňte kněžnu!" rozlehl se jeskyní výkřik. Elfové kladli zarputilý odpor, avšak proti Nesmrtelnému, jemuž nenávist dodávala křídla, neměli žádnou zbraň. Zranění, která mu způsobili, ignoroval. Svištící ostří naopak utínala krky a paže, přesekávala zápěstí a stehna, bořila se do lebek a trupů. Staré skřetí kosti, po nichž se pohybovali, se s nespoutanou chutí napájely krví.
Nesmrtelný řádil mezi protivníky, až zůstali pouze poslední tři válečníci a elfka.
Zablokoval úder prvního útočníka, využil setrvačnosti elfova pohybu a strhl ho stranou tak, že se čepel jeho meče zabořila druhému elfovi do břicha. Potom soupeři roztříštil zbraň mečem, který držel v pravé ruce, a levým odpálil jeden z ostrých úlomků, povalující se na zemi. Ten vletěl třetímu elfovi přímo do obličeje.
Nesmrtelný odvrátil ránu posledního elfa, jenž na něho zaútočil zlomeným mečem, a usekl mu ruku kousek pod loktem. Použil oba meče jako nůžky a ustřihl vojákovi hlavu, ta odletěla vysoko do vzduchu.
Alf se rozmáchl a zarazil meče zprava i zleva vedle krku do zbytku elfova těla, které se ještě vzpřímeně drželo na nohou. Paže, lopatky a velké části trupu dopadly na kosti ležící na zemi.
Řev ani pach elfské krve nedokázaly utlumit alfův ledový vztek. "Tak ty tedy jsi kněžna." Jediným krokem se ocitl přímo před elfkou, přikrčil se a vyhnul se úderu ženina meče, zároveň rychle seknul pravým mečem a přeťal jí kolenní šlachy. Elfka vykřikla a zhroutila se k zemi. Kopnutím jí vyrazil zbraň z ruky. "Co je s Liútasilem?"
Upřeně na něho civěla, rty se jí nezvučně pohybovaly.
"O, to ne. Tady nevyslovíš žádné eoîlovo kouzlo." Levá ruka mu hbitě vystřelila vpřed a probodla kněžně pravé zápěstí. Elfčina pěst se rozevřela a diamant dopadl se zacinkáním mezi kosti. "Způsobila jsi mi bolest, jakou jsem nikdy v životě nepocítil, kněžno. O tuto bolest bych se nesmírně rád podělil se všemi elfy ze Skryté země." Přitáhl meč zpátky k sobě, prohrábl jím kosti a našel kámen. Triumfálně ho pozvedl. "Ten patří mně. Hned jak pochopím, jak plně využít veškerou jeho sílu, udělám s tvým národem krátký proces. Už jednou jste tomu unikli jen o vlásek. Dsôn Balsur možná zanikl, ale to vás před alfy nezachrání."
Kněžniny modrozelené oči si ho měřily bez nejmenší známky pochybností. Horlivá, zaslepená

přisluhovačka. "Eoîlové nás ochrání. Oni se vrátí. Znamení v našich svatyních oznamují, že…"
"Oni se vrátí? Pak budu na místě, abych je zničil. Ale ty už je neuvidíš, kněžno." Nesmrtelný zaslechl v jedné z chodeb kroky a halasení hrubých hlasů. Valila se k nim druhá vlna podskalanů. Rány ho pálily, v údech pocítil slabost. Ústup. Těch protivníků je příliš mnoho. Zastrčil diamant i jeden meč a oběma rukama uchopil rukojeť druhého. "A eoîlové tady také žádného elfa nenajdou. Ve Skryté zemi už žádní nebudou."
Úder jí čistě protnul hruď, řez se táhl od levé lopatky až dolů k pravému boku a přesekal i skřetí kosti, na nichž elfka ležela. Kněžna zemřela k jeho nesmírné lítosti příliš rychle. Velice rád by si ji vzal s sebou a navěky ji mučil, využíval by ji jako nevysychající zdroj barvy pro své obrazy.
Milovaná sestřičko. Poklekl před hlavou Nagsar In?ste, váhavě natáhl ruku - a zarazil se. Nepřenesl přes srdce, že by se měl na její rysy podívat naposledy. Měl strach, že by ho zármutek zabil.
Nesmrtelný ji místo toho pohladil po dlouhých černých vlasech a uřízl si z nich jeden pramen. S památkou, kterou opatrně držel v zakrvácených rukavicích, pak vyskočil a vběhl do tunelu tak rychle, jak mu to jen zranění dovolilo.

Skrytá země,
království Idoslân,
v jeskyních Toboriboru,
6241. sluneční cyklus, konec léta

V
znášela se nad ním smrt.
Chtěl ji zaplašit, protože nabrala podobu děsivé stvůry. Zjevila se s tváří alfa, jehož spatřili na ostrově a který jim unikl.
Pyšně se vztyčila před ležícím trpaslíkem, těžká opancéřovaná rukavice pevně svírala ratiště tenkého oštěpu s uzounkou čepelí, druhá paže byla volně svěšená podél štíhlého těla, zčásti zakrytého zbrojí, zčásti nahého.
Čerň očních jamek upřeně hleděla na trpaslíka. "Ty nezemřeš, Tungdile Zlatoruký," prohodila smrt přátelsky a sklonila se k němu. Dlouhé černé vlasy lemovaly protáhlý, děsivý, zároveň však i líbezný obličej. Položila mu ruku na hruď. "Já tě ještě potřebuji."
Alfské symboly na její zbroji a na zbrani se rozzářily zeleným světlem a Tungdilovo tělo prostoupil pocit tepla. Světlo zapudilo chlad, trpaslíkovo srdce za to poděkovalo hlasitým, mocným bušením a v uších mu šuměla krev.
"Nagsor In?ste unikl a vzal si s sebou diamant, který se snažíte získat," prozradila mu smrt jasným hlasem. "Vrátí se zpátky na ostrov, aby mohl projít tunelem, který tam Furgas vytvořil. Než jste magistra zabili, byl už skoro hotový. Jestli se do něho Nagsor In?ste dostane a dokončí ho, bude moci uprchnout do Země za horami. Potom bude kámen navěky ztracen." Smrt se vztyčila přímo nad ním. "Nagsor In?ste se vrátí s armádou, jakou Skrytá země ještě nikdy neviděla. Ani vy, ani ti cizí skřeti ji nedokážou zastavit."
Tungdil otevřel ústa, nebyl však schopen promluvit.
Smrt se od něj odvrátila. "Zadrž ho i jeho příšerné syny, Tungdile Zlatoruký." Ustoupila do stínů a zmizela v nich.
Tungdil se pokusil zvednout hlavu, vlna bolesti ho však v bezvědomí poslala k zemi…
* * *
"Jednou přišla k trpaslíkovi Smrt a chtěla si ho odvést s sebou, trpaslík se však pevně zapřel botami o skálu, na níž stál, vzpurně nakrabatil obočí a řekl ne. Tak Smrt zase odešla."
Tungdil znal tuto starou moudrost z jihu Sangreînu a poznal rovněž hlas, který ji vyslovil. Pokusil se otevřít oči, což se mu však podařilo jenom u pravého. Místo, kde měl levé oko, ho zavalilo vlnou čiré bolesti a odmítlo ho poslechnout.
"Vidíte? Vidíte to?" zajásal hlasitě druhý hlas. "Ach, copak jsem neříkal, že nám Vraccas nechá alespoň jednoho hrdinu, aby zachránil Skrytou zemi před zánikem? Ať žije vaše umění, Lot-Ionane."

K Tungdilovi pronikl paprsek jasného světla, trpaslík zamrkal a spatřil před sebou Rodaria, Sirku a Lot-Ionana. "Kde to jsem?" zaskřehotal a zvedl ruku, aby si osahal levé oko.
Magus ho pevně chytil. "Ne, Tungdile. To nedělej."
"Šíp," podotkl Rodario a ukázal mu střelu, na níž ještě lpěla krev. "Vytáhli jsme ti ho z hlavy. Lot-Ionan přišel právě včas, aby zabránil nejhoršímu. Bohům patří obrovský dík za to, že tě nechali naživu."
"Tvé oko jsem však nedokázal zachránit," pronesl Lot-Ionan s lítostí.
Trpaslíkovi se rázem vrátila paměť a s pomocí přátel se zvedl. Všiml si, že má přes obličej pásku zakrývající levou oční jamku.
"Opatrně, opatrně," varovala ho Sirka. "Ještě před chviličkou jsi stál jednou nohou před Vraccasem."
Stále ještě neopustili jeskyni, v níž se nyní odhadem pohybovala dobrá stovka trpaslíků, kteří se starali o raněné. "Jak se vede Pruďasovi a Godě?" zeptal se a opřel se o podskalanku.
"Nechali jsme je odnést do nejbližšího tábora," oznámil mu Rodario.
"Jak se jim vede, chci vědět!"
"Žijí. Godino zranění není životu nebezpečné, ale náš přítel s horkou krví si to pořádně odskákal. Vaši léčitelé říkají, že teprve za pár oběhů dokážou jednoznačně říct, jestli to přežije, nebo ne." Rodariovi se z hlasu vytratila veškerá rozjařenost. "Nikdy bych nevěřil, že by elfové byli schopni provést něco takového."
Tungdil sevřel ruce v pěst a až pak zpozoroval, že má kůži i šaty celé od krve. Bylo jí tolik, že nemohla být jenom jeho. "Ne elfové," opravil herce, přestože mu připadalo velice obtížné dělat v tomto případě nějaké rozdíly. "To ti atár. Esdalân nemá s tímhle šílenstvím nic společného." Zahlédl pozůstatky alfky. Byly lhostejně pohozené vedle oltáře, useknutá hlava se povalovala dva kroky od těla, obličej jí zakrývaly dlouhé vlasy.
Sirka postřehla jeho pohled. "To je dílo elfů, než se seznámili s druhým Nesmrtelným." Ukázala nalevo, kde se v krvi povalovaly mrtvoly elfů.
Mezi mrtvými, kteří zemřeli na následky hladkých, vražedných zásahů, se nacházela i Rejalín. Moc diamantu ji nezachránila.
"Nechali jsme zatarasit východy z jeskyní, ale…"
Tungdil odmítavě mávl rukou. "To nemá smysl. On a ty děti, které mu ještě zbyly, jsou na cestě do Weyurnu."
"K pramenu? Co by dělal u magického pramene, když má diamant?" divil se Rodario. "Na druhé straně, jestli před námi utíká, tak asi nezná to správné kouzlo a nemůže se k jeho energii dostat."
Tungdil postrádal Ohnivou čepel, pátravě se kolem sebe rozhlížel, ale nikde ji nezahlédl. Ani když se na ni zeptal, nedokázal mu nikdo říct, kam se jeho sekera poděla. Z toho usoudil, že si ji Nesmrtelný vzal s sebou, neboť smrt od něho odcházela s prázdnýma rukama. Teď už měl nejméně dva důvody, proč Nesmrtelného pronásledovat.
"Já vím proč. Fur… Třetí začali se stavbou tunelu, který má vést do Země za horami," sděloval jim. Magistrovo jméno spolkl, protože stejně jako předtím Bandilorovu tvrzení moc nevěřil. Za takovým obludným plánem přece nemohl vězet Furgas. "Chtěli tajně vytvořit průchod, kterým by sem nepozorovaně mohly vpadnout Tionovy hordy. Tunel byl těsně před dokončením."
Ostatní na něho zírali s vytřeštěnýma očima, odrážel se v nich údiv i nevyslovená výčitka, že o něčem takovém od něho slyší až teď.
"Bandilor mi o tom řekl, když jsme spolu bojovali," vysvětloval. "Nepovažoval jsem ten tunel za tak důležitý, diamant měl přednost."
"A odkud víš, že má Nesmrtelný namířeno právě tam?" Rodario si třel bradku. "Nechci vypadat jako nějaký šťoural, jenom se tomu divím. Oni ti o tom řekli, než odešli?"
"Ano," zalhal trpaslík. "Nesmrtelný mi to prozradil, protože si myslel, že ta zranění nepřežiju. Chtěl, abych umíral úplně zoufalý." Odhodlaně pohlédl na ostatní. "Jsou na cestě do Weyurnu. Musíme za nimi vyrazit dříve, než se o tom dovědí elfové a připojí se k honu za diamantem." Zahýbal prsty a seschlá krev elfů se mu z nich sloupla. Nejraději by hned na místě vlezl do kádě s horkou vodou a všechnu tu špínu ze sebe smyl.
"Ti mají jiné starosti." Lot-Ionan pokynul a přijel k nim vozík, tažený dvěma poníky. V zajištěných

chodbách nalezli drobní koníci bohaté uplatnění a ušetřili jim dlouhé pochody. S jejich pomocí se dostanou až na povrch za necelou polovinu oběhu. "Došla k nám zpráva, že dva oddíly elfů, kterým Rejalín před smrtí nařídila, aby přijely do Toboriboru, byly cestou napadeny a zcela zničeny."
"Ubariu?"
"Ne. Tvůj národ," odpověděl Rodario bez výčitek v hlase. "Jistý Ginsgar Rváč z kmene Prvních se cítil povolaný k tomu, aby pomstil velkokrálovu smrt. Táhne s celou armádou proti Âlanduru. A údajně se k němu sbíhají dobrovolníci z ostatních trpasličích kmenů v celých houfech. Atár sklidí bouři, kterou sami zaseli."
Usadili se na vozíku a jízda nahoru začala.
"Nechci sýčkovat, Tungdile, ale jestli si nedáte pořádně pozor a tomu Ginsgarovi se podaří provést to, co má v plánu, budete mít nového velkokrále a vážená Xamtys ani ostatní vládnoucí hodnostáři se vůbec nebudou muset scházet a někoho volit." Rodario vyčkával na odpověď.
Lot-Ionan přikývl. "Došel jsem ke stejnému názoru. A nebylo by dobré, kdyby trpaslíky vedl velkokrál, který nemyslí na nic jiného než na válku. Kdo ví, možná se obrátí i proti těm Svobodným, o nichž jsi mi vyprávěl. Nebo proti Třetím."
To už bylo na Tungdila příliš. Oko - nebo to, co mu z něho zůstalo - ho bolelo, jeho nejlepší přítel zápasil se smrtí, on sám ztratil diamant i sekeru. A navíc ještě otevřená válka proti Âlanduru…
"Dejte mu pokoj," požádala je Sirka, která si správně vyložila výraz trpaslíkovy tváře. "Držte se trochu zpátky a nechte ho, aby se prospal." Jako polštář mu nabídla svůj klín.
Unaveně do něj složil hlavu a přál si, aby bylo, až se probudí, zase všechno při starém. Jako mnohem dřív, jako v dobách, kdy nebyl ničím jiným než obyčejným kovářem v magusových službách.
Vraccas však Tungdilovi tuto laskavost neprokázal, kolo času se nezačalo točit zpět a nepřipravilo mu jiný, bezstarostný osud.
Probudil se pod otevřeným nebem, bylo pozdě odpoledne a slunce žhavě pálilo na obloze. Tušilo, že se blíží podzim, a tak ještě jednou rozdávalo teplo, jako by si nechtělo nic ušetřit na zítřek.
Tungdil se cítil poněkud odpočatější a navštívil Pruďase, ležícího na lůžku. Goda seděla vedle mistra, měla zarudlé oči, nehty zarývala do dlaní tak často, až jí tam po nich zůstaly stopy.
Tungdil se na ni podíval a hned pochopil. Nepotřeboval další důkazy, jasně viděl, jak moc kvůli Bo?ndilovi trpí a že k němu cítí něco víc.
Pohled na zraněného přítele v něm oživil vzpomínku na děsivý konec Pruďasova dvojčete, jeho bratra Boëndala. "Vraccasi, zachovej se ke svým hrdinům velkomyslně," požádal tiše a položil trpaslici ruku na záda. "Godo, odpusť mi moje příkrá slova a nedůvěru, kterou jsem k tobě pociťoval. Už o tvé upřímnosti nepochybuji."
Trpaslice zvedla hlavu, přejela Tungdila pohledem a dala se do pláče. "Mám strach o jeho život," vzlykala. "Není to šílenství? Před časem jsem za ním přišla s úmyslem, že ho zabiju. Na počest Sandy." Plakala dál, city, které tak dlouhou dobu tajila, ji nakonec přemohly a nedovolily, aby je déle skrývala. "Teď je blízko smrti, kterou jsem mu předtím ze srdce přála. A to je to nejhroznější, co si umím představit." Nesměle se dotkla Pruďasovy ruky a sklopila hlavu.
Tungdil si nepozorovaně rychle setřel uroněnou slzu z tváře. "Vraccas si ho ještě nepovolá k sobě." Pohladil ji po rameni a pevně ho stiskl. "Já jsem předtím v jeskyni potkal smrt, stála přede mnou a byla z masa a kostí. Mluvili jsme spolu a neříkala nic o tom, že by chtěla Pruďase navštívit."
Goda se nevýrazně pousmála. "Děkuji ti, že se dělíš o svou víru právě se mnou. To, co jsem ti právě řekla, tě vůbec nepřekvapilo, že ne?"
"Ne. Balyndis mi vyprávěla o vaší rozmluvě. Já jsem si nikdy nemyslel, že bys chtěla někoho z nás zákeřně zavraždit." Obrátil se k východu. "Měl jsem obavy jen o ta tajemství. Neprávem, jak jsem jednou provždy zjistil." Ukázal na trpaslíka. "Až se probere, budeme Sirka, Rodario, Lot-Ionan i já už pryč. Ty zůstaneš u něj. Dohlédni na to, aby neutíkal z postele, a řekni mu, že ho budu potřebovat, až potáhneme do Země za horami." Postřehl, že se jí na tváři objevilo zděšení, a usmál se, aby ji uklidnil. "Jenom jako doprovod a průvodce. Nechci ti ho vzít navěky. Poslední cesta, to je vše. Zaslouží si víc než všichni ostatní, aby si konečně našel družku." Rychle vyšel ven.
Goda se opřela čelem o hřbet Pruďasovy ruky, zavřela oči a úpěnlivě se modlila k Vraccasovi. Tak

vroucně se předtím modlila jen jednou, tehdy když boha žádala, aby zemřel vrah Sandy Ohnivé.
"Co po mně žádáš, Vraccasi, aby tvůj hrdina Bo?ndil přežil?" zašeptala nešťastně. "Já si už nepřeju, aby bylo po něm, slyšíš mě, stvořiteli všech trpaslíků? Zachovej mu život a vezmi si místo něj můj."
"Na tuhle nabídku Vraccas nepřistoupí," zasténal Pruďas tiše a stiskl jí ruku. "Nech si svůj život."
Goda vytřeštila oči a vyrazila přidušený výkřik radosti. "Mistře!" zašeptala celá bez sebe štěstím a hned v příštím okamžiku si položila otázku, jak dlouho asi může být při vědomí. Zrudla, pokusila se vykroutit ruku z jeho sevření, trpaslík však její prsty nepustil.
"Tys mě skutečně chtěla zabít?" zeptal se. Slabost ho donutila hovořit velice pomalu a přidušeně. Goda vzlykla. "Ne, neplakej… Já chápu, proč jsi mi usilovala o život. A věř mi, byly časy, kdy jsem sám vážně uvažoval o tom, že svůj život ukončím." Polkl slzy. "Vraccas ví, kolik nocí jsem si kvůli Sandině smrti dělal výčitky. Zabil jsem vynikající trpaslici. Jako už jednou předtím." Pruďas se přemohl a vyprávěl jí o oné staré, bolestné události. Nechtěl před ní mít žádné tajnosti. "Jmenovala se Smeralda. byla o trochu mladší než ty. Měli jsme se moc rádi, ale naše láska brzy skončila. Zabil jsem ji v bitevním transu během jedné potyčky u Vysoké brány." Teď už se mu z očí řinuly slzy. "Jak jsem tam řádil, spletl jsem si ji s nestvůrou…" Odmlčel se, pokusil se uklidnit a teprve po chvíli se mu vrátil hlas. "Od té doby jsem přestal věřit, že si někdy najdu trpaslici. Že si najdu družku. Až ses potom objevila ty." Povzdechl si. "Vím, že my dva nemůžeme být spolu, Godo. Mám na svědomí příliš velkou vinu."
Goda vstala a posadila se k němu na postel. "Vidím ti v očích nesmírné utrpení, mistře. A to nezavinily rány, které jsi utržil, ale tak trpí tvoje duše. Nikdo v celé Skryté zemi nelituje některých svých činů upřímněji než ty." Stále ho držela za ruku. "Já jsem se do tebe nechtěla zamilovat, i když ses mi vkrádal do myšlenek. Pokaždé, když jsem tě proklela za cviky, které jsi mi ukládal, jsem tě měla raději a nechtěla jsem si to přiznat. Sama sobě jsem zakázala milovat trpaslíka, který zabil Sandu. Skrývala jsem se za strohé chování a odmítání. Až do toho oběhu, kdy jsem si myslela, že jsem tě ztratila." Rozechvěla se jí ramena. "Když jsem tě viděla, jak padáš k zemi probodán šípy, mělo přece všechno ve mně jásat." Pohlédla mu pevně do očí. "Opak byl pravdou. Přála jsem si, abych já stála na tvém místě."
Pruďasovi se dojetím sevřelo hrdlo.
"I když se bude duše mé pratety ve Vraccasově Věčné kovárně hrozně zlobit, nemohu si pomoci," pronesla tiše, ale rozhodně. "Z celého srdce bych chtěla být něčím víc než jen tvou žačkou, Bo?ndile Dvojčepeli z klanu Vrhačů seker z kmene Druhých." Její pohled byl při tomto doznání slavnostní a upřímný. "Jestli jsem tě zahořklým chováním v uplynulých oběžích příliš nerozhněvala, byla bych šťastná, kdybych mohla dlouho setrvat po tvém boku. A bude mi jedno, jestli spolu potáhneme do boje, nebo se budeme dělit o domov."
"Já taky," vyloudil ze sebe Pruďas chraplavě. "Já bych byl taky moc šťastný," opakoval zřetelněji, zatímco se mu v těle rozmáhal pocit opojení, při němž zapomněl na všechny bolesti. Viděl před sebou Godinu půvabnou tvář, viděl, jak jí světlo svící matně ozařuje řídké světlé chmýří a z hnědých očí promlouvá neskrývaná láska. Sotva se odvažoval uvěřit tomu, co se stalo. Ještě pořád hrozilo nebezpečí, že podlehl horečnatému snu. Pokud tomu tak bylo, doufal, že horečka jeho tělo ještě dlouho neopustí.
Goda si přiložila Pruďasovu ruku ke rtům a něžně ji políbila. "Tak je to, Bo?ndile. Ale jednu věc mi slib: musíš souhlasit, že se spolu utkáme v souboji, až skončí doba mého učení. Tak jak jsem tě o to žádala."
Udiveně na ni pohlédl. "Proč…"
"Prosím tě o to," skočila mu do řeči. "Přísahala jsem to Sandě. Alespoň tuto přísahu bych nechtěla porušit, když už nedržím vlastní slovo a vyznávám se ti z citů." Pruďas přikývl na souhlas a Goda si s úlevou vydechla. "Tak tě teď nechám spát." Chystala se, že se zvedne od trpaslíkova lože.
Pruďas ji rychle chytil. "Zůstaň," prosil ji. "Zůstaň, prosím." Pohladil ji po tváři.
Goda si opět sedla a držela ho za ruku, dokud trpaslík neusnul.
Usmívala se a z oka se jí vyřinula slza zoufalství. Právě zradila pratetu, a přesto se cítila neskutečně šťastná. Tak neskutečně šťastná jako ještě nikdy v životě.
* * *
Sirka čekala na Tungdila před stanem. "Máš dost síly na ještě jedno setkání?"
Trpaslík přikývl a Sirka ho zavedla do stanu prince Mallena. Světlovlasý Ido stál před mapou Skryté země. U stolu seděli králové a královny lidských říší, nebyli mezi nimi ani trpaslíci, ani elfové.

Mallen k oběma trpaslíkům přispěchal a uklonil se Tungdilovi. "Neznám jiný způsob, jakým bych ti mohl projevit uznání a velký respekt," podotkl. Všichni ostatní muži a ženy se zvedli ze svých míst a učinili totéž. U Isiky, Ortgera a Wey se zároveň jednalo o omluvu za předchozí řeči. Stále v nich hlodalo špatné svědomí.
Tungdil si vyslechl zprávu o dalších taženích trpaslíků pod vedením Ginsgara Rváče. Až se sám divil, že je mu to naprosto lhostejné. "Nemám čas zabývat se Âlandurem. Nejdůležitější je diamant, ten nesmí zůstat v alfových rukou." Vyprávěl mocnářům o svém údajném rozhovoru s Nesmrtelným. "Jsem si jistý, že mě neobelhal. Uzavřel se Třetími dohodu a zřejmě velice dobře ví, co čeká na druhé straně tunelu. Když jsem s Třetími bojoval, naznačil mi Bandilor, že už dávno navázali kontakty s nestvůrami na druhé straně. V nejhorším případě se můžeme obávat, že tam stojí celá armáda a čeká jen na to, kdy se otevře tunel do Skryté země." Tungdil ukázal na mapu a na Âlandur. "To, co dělá Ginsgar Rváč, rozhodně neschvaluju. Ale nemůžu mu to zazlívat. Jedná jako trpaslík, který nedělá žádné rozdíly mezi elfy a atár."
Mallen se na trpaslíka podíval. "Vyšlu ke Ginsgarovi posla, který mu vyjádří váš nesouhlas, Tungdile Zlatoruký. Doufám, že Xamtys brzy zasáhne a povolá svého odbojného válečníka zpátky, neboť já proti tomu nemohu nic podniknout."
Bruronovi se v obličeji objevil výraz lítosti. "Já totéž. Mí nejlepší vojáci jsou v Toboriboru. Nedokážu Ginsgara zastavit."
"Je škoda těch několika málo elfů, kteří se nenechali zaslepit atár a padnou pod Ginsgarovými sekerami, ale nic jiného se nedá dělat." Tungdil se kousl do rtu. "Nepovažujte mne za chladný kámen, ale dobře víte, co je ve hře."
Flagur vstoupil v plné zbroji do stanu. "Dozvěděl jsem se, co se stalo." Vypadal všelijak, jenom ne spokojeně, narudlé oči zřetelně naznačovaly, jak je rozčílený. "Od této chvíle nám dovolte, abychom se k vám připojili. Zavedeme vás na západ. Našim zvířatům se nevyrovná žádný kůň ze Skryté země. To nám umožní, abychom se na ostrov dostali dříve než alf. Pokud neumí létat."
"Ne, to neumí," potvrdil Lot-Ionan.
"Zatím ještě ne," dodal Rodario. "Dokud se nedostane k magii diamantu nebo náhodou nenarazí na magické pole."
"Dopřejte mi ještě jednu noc v posteli," poprosil Tungdil. "Vyrazíme zítra časně ráno."
"Kolik mužů budeme potřebovat?" vyptával se Flagur.
"Co si myslíte, kolik jich budete potřebovat na zabití bytosti, která sama porazila třicet elfů a takových dobrých tři sta skřetů?" Tungdil by hrozně rád věděl, co se vlastně v jeskyni odehrálo. A co měl diamant provést se spící Nesmrtelnou.
Flagur pohlédl ke stropu stanu. "U nás taky máme takové bytosti, nejsou však ani zdaleka tak nebezpečné jako tenhle exemplář. Bude lepší, když s sebou vezmeme mistra run a tucet našich nejlepších bojovníků."
"Jen tucet?" vyhrkl Rodario. "Doufám, že se náhodou nepřeceňujete. Chybějí nám ještě tři z těch nestvůr na seznamu, ty ho budou určitě doprovázet."
Flagur se jen pousmál, samotný úsměv prozradil víc než mnohomluvné ujišťování.
Isika se v duchu zabývala stejnými myšlenkami jako Tungdil a vyslovila je nahlas. "Předtím jste nám tu líčil, že kámen ležel alfce na prsou a žena působila dojmem, jako by byla mrtvá." Obrátila se na maguse. "Víte, co to má znamenat, ctihodný Lot-Ionane?"
"Mohu se jenom domnívat." Magus zauvažoval. "Nesmrtelným se pomocí magie podařilo dostat z Poristy do Toboriboru těsně předtím, než na obloze vzešla Hvězda zkoušky. Předpokládám, že to kouzlo buď nefungovalo tak, jak oba doufali, nebo si vyžádalo značné tělesné vypětí, které bylo přinejmenším pro alfku příliš vysoké. Četl jsem o magusech, kteří po nezdařeném pokusu upadli do jistého druhu strnulosti a až s vynaložením obrovské námahy se vrátili zpátky do života. V tomto případě díky moci toho diamantu."
"To vysvětluje její stav. Ale byla by schopná přivést v takovém stavu na svět život?" Isika se rozhlédla kolem sebe. "Myslím tím, že odněkud musely ty bestie přijít, přestože se teprve koupelí v magickém prameni změnily v příšerná monstra."
"A co když Nesmrtelný taky ležel naprosto ztuhlý! Strnul podobně jako žena, ale pak se vlastními silami

osvobodil?" navrhl Rodario. Oči se mu rozzářily. "Představuju si to tak, že se ti dva najednou ocitli v jeskyních. Tam je objeví skřeti, kteří přežili v hlubinách pod zemí, vrhnou se na alfku a udělají si z ní oběť svých zvířecích choutek. Znovu a znovu prní tělo té krásky a úplně jí propadnou. Když se alf konečně probere z ochromení, zabije bestie, spojí se s Třetími a vyšle bastardy do Skryté země, aby mu sloužili."
Polkl, jeho pohled se vznesl do dálav, aniž by si našel přesný cíl. Byl to pohled herce, kterému se již v hlavě rýsuje příští představení. "A potom, aby zachoval vlastní, čistý rod a krev, se alfky zmocní sám a zplodí s ní alfa. Toho, co jsme viděli na ostrově. Dítě bratra a sestry, čistější než kterýkoliv jiný alf, a navíc potomka s nejurozenějším možným původem. No to je přece skvělé drama."
Mallen mu věnoval shovívavý úsměv. "Vámi teď asi důkladně zacloumala herecká fantazie, Rodario."
"Považujte to za variantu možné pravdy, neboť pravdu o tom, co se tam skutečně přihodilo, se stejně nikdy nedovíte. Nemyslím si, že by se vám Nesmrtelný chtěl zpovídat." Rodario se uklonil. "Mně osobně se tato historka nesmírně líbí."
"Rozhodně se k alfům hodí," zabručel Tungdil unaveně. "Já si nyní půjdu odpočinout, jestli vám to nebude vadit. Modlete se v noci za nás."
Vchod do stanu se rozletěl, objevil se v něm trpaslík a uklonil se přítomným. Měl na zbroji plno prachu, byl z něj cítit pot, kůň a špína, obličej měl sežehnutý sluncem. "Pomozte Čtvrtým, jestli je vám Skrytá země milá," vydechl a podal Mallenovi koženou brašnu. "Já jsem Feldolin Brousek z klanu Ametystů z kmene Čtvrtých. Přináším zprávu z Hnědých hor. Obléhají nás neuvěřitelné bytosti!"
"Jsou velké jako dva trpaslíci, celé tělo jim zakrývá brnění a oči jim fialově září?" zeptala se Sirka a všechny tím velice překvapila. "Jejich hlas zní jako hvízdání větru, které se prolíná s duněním hromu?"
"U všech bohů, Vy nám tu popisujete Djerůna!" ujelo Rodariovi. "Zní to přesně jako popis Andôkaina tělesného strážce, té hory oceli, silné jako rota mužů."
Mallen rozevřel složku a vyndal z ní písemný popis událostí u rokliny před vstupem do Skryté země a náčrt bytostí, obléhajících Stříbrnou pevnost. "Další přátelé, kteří vypadají jako nepřátelé?" poznamenal tázavě.
"To jsou acronta," odvětil Flagur. "Požádali jsme je, aby trochu trpaslíky zaměstnali a my k vám mohli nepozorovaně proniknout průsmykem. Nechtěli jsme se zaplést do boje, protože jinak bychom museli trpaslíky porazit. Přitom i oni jsou Ubarova stvoření." Ušklíbl se na posla, který si ho teprve teď všiml a vyděsil se. "Nic vám neudělají."
"Acronta," opakoval Tungdil. "Kolik jich je?"
"To nevíme. Ale jejich armáda, která nám pomáhá v boji proti opravdu velkým zplozencům zla, čítá zhruba tři tisíce čepelí."
"Ach, bohové," zamumlal Rodario. "Tři tisícovky těch tvorů? A jaká stvoření žijí u vás v Zemi za horami, že potřebujete tolik acronta, abyste je smetli?"
"Já jsem nikdy neříkal, že život v Let?foře je snadný." Flagur napnul svaly, nad nimiž by kdejaký skřet zbledl závistí. "Ale to není nic ve srovnání s bytostmi, které vylezou z Černé soutěsky. Abychom se jim ubránili, potřebujeme tisíc acronta."
Tungdil kývl na posla. "Slyšel jsi všechno důležité. Doruč Čtvrtým zprávu, po níž se jim uleví, a tvému…"
Chtěl říct králi, když v tom si uvědomil, že králem Čtvrtých byl Gandogar. Královo tělo bylo na cestě do Hnědých hor, aby nalezlo poslední spočinutí po boku ostatních mrtvých panovníků Čtvrtých. Jeho duše se již nacházela ve Věčné kovárně a nepochybně se na ně odtamtud dívá.
"Trůn neosiřel," řekl Feldolin. "Nová vládkyně Čtvrtých se jmenuje Bylanta Úzkoprstá z klanu Stříbrovousů. Je to Gandogarova sestra a řídila záležitosti říše v době, kdy Gandogar z titulu velkokrále někam odcestoval. Jakmile se události ve Skryté zemi a na našich hranicích uklidní, budeme nad Gandogarovou smrtí patřičně truchlit a důstojně oslavíme příchod jeho nástupkyně na trůn."
Tungdil prošel kolem něho. "Vyřiď jí mé nejupřímnější projevy úcty a přání Vraccasova požehnání."
Zvedl ruku na pozdrav. "Teď už se s vámi doopravdy rozloučím."
Opustil se Sirkou stan a prošli táborem lidského vojska k místům, kde se stále ještě tyčily stany trpaslíků. Světlá místa v trávě prozrazovala, že někteří válečníci se mezitím sbalili a vyrazili pryč. Nejspíš se připojili ke Ginsgarovi Rváči.
"Budeš mě doprovázet do Černé soutěsky?" Sirka si trpaslíka ze strany zvědavě obhlížela, zatímco

vcházeli do jejího stanu.
"Ano. Je mou povinností postarat se, aby se diamant dostal tam, kde přinese Skryté zemi nejvíc užitku. A to rozhodně není tady." Opatrně ulehl na skromné polní lehátko. Bolela ho hlava, v levé oční jamce mu příšerně bušilo a tepalo. Přestával být schopen myslet na cokoliv jiného. Vzal ji za ruku. "Sirko, já jsem ten nejnestálejší trpaslík, jakého kdy Skrytá země viděla," přiznal se jí. "Cítím k tobě velikánskou náklonnost, ale…" Odmlčel se a pohladil ji po holé hlavě. Podskalančina hnědá kůže nabrala ve svitu lamp zlatý lesk.
"Nic víc od tebe nežádám," řekla Sirka.
"Nebudu ti přísahat věrnost až navěky, do konce svých dnů, to určitě ne." Povzdechl si. "Už jednou jsem takhle obelhal Balyndis, protože jsem si myslel, že ve svých citech nikdy nezakolísám." Poklepal si na prsa. "Vězí ve mně ten prokletý neklid! Pořád mě žene někam pryč a s tebou by to mohlo dopadnout stejně. Já už žádné ženě nikdy neslíbím manželský svazek."
"Ten neklid je důvodem, proč tvoje vlast vůbec ještě existuje. Bez takových, jako jsi ty, by se vývoj zastavil, protože by se nikdo neodvážil udělat něco nového, vyrazit někam, spálit za sebou mosty. Tak, jak to je, je všechno v pořádku." Pohlédla na něho. "Je pravda, že žijete věčně?"
"Cože? Ne, jenom býváme hodně staří, Sirko. Já jsem v sedmdesáti cyklech pořád ještě mladičkým trpaslíkem. Říká se, že ti nejstarší z nás se mohou dožít šesti set cyklů." Poznal jí na tváři, že se vylekala. "Co je?"
"V tom je mezi námi rozdíl," řekla tiše. "My se dožíváme nanejvýš šedesáti hvězdných okruží. Většina z nás umírá v padesáti."
"V padesáti?" Její zpráva ho překvapila. "Kolik ti vlastně je, Sirko?"
"Je mi jedenadvacet. Mým potomkům je sedm, pět a tři…"
"Tvým potomkům." Pronesl to věcně a střízlivě. "A kde jsou teď?"
"Říkala jsem ti, že se milujeme a zase opouštíme, když cit pomine. My nikoho nenutíme, aby setrval po boku někoho jiného, když city vychladly a pohasly. Jsme vášnivý národ." Dala mu polibek. "Moje děti žijí v Let?foře. Vychovává je celá naše společnost a já je pravidelně navštěvuji."
"Vědí vůbec, kdo jsi?"
"Říkají mi matko, ale to nemá nějaký větší význam. Jsou to děti všech, každý se stará o potomky těch druhých jako o vlastní." Pohladila ho po hrudi. "Odpočiň si. Máš obdivuhodnou energii." Vmíchala mu do misky s vodou nějaký světlý prášek a podala mu ji. "Vypij to. Zmírní ti to bolesti."
Tungdil poslechl a zanedlouho bušení v oční jamce zesláblo a umožnilo mu usnout.
Poprvé po dlouhé době ho ve snu nepronásledovaly noční můry.
Viděl před sebou Zemi za horami, jak mu ji vykouzlila jeho představivost, plnou krásy, nových bytostí a nových věcí. Sirka mu sloužila jako průvodkyně po tomto světě, který ho lákal a dráždil. Ačkoliv spoustu věcí pochopí teprve tehdy, až je uvidí na vlastní oči.
* * *
Stádo befúnů, zvířat, na nichž ubariu jezdili a o nichž Flagur hovořil, působilo přímo monstrózně. Befúni vypadali jako nadpřirozeně velcí skřeti, ale místo po dvou nohách běhali po čtyřech a měli krátký zakrnělý ocas. Tělo měli svalnaté a široké jako kůň, hlavu plochou, s rovným čenichem, z něhož vyčnívaly nesčetné zuby. Měli opravdové ruce se třemi prsty, pokryté tlustou vrstvou rohoviny. Dokonce jimi dokázali uchopit velké věci.
Tungdila udivil tvar sedla, protože na něm byla opěrka na záda. Byla zvednutá a vypadala jako malý baldachýn. Když mu Sirka strkala otěže do ruky, zeptal se jí, k čemu jim taková konstrukce slouží. Marně hledal třmeny.
"Befúni se v bitvě postaví na zadní a pomáhají jezdci svými spáry. Aby nás přitom neshodili na zem," zatřásla opěrkou, "tak jsme ji prodloužili. Jakoby sám od sebe vklouzneš do správné pozice."
Rodario se seznamoval se svým befúnem. "Smrdí, že?" Přičichl si k jeho světlešedé kůži. "Řekl bych, že dokonce velice páchne."
"Za to mohou jejich žlázy. Vylučují substanci, díky níž jim kůže víc ztuhne. Hrot šípu je nedokáže zranit, a dokonce i úder mečem některého z našich bojovníků jim jen málokdy něco udělá." Sirka ukázala na jedno malé místo na hlavě, které se vlhce lesklo. "Tady odsud vytéká čas od času určitá tekutina.

Nesahejte na ni, jestli je vám život milý."
"To je nějaká kyselina?"
"Ne. Je to výměšek, který přivolává partnera k páření. Pokud tedy nechcete, aby si vás nějaký jiný befún vybral za objekt milostných hrátek, dobře vám radím, abyste odtamtud dali prsty pryč."
"Ouha." Rodario se zasunul úplně na konec sedla. "Já jsem sice každým coulem příznivcem milostných hrátek, ale nemusí se to odehrávat zrovna s tímto úchvatným tvorem. To bych nejspíš asi nepřežil, že?"
"Ne. To rozhodně ne." Sirka se vyšvihla do sedla a rukou ukázala za sebe, aby se tam shromáždil zbytek vojáků jejího oddílu. Vykřikla něco v jakési neznámé řeči, která zněla tak elegantně, že ostatním připomínala elfštinu.
Po jejím boku jel Flagur, pokud se pohyb befúnů dal nazývat jízdou. Bylo to spíš rytmické poskakování, které kladlo vysoké nároky na jezdce v sedle a především na jejich záda a žaludek. Na druhou stranu se befúni pohybovali velice rychle a obratně. Ve spojení s opancéřovaným, dobře vyzbrojeným ubariem na zádech to nebyl protivník, jakého by si Tungdil přál mít proti sobě. "Vyrazíme," oznámil Flagur. "Jestli vzdálenosti, které mi byly nahlášené, opravdu souhlasí, budeme za pět oběhů na místě."
"To je obrovská rychlost," podivil se Tungdil. "To je více než dvě stě mil během každého oběhu!"
Flagur se ušklíbl. "Pořád zapomínám, že ve Skryté zemi vládnou poněkud jiné poměry než u nás. Befúni běží od východu do západu slunce, během té doby nepotřebují zastávky na prospání ani na žrádlo. Pro podmínky, jaké máme u nás doma, jsou přímo ideální." Mlaskl jazykem, vyloudil jakýsi podivný zvuk a befún vyrazil.
"To je neuvěřitelné! Skoro se nemůžu dočkat, až budu s diamantem ve tvé zemi," prozradil Tungdil Sirce.
"A já se skoro nemůžu dočkat, až ti naši vlast ukážu." Jemně ho pohladila po ruce a následovala Flagura.
Průvod se vydal na rychlou a zároveň neobyčejnou cestu, která je povede suchým severem Sangreînu přes výběžky lesů v Rân Rîbasturu až do Weyurnu, dobrých tisíc mil daleko. Během prvního oběhu pouti neopustili hranice Idoslânu. Cesta rozžhaveným srdcem pouště v Sangreînu by možná byla kratší, ale do takového krkolomného kousku se Tungdil neodvažoval pustit. Písečné bouře a sucho mohly hrozit smrtí víc než jakýkoliv alf.
Lot-Ionan měl největší potíže, nemohl si na zvíře pořádně zvyknout. "Býval jsem bez diskusí dobrý jezdec a dokázal jsem bezpečně sedět v každém sedle," stěžoval si kolem poledne Tungdilovi na své utrpení. "Ale tihle befúni jsou těžkou překážkou." Jako všichni ostatní se i magus pohyboval v nepravidelných intervalech dopředu a dozadu, tam a zpátky. Vous si pro jistotu zastrčil pod řemen batohu, aby mu nepovlával v obličeji.
Tungdil rovněž cítil všechny kosti v těle, několikrát se kousl do jazyka nebo do rtů. Ne, když někdo nebyl na tahle zvířata zvyklý, byla jízda na nich nesmírně nepohodlná. Flagur, Sirka a zbytek oddílu toto umění ovládali, navíc při tom ještě dobře vypadali a trýznili svým zjevem lidi, které cestou míjeli.
Pohled na neobvyklou skupinu vyvolával u ostatních pocestných nejen zaražený údiv, ale přímo strach a touhu bránit se. Lidé znali skřety až příliš dobře ze starých historek a tihleti vypadali ještě nebezpečněji než ti minulí. Jenom pečeť a prapory prince Mallena a krále Brurona zabránily, aby na ně rozčílení vojáci nezaútočili.
Za denního světla nedopřál Flagur nikomu odpočinek. Navečer slunce zapadlo a téměř v tom samém okamžiku se befúni zastavili a jako psi se uložili k odpočinku. Sedla zůstala tam, kde byla.
Rodario na zem spíše spadl, než že by sesedl. "Co, u všech bohů, má zas tohle znamenat?"
"Befúni nevidí ve tmě moc dobře, a už když se stmívá, slábne jim zrak. Aby nešťastnou náhodou nevrazili do stromu nebo do skály, lehnou si a čekají, až se zase rozední." Sirka vytáhla z batohu na svém befúnovi síť a odešla k potoku. "Půjde někdo z vás se mnou a pomůže mi nachytat pro ně něco k jídlu?"
"Ryby?" Tungdil ji doprovodil. "Tyhle potvory žerou ryby? Vypadají spíš jako šelmy."
"To také jsou. Oni žerou všechno," odvětila Sirka a nápadně zdůraznila poslední slovo tak, že se trpaslík dál nevyptával. "Proto je hrozně důležité, aby neměli hlad a byli hezky nasycení. Když se sami vydají na lov, není si nic v okolí před nimi jisté."
"Chápu." Brodil se vodou. "Hoď mi sem jeden konec. Přehradíme to tady," navrhl. "Necháme všechnu práci na rybách a na proudu, abychom si při nahazování těžkých udiček nestrhali záda." Sirka souhlasila a společné sestavili z větví a klacíků vrš.

Prázdná oční jamka začala Tungdila opět bolet, a proto mu Sirka dala trochu prášku, který spláchl vodou nabranou do dlaní.
Kolem nich cvrlikal nejrůznější hmyz a dával si dostaveníčka, ke cvrkotu hmyzu se brzy připojili večerní ptáci. Tungdil si uvědomil, že to je jeden z mála večerů, kdy byli ušetřeni nepříjemných překvapení.
"Žádní alfové, žádní skřeti," oddechl si blaženě a zalehl do trávy na zvolna se svažujícím břehu.
"Tak to vypadá i v Let?foře," prohodila Sirka a opřela se loktem o zem, aby měla vrš pod dohledem.
"Kéž nám Ubar pomůže, aby to tak zůstalo. Už nás všechno stálo příliš mnoho obětí a bylo by hrozné, kdybychom nakonec neuspěli." Podívala se na něho. "Balyndis, tak se jmenuje, že?"
Trpaslík přikývl. "Ale já bych o ní nechtěl mluvit."
Sirka zkoumala Tungdilův vážný obličej. "Jsem moc šťastná, že jsme k sobě našli cestu. Je mi jedno, jak dlouho nám to vydrží." Políbila ho na ústa.
Trpaslík ji pohladil po šíji a přitáhl k sobě.
Sirka mu položila hlavu na prsa a poslouchala, jak mu buší srdce. "Neslyším tu nic neobvyklého," poznamenala po chvíli.
"A co sis myslela?"
"Srdce, které bije několik set hvězdných okruží, by mělo znít jinak. Ale ono ne. Dokonce ani nebije pomaleji."
Tungdil se posadil, mírně na Sirku zatlačil, aby si lehla na záda, a pak jí přiložil ucho k hrudi. Do nosu mu stoupala podskalančina dráždivá vůně, na tváři cítil teplo její hnědé kůže.
"A co slyšíš ty?"
"To samé jako u všech trpaslíků," řekl a políbil ji na krk, potom opět ucítil v oční jamce palčivou bolest a celý se zkroutil. Sebemenší náznak touhy v něm okamžitě pohasl. "Zatracení atár," zanadával a přitlačil si ruku k oční jamce, čímž bolest jenom zhoršil. "Málem bych Ginsgarovi přál při jeho činech všechno nejlepší."
"Je to opravdu to nejlepší, co můžete s broka udělat," přikývla Sirka vážně. "U nás kvůli nim nikdo neprolil jedinou slzu. A jednota národů v Let?foře je mnohem pevnější než kdy předtím. Není mezi námi nikdo, kdo by si myslel, že je něco lepšího než ten druhý. Máme jenom přátele a nepřátele. Ale už žádné falešné přátele." Vstala a zkontrolovala úlovek. "Pojď, Tungdile. Zaneseme befúnům žrádlo, než dostanou chuť na Rodaria."
V pytlích odvlekli první várku ryb do tábora, nechali však síť v potoku, aby jich nachytali ještě víc. Později vklouzli pod deku a usnuli v těsném objetí hned vedle táborového ohně.
"Tak tady ti dva se našli," podotkl Rodario mezi zíváním. "Ach, copak asi dělá moje nejmilejší?"
Flagur se na něho podíval. "Vy máte děvče?"
"Ano."
"A kolik potomků jste s ní zplodil?"
"S ní? Myslím, že zatím žádného." Herec se potutelně ušklíbl. "Ale řekl bych, že ve zbytku Skryté země by se našlo pár chlapců a děvčat, ze kterých by se jednoho dne mohli stát dobří herci." Zamrkal řasami. "Je to prosté. Já jsem přítelem žen, a ženy zase milují mě. Jsem neuvěřitelně neodolatelný."
"A co tomu říká vaše děvče?"
"Jenom: pěkně se pobav," zasmál se Rodario. "Ona je stejná jako já."
"Potom toho máme s lidmi společného víc než s trpaslíky," konstatoval ubari.
"Nedělej falešné závěry, vážený Flagure. Většina lidí ve Skryté zemi je velice vázaná tradicemi a žije v manželství." Usmál se. "A já se starám, aby se mladé manželky příliš nenudily, nebo připravuji jejich dcery na lásku." Vzal si rybu a opékal ji na prutu nad ohněm. "Je škoda, že asi sotva budeme mít příležitost dozvědět se o vaší vlasti víc věcí. Vyslechnout si jednu dvě historky by bylo nesmírně poučné." Zamrkal. "Ale já jsem prostě moc unavený, než abych si ještě něco zapisoval."
"Proč nedoprovodíte výpravu s diamantem a neporozhlédnete se po naší vlasti?" předestřel mu Flagur opačný návrh.
"Och, a má váš národ v oblibě herecké umění? Můj repertoár je nekonečně široký, když jde o představení hrdinů a jejich činů. Mám ty nejlepší rekvizity…," Ztlumil hlas. "Ne, měl jsem ty nejlepší rekvizity, jakých bylo třeba. Vyráběl mi je magistr Furgas." Obrátil pohled k plamenům. "Můj přítel je

mrtev. To je nepochopitelné, co? Trvá mi pět cyklů, než ho najdu a osvobodím z rukou únosců, a pak se mi rozpustí v rozžhaveném železe a nic z něho nezbude. Zabijí ho ti zrádní Třetí."
Flagur pozorně naslouchal. "Ale vy jste na něho nezapomněl."
"Ne. Nezapomněl jsem a nezapomenu na něho. Nikdy." Obral opečené kousky ryby od kostí a zamyšleně je pojídal. Tu a tam pohlédl k Lot-Ionanovi, který dřepěl v trávě kousek od ohně s ubarijským mistrem run a tiše se spolu bavili. "O čem si tam asi povídají?"
"Domnívám se, že se snaží vypátrat, kde jsou mezi nimi rozdíly v používání magie." Flagur si vytáhl z ohně rybu, posypal ji práškem, který si nabral z malého pytlíku, a s chutí pojídal.
"Smím?" zeptal se Rodario a ukázal na světle žluté koření.
"Jistě."
Herec si opatrně nasypal trošku prášku na rybu, přivoněl k němu a opatrně ochutnal, poté se jeho skeptický obličej rozzářil. "Myslím, že se dám na obchodování," prohlásil nadšeně. "Tahle směs je… jedinečná. Něco takového jsem ještě nikdy neochutnal."
"Těší mě, že vám tak chutná. Dříve jsme kvůli tomu vedli války."
"To naprosto chápu," přikyvoval Rodario. "A jak jste se nakonec dohodli?"
"Vyhladili jsme je." Flagur mu podal pytlík. "Koření se získává ze zvláštního kamene, ten se podrtí, třikrát po sobě zalije slanou vodou a rozetře na prášek."
"Vy jste vyhladili celý národ, abyste se dostali ke koření?" zeptal se Rodario, jenž tomu nemohl uvěřit.
"Byli to jen phott?rové, ti nemají mozek. Není důvod kvůli nim truchlit," uklidnil ho ubari. "Ale oni se usadili tam, kde bylo největší ložisko koření, a tak jsme spojili dobré s ještě lepším. Získali jsme koření i maso."
Rodario odložil rybu. "Snad mi nechcete říct, že jíte skřety?"
"No ovšem. Chutnají výborně, i když skřeti, kteří kdysi žili ve Skryté zemi, měli ještě lepší chuť. Já jsem si pochutnal na jednom z nich, když k nám zabloudil, a ujišťuji vás, že tak jedinečnou chuť jsem později už nikdy na jazyku neměl." Slastně přivřel oči. "Mhm, pořád si ji ještě dovedu vybavit."
V jejich rozhovoru došlo najednou k obratu, který začínal herci nahánět strach. Nevyskytlo se mnoho příležitostí, při nichž se skřetům podařilo přejít ze Skryté země do Země za horami. "Kdy to bylo a kde jste se s ním potkal?" vyptával se Rodario.
"To už je dávno. Bylo to na druhé straně pohoří, kterému říkáte Šedé hory. Chtěl nás přemluvit, abychom vytáhli proti ubariu… tedy proti těm vašim trpaslíkům." Zasmál se. "Tuhý chlapík. Blábolil cosi o nesmrtelnosti, kterou získal, když se napil z jakési malé lahvičky."
Rodario si dal dvě a dvě dohromady. Mohlo se jednat jenom o stvůru knížete Ushnotze, jednoho z vládců skřetí říše. Zmiňovaný skřet musel pocházet z nějaké rozprášené jednotky, které se podařilo proniknout zpočátku nechráněnou a pustou říší Pátých ke Kamenné bráně a odtamtud ven.
U Palandiell! Černá voda! projelo mu vyděšeně hlavou a nenápadně si Flagura změřil pohledem. Ushnotzovi válečníci se napili černé vody a stali se nesmrtelnými. Co když pojídání skřetího masa, prosáklého špatností, dotyčného rovněž svedlo na stranu zla? Co když Flagur jen předstírá, že je přítel, a ve skutečnosti chce získat diamant pro svého mistra run? Co když měl se stotisícovou armádou v plánu dobýt Skrytou zem hned, jak se zmocní kamene?
Ubari ho zkoumavě pozoroval. "Co je s vámi, Rodario? Najednou jste zmlkl."
"Já jsem… unavený," vyhnul se herec odpovědi. "Promiňte mi, že jsem teď tak skoupý na slovo. To se mi stává vždycky, když… se najím ryb." Rychle dojedl večeři a rozloučil se. Jakoby náhodou si lehl vedle Tungdila a nenápadně ho vzbudil.
"Co je, Neuvěřitelný?" mumlal trpaslík rozespale.
"Nebudeš tomu věřit, ale…"
"Pak mě toho ušetři," přerušil ho Tungdil a chtěl se otočit. "Mám bolesti."
"Náš spojenec má jedno tajemství. Snědl skřeta, který se předtím napil černé vody," šeptal mu Rodario důrazně.
To Tungdila probralo. "O čem to mluvíš? Proč by to dělal?"
"Protože skřeti skvěle chutnají. Prý." Rodario se otřásl.
Tungdil vzal novinku na vědomí a rozpřádal myšlenku dál. "Ale i kdyby to byla pravda, Ushnotz a ta jeho

smečka skřetů jsou dávno po smrti."
"Ale Flagur snědl jednoho z nich předtím. Přišel ze Šedých hor, jak říkal," trval herec vzrušeně na svém.
Tungdil si dokázal snadno spočítat, za jakých okolností k tomu mohlo dojít. Zaútočil kdysi u brány spolu s Pruďasem na několik skřetích zvědů a tři z nich pronásledovali až do Země za horami. Ten jeden, který jim unikl, vběhl nejspíš Flagurovi rovnou do náruče. "Oni pojídají skřety?"
Nebylo to úplně zcestné. Vzpomínal si, že Djerůnovi sloužily k pokrytí potřeby jídla všechny možné Tionovy stvůry. Acronta i ubariu pravděpodobně sdíleli celou řadu společných vlastností.
Zadíval se na obličej podřimující Sirky a kladl si otázku, zda podskalané rovněž mají nějaké pokrmy, připravované z více než pochybného masového základu. Když se navíc odvolávají na úplně stejného boha…
Taková představa mu byla odporná. Připouštěl, že jeho národ pojídá živočichy, kteří nejsou ničím jiným než velkým hmyzem, což zase vyvolávalo nepochopení u lidí. Přesto však byl velký rozdíl mezi larvou a skřetem. Nejen v chuti.
Rodario si povzdechl. "Co teď budeme dělat, Tungdile? Můžeme se odvážit věřit Flagurovi, nebo i on v sobě nosí zárodek zla? Možná aniž by to sám věděl, co?"
Trpaslík trochu zvedl hlavu, aby se na ubariho podíval. Flagur seděl zády k nim před plameny a vrhal široký, výrazný černý stín. "Abych pravdu řekl, já nevím," odpověděl herci. "Nespouštěj ho z očí a řekni mi, kdybys měl dojem, že se přestává chovat jako spojenec." Ohnul ruku a položil si na ni hlavu. "Ale já mu budu věřit, dokud mu nebudeme moci dokázat opak." Usmál se. "Nechej některé věci v rukou bohů, Neuvěřitelný. Ať mají i oni něco na práci a nenechávají všechno jenom na nás smrtelnících."
"Když říkáš, hrdino Skryté země," povzdechl si Rodario a přivřel oči. "Doufejme, že bohové všechno vidí." Zauvažoval. "No, všechno zase vidět nemusí," hned poněkud zúžil svůj povzdech. "Jinak by odchod mé duše do zahrad milované stvořitelky nebyla právě jednoduchá věc."
"Proč? Copak lidem zakázala, aby se chovali tak jako ty?" zeptal se ho Tungdil se zavřenýma očima.
Rodario se tiše zasmál. "Přijde na to, jak si to kdo vyloží. Ale stvořitelka si nejspíš nemyslí, že by bylo dobré věnovat milostnou sílu ženám, které ve skutečnosti patří do náruče někoho jiného."
A znovu tu byla vzpomínka na Balyndis.
Když mu dala volnost, myslel na ni Tungdil málem častěji než v době, kdy patřili k sobě jako pár. Hlodal v něm pocit viny, protože věděl, že Balyndis musí mít z jeho chování pocit, že ji obešel. Zachoval se jako zbabělec. Dopis. Nic víc.
Na jedné straně vítězil nad nejděsivějšími stvůrami ve Skryté zemi, na druhé straně se neodvážil předstoupit před obyčejnou trpaslici a přiznat se jí, že s ní nechce dál žít. Že to nedokáže.
Otevřel zdravé oko a otočil se k Sirce, prohlížel si její rysy, které ve svitu hvězd nabraly černou barvu. Poslouchal, jak pravidelně dýchá, cítil její vůni a namlouval si, že cítí teplo, které z ní vychází.
Ať tak či tak, Sirka bude určitě trpět méně, jestli ji jednoho dne opustí. Jak se zdálo, byli podskalané stejně jako on velice nestálá společnost, když se jednalo o délku trvání citů. Možná ho Sirka opustí dříve než on ji.
Tato představa poskytla jeho srdci přece jen jistou úlevu.

XVI

Skrytá země,
království Weyurn,
jihovýchodní hranice, přístavní město Mělčina,
6241. sluneční cyklus, konec léta

B
efúni dokázali, že jsou naprosto neúnavní. Během pouhé hrstky oběhů urazila zvířata cestu, na kterou by jezdec na koni potřeboval třikrát delší čas.
Tungdil a jeho průvodci potkávali lidi, kteří jim vyprávěli, že na cestě do Mělčiny zahlédli zvláštní bytosti - nebo přesněji řečeno ještě podivnější bytosti než ty, z nichž se skládal jejich oddíl. Takové zprávy je

donutily k zvýšení rychlosti.
Příroda jim však udělala čáru přes rozpočet.
Kousek před Mělčinou je přepadla noc a hustá mlha. Befúni jako vždy zalehli dle svého železného pravidla k odpočinku. Tungdilovi a jeho společníkům nezbylo nic jiného než nechat zvířata s jedním ubarim na místě a zvládnout poslední čtyři míle střídavě krokem a během. Lot-Ionana, který by takové tempo nezvládl, nesl Flagur v náručí.
Zpocení a lapající po dechu, alespoň pokud šlo o Tungdila a Rodaria, dorazili k městským bránám Mělčiny a díky plné moci královny Wey byli ihned vpuštěni dovnitř. Gardisté neodložili zbraně, vedle nebezpečně vypadajících skřetů si nepřipadali v bezpečí. Odkud také měli vědět, že ubariu nesdílejí se skřety jejich touhu po lidském mase?
Hejtman jim přidělil eskortu a nařídil, aby skupina dostala všechno, co potřebuje ke splnění úkolu.
"Do přístavu," zvolal Tungdil a pospíchal mírně se svažujícími uličkami dolů k velkému přístavišti. Kotvilo tam velké množství různých člunů a lodí, jejichž obrysy vystupovaly jako duchové z mlhy.
"Vezmi tuhletu," doporučila mu ostřílená námořnice Sirka a ukázala na malou plachetnici, kterou skoro nebylo vidět. "Je lehká, má pěkně tvarovaný kýl a vysoký stěžeň. Můžeme na ní natáhnout spoustu plachet a obratem ruky budeme na ostrově."
"Tak jedem." Tungdil vyslal na palubu Mořské peruti gardistu, aby probudil posádku. Muž balancoval po můstku a doskočil na palubu, pak zmizel čekajícím z očí.
Slyšeli ho, jak uvnitř někomu něco říká a za moment se k němu připojil hrubý, otrávený hlas druhého muže. Došlo mezi nimi k hlasité hádce, která skončila tím, že gardista přeletěl po hlavě přes zábradlí a skončil ve vodách přístavu. Dva kamarádi z městské stráže ho vytáhli z vody ven.
"Nechte mě hádat: kapitán řekl, že se mu nechce?" překládal Rodario pobaveně způsob, jakým gardista odešel z lodi.
"A že mu máme políbit prdel, přesně tak," přikývl strážný, zaklel a sáhl po rukojeti meče. "Budu to tomu pitomci muset vysvětlit ještě jednou."
Flagur protáhl ústa. "Nechtě mě, abych si s tím kapitánem promluvil," řekl a odkráčel. Můstek pod jeho vahou zaskřípěl, válečníkovy kroky hlasitě duněly na dřevěných prknech.
"Ouha, ouha," šklebil se Rodario. "Někdo si tu asi bude honem přát, aby se choval trošičku přátelštěji."
K žádnému rozhovoru nedošlo. Tentokrát přeletěl přes bok lodi kapitán, minul okraj mola a dopadl na tvrdou dlažbu, kde zůstal omámeně ležet.
"Můžeš si za to sám, Kordine," řekl mu gardista a vylil na námořníka kýbl vody.
Studená voda probrala kapitána z otupělosti. Kordin vstal, z nosu mu tekla krev a na těle měl pár odřenin. Podíval se k lodi, kde se na boku objevil Flagur a opíral se širokýma rukama o zábradlí. "Co je to za stvůru, kterou někdo poštval na poctivé námořníky místo toho, aby ji zabil, jak se sluší a patří?"
"To je přítel," prohlásil Tungdil okamžitě. "Probuďte mužstvo. Musíte královně Wey prokázat důležitou službu."
"Jestli zaplatí, velice rád. Jinak táhněte pryč." Na Kordina neudělala jeho slova ani ten nejmenší dojem.
V momentě se však situace změnila.
Ozvalo se železné, hlasité řinčení, které se k nim zuřivou rychlostí blížilo. Něco, co vypadalo jako koule, vytvarovaná ze širokých železných pásů, se k nim přivalilo a prohnalo se jako smršť středem skupinky. Mistr run a tři strážní se tomu nedokázali včas vyhnout. Vozidlo muže převálcovalo a železné pásy je rozdrtily o dlažbu.
"To je to monstrum, které okradlo Nateho!" vykřikl Rodario, jenž se stačil vrhnout za sloup. "Alespoň víme, že jsme je dohnali."
Ubariu tasili těžké meče, pochopili však, že tomuto způsobu útoku nemohou odolat.
Koule se zastavila, zůstala chvíli stát a pak se na ně prudkou rychlostí vyřítila podruhé.
Na úzké hrázi měli jen málo možností, jak se jejím válcům vyhnout. Monstrum opět zasáhlo jednoho z ubariu, kapitána a dva gardisty. Kdo přežil, zůstal s těžkým zraněním ležet na zemi. Přístavem se rozlehly hlasité výkřiky.
"Flagure!" zavolal Tungdil na náčelníka ubariu. "Hák nákladního jeřábu! Rychle!"
Flagur pochopil, co má trpaslík v úmyslu. Zatlačil na výkyvné rameno, až se ocitlo nad molem, a uvolnil

západku odvíjecího mechanismu právě v okamžiku, kdy monstrum začalo s třetím útokem. Lano zavrzalo a začalo se odvíjet.
Když hák narazil do koule, zaznělo hlučné třísknutí. Ohnutá špice se zachytila v jedné ze škvír mezi železnými pásy. Tlusté lano zaskřípělo, napnulo se a kouli zabrzdilo. Přece jen se jim podařilo monstrum polapit.
"Nahoru s ním!" nařídil Tungdil a chtěl vyběhnout po můstku na palubu, aby pomohl Flagurovi otáčet klikou. Tu se ozvalo hlasité cvaknutí.
Závěry se rozlétly, Kovové pásy o tloušťce dvou prstů se přisunuly k sobě a hák vystřelil vzhůru, protože najednou nenašel nic, co by mohl uchopit.
Tentokrát pásy nezmizely v železném batohu na zádech obludy jako ve Zlatoklasech. Zaplály a zvláštním, podivuhodným způsobem vytvořily před nestvůrou velký štít.
Z bezprostřední blízkosti se dívali na čtvrtého bastarda, vzniklého zkřížením alfky a skřetů.
Kůže se mu ve svitu hvězd temně leskla a byla pokryta černým slizem. Půvabný, zároveň však i odporný obličej byl z větší části skryt za prameny dlouhých černých vlasů. Tvor otevřel tlamu s mohutnými, špičatými zuby a bojechtivě zachrčel. "Já vás zabiju," sliboval jim a vytasil meč, který se, jak to tak vypadalo, skládal z řady dílčích prvků. Tungdil na čepeli zřetelně rozpoznal vodorovné linie. Monstrum okamžitě znovu zaútočilo a vrhlo se na ubariho, který stál nejblíž.
Během rozmáchlého pohybu se jednotlivé segmenty meče od sebe oddělily. Vnitřek zbraně byl dutý, táhl se jím tenký řetěz, jímž byly díly navzájem spojené. Dosah meče se tímto způsobem téměř zdvojnásobil.
Ubariho zasáhl meč naplno. Úder byl zcela nečekaný a znamenal okamžitou smrt. Pohyblivá čepel sice narazila na ostří, jímž se chtěl bojovník bránit, avšak ostrá špice se jako had obtočila kolem překážky a zabořila se ubarimu hluboko do obličeje. Ve chvíli, kdy padal na hráz přístavu, umíral.
Gardisté napřáhli halapartny, ale neodvažovali se zaútočit na nepřítele, který měl, jak se zdálo, celou spodní část těla ze železa. Kovové pláty, ozdobené runovými nápisy a pevně propojené s tělesnou tkání, mu pak chránily horní část trupu.
Monstrum popojelo o krok dopředu. Železná noha se třela o kamennou dlažbu a za jízdy se mírně protáčela. Nestvůra musela být mnohem těžší, než se na první pohled zdálo. Znovu se rozmáchla svou zákeřnou zbraní a udeřila, tentokrát si vzala na mušku Tungdila.
Trpaslík se přikrčil a tím se vyhnul zelenkavě zářící čepeli. Přitom málem spadl z přístavní rampy, ta se mezitím stala tak mokrou, že to na ní všem nebezpečně klouzalo.
Prapodivný meč se v letu protočil, přesekl lodní můstek a trpaslík spadl s oběma částmi dřevěné rampy do vody. Vlny se mu zavřely nad hlavou. Tungdil klesal ke dnu jako kámen.
Okamžitě se ho zmocnil děsivý strach. Opět se ocitl v Elriině říši a vzpomínky na pád do rozvodněného bouřícího potoka, v němž se utopil jeho syn, se mermomocí hlásily ke slovu. Nesčetné vzduchové bubliny mu znemožnily orientaci, ztratil přehled, kde je nahoře a kde dole. Hekticky pádloval rukama a tloukl kolem sebe. Nakonec se donutil ke klidu. Přesně takové bezhlavé jednání ho tehdy obralo o syna.
Přestal se snažit vyplavat na povrch, kvůli váze zbroje by se mu to stejně nepodařilo. Místo toho postupoval podél přístavní hráze. Chtěl se dostat ke kotvišti pracovních člunů. Tam bylo schodiště, po kterém bude moci vyšlapat nahoru, tedy pokud ho paměť nemýlila.
Dno bylo velice měkké, bořil se hluboko do bahna. Pomalu mu docházel dech, když konečně narazil levou nohou na první schod. Co nejrychleji vystoupal nahoru, vystrčil hlavu na vzduch a rozkašlal se.
Elria ho ani tentokrát nedostala.
Nad ním zaznělo třísknutí kovu narážejícího na kov, trupy lodí ozářilo světle zelené světélkování a lodě se ze tmy nořily jako duchové. Ozýval se další a další křik a kletby. Nebyl čas, aby si dopřál chvilku oddechu.
"Tam! Tam je!" Rodario se naklonil přes zeď a objevil dole Tungdila. "Palandiell budiž díky, že se nestal žrádlem pro ryby." Herec opět zmizel. Trpaslík si domyslel, že chystal znovu zapojit do boje.
Tungdil vylezl na hráz, na níž stálo už jen osm ubariů. Gardisté leželi mrtví nebo zranění na dlažbě. Bytost postupně změnila způsob obrany a na místě železných pásů se objevily dva malé štíty, které jí kryly boky. Mezitím rozdávala ohebným hadovitým mečem ránu za ránou a nutila tím ubariu, aby se k ní příliš nepřibližovali.

Tungdil zvedl halapartnu ležící na zemi, pevně ji oběma rukama uchopil a zezadu se rozběhl k monstru. To si ho všimlo, hbitě se k němu natočilo a rozmáchlo se po něm zbraní. Trpaslík však byl od něj ještě příliš daleko, než aby se stal další obětí článkovaného meče. Jeden ze štítů, vzniklých z původních železných pásů, se přesunul ze strany dopředu a chránil nestvůře obličej.
Tungdil ale těsně před srážkou s monstrem sklopil halapartnu a zasáhl ho do pravé nohy. Hrot se provrtal ochranným pancířem, z rány začala vytékat černá krev. Trpaslíkovi ani tak nešlo o to, aby protivníkovi způsobil těžké zranění, ale měl jiný plán. Rychlé zakroucení a tvrdé škubnutí stačily, dlouhý trn na konci zbraně se zachytil mezi železnými pláty.
"Popadněte halapartny," zavolal na ubariu. "Bodejte ho do noh, potom ho shodíme do vody. Pevně ho držte, ať nám neuteče."
Železné pásy sjely dolů a snažily se přelomit žerď Tungdilovy halapartny, ale výztuž zbraně zatím odolávala, přestože se ji monstrum úporně pokoušelo zničit. Trpaslík odpověděl na jeho úsilí mohutným škubnutím.
Ubariu posbírali zbraně, které původně patřily gardistům, a vydali se trpaslíkovi na pomoc. Skutečně se jim podařilo zatlačovat nestvůru stále blíže k okraji mola. Monstrum vyskočilo vzhůru a snažilo se zbavit háku zabodnutého do nohy, nedokázalo však překonat sílu, jakou ho trpaslík držel. Nakonec se z mohutného odrazu vyklubalo pouhé neškodné povyskočení.
Stvůra se tím víc začala kolem sebe ohánět. Údery hadovitým mečem rychle lámaly jednu halapartnu za druhou, bylo očividné, že se nepřítel dostává z povážlivé situace a opět nabývá vrch. "Já vás všechny zabiju," zakřičel na ně protivník průzračným hlasem.
"Za Skrytou zemi!" zaznělo jim nad hlavami a na laně nákladního jeřábu se k nim blížil Rodario. Letěl nohama napřed a prudce jimi narazil do jednoho ze štítů, jimiž se monstrum chránilo.
Hercův nestydatý a bezostyšný útok zastihl stvůru naprosto nepřipravenou. Váha a prudkost hercova nárazu byly tak velké, že ji okamžitě srazily přes hranu hráze do vod přístavu. V pádu monstrum stačilo mrštit hadovitým mečem po Rodariovi a rozpáralo mu lýtko, pak zmizelo ve vodách.
"Ach, bohové," naříkal herec, když se na laně zhoupl zpátky. Ubariu ho zachytili a pomohli mu na zem.
"To jsou příšerné bolesti." Posadil se na hráz. "Ale zase jsem byl neuvěřitelně neuvěřitelný, nemám pravdu?" pokusil se navzdory utrpení o další svůj typický žertík.
"Ano, to bylo skutečně neuvěřitelné." Lot-Ionan, který již pro mistra run nemohl nic udělat, poklekl vedle něj a ošetřil mu ránu. "V každém případě se to musí sešít," zněl jeho závěr. "Zůstane po tom krásná jizva."
"Ještě štěstí, že mě ta protivná zbraň nezasáhla do obličeje. S mou krásou by byl ámen."
"Dobrá práce." Tungdil upřeně hleděl dolů do vody, zprava i zleva se k němu připojili ubariu, halapartny nachystané v napřažených rukou, aby mohli hroty zbraní okamžitě zabořit do nestvůry, kdyby se vynořila na povrch.
K povrchu stoupaly vzduchové bubliny, z hlubin pronikala slabá záře.
"Sirko," zavolal Tungdil a ukázal na velkou, těžkou kotvu jedné lodi, položenou hned zkraje na přídi. Loď se vznášela přímo nad místem, kde klokotala voda. "Dolů s ní. Rychle!"
Sirka popadla prkno, opřela ho koncem o záď lodi, vyběhla nahoru a přeběhla po palubě na příď. Potom uvolnila závlačku řetězu a kotva se s trhnutím začala odvíjet. Řítila se dolů jako gilotina a prudce prorazila vodní hladinu. Voda vysoko vystříkla a ozvalo se hlasité žbluňknutí. S dalšími bublinami stoupala nahoru i černá kapalina.
"Honem, běžte na palubu!" přikázal Tungdil čekajícím ubariu. "Vytáhněte kotvu ještě jednou nahoru a znovu ji na tu stvůru spusťte."
Ubariu učinili, jak jim nařídil. Než kotva znovu prudce zamířila do hlubin, všichni postřehli, že na jejích hrotech uvízly zprohýbané pásy železa a cáry kůže. Tentokrát se voda zabarvila okamžitě, jako by se pod hladinou objevil bouřkový mrak.
Celou proceduru ještě několikrát opakovali, dokud nebyli přesvědčeni, že v bytosti na dně přístavu nezbyla ani kapička života. Měli jistotu, že i kdyby ji nestačila dorazit těžká kotva, určitě by se mezitím již utopila.
K hrázi postupně dorazili další gardisté, objevil se i hejtman a Lot-Ionan mu vysvětlil, co se zde odehrálo.

Velitel úplně ztratil řeč, když viděl, co zbylo z jeho lidí. Právě tak by je mohl převálcovat mlýnský kámen. I pro ubarijského mistra run znamenalo setkání s monstrem konec. Tím se stal Lot-Ionan jediným tvorem, který se mohl v souboji magie postavit Nesmrtelnému na odpor.
"Přineste sítě a prohledejte dno," nařídil hejtman svým lidem.
Tungdil potřásl Rodariovi rukou. "Udělal jsi to naprosto skvěle, Neuvěřitelný. Bez tebe by to nedopadlo dobře."
"Byl to relativně skromný příspěvek. A malé zranění," hercův pohled zabloudil k mrtvolám, "ve srovnání s jejich obětí."
Lot-Ionan se zvedl. "Musíme si pospíšit. Myslím si, že Nesmrtelný je touto dobou už na cestě na ostrov."
Tungdil pomohl Rodariovi vstát. "Půjde to?"
"Bude muset," odvětil herec se zaťatými zuby. "Kdo z vás by jinak dokázal předvést takový výkon, jaký jste právě viděli?" Společně vyšli po prkně nahoru a vstoupili na palubu.
Sirka převzala bez zbytečného otálení velení. Námořníci se nemálo podivili, poslechli však, protože vedle ubariu nastoupilo na palubu rovněž čtyřicet gardistů a hejtman Mořskou peruť královniným jménem okamžitě zabavil. Nesplnění rozkazu mohlo být od této chvíle potrestáno smrtí.
"Tady," vykřikl jeden z vojáků, kteří vypluli ve veslici k místu, kde, jak se domnívali, stvůra nejspíš ležela. Spustili ke dnu malé háky a něco se na nich zachytilo.
Vytáhli utržený kus ramene. Železem obalené prsty se s cvakáním stále ještě pohybovaly, svalovina byla provrtaná tenkými čepy a úzkými nýty, které navzájem spojovaly železo s údy monstra. Gardista zaječel hrůzou a odporem a rychle zahodil úlovek do vody. Jiný voják vylovil zprohýbaný železný batoh, na dlouhých opěrných tyčích, které původně procházely tělem nestvůry, visely kusy krvavého masa. I tento úlovek okamžitě letěl zpět do vod přístavu.
Sirka nařídila povolit uvazovací lana a napnout všechny plachty. Plavba započala, kormidelník věděl, kde se ostrov nachází, a nastavil správný kurs.
"Je to mrtvé," oddechl si Rodario s úlevou. "Zase o jednoho míň."
"Zbývá nám nejméně ještě jeden a s ním i Nesmrtelný." Tungdil se posadil na prkennou podlahu, kde dostal něco k jídlu a pití. Byl neuvěřitelně unavený, boj a dlouhá cesta si vyžádaly daň. A aby toho nebylo dost, pálila ho rána v oku jako rozžhavené uhlí.
Když mu Sirka zase dala trochu prášku na utišení bolesti, upadl do dřímot. Těsně předtím, než mu ztěžkla víčka, vykouzlila mu mlha další přeludy. Namlouvala mu, že vidí u přístavního můstku stát Bramdala.

Skrytá země,
království Weyurn,
20 mil na severovýchod od Mifurdanie,
6241. sluneční cyklus, konec léta

M
lha se nezvedla. Právě naopak, zdálo se, že chce Nesmrtelného chránit.
V podstatě jednali s trestuhodnou lehkomyslností, když měli při plavbě po jezeře napnuté všechny plachty. Volně unášený kmen nebo skalisko by dokázaly dřevěné břicho plachetnice na místě rozpárat. Přesto se tohoto rizika odvážili. Nevěděli totiž, jak velký náskok mají jejich nepřátelé.
"Kdybych jen věděl, jak se jim podařilo být rychlejší než my," vztekal se Flagur.
"Viděl jste, jak jsou ty zrůdy silné. A ani pořádně nevíme, jak velká je moc Nesmrtelného," utěšoval ho Lot-Ionan. Maguse zase trápilo, že se protivníkovi ovládajícímu magii bude muset postavit zcela sám. Už mu nemohl pomoci ani Dergard, ani mistr run. "Budete vůbec schopni vložit ten kámen do artefaktu?"
"Jak to myslíte, ctihodný magusi?" Flagur si všiml, že Sirka nechala podkasat plachty. Kormidelník jí řekl, že brzy doplují na místo, kde by mohli na ostrov narazit. Rozhodně aspoň donedávna.
"Váš mistr run je mrtvý. Copak ho nebylo zapotřebí, abyste uvedli artefakt do chodu?"
"Zcela správně, náš mistr run je mrtvý. Ale existuje ještě jeden mistr run. U acronta. Jenom bude obtížné přimět ho k tomu, aby nám pomohl svými znalostmi." Ubari protáhl obličej, takže rázem vypadal velice

rozladěně. "Oni to považují za výzvu. Chtějí s těmi bestiemi, které číhají v Černé soutěsce, bojovat. Je to, jako byste chtěl zakázat dítěti, aby se měřilo s někým silnějším. Nechápou, že by nikdy nemohli zvítězit a že by v konečném efektu nepochybně podlehli." Zadíval se na Lot-Ionana. "Vy jste magus. Pro vás by určitě bylo hračkou zasadit kámen na místo."
"V takových artefaktech se vůbec nevyznám," přiznal se magus. "Ale dokud nebude pro vaši a pro mou vlast pozdě, budu vás bez váhání následovat."
Z přídě zaznělo varovné volání hlídky a hned po něm narazil do boku plachetnice nějaký těžký předmět.
"Co to bylo?" vykřikla Sirka. "Zůstala prkna v pořádku?"
"Ano," přišla potěšující odpověď. "Byl to jen kus dřeva, volně unášený proudem. Vypadal jako kus nějaké lodi, část palubní přepážky nebo něco podobného."
Tungdil poděkoval Vraccasovi, že Sirka zpomalila plavbu. Za plné rychlosti by z toho nevyvázli bez díry v boku a vody v podpalubí.
Zanedlouho se o Mořskou peruť otíraly další trosky. Čím víc se k ostrovu blížili, tím víc jich bylo. Tungdila přepadla děsivá myšlenka, co by to tak mohlo být.
"Kde vlastně jsou ty válečné lodi, které královna Wey vyslala na ochranu ostrova?" vyptával se Rodario ustaraně. "Už jsme je měli dávno…" Zmlkl. "Ach, ten prokletý alf!" procedil, když si všiml Tungdilových pohledů. "Že by je potopil?"
"Máš nějaké jiné vysvětlení, Neuvěřitelný?" Z mlhy se vynořily obrysy ostrova. "Ale ostrov je ještě tady. My…"
Z bočního křídla hory vyrazil zářivý sloup plamenů a pronikl mlhou do výšky padesáti kroků. Po něm vystřelil do noci druhý sloup jasných plamenů. Zalila je vlna horka, přestože byli ještě dobrých sto kroků od pobřeží. Vysoký sloup se proměnil na spoustu menších plamínků, obklopujících vrcholek hory jako světélkující koruna. Podívaná vzbudila pozornost všech, kdo byli na palubě.
"Ostrov se noří do vody!" Tungdil pochopil, co se právě děje. Nesmrtelný spaloval v komorách lehký plyn a zaplavoval je, aby ostrov mohl klesnout na dno. Tak by ho už nikdo nemohl dostihnout. Že by byl Lot-Ionan schopný dostat se pomocí magie dolů k němu a tam ho i s tím bastardem sám přemohl, o tom trpaslík velice pochyboval. "Musíme se na ostrov dostat dříve, než nám zmizí pod hladinou. Sirko, nejvyšší rychlostí vpřed! Na loď se neohlížej."
Námořníci se po sobě tázavě podívali, byli na vážkách. Měli strach.
Tungdil udělal krok k nejbližšímu námořníkovi. "Mějte odvahu a pusťte se toho rizika, nebo ponesete vinu za všechny pohromy, ke kterým ve Skryté zemi dojde, a to hned po tomto oběhu," domlouval jim důrazně. "Zlo se nám podaří zničit jenom v případě, když se dostaneme na ostrov."
Námořníci se postupně dali do práce a udělali vše, co po nich žádal, i když dobře věděli, že to pro loď může znamenat konec. Tungdil se v myšlenkách přenesl do nedávné doby, kdy byl ostrov dobyt poprvé. Tehdy ztratili dvě lodi. To se nesmělo opakovat.
Mořská peruť nabrala rychlost a při každém zapraskání v nich vzklíčil strach, že do nákladního prostoru začíná vnikat voda. Bez ustání zaznívaly modlitby k Elrii, nikdo nehnul ani prstem, dokud si k tomu nevyžádal požehnání bohyně vod.
Ostrov rychle klesal. Plameny pohasínaly, plyn, který ostrov nadnášel, pomalu docházel.
Kormidelník nasměroval plachetnici podle Rodariových pokynů na zcela určité místo a tak blízko ke břehu, že ubariu, Tungdil a jeho přátelé mohli seskočit přes zábradlí na pomalu se potápějící skalní stěnu. Povlovný břeh byl již dávno celý pod vodou.
Když Rodario přistál na skále, hlasitě vykřikl. Musel mít ve zraněném lýtku pekelné bolesti. "Tam dozadu," ukázal na komín. "Vlezte dovnitř, vede do komory, ze které se dostaneme dovnitř." Ukázal jim, kudy dojdou ke vehodu.
Došli na místo, které jim herec ukázal, tam pak museli skočit dolů. Sice na ně čekala hloubka dvaceti kroků, ale na dně komory se mezitím nashromáždilo dost vody, takže se neroztříštili na skále.
"Do čeho jsem se to jenom nechal zatáhnout?" povzdechl si Rodario a viděl, že Lot-Ionan potají kývá na souhlas.
Jeden po druhém se spouštěli do zpěněné vody, potom vyšplhali po schůdcích zapuštěných do skály a komínem se dostali ven na chodbu. Voda jim tekla z bot i ze šatů, tiše odkapávala a zanechávala za

sebou tmavou stopu. Zrádnou stopu.
"Vím, kde jsme." Tungdilův trpasličí cit si vryl jeskyni hned při první návštěvě dobře do paměti. Ukázal doprava. "Tamtudy dojdeme do tavírny. Z ní se dá dojít průchodem do místnosti, z níž se obsluhují parní kotle, říkám to správně?"
Rodario přikývl. "Tam bychom měli najít Nesmrtelného. Někde přece musí tu aparaturu obsluhovat."
Opatrně pospíchali vpřed a žasli při pohledu na jeskyni, v níž kdysi stály vysoké pece.
Tekuté železo, kterým tehdy chtěli jejich protivníci Tungdila s přáteli zalít, dávno vychladlo. V níže položených místech se vytvořily velké šedé plochy, připomínající led. Z horních pater visely dlouhé, špičaté kužely, na jiných místech železo vytvořilo tyčovité útvary nebo pokrylo skálu tlustou šedou vrstvou. Byl to bizarní, zároveň však fascinující pohled.
"Dále," zašeptal Tungdil a zamířil k vylomenému komínu v kotelně, který byl zasažen nějakým těžkým předmětem. Vyboulené kulaté dveře křivě visely na pantech.
"Jestlipak je ten alf taky ještě tady?" nadhodil Rodario a vytasil meč. "Tři protivníci, to by na mě bylo přece jen trochu moc."
"Ne. Nevěřím, že čekal, až se vrátíme," konejšil ho Tungdil a vešel do místnosti, v níž se kdysi nacházela obrovská ohniště a nad nimi mohutné kotle.
Tam na ně již čekal první protivník.
U nejbližší vysoké pece stálo tři a půl kroku vysoké monstrum s pažemi z tyčí a skla. Na hlavě mu seděla helma vytvarovaná z tionia, připomínající vzhledem smrtihlava. Stvoření zoufale kvičelo, otáčelo ventily a zřejmě hledalo nějaký způsob, jak se vyhnout zániku. Skupinky příchozích si dosud nevšimlo. Jeho zbraně, runami vyzdobené sekery, byly zastrčené na zádech v pouzdře, přichyceném k černé plátové zbroji.
"To je ale kolos," zabručel Flagur a v hlase mu zaznělo radostné očekáváni.
"Vidí někdo z vás Nesmrtelného?" zeptal se Rodario a v příšeří jeskyně se rozhlížel kolem sebe.
"Nejdříve zničme tohohle zplozence, pak se budeme starat o druhého," doporučil Flagur a olízl si rty. "Jsem zvědavý, jak bude chutnat. Zatím jsem ještě neměl příležitost."
Monstrum se zarazilo. Obrovité prsty zatím bez hnutí spočívaly na otočných ventilech, tvor se ohlédl přes rameno. Zpod helmy mu kanula slza a stékala přes ústa, kterým chyběly rty.
"Proč to udělal?" naříkal zoufale. "Byl jsem mu dobrým synem!" Dlouhé čepy, spojující lebku s ochranou hlavy, udeřily do železného kotle nad ním. "On mě zabije."
"Ne, my tě zabijeme," ušklíbl se Flagur a dal svým bojovníkům znamení k útoku.
"Stát," zarazil je Tungdil a popošel k monstru. Poznal, že stvoření má strach, a chtěl toho využít. "Kde je, ten tvůj otec?" zeptal se opatrně.
"Odešel," zakvílel tvor. "Nechal mě tady, abych vás zabil. Ale já vím, že chce, abych tady taky umřel. Mám zemřít s vámi." Otočil se, prsty uchopil jiné ventily a nesmyslně s nimi otáčel. Číselníky rychle letěly nahoru, vysoko nad nimi ucházela s pronikavým pískotem pára. "Já se nechci utopit."
Tungdil stál už velice blízko, dělila je vzdálenost možná pěti topůrek sekery. Na protivníkově helmě zpozoroval runu osm. "Kam odešel?"
"Slíbil mi, že všichni společně odejdeme tunelem," zamumlalo monstrum samo pro sebe jako vzpurné dítě.
Kontrast mezi jeho hlasem a chováním, a na druhé straně jeho postavou, příšernou tlamou s černými dásněmi a bílými trháky, donutil Tungdila, aby se otřásl odporem. "Víš, kde je ten tunel? Můžeme tě tam zavést." Polkl. "Já jsem učený. Vím, jak takový stroj funguje."
Bytost v mžiku pustila úchyty a rychle se otočila. "Ty to víš?" Oči se pod nepřirozeně velkou helmou zeleně zableskly. "Ale stvořitel řekl, že vás mám zabít, jestli se tu objevíte." Úkol, který jí byl uložen, a touha přežít v ní sváděly tuhý boj.
Tungdil si dokázal představit, co se asi děje v její beznadějně přetížené, prosté mysli. Stvůra určitě plánovala, že na trpaslíkův návrh přistoupí a pak, hned jak se dostanou na povrch, je všechny zabije.
"Dobrá. Zavedu vás tam," souhlasilo monstrum. Pronikavým hlasem jednoznačně prosvítala lež. Stvůra o krok ustoupila a ukázala na řídící panel. "Udělej něco, aby se ostrov vynořil."
"Řekni mi, kde je tunel, abychom tam mohli s ostrovem zajet." Tungdil položil ruku na jednu z pák. "Ale

musíš mi říct pravdu. Stroj hned pozná, když lžeš. Potom pronikavě zapíská a nebude mě chtít poslouchat. Nemá rád lži. Raději nás nechá utopit se."
S tím stvůra nepočítala. Ustaraně si zpod helmy prohlížela stěnu plnou pák, koleček a číselníků. "Ostrov leží… na jihu," pronesla vyčkávavě.
Tungdil neváhal a ventil pod stropem hlasitě zapískal. "Tys mě obelhal!" vykřikl s hraným překvapením. "Teď se všichni utopíme!"
"Severozápad!" vykřiklo monstrum okamžitě. "Je na severozápadě, přísahám! Tunel je přímo ve skalní stěně, pod Obrovým nosem! Je tam malá písečná kosa porostlá stromy, které tunel zakrývají." Padlo před kotlem na kolena, obrněné nohy s rachotem dopadly na kamennou podlahu. "Milý stroji, nezlob se na mě! Zaveď nás zpátky nahoru na světlo."
Tungdilovi bylo té stvůry téměř líto. "Jak se tam chce tvůj otec dostat?"
"To taky musí vědět?" divil se tvor.
"Ano. Stroj by tam chtěl být před ním, abychom mohli vejít do tunelu všichni společně."
"Stvořitel si vzal jednu z válečných lodí, které kroužily kolem ostrova."
"A jak zničil ty ostatní? Diamantem?"
"Ne." Monstrum natočilo hlavu k Tungdilovi. "Já jsem je zničil. Všech pět." Na důkaz zvedl ruce ze zářivého kovu a zeleně světélkujícího skla. "Svou mocí. Mohu ji vyvolat, kdykoli se mi zachce."
"Pět lodí," zamumlal Rodario zděšeně Lot-Ionanovi. "Řekl byste, že je něco takového možné?"
Magus se neodvažoval pohnout. "Za to určitě může ta slitina, která mu prochází tělem. Domnívám se, že toto monstrum je nejnebezpečnější a nejmocnější ze všech." Pohlédl na Flagura. "Neopovažujte se ho rozdráždit. Zbraně, které má na zádech, jsou naším nejmenším problémem."
Pro ubariho bylo nesmírně těžké nic nedělat, když byl nepřítel navíc ve velice nevýhodné bojové pozici. Klečel a nepočítal s nějakým útokem, celý se přikrčil a ani se nehnul.
Ostrovem projelo zachvění. Dopadli na dno, přímo k magickému pramenu.
"Dělej, ať se hned vynoříme," žebronila stvůra vyděšeně a uchopila obě sekery. Jakmile se pěsti sevřely kolem topůrek, rozzářily se runy na zbroji i na zbraních.
"Ano, hned něco udělám," odpověděl Tungdil klidně. "Vidíš?" Několik páček posunul nebo je zatlačil níž. Právě když se monstrum chtělo zvednout, převzal Flagur iniciativu. Takovou výhodu si nemohl nechat ujít, jeho bojovníci se spolu s ním vrhli vpřed.
Monstrum zareagovalo rychle. Bez otálení mrštilo sekerou po útočnících. Jednoho ubariho zbraň doslova rozpoltila a bojovníkova krev a vnitřnosti se vylily na kamennou podlahu. Potom proti nim bestie vztáhla ruce, jejichž skleněné části vzplály zelenou barvou.
Z ruky jí vyrazil paprsek a Flagura smetl, odmrštil ho zpátky až ke vchodu a praštil s ním o zeď.
Flagur zaryčel a vyskočil. Na hrudním pancíři se mu rýsovala vypálená černá skvrna.
"Ne!" zaječelo monstrum a vrhlo po něm druhou sekeru, ubari se však ráně obratně vyhnul. "Teď ne!"
Tungdil uchopil sekeru a nepříteli, jehož pozornost byla odvrácená opačným směrem, ji zasekl do klíční kosti. Pochopil, co znamená reakce, kterou právě viděli. Monstrum nepochybně vypotřebovalo všechnu magii. Zničením pěti lodí se rozplynul i ten poslední zbytek magie, kterou v sobě ještě mělo, a nic z ní v něm nezůstalo. Takže bylo mnohem méně nebezpečné, než všichni celou dobu předpokládali.
Když z něho vystříkla černá krev, tvor jedním dechem zakřičel a zaryčel, vytrhl z plošiny kus zábradlí nad sebou a švihl jím po trpaslíkovi.
Tungdil musel pustit topůrko sekery a uskočil stranou. Masivní železná tyč ho těsně minula a zabořila se do lesa pák a ventilů, několik tuctů jich prasklo nebo se zkroutilo. Monstrum právě dovršilo dílo zkázy, zahájené Třetími při prvním boji.
"Ne," vyjekl tvor ztrápeně. "Kvůli tobě jsem ten stroj úplně zničil!" Odrazil se od země, vyskočil nahoru na nejbližší plošinu a odtamtud skákal dál. "Za to vás všechny zabiju!"
"Ctihodný magusi!" zavolal Tungdil. "Zastavte ho, ať nenačerpá novou magii."
Lot-Ionan pozvedl paže, od nichž k monstru vystřelil bleděmodrý paprsek. Cíl však těsně minul, protože monstrum na poslední chvíli změnilo směr. Svazek energie udeřil do středu parního kotle a z díry velikosti mlýnského kamene se se zasyčením vyhrnuly mohutné proudy žhavé páry.
Pod Tungdilovým vedením vyrazili ubariu s Flagurem vpřed, s menším odstupem je následovali Rodario a

Lot-Ionan.
Magus se často zastavoval a snažil se zasáhnout stvůru prskajícími blesky a vyhnat ji z plošiny, na níž by se mohla zásobit energií z magického pramene. Nepodařilo se mu to. Neviditelná moc rozložila svazky zničujících paprsků na jemná neškodná vlákna a odvedla je stranou.
Tungdil mezitím nastoupil s částí bojovníků do výtahu, zbytek začal točit vrátkem, aby dopravil klec nahoru k monstru, přestože to byl velice riskantní záměr. Tungdil si přál, aby zase měl Ohnivou čepel.
"Modleme se, aby si ta bestie až příliš pozdě všimla, co máme v plánu," prohodil k Flagurovi.
Monstrum obratně vyšplhalo na nejbližší parní kotel a odtamtud skočilo na plošinu s magickým pramenem.
Jakmile na ní jeho nohy přistály, rozzářily se zelenkavé plamínky a začaly olizovat opancéřované tělo. Kolem tyčí uprostřed skleněných rukou se rojily sršící jiskry. Hromadila se na nich magie, vnitřek skleněného obalu se rozzářil, jako by v něm byla uvězněna dvě slunce.
Klec sebou škubla a zastavila vedle plošiny. Tungdil rozrazil dveře.
"Zemřete!" zaryčela bestie vztekle. "Kvůli vám jsem teď uvězněný tady v jezeře!" Namířila obě ruce na vyčerpaného Lot-Ionana.
"Palandiell, dej mi sílu!" vzýval bohyni a podařilo se mu vytvořit před sebou ochranné kouzlo. V tom na něho zamířily svazky energie, vycházející z nepřítelových prstů.
Se zasyčením narazily na magický odpor. Lot-Ionan vyvolal zrcadlové kouzlo, kouzlo té nejjednodušší kategorie. Hrozilo, že magusovo kouzlo nebude schopné odolat nepochopitelné moci soupeře. Magusovi se zdálo, že monstrum přesměrovává sílu pramene přímo proti němu. V magickém zrcadle se objevily pukliny a zrcadlo prasklo. To mělo zničující následky.
Svazky energie tím totiž nebyly odvedeny stranou a přesměrovány na jiný, náhodný cíl. Ne, ony se rozdrolily téměř na stovku drobounkých paprsků. Rozlétly se nazdařbůh do všech stran jako sluneční světlo a zničily vše, co v jeskyni zasáhly.
"K zemi!" zakřičel Tungdil na své průvodce a vrhl se na plošinu. Doufal že slitina dokáže poletující energii vstřebat.
V jeskyni ale nebylo nic, co by se paprskům postavilo na odpor.
Tlakové kotle praskaly, paprsky vyrazily do skalní stěny díry velké jako pěst, jimiž dovnitř proudila voda. Dva z ubariů sežehla magická energie na uhel.
Paprsky provrtaly na několika místech dokonce i samotné monstrum. Jeden ze světelných prstů mu pronikl skrz zuby do úst, z nichž se mu začaly linout obláčky černého kouře. Stvůra zařvala, zapotácela se a zřítila se z plošiny. Když letěla ke dnu jeskyně, provrtaly její tělo další paprsky, teprve poté dopadla s tupým nárazem na zem.
Tungdil se zvedl, očima přelétl chaos, který mu zavládl pod nohama, a pak se zadíval na stěny jeskyně, do nichž se vryly hluboké pukliny. Zmrzačená skála nebyla schopná déle odolávat vnějšímu tlaku.
"Rychle, na dno jeskyně!" nařídil a skočil do výtahu. "Máme jenom jednu cestu, jak uniknout smrti."
Ještě ani nestačili dojet na dno, když se strop nad nimi prolomil. Vodní masy je zalily jako obrovská kaskáda a hrozilo, že se v nich všichni, trpaslíci, lidé i ubariu, utopí.

XVII

Skrytá země,
království Weyurn,
30 mil severovýchodně od Mifurdanie,
6241. sluneční cyklus, konec léta

M
ořská peruť vystřelila napříč vlnami a zamířila k severním výběžkům Rudých hor. Jak jim monstrum prozradilo, právě tam se skrýval vchod do tunelu.
Mlha neustále řídla, sluneční světlo dodávalo hřejivými paprsky teplo všem, co byli na palubě, a umožnilo jim zapomenout na vlhkou temnotu, která je předtím trápila.

Sirka políbila Tungdila na ústa. "Ty jsi opravdový učenec."
Trpaslík si vychutnával dotyk jejích měkkých rtů na svých ústech. "Ne. Jenom jsem si něčeho všiml," utrousil a rozhlížel se po písečné kose.
"Pořád ta samá skromnost," rýpl si Rodario. Herec se rozvaloval v houpací síti. Slunce mu svítilo na břicho a vracelo mu síly. "Kdybys neměl ten správný nápad, abychom vlezli do kotle, všichni bychom se tam utopili." Přimhouřil víčka a mžoural do obrovského tělesa, jasně zářícího na obloze. "A to včetně Lot-Ionana. Na tomto místě ti ještě jednou co nejuctivěji děkuji."
"Byl to úplně stejný princip jako ten, který celou dobu umožňoval, aby se ostrov vynořil na povrch. To, co je naplněné vzduchem, nutně stoupá vzhůru." Tungdil se usmál a dopřál si trochu pýchy.
Flagur, kterého ostrá hrana kotle obšťastnila řeznou ránou na rameni, pochvalně přikývl. Seděl s obnaženým trupem na sudu, obvazy ležely na dosah hned vedle ruky. Jeden z jeho průvodců mu ránu obratně sešíval. "Herec má pravdu. Mohlo to dopadnout úplně jinak. Takhle zůstala většina z nás naživu."
Flagur, jak se zdálo, jehlu vůbec necítil.
Tungdil si všiml, že Lot-Ionan sedí kousek stranou ve stínu hlavního stěžně na kotouči smotaných lan. Vypadal velice ustaraně. "Omluvte mě," prohodil a poodešel ke svému pěstounovi. "Co je, ctihodný magusi?"
Lot-Ionan pozvedl bílou hlavu a pokusil se vyloudit na tváři úsměv. "Copak sis ničeho nevšiml?" Zvedl ruce. "Dříve jsem s nimi dokázal provádět i ta nejkomplikovanější gesta, nikdy jsem nic nepopletl. Nikdy!" Spustil ruce dolů a založil si je, jako by je chtěl sám před sebou schovat. "Teď s nimi provádím hlouposti a paměť si ze mě dělá šašky v té nejnevhodnější chvíli." Prudce vydechl. "Zrcadlové kouzlo! V jeskyni, ze všech stran obklopen vodou a na dně jezera! Bože, jaký se jen ze mne stal blázen!"
"To je Nudinova vina," Tungdil se snažil sejmout z něho odpovědnost.
"To já vím," odvětil magus, "ale to na věci nic nemění." Podíval se na trpaslíka. "Dělám si starosti s tím, co nám přinese budoucnost. Co se stane po boji s Nesmrtelným."
Tungdil se pokusil uhodnout magusovy myšlenky. "Země za horami, tu máte na mysli?"
"Ne. Budoucnost magie ve Skryté zemi." Magus se dotkl větrem nahlodaného dřeva hlavního stožáru. "Nový pramen leží na místě, které je velice hluboko, a bez ostrova se sotva někomu podaří využívat jeho sílu." Pohlédl ke strmým skalním stěnám, vzdáleným od nich čtyři míle. Jedna z nich připomínala obličej, výrazný skalnatý výběžek představoval nos. Obrův nos. "Otázka, kterou si kladu, zní: existuje kromě mě vůbec někdo kdo ten pramen dokáže využívat?"
"Možná ještě nějací další Nudinovi žáci?" Tungdil si pohrával s koncem lana. "Nedělejte si starosti s tím, jak klesnout ke dnu. Když se můžeme pomocí kotle vynořit na povrch, můžeme se s ním dostat zase dolu. Je to jen otázka zátěže. Na to nepotřebujeme žádný ostrov."
"Kdyby žilo víc Nudinových žáků, proč se nepřipojili k Dergardovi a jeho přátelům?" Zvedl se a chytil se za záda, která mu opět zasadila palčivé bodnutí. "Co by se stalo, kdybych byl poslední magus ve Skryté zemi?"
"Třeba mohli považovat za zradu, že se Dergard nevydal v Nôd'onnových stopách, ale že se obrátil na vás," vyjádřil Tungdil svůj názor. "Dergard vystopoval místo, kde je pramen. Uvidíme, jestli se ve Weyurnu neobjeví nějací další lidé, kteří se budou pohybovat podezřele blízko tohoto místa." Volání hlídky na stěžni ho upozornilo na skály. "Blížíme se k cíli, ctihodný Lot-Ionane. Jste připraven?"
"Já nevím." Magusovy světle modré oči vypadaly nesmírně unaveně. "Ale nemůžu si vybírat." Pousmál se. "Nikdo z nás si nemůže vybírat, nemám pravdu?"
Mořská peruť brázdila vlny a přirážela k písečné kose, porostlé travinami.
Tungdil si přál, aby mu v nadcházející srážce mohl stát po boku i přítel Pruďas. Ten uměl bojovat a jadrnými výrazy se i v beznadějné situaci dokázal postarat o povyražení, ať už to měl v úmyslu, nebo ne.
Vír na vodní hladině připomněl Tungdilovi poslední neznámou runu, kterou objevil na zbroji monstra, jež spolu s celým ostrovem spočívalo na dně weyurnského jezera.
"Osm," pronesl tiše. Vaše smrt má osm tváří, složil si dohromady cely výrok. Tak zněl slib Nesmrtelného, adresovaný elfům. Jen jestli se neukáže jako předčasný? Pro číslo osm měl snadné vysvětlení. Pět bytostí bylo spojeno se stroji, k nim museli přidat dva Nesmrtelné a dalšího alfa, se kterým se setkal v Toboriboru. Smrt v osminásobné podobě. Dvě z nich pořád ještě existovaly.

Rodario otevřel oči a vysoukal se z houpací sítě. "Kde je ta válečná loď, kterou sem Nesmrtelný připlul?" divil se. "Přece se najednou nemohla stát neviditelná."
Flagur ukázal na pravobok. "Tam pod vodní hladinou je vidět stín." Zvedl hlavu a natočil se k hlídce v koši. "Co to je?" zakřičel a ukázal rukou směr. Sešitou ránu měl již ovázanou a mezitím si stačil znovu obléct šaty a zbroj.
"Nějaká loď," ozvalo se shora. "Potopila se a klesla na dno. Vypadá jako válečná loď."
"Tím máme jistotu. Nesmrtelný je už tady." Sirka nařídila skasat plachty a spustit na vodu záchranné čluny, aby nemusela s plachetnicí zajíždět příliš blízko do mělkých vod v okolí písečné kosy. Vždyť kdo ví, jak rychle odsud budou muset prchat?
Mlčky, pohrouženi v myšlenkách, se vylodili na břeh. Když přeběhli přes měkký břeh, objevili za hustým křovím průchod. Byl tři kroky vysoký a dva kroky široký.
Opatrně vstoupili do jeskyně, která je po několika málo krocích zavedla ke schodišti, vedoucímu strmě dolů. Z tmavého tunelu zaslechli vzdálené bušení, dupot a rachocení.
Sestoupili po schodech a ocitli se v kulaté štole o průměru deseti kroků. Dno bylo pokryté jemnou kamennou moučkou, vzduch naplněn šedým prachem, po němž se Rodario rozkýchal. V matném světle se leskly dokonale vyhlazené stěny.
"Nikdo tady nesmí zapálit pochodeň," nařídil Tungdil rychle. "Ve vzduchuje příliš hustý prach. Plamenem by se mohl vznítit."
"O takových případech jsem slyšel," přikývl souhlasně Rodario. "Myslím, že v Poristě se jednou od svíčky vznítil moučný prach a rozmetal na kusy celý mlýn. Vy jste o tom nikdy neslyšeli?" Otočil se do míst kde chodba hraničila s jezerem. Byla tam postavená mohutná výztuž. Železné nosníky a vzpěry, tlusté jako strom, se opíraly o zeď z kamene a oceli a zabraňovaly vodním masám v zaplavení obrovské chodby. "Ten Bandilor byl hotový mistr. Jak je možné, že se v hornictví tak dokonale vyznal?" obrátil se s otázkou na Tungdila. "Já myslel, že Třetí jsou v první řadě válečníci."
"Z knih se toho dá vyčíst hodně," prohodil Tungdil s úšklebkem. "Jdeme dál, vpřed! Kdo ví, jaký má Nesmrtelný před námi náskok."
Prošli štolou a dostali se na kolejovou trať, podobnou trasám mezi trpasličími říšemi. Na ní stály připravené tři důlní vozíky, k jejichž ovládání stačila klika a síla svalů.
Flagur ukázal na prázdné místo na podlaze, kde leželo méně prachu než jinde. "Původně tu čekaly čtyři."
"Tak se nezdržujme a honem za nimi." Tungdil skočil do vozíku, ostatní za ním a jízda začala.
Točení klikou se ujali ubariu a brzy dosáhli pozoruhodné rychlosti. V očích, v nose i ústech se jim usazoval jemný prach nahořklé chuti a skřípal jim mezi zuby. Oči je svědily a pálily, nejraději by je všichni pevně zavřeli.
Tunel se táhl napříč Rudými horami rovně jako přímka.
"Jednodušší cestu by si ty nestvůry ze Země za horami ani nemohly najít," prohodil Rodario a odplivl si, aby se zbavil prachu v ústech. "Tady je nemohou děsit ani příkré horské hřbety a strmé srázy, ani prudký vítr nebo sníh a led."
"To určitě. Ale musejí si s sebou vzít čluny. Jak jinak by se pak dostaly z písečné kosy dál?" nadhodila Sirka.
Tungdil v duchu pochyboval, že za tímto plánem vězel Bandilor. Přestože se té myšlence zoufale bránil, všechno působilo dojmem, jako by Furgas v pomstychtivém šílenství naplánoval zánik Skryté země. A byl si jistý, že magistr nepochybně přišel na něco, jak by ty stvůry přepravil dál. Možná pomocí ponorného ostrova nebo nějakého jiného dobytého ostrova, jakých se ve weyurnských vodách vznášelo víc než dost.
Nezvratný důkaz o Furgasově zradě mohl získat, kdyby se řídil magistrovými radami, kde mají tvorové ve strojích údajné slabiny. V boji však na to nebyl čas. "Buďme rádi, že nemusíme na vlastní oči sledovat, jak by to fungovalo," utrousil. "Protože v takovém případě by už bylo příliš pozdě."
Jízda trvala hodně dlouho, bez ustání se však blížili dusotu a rachocení, které je předcházely. Závoje prachu byly stále hustší a vyšší, vozík projížděl vrstvami popela a vířil ho v mohutných šedých oblacích. Hluk se stával hlasitější a hlasitější, až přehlušil všechny ostatní zvuky. Bylo vyloučené, aby se mezi sebou na poslední chvíli na něčem domlouvali.

Před nimi se objevil obrovitý šedý stín, který kompletně zaplnil celý objem tunelu. Spatřili dvacet kroků dlouhý stroj, jenž v jednom kuse rachotil, cinkal a něco drtil. Na čelní straně se otáčel vrták a bez ustání se prokousával vpřed, ze zadní části stroje tryskal proud jemného prachu. Celé řady kol, každé z nich velké jako menší domek, se pomalu točily a vytvářely potřebný tlak, aby ražení postupovalo plynule kupředu.
Tungdil konečně pochopil, proč byl na začátku tunelu otvor, který se pak dodatečně musel s vynaložením obrovské námahy zasypat. Stroj s největší pravděpodobností vyrazil do Rudých hor přímo z ponorného ostrova, a navíc pod hladinou. To všechno proto, aby ho nikdo nešťastnou náhodou neobjevil. Když se pak zavrtal dost hluboko do skály, byl otvor, jímž pronikl do podzemí, přepažen.
"On se pohybuje sám od sebe," zakřičela Sirka Tungdilovi do ucha, aby přehlušila rámus. "Nevidím tam žádnou posádku, která by ho obsluhovala."
Tungdil pouze přikývl. Toto bylo to nejdokonalejší, opravdu mistrovské dílo, jaké kdy magistr technicus vykonal. Stroji, který si neomylně a bez řízení prokousává tvrdou skálou vlastní trasu, cyklus po cyklu, nemohlo nic konkurovat. Bude pracovat na plné obrátky, dokud nedorazí do Země za horami a neotevře všechny dveře a brány stvůrám, aby zde mohly dokonat dílo zkázy.
Rodario si popotáhl kroužkovou košili a ukázal na chybějící vozík. Stál těsně vedle stroje, Nesmrtelný však v něm nebyl.
"Alf musí být někde uvnitř stroje," vykřikl Tungdil a vyskočil z vozíku. Až po prsa zapadl do prachu a brodil se jím vpřed k železnému žebříku, vedoucímu kolem koncového kola stroje nahoru. Trpaslík měl pocit, že zapadl do vody smíchané s pudrem.
Jeho společníci ho následovali, jeden po druhém vyšplhali nahoru na stroj. Železo se otřásalo a jemně vibrovalo, neustále zde něco rachotilo, jako by uvnitř stroje bušila těžká kladiva. Všude byl cítit pach kamení, teplého železa, oleje a prachu.
Zanedlouho pronikli na lávku ze železných mříží, táhnoucí se po celé délce stroje. V pravidelných odstupech z ní odbočovaly nahoru a dolů různé schůdky a žebříky, vedoucí k dalším úrovním. Na první pohled bylo vidět pouze železné obložení, nikde nebyly žádné páky, nastavitelné šrouby ani jiná zařízení, jimiž by se dal postup stroje zastavit. Potom zaslechli, že rachot nabral na hlasitosti a stroj zvýšil tempo. Vrták zrychlil práci.
"Musíme stroj zastavit," zaryčel Tungdil. "Nesmrtelný má…"
Za ubarim, který kráčel z jejich skupinky jako poslední, přistála na lávce postava oděná do černé zbroje, v každé ruce meč, a oběma zasadila muži ránu. Válečník, rozseknutý na tři části, dopadl na lávku. Zemřel a přitom neměl tušení, kdo ho připravil o život. Jeho krev smyla prach, smíchala se s ním a vytvořila vlhké šedočervené chuchvalce.
Nesmrtelný se v přepychové zbroji z tionia pohyboval tak rychle a bezpečně, jako by téměř nic neváţila. Matné špinavě žluté světlo mu propůjčovalo ještě děsivější auru a sklopená helma znemožňovala pohled na obličej, který se pod ní skrýval. Tungdil na soupeře upřeně zíral, dokázal však jen vytušit, co kovový kryt tají.
Alf se nehodlal pouštět do dlouhého boje. Okamžitě se odrazil a snažil se dostat na úroveň horního patra. Flagur po něm mrštil dýkou a zasáhl Nesmrtelného ve skoku. Hrot dýky prorazil alfovu zbroj kousek nad pravým bokem, ostří se zčásti zabořilo do těla. Poté jim soupeř zmizel z dohledu stejně rychle, jako se předtím objevil.
Tungdil ukázal nad hlavu. "Nahoru! Možná je tam nějaký vchod dovnitř," zakřičel. "Nejdříve musíme zastavit stroj. Alf za námi přijde sám."
Opatrně šplhali z jedné úrovně na druhou, přelezli přes kovový, nesmírně špinavý hřbet mechanického rypadla a dorazili k úzkému průchodu dovnitř. Flagur se tam nasoukal jako první, za ním následoval Tungdil a všichni ostatní.
Zjistili, že se Nesmrtelný včas na všechno připravil. Tady bylo nepochybně to pravé místo, odkud se donedávna dala aparatura řídit. Obrovské škody, které však alf stačil ve stísněném, páchnoucím a především rozpáleném prostoru napáchat, jim znemožňovaly rozpoznat, k jakému účelu které kolečko sloužilo.
Sirka narazila na širokou záklopku, od níž vedl průchod dolů k srdci stroje. Tázavě na ni ukázala a

Tungdil jen přikývl.
Tam bylo všechno ještě mnohem horší. Žár uvnitř stroje jim vysával všechen pot z pórů, železné schůdky po sprškách oleje nebezpečně klouzaly, lávky byly ještě užší než ty na vnější straně stroje. Mechové lucerny dodávaly světlo, které bylo pro oči trpaslíků a ubariu jakž takž postačující, ale Rodario a Lot-Ionan v něm neviděli téměř nic.
Pohled na dílo, jaké ve skryté zemi nikdy předtím nebylo k vidění, je úplně ohromil a vzal jim dech. Velká i malá ozubená kola vířila jednou rychle, podruhé zase pomalu, tyče rotovaly, řetězy a tlusté kožené řemeny poháněly válce, z nichž vyčnívaly různé sestavy tyčí a ztrácely se v jiných železných zařízeních. Byl to živý les, vyrobený z kovu, v němž se stačilo něčeho neopatrně dotknout a hned by vás nějaké to soustrojí popadlo a vleklo dál.
"Co vlastně hledáme?" zakřičela Sirka. "Nebo tu máme něco rozmlátit?"
"Nevím, jestli by to stačilo," zahulákal Tungdil odpověď. "Musíme najít pohon stroje a zničit ho."
Sirka protáhla obličej. "A jak takový pohon vypadá?"
Rodario ukázal doleva. Tam stál železný blok, vysoký jako dům, odkud neustále zaznívalo mohutný rachot a z něhož vycházelo několik řetězů, rozvedených pomocí vratných kladek do prakticky všech částí stroje. "Začneme tam a uvidíme, co se stane," navrhl.
Jeden ubari vykřikl a upustil zbraň. Ostatní v poslední chvíli zahlédli, že mezerou v železné mříži, po níž právě přecházeli, pronikla nahoru úzká čepel, která se bojovníkovi zabořila přímo do rozkroku. Pod nimi, na druhé straně mříže, visel na mřížích Nesmrtelný jako obrovský pavouk.
Umírající ubari dopadl na lávku. Alf se mezitím odrazil, naprosto bezpečně přistál na dva prsty široké železné vzpěře a odtamtud opět zmizel ve tmě.
Rodario polkl. Na to, aby nepřítele porazili, už jim zbývala pouhá hrstka ubariů. "Ctihodný Lot-Ionane, udělej už konečně něco!" dotíral vyděšeně na maguse.
Tungdil nemohl herci jeho reakci nikterak zazlívat. "Pojďme rychle k bloku," nařídil a vyrazil vpřed.
Doběhli k železnému bloku, který považovali za hnací jednotku. Řetězy se s pištěním prohánělo kolem nich takovou rychlostí, že se jim rozmazaně míhaly před očima. Vířily kolem sebe vítr plný oleje. Tungdil si všiml, že jsou pevně napnuté a že se jim je nepodaří jen tak snadno zastavit. Pomoci jim mohly už jen vratné kladky.
Než stačil ostatním povědět, co má v úmyslu, alf se znovu objevil. Vybral si Flagura, tentokrát však narazil na připraveného protivníka.
Flagur mečem odvrátil ránu první čepelí, a zároveň chytil alfovu ruku, která se oháněla druhou zbraní. Potom kopl Nesmrtelného do hrudi a odmrštil ho tím dozadu. Přitom nepovolil sevření, nadále protivníka pevně držel a věřil, že mu tak zlomí ruku.
Alf letěl dozadu jako loutka na provázku, odrazil se však o zeď a vrátil se dvojnásobnou rychlostí zpátky k Flagurovi. Okamžitě po něm sekl mečem. Ubari musel alfovu ruku pustit, nepodařilo se mu ho zranit. Zbylí ubariu pospíchali nahoru a rychlými údery dotírali na Nesmrtelného.
Alf zjistil, že udělal chybu. U těchto protivníků neměl co do činění s převážně silnými, zato však velice tlustými a těžkopádnými skřety. Utržil několik ran. Po dvou zásazích do hrudi a levého stehna se opět pokusil stáhnout do temnot a odtamtud pokračovat v dalších zákeřných útocích.
Jednoho z ubariů alf probodl, úder dalšího protivníka stočil tak obratně, že se vojákův trup dostal do nebezpečné blízkosti řetězu. Po bleskurychlém druhém úderu řetěz ubariho zachytil a strhl ho s sebou. Bojovníkův řev brzy umlkl. Někde uvnitř stroje se ozval hlasitý šramot, rotující řetěz se zbarvil krví a nabral temně rudou barvu.
"Chytněte ho!" Lot-Ionan využil příležitosti, utkal poutací kouzlo a vrhl ho na Nesmrtelného.
Runy na černé zbroji vzdorně vzplály, před účinky magie však svého nositele neochránily. Alf strnul jako socha, helmou pronikal ven vzteklý řev.
"Srazte ho k zemi!" Tungdil se na alfa vrhl, Flagur mu přispěchal na pomoc a vytrhl protivníkovi oba meče z rukou.
"Uklidněte se, přátelé." Rodario neměl odvahu ani chuť přiblížit se až k Nesmrtelnému, místo toho se šťoural v pohonu stroje. "Já ten stroj ochromím." Nalezl klapku, kterou se mu podařilo otevřít. Za ní spatřil jedno ozubené kolečko vedle druhého a spoustu tlustých železných pružin, které se neúnavně

napínaly a povolovaly.
Pod nimi stála menší vanička plná oleje. Do ní zajížděly drobné naběračky, plné se z ní vynořily zpět a nepřetržitě polévaly rychle rotující části soustrojí. Černá kapalina pak zase stékala po tyčích zpátky do vaničky.
"No, tak tady u toho vím i já, co musím udělat," zasmál se herec. Mečem navrtal do vaničky širokou díru. Olej vytekl a naběračky brzy zabíraly do prázdna.
Zatím se však nic nedělo. Stroj nadále běžel jako po másle.
"Trvá to moc dlouho." Aby celý proces urychlil, naházel Rodario do vaničky všechen prach z kamení, který mu přišel pod ruku. Naběračky ho vyvezly nahoru a déšť prachu zanedlouho pokryl všechny rotující části stroje.
Brzy poté zazněly první skřípavé zvuky, kov se o sebe třel, tím se zahříval a šířil kolem sebe palčivý zápach. Bylo otázkou krátké doby, kdy se pohon definitivně zastaví.
"A Neuvěřitelný měl zase jednou neuvěřitelný nápad." Herec zavřel klapku a přihlížel, co Tungdil a ubariu provedou s Nesmrtelným.
První kolo zaskřípělo a zastavilo se. Některé z částí, rotujících maximální rychlostí, se náhle zabrzdily, zatímco jiné běžely dál, ale výkon motoru nebylo kam převádět. Železo s pronikavým zařinčením prasklo, trosky ozubených kol prudce prorazily ochranný plášť a rozletěly se jako střely na všechny strany.

XVIII

Skrytá země,
království Weyurn,
severní hranice Rudých hor,
6241. sluneční cyklus, konec léta

"P
odíváme se, co se pod tou helmou schovává," prohlásil Tungdil a sáhl pod okraj helmy, aby uvolnil řemínky na bradě. V tom se ozval hluk, který ho v poslední chvíli varoval, a kolem něho proletěly první úlomky ozubených koleček. Polekaně otočil hlavu k Rodariovi. "Cos to udělal, Neuvěřitelný?"
"Zničil motor, přesně jak jsi chtěl," odsekl herec uraženě. "To půjde rychle."
Zvuky, které stroj vydával, hovořily zcela jinou řečí. Řetězy a hnací řemeny se trhaly a spoušť se šířila vnitřkem stroje dál a dál. Ze všech stran zaznívala dunivá symfonie zániku a prostorem létalo stále více úlomku a střepin. Na bojišti, které tisícovka lučištníků bez přestávky zasypávala šípy, bylo bezpečněji než v železném břiše stroje.
"Ven!" zaryčel Tungdil a další úlomek ho trefil přímo do zad. Kroužková košile ztlumila prudkost, s níž ho železný čep zasáhl, přesto ho však rána pořádně zabolela.
Hledali cestu zpátky. Sirka objevila další záklopku, kterou se po úzkém železném schodišti dostali k jinému východu. Nesmrtelný jim celou dobu v ničem nebránil. Bylo i v jeho zájmu, aby od rozpadajícího se stroje unikl co nejrychleji a nezahynul v jeho útrobách.
Netrvalo dlouho a dostali se ven, seskočili do prachu a rozběhli se k vozíkům. Teprve potom si dopřáli chvíli odpočinku.
"Připomeň mi, že ti už nikdy nesmím dát za úkol, abys něco ochromil," sykl Tungdil k Rodariovi napůl vážně, napůl v žertu.
S hlasitým zaskřípěním, připomínajícím výkřik prastaré, temné bytosti, se vrták zastavil a stroj přestal razit. Poslední zbytky prachu dopadly k zemi, poté zavládl klid.
Náhlé ticho bylo přímo děsivé. Tungdilovi v hlavě pomalu doznívalo dunění, uši si s ním nevybíravě zahrávaly.
"Dokázali jsme to!" jásal Rodario a osahával se, aby se ujistil, že na sobě nepřehlédl nějaké zranění. "Hrdinové minulosti jsou i hrdiny tohoto oběhu! Skrytá země je v bezpečí, milí přátelé."
"Ne tak úplně." Tungdil natáhl ruku, aby Nesmrtelnému sejmul helmu z hlavy a zeptal se ho, co udělal s

kamenem, když alfova noha najednou vystřelila vzhůru a špička boty zasáhla trpaslíka do čela. Nesmrtelný buď jen předstíral, že kouzlo působí, nebo ho Lot-Ionan nedokázal déle udržet. Alf vytrhl ubarimu, stojícímu vedle něho, meč z ruky a udeřil bojovníka, který ho svíral, opancéřovaným loktem do obličeje. Ubari se v bezvědomí zřítil k zemi.
"Jak se mě opovažujete zadržovat?" vykřikl alf pod helmou a rozmáchl se mečem po Flagurovi, který jeho úder odvrátil, místo toho však pocítil tvrdou ránu pěstí do nosu. Krev vystříkla, zmáčela pancéřovou rukavici Nesmrtelného a vlhce se na ní leskla. "Rozdrtím vám kolena a donutím vás, abyste přede mnou klečeli ve vlastní krvi."
"Lot-Ionane!" vykřikl Rodario a rychle ucouvl před nepřítelem, který se pohyboval s nepředstavitelnou rychlostí a hbitostí.
Tungdil zastoupil alfovi cestu. "Máš něco, co ti nepatří!"
Nesmrtelnému nestál za řeč. Místo odpovědi zaútočil, ale trpaslík zachytil ránu sekerou. Byla však tak prudká, že mu podklesla kolena. Takový úder by s největší pravděpodobností srazil do kolen i skřeta.
"Co jste to za ubožáky," utrousil alf opovržlivě dutým hlasem. "Vy jste si zánik opravdu zasloužili."
Jakoby jen tak mimochodem se vyhnul ráně jednoho ubariho a s hravou lehkostí neustále tlačil na meč a tím i na Tungdila.
"Stroj je zničený," zavrčel trpaslík a odsunul nepřítele zpět, tlačil ho k Flagurovi, který se rozmáchl k úderu.
"Už ho nepotřebuju. Zbytek tunelu prorazím pomocí diamantu/' Nesmrtelný plynulým pohybem s mečem couvnul a vyvedl Tungdila z rovnováhy, potom využil setrvačnosti pohybu a vrazil zbraň do těla Flagurova posledního bojovníka. "Hned jak vás pobiju." Odrazil se, vyskočil na vozík a katapultoval se s mečem v napřažené ruce před Lot-Ionana.
Magus pozvedl ruku a zavřel oči. Přes rty mu prošla jediná slabika a Nesmrtelný zůstal viset ve vzduchu, jako by ho někdo pověsil na šňůru.
Flagur k němu přiskočil, vykroutil mu z rukou obě zbraně a prohnal mu je hrudí. Ostré čepele hladce prošly zbrojí. Nesmrtelný pronikavě zaječel. "To samý cítili moji lidi, alfe," zahulákal Flagur s chutí a růžové oči se mu rozzářily. Poté zakroutil rukojetí, aby alfovi způsobil větší bolest. "Trp, zrůdo. Trp, než konečně chcípneš!"
Kouzlo opět až příliš rychle ztratilo účinek a Nesmrtelný spadl na zem. Vztekle zaječel jako zvíře, vytrhl si meče z těla a zaútočil jimi na Flagura.
Vůbec nestačili postřehnout, co vlastně alf přesně dělá. Čepele vířily vzduchem, kapky krve se rozstřikovaly všude kolem. Po chvilce klesl ubari do šedého prachu, který se nad ním zavřel jako voda.
"Tak nějak jsem si to představoval," zamumlal Rodario. "Zase stojím proti jakémusi šílenci. Stejně jako tehdy v Poristě."
Alf před nimi ucouvl, sáhl k opasku a vyňal z váčku diamant. Pancéřová rukavice se kolem něho pevně sevřela, až to zapraskalo a zaskřípělo.
"Zničte ho!" zařval Tungdil a vrhl se vpřed. Zcela jasně zaslechl, že alf hovoří vlastním jazykem a zřejmě se snaží vyvolat magické kouzlo. Sirka a Rodario zaútočili každý z jedné strany, aby se Nesmrtelný nemohl vyhnout všem útokům najednou.
V tom se diamant rozzářil.
Ostré paprsky světla si prorazily cestu škvírami mezi opancéřovanými prsty a osvětlily stěnu tunelu. Tionium zprůsvitnělo, na alfově ruce, který vztyčil dva prsty a zamířil jimi na Lot-Ionana, byly přesně vidět všechny kůstky.
Tungdil ani v nejmenším nepochyboval, že z prstů za okamžik vyšlehne světelný paprsek a zasáhne jeho pěstouna. "Vraccasi, potřebuju tvoji pomoc!" Přikrčil hlavu a s mohutným odrazem skočil vpřed, ostřím sekery mířil Nesmrtelnému na zápěstí.
A zasáhl je!
Tungdil na chviličku ucítil, jak se zbroj a kosti snaží vzdorovat, ale ani jedno, ani druhé nedokázalo čepel zastavit. Useknutá část končetiny dopadla do prachu, paprsky v kameni pohasly.
Nesmrtelný zaryčel a okamžitě na něho zaútočil.
Tungdil sice stačil nastavit sekeru, alfův meč však pronikl topůrkem a zasáhl ho do pravé paže. Hladce

projel zbrojí a svalstvem a zastavil se až o kost. Kdyby předtím nenarazil na topůrko sekery, trpaslík by nepochybně přišel o celou paži.
Tungdil vykřikl a odpotácel se stranou, prsty se mu rozevřely a zbytek topůrka mu vypadl z ruky.
Sirka ho však nenechala samotného. Skočila před něj a zaútočila na alfa, aby ho od Tungdila zahnala dál.
Lot-Ionan a Rodario mezitím horlivě pátrali po useknuté ruce s diamantem.
Ani Sirka však nebyla Nesmrtelnému rovnocenným protivníkem. Alf předstíral úder zešikma a místo toho ji bodl do levého ramene. Potom škubl mečem vzhůru a přeťal jí klíční kost. Sirka se bez hlesu zhroutila k zemi a zabořila se do prachu.
"Ne!" Tungdil slepý vztekem se vyřítil na alfa, který ho očekával s pozvednutou zbraní a rozpřahoval se ke smrtelné ráně.
"Mám ji! Mám ji!" Rodario našel uťatou ruku a udeřil jí o stěnu vozíku, aby uvolnil sevření, načež obratně zachytil padající kámen. Podal ho magusovi, který ho s úctou uchopil do ruky.
Dokonalost kamene značně utrpěla. V průzračném diamantu se objevily tmavé kaly a slepá místa a Lot-Ionan měl pocit, že v něm vidí dokonce i praskliny. Kamenu nijak nesvědčilo, že se ho alf dotýkal.
"Palandiell a Sitalie, prosím vás, poskytněte mi pomoc," pronesl magus a sevřel kámen v prstech. Důkladně se soustředil a pátral po moci, která v něm dřímala.
Tungdil se přitočil k Nesmrtelnému, vytasil dýku a chtěl ji vbodnout do spodní ze dvou ran, které protivník utržil v průběhu boje.
Nedostal se však k tomu, aby dýku použil. Alf udeřil mečem trpaslíka zešikma do levého boku pod paží. Čepel prošla kroužkovou košilí mezi žebry až do srdce.
Tungdilova krev se proměnila v rozpuštěnou mízu hor, po celém těle ho polil žár. Pouze srdce mu začalo chladnout.
"Tvá smrt se jmenuje Nagsór In?ste," pronesl alf vzletně, než vytáhl čepel ze srdce. Z rozevřené rány tryskem stříkala tmavě rudá trpasličí krev, řinula se trpaslíkovi po šatech dolů a napájela prach na podlaze tunelu. "Beru ti život, podzemšťane. Pro tvé kosti se nikde nenajde hrob, tvá duše bude ztracená a bude se bezcílně toulat z místa na místo. Bude stejně ztracená jako Skrytá země, až se sem vrátím."
"Já…" Tungdil vzdorně pokrčil čelo, udělal k Nesmrtelnému dva vrávoravé kroky a pozvedl dýku.
"Sirka…" Těsně před alfem upadl na kolena a až po krk zapadl do prachu. Chlad mu ze srdce pronikl do nejvzdálenějšího koutku těla a zcela ho ochromil. Před očima měl stále větší tmu, alf splýval se stíny, až se stal zcela neviditelným. Potom se trpaslík zhroutil na zem a zmizel v šedi.
Rodario sledoval, jak se život jeho přítele chýlí ke konci. "Ctihodný magusi, musíte učinit zázrak," pronesl nezvučně a pozvedl zbraň. "Zařídím, abyste měl jeden nebo dva okamžiky čas."
Lot-Ionan cítil sílu diamantu, která ho zatím odmítala poslechnout.
"Není to tak jednoduché, jak by si jeden myslel, že?" prohodil dobře známý hlas vedle něho.
Magusovi přejel po zádech mráz, neodvážil se otočit hlavu. "Nudin?"
"To, co z něj zbylo, starý příteli."
Lot-Ionan polkl a uviděl, že se k němu blíží alf. Hodlal dokonat svou práci a získat diamant zpátky.
Rodario napolo zaštítil maguse vlastním tělem a napřáhl meč, přestože věděl, že padne rychleji než všichni ostatní. Magusovi připadaly pohyby obou mužů neuvěřitelně pomalé, jako by každý z nich vážil nejmíň cent a někdo ovládal pomocí provázků pohyby jejich rukou a nohou.
"Musíš kameni otevřít mysl," řekl Nudin, tentokrát z druhé strany. "Dovol mu, aby ti pohlédl do duše. Jestliže dospěje k názoru, že si jeho moc zasloužíš, nepochybné ti proti Nesmrtelnému pomůže."
"Jdi pryč! Jsi jen přelud," zasyčel Lot-Ionan a koncentroval se.
"Jenom do jisté míry, starý příteli," zaslechl za zády hlas zabitého maguse. "Žiji dál v tobě."
"Jakým způsobem se ti to podařilo?"
Nudin se tiše zasmál. "Co dělají tvoje záda, Trpělivý? Nebolí tě při některých pohybech?"
Lot-Ionan se nakonec přece jen rozhlédl kolem sebe a zdálo se mu, že vedle stroje vidí obrysy mužské postavy, nebyl však schopný rozpoznat její tvář. Když zamrkal, muž zmizel. "Co ty o tom víš?"
"Neměl bys raději pomoci Rodariovi než se honit za duchy?" ozvalo se přátelsky, zároveň však i mentorsky ze všech stran. "Ten dobrák zemře a potom tě Nesmrtelný nemilosrdně rozseká na kusy."
"Jak to, že byl schopen použít kámen?"

"Později, Lot-Ionane. Jestli chceš zachránit Skrytou zemi, tak se snaž." Hlas po krátkém zaváhání dodal: "Nebo chceš, abych ti pomohl já, starý příteli?"
"Ne," přelétlo Lot-Ionanovi okamžitě přes rty. Pevně sevřel víčka, stlačil diamant oběma rukama, jako by z něj chtěl vymačkat sílu jako ze zralého ovoce. Nic se nestalo. V tom zazněl Rodariův výkřik a magus zaslechl, jak něčí tělo dopadá k zemi.
"Jsi příliš pomalý, starý příteli. Teď již mezi tebou a Nesmrtelným nikdo nestojí. Nejchrabřejší hrdinové Skryté země byli poraženi," prohlásil Nudin. "Moje nabídka nadále platí, Trpělivý. S tou svou pověstnou trpělivostí se dnes daleko nedostaneš, to ti říkám rovnou."
Lot-Ionan otevřel oči a uviděl, že alf stojí dva kroky před ním. Hlavou mu prolétly vize zničené Skryté země. Ze severu proudily v nikdy nepoznaných proudech obrovské davy bestií, vycházejících z Černé soutěsky, a spojovaly se s monstry, valícími se ze západu. Společně pustošily bezbrannou zemi a přinášely jí zánik a zkázu. Nezbylo po nich nic než vypálené a zprzněné enklávy hrůzy a z lidí se stali služebníci zla.
Alf zvednul hledí a ukázal magusovi překrásnou tvář, v níž byly místo očí dva velké černé otvory.
Jeho krása maguse ochromila, zároveň však i odzbrojila. Lot-Ionan cítil, jak jeho odpor taje a jak si přeje, aby této bytosti mohl splnit každé její přání. Stačí, aby ho o ten kámen jen požádala, a…
"Ne," vykřikl vzpurně a vzepřel se alfově přitažlivosti, přestože jí nebyl schopen delší dobu vzdorovat.
"Pomoz mi, Nudine," řekl tiše.
"Velice rád, starý příteli."
Lot-Ionanovi projela páteří žhavá bolest, putovala po ní vzhůru, potom vystřelila ramenem do paže a zamířila až ke konečkům prstů. V následujícím okamžiku vzplál diamant chladným zeleným ohněm.
Magusovi se najednou vrátilo veškeré vědění. Vybavovala se mu různá kouzla. Mnoho kouzel. Rojila se mu v hlavě jakoby sama od sebe, ústa a ruce formovaly zaklínadla a vrhaly je na alfa.
Prudkost magusova útoku Nesmrtelného dokonale překvapila. Ocitl se v uzavřené sféře malachitově zbarveného světla, z níž se nemohl vymanit ven. Stačila jedna jediná Lot-Ionanova myšlenka a zářící koule se smrskla do té míry, že její horní okraj narazil na alfovu helmu.
Nesmrtelný podřepl a zoufale se snažil prorazit si z těsného vězení otvor, kterým by se dostal na svobodu, ale to se mu nepodařilo. Světelná sféra se neustále zmenšovala a stlačovala alfa jako lis.
Tionium se prohýbalo, kosti praskaly, zavrtávaly se do kůže a pronikaly vnitřními orgány Nesmrtelného, z něhož se valily do prachu proudy krve. Alfovy výkřiky se pronikavě rozléhaly tunelem.
Koule se mezitím zmenšila na průměr malého kola od vozu, stahovala se stále úžeji a úžeji, smrskla se na velikost křišťálové koule a pak maličké kuličky. Magie přetvořila Nesmrtelného na malou krvavou věcičku z masa a kovu, z níž vyprchal veškerý život.
Lot-Ionan nechal světelnou sféru zmizet a kulička se k němu dokutálela v prachu. Pomocí nově nabyté moci ji zvedl, aniž by se onoho odporného výtvoru musel dotknout, a mrštil jí do stroje.
"Jsi se mnou spokojený, Trpělivý?" vyptával se Nudinův hlas. "Myslím, že jsme se docela dobře doplňovali."
Magus hlasu neodpověděl, ale rychle se staral o své společníky. Tungdilovi už nebylo pomoci. Alfův meč mu probodl srdce. "Ne, to ne," zašeptal otřeseně. Z hloubi paměti se mu vynořily vzpomínky na cykly plné štěstí, pokojnou štolu, Tungdila stojícího u kovadliny nebo v kuchyni, jak se smíchem něco předčítá děvečce Frale a jejím dětem. Co by za to dal, aby se ty časy vrátily. A s nimi všichni ti, které od té doby ztratil.
"Zkus to," zašeptal Nudin svůdně.
"Co mám zkusit?"
"Probudit ho k životu."
"Udělat z něho nemrtvého? To nemohu. A i kdyby to bylo v mé moci, ne, to ať raději…"
Nudin se pousmál způsobem, jakým se dospělý usmívá nic netušícímu dítěti. "Trpělivý, máš nezměrnou moc. Bohové by ti mohli závidět. Zkus to."
"Ne."
"Zkus to. Nebudeš zklamán."
Lot-Ionan nejprve váhavě položil levou ruku na trpaslíkovo tělo, pravou pevně svíral kámen. Léčivá

kouzla se mísila s obrazem živého Tungdila.
Magie působila!
Když se rána zavřela a trpaslíkovo srdce mu začalo pod prsty bít, nemohl tomu magus uvěřit. Nabyl moc nad životem a smrtí, což byl jeden z nejstarších cílů všech generací magusů a mag! Jenom tak, bez dlouhých cyklů bádání, vynalézání vzorců a experimentování. Vše, co potřeboval, držel v prstech.
Tungdilova víčka se zachvěla a pak se trpaslík podíval na pěstouna. "Ctihodný Lot-Ionan? Jsem mrtvý?" S kašlem se zvedl, vyplivl krev a prach. Nevěřícně osahával rozseknutou kroužkovou košili, která mu naprosto přesně ukázala, kam ho zasáhl meč Nesmrtelného. "Vždyť přece musím být mrtvý." Nakrabatil čelo. "On mě zasáhl a…" Rychle se rozhlédl kolem sebe, očima hledal alfa a přitom vstal. Zároveň si všiml, že se mu ztratila i těžká rána na paži. "Kde je Nesmrtelný?"
"Mrtvý." Lot-Ionan ho pohladil po hlavě, stejně jako to dělával dříve. "To ten diamant, Tungdile. Je neuvěřitelně mocný a je schopen… vyléčit rány tak jako nic jiného v celé Skryté zemi." Nechtěl, aby se jeho schovanec dověděl, že by teď již vlastně měl stát ve Vraccasově Věčné kovárně.
"Mrtvý?" Tungdilovi se zatočila hlava, musel se přidržet vozíku. "Kde je jeho mrtvola?"
"Já jsem ho zničil. Je někde v tom stroji."
"Jste si jistý, že…"
"Ano." Magus pospíchal k Rodariovi, aby mu ošetřil rány. I herec by se normálně musel odebrat k mrtvým, čepel Nesmrtelného mu rozpárala břicho a střeva vyhřezla ven. Avšak kámen a magie posunuly zase všechno na správné místo a smrtelná rána se zavřela dříve, než ji mohl Tungdil spatřit.
Potom magus zmírnil rány Sirce a Flagurovi. Ostatní cizí duše přenéchal Lot-Ionan Ubarovi. Nechtěl plýtvat mocí s přílišnou velkorysostí. I ona určitě mela někde hranice.
Tungdil prohledal vozík, kterým Nesmrtelný přijel ke konci tunelu, protože doufal, že v něm možná najde Ohnivou čepel. Bez úspěchu. Tentokrát se alf zřejmě postaral o to, aby legendární zbraň zůstala skryta. Botou narazil na něco tenkého, kovového. Sehnul se a zvedl z prachu jeden z mečů. které doposud patřily Nesmrtelnému.
"Trofej?" poznamenal Rodario, jenž se své záchraně nedivil o nic míň než trpaslík.
Tungdil s obdivem zkoumal kvalitu alfovy zbraně a rozhodl se, že si ji vezme s sebou. "Vykovám z ní sekeru," poznamenal. "Prokáže mi dobré služby, dokud nenajdu Ohnivou čepel." Popošel k Sirce a sevřel ji v náručí. "Zvládli jsme to," zašeptal s úlevou v hlase. "Diamant je v bezpečí."
"Pojďme z toho tunelu pryč," navrhl Rodario a ukázal na roztrhané šaty. "Sice pořád ještě nevím, jak jsem to mohl přežít, ale už se na to nebudu vyptávat." Kývl na maguse. "Konečně vidím, že magie dokáže vykonal i báječné věci, ctihodný Lot-Ionane." Nastoupil do vozíku a položil ruce na kliku. "Nastupovat, hrdinové Skryté země. Já chci na slunce."
Tungdil vyčetl z tváří ostatních, že nikdo pořádně nechápe, co se vlastně stalo. Bylo to způsobeno tím, že nikdo z nich nemohl sledovat, co se mezi Nesmrtelným a magusem skutečně odehrálo. Radost však převažovala a udusila jako neprodyšný plášť všechny otázky. I jeho vlastní.
Flagur a Rodario zatočili klikou, jízda k východu začala.
Lot-Ionan se ohlédl přes rameno. Opět zahlédl obrysy nějakého muže, který stál vedle stroje a zvedal ruku na pozdrav, jako by chtěl zůstat v chodbě a čekat na jejich návrat. Rychle otočil hlavu dopředu, a když se otáčel, pocítil píchnutí v zádech.
Unavení dorazili na místo, na němž jejich dobrodružná jízda začala. Nad hlavami měli vchod, jímž již nepadal dovnitř jediný paprsek světla, venku nastala noc. Ve tmě šplhali po širokém schodišti vzhůru.
"Jen si to představte: kdyby nebylo nás, pochodovaly by po těchto schodech nahoru celé armády skřetů," prohodil Rodario v půlce cesty. "Je to dobrý pocit, když víme, čeho jsme dosáhli. Pane jo, to byl ale boj! Nikdy by mě nenapadlo, že se jednou střetnu s Nesmrtelným."
"Tak proč jsi šel s námi?" divil se Tungdil.
Rodario na něho mrkl. "Protože jsem si myslel, že tu nebude zapotřebí mojí čepele, ale vědomostí. A mých úst, protože ta jsou stejně jako dřív mojí nejlepší zbraní. A hned za pusou následuje něco, co mohou spatřit jen krásné dámy."
"To tu nemohlo chybět," vyprskl Tungdil smíchy. Přestože byli všichni vyčerpaní, zvedla se jim nálada.
"Není to krása?" Rodario se blahem vznášel v oblacích. "Ten nejtěžší úkol, porazit Nesmrtelného, jsme

zvládli. Teď na nás čeká sice dlouhá, ale ne nebezpečná cesta do Země za horami."
Tungdil se zašklebil. "Jak jsi přišel na to, že nebude nebezpečná, Neuvěřitelný?"
"Co se asi tak může stát, když se můžeme chlubit eskortou čítající sto tisíc bojovníků a mocným magusem?" Zakopl ve tmě o hranu schodu a upadl. "Zatracená tma! Tak to dál nejde." Přehraboval se v kapsách.
"Co tam děláš. Neuvěřitelný?" zeptal se Tungdil.
Kámen třískl o kov a objevil se maličký svazek jiskřiček, přeskočil na knot lampy a zapálil ji. Teplé světlo ozářilo Rodariovy ušlechtilé rysy. "Světlo, Tungdile. Nechtěl bych, abych přežil střetnutí s alfem a pak se zabil na schodišti. Můj krk je mi svatý." Ohlédl se dozadu. "Co se to s tím tunelem vlastně děje?"
Něco zasyčelo a v mžiku byl vzduch kolem nich v plamenech. Páchl spálenou rohovinou.
Ozvalo se hlasité pískání a oheň zalil celou chodbu. Maličký plamínek vyvolal reakci, které se horníci i trpaslíci vždy obávali.
"Ty jsi neuvěřitelně pitomý, Neuvěřitelný," zasyčel Tungdil a rychle si uhasil plamínky ve vlasech. Exploze mu nestihla zapálit šaty. Popadl Sirku za ruku a rozběhl se.
Ze všech sil se snažili uniknout hrozícímu peklu. Právě když se vyřítili z jeskyně, připravil je mohutný úder o půdu pod nohama a otřes je odmrštil až na měkký břeh písečné kosy.
Kousek vedle nich explodovala vodní hladina, noční oblohu zastínila široká fontána. Když dorazila do výšky sta kroků, vystřelil z ní plamen a zevnitř osvětlil vysoký sloup vody. Vytryskla z něj pára, která Tungdilovi připomněla žhavé gejzíry, jaké se dost často nacházejí v horách. Síla detonace prolomila bednění a umožnila jezeru přístup do podzemní štoly.
Masy vody dopadly zpět a vyvolaly vysoké vlny, které zalily písečnou kosu a hrozily, že trpaslíky, člověka i ubariho spláchnou s sebou. Slyšeli hlasité klokotání, jak vodní živel násilím vnikal do tunelu a zaplavoval ho. Vší silou se drželi skalních stěn, aby je vodní vír nestrhl, v tunelu by se nepochybné udusili.
Nakonec se prostor tunelu celý zaplnil a klokotání a žbluňkání vody dospělo ke konci. Zpěněné vlny se uklidnily, poslední víry se rozpadly a na hladinu se vrátil klid.
Velice se jim ulevilo, když se objevila nepoškozená Mořská peruť a vzala je na palubu. Pod plnými plachtami vyrazili na východ.

Skrytá země,
království Gauragar, zaplavené území,
6241. sluneční cyklus, konec léta

"N
avrhuji, abychom se sešli s vojskem ubariů u Trojvrší." Tungdil seděl pozdě večer s přáteli v kapitánově kajutě nad skicou Skryté země a domlouval se s nimi, jak budou postupovat dál.
Mořská peruť přeplula hranici Gauragaru a nacházela se nyní na zaplaveném území, v té části království, kterou před pěti cykly zaplavila voda, když se nově rozšířilo weyurnské jezero. Jestliže tehdy přinášely masy vody smrt a zkázu, dnes byly pro cestující výhodou. Bez přerušení neustále postupovali dál na východ a míli za mílí se blížili k Hnědým horám.
Flagur přikývl. "To bude nejjednodušší. Ve Skryté zemi už není nikdo, kdy by o kámen usiloval, takže se můžeme odvážit cestovat bez eskorty až do Urgonu." Podíval se na Lot-Ionana. Magus držel diamani v levé ruce a nepřítomně se díval malým okénkem, zakrytým tlustým sklem. "Co si o tom myslíte vy, ctihodný magusi? Existuje ještě nějaké nebezpečí?"
Lot-Ionan neodpověděl.
Místo něho se ozval Tungdil. "Je tu ještě jeden alf. Byl na ostrově, který Třetí používali jako svou základnu. Ale ten se k Nesmrtelnému nepřipojil a ani jsem neslyšel o žádných událostech, které by mohly naznačovat, že v nich má prsty."
"Dobrá připomínka." Flagur si opřel široká předloktí o desku stolu a dřevo pod jeho váhou tiše zaskřípalo.
"Já se ho nebojím," zopakoval trpaslík.
"Já ano, drahý spolubojovníku hrdino," zamumlal Rodario. "Poslední alf mi rozpáral břicho a to rozhodně

nebyla zkušenost, po jaké bych toužil. Nemyslím si, že ten druhý bude s námi kamarádit víc. Nesmíme zápornínat: zavraždili jsme mu rodiče. Už to by byl důvod, aby se k nám choval s ještě větším nepřátelstvím, než jaké má i tak v povaze."
"Já jsem pro, aby nás doprovázela ozbrojená stráž," zamíchala se do hovoru Sirka. "Ať nám dá král Bruron nějaké vojáky. Čím víc mečů budeme mít kolem sebe, tím víc nepřátele zastrašíme."
"Dobře," souhlasil Tungdil.
Rodario sepsal, na čem se dohodli. Byl zvolen písařem. Zprávy budou odeslány hned, jak bude mít jejich skupina pevnou půdu pod nohama. Herec roztřídil jednotlivé listy. "Jedna zpráva pro Bylantu, královnu Čtvrtých, že k nim přicházíme, další pro Pruďase, pro vojsko ubariů a pro vládkyně a vládce Skryté země, že přenášíme kámen přes hranice, a dále," ukázal na poslední papír, "zpráva pro Brurona se žádostí o ozbrojený doprovod." Namočil brk do kalamáře a dokončil poslední věty.
Lot-Ionan, jehož duch se nepřítomně toulal mimo, si povzdechl a vrátil se do reality. "Nemá význam, abych tu okolnost před vámi déle tajil," začal hovořit a položil diamant na stůl. "Flagure, co vidíte?"
Rodario se zarazil. Rychle se podíval na Tungdila a doufal, že si trpaslík vzpomene na jejich noční rozhovor. "Ale ne! Raději se ho nedotýkej," prohodil pak mimochodem, když ubari natáhl ruku a chtěl kámen uchopit. "Jen se podívej, jak říkal ctihodný magus."
Flagur se na Rodaria nechápavě zahleděl. "Proč bych se ho neměl dotýkat?"
Teprve teď si Tungdil uvědomil, proč se herec chová tak podivně. "Najedl jste se skřetího masa, Flagure, a to bylo prosáklé zkažeností černé vody," vysvětloval.
"Chápu," řekl ubari beze stopy hněvu. "Teď má… ted' máte strach, že by ta špatnost mohla proniknout do mne a že toužím po kameni ze zcela jiných důvodů, že?" Zlomyslně se ušklíbl. "Příjemná myšlenka."
"Nevysvětlujte si to špatně, ale už jednou přišlo do Skryté země stvoření, které, jak říkalo, chtělo jenom dobro," poznamenal Rodario, jenž se cítil nucen podrobněji vysvětlit příčiny své nedůvěry. "A při vší úctě k vám i k Sirce," sklonil hlavu, "dosud jsme se museli spoléhat pouze na vaše slova. Myslím tím, odkud máme vědět, že Černá soutěska vůbec existuje, jestli v ní číhá nebezpečí a jestli potřebujete diamant, abyste uvedli do chodu artefakt, který bestie zastaví?" Odkašlal si. "Od té noci mám prostě pochybnosti, Flagure. Odpusťte."
"Zatracený herec!" Flagur bleskurychle uchopil diamant. Zíral na svou pěst, potom otevřel ústa a z hrdla se mu vydral drsný smích. Růžové oči se děsivě zabarvily. "Konečně je můj!" zařval a vyskočil. "Lest se podařila! Ubarovi budiž chvála!" Sirka si stoupla vedle něho, vytasila bojovou hul a hrozivě ji napřáhla proti herci. "Teď uvidíte, že jsem ve skutečnosti mocný mistr run. Pocítíte mou moc!" Poté se výraz jeho obličeje opět změnil. Zašklebil se na Rodaria, který statečně vytasil meč. "Co říkáte mému hereckému talentu?"
"Co?" Herec zamžikal očima. Rychle vydechl a vypadal, jako by mu někdo právě zaryčel do ucha a tím ho vytrhl z hlubokého spánku.
"Moje představení. Jak se vám líbilo?"
"Vaše… Vaše představení? Nesmírně vtipné. Chyběl jen vlásek a rozpáral bych vám krk." Rodario vyčítavě pohlédl na Tungdila. "Hej, velký hrdino! Sedíš vedle mě a jsi nějak nápadně klidný." Tungdil zkřivil ústa a pak se najednou všichni rozesmáli. "Aha, už chápu. Vy jste už o tom mluvili a připravili si tuhle malou scénku, abyste mi nahnali pořádný strach, co?" Protáhl obličej. "Za to mi ještě důkladně zaplatíte, na to se spolehněte. Nikdo si nebude z císaře herců dělat legraci." Uraženě zasunul meč do pochvy. "Nikdo."
Tungdil mu poklepal na rameno. "Opravdu jsem se ho na to už přeptal a Lot-Ionan ho prověřil pomocí magie. Magus nevypátral nic, co by naznačovalo, že nám v něčem lhal."
"Bylo v pořádku, že jste nás upozornil," dodal Lot-Ionan s úsměvem. "Ale ten strach jste si po tom vašem neuvěřitelně pošetilém počínání v tunelu…"
"Díky, díky, pochopil jsem," mávl Rodario rukou. "Můžeme se teď vrátit k opravdu důležitým věcem?"
Sirka a Flagur se opět posadili, oba měli pusy od ucha k uchu. Flagurova rozjařenost se však rychle vytratila. "Ne, takhle ten diamant ještě nikdy nevypadal." Podal ho Sirce.
"Praskliny, černé nečistoty," konstatovala Sirka a potřásla hlavou. "Odkud pocházejí? Může za ně Nesmrtelný?" Prohlížela si kámen proti světlu. "Vypadá, jako by měl každou chvilku prasknout."

"Dokážu si to vysvětlit jenom jedním způsobem." Lot-Ionan si přejel rukou po bílém vousu, nebo spíš po tom, co tam z něho po vlně plamenů zůstalo. "Předpokládám, že si alf chtěl násilím vynutit moc kamene a přitom použil poslední zbytky své vlastní magie, aby prolomil jeho ochranu."
"Ta záře, kterou jsme viděli, to byla moc kamene, nebo Nesmrtelného?" dorážel Tungdil.
"Moc diamantu. Bylo to čiré, průzračné světlo. Krátce poté muselo dojít k jeho znečištění zlem."
Lot-Ionan se podíval na Flagura a pak hned na Sirku. "Je důležité, abychom věděli, jestli věříte, že artefakt vykoná potřebné služby i s takhle znečištěným kamenem, nebo ne."
"Není možné, aby došlo k opačnému účinku?" Rodario si vyžádal diamant a přejel po něm prstem. Přestože se to nezdálo, byl jeho povrch hladký jako sklo. Praskliny nebyly hmatem poznat. "Jestli v něm číhá zlo, neprobudíme ho tím? Nebo abych to řekl jinak," položil kámen doprostřed stolu, "co když artefakt zlo přivolá, místo toho, aby ho zapudil?"
Mlčeli a pozorovali, jak se diamant řídí pohyby vln a jeho okraje se naklánějí jednou doprava, podruhé doleva. Vypadal naprosto neškodně, při vší své kráse byl velice nepatrný a nic neprozrazovalo nesmírnou moc, která je v něm uložena. Nikdo nevěděl, co všechno tato moc dokáže.
"Co jste cítil, když jste ho použil, ctihodný magusi?" zeptala se Sirka. "Vy jste v magii zběhlý, studoval jste ji. Přišel jste na něco, co by vám připadalo více než sporné?"
Lot-Ionan si v paměti vybavil Nudinův hlas a jeho postavu, vypadající jako duch. "Ne," zalhal chladnokrevně. Za to, že se mu zjevil Nudin, mohl on sám, ne kámen. "Ne, nechal mě, abych ho použil. A já jsem dalek toho, abych se spolčil se zlem." Rychle upil vína a jak se předklonil, pocítil v páteři palčivé bodnutí. Prsty se mu rozevřely příliš brzy, prostý pohár mu téměř vypadl z ruky a moc nechybělo, aby se jeho obsah se rozlil po stole.
Tungdil se hluboce nadechl. "Neměli bychom vládkyním a vládcům Skryté země prozrazovat, že máme pochybnosti."
Rodario se mezitím přenesl přes urážku a opět se zapojil do hovoru. "To mohu jenom podporovat. Oni by raději poslali do Černé soutěsky armádu, aby tam ty nestvůry pobila, než aby použili pochybný artefakt." Cvrnknul do diamantu. "Já jsem pro, abychom to přesto zkusili. To na věci nic nezmění, jenom ji urychlí. Buď bude artefakt fungovat a pak se nikdo nedoví ani o našich pochybnostech, ani o tomto večeru na palubě Mořské peruti, nebo nebude fungovat, a pak můžeme armádu pořád ještě vyslat."
"Jinými slovy: nemáme na výběr," zapojil se do debaty Flagur. "Nebude trvat dlouho a zvědové bestií zjistí, že u vstupu chybí bariéra. Diamant se musí vrátit zpátky na místo, kam patří."
Lot-Ionan pozvedl hlavu a rozhlédl se po večerních vlnách. "V nejhorším případě jsem tu ještě já. Síla diamantu mi umožní vyvolat mocná kouzla, jimiž budu schopen odrazit první vlny útočníků."
"Jste si jistý, že se vám vrátily do hlavy všechny dřívější vědomosti?" zeptala se Sirka opatrně, aby se magus necítil jejím dotazem uražen napůl, ale jen ze čtvrtiny.
Lot-Ionan se na ni usmál. Jeho úsměv byl naprosto přesvědčivý a vyzařovala z něj víra v úspěch. "Cítím se, jako bych vlastnil vědomosti dvou magusů," odvětil. "Krev mi konečně pronikla do posledního koutku těla a rozpustila zbytky kamene." Ťuknul si na čelo. "I tady uvnitř. Opět vidím kouzelná zaklínadla úplně jasně jako ve svých nejlepších chvílích." A po krátké odmlce dodal: "Ne, toto jsou mé nejlepší chvíle. Boj s Nesmrtelným mě dokonale probral."
"Pak zůstaneme u našeho plánu," shrnul Tungdil výsledek debaty a protáhl se. "Půjdeme do Země za horami a zasadíme diamant do artefaktu. Nechť bohové, Ubar i Vraccas, ukáží, co pro nás hodlají udělat, protože my jsme podnikli vše, co jsme mohli, abychom neštěstí odvrátili." Vstal a kráčel ke dveřím. "Omluvte mne na okamžik."
"Pár kapek trpasličí tekutiny pro Elrii?" ušklíbl se mu za zády Rodario. "Nebuď k té bohyni tak nezdvořilý. Vždyť nás několikrát zachránila."
Tungdil se zasmál a vyšel z kajuty, aby se vyčural. Vybral si k tomu příď lodi. Elria sem, Elria tam - moč se mermomocí tlačila ven z těla.
Když si ulevil, zůstal stát na přídi. Cítil mírné zvedání a klesání trupu a průzračný vzduch, který se mu prohánět kolem nosu.
Vodní živel byl pro něho stejně jako dřív něčím hrozivým, jiní příslušníci jeho národa naprosto odmítali přiblížit se k jezeru, dokonce se zdráhali i přebrodit rybník nebo šlápnout do hlubší kaluže. Byli

přesvědčeni, že je pronásleduje Elriina kletba. Naproti tomu se podskalané, jak se zdálo, v plavbě přímo vyžívali. Mezi nimi nemohl být větší rozdíl.
Zrakem přelétl mírně zvlněnou hladinu. Vypadala jako rozmočená noc, která se po kapkách snesla z oblohy a nashromáždila se na zemi.
"Blahopřeji ti k vítězství nad mým stvořitelem," pronesl za ním tichý, průzračně jasný hlas. Tungdil ho okamžitě poznal. Vrátila se k němu smrt.
Pomalu se otočil a ve tmě spatřil alfa u bedýnky s náhradními plachtami. Seděl se zkříženýma nohama, před ním ležel oštěp, zbroj mu na jinak světlé pleti vykreslovala tmavé skvrny. Dlouhé vlasy mu spadaly do obličeje, pancéřové rukavice spočívaly na kolenou a držel v nich pramen ustřižených černých vlasů.
"Co teď děláte?"
Tungdil si uvědomil, že má u sebe jenom dýku. "Jak se jmenuješ?"
"Stvořitel mi nedal žádné jméno. Říkal, že jméno, které se ke mně bude hodit, mi dají naši nepřátelé."
Nespouštěl Tungdila z očí, pozorně ho sledoval, přitom však nebyl nervózní ani nejevil chuť na trpaslíka zaútočit. "Ale jména, jaká jsem dosud zaslechl, se mi nelíbila. Proto jsem si sám vybral jméno Aiphat?n. Stejně jako tahle hvězda." Zvedl ruku a ukázal k obloze, na níž bylo plno záře a třpytu. "Je to hvězda života elfů. Stvořitel říkal, že vždycky, když ve Skryté zemi zemře elf, hvězda potemní. V uplynulých obězích jsem ji vůbec neviděl. S elfy se něco děje."
"Většina z nich je ve válce a pravděpodobně budou pobiti. Za to, že zradili Skrytou zemi," vysvětloval mu Tungdil. "Ty se považuješ za elfa?"
"Vypadám jako elf. Tak proč bych jím nebyl?" ozvala se udivená odpověď.
"Co ti řekl tvůj stvořitel, že jsi zač?"
"Vůbec nic. Ale on i stvořitelka taky vypadali jako elfové." Sklonil hlavu, vlasy mu zcela zakryly tvář. "Jsem rád, že je mrtvý. Vyžadoval odporné věci a taky je sám dělal." Alfova kovová ruka přejela po destičkách z tionia, vetknutých do svalstva, a ozvalo se tiché kovové cinknutí.
"Proto jsi nám řekl, kam má tvůj stvořitel namířeno?"
"Ano. Tušil jsem, že byste ho mohli porazit. Mně to nebylo dopřáno." Opět zvedl hlavu. "Co teď děláte?"
"My…" Tungdil se zarazil. Elf netušil, že se narodil jako nejzapřísáhlejší nepřítel elfů. Ale na druhé straně bylo docela dobře možné, že hraje nějakou podlou hru, aby ho zmátl, a ve skutečnosti sleduje vlastní hrůzný cíl, stejně jako Nesmrtelní. Ale jestli mu šlo o diamant, proč na něho nezaútočil?
"Ty mi nedůvěřuješ, i když jsem ti v Toboriboru zachránil život? I když jsem ti prozradil místo, kde se nachází můj stvořitel? A i když jsi pořád ještě naživu, přestože pro mě nebylo nic snazšího než tě zabít a hodit přes palubu?" Alf povstal a předvedl rychlý, elegantní pohyb, v němž se snoubila síla a pružnost. "Pak ti tedy sám řeknu, co chci. Vím, že existují elfové, kteří jsou dobří a laskaví. Chtěl bych u nich žít."
Vyšel ze stínů a popošel k trpaslíkovi.
Tungdil se zadíval na černé oči. "Ty nejsi elf," pronesl rozvážně. "Ty jsi alf. Alfové jsou ti nejnelítostnější nepřátelé elfů, Aiphat?ne. Nemůžeš u nich žít. Na místě by tě zabili."
"Proč? Nic jsem jim neudělal."
"Ale patříš k rase, která elfy po velice, velice dlouhou dobu neúprosné pronásledovala a skoro je vyhladila. Neodpustí ti tvůj původ."
Alf mlaskl jazykem. "Nech mě, abych si s nimi promluvil. Uvidíme, co se stane." Vložil pramen černých vlasu do váčku z voskovaného plátna a zasunul ho do rukavice.
Tungdil potřásl hlavou. "Aiphat?ne, přijmi mou radu. Skryj se před lidmi, trpaslíky i elfy. Nikdo z nich se na tebe nebude dívat beze strachu a nenávisti. Opusť Skrytou zemi a najdi si takové, kteří jsou ti podobní."
"Ale já nechci k těm, kterým říkáš alfové," zasyčel Aiphat?n a vycenil zuby. "Jestli jsou stejní jako můj stvořitel, tak je raději všechny zničím." Zvedl ruku a natáhl ji po oštěpu, který celou dobu ležel na zemi. Runy na zbrani se rozzářily, potom alf rychle sevřel oštěp v dlani. "Nechci být takový jako oni."
Tungdil zatím stále ještě neměl sebemenší tušení, jestli může alfovi důvěřovat, nebo ne. Všechno mluvilo proti tomu, aby mu věřil, jak zkušenosti z historie, tak i věci, které zažil sám na vlastní kůži. Sinthoras, Cephalor a Ondori, tak se jmenovali alfové, s nimiž se on sám utkal. Ale existovala i Narmora, poloalfka, která bývala Furgasovou družkou. Navzdory původu bojovala na straně dobra a stálo ji to nesmírně

mnoho: zaplatila štěstím, životem vlastních dětí, a navíc i životem svým.
"Co mi můžeš říct o svém stvořiteli a o trpaslících," zeptal se, aby odvedl rozhovor jiným směrem.
"Jsou mrtví. Co jiného by se o nich ještě dalo říct?"
Tungdil zaváhal. "Viděl jsi Furgase? Člověka, kterého tam trpaslíci drželi v zajetí."
"Ano." Aiphat?n zvedl rukavici. "On mě na žádost mého stvořitele udělal tím, čím jsem. Jaký jsem." Prsty se s kliknutím sevřely. "Ale on nebyl zajatec. On byl jejich…" Hledal vhodné slovo. "Oni se mu klaněli a poslouchali jeho rozkazy," popsal místo toho Furgasovu roli. "Zaslechl jsem toho hodně."
"Byl jejich vůdce?"
"Ano, to je správný výraz. Spolu s trpaslíky objevil ostrov a s vojáky ho dobyli. Lidé pro něho museli pracovat. Magistr vytvořil spoustu aparátů, které daroval trpaslíkům, a ti je odnesli pryč. Sestavil také přístroje, které rozesílal do hor. Měly mu hlásit, kde jsou monstra. A pro monstra postavil tunel." Alf se posadil k zábradlí vedle Tungdila. "Byl taky v Toboriboru a hledal skřety, které by mohl využít pro jiné stroje. Přitom narazil na mého stvořitele a na skřety. Stvořitel mu dal mé sourozence a on z nich udělal nové bytosti."
"Odkud věděl o pramenu? Furgas je magistr techmeus, žádný magus."
"To nevím. Ale vím, že to udělal."
Tungdil alfovi věřil, přestože ho to velice bolelo. Z Bandilorových úst se dozvěděl pravdu poprvé a Aiphat?n mu ji nyní potvrdil. Trpaslík si přál slyšet jinou variantu.
Alf se rozhlížel po vlnách. "Řekl jsem ti, co chci, co vím, odkud pocházím. Teď mi ty řekni, co nyní děláte."
"Jdeme do Země za horami…"
"K těm nestvůrám, o kterých Furgas mluvil?" vpadl mu alf do řeči.
"Ne, na západ. Na severozápad." A dříve než se ho Aiphat?n stačil zeptat, dodal: "Ty s námi nemůžeš."
Aiphat?n bezradně pokrčil rameny. Bylo těžké vyčíst mu z tváře, co se mu honí v mysli, černý v očích maskovala každý projev citů, jeho rysy však vyjadřovaly hluboké utrpení. "Co si mám počít tady ve Skryté zemi, když mě nikdo nechce?" Po tváři se mu koulela červená slza a zanechávala za sebou na kůži světle růžovou stopu. "Jsem tvor, který nikde nemůže nalézt to správné místo a má jen nepřátele."
Tungdil mezitím nabyl jistoty, že Aiphat?n všechno, co mu řekl, myslí vážně. "Pojď se mnou. Představím tě jednomu moudrému…"
"Ne." Aiphat?n se na něho zahleděl, v rysech se mu odráželo odhodlání. "Když pro mě není ve Skryté zemi místo, tak si ho udělám sám." Přátelsky se usmál. "Bez ohledu na to, co máte v plánu, vám přeji všechno nejlepší. Jsem si jistý, že se zase uvidíme." Vrhl se přes okraj lodi a nehlučně se ponořil do vody. Vlny ho okamžitě spolkly.
Tungdil se zadíval dolů. Nikde nic. Aiphat?n byl pryč, jako kdyby nikdy neexistoval.
"Hej, co se tam děje?" vykřikla hlídka, které si trpaslíka všimla. "Spadl někdo přes palubu? Muž popošel blíž k trpaslíkovi.
"Ne. Jenom tu skočila ryba." Tungdil se otočil a vrátil se do kajuty.
Stejně jako poprvé, ani tentokrát ostatním o svém záhadném setkání nic neřekl. Vždyť by jim ani nedokázal vysvětlit, odkud se tu alf najednou vzal. Prosil Vraccase, aby se Aiphat?novi nikdy nemusel postavit jako nepřítel.
A přesto měl silné tušení, že k tomu jednou dojde. Dříve nebo později.

Skrytá země,
království Urgon, Trojvrší,
6241. sluneční cyklus, počátek podzimu

O
rtger stál u okna komnaty ve své pevnosti a díval se, jak se zvolna blíží černý průvod. "Obyvatelé Urgonu zalezli do domů, když slyšeli volání hlásných, že se k městu přibližuje spojenecká armáda," prohodil k Mallenovi, stojícímu vedle něj. "A já je dokážu pochopit. Takové přátele si nikdo nepřeje." Prohlížel si čelo mlčky pochodujícího zástupu, který právě docházel do města. Bytosti byly větší a statnější než

skřeti, byly těžce vyzbrojené a šel z nich strach.
"Chápu jejich obavy. V Idoslânu tomu nebylo jinak." Mallen zamířil dolů do vstupní haly, aby se rozloučil s odcházejícími. Tungdil a jeho přátelé dorazili minulého oběhu do Trojvrší s Lot-Ionanem, střežícím diamant.
"Lidé říkají, že po více než pěti cyklech, kdy se tu neobjevila jediná Tionova stvůra, jich teď pochodují Skrytou zemí tisícovky." Ortger mu kráčel po boku. "Nikdo z obyčejných lidí nevěří jejich mírumilovnosti. Je opravdu dobré, že ubariu hned odejdou. Mám strach, že by jinak mohlo dojít k přehmatům. Máme tu příliš mnoho lidí, na nichž se skřeti dopustili přísemných ukrutností."
Velitelé armády vyšli na nádvoří hradu, poddaní a ubariu tam pobíhali jeden přes druhého a skýtali podivuhodný pohled. Dle měřítek Skryte země se zde sbratřili nepřátelé na život a na smrt a mnoho lidí soudilo, že takové bratříčkování je proti přírodě.
Z vedlejší budovy vyšel Flagur se Sirkou a co nejsrdečněji se přivítali s nově příchozími. Za chvíli se k nim připojil i Tungdil.
Ortger neřekl ani slovo, ale výraz jeho tváře dával najevo, co si myslí: nelibost nad tím, že hrdina Skryté země otevřeně projevuje zájem o tyto prapodivné míšence trpaslíků a skřetů. A co víc, jednu z nich si vybral za družku, pokud se dá věřit tomu, co se povídá.
"Pojďte, půjdeme do erbovního sálu." Vykročil a Mallen ho následoval.
"Vy jste pán domu. Nechcete je přivítat?"
"Nechci, aby se tady cítili příliš vítaní, princi Mallene. Není lehké zajistit, aby si sto tisíc tvorů mělo čím nacpat břicho, a čím dřív odsud zmizí, tím líp. My se s nimi budeme jen loučit, tak ať to tak i cítí."
Vstoupili do sálu, v němž seděli u kulatého stolu Pruďas, Goda, Lot-Ionan, Rodario, Bylanta, královna Čtvrtých, Ginsgar Rváč, Esdalân a zástupci královen a králů a čekali na ně.
Panovnice a panovníci nepovažovali za nutné, aby se osobně vydali do Trojvrší. Všechno již bylo řečeno a oni akceptovali magusovo rozhodnutí. Diamant měl opustit Skrytou zemi. Diplomatičtí vyslanci byli místodržící, kteří dorazili jen ze zdvořilosti, protože si Mallen přál, aby se zde uskutečnilo poslední setkání s těmi, kdo vyrazí do Země za horami, a oslava vítězství nad Nesmrtelnými.
Zanedlouho se Tungdil, Flagur a Sirka vrátili zpátky.
Ortger se zvedl. "Vítejte v Trojvrší. Jsme zde, abychom projednali poslední události a uctili hrdiny."
Nepatrně se Flagurovi a Sirce poklonil. "Přijměte ještě jednou můj dík, Flagure, za vaše úsilí o blaho Skryté země, v němž budete pokračovat i ve své vlasti." Obrátil se k Tungdilovi a magusovi. "I vám je nutno vzdát čest za to, že vytáhnete přes hranice a podstoupíte útrapy cesty do nejistoty." Ukázal na Mallena. "Princi Mallene, uděluji vám slovo."
Ido se zvedl. "Šlo mi o to, abychom dali najevo, jak velice si vás vážíme," pronesl slavnostně k těm, kteří vytáhnou do Země za horami. "Maličká oslava, abychom uctili začátek výpravy, která nebude ničím ve srovnání s oslavou, jaká na vás bude čekat po návratu." Usmál se na Tungdila. "Nechť vás Vraccas vede a chrání."
Diplomatičtí vyslanci vyřídili jeden po druhém jménem svých panovnic a panovníků přání všeho nejlepšího, slibovali chválu a dary, až se zase vrátí, stejně jako neutuchající vděčnost.
Tungdil si všechno vyslechl a nezávazně se usmíval. Avšak uvnitř to v něm mohutně vřelo. Pro mocnáře Skryté země měli hrdinové, kteří dávali v sázku zdraví a životy, tak malou cenu, že je bylo možné odbýt vyslanci a několika vyřízenými pozdravy.
Po nich se zvedla Bylanta. Nebyla příliš statného vzrůstu, byla to klasická trpaslice z kmene Čtvrtých a ve srovnání se Sirkou velice drobná, skoro jako šotek. Dlouhé plavé vlasy měla spletené do copu, který jí přes rameno spadal na hruď, hnědé oči se upíraly na Tungdila. Lehká kroužková košile byla posázená hříšným množstvím drahokamů a na hlavě jí seděla mistrovsky vypracovaná koruna ze třpytících se diamantů.
"Jsem Balynta Uzkoprstá z klanu Stříbrovousů, královna Čtvrtých a vládkyně Hnědých hor. Měla zvučný, pevný a jistý hlas. "Doprovodím váš zástup až k bránám Stříbrné pevnosti. Bude mi ctí, Tungdile Zlatoruký, jet po tvém boku. Chtěla bych být tvou přítelkyní, stejně jako jsi ty byl Gandogarovým přítelem." Posadila se.
Po ní se zvedl Ginsgar Rváč. Žádný trpaslík nemohl vypadat mohutněji než on, zjevem se mu nevyrovnal

dokonce ani Gla?mbar, král Pátých. Nádherný rudý vous, statný vzrůst, odhodlané rysy a oči, které nestrpěly odpor, z něho udělaly dítě kováře, jaké se narodí jen málokdy.
"Zdravím tě, Tungdile Zlatoruký. Jsem Ginsgar Rváč z klanu Hřebíkářů z Prvního, Borengarova kmene a jako velkokrál ti přináším přání všeho nejlepšího od trpasličích kmenu," prohlásil dunícím basem. "Vrať se ve zdraví zpět ze Země za horami a…"
Bylanta k němu otočila hlavu. "Jak je možné, že zde sedí údajně novy velkokrál, kterého mé klany nevolily? Ani já jsem ho nevolila a nevím, že by se konalo shromáždění, na němž by byl zvolen," řekla udiveně a zároveň i pobouřeně. "Myslím, že velkokrál by měl být velkokrálem všech kmenů, a nejenom některých."
"Shromáždění se uskutečnilo, a to i s volbou," odvětil Ginsgar nevzrušeně. "Bojovníci, kteří se mnou táhli Âlandurem, aby potrestali elfy za jejich zradu, mne provolali velkokrálem. A byli mezi nimi i trpaslíci ze tvých klanů, Bylanto. Jsem tedy velkokrálem plným právem."
Jeho prohlášení bylo pro vyslance, Ortgera i Mallena naprostým překvapením. Lot-Ionan vrhl po Tungdilovi vědoucím pohledem. Nastalo přesně to, čeho se s Rodariem obávali: válečný hrdina se vyšvihl na místo panovníka.
Esdalân se na Ginsgara nepřátelsky zahleděl. "Co jsi to Âlanduru provedl, trpaslíku? Tvými nepřáteli byli atár, ale ne celý můj národ. Nepřítelem nebyly zelenající se háje ani překrásná stavení. Ani země, po které jsi kráčel."
"My jsme pronásledovali atár a všude jsme nějaké našli. Utočili na nás ze zálohy, z chrámů, z lesů i z osad." Ginsgar pochmurně opětoval elfův pohled. "Proto jsme obrátili v prach a popel všechno, co by jim mohlo posloužit jako úkryt, z něhož by vyráželi k dalším zákeřným přepadům."
"Sloužily jim jako úkryt i kolébky novorozeňat?" vyrazil ze sebe Esdalân vztekle.
"Zabili jsme potomky atár, což zřejmě bude i ve tvém zájmu, elfe. Z nich by se zrodilo nové zlo." Ginsgar položil ruku na topůrko válečného kladiva, které si opřel vedle sebe. "Až v Âlanduru skončíme a vyčistíme ho, budou se elfové smět vrátit do vlasti. Stromy dorostou. Stejné jako tvůj lid."
"Kolik nevinných jste pobili?"
"Ani jediného. Všichni, kteří zemřeli, si to zasloužili," opáčil Ginsgar okamžitě. "Můžeš mi být vděčný. Sami byste atár porazit nedokázali."
Esdalám vyskočil, židle se za ním převrátila a s hlasitým rámusem dopadla na zem. "Z pomoci bych se velice radoval, ale to, co jsi provedl, Ginsgare Rváči, bylo nesmyslné vraždění! Nebyli jste o nic lepší než skřeti!" Předklonil se a opřel se rukama o stůl. "Víš, kolik nás z našeho národa zbylo?" zašeptal chraptivé a hlas se mu třásl zoufalstvím.
"Odhaduji jejich počet na takovou stovku," procedil trpaslík znuděně.
"Třicet sedm," vykřikl Esdalân. "Třicet sedm, mezi nimi deset žen a devět dětí!"
Ginsgar stáhl rudé obočí. "Byli jsme důkladní. Teď už aspoň nepředstavujete pro Skrytou zemi žádné nebezpečí."
"Jenom jste se slepě mstili. Nic jiného." Elf sebou trhnul a narovnal se. Slzy se mu řinuly po krásné tváři, která se zkroutila v masku nenávisti. Ukázal na Ginsgara a říkal něco v elfském jazyce, až se nakonec odvrátil a vyšel ven ze sálu. Nedíval se ani vlevo, ani vpravo.
"U Palandiell," zašeptal Lot-Ionan a Rodario zbledl jako stěna, natřená čerstvým vápnem. "A my jsme neudělali nic, abychom jim v tom zabránili." Magus položil ruku k opasku, na němž se ve váčku houpal diamant. "My jsme se jen dívali."
"Co jsme měli dělat?" zvolal Ortger. "Je politováníhodné, že k něčemu takovému došlo, ale řekněte nám, co jiného jsme měli dělat."
Tungdil to rovněž nedokázal pochopit. Ginsgarovy činy byly neodpustitelné. Dokazovaly krutost samozvaného velkokrále. "Vina padá na nás na všechny. Spojená armáda Skryté země měla od Toboriboru okamžitě spěchat do Âlanduru a zabránit vraždění." Loupl po Ginsgarovi zničujícím pohledem. "Víš, co jsi napáchal? Promarnil jsi nejlepší příležitost, jakou jsme kdy měli, aby si náš národ zavázal elfy vděčností, a místo toho jsi z nich znovu udělal naše nepřátele."
"Už se bojím." Ginsgar se s úšklebkem otřásl. "Sedmatřicet šikmouchejch, to je opravdu vojsko, které zničí naše kmeny."

Bylanta mu plivla pod nohy. "Ty nejsi nic, Ginsgare Rváči. Nechám tě obžalovat a předvolat před klany všech pěti kmenu, abys byl za tyto činy potrestán. Modlím se k Vraccasovi, aby se elfové díky tomuto gestu jednoho oběhu s námi opět usmířili. I kdyby to mělo znamenat tvou smrt."
"Vždyť přímo před sebou máme mnohem lepší uchazečku o trůn. Ta by na něj měla větší právo," zamumlal Rodario Tungdilovi do ucha. "Co byste říkali na velkokrálovnu? Jen tak mimochodem, jde z ní strach a hrůza."
Ginsgar se podíval na chuchvalec slin, který mu ulpěl na pravé botě. "Jenom plivej jed, Bylanto. To mě nezabije. Já jsem byl zvolený všemi klany, to je to, co se počítá. Ne místo, kde mě zvolili, ani za jakých okolností." Rozhlédl se kolem sebe. "Asi jsme spolu skončili. Vyřídil jsem vám naše přání a musím vyrazit. Možná bych se měl ještě jednou protáhnout Âlandurem a podívat se pod každý keřík. Důkladnost je jedna z ctností našeho národa." Kývl hlavou, přehodil si válečné kladivo přes rameno a širokým krokem vyšel ze sálu.
Tungdil v tu chvíli získal jistotu: v této zemi, v níž vládne nenávist a trpaslíci jako Ginsgar, už nechce déle zůstávat.
Uchopil Sirku za ruku a pevněji stiskl.

XIX

Skrytá země,
království Urgon, Trojvrší,
6241. sluneční cyklus, počátek podzimu

D
univé údery kladiva a vzpurné řinčení kovu na kovadlině byly slyšet i v nejzapadlejším koutku pevnosti, nad níž se převalovaly těžké mraky. Šedá dešťová mračna se v hustých chuchvalcích prohánělа královstvím a nezastavila se před hradbami královského paláce. Vylévala svůj obsah na kamenné zdi, jako by chtěla dosáhnout, aby se malta rozpustila a celá pevnost se zřítila.
Tungdil, který měl na sobě jen kalhoty, boty a koženou zástěru, trávil většinu času v kovárně a předělával meč Nesmrtelného na novou zbraň. Vší silou z ní vytloukal zlo. Ohnivou čepel dávno odepsal, odepsal i Skrytou zemi a s ní i trpasličí kmeny.
Nic ho tu již nedrželo. Dvakrát odvrátil zánik země a právě podnikal třetí a poslední výpravu. O budoucnost ať se postarají jiní trpaslíci a sami si řídí své záležitosti. Bylo úplně jedno, co všechno ve jménu záchrany Skryté země podnikl a kolik životů bylo ztraceno. Podle všeho zde nedokázal rozum zvítězit na delší dobu. Ve Skryté zemi se neprosadil, neřídil se jím žádný z národů, které v ní žily.
Vztek se mu přenesl do paží a zavinil, že další údery nebyly tak přesně, jak měly být. Přerušil práci, setřel si pot ze zbylého pravého oka, přes prázdnou levou jamku přestal nosit obvaz, měl na ní jen prostou bílou pásku.
Natáhl se svým novým výtvorem ruku. Zatím nedokázal říct, co mu pod rukou vlastně vzniká. Nebyla to ani sekera, ani meč, ani koule. Vytvoření něčeho nového přenechal plamenům, kladivu a obratným prstům. Sám si s tím nijak nelámal hlavu.
Kov, z něhož byl meč vyroben, byla nějaká neznámá slitina, potvrzoval mu to i zvuk, jakým materiál zpíval na kovadlině. A projevoval neuvěřitelnou odolnost, dlouho odmítal ztratit formu a přijmout jiný tvar. Trpaslík se už dlouho u kovadliny tak nenadřel.
Ke kovárně se blížily rychlé kroky, pleskaly v kalužích a na mokrých kamenech. Sirka vešla dovnitř a zakopla o práh. V příšeří zakouřené, maličké komůrky neviděly její oči ani zdaleka tak dobře jako jeho.
"Tungdile?"
Udeřil kladivem do svěráku, aby jí zvukem naznačil cestu. "Tady vzadu. Vedle výhně."
"Odchod se znovu odkládá," řekla Sirka, zatímco si opatrně razila cestu vpřed. "Provazce deště způsobily, že malé horské potůčky v Urgonu pořádně nabobtnaly a staly se z nich prudké řeky. Zaplavily i některé cesty, jak králi právě ohlásili zvědové." Konečně trpaslíka našla a políbila ho, kapky deště stekly z jejího nosu na Tungdilův. "Vyrazíme až za sedm oběhů."

Tungdil přikývl. Ortger bude muset živit sto tisíc krků ještě o něco déle a obstarávat pro ně potravu ze všech částí říše, což znamenalo obrovskou zátěž. Království Gauragar a Idoslân přispívala Urgonu aspoň obilím. "Já stejně ještě nejsem hotový." Ukázal jí výsledek dosavadní práce.
"To je zvláštní," podivila se Sirka. "Takovou zbraň jsem ještě nikdy neviděla."
"Pro hrdinu jako já to bude důstojná zbraň," podotkl Tungdil a v hlase mu zazněl trpký úsměšek. "Co dělají Goda a Pruďas?"
"Od té doby, co si přiznali, že se mají rádi, jsou nerozluční," ušklíbla se Sirka. "Trpaslíci, déšť, teplá postel - zbytek si dokážeš domyslet, ne? Nedokázali by si vymyslet lepší výmluvu než tohle počasí, aby mohli zmizet ve svém pokoji. Mistr a učeň si navzájem dávají lekce, předpokládám."
"To je dobře. Aspoň si nevšimnou, že celou dobu trčím v kovárně."
Sirka se zadívala do plamenů. "Nikdy nepochopím, co je tak zvláštního na té tvé metodě práce u kovadliny." Přejela si prsty po čele a rozetřela si po něm pot smíchaný s dešťovou vodou. "Jsem hrozně zvědavá, co řekneš na náš způsob."
Tungdil vložil surový polotovar do žhavého uhlí a kladivo odložil na kovadlinu. Sevřel trpaslici v náruči. Sirka měla na sobě jen tenký kožený šat a šňůrky nad hrudí mu umožnily zahlédnout hodný kus její nahnědlé kůže. Láskyplně ji pohladil po holé lebce a dlouho ji toužebně líbal. Vzplála v něm touha. Mrštil kladivem do dveří, až se zavřely a závora na nich zapadla na místo. Sirka se ušklíbla a rozepnula zapínání Tungdilovy kožené zástěry.
Dlouho se vášnivě milovali vedle rozžhavené výhně na dece a jako vždy se Tungdil nemohl Sirky nasytit. Líbilo se mu, jak ji hladí po tmavé kůži a cítí žár výhně jejího života, která se při milostné hře rozpálila a zaplavila její tělo potem. Podskalanka se již jednou zmínila, že její národ je velice vášnivý. Dokazovala to nejen v boji.
Potom zalehli vedle ohně a pozorovali plápolající oheň.
"Bude pro tebe těžké opustit tvůj lid," prohodila Sirka.
"Nemám svůj lid," odvětil trpaslík bez lítosti. "Moc jsem nad tím uvažoval a došel k závěru, že mé srdce patří jenom jedné." Políbil ji na krk. "Tobě. Jinak si připadám…" Málem se prozradil, na jazyk se mu dralo jméno mladého alfa a podobnost jejich situace a v poslední chvíli spolkl slova "jako Aiphat?n".
"…špatně. Mám jít k trpaslíkům, kteří si pod vedením Ginsgara Rváče vytvářejí ze starých nepřátel nové? Nebo k lidem? Ani u elfů bych se necítil dobře."
"Poskytnu ti nový domov na tak dlouhou dobu, jak jen budeš chtít, a ne na tak dlouho, jak budu chtít já. Budeš moci kdykoliv odejít jinam, Tungdile. Znám tvou nestálou povahu. A ty jsi mne před ní varoval."
Sirka se usmála a vklouzla do kožených šatů. Tungdilův zrak obdivně sklouzl po jejím svalnatém těle, dost silném na to, aby nikdy neochablo. Ani v boji, ani při milostných hrátkách. "I já jsem tě před sebou varovala. U nás neexistuje žádné navždy nebo na věky věků."
"Ta tvoje věčnost, Sirko, jsou pro mne jeden nebo dva oběhy," pronesl trpaslík rozvážně. "V nejlepším případě potrvá můj život desetkrát déle než tvůj."
Sirka navlékla kožené šňůrky do poutek, stáhla je, zapnula si šaty a tím mu zakryla poslední pohled na svou nezahalenou postavu. "Zvláštní představa. Jestli budeme mít děti, mohl bys přežít devět generací vlastních potomků."
Při slově děti sebou Tungdil trhnul. Potom si znovu uvědomil, že podskalané vychovávají potomky jinak než děti kováře, a uvolnil se. Kdyby ho touha po cestování přepadla i v Zemi za horami, nemusel by si o děti dělat starosti. Představa, že by u podskalanů zanechal za sebou linii delší než všechny ostatní, se mu dokonce vcelku zalíbila.
Vstal a oblékl si šaty. "Ano, je to opravdu zvláštní představa," opakoval její slova a znovu ji políbil, tentokrát na šíji. "Ani ti nedokážu popsat, jak moc se na všechny novinky těším."
"Hned potom, co dáme dohromady artefakt," poopravila ho Sirka, přešla ke dveřím a otevřela je. Dovnitř vpadlo kalné světlo, venku hustě pršelo. "Potom tě bude čekat velice vzrušující doba." Svůdně se usmála. "Nejen kvůli mně." Pospíchala ven a proběhla začínající průtrží mračen zpátky k jejich pokojům.
Tungdilovi se zlepšila nálada, vztek z něho vyprchal. "Ach, zatraceně!" Zapomněl vytáhnout železo z výhně. Jestli se roztavilo, znamenalo by to, že zcela zbytečně vyplýtval spoustu námahy.
Rychle uchopil konec železa do kleští a opatrně vytáhl zbytek kovu z hrobu vystlaného rozžhaveným

uhlím. Od železa s prskáním vylétaly jiskry a tančily po celé kovárně, dokud nezhasly. Když dopadaly na podlahu, zbyl z nich jen popel.
Zbytek kovu skutečně změkl jako vosk na slunci. Zářil zlatožlutou barvou jako med a táhly se z něj dlouhé trny, které na chladnějším vzduchu vychládaly a šedivěly.
"Takže tak bys chtěla vypadat?" prohodil ke zbrani a rychle ji ponořil do nádoby s vodou, aby ji zprudka zchladil a odebral jí žár. Voda klokotala a vřela, rychlostí blesku se jí polovina vypařila, teprve pak se železo ochladilo. Něco takového Tungdil ještě nikdy neviděl.
Vytáhl zbraň z vodní lázně a udiveně jí točil sem tam. Byla černá jako noc a trochu delší než paže dospělého muže. Na jedné straně byla silnější a ježilo se na ní plno dlouhých, tenkých hrotů, které trpaslíkovi připomínaly rybí kosti nebo hřeben, na druhé straně se zužovala jako každá jiná čepel. Těžiště měla kousek nad rukojetí, což dodávalo ráně větší švih, přitom ale velice dobře padla do ruky.
"Tak ti tedy dodáme konečnou podobu." Tungdil zasunul zbraň zpět do výhně, znovu ji rozžhavil a až do západu slunce dopracovával jemné detaily. Vytvořil pro ni zakulacenou, dlouhou rukojeť, aby ji mohl držet oběma rukama. Měl pocit, že se kov konečně vzdal dalšího odporu.
Noc už hodně pokročila a Tungdil pořád ještě seděl nad kulatým brouskem a ostřil čepel. Svítivé jiskry opisovaly dlouhý oblouk a se syčením bubnovaly na dveře. Trpaslík si vyzkoušel ostří. Uchopil kousek uhlí a zvolna, bez většího tlaku s ním přejel po čepeli. Čepel černý kámen přeřízla, jako by to byl vzduch. To Tungdilovi prozatím stačilo.
Unavený a hladový ztěžka kráčel se zbraní v ruce deštěm do budovy, aby se něčeho najedl a napil.
"Je už příliš pozdě na to, abych ti vyřídil, co si přejí města Svobodných?"
Tungdil se zastavil a pozvedl zbraň. Vedle kovárny stál trpaslík zalitý proudy deště. Plášť a kapuci měl zcela promočené, musel prostát vedle okna pořádně dlouhou dobu. Na to, že přišel jako posel, se choval velice podivně. "Ukaž mi obličej!"
Trpaslík popošel blíž, ruce se zvedly ke kapuci a stáhly ji dozadu. "Myslel jsem si, že mě poznáš podle hlasu."
Tungdil hleděl na známé rysy Bramdala Mistrovské čepele, zcela zmáčené deštěm. "To jsi zase ty?" Nedůvěřivě pozvedl meč. "Co bys chtěl?"
"Mám ti vyřídit nejsrdečnější pozdravy krále Gordislana a ostatních vládců měst a popřát ti jejich jménem hodně štěstí na cestě do Země za horami." Bramdal ukázal na menší přístřešek. "Nemohli bychom zajít do sucha?"
Tungdil někdejšímu katovi nevěřil. "Stojíš tak dlouho před kovárnou, díváš se na mě a pak mě odchytíš v dešti, jenom abys mi popřál štěstí?" Nehnul se z místa ani o kousek. Jemu déšť nevadil. "Musíš připustit, že mi tvoje vystupování může připadat poněkud zvláštní."
"Nechci, aby někdo věděl, že jsme spolu mluvili. Protože moje poselství nekončí pouhým přáním úspěchu."
"Můžeš svoje slova nějakým způsobem dokázat, Bramdale?"
Bramdal opatrně sáhl pod plášť a vytáhl koženou ruličku, poté podal Tungdilovi pečetní prsten. "Tady to ti potvrdí, že všechno, co ti řeknu, je pravda, a tohle je Gordislanův pečetní prsten." Ze světlého vousu mu crčela voda. "Můžeme si teď promluvit?"
Tungdil ukázal zbraní do kovárny. Vstoupili do temné, prohřáté místnosti, lampu však nezapálili. V záři žhoucího uhlí si Tungdil přečetl dopis a důkladně si prohlédl prsten. Bramdal skutečně vystupoval jako důvěrný rádce krále ze Zlatotvrze. "Tys byl celou dobu něco víc než obyčejný kat, že ano?"
Bramdal přikývl. "Ano. Gemmil i mnozí další před ním mě často posílali do Skryté země. Měl jsem za úkol pozorovat lidi, sledovat, co si vyprávějí o trpaslících, a o všem, co si mezi sebou říkali, jsem měl domů podávat zprávy. Čekali jsme na vhodný okamžik, kdy se naše města budou moci ukázat světu a začít obchodovat s lidmi." Posadil se na kovadlinu, svlékl si plášť a pověsil ho na komín, aby proschl. "Věděli jsme, že by to u kmenů vyvolalo obrovskou nevoli a že tento krok musíme velice důkladně uvážit. Náš záměr nám značně usnadnila tvoje návštěva. Ale budoucnost tím není o nic jednodušší."
"Zdálo se mi, že se města Svobodných v poslední době záměrně orientovala především na lidi."
"Tvůj dojem byl správný. My se na vývoj v trpasličích horách díváme s velkými obavami. Vyslechl jsem rozhovor mezi Bylantou a Ginsgarem. Postoj, jaký Ginsgar zaujímá k městům Svobodných, je veřejným

tajemstvím. To je důvod, proč budeme brzy zcela otevřeně hledat blízkost lidi. Gandogarova smrt byla poslední kapkou."
"A to mi máš vyřídit?"
Bramdal pomalu přikývl. "Ano, Králové našich měst tě považují za rozumné dítě kováře, do něhož vkládají velké naděje. Myslí si, že v nadcházejícím boji o křeslo velkokrále budeš zřejmě mezi kmeny sehrávat roli prostředníka. Nikdo z našeho národa neprojevil takové hrdinství jako ty. Proto chtějí, aby ses jako první dozvěděl o jejich důvodech. Protože nepochybujeme o tom, že kmeny nebudou chápat motivy našeho jednání."
"Svobodní se obávají vlastního národa a hledají spojence u lidí? To už věci dospěly tak daleko?"
"Kdyby byl Ginsgar velkokrálem, tak ano." Bramdal převrátil plášť, aby se látka prohřála z obou stran. "Doslechli jsme se, že Ginsgar hodlá dobýt naše města násilím a přivlastnit si naše poklady."
"Tím, že rozšíříte obchod s lidmi, si chcete zajistit pro případ nouze jejich pomoc." Tungdil zůstal chladný. "Chápu důvody vašeho počínání. Ale proč nás nemá při rozhovoru nikdo vidět?"
"Gordislan se obává, že Ginsgar už má plán hotový, a kdyby se dozvěděl, že se města na jeho vpád připravují, začal by ho okamžitě uskutečňovat. Neměli bychom dost času na navázání bližších vztahů s lidmi."
Tungdil přihodil do výhně lopatu uhlí. Smíchal žhnoucí kousky s novými a pomocí měchu rozdmýchal plameny. Oheň zapraskal, kovárnou se šířilo teplo. "Řekni králům, že je mi velkou ctí, že mám jejich důvěru. Nemám však v plánu vrátit se v brzké době zpět do Skryté země." Zadíval se do Bramdalových světle modrých očí, v nichž se odrážela zář výhně. "I to je tajemství a nesmí se prozradit. Králové se budou muset připravit na to, že kdyby došlo k nějakému střetu, nebudu po ruce. Budou si muset své těžkosti vyřešit sami."
"Ty utíkáš před odpovědností?" otázal se Bramdal udiveně.
"Já už žádnou odpovědnost nemám. Bylo toho dost. Dvakrát jsem zachránil Skrytou zemi a jen málo mi zbývá k tomu, abych ji s přáteli zachránil potřetí. Proto ať teď nastoupí na mé místo někdo jiný. Já odejdu do ciziny a pokusím se ji probádat."
Kat opětoval Tungdilův pohled. "Co bys říkal, kdyby ses jednoho oběhu vrátil a zjistil, že vypukla válka? Válka mezi dětmi kováře? Že nestvůry díky tomu prolomily brány do Skryté země a obrovská záplava monster se nahrnula dovnitř?" Popošel k němu blíže. "A ty by sis byl dobře vědom, žes tomu mohl zabránit. Co pak?"
Tungdil nasadil nic neříkající úsměv. "Řekl bych, že jiní trpaslíci nedokázali rozumně uvažovat. Já jsem byl dost dlouho strážcem Skryté země a nejsem jediný rozumný trpaslík. Vyřiď králům vašich měst, aby požádali o pomoc Bylantu. Je moudrá."
"Tvoje slovo má u klanů větší váhu."
"Já jsem Třetí, Bramdale, a nikdy jsem s tím nedělal tajnosti. Ginsgar by dokázal tuto okolnost využít a podkopat mou vážnost." Zamířil ke dveřím, otevřel je a vyšel na práh. "Vyřiď Gordislanovi moje slova. Svůj názor nehodlám změnit." Kývl mu na rozloučenou. "Takže opravdu nebyla náhoda, že jsme se na cestách neustále potkávali?"
"Nic v životě není náhoda, Tungdile Zlatoruký." Bramdal se posunul blíže k výhni. "Předám tvoje poselství. A budu se modlit k Vraccasovi, aby změnil tvůj postoj."
"Zkus to. Bude to marné." Tungdil přivřel dveře a přešel přes dvůr plný louží. Tušil, že si nad rozhovorem s Bramdalem bude ještě dlouho lámat hlavu, byl však pevně rozhodnutý přenechat Skrytou zemi jejímu osudu. Zamyšleně vešel do místnosti, kde na něho čekalo připravené a nedotčené jídlo. Pivo a víno zatím stále zavrhoval, zůstával u vody.
"Tak tady je, ten náš učenej!" Pruďas vstoupil dovnitř a k Tungdilovu velkému údivu neměl na sobě kroužkovou košili, pouze kožený spodní oděv. Ani ten neměl pořádně zapnutý, vypadalo to, že si ho ve spěchu přes sebe přehodil. Pruďas došel až k němu a zjistil, že si Tungdil nese novou zbraň. "To je ten bývalej meč Nesmrtelnýho?"
Tungdil k němu beze slova a s plnou pusou přisunul zbraň rukojetí napřed. "Je ostrá."
"Něco takovýho jsem ještě nikdy neviděl. Jaký jsi jí dal jméno?"
Tungdil pokrčil rameny.

Válečník zbraň zvedl, potěžkal ji v ruce, několikrát s ní máchl a hledal v místnosti něco, na čem by ji mohl vyzkoušet. Jeho zvědavosti a nové zbrani padla za oběť malá podnožka.
Ostří hladce proťalo dřevo, široké jako prst, a nikde je neroztřepilo.
"U Vraccase!" Pruďas položil čepel na stůl. "To je ale zvláštní věc. Lehká jako dýka, seká jako nejostřejší meč, a když ji třímáš, máš pocit, že držíš sekeru." Zadíval se na ruku, kde mu z bříška palce vytekla droboučká kapička krve. "A žízní po mojí krvi," zasmál se. "Ještě z ní trčí železný spony, učenej. Budeš ji muset dopilovat."
Tungdil svraštil čelo. Naprosto jistě věděl, že rukojeť byla před chvílí hladká jako mramorová deska. Z tohoto důvodu kolem ní obtočil hrubou kůži, aby mu pevněji seděla v ruce. Polkl. "Budu se na ni muset ještě jednou podívat."
"Dej jí jméno Krvežíznivec," utahoval si z něho Pruďas. "To by se k ní hodilo." Napil se vody a vložil si do úst tlustý plátek šunky.
"Jaké lekce se právě s Godou učíte?" zeptal se Tungdil. Jméno Krvežíznivec se mu zalíbilo. "Zápasení?"
Pruďas se začervenal. "Ty si hned všeho všimneš, učenej."
"Zdi pevnosti se už kvůli tomu vašemu cvičení začínají pořádně viklat," zaslechli za sebou posměšný hlas Rodaria, jenž se k nim připojil u noční tabule.
"Od tebe si už vůbec nenechám nic předepisovat," utrousilo dvojče a zakouslo se do šunky. "Ty jsi mistr v tom druhým zápasení."
"Viděl jsi mě snad v poslední době s někým zápolit, mistře žhavé krve?" Rodario se posadil vedle něho. "Já jsem Tassii věrný."
"No jasně," Pruďas mávl rukou a zvedl šunku. "Jestli je to pravda, tak ať tenhle kus masa lítá." Pustil šunku a ta s plesknutím dopadla na stůl. "Vypadá to s tebou špatně, herče."
Tungdil se rozesmál a Rodario se k němu přidal. "Mám radost stejně jako ty, Pruďasi," prohodil. "Konečně jsi našel dámu, která změkčí tvé kruté srdce válečníka, a místo toho přiměje jiné části tvého těla, aby se staly nepoddajnými."
Bo?ndil se široce ušklíbl. "Všechno to vzalo dobrý konec. Já sám bych už neřekl, že se něco takového může ještě stát."
"Pokud má svět existovat dál, nemusí se stávat jenom samé špatné věci," poznamenal Tungdil. "Užívej si toho, co máš."
"To stejně pořád dělají." Rodario si znovu rýpnul. Z jeho dobromyslného špičkování tryskala radost nad mladou láskou obou trpaslíků.
"Zápasíme. Ne moc, jen abysme nevyšli z formy a byli připravení na dobrodružství, který na nás čekají v Zemi za horama. Já půjdu s tebou," řekl Pruďas Tungdilovi. "Bude to moje největší dobrodružství."
Rodario zatleskal. "Než se mě někdo z vás zeptá: i já považuji za čest, že potáhneme do ciziny spolu a nasbíráme tam spoustu zkušeností, s nimiž z jeviště seznámím svým nenapodobitelným způsobem velevážené spectatores."
"Ty půjdeš s náma?" vyhrkl Pruďas. "Vraccasi, měj s náma slitování. On nás těma svejma kecama zavede do zkázy. Nebo v nesprávný chvíli rožne lampu."
"Ha, ha. Velice směšné."
"Takový věci se prostě rychle rozkecají. Stejně jako to, cos vyvedl v břiše toho stroje. To se taky dalo udělat jinak."
"No ano, jen si dělej legraci, prznitelí postelí. Ale říkám předem, že vám budu opravdu užitečný." Vstal a hrál uraženého. "Abyste věděli: Ortger nám vybral jinou trasu. Cesty jsou sice užší, ale schůdné. Lot-Ionan říkal, že můžeme zítra vyrazit. Huš, huš, do peřin, hrdinové." Ukázal na válečníka. "A už žádné zápasení! Ne dnes v noci. Nebo dejte aspoň postel kus od zdi." Rodario se zašklebil a zmizel.
Tato zpráva byla Tungdilovi velice po chuti. Zdržení se protáhlo na dost dlouho a zbraň už měl hotovou. Vynikající.
"Jestli je to tak, jak ten císař všech chvastounů a tlučhubů tvrdí," Pruďas se zvedl, "půjdu se raději vyspat." Položil levici Tungdilovi na rameno. "Jseš si jistej, že chceš nechat Skrytou zemi za zádama?" zeptal se ho vážně.
"Ano, Pruďasi. Nechci vidět, jak nastane další katastrofa, kterou tentokrát způsobí vlastníma rukama

samotní trpaslíci."
"Myslíš tím to, co provedl Ginsgar?"
"Co jiného? V nejhorším případě se trpasličí kmeny rozkmotří a postaví proti sobě. Jedni se připojí ke Ginsgarovi Samozvanci, druzí si podle staré tradice zvolí jiného velkokrále." Dal si doušek vody a připomněl si rozhovor s Bramdalem. "Kam to povede, Bo?ndile? Můžeš mi říct?"
Pruďas sklopil hlavu. "Ginsgar se mě zeptal, jestli nechci být velitelem jeho tělesný stráže," přiznal se tiše. "Řekl jsem mu, že si to ještě rozmyslím."
"Že si to rozmyslíš?" Tungdil už-už chtěl příteli pořádně vyčinit, potom se však umoudřil. "No ano, máš pravdu. Musíš si to rozmyslet, protože já nemám právo ti něco radit. Já tuto zemi opustím."
Pruďas se opět posadil. "Není to snadný, učenej. Ginsgarovy názory v sobě maj na jedny straně kus pravdy, na druhý straně je to válečnej štváč. Bude z něho nemilosrdnej velkokrál." Přejel si rukou po krátkém černém cůpku.
"Pamatuj si moje slova: jeho dalšími nepřáteli se stanou Svobodní a Třetí." Tungdil si uřízl kousek sýra. "Jestli se dáš na jeho stranu, brzy tě zavleče do neustálých bojů. Já vím, že po něčem takovém tvoje krev přímo touží, ale neměly by místo hlav trpaslíků padat hlavy skřetů a monster?" Vložil si kousíček sýra do úst a zvedl se. "Mysli na to, až se budeš rozhodovat. Ginsgar Rváč vstoupí do kronik jako velkokrál, ze kterého jde strach. Ne jako dobrý velkokrál." Pohladil ho po rameni. "Dobrou noc, Pruďasi. Promluv si o tom s Godou a pak se rozhodni. Máš ještě čas do doby, než se vrátíš do Skryté země." Uchopil zbraň a vyšel kolem trpaslíka ven.
Cestou přejel rukou po ostří zbraně a ucítil nepoddajnou ostrost, se kterou se mu čepel drsně třela o kůži. Ve chvilce nepozornosti se o ni pořezal. Ne hluboce, ale dost na to, aby mu začala téct krev.
"To je opravdu správné jméno," prohodil ke zbrani. "Ode dneška se budeš jmenovat Krvežíznivec. Budeš se moci do sytosti napít krve spousty nestvůr, to ti slibuju. Na oplátku mi prokážeš dobré služby."
Prohlížel si rudou kapku na čepeli. "Ale už nikdy neochutnáš krev žádného trpaslíka. Kdybys to přece jenom někdy provedla, roztříštím tě na tisíc kousků."
Ostří se po celé délce jemně zatřpytilo. Přestože to byl pouze odraz světla lampy, považoval to Tungdil za souhlas. Dohoda byla uzavřena.

Skrytá země,
říše Čtvrtých, Hnědé hory, Stříbrná pevnost,
6241. sluneční cyklus, počátek podzimu

B
ylanta podala Tungdilovi ruku. "Nechť tě Vraccas chrání před veškerým nebezpečím v Zemi za horami a dovede tě zdravého zpátky."
"On mě ochrání," odvětil trpaslík přátelsky a potřásl drobnou, jemnou rukou královny. Nehodlal jí říct, že se v žádném případě nechce vrátit zpět.
Stáli před neporušenými věžemi a hradbami Stříbrné pevnosti, před níž acronta po dlouhou dobu předstírali, že ji obléhají. Nyní po těchto bytostech nebylo ani stopy. Zůstalo po nich pouze moře ohlodaných skřetích kostí, které tam Čtvrtí nechali ležet, aby nahnaly strach jiným bestiím.
"A já ti přeji, aby Ginsgara Rváče brzy dostihla smrt," vyslovil otevřeně své myšlenky. "Jestli se to nestane, bude to mít pro kmeny příšerné následky."
"Upřímná slova." Bylanta na něho pohlédla s nefalšovaným obdivem. "Tak si pohovořme naprosto otevřeně: Tungdile Zlatoruký, kmeny potřebují někoho, kdo se postaví proti Ginsgarovi. Po jeho úspěších v Âlanduru to nebude snadné. Následuje ho nesčetné množství trpaslíků, a navíc má spoustu tajných přátel i v trpasličích říších."
"Gla?mbar…"
"Ne, ty bys byl ten pravý, myslím si. Balendilín z kmene Druhých už není dost silný a s jednou rukou nemá proti němu naději. Malbalorovi nikdo nedopřeje sluchu, protože je Třetí a Ginsgarovy výroky o Třetích prosakují trpaslíkům do hlav jako jed."
"Já jsem taky Třetí…"

Bylanta neochvějně stála na svém jako tvrzené zlato. "Ty jsi hrdina, Tungdile. Na to, aby o tobě někdo pochyboval, jsi vykonal příliš velké skutky. A Gla?mbar nedělá tajnosti s tím, že má pro Ginsgara jenom samé uznání, na něho se nemohu spolehnout." Usmála se. "Zůstáváme Xamtys a já. Dvě trpaslice proti stonásobné přesile pošetilosti. Potřebovaly bychom, aby na naší straně stál nějaký hrdina." Stiskla mu ruku a druhou mu položila na rameno. "Tak se tedy rychle vrať zpátky, Tungdile."
Tungdil se uklonil, nasedl na poníka a vydal se dopředu, aby se připojil k přátelům v čele vojska. Přál si, aby královnina slova raději nikdy neslyšel. Byla vyslovena jemně, ale nesmírně na něho zapůsobila. Zavrtala se mu do hlavy v místech, kde Bramdalova řeč přestávala působit. Bylanta vycítila, jak v něm znovu oslovit pocit zodpovědnosti, aby k dění ve Skryté zemi přistupoval způsobem, jakým se na trpaslíka jeho ražení sluší a patří.
"Zatraceně," zaklel nahlas a zabořil drobnému poníkovi paty do boků, až polekaně uskočil a vyřítil se vpřed, jako by měl v patách smečku vlků. Pach ubariů a zvířat, na nichž jezdili, byl pro zvíře beztak tvrdou zkouškou.
"Tady má někdo hezky naspěch, jen aby co nejdřív vyrazil do nových zemí," komentoval Rodario chvat, s nímž se trpaslík řítil kupředu. Herec si přitáhl plášť, který dostal od Ortgera, úžeji k tělu. "Svatá dobroto, už v horách v Urgonu byl pořádný chlad, ale tady snad zavládla opravdová zima."
Flagur se vztyčil v sedle a dal znamení trubači. Signál se odrazil od skalních stěn zpět do údolí a vojsko se vydalo na pochod. Okamžitě se odevšad rozezněl dupot podrážek pobitých hřebíky, prokládaný frkáním zvířat a nejrůznějším rachocením a řinčením.
"Možná s těma nestvůrama fakticky furt bojujou, stejně ale…" naznačoval Pruďas, který se otočil dozadu a prohlížel si dlouhý, předlouhý zástup ubariů, "jeden by z nich hned moh dostat strach." Když si všiml pohledů, které na něho vrhli Tungdil se Sirkou, rychle dodal: "Naštěstí teď už vím všechno líp."
Goda zakoulela očima. Jako vždy seděla na poníkovi bokem a bez ohledu na jejich lásku a na všechno, co z lásky dělali, pohlížela na Pruďase jako na zbrojmistra, jemuž byla povinna prokazovat náležitou úctu. Na tom trvala. "S tebou je to beznadějná věc. Ty pořád o všem pochybuješ," utrousila.
"No jo, jen si do mě všichni rýpněte, jako bysem byl nějaká sviňucha," stěžoval si trpaslík a rozjel se. "Já se fakt snažím, Vraccas a Ubar mi to dosvědčí."
Rodario se zasmál. "Tomu říkám pokrok. Zapamatoval si jméno cizího boha, a dokonce ho i sám vyslovil."
"Ale ten bude vždycky až za Vraccasem. Napořád."
"Podívám se za svými lidmi. Uvidíme se později!" Sirka otočila zvíře a zmizela k té části vojska, kde pochodovali podskalané.
Tungdil se za ní chvíli díval, potom zamířil pohledem dopředu. Napětí stoupalo. Brzy uvidí to, co nikdo z trpaslíků před ním neviděl.
Za každým ohybem cesty se toužebně rozhlížel po prvním zázraku, mělo však ještě uplynout několik oběhů, než se vůbec vymotají ze spleti soutěsek a roklin.
Nakonec ho netrpělivost přemohla natolik, že se připojil ke zvědům, aby se konečně mohl poprvé podívat na zemi, odkud Sirka pochází.
Byl tím přáním tak posedlý, že nedokázal a ani nechtěl myslet na nic jiného. Pryč, jenom pryč ze Skryté země, zbavit se odpovědnosti, kterou nechtěl převzít.
Cesta je vedla kolem propletence rozpukaných skalnatých výběžků, ponurých roklí a bezedných propastí. Vlhká chladná mlha a nízko táhnoucí mraky jim často zastíraly rozhled a dělaly z každého kroku projev odvahy.
Cestu z tohoto bludiště bylo nutné nacházet stále znovu a znovu, protože skály po určité době pohltily veškeré značky, ať už to byly namalované čáry nebo znaky vytesané do kamene. Mnozí zvědové dokonce tvrdili, že se stěny posunují.
Tungdil se několikrát přistihl při myšlence na návrat, aniž by pro to měl nějaký důvod. Strach necítil. Ale jak jeho, tak i ostatní zvědy obklopovalo něco, co jim drásalo nervy a rozptylovalo pozornost. Trpěl tím a stejně tak vzrůstala i jeho nervozita. Všechno v něm bez ustání křičelo po tom, aby buď okamžitě dorazil do Let?fory, nebo se na místě vrátil zpět do Skryté země. Vždy když se otočil, viděl před sebou jasně a lákavě cestu domů. Když pohlédl kupředu, spatřil pouze mlhu, mraky a skalní stěny. Vzchopil se.

Tu a tam ho zvědové upozornili na podezřele vypadající odbočky, z nichž se možná jednou za čas vyhrnuly nestvůry a zamířily do úvozu a dál ke Stříbrné pevnosti. Jedna z těchto stezek zřejmě vedla k Černé soutěsce.
Tungdil tušil, že by se bez doprovodu beznadějně ztratil. Proto pocítil obrovskou úlevu, když se krajina po patnácti obězích najednou změnila.
Hory v okolí se smrskly na malé ploché kopečky, na nichž se zelenala tráva. Neúrodná skaliska nahradily sytě zelené louky se sukovitými stromy, statečně vzdorujícími větrům. Za posledním ohybem cesty přestaly vyvýšeniny zakrývat výhled na nový svět.
Stáli na plošině, dobré dvě míle nad úrovní nížiny, a s potěšením vychutnávali pohled, který Tungdilovi vyrazil dech.
Před nimi se rozprostírala daleká rovina, na níž leželo gigantické město. Takovou tlačenici domů ještě nikdy neviděl. Svými rozměry překonávalo dokonce i největší lidská města ve Skryté zemi. Město protínaly široké, rovné ulice, na nichž se nepřetržitě něco dělo. Obklopovaly je mohutné hradby, které stavěly případným dobyvatelům do cesty několik valů. Uprostřed stály největší budovy, některé kulaté, jiné oválné a další zase hranaté. Některé stavby se nepochybně tyčily do nebes do výšky více než tří set kroků. Kolem nich kroužili ptáci a v početných hejnech se vydávali do uměle vytvořených roklin.
"Jak může něco takového existovat?" divil se Tungdil nechápavě. "Kdo tam žije? Obři?"
Zvěd, který stál vedle něho, ukázal na krajinu v okolí nedalekého města. "To před námi je Let?fora. V ní žije pár lidí, něco málo z mého národa a hrstka acronta. Převažují v něm především ubariu. Počet obyvatel odhaduji všeho všudy na dvakrát sto tisíc." Zvedl ruku a ukázal k západu, kde se těsně před obzorem rýsovalo další město. "Tam leží největší město na této straně moře. Jmenuje se Hóphoca a skýtá příbytek deseti statisícům bytostí." Obrátil se k východu. "Tam vzadu začíná pásmo, kde žijí monstra. Bestie obsadily staré a opuštěné lidské osady, které zůstaly prázdné, když byla dokončená výstavba Let?fory. Tvrdošíjně je brání. Necháváme je tam žít, protože acronta si to tak přejí. Když se naskytne příležitost, pořádáme lovecké výpravy."
Tungdil se zahleděl na pole, na nichž byla sklizená úroda, na cesty a silnice, které kolem nich vedly a navzájem jednotlivá města spojovaly. Zdálo se, že tu nejsou žádné vesnice, ale nedaleko Let?fory stály obrovské statky. Menší lesnaté plochy oživovaly rovinu hustou zelení.
"Kam se vydalo vojsko acronta?" zeptal se zvěda.
"Nevím. Nejspíš táhnou skrz hory a pátrají po dalších stvůrách."
Ve velké vzdálenosti postřehl Tungdil stříbrný lesk. To muselo být moře, o němž mu Sirka vyprávěla a o němž právě hovořil i zvěd: zdánlivě nekonečná vodní plocha s bouřemi a tak vysokými vlnami, že dokázaly spolknout celé lodi i některé ostrovy a nikdo pak už po nich nikdy nenašel jedinou stopu.
"Naším cílem je Let?fora," prohlásil ubari. "Odtamtud se vydáme napříč územím monster až k Černé soutěsce."
"Proč nepoužijeme stezky, které jsi mi cestou ukazoval? S takovým zástupem bychom mohli nestvůry zbytečně upozornit na to, že artefakt není na místě."
Ubari potřásl hlavou a pohladil befúna po krku. "Ty stezky jsou hrozně zákeřné. Zabloudí se na nich ještě rychleji než na cestách, kterými jsme jeli, a pak se odtamtud nikdo nevymotá ven. S ubariu jsme tam už jednou přišli o celou armádu. Ti, co přežili a šťastnou náhodou našli cestu zpátky, vyprávěli o živých skalách, zlomyslných výparech a těch nejděsivějších stvořeních, jaká na ně na řadě míst číhala. Proto pojedeme jinou cestou. Stezkami se odváží chodit jenom acronta." Ušklíbl se. "Stvůry, jejichž územím budeme pochodovat, jsou příliš zbabělé, než aby se nám postavily. Nikdo se nepostaví do cesty armádě čítající sto tisíc mečů." Sesedl. "Počkáme tady na hlavní voj," prohlásil a vyslal dva ze svých lidí zpátky, aby dali Flagurovi zprávu a provedli armádu labyrintem.
"Kde je ta tajná cesta, která vede do Skryté země?" zeptal se Tungdil a posadil se na zem, zatímco zvěd rozdělával oheň. Nedokázal se pohledu na město před nimi nasytit. Postřehl vysoké stožáry s napnutými lany, na nichž visely koše, povlávající nad ulicemi. Přitom si namlouval, že k němu vítr přináší neznámé zvuky a pachy.
"To bys musel jít ještě půl hvězdného okruží na západ, kousek před území monster. Začátek té cesty se dá snadno přehlédnout, i když tam stojí bašta, kterou jsme společně s ubariu postavili. Udělali jsme ji

tak, aby nebudila moc pozornosti, protože jsme nechtěli přilákat ještě více bestií."
Tungdil se těšil jako malé dítě na oběhy, které zde se Sirkou stráví. Nelitoval ani na okamžik, že se ke Skryté zemi obrátil zády. Možná navždy.
"Co to jsou za koše?" zeptal se.
"Ty tam?" Zvěd ještě jednou foukl do ohně, aby plamínky víc rozdmýchal. Modré a zelené jazýčky vystřelily vzhůru. "To je dřevem, řekl bych," usuzoval, když si povšiml trpaslíkova udiveného pohledu. "Já jsem se vašemu rudému a žlutému ohni taky moc divil." Potom kývl rukou ke stožárům. "To jsou naše dopravní prostředky. Přímým spojením mezi různými místy v Let?foře ušetříme spoustu času, který bychom potřebovali, kdybychom měli chodit pěšky. Zejména když jsou ulice přecpané. Do koše se vejde asi padesát lidí, samozřejmě u mého národa jich nemůže být tolik. A acronta chodí raději pěšky."
Tungdil postřehl obrovský most, vedoucí od hor na jihozápadě rovnou čarou až do Let?fory.
"Předpokládám, že to je spojení s nějakým dolem, nebo ne?"
Špeh se ušklíbl. "Na důl se může vyptávat jenom trpaslík. Ne, to je vodovod, kterým zásobujeme město vodou. Ve městě samotném je několik rozvoden, odkud vede voda potrubím do jednotlivých čtvrtí."
"A jak…"
Ubariu zvedl levou ruku. "Nechej mě, abych se postaral o befúna, Tungdile. Potom si můžeme znovu pohovořit. Ale jsem si jistý, že Flagur se Sirkou by rádi byli těmi, kdo ti vysvětlí všechny zázraky, které v Let?foře máme." Vstal a šel se postarat o befúna.
Tungdil odešel ke svému poníkovi, odsedlal ho a zavedl na louku, kde se mohl napást. Vytáhl z brašny papír, kalamář a brko a začal s prvním nákresem neznámého města.

Země za horami,
město Let?fora,
6241. sluneční cyklus

Z
počátku nemohl Tungdil očekávat nic víc než krátké, fascinující seznámení s Let?forou.
Flagur ho vzal i s přáteli s sebou, aby je představil panovníkovi. Ten sídlil v nejvznešenější budově ve městě a odtamtud bděl nad osudy poddaných.
Projížděli širokou ulicí. Brány se před nimi rozevřely, jakmile stráže poznaly Flagurovu standartu. Obyvatelé města skláněli před ubarim hlavu, jiní tleskali a něco na ně pokřikovali. Tungdil se domníval, že to nejspíš byla přání všeho nejlepšího a požehnání.
Zdi domů byly obloženy vrstvou hlíny, do níž řemeslníci zakomponovali překrásné ozdobné ornamenty. Některá průčelí byla vyvedená v pestrých barvách, jiná zase byla prostá a jednobarevná a upoutávala pozornost nápaditou architekturou nebo kachličkami či keramickými plochami. U většiny domů převládaly půlkruhovité dveře a oblouky nad okny.
Stavitelské umění obyvatel bylo naprosto srovnatelné s uměním jeho národa a výrazně se lišilo od stavitelských zvyklostí lidí. Oválné a kulaté stavby, vypadající jako koule, z poloviny zapuštěné do země, byly ve Skryté zemi neznámé.
Stavby doplňovalo pestrobarevné sklo, někde se jednalo o ornamenty, jinde bylo vidět scény zachycující lovecké nebo válečné výjevy, ale i tělesnou lásku, a to tak nezakrytým a jednoznačným způsobem, že trpaslíkům a lidem ze Skryté země vháněly do tváří rumělnce studu.
"Jsou překrásné," poznamenal Rodario a snažil se obsáhnout pohledem co nejvíc takových obrazů.
"Tady se ještě můžeš něčemu přiučit, Nesmrtelnej," prohodil Pruďas s úšklebkem. Předstíral, že se mu velkorysá nevázanost scén docela zamlouvá, ale přesto se tam moc často nedíval. Nehodilo se to.
"Vždycky se můžu něčemu přiučit." Herec se rozhlédl a usmál se na několik žen, které se před nimi ukláněly. Tím se mu otevřel pohled do výstřihů. "Ale ještě více se člověk naučí, když se ho ujme šampiónka a dává mu lekce." Usmál se na válečníka. "Však ty víš, co mám na mysli. Nemám pravdu, příteli rychlé rány?"
"Nepleť si svůj chtíč s naší láskou," varoval ho Pruďas beze stopy humoru. "Nedovolím, abys tyhle dvě věci kladl na stejnou úroveň." Mnohomluvně sevřel pěsti.

"Promluvíme si o tom někdy jindy," ustoupil Rodario, aby nenarušil pohodu, a mrkl na nějakou dívku, která rychle odvrátila pohled.
Vjeli do budovy připomínající kasárna, která se směrem nahoru zužovala. Na všech čtyřech stranách měla schodiště vedoucí až k plošině na vrcholu. Nahoře nabrala tvar oválu, na němž se tyčily čtyři věže.
"Jsem zvyklej na velký stavby, učenej," podotkl Pruďas, který jel Tungdilovi po boku, "ale tohle na mě zapůsobilo víc než všecko, co jsem doposud viděl." Jeho oči putovaly po kamenných zdech. "Ani ti neumím říct, jestli tahle budova byla dřív horou, nebo jestli ji postavili z kamenných kvádrů. Nevidím tu jedinou spáru."
Vjeli do haly, která nepochybně měřila víc než stokrát sto kroků. Okamžitě k nim přiběhli služebníci, jak lidé, tak i ubariu, a postarali se o zvířata. Zároveň se u nich objevila podskalanka ve světle modrém hedvábném oděvu a uklonila se jim. Měla dlouhé, vlnité tmavohnědé vlasy, téměř černou kůži a kolem boků se jí houpal řetěz z neznámého kovu, posázený drahokamy.
Tungdilovi a Godě se údivem rozšířily oči, jen Pruďas zase jednou neviděl důvod, proč by se měl krotit.
"U Vraccase, ona se tak spálila?" zeptal se soucitně a dost hlasitě.
Flagur se rozesmál a i Sirka se ušklíbla. "Ne, Bo?ndile. Ona má černou kůži od narození. Náš lid má různou barvu kůže. Ne jako vy."
Pruďas protáhl obličej. "A jakej to má smysl? Aby ji v tunelu neviděli nepřátelé?"
"Neumím ti říct, na co při tom Ubar myslel. Tak to prostě je," odpověděla Sirka.
"Jsi nezdvořilý," zašeptala Goda mistrovi. "Nezírej tak na ni."
"Ještě štěstí, že nerozumí naší řeči. Musel by ses v jednom kuse někomu omlouvat," dodal Rodario.
"Proč? Jenom proto, že jsem zvědavej?" Pruďas si přehodil vraní zobák přes rameno. "Je pro mě těžký, když si mám představit světle modrýho nebo tmavě červenýho trpaslíka."
"Tak jsem to také nemyslela, když jsem mluvila o barvách." Sirka hledala pohledem pomoc u Tungdila. "Jaký barvy jsi teda myslela?"
"Nechej se překvapit," ukončil Flagur jejich rozhovor. "Jsme očekáváni." Prohodil pár slov s podskalankou a pak se všichni vydali za ní.
Šli pět kroků vysokou chodbou, která se mnohokrát ostře zatočila, potom vyšlapali po schodech nahoru do patra, kde chodby neměly rohy, ale zahýbaly v mírném půlkruhu, a nakonec se dalším schodištěm dostali do části budovy, kde byly chodby vytvarovány do kosočtverce. Tungdil si řekl, že se na to bude muset Sirky důkladně vyptat.
"Tato budova je symbolem naší víry, která zná různé podzemní a nadzemní světy. Každý ze světů má svůj symbol a vlastního boha, což se odráží v těchto chodbách. Stoupáme jednotlivými světy až nahoru k vládci města. Ten byl na své místo dosazen Ubarem a je jeho reprezentantem."
"On je taky bůh?"
"Ne. On je Ubarovým hlasem a rukou. Odporovat jeho slovům znamená pocítit na sobě trestající ruku boha."
Podskalanka v hedvábných šatech zamířila k bráně z leštěného stříbra, pět kroků vysoké a tři kroky široké, před níž stáli dva důkladně vyzbrojení acronta. Při pohledu na ně se Tungdilovi, Rodariovi i Pruďasovi okamžitě vybavil Djerůn.
Kolem dveří se klikatily vytesané runy, namalované obrazy válečníků a bájných bytostí. Tungdil usuzoval, že se jedná o bohy různých podzemních a nadzemních světů.
Nade vším trůnil nadživotní obraz tvora, jehož velice dobře znal: široké čelisti s vyčnívající řadou řezáků, ostrých jako jehla. Příliš velká, kostnatá hlava připomínala lidskou a byla pokrytá tenkou, nezdravě bledou pokožkou. Světle žlutou barvou na ní byly vyznačeny žíly, místo nosu měl tvor dva trojhranné otvory.
Djerůn! "U všech… bohů," tiše zakoktal Tungdil.
Lot-Ionan vytáhl diamant ze sedlové brašny a ani on málem nedokázal odvrátit oči od výmluvného obrazu. "Andôkai měla po boku takovouhle zrůdu?"
"Jsme na místě," ohlásil Flagur a zhluboka se nadechl. "Jste připraveni předstoupit před vládce Let?fory?" Ukazováčkem zamířil k obrazu nad vchodem. "Vašim očím bude připadat jako monstrum, ale nezapomínejte, že je zobrazením našeho boha Ubara. Prokazujte mu úctu." Kývl na podskalanku a ta zas

dala znamení acrontům.
Acronta se okamžitě probrali ze strnulosti, popadli železné úchyty, zapuštěné do brány ve výšce dvou kroků nad podlahou, a otevřeli jim obě křídla dveří.
Místnost za dveřmi byla prozářená světlem. Nesčetná okna, každé z nich vysoké a široké jako ozbrojený strážce u dveří, vpouštěla do sálu jas a umožňovala vládci, aby se v záři vycházejícího slunce díval na východní část Let?fory.
Stěny byly pomalované uměleckými motivy, zapuštěné plátky zlata, stříbra a dalších ušlechtilých kovů propůjčovaly kresbám prchavý lesk.
Na trůně, který neměl opěradla, seděl nejmohutnější acront, jakého doposud spatřili. Teď už jim bylo jasné, proč jsou chodby tak vysoké. Při jeho výšce, která činila dobré čtyři kroky, to bylo nezbytně nutné.
Neměl na sobě ani helmu, ani zbroj, místo toho byl oblečen do splývavého oděvu z bílé látky, zdobeného zlatými a černými výšivkami. Až s děsivou přesností se podobal kresbě nad vstupním portálem. Podle měřítek Skryté země byl všechno možné, jenom ne krasavec.
Velké fialové oči si návštěvníky měřily zkoumavým pohledem. S tichým klapnutím se mu rozevřela obrovitá křídla na zádech a zastínila světlo. Tímto děsivým zvukem naháněl Djerůn skřetům a všem ostatním Tionovým zrůdám smrtelný strach.
Podskalanka v hedvábných šatech se postavila vedle acronty a něco Flagurovi řekla.
"Panovník říká, že nás vítá v Let?foře a je velice rád, že výprava dopadla šťastně," překládala Sirka Tungdilovi a jeho přátelům.
"Ohó, ona mu rozumí?" Pruďas si prohrábl černé vousy. "Myslel jsem si, že to není možný."
"Je to jeho žena. Měla by mu rozumět," odvětila Sirka nedbale. "V každé generaci se narodí jedna z nás, která rozumí jednomu z acronta, a ta je vyvolená stát se jeho ženou a spolu s ním vládnout."
Rodario se naklonil k válečníkovi. "Jaký je to pocit, když někdo urazí nejmocnější ženu ve městě, mistře vznětlivý jako troud?"
"Já jsem nikoho neurazil, žvanile," stál si Pruďas tiše na svém. Hercova poznámka mu hnula žlučí. Goda mu rychle položila ruku na předloktí. Na spory teď nebyla vhodná chvíle.
Acront opět promluvil a jeho žena tlumočila manželova slova dál. Sirka se postarala, aby jim hosté rozuměli. "Z toho plyne, že hlášení o zničení naší armády bylo nepravdivé, je to tak?"
"Kdo ti podal takové hlášení, bohem posvěcený acronte?" podivil se Flagur.
"Jedna cizinka, kouzelnice, dorazila před nějakou dobou do Let?fory a ohlásila nám, že se věci ve Skryté zemi vyvíjejí velice špatně. Jí se prý z posledních sil podařilo dostat do Let?fory. Spolu s diamantem."
"Ukázala vám ho, bohem posvěcený acronte?"
"Ano, Ukázala mi ho a já jsem jí dal eskortu, aby ji doprovodila do Černé soutěsky."
"To není možné," ozval se Lot-Ionan rozčileně, rozevřel ruku a ukázal vládci města diamant. "Podvedla vás nějakou napodobeninou. My máme ten pravý kámen."
Rodario polkl. "Nemám ani tušení, co se tu právě odehrává, ale asi z toho nevzejde nic dobrého."
Tungdil vystoupil z řady. "Uvedla, jak se jmenuje, bohem posvěcený acronte?"
Velké, děsivé oči se obrátily k trpaslíkovi, potom stvoření opět promluvilo. Jeho hlas se Tungdilovi zařezával do morku kosti. Panovníkova žena odpověď přeložila a hned nato následoval i Sirčin překlad.
"Ano. Říkala si Narmora. Narmora Zapomenutá."

XX

Země za horami,
východně od města Let?fora,
míli před Černou soutěskou,
6241. sluneční cyklus, počátek podzimu

H
luk dvaceti tisíc klusajících befúnů společně s řinčením zbrojí a zbraní měl za následek, že monstra zalezla

co nejhlouběji do trosek domů, které v minulosti obsadila. Žádné z nich se neodvážilo ukázat.
Let?forský acront nespoléhal jen na sílu ubariů a podskalanů. Dal armádě k dispozici válečné stroje, lepší by nedokázal vymyslet ani Furgas. Čtyři obrněná vozidla, čtyřicet kroků dlouhá, deset široká a deset vysoká, se valila na čele a na konci armády. Dřevěné rámy byly obložené železnými pláty, takže připomínaly obrácené lodní trupy.
V útrobách těchto konstrukcí čekaly za střílnami katapulty na vrhání šípů a oštěpů, až budou moci z vyvýšené pozice ostřelovat útočníky. Mohly střílet všemi směry, a tak měly na dostřel jakékoliv místo na bitevním poli. Flagur Tungdilovi prozradil, že dostřel katapultů činí dobrých tři sta kroků.
Kolosy poháněl jednoduchý, avšak velice účinný systém: větrné lopatky. Na povrchu vozidel byly velké otočné věže a větrné lopatky, které zachycovaly sílu větru a podobně jako mlýnské kolo převáděly tuto sílu prostřednictvím soustavy převodů a tyčí na hnací osu. Vozy se na obrovském počtu maličkých koleček s rachotem sunuly vpřed rychlostí rozzuřeného trpaslíka. A to nebylo právě pomalu.
"Jsou velice působivé, tyhle vozy," prohodil Rodario k Tungdilovi. Ale i on musel přesednout na befúna, protože zvířata byla prostě rychlejší než vozidla. "Všiml sis předtím, jak snadno se dají ovládat? Dají se řídit jednotlivá kolečka, takže se tihle obrněnci mohou obrátit na místě nebo vyjet do strany."
Tungdil si všiml, že cestu lemují mrtvé stvůry. Ležely na pravé i levé straně a byly probodány množstvím šípů. Ty se určitě srazily s první eskortou. Bestie se z toho poučily a podruhé už se nepokoušely zaútočit.
"Kdybychom měli ve Skryté zemi jeden jediný takový vůz, byli by skřeti zničeni mnohem dřív."
Rodario si prohlížel obrněná vozidla, v duchu se však zabýval tím, co jim řekl acront. "Narmora to nemohla být. Oba jsme viděli, co z ní zbylo. Dědictví alfů, které jí protékalo žílami, spálila Hvězda zkoušky. Není přece možné, aby to přežila."
"Magie a láska dokáží vyvinout nesmírnou moc, přestože to vždycky nemusí být to správné," podotkl Lot-Ionan, jedoucí vedle Tungdila. "Vzpomeň si, že Furgas objevil magické pole. Je možné, že ve svém šílenství zkonstruoval z jejích pozůstatků podobný stroj, jako byly bestie Nesmrtelného."
Rodario se otřásl. "Že by se znovu objevila Narmora - mrtvá věc se srdcem ze železných pružin, ozubenými kolečky a mechanismem, který se pohybuje, protože v něm tepe magie? To by jí Furgas nikdy neudělal. Na to ji příliš miloval."
"Miloval ji tak vřele, že by to mohl udělat. Nechtěl, aby mu chyběla," odporoval mu Tungdil. "Doufám, že ji dostihneme dříve, než bude moci ten artefakt zničit."
"Vůči Skryté zemi by to byla nesmírně krutá pomsta," prohlásil Lot-Ionan. "Proč by se tak mstila?"
"Ale to by byl přesně ten druh pomsty, jaký nám Furgas tehdy v Poristě přísahal," vzpomněl si Tungdil na okamžik, kdy musel magistrovi oznámit smrt jeho dcery i družky. Nenávist ve Furgasových očích byla dokonce silnější než nenávist Třetích.
"Kvůli Hvězdě zkoušky ztratila úplně všechno. Děti i dosavadní život." Rodario se díval před sebe do míst, kde se terén svažoval a kde přestávala růst tráva. Byl tam jen písek a mrtvá země, jako by měl život strach přiblížit se k tomu, co se skrývalo na úpatí svahu.
Obrněné vozy na čele zrušily cestovní formaci, rozjely se od sebe a vytvořily vějíř. Přitom snížily rychlost, aby se k nim mohly připojit čtyři vozy, jedoucí úplně na konci pochodující armády.
Sirka mlčky naslouchala rozhovoru. Pak jí k uším dolehly signální fanfáry z čela dlouhého zástupu. "Brzy dorazíme do Černé soutěsky," ohlásila všem. "Měli bychom s tím diamantem popojet dopředu."
Befúni přešli z neohrabaného, volného klusu k rychlým skokům. Bylo zvláštní, že se na nich jezdci houpali nejmíň právě v době, kdy zvířata pádila nejvyšší rychlostí.
Před nimi se objevilo holé, strmě se svažující úbočí, v jehož středu ležela Černá soutěska. Byla půl míle dlouhá a sto kroků široká. Připomínala hluboký zářez do těla země s černými, hladkými okraji. Zleva a zprava z ní vedly vzhůru příkré stezky.
"Hnisající rána," prohodil Pruďas a znechuceně si odplivl. "A ty bestie jsou hnis, kterej z ní leze ven."
Flagur ukázal k jihu, kde se těsně před vstupem tyčila podivuhodná konstrukce. "To je ten artefakt," vydechl si s úlevou. "Je v pořádku. Už jsem skoro počítal s nejhorším."
Tungdil se donutil mlčet a nebrat mu víru. Narmora bývala mocná maga. Nikdo teď nebyl schopen odhadnout, čeho všeho je poloalfka schopná. "Nechej střežit všechny východy," poznamenal k ubarimu. "Jen pro jistotu. Nechtěl bych, aby nás ty bestie překvapily, až budeme kámen zasazovat do artefaktu."

Pak se obrátil k Lot-Ionanovi. "Jste připraven, ctihodný magusi?"
Magus zrakem pozorně zkoumal úbočí před sebou. "Uvidíme, jestli se dokážeme připravit na to, co nás tam čeká."
Pruďas se rozhlížel kolem dokola. "Kde zůstala eskorta? Nenašli jsme po ní jedinou stopu."
"Nejspíš vešla do soutěsky," prohlásila Sirka. "Jenom bych ráda věděla, z jakého důvodu. Možná tam vybojovala první bitvu. Nebo Narmora nachystala nějakou zákeřnou lest, aby nestvůry probudila.
Vojsko se rozdělilo. Před každým východem z Černé soutěsky se seřadilo deset tisíc ubariů a podskalanů a vytvořilo tak živou zeď proti všemu, co by se z ní mohlo vyhrnout. Přitom si zachovávali od okrajů odstup sto kroků.
Obrněné vozy si najely kolmo k průrvám a seřadily se jeden vedle druhého hned za bojovníky. Obsluhy uvnitř vozů okamžitě začaly seřizovat zaměření, větrné růžice se protáčely naprázdno. Prozatím.
Flagur Tungdilovi vysvětlil, že lopatky neslouží pouze k pohonu vozidla, ale že v případě potřeby dodávají energii pro rezervní katapulty. Jestliže vozy stály nehybně na místě, bylo možné uvést do chodu mechanické vrhače. Ty dokázaly díky větrným lopatkám pálit bez ustání, mužstvo však muselo nastavit hlaveň na cíl a upravit zaměření. Munici mohla obsluha vézt s sebou ve voze nebo ji malými otvory v podlaze sbírat přímo ze země.
Obrněné vozy byly připravené.
Sirka, Tungdil a jeho přátelé mezitím dorazili k artefaktu. Skládal se ze čtyř železných kruhů, zapuštěných kolmo do země, které se navzájem proplétaly a naznačovaly tvar koule, jejíž průměr trpaslík odhadoval na dvacet kroků. Na železných kruzích byly vyznačené znaky, runy, záseky vytvářející různé vzory i jednotlivé body. Do středu artefaktu vedly nesčetné vzpěry a přímo v něm se nacházel úchyt zdobený dalšími symboly.
"Předpokládám, že diamant patří tam dovnitř," pronesl Lot-Ionan a sesedl.
Pruďas si zaclonil oči, aby mu do nich nesvítilo slunce, a podíval se k artefaktu. "Jak se tam nahoru leze? Nikde nevidím žádnej žebřík."
"Proto potřebujeme mistra run," Flagur se naklonil k Lot-Ionanovi, "nebo maguse. Vy určitě ovládáte kouzlo, kterým dokážete létat, že?"
Lot-Ionan potřásl hlavou. "Ne. Proč bych měl?"
"Potom se tam budete muset vyšplhat."
"Nebylo by lepší, kdybyste ho vynesl na zádech až do středu artefaktu?" navrhl Rodario. "Vypadáte mnohem silnější."
Flagur energicky odmítl. "Já se artefaktu nedotknu. To je povoleno jen mistrovi run nebo osobě znalé magie, jejíž duše je čistá a plná nevinnosti. Všichni ostatní se rozpadnou v prach."
Přesně v tu chvíli zazněl roh. Dolehl k nim olověný tón, vycházející z hlubin Černé soutěsky, ponuré, pronikavé skřípění plné nenávisti a radostného očekávání. Svolával nestvůry a sliboval jim svobodu, vraždění a zkázu.
Nedokázali se ani pohnout. Stáli jako očarovaní a naslouchali, dokud nedozněla poslední ozvěna.
"Už si toho všimli," vykřikla Sirka plná děsu. "Musíme…"
Ze soutěsky se jako ohlušující bouře vznášel dunivý řev tisíců rozzuřených chřtánů.
"Přicházejí!" Flagur se vyšvihl na befúna. "Jedu ke svým bojovníkům. Musejí vidět, že je v tom nenechám samotné." Vytasil meč a kývl na Lot-Ionana. "Ctihodný magusi, bylo mi ctí, že jsem vás poznal." Flagur vyrazil vpřed a už z daleka křičel rozkazy.
První řada vojáků poklekla, napřáhla dlouhé železné oštěpy, aby se na ně nabodla první vlna nestvůr, které se právě začínaly valit ze soutěsky ven. Bojovníci v dalších řadách si připravovali ke střelbě luky, jiní zase chystali obrovité štíty, aby je v případě potřeby drželi nad hlavami. Střílny obrněných vozů, rozestavěných nedaleko za nimi, se výhružně rozevřely.
Lot-Ionan se přiblížil k artefaktu, z něhož sálalo nesmírné napětí. Magusovi se zježily vlasy na hlavě i každičký chloupek bílého vousu.
Čím více se Lot-Ionan blížil k železnému artefaktu, tím víc zpomaloval krok. Podíval se za sebe, kde čekali Tungdil, Sirka, Rodario a Goda a pečlivě sledovali každý jeho pohyb.
"Já…" Magus chtěl něco říct, ale najednou ho něco prudce udeřilo do prsou. Vrávoravě ustoupil o dva

kroky dozadu a upadl do prachu. Z těla mu čněl černý alfský šíp, který ho zasáhl přímo do srdce. Padl na něho stín, nějaký muž ho přeskočil a odtrhl mu od opasku váček s diamantem.
Magusovi se po těle rozlila teplá krev, zraněné srdce chvíli dál pumpovalo a pak přestalo. Lot-Ionan zaúpěl a zavřel oči…
"Furgasi?" Rodario poznal muže, který vyskočil zpod jednoho ze železných kruhů.
"Jsme v Zemi za horami. Tady se mrtví vracejí zpět." Magistr vytrhl umírajícímu magusovi diamant z rukou a pomalu couval. "Oklamal jsem dokonce i tebe, Neuvěřitelný Rodario," usmál se spokojeně.
Když Tungdil udělal krok dopředu, ukázal magistr na trpaslíka. "Zůstaň, kde jsi! Jinak tě zasáhne šíp." Ukázal k opačnému konci artefaktu, kde stála osamocená žena a v rukách držela napnutý luk. "Budeme se dívat, jak se z Černé soutěsky osvobozuje zlo a s mou pomocí vpochoduje do Skryté země." Vytáhl diamant, strčil si ho do úst a polkl.
Pruďas pomalu zvedl zbraň. "Ale, ale, to byl přeci pitoměj nápad," zabručel tiše. "Teď mu budu muset pořádně ublížit."
"Nedokážete tomu zabránit." Furgas se krátce zahleděl do soutěsky. "Tady to je pomsta, jakou jsem si pro Skrytou zemi celou dobu přál. Skrytá země se utopí v záplavě bestií a zanikne. Jako trest za její povýšenost a za to, že uvěřila trpaslíkům a jejich hloupým nápadům." Upřeně se zahleděl na Tungdila. "Eoîlové nikdy nebyli nějakým nebezpečím. To, že jste se vy zmetci do toho začali vměšovat, vedlo ke všem těm věcem, které mě připravily o rodinu."
"To není Narmora," zamumlal Pruďas. "Proč nečaruje?"
Rodario mu dal němě za pravdu. Mohla to být žena, kterou zahlédl v Mifurdanii na člunu. Zlobil se sám na sebe, že na ni úplně zapomněl. Teď, když padlo jméno Narmora, konečně věděl, komu se ta žena podobá. Proto si ji Furgas vybral za spojence. Možná ve své pomatené mysli dospěl k představě, že se jeho milovaná žena znovu narodila. "To všechno, zničení Skryté země, se má stát jen kvůli tvé pomstě? Myslíš si, že by si to Narmora přála? Vždyť ona bojovala proti tomu nebezpečí spolu s námi."
"Ale ona nechtěla zemřít!" odsekl Furgas rezavým hlasem. "Ne, vy všichni budete pykat, budete oplakávat své lásky tak, jak ji oplakávám já. Už déle než pět cyklů." Sevřel ruku v pěst a poodešel od nich. "Ve Skryté zemí brzy nenajdete jediného člověka, který by nepocítil stejnou bolest jako já."
"A co pak?" rozvíjel Rodario přítelovu myšlenku. "Potom bude Skrytá země zničená."
"Tak ať je. Pro mě za mě, ať bestie zničí všechny země." Furgas pokrčil rameny. "Bez té, která mi věnovala potomky a zachránila život, jsou pro mě všechny světy nic."
"Ty jsi mě podvedl, Furgasi." Rodario popošel blíž k němu.
Střelkyně hbitě napnula tětivu, šíp se Rodariovi zabodl do pravého stehna a herec spadl vedle Lot-Ionana na zem. Žena mezitím k tětivě přiložila další šíp. Zacházela se zbraní neuvěřitelně rychle a přesně.
"Říkal jsem vám přece: zůstaňte stát a dívejte se." Furgas lhostejně pozoroval bývalého přítele. "Za tu ránu si můžeš sám."
Ze soutěsky zaduněl ještě hlasitější ryk.
Na řady ubariů a podskalanů se snesl odporný déšť. Byly to rozdrcené údy první eskorty, kterou Furgas s pomocnicí zavedl do zkázy. Na válečníky se valily husté mraky odervaných paží, lýtek a hlav. Tupé zvuky, jak údy narážely na štíty a obrněná vozidla, spolu se stříkající krví a nesnesitelným zápachem, působily na vojáky děsivým dojmem a nemíjely se účinkem.
Sirce se ve tváři zračila odhodlanost. Ztratila přátele a známé, jejichž smrt chtěla pomstít.
"Udělal jsi obrovskou chybu," zasténal Rodario a držel se za místo, kde mu vězel šíp. "Nedělej všechno ještě horší."
"To, co jsem udělal, mi stejně nikdo neodpustí. Já už si to nemůžu nijak zhoršit," vpadl mu Furgas do řeči. "Sestavil jsem ty stroje a poštval je na trpaslíky. Bandilor mě k tomu nemusel dlouho přemlouvat. A i s Nesmrtelným jsem se dal do spolku rád. Všechno jsem promyslel a naplánoval. Nyní jsem u cíle. Proč bych měl přestat?"
"Našli jsme tunel, který jsi prorazil. Tím už nic zlého neprojde," řekl Tungdil a dal Godě znamení, aby byla připravená. Pruďas je rovněž pochopil. "Jak se ti podařilo ze strojů a monster vytvořit ty bastardy?"
"I ty nejlepší plány může klidně pozměnit malá náhoda, pokud se do nich hodí," usmál se magistr. "Když

jsme na dně jezera dolovali železnou rudu, všimli jsme si, že tam hornina vypadá úplně jinak než jinde. Vzpomněl jsem si na magický pramen v Poristě a dostal jsem nápad. Vzpomněl jsem si, že jeden kov umí vodit magii." Podíval se k soutěsce. Zdálo se, že déšť rozcupovaných mrtvol nebere konce. "Položil jsem si otázku, jestli by se magie nedala nějak využít i u strojů. Díky Narmoře jsem věděl, že v alfech dříme magie. Když mi Nesmrtelný přenechal ty spratky, tak jsem to prostě vyzkoušel." Oči se mu rozzářily pýchou. "Oba Třetí mi v tavírně vyrobili ten zvláštní kov, z něhož jsem stroje stvořil. Nikdo přede mnou nepřišel na myšlenku spojit magii, železo a těla živých bytostí v jeden celek."
"Udělal jsi z nich téměř nepřemožitelná monstra."
"To taky bylo smyslem celé věci, Tungdile." Furgas si sepnul ruce na břiše a zůstal v naprostém klidu. "Odvést vaši pozornost, to bylo mým cílem. Zatímco jste se honili za těmi věcmi, nikdo se o mě nestaral. Nikdo by si nevšiml, že jsem dodělal tunel. Ale Černá soutěska poslouží mé pomstě ještě mnohem lépe." Furgas se otočil k obrovské prohlubni v zemi a přikývl. "Dokážete to pochopit? Celou dobu jsem před vámi hrál komedii, už od toho oběhu, kdy se Rodario náhodou dostal na náš ostrov." Sklouzl pohledem k herci. "Má předstíraná sebevražda byla dokonalou tečkou. Vy jste mi věřili a všechno jste mi dobrovolně prozradili. Díky vám bude moje pomsta sladší, než jak jsem si ji kdy maloval. Jo, kdybychom tak věděli některé věci předem. Jako třeba o existenci Černé soutěsky."
Rachot skončil, potom opět zazněl roh. Brány Černé soutěsky vychrlily na obránce své hrůzy a běsy. Tungdil byl příliš daleko, než aby na místo pořádně dohlédl, ale stvůry deroucí se z propasti ven zdaleka překonávaly i ty nejhorší bestie ve Skryté zemi. Některé byly velké jako skřeti a měly čtyři ruce s mohutnými drápy, jiné se pyšnily dvěma dlouhými krky a hlavami, které se podobaly hadím.
Trpaslík objevil mezi bestiemi i jedno tlusté stvoření, velké jako strom. Jeho tělo se rudě a vlhce lesklo jako syrové maso, z těla mu vyrůstal tucet chapadel, která sebou neustále cukala a chňapala po všem, co se ocitlo v jejich blízkosti. Když tvor něco lapil, prostě jen přitiskl kořist těsně k tělu. Objevily se mraky páry, maso oběti se rozpustilo v kyselině a nesčetné tlamičky, poseté po celém těle, horlivě nasávaly vzniklý sliz.
Taková, ale i mnohá jiná odporná stvoření vycházela nebo vyjížděla ze soutěsky ven, malá i velká, na pohled šeredná nebo přímo děsivá.
Nestvůry velké jako dům máchaly křídly a plazily se po svahu vzhůru a pak se vrhaly dolů, aby se mohly rozběhnout a využít vítr ke startu a nabrání rychlosti. Plachtily nad hlavami ubariů a dlouhými paráty rozvracely linie obránců.
Katapulty obrněných vozů zahájily palbu a odpovídaly nepřetržitým šířením zkázy v řadách útočníků. Některé létající bestie zaútočily na obrněné vozy, vrhaly se na ně nebo se posadily na střechu a snažily se zničit větrné lopatky, strhnout železné pancéřové pláty a proniknout dovnitř do vozů. Pěší jednotky ubariů a podskalanů byly donuceny spěchat vozům na pomoc a zasypat sprškou šípů nestvůry, které na ně útočily.
Najednou se ze soutěsky ozval chraplavý řev, který přehlušil všechny ostatní zvuky.
Byl to tak mocný hlas, že část skal, které soutěsku lemovaly, rozpraskala a sesunula se dolů. Přátelé i nepřátelé zmlkli hrůzou, nestvůry se zarazily a jejich útok uvízl. I ony se před tímto soukmenovcem třásly strachy.
"Ubare, stůj při nás," zašeptala Sirka a podvědomě ucouvla. "Kordrion! Staré letopisy říkají, že dokáže pouhým křikem roztříštit skály. Jestli unikne ven, nic ho nezastaví."
Furgas mlaskl jazykem. "A není tady nikdo, kdo by ho mohl zastavit, Sirko." Zběžně ukázal na Lot-Ionana. "Vaše poslední naděje tady leží v prachu. Stařík selhal."
Magistr byl přesvědčený, že je magus mrtvý, ale Lot-Ionanova ruka najednou prudce vystřelila vzhůru a vyslala na Furgase tmavě zelený paprsek.
Ten zvedl magistra ze země a mrštil jím až k úchytu uprostřed artefaktu. Přesně nad ním přerušil Lot-Ionan proud magie a Furgas spadl o dva kroky níž. V poslední chvíli se zachytil jedné ze vzpěr a pevně se jí držel.
Žena vypálila na maguse šíp, tentokrát však střela zůstala ve vzduchu před Lot-Ionanem a zarazila se na místě. Magus byl na útok připraven.
"Hopla, tak ten kámen bychom už měli nahoře. Teď ho jen musíme zasadit do objímky." Pruďas se

rozběhl k lučištnici a Goda ho následovala. "Já se o ni postarám, učenej. Najděte zatím nějakej způsob, jak dostat Lot-Ionana nahoru k tomu diamantu."
Tungdil se Sirkou pomohli magusovi zvednout se ze země.
Lot-Ionan si vytrhl šíp z rány a zahodil ho. "Zabít maguse není nic jednoduchého," prohodil s podivným úsměškem. "Zlo nevyhraje." Sáhl na železnou konstrukci a chtěl začít šplhat nahoru.
Ze středu artefaktu vyrazil blesk a odmrštil ho vzduchem pryč. Magus zaúpěl a zůstal ležet. Začalo se z něho kouřit.
"Lot-Ionane!" Tungdil se k němu rozběhl a poklekl vedle něj. Magusova ruka byla celá černá a spálená, oprýskávala z ní kůže a padala na zem. Z rozpraskaných míst prosakovala krev. Magus neustále převracel oči, pak se otřásl a tělo se mu sevřelo v křečích.
Sirka na Lot-Ionana vyjeveně zírala. "Nemá úplně čistou duši," pochopila a zděšeně se podívala do míst, kde zuřila bitva. "Co teď budeme dělat?"
Ubariu a podskalané zatím téměř všude odolávali útokům bestií, ale na některých místech se několika nestvůrám přece jen podařilo prorazit řady obránců. A tihle zplozenci Černé soutěsky mířili rovnou k artefaktu. Přesně věděli, čemu vděčí za dlouhé cykly zajetí, a chtěli to zbourat a rozmetat na kousky.
"Já nevím," tiše opáčil Tungdil. Zvedl Krvežíznivce, nasedl na befúna a rozjel se vstříc nestvůrám. "Já je zadržím, potom uvidíme. Ochraňuj maguse."
Pruďas se dostal k Furgasově společnici a zničil jí luk právě v okamžiku, kdy ho napínala a chtěla na něj zamířit. Šíp spadl na zem, žena vztekle uskočila a vytasila meč.
Bo?ndilovi se rozzářily oči. "Tak pojď, ty podlá vražedkyně. Uvidíme, jestli nám předvedeš něco ze svýho bojovýho umění, teď když jsem ti rozbil hračku." Rozpřáhl se po ní vraním zobákem.
Žena hbitě uhnula a chtěla ho kopnout, kopanec však trpaslík odvrátil rukojetí zbraně. Zubatý pahýl, kde svého času býval dlouhý trn, jí zajel do boku a způsobil v něm hlubokou ránu. Žena se ztěžka nadechla, upadla a plazila se dozadu, pryč od trpaslíka.
"To nic nebylo, ty zbabělá ženská," ušklíbl se Pruďas a zatočil vraním zobákem kolem dokola. S rozmachem ho zvedl a chystal se udeřit a zabít falešnou Narmoru, když v tom po něm žena prudce hodila mečem.
Zbraň proletěla kolem trpaslíka a minula ho, za zády však zaslechl Godin přidušený výkřik.
Ještě před nedávném neexistovalo nic, co by Pruďase dokázalo vytrhnout z bitevního transu, obavy o Godu to však dokázaly. Otočil hlavu a podíval se po ní.
Ženin meč jí uvízl hluboko v levé paži, prudká rána ji donutila o krok couvnout - a narazila rovnou do železných obručí artefaktu.
"Vraccasi, ne!" zaryčel Bo?ndil, protože si vzpomněl na Flagurova slova. Před očima se mu vynořil obraz, jak se Goda rozpadá na popel, jak je roztrhaná blesky, jak zaniká v plamenech…
Nic z toho se však nestalo.
Než se tomu mohl začít divit, ucítil bodnutí v boku, které ho pekelně pálilo. Obrátil se a uviděl, jak mu ženina pěst míří do obličeje.
"Ohó, takhle ne!" houkl a praštil ji plochou stranou vraního zobáku po ruce. Když jí zbraň dopadla na ruku, ozvalo se hlasité prasknutí. Zbraň ženě zpřelámala prsty. Pruďas nečekal, co bude dál, zarazil jí zubatý pahýl zbraně zespodu do brady a rozdrtil ji.
Žena opět upadla na zem, ještě jednou se ho však pokusila bodnout dýkou.
Pruďas uskočil stranou a vlhce se lesknoucí hrot dýky ho těsně minul. "A teď já," řekl se smíchem, zvedl vraní zobák vysoko nad hlavu a pak jím vší silou sekl dolů. "Jak dělá lebka, když pukne?"
Žena mu na to nebyla schopná odpovědět, její hlava ale pod tupou stranou trpaslíkovy zbraně odpověděla na hádanku správně.
Shora se rozlehl Furgasův hlasitý řev. Magistr se mezitím vyšplhal na vzpěru a zůstal na ní sedět, odsouzený k tomu, aby se díval a čekal. Tak jak to předtím vyžadoval od ostatních.
"K tobě se taky hned dostaneme," zaryčel Pruďas na magistra a pospíchal za Godou. "Je ti dobře?"
"Ano," odpověděla trpaslice. "Byla jsem neopatrná, mistře." Zkroušeně se zadívala na meč, který jí vězel v paži.
"Ale něco se od tý ženský můžeš naučit." Uchopil rukojeť meče a rychlým škubnutím ho vytáhl ven z

rány. Goda jen tiše zasténala. Pruďas jí zamával mečem před očima. "Nikdy neházej zbraní, když nemáš po ruce druhou," vštěpoval jí. "Ona ještě měla to svoje malý párátko."
Goda postřehla krev, která mu prosakovala z boku. "To vidím."
"To tam?" Opovržlivě mávl rukou. "To není zlý. Hrot mě jenom škrábnul." Prohlížel si Godina záda, jestli na její zbroji někde neuvidí sežehnuté nebo černé místo. Nic. Najednou dostal lehkou závrať a musel se rukou opřít o zem.
"Godo, Pruďasi," zavolala Sirka. "Pojďte sem. Magus by vám chtěl něco říct."
Teprve teď si oba trpaslíci všimli, že Lot-Ionan leží na zemi vedle Rodaria. "Ale ne. On spadl na zem," prohodil Bo?ndil zachmuřeně. "Teď budeme potřebovat katapult, abysme ho vystřelili nahoru."
Rozběhli se k magusovi, který rychle dýchal a bojoval se silnými bolestmi. Na čele se mu perlil pot. "Já jsem nespadl. Artefakt mě zavrhl," vysvětlil jim.
Pruďas se podíval nahoru k Furgasovi. "To je teda pěknej artefakt. Proč si místo vás neopeče magistra?"
Lot-Ionan zamířil pohled světle modrých očí na Godu. "Musíš tam jít a dokončit to."
"Já?" Trpaslice jakoby na omluvu pozvedla večernici. "Já jsem bojovnice a…"
"Mistr run to na tobě poznal a i já jsem to teď viděl na vlastní oči," přerušil ji magus chraptivě. "Godo, ty v sobě skrýváš schopnosti ovládat magii. A na rozdíl ode mne doufám, že máš ještě čistou a nevinnou duši."
"Nevinnou duši?" vylétlo Rodariovi z úst. "Ještě štěstí, že artefakt nemá uši a nemůže zaslechnout to, co jsem slyšel v Trojvrší."
Goda se začervenala. Pruďas se na herce upřeně zahleděl. "Procvičovali jsme zápasení, herče. Ona si určitě ještě zachovala nevinnost."
Lot-Ionan se Godě pevně podíval do hnědých očí. "Já nevím, kdy a jak k tomu došlo. Možná se to zrodilo ve chvíli, kdy ses dotkla magického pramene, možná v sobě nosíš toto nadání už od narození."
"O tom jste spolu mluvili tehdy večer u táborového ohně?" Rodario si připomněl večer, kdy se s Flagurem podělil o zvláštní koření a kdy spatřil maguse hluboce zabraného do rozhovoru s mistrem run.
"Ano. Chtěl jsem o tom Godě říct teprve ve chvíli, kdy bude naše mise u konce. Potom by se stala mojí fámulou." Zavřel oči, zuby mu hlasitě cvakaly a skřípěly. "Vyšplhej nahoru, Godo," vyrazil ze sebe, přestože už mu téměř nebylo rozumět. "Zabij Furgase, vlož diamant do objímky a zachraň Skrytou zemi."
"I mou vlast," dodala Sirka tiše. Podívala se doleva.
Stále více bestií proráželo řady obránců a směřovalo k artefaktu. Tungdil popojížděl sem a tam, pobíjel jednu bestii za druhou, ale už dlouho jich tam bylo příliš moc. Řítily se na ně dobré tři tucty stvůr.
Sirka dala Lot-Ionanovi pod hlavu plášť, potom zvedla krátkou bojovou hůl a kývla na Pruďase.
"Hádám, že brzy budeme mít plné ruce práce."
Rodario ulomil dřík šípu těsně nad ránou a povstal. "Tak to taky nemůžu chybět. Neuškodí, když se potřetí stanu hrdinou."
Pruďas Godu vřele políbil. "Pospěš si. Ale ne zas tak moc. Pár těch bestií mně a mýmu vranímu zobáku ještě nechej," ušklíbl se a obrátil se k nepřátelům. Svět se mu na chvíli rozmazal před očima a zmizel, trpaslík musel několikrát silně zamrkat, aby se před ním znovu objevil v obvyklé ostrosti.
"Ty jsi nepolepšitelný," prohodila Goda suše. Přešla k nejbližšímu kruhu, prsty vyhledala mezi zářezy místa, kde se může chytit, a začala šplhat nahoru.
"Zkus to," zaječel na ni shora Furgas. "Já tě zabiju."
Sirka prudce zatočila zbraní v ruce a podívala se po Pruďasovi. "Můžu tě poprosit o laskavost?"
"No jasně."
"Řekl bys mi ten vtip o skřetovi a trpaslíkovi?"
"Teď?"
"Možná je to pro mě nebo pro tebe poslední příležitost," ušklíbla se Sirka a otočila se dopředu. První nestvůra byla sotva deset kroků od ní a rozmachovala se obrovitým mečem. "Pospěš si."
"Tak teda, jednoho dne potkal trpaslík na obchůzce u Kamenný brány skřeta." Pruďas zvedl vraní zobák, aby byl připraven. "Skřet ho uviděl a zeptal se: můžeš mi říct, malý mužíčku, jak se…"
Sirčin protivník doběhl až k ní a prudkým úderem si vynutil její pozornost. "Později," zakřičela na Pruďase a začala se ze všech sil bránit.

* * *

Tungdil štval befúna napříč bitevním polem a sekal Krvežíznivcem bestie do hlavy. Po každé ráně vyhasl jeden život.

Překovaná alfská čepel mezi nestvůrami doslova řádila. Zdálo se mu, že zbraň sama pomáhá jeho úderům, že je diriguje, aby zasáhly slabá místa ve zbroji protivníků ještě přesněji, než trpaslík původně mířil. Krvežíznivec byl děsivá, zároveň však i fascinující zbraň.

Ale ať se ubariu a podskalané snažili sebevíc, řídnoucími řadami obránců se prodíralo stále větší množství bestií.

S okřídlenými stvůrami nemohl nikdo bojovat, zdálo se, že jsou zcela imunní proti šípům a šipkám, které je zasáhly. Bestie vyřadily z boje dva obrněné vozy. Jeden z nich násilím převrátily a na druhý se vrhly v obrovském hejnu. Rychlostí větru z něho strhaly těžké plechy, zabořily do něho krky tak hluboko, jak jen dosáhly, a pobily posádku vozu.

Oba zbylé obrněné vozy ještě kryly pěší jednotky palbou a snažily se vytvořit palebnou přehradu, ale i ony byly značně poškozené.

"Zatraceně!" Tungdil zadržel befúna a podíval se k artefaktu. Uviděl Furgase, jak sedí nahoře a po vnější obruči se k němu blíží malá postavička. "Goda?"

Befún se přikrčil a vyrazil vzteklý řev. Kolem trpaslíka se rázem setmělo a ovanul ho mohutný závan páchnoucího větru. Vpravo i vlevo od něj se mihly obrovité drápy a zabořily se do befúna. V příštím okamžiku letěli rychle vzhůru.

Země se pod ním rychle propadávala, trpaslík se vznášel nad bitevním polem a díval se na souboje na obou stranách soutěsky jako na malý obraz něčeho, co ještě před chviličkou sám prožíval.

"Co…" Tungdil se otočil a přímo nad sebou postřehl šerednou hlavu letícího tvora. Široká tlama se rozevřela a sehnula se k němu dolů.

Trpaslík nejdříve chtěl vrazit bestii Krevžíznivce do tlamy mezi řady zubů a tak ji zabít - což by zároveň představovalo i jeho vlastní smrt. Pád z výšky sto kroků nad zemí by byl jeho konec.

Pak se raději odrazil od zad ztraceného befúna a skočil bestii na levý pařát.

Tvor vyrazil pronikavý výkřik a okamžitě befúna pustil. Zvíře se v kotrmelcích řítilo k zemi, dopadlo do řad ubariů a čtyři z nich na místě zabilo.

"Mě se hned tak nezbavíš," zahučel Tungdil a bodl létající potvoru do břicha, udělal v něm řez dlouhý půl kroku, z něhož na něho v mžiku vystříkla páchnoucí tekutina.

Bestie zaryčela a v obrátkách se řítila dolů, v posledním tažení přeletěla linie podskalanů, otřela se o oštěpy armády z Černé soutěsky, s rozevřenými křídly se prohnala jejich řadami a padesát z nich zranila, nebo dokonce zabila.

Vraccas držel nad Tungdilem ochrannou ruku. Kromě několika škrábanců a povrchní rány na pravém lýtku, způsobené špicí oštěpu, se mu nic nestalo.

Trpaslík se vyhrabal zpod křídla nestvůry a ocitl se uprostřed nepřátelské armády. Zatím si ho nepřátelé ještě nevšimli.

Čelní řada ubariů a podskalanů byla od něho vzdálená na dolet šípu, vchod do soutěsky zhruba padesát kroků.

"Nevím, co sis při tom myslel, Vraccasi," zamumlal trpaslík, zatímco se rozhlížel kolem sebe. "Jsem zvědavý, jak to dopadne."

V tu chvíli se opět ozval řev kordriona. Skála se s rámusem roztříštila, dolů se sesunula lavina suti a pohřbila pod sebou několik bestií. V mžiku se rozhostilo naprosté ticho a oči bojovníků se ustrašeně zahleděly k východu ze soutěsky.

Bledý pařát, široký jako tři hradní brány, se vynořil z temnot a spočinul na vnějším okraji, jako by hledal místo, o které se může opřít a vytáhnout nahoru. Kolem něho okamžitě vznikly další pukliny, skála se bortila pod tíhou a silou stvoření, které zatím ještě vězelo ve tmách soutěsky a snažilo se dostat na svobodu. Pařát se natáhl a zaryl dlouhé drápy do skaliska.

V Tungdilovi se probudily trpasličí ctnosti. Ocitl se v bezvýchodné situaci, a tak se hlasitě přihlásily ke slovu: tvrdohlavost, umíněnost, vzdor, nebo jak se tomu u jiných národů říkalo, když došla řeč na trpaslíky.

Vyšplhal se na mrtvé tělo létající bestie, aby ho přátelé i nepřátelé viděli, zvedl roh, který nosil u opasku, přiložil ho k ústům a odpověděl na zděšené ticho, které zavládlo po kordrionově řevu, signálem k útoku.
"Nedopustím, abys unikl z vězení," zaryčel do soutěsky. Zvedl Krvežíznivce, zbroceného černou mízou pobitých nestvůr. "Zbraň, kterou jsem vyrval zlu, tě zastaví, ať jsi, co jsi. Oheň proti ohni!"
Vyřítil se vpřed, napříč řadami bestií, a cestou rozsekal každého nepřítele, který se mu postavil do cesty nebo neuhnul včas stranou, jako by všichni měli zbroje i těla pouze ze slámy a másla.
Zaslechl, jak Flagur někde za ním pozvedl hlas, pak se ozval mohutný ryk ubariů a podskalanů, kteří vyrazili do útoku a Tungdilovi na pomoc.
Vzplála v nich naděje a víra.
* * *
Flagur uviděl, jak se Tungdil najednou vynořil uprostřed nepřátel na mršině jakéhosi monstra a neohroženě zadul na roh, jako by stál v bezpečí uprostřed Let?fory, chráněn vysokými hradbami. Jeho slova se zřetelně a hlasitě rozléhala strnulým bojištěm, potom se trpaslík rozběhl vpřed.
"Ubare, seslal jsi nám hrdinu, který odvahou předčí dokonce i acronta," zašeptal a pozvedl meč. "Za ním!" zaryčel, aby ho vpravo i vlevo dobře slyšeli. "Budeme první, kdo dokázal porazit kordriona. Za Ubara!" Vykročil vpřed, oběma rukama uchopil rukojeť zbraně a rozetnul nestvůru před sebou od hlavy až po rozkrok. Postříkala ho tmavá krev, jejíž nasládlý pach pobídl Flagura ještě víc.
Bojovníci připojili hlasy k jeho ryku a podnikli výpad. Sklopili obrovité štíty stranou a pronikli deset kroků hluboko do nepřátelských linií. Tam se zastavili. Obě první řady ubariů vytvořily ochranný štít a oddělily nepřátele, kteří se jim ocitli za zády, od hlavní armády nestvůr.
Podskalané, kteří pochodovali za ubariu, se vrhli na bestie sevřené v obklíčení a bojovými holemi je srazili k zemi takovou rychlostí, že stvůry ani neměly čas na pořádnou obranu.
Mezitím začaly nestvůry znovu mocně tlačit na ochranný štít. Bestie z Černé soutěsky tvrdě tísnily obě čelní řady ubariů.
"Teď!" zařval Flagur, nechal si podat oštěp se svou korouhví a celý manévr se znovu opakoval. Štíty stranou, část nepřátel nechat proniknout prvními řadami, potom je oddělit od hlavního voje a přesila ubariů a podskalanů je může povraždit.
"Dávejte pozor," zaryčel Flagur, stojící v první řadě, odkud měl dobrý přehled o situaci. Jeho korouhev hrdě vlála na oštěpu a oznamovala bestiím, kdo jim přináší smrt.
Zničehonic ucítil v boku palčivou bolest. Mezi žebry mu zčistajasna uvízl šíp a dýchání se stalo nesnesitelným utrpením, ale Flagur bolesti vzdoroval. Pevně sevřel prsty kolem oštěpu, který mu sloužil jako opěra. Jen žádnou slabost. Nejdříve musíme vyhrát bitvu. "Střídání… teď!"
Bojovníci v první řadě ustoupili o krok dozadu, odpočatí vojáci za nimi přešli na jejich pozice, takže útok ani na chvíli neochabl. Pro protivníky byla takto důkladně vypilovaná strategie neznámou věcí. V neustálém boji se sami vyčerpávali a oslabovali. To hrálo ubariům a podskalanům do karet.
Přesto se nevyhnuli ztrátám.
Nejednou viděl Flagur padnout dobrého přítele pod ranou nepřítele, slyšel, jak křičí, a jeho duše trpěla s ním.
Navenek nedal na sobě nic znát, přestože by své bojovníky nejraději vytáhl zpod mrtvol nestvůr, které se na nich vršily. Zasloužili si lepší hrob. Některé z nich znal mnoho, mnoho hvězdných okruží a sám je vycvičil. Vidět je umírat bolelo stejně jako šíp v boku. Ale s truchlením musel počkat, až bude po bitvě.
Flagur postřehl, že jeden obrněný vůz postupuje za nimi. Jel boční stranou napřed a kryl jejich postup palbou. Střelci přesně věděli, co dělají. Těsně před Flagurem smetlo ostřelování k zemi pět řad nepřátel, následující salva vyhloubila v armádě hemžících se a ječících stvůr hlubokou brázdu.
"Vpřed a středem skrz ně!" Flagur zvedl oštěp nad hlavu, praporec se hlasitě zatřepetal ve větru a dal znamení k čelnímu útoku.
* * *
Goda šplhala nahoru. Dostala se teprve na příčnou vzpěru a opatrně se po ní posunovala k Furgasovi jako po trámu.
Pod ní vytloukali Pruďas a Sirka život z útočících bestií. Rodario popadl krátký luk a toulec plný šípů, který původně patřil jedné ze stvůr, a pálil do davu nepřátel. Ani nemusel mířit, střely vždycky zasáhly cíl.

Pruďas popustil uzdu bitevní vášni. Potřeboval trochu toho šílenství, aby mu proudilo žilami a dělalo z něho prakticky nepřemožitelného protivníka. Vraní zobák bez ustání bzučel, prorážel díry do helem, drtil zbroje i s kostmi a odmršťoval zasažené bestie dozadu na více než dva kroky.
Naproti tomu Sirka bojovala jako voda: vklouzla do mezery mezi protivníky, bodla hrotem své štíhlé zbraně nebo použila dlouhý trn. Tím odvracela soupeřovy údery, vytrhávala jim meče z ruky nebo je udeřila do nechráněné části těla. Přitom se nikdy nezdržela dlouho na jednom místě, neustále se plynule přemísťovala jinam.
Goda se dostala téměř až k Furgasovi.
Magistr už na ni číhal. "Co máš v úmyslu?" vyptával se. "Jsem zvědav, co chceš…"
Goda vytáhla večernici, tři těžké koule narážely jedna o druhou. Bude si muset dát pozor, aby neztratila rovnováhu, když se netrefí. Opatrně vstala, balancovala na vzpěře, široké necelou stopu, a udělala krok vpřed. Pak se rozpřáhla zbraní.
Furgas pozpátku couval, aby se jí dostal z dosahu. "Takhle mě nedostaneš." Podíval se po očku dolů a vyhledával další nosník, na který by mohl skočit. "Čas je na mé straně, trpaslice. Je to spolehlivý spojenec." Když se k němu Goda znovu přiblížila, odrazil se a spustil se stranou. Natáhl prsty, aby se zachytil další vzpěry.
Přestože Goda měla s sebou jenom jednu zbraň, rozhodla se prohřešit proti nejvyššímu přikázání: mrštila po Furgasovi večernicí.
Tři koule zasáhly magistrovy ruce a zpřelámaly mu osm prstů. Furgas vykřikl a přistál na břichu přímo na objímce pro diamant, lemované řadou trnů.
"Ne!" zaječel v bolestech a zarazil si tak trny ještě hlouběji do těla. Krev se řinula po úchytu a stékala v celých potůčcích na zem. Magistrovy pohyby ochabovaly, až nakonec přestal křičet úplně.
Goda poděkovala Vraccasovi, pak s nesmírnou opatrností přelezla níž k úchytu a k Furgasově mrtvole. Tam před ní vyvstala nová potíž. "Jak mám najít diamant?" zavolala na Pruďase, zabraného do boje dole na zemi.
Trpaslík vrazil vraní zobák nestvůře do nohy a zabořil jí špičatou helmu do žaludku. Vystříkla na něho černá kev. "Vykuchej ho!" zakřičel odpověď. "Rozpárej mu horní část břicha. Ten diamant spolkl teprve před chviličkou." Uskočil dozadu, aby se vyhnul ráně oštěpem, a usekl útočníkovi hlavu.
Goda vytáhla dýku a vytáhla magistrovo tělo kousek výše, aby ho stáhla z objímky. Díra, kterou měl v hrudi, byla příliš malá, proto přiložila hrot dýky těsně pod žebra, když v tom Furgas najednou otevřel oči.
"Já ho nikomu nedám," zasténal, krev mu vytékala z úst, prosakovala mezi zuby, skrz rty a odkapávala po bradě. "Dočkám se své pomsty." Rukou vrazil do trpaslice a Goda ztratila rovnováhu.
Zřítila se dolů.
* * *
Tungdil se vřítil do temné soutěsky, ze které mělo strach i světlo.
Před ním se do výšky tyčila postava, jakou by si nedokázal vymyslet ani sám Tion. Na to bylo zapotřebí bohů, jaké ve Skryté zemi neměli.
Kordrion byl ztělesněním obrovské hrůzy. Vysoký jako věž, na širokém, svalnatém těle měl sepnutá křídla, která v úzké soutěsce nemohl rozprostřít. Váha obrovského těla spočívala na čtyřech nohách, podobajících se psím běhům, přičemž přední dvě vypadaly spíš jako ruce. Zbytek nahého trupu se ještě skrýval hluboko v temnotách.
Kordrionův krk byl poměrně krátký, hlava lemovaná trny a rohy připomínala hlavu draka. Čtyři šedé oči byly usazené za dlouhou, kostnatou tlamou a dvě modré pod ní. Tvor se napolo vzpřímil a znovu se snažil zabořit paťáty do skály a vytáhnout se nahoru.
K Tungdilovi s řevem zamířila bestie se třema rukama a rozevřela dlouhý chřtán. Z něho vystřelil tmavě rudý jazyk, posetý nesčetnými malými háčky.
Trpaslík švihl po jazyku Krvežíznivcem a ostrá čepel se postarala o zbytek. Se zpěvným zabzučením přetnula tkáň a donutila zrůdu, aby se s kňučením stáhla zpátky. Krvácející zbytek jazyka rychle zajel zpět do tlamy.
Tungdil se s tím však nespokojil, útočil dál a přesekl nestvůru po celé délce. Potom pozvedl meč proti kordrionovi. "Vrať se zpátky do hlubin, ze kterých jsi vylezl," nařídil mu. "Já nevěřím na neporazitelnost,

ať už moji protivníci vypadají tak jako ty, nebo ještě hůř."
Bytost k němu obrátila modré oči, potom dopadla na přední nohy. Její hlava se však nadále vznášela deset kroků nad trpaslíkem. Tvor otevřel obrovitou tlamu a zaryčel. Každý zub byl dvakrát delší a širší než ubariu.
Za trpaslíkem zaduněly kroky a řinčení zbraní a zbrojí a najednou měl v zádech Flagura a jeho ubariu a podskalany. Pomocí obrněných vozů rozdrtili bestie a obklíčili vchod do soutěsky. Kordrion jim přitom ten úkol zjednodušil, protože ostatní nestvůry, které nepochybně ještě číhaly v soutěsce, se neodvažovaly protáhnout kolem něho ven.
"Ubare, pomoz nám," vydechl Flagur modlitbu. "Co můžeme proti téhle zrůdě udělat?"
"Teď už chápu, že na takové tvory potřebujete acronta." Z Tungdila najednou spadl všechen strach. Rukojeť Krvežíznivce v rukách mu dodávala jistotu a víru, posílenou trpasličí vzdorovitostí. "Ale pokud se do toho nedáme, nikdy nezjistíme, jestli to půjde i bez nich." Rozběhl se vpřed, zamířil zbraní na paťáty, opírající se o pevný podklad. "Dokud trčí tady v úzkém prostoru, máme výhodu. Přeřízněte mu šlachy, sekejte po všem, na co dosáhnete. Jednou se musí zřítit dolů!"
Flagur se zadíval za trpaslíkem. "On opravdu nezná strach," zabručel uznale a pozvedl dlouhý oštěp. Ratiště i špice byly mezitím nasáklé krví nestvůr, které již zabil. "Vpřed!" zaryčel a dal se do rychlého klusu. Dýchal krátce a přerývaně, rána šípem mu dávala nesmírně zabrat.
Jeho muži se vyhrnuli za ním a řítili se na kordriona se zbraněmi nad hlavou - když opět zaslechli známé zařvání. Nepocházelo však od obrovitého tvora před nimi.
Flagur zpomalil krok, krev mu ztuhla v žilách. Bojová extáze vyprchala a zbyl jen strach. "Tungdile! Vrať se! Jsou dva!"
Trpaslík ho však neslyšel.
Potom kordrion rozevřel chřtán a zahltil Flagurovy bojovníky vlnou bílého ohně.
* * *
Godě se duchapřítomně podařilo zaháknout levou nohu o vzpěru.
Mrskla sebou a vyšvihla se kousíček nahoru, pak se jí podařilo zachytit se další a s funěním se narovnala. Nikdy by si nedokázala představit, že je schopná takových akrobatických kousků. Hodiny tvrdého výcviku, vlečení trámů, zvedání a vytahování břemen se vyplatily. Už si na takovou dřinu nebude nikdy stěžovat.
Kolem ní proletělo několik lan zakončených háky a zachytily se o příčné vzpěry. Některé nestvůry se snažily artefakt strhnout, zatímco je jejich soukmenovci kryli před Pruďasovými a Sirčinými údery, i když je to stálo život.
"Rychleji!" houkl na ni zespodu Bo?ndil. Tušil, z čeho asi pramení stále silnější závratě: žena potřela dýku jedem a ten začínal účinkovat.
Goda se škrábala k Furgasovi. "Ještě ses mě nezbavil."
Magistr chrčivě nabral dech a vytáhl dýku. "A tys nezabila mě."
"To hned napravím." Vyhnula se jeho úderu, popadla bezvládnou ruku a vykroutila z ní dýku. Přemoci smrtelně zraněného Furgase a vrazit mu jeho vlastní dýku do těla bylo teď pro ni hračkou. Muž naposledy zaúpěl a skonal.
Nyní přišla na řadu ta část jejího úkolu, která se jí nejvíce příčila. Prohrabávala se v magistrových teplých, páchnoucích vnitřnostech, osahávala je a prohmatávala, až mezi všemi těmi měkkými částmi těla narazila na tvrdý předmět.
"Mám ho," zakřičela dolů, aby ještě víc povzbudila v obráncích vůli bránit se a vydržet, a vyřízla kámen z břicha. Potom strčila do Furgasovy mrtvoly, aby ho dostala z objímky pryč. Magistrovo tělo dopadlo s tupým nárazem na zem.
Goda se neobtěžovala diamant vyčistit, ale tak špinavý, jak byl, ho vtlačila do prohlubně. Potom zaklapla čtyři svorky, aby kámen držel na místě, a upřeně se na diamant zahleděla. "Tak honem, dělej konečně něco!" zašeptala a dotkla se ho, jako by tím mohla něco dokázat.
Ze soutěsky se ozval nový řev, z trhliny v zemi vyrazil plamen bílého ohně a přehnal se po zemi. Planoucí ubariu a podskalané vířili ve vzduchu, který je odvál daleko pryč do míst, kde dopadali na zem jako pohasínající jiskřičky. Čelní obrněný vůz zachvátily plameny, železné pláty se utrhly a dřevěný rám v

mžiku shořel na popel.
Kordrion se vysoukal na světlo. Ještě hlasitějším řevem, při němž se rozpadly další kusy skaliska, dával na vědomí, že se osvobodil, a vylezl po všech čtyřech ze soutěsky. Znovu triumfálně zaryčel a uvolnil východ. Goda ani pořádně nedokázala odhadnout jeho rozměry. Dvacet kroků do výšky a šedesát na délku?
Armáda prchala od soutěsky pryč, taková hrůza byla na vojáky příliš.
Kordrion se vzpřímil a roztáhl bledá křídla. Okamžitě se setmělo, jako by slunce zastínil veliký mrak.
"Godo!" zařval Pruďas a skolil posledního protivníka ranou do hrudníku. Žebra se zabodla do srdce a do střev. On, Sirka a Rodario zabránili tomu, aby artefakt padl. "Čekáme!" Nohy pod ním povolily, neohrabaně se sesunul k zemi vedle zabitého soka. Přestával vidět, barvy se smíchaly do pestrého zmateného obrazu.
Sirka upřeně hleděla na bledé, obrovité tělo kordriona. "Tungdile," zašeptala zděšeně a pochopila, že její druh nemohl z boje s tím tvorem v žádném případě vyváznout živý. Bílý oheň roztavil všechno kamení i ocel.
"Však on to nějak přežil," pronesl Pruďas a úspěšně se bránil účinkům jedu. "Učenej vždycky přežije. Je to přítel bohů." Avšak i jeho obličej se zachmuřil. Takové monstrum ještě nikdy neviděl. Bestie rozdupávala ubariu i podskalany před sebou, z tlamy jí vyšlehl další plamen bílého ohně, který rázem zahubil pět set vojáků. Plameny převrátily a spálily i poslední obrněný vůz. Nezbylo z něj nic než klokotající žhnoucí masa. Každým okamžikem, který strávil mimo soutěsku, nabíral kordrion víc a víc síly.
Gody se zmocnilo zoufalství a vztek, které si vybila tvrdou ránou. Vší silou udeřila na diamant, ozvalo se tiché cvaknutí a diamant dosedl hlouběji do objímky.
Po příčných vzpěrách se ze středu šířila pronikavá stříbrná záře a pronikla do obrovských obručí. Symboly se slabě rozzářily a poté vzplály jasnými, nesmírně zářivými, měnivými barvami, až Goda dostala strach, že oslepne.
Když se jí konečně vrátil zrak, uviděla, že železné kruhy obklopila zářící koule čirého lesku. Druhá polokoule se klenula nad Černou soutěskou.
Po prvním kordrionovi nebylo ani vidu, ani slechu, pouze useknutý pařát a kus křídla byly svědectvím, že opravdu unikl z vězení. Druhý exemplář řádil za tenkou, pro něj však zcela neprostupnou stěnou a jako šílený do ní znovu a znovu narážel. K ničemu mu to však již nebylo.
"Já jsem to zvládla," zašeptala nevěřícně a podívala se na diamant, který se matně leskl. Potom se nahlas rozesmála. "Já jsem to zvládla!"
"Ano, tys to zvládla!" odpověděl Pruďas nadšeným výkřikem a pokusil se vstát. Cítil se velice mizerně. "Slez opatrně dolů, ať tě můžu obejmout."
Rodario položil Sirce ruku na rameno. "A Tungdil to taky zvládl," dodával jí naději.
Podskalanka se rozhlédla po svahu, posetém mrtvolami bestií i jejích vlastních lidí. Několik nestvůr, které unikly čepelím a střelám obránců, prchalo přes kopečky. Létající monstra se obrátila a zmizela v dáli.
"Kordrion unikl," zakoktala Sirka nevěřícně. "Artefakt začal účinkovat příliš pozdě. Co teď bude?"
Pohlédla na Rodaria. "Nemáme naději. Staré spisy tvrdí, že…"
"Nezoufej si, ale počkej, co se stane. Staré spisy nemají vždycky pravdu, věř mi," oponoval herec a opřel se jí o rameno. "Pojď, půjdeme k soutěsce pozdravit Tungdila."
Vděčně se na něho usmála. S Godou a neobyčejně bledým Pruďasem se brodili hromadami mrtvol. Ani Flagur, ani Tungdil se však z bitvy nevrátili.

XXI

Země za horami,
na východ od města Let?fora,
před Černou soutěskou,
6241. sluneční cyklus, počátek podzimu

S
irka stála před ochrannou kopulí, ruku položila na lesklý plášť, který soutěsku zahalil. Ucítila slabé šimrání na prstech, pocházející z magické energie.
Na druhé straně zahlédla hlavu kordriona, který se uložil v soutěsce k odpočinku a prohlížel si ji horníma očima. Odporná lebka klidně odpočívala na předních pařátech. Kordrion si k sobě přitáhl mrtvolu jednoho ubariu a s požitkem ji spořádal. Potom znovu zaujal dřívější polohu. A nehnutě ležel.
Přistoupil k ní Pruďas. "Čeká, že se v bariéře objeví nějaký slabý místo."
"On a tisíce dalších," přitakala Sirka smutně. "Já vím, že nemáme žádnou možnost, abychom tu bariéru aspoň na pár okamžiků zrušili a vydali se hledat Tungdila. Kordrion by se hned dostal na svobodu. Už tak je dost zlé, že je jeden z nich venku."
Pruďas si zkoumavě prohlížel rysy jejího obličeje. "Stojíš tady v kuse celý tři oběhy. Během tý doby jsi skoro nic nejedla ani nepila. Pojď do tábora," poprosil ji. "Učenej by určitě nechtěl, abys kvůli němu umřela hladem." Setřel si slzu z tváře.
Sirka polkla. "Hned přijdu," souhlasila a otočila se.
Nad úbočím povlávaly praporce ubariů. Dorazily další posily a zřídily provizorní tábor, aby se mohly postarat o raněné a pronásledovat bestie, kterým se podařilo ze soutěsky utéct.
"Říkali, že kordrion uprchl někam do hor," prohodil Pruďas cestou, aby prolomil mlčení a odvedl její myšlenky od bolesti. I od své vlastní.
"Myslíš si, že je mrtvý?"
"Koho myslíš?"
"Tungdila."
Pruďas se zhluboka nadechl, připadalo mu to těžší než dříve. Spoléhal na trpasličí nezlomnost, že překoná účinky jedu. Když ho jed nezabil hned na místě, nedosáhne svého ani později. "Kdybysem měl poslouchat hlas rozumu, tak bych řekl, že je mrtvěj. Z dvaceti tisíc bojovníků zůstaly naživu pouhopouhý čtyři stovky." Snažil se zachovat klid. "Ale já jsem neviděl jeho mrtvolu na vlastní oči. A nikdo mi nebyl schopnej říct, jak zemřel. Takže prdím na rozum. Říkám, že ještě žije. Prosekává se někde řadama těch bestií a hledá východ. On zbaví soutěsku všeho zlýho a nedá si pokoj dřív, dokud nepadne poslední bestie. Jednou bude zase stát před náma, i kdyby to mělo trvat pět set cyklů." Do vousů se mu zatoulala další slza.
"Mně není dopřáno, abych na něho tak dlouho čekala, Pruďasi," pronesla Sirka přidušeným hlasem. "Až se vrátí a bude se tě na mě ptát, tak mu řekni…" Rozplakala se.
Pruďas nejdříve stál vedle ní ztuhlý jako kovadlina, potom se přemohl a sevřel ji do náruče. Jeho slzy se smísily s jejími, trpaslíka a podskalanku spojilo společné utrpení.
"Řekni mu," požádala ho tiše, "že jsem si po něm nevybrala žádného dalšího muže. I když to můj lid nemá ve zvyku. Vím, že už nikdy nebudu mít po boku někoho takového, jako je on." Pustila ho a rukávem si setřela slzy.
"Řeknu mu to," slíbil jí chraplavým hlasem.
Mlčky kráčeli do velitelského stanu, kde čekali Lot-Ionan, Goda, Rodario a družka let?forského krále. Naproti nim seděl acront, zahalený od hlavy až k patě, hlavu skrýval za síťovanou látkou. Jeho šat se podobal oděvu ubarijského mistra run.
Panovníkova žena se podívala na Sirku a něco pronesla. "Čekali na mne," překládala. "Acront by si chtěl promluvit s Godou o budoucnosti."
Pruďas si podezřívavě prohlížel horu látky. "O čem tady chcete mluvit?" Tělem mu projela vlna horka a zalil ho pot. Potil se a tělo se tím zbavovalo jedu. To bylo dobře.
Acront pozvedl hlas, jeho manželka překládala hrozivě znějící zvuky a Sirka je zase přetlumočila do řeči Skryté země.
"Říká, že ubariu zatím nemají nového vrchního mistra run. Tak prý je na tobě, Godo, abys zůstala v Let?foře tak dlouho, dokud si ubariu ze svého středu nezvolí nástupce, který pak projde výcvikem. Acront odhalil v kopuli obepínající Černou soutěsku droboučké trhliny, protože se do diamantu dostaly nečistoty. Něco nečistého ze Skryté země." Sirka čekala, až jí panovníkova žena přetlumočí acrontova další slova. "Proto je nezbytně nutné, aby někdo bděl a v případě potřeby dodal kamenu sílu. Bylo by to

jen na dobu…" Sirka rychle přepočítávala, "…čtyř cyklů. Potom by se mohla vrátit zpátky do vlasti."
"A co když nebude chtít?" vyptával se Pruďas.
"Můžete samozřejmě odejít. Myslete však na to, že kdyby se v ochranné sféře objevila prasklina, znamenalo by to pro Skrytou zemi nejspíš obrovskou pohromu," překládala Sirka. "Bylo by to jenom na přechodnou dobu. Obyvatelé Let?fory splní Godě všechna přání, nic jí nebude chybět. A bude za své služby odměněna."
Goda nejistě seděla vedle mistra. "Já nejsem žádná maga," poznamenala.
"Ale ano, jsi," odvětil Lot-Ionan. Magus měl zraněnou ruku obvázanou a nosil ji nyní na pásce. "Sice tě dosud nikdo neučil, ale duchem jsi maga."
"Je pro mne ctí, že o mně tak hovoříte, ctihodný magusi. Ale v tuto chvíli nejsem ještě ani fámula." Goda byla nešťastná. "Jak bych bez Lot-Ionanových nezměrných znalostí mohla sama něco dokázat?"
Acront opět něco řekl.
"Říká, že jsi jediná, kdo se smí diamantu a artefaktu dotknout. S obojím jsi spjatá a nikdo tě nemůže nahradit. Kdyby se s artefaktem stalo cokoliv, co by mohlo vést ke zborcení ochrany, nikdo by to nebyl schopen napravit," propůjčila Sirka acrontovi svůj hlas. "Žádá tě, abys čtyři cykly pobývala u nás."
Goda se podívala na Pruďase, ten však potřásl hlavou, až mu černý cop poskakoval sem tam. "Ne, to je jenom tvoje rozhodnutí. Ale kdybys chtěla zůstat, tak tě neopustím," slíbil jí. "Už tě nikdy nenechám samotnou. A kdo ví, možná se vrátí i učenej. Tak ať vidí aspoň dvě známý tváře," ušklíbl se.
"Pak jsme dohodnuti," souhlasila Goda. Bylo však na ní vidět, že to pro ni nebylo snadné rozhodnutí. "Zůstanu zde, dokud ubariu nebudou mít nového mistra run."
Acront se uklonil, za látkou mu zazářily fialové oči. Potom vstal a s manželkou odešel ze stanu. Řekl vše podstatné.
Rodario se za ním dlouho díval. "To nejspíš znamená, že ani on nemá čistou duši nebo není úplně nevinný," konstatoval. Upravil si obvaz na stehně. "Co se mě týká, milí přátelé, nemějte mi to za zlé, ale já se za pár oběhů zase vrátím do Skryté země. Někdo jim tam musí říct, co se zde přihodilo a že jsme všichni v bezpečí. Přinejmenším do příštího dobrodružství," dodal a přejel si rukou po knírku. Těšil se, až obejme Tassiu v náručí a dá k dobru nové hrdinské historky. "Říkám vám, spectatores se mi do stanů pohrnou útokem, jen aby se dověděli, co se tady odehrálo."
Pruďas pozvedl obočí. "Do stanů, Neuvěřitelnej? Odkdy máš několik stanů?"
"Ještě je nemám, milý Bo?ndile, zatím ještě ne. Ale je na čase, abych ze své malé kočovné společnosti vytvořil herecké impérium, které bude mít zastoupení v celé zemi." Kývl na Godu. "Pravidelně se budu do Let?fory vracet a vyptávat se tě na novinky. Souhlasíš?"
"Ty určitě zabloudíš a skončíš někde u monster," škádlil ho válečník, který si hřbetem ruky stíral pot z čela.
Tato poznámka Rodaria skutečně zneklidnila. "Mhm, bude nutné, abych dostal nějaký šikovný nápad a přečkal cestu bez úhony. Možná použiju tajnou stezku, ten záhadný průsmyk, který vede do Skryté země a o němž nikdo neví." Zvedl se. "Říkali nám, že zítra strhnou stany a všichni se vrátíme zpátky do Let?fory. A já velice doufám, že tam budu mít úspěch. Na ulicích jsem viděl překrásné ženy." Zvedl ruku na pozdrav a vyšel ze stanu.
"I já odejdu ze Země za horami," oznámil magus trpaslíkům. "Mám takové tušení, že mě doma budou potřebovat. Je na čase hledat nové fámuly a znovu šířit ve Skryté zemi umění magie." Když se pohnul, opět ucítil bodnutí v zádech. Zdálo se mu, že vedle vchodu vidí Nudinovu siluetu, černé obrysy však okamžitě zase zmizely. "Nebude snadné využívat magický pramen na dně jezera, ale nějak to půjde. Tungdil měl skvělý nápad, abychom vytvořili plechové ponorné zvony."
Goda se usmála. "Skrytá země bude mít radost, když jí nabídnete pomoc. Přijmete mě za čtyři cykly za fámulu?"
Magus ji pohladil po blonďatých vlasech. "Kdo ví, co všechno budeš za čtyři cykly umět?" naznačil. "Možná si vytvoříš vlastní formu magie. Nevím nic o umění, jakým ubariu využívají magii. V tomto ohledu budeš mít přede mnou brzy náskok. Cesty magie jsou leckdy nevyzpytatelné, dokonce i pro maguse jako já. Mohu ti jen poradit, abys své síly využívala velice úsporně." Vstal a postupně jim všem podal ruku. "Určitě se zase uvidíme," rozloučil se s nimi. "A setkáme se i s Tungdilem. Říká mi to má stará duše,

a proto nejsem smutný." Přitom se zahleděl světle modrýma očima přímo na Sirku. "Budeš ještě žít, až se vrátí. Neklesej na mysli, ale těš se na východ slunce, kdy vyjde ze soutěsky ven a přijde za tebou." Kývl na ni a odešel.
I Sirka se rozloučila. Bo?ndil ji nechal jít, ačkoliv jí ještě nedovyprávěl ten vtip. Na podobné žertíky teď nebyla správná doba.
Oba trpaslíci zůstali sami.
"Víš, co mi dělá starosti?" prohodil Pruďas zamyšleně, když za Sirkou zapadl závěs a její kroky dozněly.
"Že artefakt zavrhnul Lot-Ionana."
"No, jestli má někdo čistou duši, pak je to nejspíš ctihodný Lot-Ionan," bránila ho Goda. "A kdo by chtěl po magusovi vyžadovat, aby žil cudně jako mnich? Teď už takové věci určitě nedělá, ale nepochybně si uvědomuje, co všechno vyváděl, když byl mladý…" Vzala Pruďase za ruku. "Je to dobrý člověk."
Pruďas uvažoval. "Ano, máš pravdu," nechal se přesvědčit. Potom se mu na obličeji objevil vyděšený výraz. "Víš, co to znamená pro náš manželskej svazek?"
"Ještě čtyři cykly budeme muset čekat."
Trpaslík si povzdechl. "To bude tvrdá zkouška. Tvrdá jako diamant."
Goda se zasmála. "Můžeš ze mě během té doby udělat nejlepší bojovnici v celé Skryté zemi i v Zemi za horami. Odměny za námahu a zdrženlivost se dočkáš za čtyři cykly." Dlouze ho políbila. "A tohle nemáme zakázané," usmála se na něj. Letmo pomyslela na souboj, který odpřísáhla mrtvé pratetě. Odsouval se do stále větší dálky.
Pruďas ji pohladil po tváři, po světlém, tenoučkém chmýří. "Budou to ty nejkrásnější a nejhroznější čtyři cykly, jaký jsem kdy zažil," prohodil s úšklebkem. "Vraccas mě z nějakýho důvodu nenávidí." Dal jí pusu a opět zvážněl. "Denně se modlím k našemu stvořiteli, aby Tungdila ochránil před kdejakou hrůzou."
Vstal a zamířil k východu ze stanu, otevřel ho a zadíval se na Černou soutěsku, obestřenou ochranným třpytem. "Kde asi tak může být? A co dělá, tak sám mezi všema těma zplozencema cizejch bohů?"
Znovu si setřel pot z čela.
Goda se postavila vedle něj a uchopila ho za pravou ruku. Nedokázala mu odpovědět a už vůbec nesdílela jeho víru ohledně Tungdilova osudu. Považovala ho za mrtvého. Nahlas by to však nikdy neřekla.
Mlčky se dívali na třpytící se sféru, za níž se skrývala naděje i zkáza. Jedno bez druhého neexistovalo.

Skrytá země,
království Gauragar, hlavní město Porista,
6241. sluneční cyklus, zima

K
onalo se další setkání panovníků Skryté země.
Král Bruron pozval hosty do prvního dokončeného sálu svého budoucího paláce. Velké krby se činily, aby navzdory zuřící sněhové vánici bylo uvnitř zdí příjemné teplo.
Bruron nechal sál vybavit vším možným, od nábytku přes fresky a nástěnné koberce až po kamenné sochy. Člověk z toho lehce mohl nabýt dojmu, že kolem sálu již stojí i zbytek paláce. Ve skutečnosti však nebylo hotovo nic jiného než základy.
Královny a králové lidských i trpasličích říší, zástupci Svobodných i Esdalân naslouchali Rodariovu vyprávění, který barvitě líčil události u Černé soutěsky. Záplava hercových slov posluchače doslova strhla.
"…a tím - obětí Tungdila Zlatorukého - bitva skončila. Ztratili jsme velkého hrdinu, který pro Skrytou zemi obětoval život." Uklonil se přítomným. "Pro blaho vás všech a váš klidný spánek. Nikdy na toho chrabrého trpaslíka nezapomeňte a nenechávejte smutek nad jeho osudem jen na dětech kováře." S těmito slovy se posadil a sklidil bouřlivý potlesk. Především od trpaslíků, v jejichž očích se tu a tam zaleskla utajená slzička, se dočkal frenetického aplausu.
Lot-Ionan povstal ze židle. Měl na sobě světle modrý oděv a bílé rukavice, pod nimiž skrýval spáleniny, které mu způsobil artefakt. Kůže se mu zahojila, zůstala však černá. V levici držel dlouhou, umělecky

vytvarovanou březovou hůlku. "Myslím, že je naším úkolem plně využít dobu nového míru, již nám zajistilo úsilí mého schovance Tungdila a jeho přátel, kteří zčásti ještě dále zůstávají v Zemi za horami. Nastal čas smíření." Pohlédl na Esdalâna. "Elfům bylo příšerně ublíženo. Jste ochotni odpustit činy, kterých se na vás trpaslíci dopustili pod vlivem nesmírného hněvu způsobeného počínáním atár?"
Esdalân v klidu pohlédl na Ginsgara. "Požaduji omluvu za krutosti a bezdůvodné zpustošení Âlanduru. To, že paláce a chrámy atár byly zbourány a vypáleny, bylo správné. Ale že vzplály osady, jejichž obyvatelé neměli se zaslepenci z našeho národa nic společného, vyžaduje slova omluvy a odškodnění." Očima přejel po tvářích trpaslíků a trpaslic. "Svou říši s vaší pomocí znovu vybudujeme. Až bude toto dílo dokonáno, budeme moci dětem kováře odpustit."
Ginsgar otevřel ústa a z nich se mu vydral dunivý smích. "No jasně, Esdalâne. Postavit pár domů pro sedmatřicet elfů, to půjde rychle. Budete nám moct odpustit hezky rychle."
Pokud se Esdalâna trpaslíkova slova a jejich tón dotkly, nedal to ničím najevo. Byl příliš rozvážný, než aby se nechal strhnout k tvrdé odpovědi. "A co bude s tvými slovy omluvy, Ginsgare Rváči! Ty jsi vedl své jednotky našimi háji, vraždil a raboval."
Ginsgar rázem umlkl. "A kdy od tebe uslyším omluvu za otrávený trpaslíky?"
"To udělali atár, ne elfové." Esdalân se teď nedíval na Ginsgara, ale na Xamtys. "Atár a elfové nemají nic společného."
"Samý vychytralý vytáčky," odsekl Ginsgar opovržlivé. "Dokud já od tebe neuslyším omluvu, budeš i ty muset čekat na moji."
"Potom pro nás nemá význam, aby nám trpaslíci v Âlanduru pomáhali." Esdalân kývl na samozvaného velkokrále. "Jakmile se od tebe dočkáme omluvy, budou naše národy moci znovu začít žít v přátelství. Dříve ne." Elf se opřel o opěradlo židle a dal zřetelně najevo, že k této věci nic víc nedodá. Dvířka ke smíru však zcela nezabouchl.
Lot-Ionan pohlédl na Ginsgara vyčítavým pohledem. "Jak jen můžeš říct něco takového, Ginsgare Rváči?"
"Prostě můžu," odvětil trpaslík chladně. Ani on už nic víc neřekne. Propast mezi oběma národy dále existovala, krev a mrtví, kteří se v ní nahromadili, zabránili uzavření míru.
"Však ty zase přijdeš k rozumu," předpovídal trpaslíkovi Lot-Ionan a pak se obrátil na všechny přítomné. "Slyšeli jsme, že kordrion unikl a uprchl do hor. Máme důvod se obávat, že si vyhledal příbytek někde mezi říšemi Pátých a Čtvrtých, kde si léčí rány. Je nezbytně nutné, aby trpaslíci co nejpozorněji hlídali nejen průsmyky, ale aby svou pozornost obrátili i k územím, do nichž nevedou žádné cesty. Jakmile někdo z vás kordriona objeví, musíte mi to neprodleně nahlásit."
"Copak mistr Rodario neprohlašoval, že je ta bestie neporazitelná?" přihlásila se ke slovu královna Isika.
"Ubariu a podskalané ji nedokáží porazit, to je pravda." Lot-Ionan ukázal na svou hůlku. "Já si právě hledám nové fámuly, dívky i chlapce. Některé jsem prověřil cestou v Urgonu i v Gauragaru. Uchazeči opravdu existují. Brzy budeme mít k dispozici mladé lidi, ovládající vysoké umění magie. Zatím nikdo nebojoval s kordrionem pomocí magie. Mistři run mezi ubariu využívají moc jiným způsobem, než jak s ní pracuji já nebo mí fámulové." Usmál se, aby přítomné uklidnil. "Vidíte, královno Isiko, mám do budoucna dost víry."
Královna Wey rovněž pozvedla hlas. "Potom mi dovolte, abych vám, ctihodný magusi, oznámila něco, co vaši víru ještě posílí, přestože to mí poddaní i já sledujeme s určitými obavami." Ukázala na mapu Skryté země, přesně na svou říši. "Hladina jezera klesá. A to bez ustání. Působí to na nás dojmem, jako by někdo vypouštěl rybník."
Rodario a Lot-Ionan si rychle vyměnili pohledy.
"Kolik vody dosud ubylo?" vyptával se herec, jenž si snadno dokázal vysvětlit, co se přihodilo. Voda dokončila Furgasovu práci a prorazila vahou a nesmírným tlakem magistrův nedokončený tunel. Někde v západní části Země za horami se teď zřejmě valil prudký proud a přinášel s sebou nové dílo zkázy.
"Obyvatelé mé říše, žijící na pevně zakotvených ostrovech, mi nahlásili, že voda opadla o více než deset kroků. Lidé musejí znovu přestavět přístavy i veškeré jejich vybavení, na jiných místech ustoupila voda tak daleko, že obyvatelům trvá celý oběh, než se k ní vůbec dostanou." Královna Wey vážně pohlédla na přítomné panovníky. "Jezero se vyprazdňuje. Někteří lidé najednou nebydlí na ostrově, ale u vrcholků

hor, tyčících se k obloze do výšky více než tisíce kroků. Vás to určitě potěší, ctihodný magusi, protože se teď snadněji dostanete k magickému prameni, ale mí poddaní se na celou věc dívají s velikými obavami. Z rybářů nikdo neudělá ze dne na den sedláky."
"Dokážu si představit, co za tím úbytkem vody asi vězí," řekl magus a vysvětlil vládcům svou teorii, která se naprosto shodovala s Rodariovými úvahami. "Jeho příčinu dokážeme snadno odstranit. Stačí, když v tunelu zařídíme zával. Raději se budu potápět, než aby vaše království zůstalo na suchu. Weyurn bez vody, to si nikdo z nás nedokáže představit. Trpěla by tím celá Skrytá země, protože jezero napájí mnoho dalších potůčků a řek. Následky by mohly být strašlivé."
Mallen si vyžádal slovo. "Chtěl bych jménem lidí navrhnout, aby trpaslíci souhlasili s tím, že u průsmyků do Skryté země strpí po svém boku válečníky z příslušných lidských království," navrhl a zvedl se. "Je více než správné, abychom my lidé dále neponechávali veškerou zodpovědnost za Skrytou zemi pouze na trpaslících. I my bychom měli něčím přispět k zajištění bezpečnosti naší vlasti. Byl by to způsob, jakým bychom mohli vyjádřit, jak si ceníme tisíců cyklů bdělosti a tisíců mrtvých, které váš národ musel obětovat."
"Ne," vyskočil okamžitě Ginsgar. "Nechceme mít v horách žádný lidi. My svůj úkol plníme dobře. Lidi by nás jenom rušili. Nechápou náš způsob života a ani to, jak myslíme a jednáme. Kdyby na nás někdo zaútočil, tak by nám lidi nebyli k užitku, jenom by překáželi."
"Ty nevládneš v žádném království," pokárala ho ostře královna Xamtys. "Ty jsi jenom samozvaný velkokrál, nic jiného." Naklonila se k Mallenovi. "Pokud jde o říši Prvních, budou u mne lidé více než vítáni. V poslední době jsme utrpěli příliš velké ztráty a byli bychom rádi, kdybychom mohli dostat nějaké vojáky, kteří by zaplnili mezery v našich řadách, dokud nebudou vycvičeni naši vlastní bojovníci a nenasbírají dost zkušeností."
Bylanta a Balendilín s ní souhlasili, naproti tomu Gla?mbar a Malbalor s lidmi spolupracovat odmítli. Pohledy, které na sebe Ginsgar a Xamtys vrhali, naznačovaly, že zanedlouho dojde k měření sil o to, kdo bude vládcem všech trpasličích říší. Ještě nikdy se rozkol mezi trpaslíky neprojevil tak otevřeně, vždycky zachovávali navenek zdání jednoty nebo alespoň mlčení o sporných záležitostech.
Mallen poděkoval. "Pak bychom si zítra měli promluvit o tom, kolik vojáků by měly kmeny Prvních, Druhých a Čtvrtých dostat."
Jako další projednalo shromáždění otázku vztahu k ubariu a obrovské říši v severovýchodní části Země za horami. Proti Ginsgarově vůli - to už ostatně nikoho nepřekvapilo - se dohodli, že s nimi naváží kontakty, už kvůli kordrionovi. Jinak hodlali panovníci a panovnice ponechat na vůli bohů, jak se bude tento vztah dále vyvíjet.
Poněvadž se již značně připozdilo, přerušil král Bruron jednání. Mocnáři se měli ještě jednou sejít hned brzy po ránu. Královny a králové lidských říší odešli ze sálu, zatímco trpaslíci zůstali na místech. Chtěli dále jednat.
Jakmile zůstali sami, práskla Xamtys do stolu a zlostně se na Ginsgara podívala. "Jak se můžeš opovažovat vystupovat jako velkokrál?" obořila se na něj.
"Tahle záležitost už je vyřízená," odbyl Ginsgar celou věc úsměvem a mávnutím ruky.
"Ty si myslíš, že je vyřízená," opravila ho Xamtys. "Náčelníci kmenů ani já jsme tě neuznali. Vládneš hrstce věrných, Ginsgare, kteří ti ve vítězném opojení odpřísáhli, že tě budou následovat. Nikdo jiný tě nepodporuje."
"Já to vidím jinak." Gla?mbar ukázal na Ginsgara. "On udělal to, co jsme měli udělat my všichni. Elfové nebo atár, mezi nimi přece není žádný rozdíl. Až se objeví další eoîl, tak těch sedmatřicet šikmouchých zase poblázní a znovu se budou snažit o založení vlastní říše neposkvrněné čistoty. Bez elfů je nám lépe."
Odsunul židli, poklekl před Ginsgarem a pozvedl k němu zbraň. Pak sklonil hlavu. "Uznávám tě tímto jako velkokrále, Ginsgare Rváči."
Malbalor se rovněž zvedl ze židle, poklekl na kolena a předvedl stejný ceremoniál jako Gla?mbar.
Xamtys vyskočila. "Takový nerozum, který ke všemu ještě pochází z mé vlastní říše, se nedá vydržet!" Pohlédla na Gla?mbara. "Nechápu, proč se s ním spolčuješ." Potom se pohledem obrátila na Malbalora. "Máš strach o svou říši a o moc, protože jsi Třetí. Myslíš si, že si ji tak zachráníš a že zajistíš svým lidem klid, když se připojíš k trpaslíkovi, který vyhlásil, že považuje Třetí a Svobodné za nepřátele."

Přimhouřila oči. "Oba se mýlíte. Svým rozhodnutím jste rozštěpili naše kmeny. Já Ginsgara za velkokrále nikdy neuznám." Poklekla před Bylantou a Balendilín poklekl po jejím boku. "Přísaháme ti věrnost, velkokrálovno Bylanto z klanu Stříbrovousů," pronesli současně.
Poté se zvedli zástupci měst Svobodných a postavili se na stranu královny Čtvrtých. Nesložili přísahu, ale dali zcela jednoznačně najevo, koho podporují. Byl mezi nimi i Bramdal.
Ginsgar se prudce zvedl. "U Vraccase! To je rebelie!" zaryčel a sáhl po rukojeti válečného kladiva.
Malbalor a Gla?mbar strnuli. "A vás," rozkřikl se na Svobodné, "naženu zpátky ke kmenům, kam patříte, jak si Vraccas přál. Zanedlouho přestanou vaše říše ve Skryté zemi existovat."
Bramdal po něm loupl posměšným pohledem.
"Ty a oba tví přátelé ponesete odpovědnost za všechno, co se teď stane," pronesla Bylanta vážně. "Můžeme této roztržce ještě předejít," oslovila naléhavě Malbalora a Gla?mbara, "jestli mi odpřísáhnete věrnost! Zabraňte rozbití jednoty trpaslíků!"
"Oni uznali jako svého vládce mě," zahřměl Ginsgar. "A já si nedopřeju klidu, dokud se nestanu velkokrálem všech trpasličích kmenů. Vy nesete vinu! Vy jste zrádci, protože jste se ke mně nepřipojili."
Bylanta ustoupila. "Bude lepší, když půjdeme pryč," řekla trpaslicím a trpaslíkům, kteří se shromáždili pod jejím praporem. "Modlím se k Vraccasovi, aby ti dal rozum, Ginsgare Rváči."
"To nepochybně udělal, jak je vidět na činech, které jsem vykonal." Posměšně se zasmál, když jeho protivníci vycházeli ze sálu. "Donutíme je, aby mi odpřísáhli věrnost," poznamenal k oběma králům a položil jim ruce na ramena. "Toho, že jste mne uznali, nebudete litovat." Naznačil jim, aby se zvedli.
"V to velice doufám." Gla?mbar vyskočil na nohy. "Oni brzy pochopí, že tvoje činy byly pro Âlandur jediným správným řešením." Ztlumil hlas. "Ty jsi tam s tím ale skončil moc brzo, velkokráli."
Ginsgar se krutě pousmál a přejel si rukou po ohnivě rudém vousu. "Co není…" naznačil rozjařeně. "Pojďte, připijem si spolu na moje uznání."
Malbalor s díky odmítl. "Jsem unavený, velkokráli. Byl bych špatným společníkem a nemám náladu na oslavu úspěchu, který ve skutečnosti žádným úspěchem nebyl."
"Nepleť se, Malbalore. V nepříliš vzdálené budoucnosti to bude obrovský úspěch." Ginsgar ho přátelsky bouchl do hrudi. "A pak to zapijeme."
"Ano. Potom to zapijeme," odvětil král nepřesvědčivě a uchopil pohár s vodou, zatímco Gla?mbar s Ginsgarem vypochodovali ven.
Malbalorovi nebylo po chuti, když musel kout pikle. Xamtys neomylně uhodla jeho motivy. Jestliže stál jako král Třetích na Ginsgarově straně, zajistil si tím na chvíli bezpečí, sobě i svým lidem. Toho času museli využít, aby se připravili na Ginsgarovy šílené plány.
Jestli si do budoucna někdo nezachová chladnou hlavu, skončí spor o titul velkokrále opravdovou válkou mezi kmeny. Bylo by to poprvé, kdy by trpaslíci bojovali mezi sebou bez toho, že by ve válce měli prsty, nebo ji dokonce přímo rozpoutali Třetí, jako svého času Lorimbas.
Najednou v něm vzklíčilo nejasné podezření. "Vraccasi, sešli nám rozum nebo zabij Ginsgara," zamumlal a vyprázdnil pohár. "Zachraň svoje děti."

Skrytá země,
Šedé hory, v říši Pátých,
6241. sluneční cyklus, zima

B
alyndis seděla v trůnním sále, obklopená starou krásou, která zde zůstala po původních Pátých, a novou nádherou, kterou k ní dodali noví Pátí. Přerušila poradu s náčelníky klanů a otevřela dopis, který jí byl předán.
Dopis byl od Rodaria a herec jí v něm na mnoha stránkách vylíčil, co se přihodilo a jaký konec Tungdila potkal. Přestože nikdo nemohl s jistotou říct, že zemřel, popisy monster z Černé soutěsky dokazovaly, že není možné, aby tam někdo přežil.
"Mrtvý," zašeptala. Slzy jí vhrkly do očí, řádky na papíře se staly nečitelné, zakryl je závoj slz.
"Královno Balyndis?" zeptal se jeden trpaslík opatrně. "Co se stalo? Přihodilo se něco králi

Gla?mbarovi?"
"Ne, ne. Král je v pořádku." Přinutila se pousmát, zatímco jí na duši dolehl smutek kvůli trpaslíkovi, s nímž před časem uzavřela manželský svazek. Nedávno mu vrátila volnost, protože cítila, jak je nespokojený. To však nic nezměnilo na citech, které k němu chovala.
Její návrat ke Gla?mbarovi vyplynul jakoby sám od sebe. Nechtěla už svému klanu v kmeni Prvních přijít na oči a rozhodně nehodlala odejít ke Svobodným. Když dostala Gla?mbarovo pozvání, neměla mnoho možností na výběr. A za to, že ji opět přivítal jako svou manželku a ani slůvkem se nevracel k minulosti, Gla?mbara skutečně milovala. Jiným způsobem, než jak milovala Tungdila. A jak ho bude vždycky milovat.
"Chceš si odpočinout?" navrhl jí trpaslík. "Možná je to tvým stavem, ne?"
"Tím by to mohlo být," připustila Balyndis, vděčně se chopila záminky a zvedla se. "Omluvte mne, ale musím si trochu odpočinout. Uvidíme se krátce před západem slunce."
Náčelníci klanů se uklonili a Balyndis odkráčela trůnním sálem k východu. Přestože jí to bylo naprosto lhostejné, všimla si, jak kráčela kolem přítomných, že na ni někteří upřeně civí. Gero?n Ocelový pás se na ni díval vysloveně nepřátelsky. Gero?n byl bratr Syndalis Ocelového pásu, královy druhé manželky. Gla?mbar ji zavrhl, aby se Balyndis k němu mohla opět vrátit a stát mu po boku. To jí vyneslo mnoho nepřátel.
Balyndis se vyhnula trpaslíkovu pohledu a chvátala chodbami, prošla kolem svých pokojů a zamířila rovnou do malé kovárny, v níž ji bylo možné často zastihnout a kde v několika málo chvilkách, kdy měla volno, vyráběla u kovadliny, co ji jen napadlo. Výheň živená dračím ohněm neustále žhnula.
Naházela listy dopisu jeden po druhém do žhavého uhlí a dívala se, jak se jich zmocňuje oheň a mění je v popel. Lehounké černé vločky vletěly do komína a z něho se rozlétly daleko nad vrcholky Šedých hor do širého světa.
Balyndis se za nimi dívala, potom přihodila do výhně několik lopat uhlí a chopila se měchu. Brzy se nad ohništěm roztančily bílé plameny, vydávající nesmírné teplo.
Užívala si pohledu na plameny, dokud nevložila na ohniště poslední list a nepřenechala ho ohni. Nechtěla mít u sebe řádky vyprávějící o Tungdilově smrti. Nepotřebovala nic, co by jí trpaslíka a jeho hrdinské činy připomínalo.
Nejkrásnější památku na Tungdila nosila pod srdcem, zatímco si všichni Pátí mysleli, že se jedná o Gla?mbarova potomka.
A u toho mělo zůstat.

Skrytá země,
království Weyurn, v blízkosti štoly,
6241. sluneční cyklus, zima

P
řestože bylo teprve brzy po poledni, člověk by řekl, že už nastala noc. Západní částí Weyurnu se přehnala zimní bouře a přinesla s sebou ledově studený déšť a první vločky sněhu.
Algin se podíval nahoru na trojúhelníkovou plachtu, která se v bouři nebezpečně nadouvala. Vítr poháněl malý rybářský člun vpřed, řítil se přes hřbety vln. Nabral takovou rychlost, až se muž obával, že se trup zvedne nad vodu. "Dolů s nimi!" zakřičel na svého přítele a kormidelníka Retara a ukázal na plátno plachet, nafouknutých větrem tak, že se div nepotrhaly.
"Ne. Jinak by nás jezero spolklo," zaryčel Retar odpověď do řádění živlů.
"Jestli se plachta roztrhne, je všechno ztracený." Algin se potácel po vzdouvajících se prknech paluby a pokoušel se rozvázat mokrými, studenými prsty uzel, aby ráhno mohlo rychle sklouznout dolů. Bylo to jednodušší než skasávat plachty. "Musíme se vrátit do přístavu."
"Ještě jednu bójku," houkl Retar a pevně se chytil kormidla. "Síť před bývalou písečnou kosou musí být plná až k prasknutí. Bouře nám do ní určitě nahnala celý hejna ryb."
Algin zaváhal. Úlovek zatím ještě ani zdaleka nedosahoval objemu, s jakým se po jednom oběhu na moři obvykle vraceli domů. Jak se zdálo, zahnala Elria většinu ryb na mělčiny. "Tak dobrá," zavolal a sundal

ruku z lana. Retar se ušklíbl a nastavil kormidlo do správného kurzu.
Rybář si najednou všiml velkého otvoru ve skalní stěně, který se v ní vypínal jako kulatý jícen obrovského červa. V průměru měřil dobrých deset kroků, spodní třetina byla zalitá vodou.
Šťouchl do Retara a ukázal na podivný jev. "Podívej se na to," zaryčel mu do ucha. "Teď konečně vím, proč se nám jezero pod kýlem ztrácí. Valí se rovnou do Rudých hor."
Retar upřeně hleděl na štolu. "Na co potřebujou trpaslíci tolik vody?" Zmocnil se ho vztek. "Tomu nerozumím. Proč nám hrabou…"
Oba najednou zahlédli monstrózní přízrak, který se objevil ve vchodu a celý ho zaplnil. Opatrně vysunul dlouhý krk s protáhlou lebkou a chřípí na konci úzké lebky se zachvělo. Bestie větřila. Měla tmavozelenou šupinatou kůži, která se vlhce leskla.
"U Elrie!" vydechl Algin. "Co je to?"
Tvor se podíval k nim, znovu nasál vzduch a zvedl hlavu do výšky. Oči se rudě rozzářily, z nosu mu vylétl oblak horké páry.
Retar hrubě zaklel a strhl kormidlo stranou. Bójka, která se kolébala na hladině těsně před nohama stvůry, pro něho najednou ztratila veškerý význam.
"To je… drak," vyrazil Algin koktavě. "U Elrie, vypadá přesně tak, jak ho popisujou ve starých příbězích!" Ochromen údivem a strachem se díval, jak se nestvůra odráží a odvážným skokem se noří do jezera.
Mohutný stín obrovitého tvora se k nim těsně pod hladinou blížil stále víc. Drak se pohyboval rychle, rychleji než jakákoliv ryba, jakou znali. A čím víc se k nim blížil, tím zřetelněji se jim odhalovaly jeho skutečné rozměry. Od hlavy až ke špičce ocasu měřil padesát kroků, jeho šířku odhadoval Algin na deset kroků.
"Na levobok! U všech bohů, okamžitě na levobok!" zaječel Retar, kterého polil smrtelný pot. "Dělej! Chce do nás narazit a potopit člun!"
Drak jim proklouzl pod kýlem a zmizel.
"Ponořil se," zajásal Algin. "Ušetřil nás."
"To nám nikdo neuvěří," zanaříkal Retar.
"Ve Skrytý zemi se stalo tolik věcí, že nám lidi uvěří." Algin se podíval na otvor, zející ve skále. "O tom tunelu a o drakovi se musí okamžitě dovědět královna Wey." Nebyl si už jistý, jestli narazili na dílo trpaslíků, nebo jestli si tam tu štolu nevyhrabal sám drak. "Je neuvěřitelný, že se po tak dlouhý době vrátil jeden z tvorů, popisovanejch ve starých ságách jako krutý a mazaný bestie. Co tu asi tak chce?"
"To je mi fuk. Věnuju Elrii deset nejlepších ryb za to, že mi zachránila život a člun," pronesl bledý Retar. "Za to mi její ochrana…"
V momentě, kdy si Algin všiml, že se jezero pod nimi rozzářilo jasným světlem, obklopily člun žhnoucí rudé plameny. Vystřelily podél boků lodi na tři kroky vysoko a ještě výš, kolem se rozšířilo nesnesitelné horko. Algin a Retar jenom bezmocné ryčeli. Skočit do vody by znamenalo jistou smrt.
Plameny prorazily trupem, s praskotem sežehly mokrá prkna paluby a zahalily stožár, plachty i oba muže. Maso, kůže i kosti shořely na prach a nezůstal po nich dokonce ani popel.
Člun se rozlomil. Zuhelnatělé zbytky vraku klouzaly po rozbouřené hladině jezera a vlny je unášely pryč. Nikdo nic nenajde.
Ani Algina, ani Retara, ani jejich člun.
A ani draka.

MARKUS HEITZ
Tento mladý autor je v současnosti jedním z nejúspěšnějších a nejpopulárnějších v Německu. V souhrnu se prodalo už přes 500 000 kusů jeho knih. A každým dnem tento počet narůstá.
Narodil se v říjnu 1971 v Homburgu. Na malé universitě v Sársku vystudoval historii a literaturu. Už během studia si začal přivydělávat v místních novinách jako reportér. Tato práce ho docela bavila, takže se několik let živil jako novinář na volné noze. Potom ho ale naplno zlákalo psaní, takže se z něj stal profesionál v tomto oboru.

Začínal krátkými povídkami, psanými spíše jen pro pobavení, ale stále chtěl napsat něco většího. Proto začal v roce 1998 psát román, jehož děj se odehrával na kontinentu Ulldart.
Po dvou letech pilné práce rukopis dokončil a poslal několika nakladatelům. V roce 2002 vyšel první díl Ulldartu pod názvem Schatten über Ulldart (Stín nad Ulldartem). Ještě téhož roku se objevilo i pokračování tohoto cyklu Der Orden der Schwerter (Řád meče).
Ulldart v sobě kombinuje prvky historického románu a fantasy. Za Schatten über Ulldart získal Heitz ocenění "deutschen Phantastik Preis 2003" za nejlepší románový debut. Heitz zatím napsal sedm knih cyklu Ulldart - Temný věk a nyní pracuje na novém cyklu Ulldart - Nový věk.
Ačkoli si Ulldartem získal pozornost a zájem čtenářů, mezi hvězdy (nejen) německé fantasy ho vynesl až román Die Zwerge (č. Trpaslíci, FANTOM Print). U zrodu této knihy stála nabídka nakladatelství Heyne, které chtělo knihu o některé z klasických fantasy ras. Heitz nečekaně zvolil trpaslíky a pustil se do práce. Za pět měsíců byla kniha hotova, a příběh trpaslíka Thungila a boje trpaslíků s Mrtvou zemí se během několika dnů po vydání stal bestsellerem. Kniha se prodávala po tisících a čtenáři se začali dožadovat pokračování. O rok později poslal tedy autor Thungila na další dobrodružství v Der Krieg der Zwerge (č. Válka trpaslíků, FANTOM Print). Za Válku trpaslíků získal Heitz ocenění "deutschen Phantastik Preis 2005" za nejlepší román. Zatím posledním Tungdilovým dobrodružstvím je Die Rache der Zwerge (č. Pomsta trpaslíků, FANTOM Print), úspěch této knihy se dal očekávat, ale druhá příčka v prodejnosti mezi všemi knihami v Německu (nejen tedy v rámci fantasy) překvapila i autora samotného…
Heitzovy knihy sice v Česku nedosahují takových nákladu jako v Německu, ale Trpaslíci i Válka trpaslíků jsou už vyprodané. Co je však nejdůležitější - mají mimořádný ohlas mezi čtenáři, a to i těmi, kteří fantasy nečtou programově.
O tomto autorovi určitě ještě uslyšíme, práva na cyklus o trpaslících se prodala do dalších evropských zemí (Velká Británie, Itálie, Holandsko…). Zde není od věci připomenout, že FANTOM Print byl vůbec první zahraniční nakladatel, který "vycítil" potenciál Markuse Heitze a vydal jeho knihy. A podle posledních informací se pracuje na průniku na trh největší, ale taky nejtvrdší, tedy americký. Ale to nakonec není podstatné, už teď se Heitzovi podařilo okouzlit statisíce čtenářů svým vyprávěním a možná tím získal tisíce nových fanoušků fantasy - a to je podstatné.

Bibliografie:

SHADOWRUN:
TAKC 3000 (2002)
Gottes Engel (2002)
Aeternitas (2003)
Sturmvogel (2004)
05:58 (2004)
Jede Wette (2005)

ULLDART:
Ulldart: Die Dunkle Zeit (Ulldart: Temný věk)
1. Schatten über Ulldart - (2002)
2. Der Orden der Schwerter (2002)
3. Das Zeichen des dunklen Gottes (2002)
4. Unter den Augen Tzulans - (2003)
5. Die Magie des Herrschers (2005)
6. Die Quellen des Bösen - (2005)

Ulldart: Die Zen des Neuen (Ulldart: Nový věk)
1. Trügerischer Friede (2005)
2. Brennende Kontinente (2006)

DIE ZWERGE (Trpaslíci)
1. Die Zwerge (2003, česky Trpaslíci, 2005)
2. Der Krieg der Zwerge (2004, česky Válka trpaslíků, 2005)
3. Die Rache der Zwerge (2005, česky Pomsta trpaslíků, 2006)

Horor:
Ritus (2006)

Martin "Felčar" Fajkus

Markus Heitz
Pomsta trpaslíků

1. vydání
Německý originál Die Rache der Zwerge
vydaný Piper Verlag GmbH
Překlad Zdeněk Sladovník
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 66. publikaci
Ostrava 2006
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 329 Kč